

رۆمان

ENCÉSE

ئىنئىتۇتە بىل چاپ و بائۇقۇرئىتۇرە

سۆز سۆزىداڭ

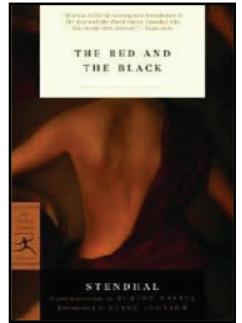
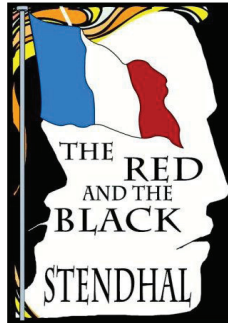
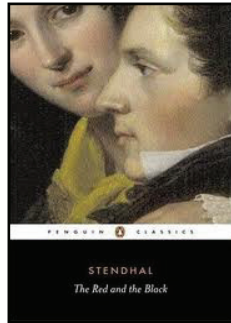
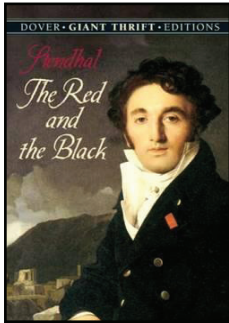
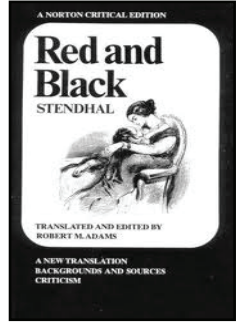
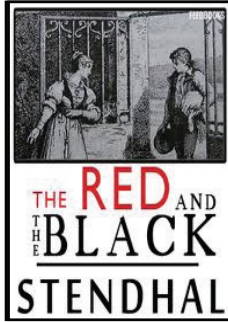
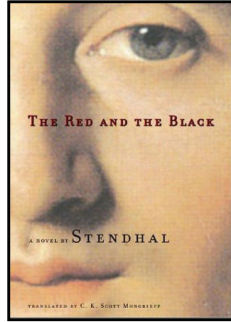
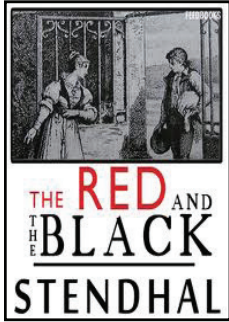
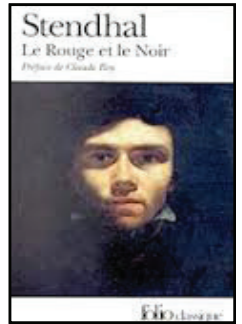
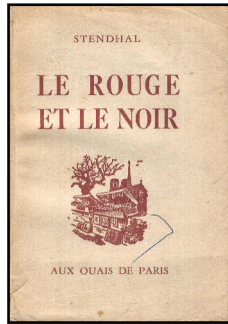
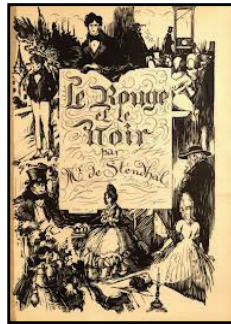
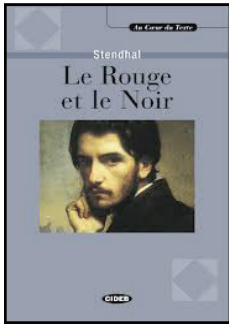
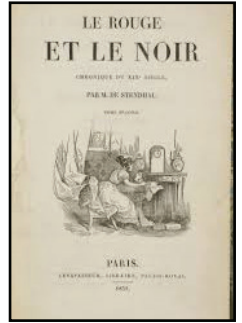
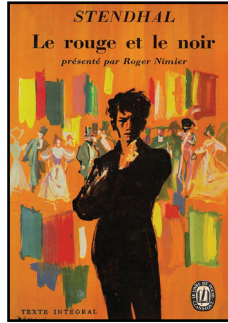
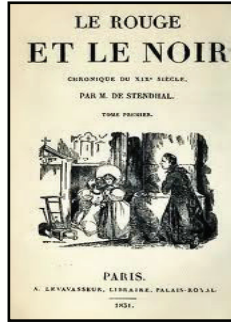
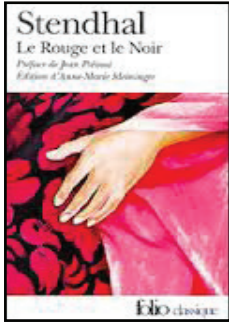
سۆز

سۆز

سىيامەند شاسواری

2013-2014

ستاندال

سسوور و رهش

و. له ینگلیزییهوه:

سیامه‌ند شاسواری

ناوړنلې پښتو ژبې او ښوونيزې او ښوونيزې ښوونيزې ښوونيزې

ښوونيزې ښوونيزې ښوونيزې ښوونيزې

سليمانی-شه قامی مېولې-تهلاری سروانی نوی-نهمی چوار هم

www.endeshe.org

andesha.library@yahoo.com

<http://www.facebook.com/Andeshacenter>

07501026400

ناوی په رتوک: **سور و رښ** (به رگی یهک و دوو)

نووسینې: **ستاندال**

و. له ښنگلیزییه وه: **سیامند شاسواری**

نوره چاپ: **چاپی یه که م، ۲۰۱۲**

چاپخانه: **چاپخانه**

تیراژ: **۰۰۰۰ دانه**

نرخ: **۰۰۰۰۰**

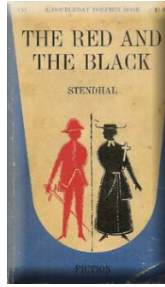
ژماره ی سپاردن: **له به رپوه به رایه تی گشتی کتبخانه گشتیبه کان**

ژماره (ی) سالی ۲۰۱۳ ی پیدراوه .

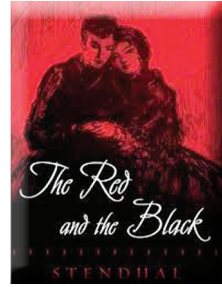
پہرتووی یہ کہم

Karin Gundesen

Charles Tergie

C K Scott Moncrieff

ئەم پۆمانە لە ڕووی دەقی ئینگلیزی سكات مۆنكریف كراوه بە كوردی و لە كاتی پێویستدا بۆ ساخكردنەوه و بەراوردكردن سوود لە دەقه‌كانی زمانه‌كانی تریش وەرگیراوه وەكو: دەقی ئینگلیزی چارلز تیگرگی، دەقی نەرویجی كارین گوندەرسن، دەقی فارسی عەبدوللای تەوه‌ككول و، دەقی عەرەبی هەنری زەغیب.

سیاسی تایبەت بۆ هاوڕێی بەرپز كاك هەژار مەجید خودانی ناوەندی پۆشنییری و هونەری ئەندیشه‌كه هاندەرم بوو لە هەستان بەم وەرگیرانە! س.ش.

پښتني، پښتني تال
(سهن ييښ)

تاریکی بیکولانه

هزاران کس له شوپښکېدا کور بکهنه وه،
زور قهیناکا،
بهلام قهقهه سیکي وا به دماخ خاییت.
(هابس)

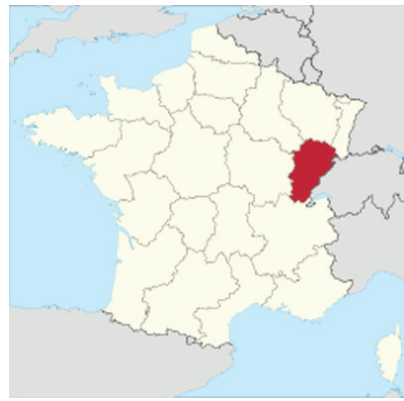
شاروچکې «قیریر»^(۱) ته تانری به یه کیک له جواترین شاره
بچکوله کانی «فرانش کۆتتی»^(۲) دابنری. خانوه سپیبه کانی، به بانه
قوچه نوک تیژه کانیه وه که به سواله تی سوور رازینراوه ته وه، له
شیوی ته پوله یه کدا راکشاهه که کومه لیکي زور دره ختی باهواری
شابه روو که مترین چین و چالی پیشان ئه دا. چه می «دوو»^(۳)
ته نها چند سده پی له خوار قه لات و شورهی دا ئه خوشی، که
ئیسپانیاییه کان دروستیان کردوه و ئیسته به کولی لی قه وماوه.
قیریر له باکووره وه له بناری یه کیک له کیوه کانی چیا
«ژوورا»^(۴) دایه. لوتکهی زهره و ماهی قیرا له یه که م سهرمای
نوکتوبه روه له بن به فردا ئه شاردریته وه. ئه و لافاوه ی به خیرایی
له کیوه که وه دیتته خواره وه، بهر له وه ی بگاته چه می «دوو»،

۱ - قیریر: Verrieres شاروچکېه که له باشووری فه رانسه .

۲ - Franche-Comté پارێزگایه که له سنووری فه رانسه و سویسرا، سهرده می لویی
چوارده هه م له سالی ۱۶۷۸، که وته زیر ده سه لاتی فه رانسه وه .

۳ - Doube .

۴ - ژوورا: Jura زنجیره شاخیکه له باکووری ئالپ له نیوان فه رانسه و سویس و ئالمان،
هیلی دابه شینی ئاوی نیوان رووباری راین و رونه .

له قئیریر تیئنه په پری و زور کارگه ی تهخته سازی
ئه خاته گه پر. ئەم پیشه یه، پیشه یه کی زور
ساکاره و بو زوربه ی دانیشتوانی ئەم
شاروچکه یه که ناسناوی «گوندی» شیاوتره
بویان تا «شاری»، پێژهن و فراوانییه ک

به دی ئەهینئ. سهره پای ئەمهش نابئ کارگه کانی تهخته سازی به
سوئگه ی توانابوونی ئەم شاروچکه یه بژمیردرئ. خوشگوزهرانی
گشتی ئەمپووی دانیشتوان که له کاتی رووخانی ناپۆلیۆنه وه ببوه
هوی نۆژه نکرده وه ی رووکاری زوربه ی مالّه روخواوه کان، به
هوی کارگه ی چیت سازی یان چاپی کووتاله وه بو، که پئی ئەوترا
«میلۆز»^(۵).

ئەوه ی پئی بنیته ئەم شاره، زرمه ی مه کینه ی به ههراوهوریا
و به پوالت ترسناک، سه رسامی ئەکات. بیست پیکی مه زن، به
هوی چه رخیکه وه که به هیزی ئاوی له هی ئەخولیتته وه، ئەچی به
ئاسمان دا و به دهنگیکی وه ها دائه به زیته وه که به ردچنی شه قامه که
ئه خاته له رزین.

هه رکام له م پیکانه، پوژانه چه ند هه زار بزمار دروست
ئەکن. کچانی شاد و شهنگ ئەو ورده والّه ی ئاسنه که به خیرایی
ئەبن به بزمار، ئەدن به ده م ئەم پیکه گه ورانه وه. ئەم کاره که
به پوالت ئەوه نده دژوار خویا ئەکات، یه کیکه له و دیاردانه ی
که هه موو گه شتیاریکه یه که م جاری بئ پئی بنیته کوئستانه کانی
نیوان فه پراسه و سويسرا، زیاتر له هه موو شتیکی تر تووشی
سه رسوو پمان ئەکات. ئەم پیبواره ئەگه ر کاتی چوونه ژووره وه ی
بو ناو شاری قئیریر، ناوی خاوه نی ئەم کارگه جوانه ی بزمارسازیه،
که گوئی پیبوارانی شه قامه که که پ ئەکات، پیرسی. به دهنگیکی

کشاو وه لّامی ئەدەنەوہ: «بەلّی، ئێرە هی جەنابی سەرۆکی شارەوانییە.»

سەد بە یەک ئەگەر گەشتیار چەند ساتیک لەم شەقامە مەزنە ی ئێریر، کە لە کەناری چەمی «دوو» تا لوتکە ی گەردە کە

کشاو، پراوە ستیت، بیگومان کابرایەکی کە لەگەت ئەبینی کە سەرقالیی زۆر و پەسید و متمانە لە پۆشتنی دا دیارە.

بە بینینی ئەو، کلاوہ کان بو پێر لێنان بە خیرایی دا ئەگێری. قژی سەری ماش و برنجی و جلیکی خۆلەمیسی لە بەر دا یە. خاوەنی چەندین مەدالیایە، تەوێلی پان و لووتیکی قۆزی وەک دەنوکی هە یە و سەر جەم ریکوپیکی و هە ما هەنگیە ک لە پوخساری دا ئەبینی. تەنانەت لە یە کەم سەرنج دا، دەر ئەکەوی کە دەموچاوی ئەو ناسکی و تەرچکیە ی هیشتاش لە مروشی چل و هەشت تا پەنجا سالە دا هە یە، لە گەل سەنگینی کوێخایی لە یە ک جی دا کوێ کردۆتەوہ. بە لّام هەر ئەم دارە تە لە خۆرازی و سستە کە نازانم لە گەل چ شتیکی سووکی بوچوون و لاوازی هیزی دا هینان تیکە لّاو بوو، کە گەشتیاری پارسی تووشی بیزاری ئەکات. پاش هەموو ئەم شتانە، لەم خالە تییە گات بە هەری ئەم کابرایە لەو دا یە ئەگەر قەرز ی بە لای یەکیکەوہ ئەبێ لە کاتی خۆی دا وەری بگرتەوہ و، ئەگەر بە یەکیکیش قەرزارە ئەوەندە ی بو ی ئەلوی درەنگتر بیداتەوہ.

مۆسیۆ دورینالی^(۱) سەرۆکی شارەوانی ئێریر مروتیکی بەم جۆرە یە و... پاش ئەو ی بە هەنگاوی بە تین لە شەقام ئە پە پیتەوہ، پێ ئەخاتە ناو شارەوانی و دەسبەجێ لە چاوی گەشتیار ون ئەبێ. بە لّام ئەگەر گەشتیار، لە گەشتە کە ی بەردەوام بێ، سەد هەنگا

بهره‌وژوورتر، تهلاریکی زۆر جوان و خوۆشما و له نیوان محاجه‌ره ئاسنه‌کانی ماله‌که‌وه، باخیکی زۆر جوان و پازاوه ئه‌بینی. له‌وبه‌ری خانووه‌که هیلێک له ئاسۆوه دیاره که گرده‌کانی «بۆرگۆنی»^(۷) به‌دیوان هیناوه، به‌س بۆ ئه‌وه‌ی دیده‌ی مروۆف چێژی لیوه‌رگری. ئەم دیمه‌نه، ژینگه‌ی بۆگه‌ن و گه‌نیوی پاره‌په‌رستی، که ورده ورده گه‌شتیار تووشی خنکان ئەکات، له بیرى ئەباته‌وه.

به گه‌شتیار ئەوتری ئەم خانووه هی جه‌نابی دوریناله. شاره‌وانی قییر ئەم خانووه به‌رده‌ی که خه‌ریکه ته‌واو ئه‌بێ، له و قازانجه دروستکردوه که له کارگه‌ی گه‌وره‌ی بزماره‌که‌ی ده‌ستی که‌وتوه. وه‌ک ئەوتری بنه‌ماله‌ی ئەو ئیسپانیایی و که‌ونارا و ئیسکداره و ساله‌ها پيش ده‌سه‌لاتداری لویی چوارده‌هه‌م له‌م ناوچه‌یه نیشه‌ته‌جی بون.

له سالی ۱۸۱۵ه‌وه^(۸) له کارگه‌داری و تیکه‌لبوون به‌پیشه‌سازی ته‌ریق ئه‌بیته‌وه. ئەو ساله، ئەوی کرد به سه‌روکی شاره‌وانی قییر. ئەو دیواره بالکۆنیانه‌ش که به‌شه جوړاوجۆره‌کانی ئەم باخه پڕشکۆیه ئه‌پاریزن، که قات قات تا سه‌ر چه‌مه‌که درێژه‌ی هه‌یه، به‌ره‌نجامی زانست و تیکۆشانی جه‌نابی دوریناله له بازرگانی ئاسندا.

لیره له فه‌رانسه، نابێ چاوه‌پێی ئەو باخه جوان و دل‌پینانه بین که له ده‌وروبه‌ری ناوه‌نده کارگه‌یی و پيشه‌سازیه‌کانی ئالمان، وه‌کو لاییزیک و فرانکفۆرت و نۆره‌نبه‌رگ ئەی بینن. له فرانش کۆنتی، چه‌نده دیواری زیاتر ساز بکه‌ی و چه‌نده زیاتر له ملک و سامانتدا به‌رد بخه‌يته سه‌ر به‌رد، لای دراوسێکانت ئەوه‌نده

۷ - Bourgogne.

۸ - ۱۸۱۵ سالی هاتنه‌وه‌ی ناپۆلیۆن بۆناپارت و دامه‌زراندنی ئیمپراتۆری سه‌د رۆژه، کشانه‌وه و رووخانی ناپۆلیۆن، هاتنه‌وه سه‌رکاری پاشایه‌تی بۆرۆنه‌کان له جوولای هه‌مان ساله‌وه.

NAPOLÉON 1815 RETURNS

شاریکس بیکۆلانه [1]

زیاتر شیایوی پِزلینانی. جگه له مانه‌ش،
باخه په ژینکراوه‌کانی جه‌نابی دورینال، بۆیه
جینگه‌ی پیا‌ه‌ل‌دانه که سه‌رۆکی شاره‌وانی
بۆ کپینی ئەم زه‌ویانه، کیشی خۆیان زێری
بۆ بژاردوون. بۆ نموونه هەر ئەم کارگه‌ی
ته‌خته‌سازیه که شوینه سه‌یره‌که‌ی له قه‌راخ
چه‌می دوو، کاتی هاتنه ناو قی‌ریر، تووشی

سه‌رسووپمانی کردن و ناوی «سۆرئیل» تان به پیتی مه‌زن له سه‌ر
ته‌خته‌یه‌ک به سه‌ر بانه‌که‌یه‌وه بینی، شه‌ش سال پێش ئیسته له‌و
شوینه بوو که بالکۆنه دیواری باخه‌کانی جه‌نابی دورینال له‌وی
سه‌ریان هه‌ل‌ئیناوه.

جه‌نابی شاره‌وان، سه‌ره‌پای دفره‌ی خۆی، ناچار بوو زۆر
پوو له سۆرئیلی پیر، ئەم گوندیه‌یه ره‌ق و نه‌مرچه، بخات و بۆ
ئهو‌ی کارگه‌ی ته‌خته‌سازیه‌که‌ی بگۆزیته‌وه بۆ شوینیکتری،
پاره‌ی زێرینی زێری بۆ بژارد. به‌لام سه‌باره‌ت به چه‌می گشتی
که کارگه‌که ئەگه‌پێنی، ئەبێ بلین که جه‌نابی دورینال له سایه‌ی
ئهو په‌سید و پشتیوانه‌ی که له پاریس هه‌یه‌تی، مۆله‌تی بۆ گۆران
و هه‌لگه‌پانه‌وه‌ی به‌ستینی چه‌مه‌که وه‌رگرت و ئەم به‌خششه پاش
هه‌لبژاردنی ۱۸۲۰ به‌و پرا.

شاره‌وانی قی‌ریر، به‌رامبه‌ر به هەر دۆنمیک زه‌وی چوار دۆنمی
دا به سۆرئیلی پیر که پینجسه‌د پێ له خوار که‌ناری چه‌می دوو بوو.
به‌لام بابه سۆرئیل که له سه‌رده‌می ده‌وله‌مه‌ند بوونیه‌وه به‌م ناوه‌وه
بانگ ئەکرێ، هه‌رچه‌ند ئەم بارودۆخه بۆ فرۆشتنی ته‌خته‌کانی
سنه‌وبه‌ری قازانجی زۆرتری هه‌بوو، به‌لام پازه‌که‌ی دۆزییه‌وه
که له په‌له‌په‌ل و شیتیتی قانونی خاوه‌ندیتی و به‌ده‌سته‌هینان که
ببووه هۆی هه‌ژاندنی دراوسیکه‌ی، ۶۰۰۰ فرانک زیاتر قازانجی

دهسکهوئ.

راسته، ئەم پێکەوتنه له لایەن مروّقه باشه‌کانه‌وه هه‌ندی
 رەخنه‌ی لینگرا و سه‌رکۆنه‌ کرا و پوژیکیان که‌ یه‌کشه‌مه‌ بوو و
 چوار سال له‌و کاته‌ تێه‌په‌په‌ی، جه‌نابی دورینال که‌ به‌ جلو به‌رگی
 سه‌رۆکایه‌تی شاره‌وانیه‌وه له‌ کلیسا ئەگه‌پایه‌وه، سوژیلی پیری
 بینی له‌ تیوان سی کورپه‌که‌ی دا وه‌ستاوه و پیی پی ئەکه‌زن. ئەو
 پێکه‌نینه‌ وه‌کو ده‌بان له‌ سینه‌ی سه‌رۆکی شاره‌وانی چه‌قی و بۆی
 ده‌رکه‌وت کلاوی سه‌رچوو. جه‌نابی شاره‌وان له‌و پوژوه‌ به‌ر
 له‌وه ئەکاته‌وه که‌ ئەیتوانی به‌ هه‌رزانتر ئەو گۆرینه‌وه‌یه‌ بکات.

ئەوانه‌ی دیوار ئەخه‌نه‌ سه‌ر دیوار، ئەگه‌ر بیانوه‌ی ریزی
 زۆرایه‌تی دانیشه‌توانی قیریریش بۆ لای خۆیان رابکێشن، ئەبێ
 نه‌خشه‌ی ئەو وه‌ستاiane به‌کار نه‌هێن که‌ به‌هاران، به‌ره‌و پاريس له
 مله‌کانی کوێستانی ژورا به‌ره‌وخوار ئەبنه‌وه و له‌ ئیتالیاوه ئەیهین
 بۆ ئەم ناوچه‌یه‌. ئەو جووره‌ داهینانه‌، ئەوینداری ئاوه‌دانکردنه‌وه
 به‌ سه‌ره‌پۆ ئەناسین و ئەو جووره‌ که‌سه‌، له‌ لای ئەو ده‌م‌راست و
 زانایانه‌ی بلاوکردنه‌وه‌ی ودمی چاکه‌ له‌ فرانش کۆنتی به‌ ده‌ست
 ئەوانه‌، بۆ هه‌میشه‌ سه‌رکۆ و سه‌رشۆر ئەبێ.

له‌ راستیدا، ئەم ده‌م‌راستانه‌، هانده‌رانه‌ترین ده‌سه‌لاتی
 سه‌ره‌پۆ له‌م ناوچه‌یه‌دا به‌رپۆه ئەبن. به‌ هۆی ئەم وشه‌ دزیوه‌شه
 که‌ ژیان، بۆ ئەوانه‌ی له‌ پاريس، له‌م کۆماره‌ مه‌زنه‌دا ژیاپیتن،
 له‌ شاره‌ بچوکه‌کاندا زۆر دژواره‌. سه‌ره‌پۆیی خۆزاکردن
 به‌سه‌ر بیروپای گه‌شتی دا — ئەویش چ بیروپایه‌ک! — له‌ شاره‌
 بچوکه‌کانی فه‌رانسه‌ به‌ ئەندازه‌ی دیکتاتۆری بیروباوه‌ر له‌ ولاته‌
 یه‌گه‌رتوه‌کانی ئەمريکا گه‌وجانه‌یه‌.

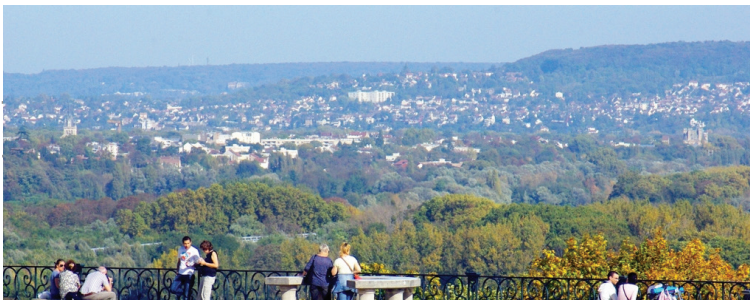
جه نابی شارهوان

جه نئاب، ریزو نموو، لای تو هیچ خاهیخی؟!
 خه مویه که خه بیته هوی سه رسورمانی منال و
 خیرهی مهوله منه و په سنی خه زان و گالتهی زانا.
 (بارنهف)^(۱)

له بهختی گهشی جه نابی دورینال، وهکو شارهوان، سهیرانگهی گشتی که سه د پئ له بهستینی چه مه که سه رتر بوو و به دریزایی گرده که دا بلاو بوویه وه، پیویستی به «دیواریکی پشتیوان» هه بوو. ئیره له سایه ی ئەم بارودوخه ناوازه دا، په کیکه له دلرفینترین دیمهن و بهرجه وه نه کانی فه پانسه. به لام له هه موو وه رزیکی به هاردا، باراناو سهیرانگه کانی ئە شوورده وه و که ندال و ئاودری تیا به دی ئە هیئا و هاتوچوی دژوار ئە کرد و، ئەم کیماسییه که هه مووان هه ستیان پیکردبوو، جه نابی دورینالی وا لیکرد یاده وهری سه رۆکایه تی و ده سه لاتداریتی خوی له سایه ی دیواریکی بیست پئ بهرز و شهست تا هه شتا بالا دریز، بکات به یادیکی هه میشه یی و وه رجاوه ند.

بارووی ئەم دیواره که جه نابی دورینالی ناچار کرد سی جار بچی بو پاریس — چونکه وه زیری ناوخوی پئشوو خوی به

۹- بارنهف: Antoine Barnave (۱۷۶۱-۱۷۹۳) له ئەندامانی به ده سه لاتی دهسته ی دامه زینه ری فه پانسه له سه ره تایی شوړش دا. سه ری له پئناوی ماری ئانتوانیتدا دانا. نووسینی به هیزی دهرباره ی ره وشت و رامیاری نووسیه . هاوشاری و دوستی ستاندال بوو و هاتوچوی خیزانیان پیکه وه هه بوو.

دوژمنی سویندخواردووی سهیرانگای قئیریر ناوزود کردبوو—
ئئیستا چوار پی بهرز بۆتهوه و ئەلئی بۆ سووکایه تیکردن به
هموو وهزیره کانی پیشوو و ئیستا، ئەم دیواره به بەردی جوانی
بهردتاشان ئەپازینهوه.

زۆر جارن به یادی ئەو بهزمی سهمایهوه که له پاریس بهجیم
هیشتبوو، سینگم ناوه بهم بهرده درشته خۆلهمیشه خوشپهنگ
و شینکیانهوه و سهرنجم له دۆلی چه می دودا کهوتۆته مهله!
لهوهر، له قهراخی چهپی چهمهکه، پینج شەش دۆلی ماریپچ ههیه
که له قوولاییاندا جوگهلهی بهپیت ئەبینرئ. ئەم جوگه لانه، پاش
بازدانه خوارهوه له تاقگهیه کهوه بۆ تاقگهیهکی تر ئەچنه ناو چه می
دوووه. ههتاوی ئەم کوپستانه زۆر گهرمه و که ئەکهوئته بان
سهر، بیر و قرۆشهی^(۱) گهشتیار پهنا ئەباته بن چناره جوان
و بهشکۆکان. بالاکردنی خیرا و سهوزی دلرپین و شینباوی
ئەم درهختانه به هوی ئەو خاکرپژه دهستکردهیه که جهنابی
شارهوان له پشت دیواره مهزنه پشتیوانه کهی خوی ههلیرپژاوه.
چونکه جهنابی شارهوان سهره پای نهیاریی ئەنجومه نی شارهوانی،
زیاتر له شەش پی سهیرانگه کهی پهره پیداوه. جا، ههچهند
ئەو پاریزخواز و من ئازادخوازم، بهلام ناتوانم رپز له م کاره ی
نهگرم. بویه شه به پای ئەو و به بۆچوونی جهنابی قالینتو^(۱)،

۱۰ - قرۆشه: imagination **ساو** ئەندیشه، وهرم، تهمار، پندار، هۆن، گومان، رمان،
که لکه له، بووره، توانا یان کرداری پیکهینانی بیروکهی نوئ، یان وینه یان
چه مکی دیارده دهرهکییهکان که له بهردهم ههستهکاندا ئاماده نین و دهستان
بیان ناگات. **ع** خیال **N** fantasi **د** خیال.

به پړيوه بهری خوشبهختی هه ژارخانهی قئیریر، ئەم سهیرانگایه شان له شانی سهیرانگای «سهن ژیرمه نالی»^(۱۲) ئەدات.

من خۆم جگه له خالیک، هیچ رهخنهیه کم له سهیرانگای فیدلیته^(۱۳) نییه. ئەم ناوه فهرمیه دهرزه نیک جار له سهر بهرده مه پمه پ، که مه دالیایه کی به مه دالیاکانی جه نابی دورینال زیاد کردوه، ئەبیزئی. رهخنه که ی منیش له م سهیرانگایه، ئەو شیوازه د پندانیه که به فهرمانی به پړيوه به ران، بۆ داپاچین و لقو پۆکردنی چناره گه وره کان به کاری ئەهینن. گه وره ترین ئاره زوی ئەم درهختانه، له بری ئەوهی سهرو به چکیان به و جۆره بپرن، که به سهری خریانه وه له سه وزه ی خواردن بچن، ئەوه یه که روالهت و پوخساری بنه ماله به ریتانیه که یان لی نه سه نری. به لام چه ز و ویستی جه نابی شاره وان قسه ی تیا ناکری و ئەبی سالی دوو جار هه موو ئەو درهختانه ی هی قئیریره به و په ری بیبه زییه وه هه لپاچری. ئازاد یخوازانی ناوچه که — دیاره به قه به کردنه وه — ئەلین له وه ته ی جه نابی مالۆن، جیگری قه شه، خوی به م داپاچینه وه گرتوه، کاره که زۆر دژوارتر بووه.

ئەم قه شه جه وانه چه ند سال به ر له ئیسته بۆ چاودیری کردنی کاره کانی قه شه شه لان^(۱۴) و چه ند پيشنوژی تر، له لایه ن به پړيوه به ری تی «بزاسۆن» وه^(۱۵) نیرد رابوو. نه شته رگه ریکی پیر

۱۲ - سهن ژیرمه نالی: Saint-Germain en Laye له گه ره که سه ره کیه کانی رۆژاوی پاریس، ناوشار و چه می «سین» ی لیوه دیاره و دیمه نیکی دلرفینی هه ه.

۱۳ - Cours de la Fidelite

۱۴ - Chelan.

۱۵ - Besançon، ناوه ندی فرانش کۆنتی و له سه ره چه می «دوو» سازکراوه. شاریکی

که پاش خزمه تکردن له سپای ئیتالیا خوئی له قئیریر گۆشه گئیر کردبوو و به بۆچوونی جهنابی شارهوان، هم ژاکوبون^(۱۶) بوو و هم لایهنگری بوناپارت، پوژیک له پوژان دهستی له خوئی داشوورد و سهبارهت به ههلاچینی بهردهوام و ناوبهناوی ئەم درهخته جوانانه سکالای برد بو لای جهنابی شارهوان.

جهنابی دورینال، به خو گئف کردنهوهیهکهوه، که کاتی ئاخافتن لهگهڵ نهشتهرگهڕیکی خاوهنی مه‌دالیای لژیون دوونور لهبار بی، وهلامی دایهوه:

—من حهزم له سیبه‌ره، من حهزم له سیبه‌ره و هر بو به‌دیپنانی سیبه‌ره که فرمانی پازاندنه‌وهی درهخته‌کانی خۆم ئەدهم و پیم وایه هه‌موو دره‌ختیک هر بو سیبه‌ره‌که‌ی دروستکراوه، ئەگه‌ر وه‌کو دارگۆیز به‌هره و گه‌راوه‌ی نه‌بی.

به‌هره و گه‌راوه^(۱۷)، ئەو زاراهه پازاوه‌یه چاره‌نووسی هه‌موو شتیکی له قئیریدا دیاری ئەکات. ئەم زاراهه به تاقی ته‌نها نمونه‌ی بیرکردنه‌وه‌ی سی له سه‌ر چواری دانیشتوانی ئەم شاره‌یه.

به‌هره و گه‌راوه ئەو هۆکاره‌یه که چاره‌نووسی هه‌موو شته‌کانی ئەم شاروچکه‌یه، که پیتان جوانه، دیاری ئەکات. بیگانه‌یه‌ک که پئ ئەنیته ئەم شاره و دلئ ئەچیته سه‌ر جوانی دۆله قوول و سه‌رسه‌وزه‌کانی ده‌وربه‌ر، پئش هه‌موو شت دانیشتوانی ئەم شاره به شه‌یدا و خولیای جوانی ئەزانئ. ئەوان له پاده‌به‌ده‌ر باسی جوانی مه‌له‌بندی خویان ئەکه‌ن؛ ناتوانین چاو له‌وه بیوشین

بیسه‌سازی و کولتوری گرنکه. زادگه‌ی ژماره‌یه‌ک له ناوداران‌ی فه‌رانسه‌یه.
 ۱۶ - ژاکوبون: Jacobon له سه‌رده‌می شو‌رش‌ی مه‌زنی فه‌رانسه، ئەم ناوه سه‌ره‌تا به لیزنه‌کانی لایه‌نگری شو‌رش ئەوترا، پاشانیش به واتای «لایه‌نگری توندوتیژی دیموکراسی» به‌کار برا.

۱۷ - به‌هره و گه‌راوه: yields a return به‌هره، گه‌رانه‌وه‌ی داها‌تی سه‌رمایه‌ی وه‌گه‌رخراو یان سوودی دلنایه، گه‌راوه‌ش به‌ده‌سته‌پتان یان له ده‌سدانی دلنایی له خولیکی تابه‌ت دایه، که گه‌رانه‌وه‌ی سوودی سه‌رمایه‌ی ریزه‌یه.

که زیاد له پښوېست گرنګی پښ ئه دهن، هۆکه شی ئه وهیه که ئه م جوانییه ژماره یهک بڼګانه بو ئه م شاره پائه کیشی که پاره ی گه شتیار، خاوه ن هوتیله کان ده وله مند ئه کات و ئه م کاره ش، له ریګه ی باجدانه وه، به هره و گه راوه بو ئه م شاره به دی ئه هیئی.

پوژیکي پایزی جهنابی دورینال، قوئی له قوئی ژنه که ی دا له سهیرانګه ی فیدلیته پیاسه ی ئه کرد. خاتوو دو رینال، له گه ل گوځگرتن له قسه کانی میرده که ی که زور به پوز و ده عیه ئه دوا، به په رو شه وه چاوی له هه لات هه لاتی سی کوره منالکاره که ی بوو. کوره گه وره که په نګه یانزه سال ئه بوو، به رده وام نزیکی دیواری پشتیوان ئه بوویه وه و وای دهر ئه خست که ئه یه وی پیا هه لگه ری. دهنګیکی دل سو ز له و کاتانه دا ناوی ئادولفی بانگ ئه کرد و مناله که ی له نه خسه ی چه تونونه ی په شیمان ئه کرده وه. خاتوو دو رینال ژنیکی سی سالان خویای ئه کرد، به لام ژنیک که هیشتا زور شه نګ بوو.

جهنابی دورینال به دهنګیکی په نجاو و گونای بیړه نګتر له کاتی ئاسایی، وتی:

— ئه م جوانکیله پارسییه له و کارانه ی خوی ژوان ئه بیته وه. من له «دهربار» بی دوست و ئاشنا نیم. من ئه گه ر بمه وی دووسه د لاپه ره ش باسی شارستانان بو بکه م، هه ول نادم به دریژداری و تیبینیه کانی وتووژی شارستانی تو بیئاقه ت بکه م. ئه و پارسییه جوانکیله ی که جهنابی شارهوان تا ئه و راده یه نه فره تی لی ئه کرد، هه مان جهنابی ئه پییر^(۱۸) بوو، که دوو پوژ بهر له مه سه ری کردبوو به زیندان و هه ژارخانه دا و جګه له مانه سهردانی نه خو شخانه یه کیشی کردبوو که به شیوه ی خو به خش له لایه ن شارهوان و زه ویداره گه وره کان به ریوه ئه بری.

خاتوو دو پینال بە شەرمەوہ وتی:

— لە کاتیگا تۆ بەوپەری پاکییەوہ ئاگات لە پارەى ھەژاران
 ھەیە، ئەم پارسییە ئەتوانی چ زیانیکت پی بگەینى؟

— یەكەم مەبەستی ئەو لە ھاتن بو ئم شارە ئەوہیە كە
 بارانى جنىو و لۆمەکردن دابارىنى و چەند وتاریك لە پوژنامە
 ئازادىخوازەكاندا بلاو بكاتەوہ.

— گیانەكەم، خو تو ھەرگیز ئەو پوژنامانە ناخوینیتەوہ.

— بەلام خەلكى باسى ئەم وتارە ژاكۆبونیانە بو ئیمە ئەكەن،
 ئەم شتانە ئەندیشەمان پەرىشان ئەكەن و ناھیلن بە كارى چاكە
 رابگەین! بەلام من خۆم، ھەرگیز قەشە نابەخشم.

تتمه كى هه ژاران

هه جوونی قه شنه یه كى پاكیزه و بى پیلان بو ئاواى،
 وه كو چاوه پیری پهروه و دگار وایه.
 (فلوری) ^(۱۹)

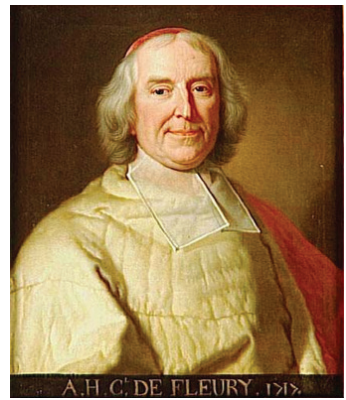
باشتره ئه وه بزانی قه شه ی شارى قیریر، پیره میردیكى
 هه شتا سالان بوو كه به شنه ی هه وای ساردى ئه م كوستانه وه،
 نه ك هه ر ته ندروست، به لكو خاوه نی كه سایه تیه كى پولا بینیش بوو؛
 مافى ئه وه ی هه بوو هه ر كاتىكى شه و و نیوه شه و بتوانى سه ردانى
 زیندان و نه خو شخانه و ته نانه ت هه ژارخانه ش بكات. جه نابى ئه پییر
 كه نامه یه كى راسپارده ی له پاريسه وه بو قه شه هینابوو، وای به
 ژیرانه زانیوو، ریک كاتژمیر شه شى به یانى پى بنیته ناو ئه م
 شاروچكه یه و یه كسه ر بچى بو دهیری قه شه.

قه شه شه لان له خویندنه وه ی ئه و نامه یه ی كه جه نابى «لومارکین
 دولامول» ئه ندامى ئه نجومه نی ده مپراستان و گه وره ترین زه ویدارى
 ناوچه كه بوى نووسیوو، چوه وه ناو بیروه وه.
 له ئه نجامدا به ئه سپایى به خو ی وت:

— من پیرم و له م شارهدا رپزیکم هه یه. ناویرن!...

ده سبه جیش پووی كرده كابرای پاريسى، چاوه كانى سه ره پرای
 پیری پر بوو له دره وشانه وه ی ئه و ئاگره پیروژه ی له ئه نجامى

۱۹ - فلوری: André-Hercule de Fleury. (۱۶۵۳-۱۷۴۳) كاردینالی فه رانسه یی،
 به رتووکی زوری دربارهی کلیسا نووسیوه. سه رۆك وه زیرانی لویی پانزه بوو.

شادمانی ههستان به کاریکی پیروژ و توژیک
مهترسیداردا خۆی پیشان ئەدا.

ئینجا وتی:

— وهره له گهلم، جهناب. بهلام داوات
لی ئەکهه له بهردهمی وهردیان و به تاییهت

چاودیری ههزارخانه، سهبارهت بهو شتانهی که ئەهی بینین، هیچ
رایهک دهرنهپریت.

جهنابی ئەپیر تیگههیشته مرۆفیککی جهربهزهی تووش بووه.
له پشت سهری قهشهی بهپیزهوه کهوته پری و چوو بو سهردانی
زیندان و نهخوشخانه و ههزارخانه. زۆری پرسى و ههرچهند
وهلامی سهیر و سهمهراهی بهرگۆی کهوت، کهمترین شتیکی که
نیشانهی سهرکونهکردن بیته، پیوهی نهبینرا.

ئهم سهردانه چهندین کاتژمیری خایاند. قهشه، جهنابی
ئەپیری میوان کرد بو نانی شیوان، بهلام میوان به بیانوی ئەوهی
که ئەبی نامه بنووسی، خۆی بوارد. جهنابی ئەپیر نهی ئەویست
هاورپی جوامیرهکهی لهوه زیاتر بهدناو بکات. کاتژمیر نزیکه
سی، ئەم دوو جهنابه به مهبهستی تهواکردنی پشکنین بهرهو
ههزارخانه کهوته پری. پاشان گهپانهوه بو زیندان و له بهردهرگا
وهردیانیان بینی که کابرایهکی زهبهلاحی شهش پی بالآ بوو به
بهلهکی کهوانیهوه، پوخساری نهمرچی له ترسان ئەوهندهی تر
دزیو ببوو.

کاتیکی که قهشهی بینی وتی:

— ئا، بهلی... ئەم جهنابهی لهگهلتانه ئەبی جهنابی ئەپیر بی!

— دهیجا!؟

— چونکه له دوینیوه، فهرمانی راستهوخۆم بو هاتووه پیگهی

جهنابی ئەپیر نهدهم بجیته ناو زیندان و، ئەم فهرمانهش له لایه

جەنابی پارېزگارەوھ بە ھۆى جەندەرمەيەكەوھ نئىردراوھ بۆ من كە
بە دريژايى شەو، ئەسپى ئاژووتووھ.
قەشە وتى:

— جەنابی نوارۆ^(۲۰) پيٹان ئەلئيم كە ئەم ميوانەى لەگەل منە
جەنابی ئەپپەرە، خۆشتان ئەوھ ئەزانن من ھەموو كاتئىكى شەو و
رۆژ و لەگەل ھەر كەسئىك پئيم خۆش بئى، ئەتوانم بچمە ژوورەوھى
زىندان.

وھەرديان وھكو سەگئىك كە لە ترسى دارەدەست بە ناچارى
سەرى شوپر ئەكا، سەرى شوپر كرد و بە ئەسپايى وتى:
— بەلئى جەناب، راست ئەفەرمووى. بەلام كئيشەكە لئىرەدايە كە
منيش ژن و منالدارم، ئەگەر راپوورتم لئيدەن دەرەم ئەكەن. من جگە
لەم كارە داھاتئىكى ترم نئيبە.

قەشەى بەرپەرز بە دەنگئىك كە تئىكەل بە سۆز بوو، وتى:
— منيش ئەگەر كارەكەم لە دەس بەدەم، زۆرم پئىناخۆش ئەبئى.
وھەرديان بە توندى وتى:

— بەلام من لە كوئى و ئيوھ لە كوئى؟ ھەموو كەس ئەزانئى
جەنابتان سالى ھەشتسەد فرانك داھاتتان ھەيە، شوئىنى خۆشى
بەربەرۆژ و...

ئەمە بوو ئەو پروداوانەى كە دوو رۆژ بوو بە شيوازى
جۆراوجۆر لئىكدرايوويەوھ و قەبە كرابوو و پق و توو پەي
شاروچكەى ئقيريرى پەرە پئى ئەدا و ئئىستاكانئى بابەتى وتوئىژئىك
بوو كە جەنابى دورئىنال و ژنەكەى ھەيانبوو. بھيانئى ئەو رۆژە،
جەنابى دورئىنال، لەگەل جەنابى قالىئۆ بەرپيوھەرى ھەژارخانە
بۆ دەرپرئىنى گازەندەى خويان چووبوون بۆ مالى قەشە. قەشە
شەلان كە ھىچ پالئىشتئىكى نەبوو بپيارئىژئى و، لە قەسەكانى ئەوانيش

تیگه‌یشتبوو، وتی:

— زور باشه جه‌نابان! که وا بوو من سییه‌مین قه‌شهی هه‌شتا سالانم که له‌م مه‌لبنده له‌سه‌ر کار لائه‌بریم... په‌نجا و شه‌ش ساله له‌م ناوچه‌یه ئه‌ژیم و... زوربه‌ی دانیش‌توانی ئه‌م شاره که کاتی هاتنی من له‌گوندیک پتر نه‌بوو، خوم مارهم بریون و ئیسته‌ش ئه‌و گه‌نجانه لیک ماره ئه‌برم که پوژئی له‌پوژان داپیر و باپیریانم لیک ماره بریون. قئیریر بنه‌ماله‌ی منه. به‌لام به‌بینینی ئه‌م بیگانه‌یه به‌خومم وت: «ئهم کابرایه له‌پاریسه‌وه هاتووه، په‌نگه به‌راستی له‌ئازادیک‌خوازان بی. ئازادیک‌خواز له‌م ولاته زورن. به‌لام ئه‌و ئه‌توانی چ زیانیک له‌هه‌ژاران و زندانیه‌کانی ئیمه‌بدات؟» کاتیکیش که گله‌بیه‌کانی جه‌نابی دورینال و به‌تایبه‌ت لومه‌کانی جه‌نابی قالیقو به‌ریوه‌به‌ری گه‌داخانه زیاتر په‌ره‌ی سه‌ند، قه‌شه به‌ده‌نگیکی له‌رزوک نالاندی:

— زور چاکه جه‌نابی شاره‌وان و جه‌نابی به‌ریوه‌به‌ری هه‌ژارخانه، فه‌رمان بدن من ده‌ربکریم. سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش من هه‌مدیسان ئه‌م ناوچه‌یه جی ناهیلیم. خوتان ئه‌زانن چل و هه‌شت سال له‌مه‌ویه‌ر، کیلگه‌یه‌کم به‌میرات بو به‌جیم‌اوه که هه‌شتسه‌د فرانک داها‌تیتی و هه‌ر به‌و پارهی‌ه‌ش ئه‌ژیم. من هیچ پاشه‌که‌وتیکم له‌کاره‌که‌م نییه و په‌نگه هه‌ر له‌به‌ر ئه‌مه‌شه له‌ده‌رکردن ناتوقم. جه‌نابی دورینال له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی زور باش ئه‌ژیا. به‌لام سه‌بارت به‌م پادهربرینه شه‌رمنانه‌ی ئه‌و دامابوو و نه‌ی ئه‌زانی چ وه‌لامیک به‌م پرسیاره‌ بداته‌وه: «ئهم پارسییه ئه‌توانی چ زیانیک به‌زیندانییه‌کانمان بگه‌یه‌نی؟» خه‌ریک بوو توپه‌ ئه‌بوو، که ژنه‌که‌ی یه‌ک به‌خوی قیژاندی؛ چونکه‌ کوپی دووه‌می له‌دیواری پشتیوان سه‌رکه‌وتبوو و هه‌رچه‌ند به‌رزایی ئه‌م دیواره له‌په‌زه‌که‌ی ئه‌ودیدو ئه‌گه‌یشته بیست پی، به‌سه‌ریدا هه‌له‌هات. خاتوو دو‌رینال، له‌

ترسی ئەوەی ئەکا کۆرەکەى بترسینى و بىتتە ھۆى بەربوونەوھى بۆ ئەویدیو، نەى ئەویرا ھىچى پى بلى. سەرەنجام منالەکە، کە لە ئازایەتى خۆى شادمان بوو، ئەوئەندەى چاوى بە دایكى کەوت و بىنى دایكى پەنگى بە پووەوھ نەماوھ، بازى دایەوھ ناو سەیرانگەکە و بەرھو دایكى ھەللات؛ کە لۆمە و ھەپەشەى زۆرى بەرگوى کەوت. ئەم پووداوە بچکۆلەى ئەقارى و توویژەکەى گۆرى.

جەنابى دورینال وتى:

— لىپراوم لەگەل سۆرئىل پى بکەوم و کورپى دارتاش بەنم بۆ مالى خۆمان. زۆر بەکارمان دیت. ئەم کورپە، قەشەىەكى گەنجە یان شتىكى لەم بابەتە. جگە لەمەش زمانى لاتین بە باشى ئەزانى و ئەبیتتە ھۆى پيشکەوتنى منالەکان. بە گوتەى قەشە کەسایەتییەكى بەھىزى ھەىە. سىسەد فرانكى ئەدەمى و نان و ئاوىش. من گومانم لە پەروشتى ئەو ھەبوو؛ کەچى ئەو خۆشەویستى نەشتەرگەرى پىر و خاوەنى مەدالیای لژیۆن دونور بوو، کە بە بیانووى خزمایەتى ھاتبوو بۆ ئەم شارە و شەو و پوژ لە مالى سۆرئىل ئەژیا. بۆى ھەبوو ئەم کابرایە لە بنەوھ سىخورپى ئازادىخوازەکان بووبى. ئەیوت ھەوای کوستانەکانى ئیمە بۆ ئەو باشە، بەلام ئەمە شتىک نىیە سەلمینرابى. ئەو لە ھەموو جەنگەکانى بۆناپارتیە^(۳) لە ئىتالىا بەشدارى کردبوو و وەک ئەوترا، کاتى خۆى سەبارەت بە جىگىربوونى ئىمپراتۆرى، دەنگى نەیارى داوو. ئەم ئازادىخوازە زمانى لاتىنى فیرى کورپەکەى سۆرئىل کردبوو و ئەو ھەموو پەرتووکەى لەگەل خۆى ھینابووى بۆى بەجى ھىشتبوو. بۆیە من ھەرگىز بە بىرمدانە ئەھات کورپى دارتاش بەنم بۆ مالى خۆمان. بەلام قەشە، پاست لە پاش ئەو دەمەقالەى تا قیامەت نىوانمانى تىکداوھ، بە منى وت کە ئەم سۆرئىلە سى سالا وانەى دىنى

ئه خوینتی و نیازی وایه بچی بۆ فیڤرگه‌ی کاسۆلیکی. که وا بوو،
ئازادیخواز نییه و لاتین زانه.

جه‌نابی دورینال، سه‌رنجیکی رامیارانه‌ی دا و له درێژه‌ی
قسه‌کانیدا وتی:

—ئه‌م ئالۆگۆره سوودی تریشی هه‌یه، جه‌نابی قالیئۆ زۆر
به‌و دوو ئه‌سه‌په‌وه ئه‌نازی که بۆ عه‌ره‌بانه‌که‌ی خۆی کړیوه. به‌لام
مامۆستایه‌کی بۆ مناله‌کانی نه‌گرتوه.

—بۆی هه‌یه مامۆستا که شمان لێ برفیئێ!

جه‌نابی دورینال، به‌ پیکه‌نینیکه‌وه سپاسی ژنه‌که‌ی کرد که
ئه‌و بیره ناوازه‌یه به‌ می‌شکیدا هاتوه و وتی:

—واته تۆ نه‌خشه‌که‌ی منت به‌دله؟ که وا بوو ئه‌وا بریارمان دا!
—چه‌نده‌م پێخۆشه که ئاوا به‌ خیرایی ساخ ئه‌بیته‌وه و بریار
ئه‌ده‌ی!

—چونکه‌ خاوه‌ن بریارم و قه‌شه‌ش ئه‌و لیب‌راوییه‌ی له‌ من‌دا
بینیوه. نابێ هه‌چ شتیک بشارینه‌وه، لێره واین له‌ گه‌مارۆی
ئازادیخوازان‌دا. ته‌واوی ئه‌م کووتالفرۆشانه ئێره‌بیم پێ ئه‌به‌ن
و هه‌چ گومانم له‌وه‌دا نییه. دوان سیانیکیشیان زۆر ده‌وله‌مه‌ند
بوون... زۆر چاکه! زۆر هه‌ز ئه‌که‌م به‌ چاوی خۆیان ببینن که
مناله‌کانی جه‌نابی دورینال به‌ سه‌ره‌رشتی مامۆستا که‌یان ئه‌چن
بۆ گه‌پان و پیاسه. ئه‌م کاره ئه‌بیته‌ مایه‌ی رێز و پایه‌به‌زی.
باپیره‌م زۆر جار پێی ئه‌وتین به‌ گه‌نجیتی مامۆستای تایبه‌تی
هه‌بووه. ئه‌م کاره رهنگه‌ سیسه‌د فرانکی تی بچێ، به‌لام ئه‌م
سیسه‌د فرانکه ئه‌و پاره‌یه‌یه که خه‌رجکردنی بۆ پاراستنی رێز و
پله‌ی ئیمه‌ پێویسته.

ئه‌م بریاره کتوپره‌، به‌ ته‌واوه‌تی خاتوو دو رینالی خستبوویه
ناو بیره‌وه. ژنیکی بالابه‌رز و به‌ژن شه‌نگ که به‌ گوته‌ی

کوئستانیهکان «شاژنی جوانی ولات» بوو، دارهتیکى ساده و رهفتاریکی که نیشکانه و پر له جوانی هه بوو. لای یه کیکى پاريسى ئەم ته رچکيه ساکار و پر له پاکى و وزه و شادیه، بۆی هه بوو حهز و ئاره زووویه کى شیرین له دلدا بورووژینى. خاتوو دو پینال ئەگەر به وهها سه رکه و تنیکى بزانیبا، ده سبه جی له م بابه ته وه شهرم دایئه گرت. ئەم دلای ئەو، نه هه رگیز ناز و دل به رى لى نزیك ببوویه وه و نه خو بادان و له نجه ی ده سترکد. ئەزانرا که جه نابى قالینۆ به رپوه به رى ده وه له مهندى هه ژارخانه حهزى لیکردبوو، به لام له هه وه که یدا سه رکه و توو نه ببوو. هه ر ئەم بابه ته ش تیشکى مهنى خستبوویه سه ر بیگه ردى و داوینپاکى ئەو پاکیزه یه. چونکه، جه نابى قالینۆ، ئەم گه نجه بالابه رزه به وه جه، به و رپوخساره سوورها ل و ریشه رهش و تۆپه ی خو یه وه یه کیک بوو له و مرو فقه رپوودام لراو و به گونگل و بیفه رانه ی که له شاره کاندان، به قۆز ئەژمیردرین!

خاتوو دو پینال، که بۆ خو ی زۆر که مپوو بوو و ده روونیکى به پواله ت هه لچووی هه بوو، زیاتر له هه ژان و قیژه و هه رای به رده وامى جه نابى قالینۆ وه ره ز ببوو. خو دو ورپاگرتنى له و شته ی له قیریر به شادمانى ئەژمیردرى، ئەو ناوبانگه ی بۆ به دیهینابوو که زۆر شانازى به خانه دان و بنه چه ی خو یه وه ئەکات. ئەو له بیری ئەم شتانه دا نه بوو. به لام له وه دلپازى بوو که خه لکی شار زۆر که م هاتوچۆیان ئەکه ن. ئیمه ئەم بابه ته ش ناشارینه وه که خاتوو دو پینال له پوانگه ی ژنانى شاره وه به گه وچ ئەژمیردرا، چونکه هیچ رامیاریه کى به رامبه ر میرده که ی نه بوو و ئەو هه مووه هه له باشه ی بۆ کپینى کللوی جوان و پاراوه ی پاريس و بزاسون بۆی هه لئه که وت، له ده سته ی ئەدا. واته به و مه رجه ی لى بگه رپا هه تن به تا قى ته نها له باخه جوانه که ی خو ی پياسه بکات، هه رگیز گله یی

نه ئه کرد و هيجی نه ئه ويست.

گيانتيكي پاك و ساكار بوو كه هرگيز ره خنه ي له شووه كه ي نه گرتبوو و ته نانه ت له لاي خويشي ئه وه ي نه وتبوو كه ئه و مي رده بوته مايه ي جار سبونوي. به بي ئه وه ي له گه ل خو ي وتبتي، پي ي وا بوو له نيوان ژن و مي ردا په يوه ندييه كي له مه شيرينتر و خوشتر بووني نيه. به تاييه ت كاتي ك جه نابي دورينالي خو ش ئه ويست كه سه باره ت به گه لاله ي پلانه كاني خو ي ده رباره ي مناله كان له گه لي ئه دوا ؛ به كياني ئه نار د بو سپا و ئه وي تري ئه كرد به دادوهر و سيه ميشي بو كليسا ناودير ئه كرد. به گشتي ئه بي بلين جه نابي دورينالي له هه موو ئه و پياوانه ي ئه يناسي، كه متر به مايه ي وه ره زبوون ئه زاني.

ئه م بوچوونه ي هاوسه ري تي بوچوونيكي په سه ند بوو. شاره واني قي رير ناوبانگ و قوشمهي و به تاييه ت باره ي ناني خو ي منه تباري ئه و ده رزه نه نو كته و قسه خو شه بوو كه له مامي پي ي گه يشتبوو. كاپتن دورينالي پير، پاش شو رش، له ئه فسه ره كاني تيبي پيا ده ي جه نابي دووك دورليان بوو و كاتي ك كه ئه چوو بو پاريس له به زمي شازاده كان دا ريگه ي ئه درا. خاتوو دومونسون^(٢٢) و خاتوو دوژانليه^(٢٣) به ناوبانگ و جه نابي دووكريه ي^(٢٤) داهينه ري پاله رو يالي هر له وي بينيبوو. ناوي ئه م كه سانه له سه ربر ده ي جه نابي دورينال دا زور ئه هاته ئار او ه. به لام ورده ورده بيره ي نانه وه ي ئه و بابه تانه ي كه گي رانه وه يان كاريكي دژوار بوو و پيو يستي

٢٢ - خاتوو دومونسون: Madame de Montesson نووسه ر و خاون كو ري ويژه ي فه رانسه يي .

٢٣ - خاتوو دوژانليه: Madame de Genlis (١٧٤٦ - ١٨٣٠) رو مانووسي فه رانسه يي سه باره ت به په روه رده ي منال، شيوازي ژيان و روانگه ي ميژووي سه رده مه كه ي .

٢٤ - M. Ducrest - براي خاتوو دووژانليه و داهينه ري گو رانكاري Palais-Royal له كه له ١٦٢٩ بو ريشيليو دروستكرا و پاشان گه و ره كرا .

به وردبینی هه‌بوو، ببوو به گری به‌سه‌ر دلّیه‌وه. ماوه‌یه‌ک بوو
چیرۆکه‌کانی خۆی سه‌باره‌ت به‌بنه‌ماله‌ی ئۆرلیانی خۆی جگه
له‌ده‌رفه‌ته‌گه‌وره‌کاندا، نه‌ئه‌گێپرایه‌وه. له‌لایه‌کی تریشه‌وه، جگه
له‌و کاتانه‌ی که‌باسی پاره‌ی ئه‌کرد، زۆر کابرایه‌کی سه‌لار و
به‌ئه‌ده‌ب بوو و راست و په‌وا، به‌گه‌وره‌ترین ئاریستۆکراتی قێریر
ئه‌ژمێردرا.

باوڪ و ڪور

ئەمما ڪە روو ماوڪان بەم جوڙه روو ئەمما
ئاوانه ڪە لە ئەستۆي من ئەب؟
(ماکياڦيلى)

به يانی ئەو پوڙه، کاتيک ڪە سهروکی شارهوانی ڦيرير به ره و
کارگهی دارپرييه که ی بابە سوڙيل ئەچوو، به خوئی ئەوت: «ژنه که م
به پاستی زیرهک و زانایه! سه ره پای ئەو هه موو شته ی پیم وتوو،
هیچ ئاگام له وه نه بوو ئەگەر من ئەم قه شه گه نجه دانه مه زرينم،
پهنگ بوو به پريوه به ری هه ژارخانه، ئەم بوونه وه ره بی جووله یه،
بو پاراستنی بالادهستی خوئی، هه ره ئەو بوچوونه ی هه بی و ئەو
ماموستایه ی وهک فریشته زمانی لاتین ئەزانئ بیات بو خوئی.
ئەوسا به چ شیوازیکی له خوبایانه باسی ماموستای مناله کانی
بکرادیه!... ئەم ماموستایه، ئەو پوڙه ی که بوو به فه رمانبه ری
من، به ره کی قه شه یی له بهر ئەکات؟»

جه نابی دورینال له ناو بیری ئەم شک و گومانه دا بوو که
چاوی به جووتیاریک کهوت شهش پی بالای بوو و له سپیدپه هئاوه
خه ریکی ئەندانه گرتنی ئەو دارانه بوو که له قه راخ چه می «دوو»
له سه ر پی که شتییه کان، دانرا بوون.

جووتیاره که وا دیار بوو له نزیکبوونه وه ی شارهوان، شادمان
نییه، چونکه داره کانی پینگه که یان گرتبوو و ئەمهش پیچه وانه ی
رپسا بوو.

ئەم كەسە كە ھەمان بابا سۆرئەل بوو، لەو پېشنيازە سەيرەي كە جەنابى دورئینال سەبارەت بە كورەكەي ئەو ژوولەن^(۲۵) ھەيبوو، زۆر سەري سووپ ما و شادمانیيەكەي زۆر لە واقمانەكەي پتر بوو. كەچى سەرەپاي ئەمەش، دیسانەو بە و پوخسارە غەمناك و نارازییەي لە پشت دەمامكى فېلاوى ئەم كوئستانیانەدا ھەيە، گوئی بو قسەكانى شارەوان رادیرا. ئەمانە كە لە سەردەمی دەسلەتدارئیتی ئیسپانیادا كۆیلە بوون، ئەو پوخسارەي جوتیاری میسرییان ھەتا ئیستەش پاراستووہ.

سۆرئەل، سەرەتا جگە لە دووپاتکردنەوہي ئەو بەندانەي قانونی رېزلینان كە لەبەري بوو، وەلامیكى تری نەدایەوہ. كاتیکیش ئەم قسە بئ كەلكانەي بە پیکەنینیكى خاو و پەمەكى ئەگوتەوہ و پیکەنینەكەي زیاتر دارەتی درۆزانە و دەستکردی ئەوی دەرئەخست، میشكى چالاکى جوتیار بە دواي ھۆ و سۆنگەپەكەوہ بوو كە پیاویكى ئاوا خاوون رېز و نیشانی وا لیکردووہ كورە بئ سەروپیکەي ئەو ھەلبژیرئ! ئەو بو خۆي لە بناغەوہ لە كورەكەي نارازی بوو و كەچى ھەر بو ئەم كورە بوو كە جەنابى دورئینال سالانە سیسەد فرانك مووچەي ئەدا، كە ھەر جیگەي برۆا نەبوو و، تازە جگە لە پارە، نان و جلیشى پئ ئەدا! ئەم داواكارییەي كە بابە سۆرئەل ھەر ئیستە زیرەكى پېشنيازکردنى دابووی لە میشكى، وەك ئەوانى تر لە لایەن جەنابى دورئینالەوہ قبول کرد.

ئەم داوايە بووہ مایەي سەرسووپمانى جەنابى شارەوان. بە خۆي وت: سۆرئەل ئەبئ لە پېشنيازەكەي من شادمان بئ، بەلام وا دەرناكەوئ. واتە دیارە لە لای تریشەوہ پېشنيازی پیکراوہ و ئەم پېشنيازەش مەگەر لە لایەن فالیئووہ ئەگینا كئى تر ھەيە؟ جەنابى دورئینال گوشارى بو سۆرئەل ھینا كە دەسبەجئ

گرږیبهسته که بنووسری، به لام ئەم گوشاره بئ سوود بوو؛ فیل و دهووی گوندی پیر زور به توندی پښگه‌ی لهو کاره گرت. به قسه‌ی خو‌ی ئەیه‌و‌ی له‌گه‌ل کورپه‌که‌ی راو‌یژ بکات. وهک بل‌ی له شاروچکه‌یه‌کی ئاوه‌ها‌دا، باوک‌یک‌ی ده‌وله‌مه‌ند له‌گه‌ل کورپک که هیچی نییه، راو‌یژ ئەکات!

کارگه‌ی ته‌خته‌سازی ئاوی، بریتیه له هه‌مارپک له قه‌راخ جوگه‌یه‌ک. میچه‌که‌ی به هو‌ی داره‌پاوه له سه‌ر چوار ئەستوونی دار راگیراوه. له ناوه‌پاستی هه‌ماره‌که، به به‌رزایی هه‌شت نو‌ پئ، مشارپکی لئیه که به‌رده‌وام سه‌ر و خوار ئەکا و له‌م داره‌ته‌دا، ئامپ‌یک‌ی زور ساکار، داره‌که ئەبا به‌ره‌و مشاره‌که. ئەو شته‌ی که ئەم ئامپ‌یره دووانه‌یه ئەخاته گه‌ر، چه‌رخیکه که به هو‌ی ئاوی جوگه‌که‌وه ئەسوورئ. ئەم ئامپ‌یره دووانه‌یه، یه‌کیان مشارپکه که سه‌ر و خوار ئەکا و ئەوی تریشی ده‌زگایه‌که که هیدی هیدی داره‌که ئەبا به‌ره‌و مشاره‌که و مشاریش وه‌کو ته‌خته ئەیپ‌ی.

بابه سو‌ریل کاتیک که له کارگه‌که‌ی نزیک ئەبوویه‌وه، به ده‌نگی به‌رز و به‌گرمه‌ی خو‌ی ژوولیه‌نی بانگ کرد. ژوولیه‌ن وه‌لامی نه‌دایه‌وه. جگه له کورپه گه‌وره‌کانی که هه‌ر هه‌موویان ئەتوت د‌یون، ته‌وری زل به ده‌سته‌وه، قه‌دی ئەو سنه‌وبه‌رانه‌یان چوارگوش ئەکرد که ئەیانبرد بۆ کارگه، که‌سی نه‌بینی. به ته‌واوته‌ی وه‌کو ئەو نیشانه‌په‌شه‌ی له سه‌ری داره‌که درابوو، خه‌ریکی ته‌ور وه‌شاندن بوون و به هه‌ر زه‌بریکی ته‌وره‌که‌یان، پارچه‌یه‌کی زلیان له داره‌که ئەکرده‌وه. ئەمانه که به ته‌واوته‌ی سه‌رقالی کار بوون، ده‌نگی باوک‌یان نه‌بیست. بابه سو‌ریل به‌ره‌و هه‌ماره‌که پ‌و‌یشت و ئەوه‌نده‌ی چووه ژووره‌وه که‌وته گه‌پان به دوا‌ی ژوولیه‌ن‌دا. له شو‌ینی خو‌ی واته له ته‌نیشته‌ی مشاره‌که، نه‌بوو، به‌لام بینی له به‌رزایی پ‌ی‌نج شه‌ش پ‌ئ، وه‌کو ئەسپ سواری یه‌کیک له کارپته‌کان

بوو. ژوولیهن، له بری ئهوهی به وردی وریای هه موو لایه نه کانی کارکردنی مه کینه که بئ، خه ریکی په رتووک خویندنه وه بوو. ههچ شت له مه زیاتر سوړیلی پیری توپه نه ئه کرد. په ننگه ئه ندامه باریک و لاوازه که ی ئه و که به که لکی کاری قورس نه ئه هات و تا ئه و رادهیه له گه ل برا گه وره کانی جیاوازی هه بوو، به تاوان نه ئه زانی، به لام ئه م حهزه شیتانه ی بو خویندنه وه مایه ی رق و بیزه ونی ئه و بوو؛ خوئی خوینده واری نه بوو.

دوو سئ جار به بیهووده ژوولیهنی بانگ کرد. ئه و سه رنجه قووله ی ئه و دابوویه په رتووکه که، له فیژه فیژی مشاره که زیاتر، ریگه ی نه دا دهنگی باوکی بیسی. پیره باوک، به ناچاری، وه ک گهنجیکی چوست و چالاک، چوه سه ر ئه و داره ی درابوویه دهستی و له ویوه پیی نایه سه ر کۆله که یه کی شهفتووری. زه بریکی سهخت و ئه و په رتووکه ی به دهست ژوولیه نه وه بوو، به ره و چه مه که بالی گرتوه. زه بری دووهم که به هه مان توندی و به چه پوک کیشای به سه ری ژوولیه نه دا، سه نته ری تیکدا و خه ریک بوو دوانزه پی، پانزه پی یان خوارتریش، بکه ویته نیوان نویله کانی مه کینه، که خه ریکی سووران بوون و، وردوخاش بی. به لام باوکی به دهستی چه پ، به حه واوه گرتیه وه و وتی:

— ته مه ل خان! دیسانه وهش کاتیک که نوره کیشکته له سه ر مشاره که و ئه بی ئاگات لیی بی، کتیه قوره کانت ئه خوینیه وه؟ ئه م شتانه، به شه و کاتیک که ئه چی بو مالی قه شه ژیانی خوت به فیرو بدی، بخوینه ره وه. خو من کارم پیت نه داوه.

ژوولیهن، سه ره پای ئه وه ی زه بری چه پوکه که سه رسامی کردبوو و سه رتاپی خویناوی بوو، له شوینکاره که ی له قه راخی مشاره که نزیک که وته وه. فرمیسک له چاوه کانی دا قه تیس بوو و ئه م ئه سرینه، زیاتر له وه ی به ره نجامی ده ردی جهسته بی، ئاکامی

له دستچوونی ئه و پهرتوکه بوو که به گیان و به دل خوښی
ئهو یست!

— وهره بو ئیره، بزنه قهنی، ئه مهوئ قسه ت له گه ل بکه م.
دهنگی مه کینه که دیسانه وه نه په یشت ژولیه ن فرمانه که
ببیسئ. باوکی که له سهر کول که هاتبویه خواره وه و نه ی
ئهو یست جاریکی تر سهرکه و یته وه، گه را بو کول و ژیکی گويز
ته کاندن، کول و ژی هه لئنا و وهک نه قیزه له شانی ژه ند. قاچی
هیشتا عه رزی نه گرتبوو که سورلی پیر به تووره یی دایه بهر خو ی
و به زور بر دییه وه بو مال وه. گه نه که له دلیدا ئه یوت: «خوا
ئه یزانئ چیم به سهر بیئ!» کاتی تیپه رین، کز و دلته نگ سه یری
ئهو جوگه له یه ی ئه کرد که پهرتوکه که ی تیکه وتبوو. ئه م پهرتوکه،
هه مان ئهو پهرتوکه بوو که له هه موو پهرتوکه کانی تری زیاتر
خوښی ئهو یست. ئه م پهرتوکه بیره وه رییه کانی سه نت هیلن بوو.
گوڼای شلیره و چاوه کانی داکه وتبوو. گه نجیکی ناسک و
هه ژده نژده سالان، به رواله ت لاواز بوو و هیله کانی پوخساری
نارپک، به لام پر له وردبینی. لووتی گه راوه ی وهک دهنوکی هه لئو
بوو. چاوه کانی رهش و قه له و که نیشانه ی وردبینی و بیرکردنه وه
و گوړ و گه رمی بوو. له مکاته دا وهک چاوه کانی گیانه وه ریکی
له چهر، پراوپری دژوارترین رق و کینه بوو. قژی وهک به پرووی
تال که زور له خواره وه پوا بوو، هه نیه ی بچووک ئه کرده وه و
کاتی تووره بوون، داره تیکی دپندانه له نیگای دا به دی ئه هات. له
ناو جوړه کانی پوخساری مرویی دا په نگه هچ پوخساریک په یدا
نه بی که له م پوخساره شیاوتر نه خش و تاییه تمه ندی بنوینیته وه.
جهسته ی چالاک و له باری ئه وه ی دهرئه خست که خیرایی و
سوکه له یی ئه م جهسته یه له هیز و توانای زیاتره. داره تی هه میسه
به ئه ندیشه و پوخساری زهرده له ی، هه ر له سه ره تای منالییه وه

ئەم تېيىنەي لاي باوكى بەدھېنابوو كە يان نامېنى، يان ئەگەريش بمېنى، ئەببى بە بار بەسەر شانى بنەمالەوہ. ژولويەن كە لە مالى باوكى ھەر ھەموو گالتهيان پى ئەكرد، باوك و براكانى بە دوژمنى خۆي ئەزانى و لە ياريەكانى پوژى يەكشەممەدا ھەميشە شكستى ئەخوارد.

ھېشتا سالىك نەئەبوو كە پوخسارى جوانكيلي و رده و رده چەند سەرنجىكى سازگارى لە نىوان كچان دا بو لاي خوي راكيشابوو. ژولويەن، كە وەكو مروڤىكى لاواز، ھەموو گالتهيان پى ئەكرد، ئەم نەشتەرگەرە پيرەكەي سپاي ئەپەرست، كە پوژىك لە پوژان و پيرابووي و سەبارەت بە دار چنارەكان لەگەل شارەوان قسەي كردبوو.

ئەم نەشتەرگەرە، ھەندىجار بە ئەندازەي مووچەي پوژانەي كورەكە پارەي بە بابە سوڤىل ئەدا و زمانى لاتين و ميژوو —واتە ئەوہي لە ميژوو ئەيزانى، وەكو داستانى چەنگى ۱۷۹۶ي ئىتاليا —ي فيرى ئەم كورە ئەكرد. كاتى سەرەمەرگ، مەدالياي لژيون دونور و پاشماوہي مووچەي خانەنشيني خۆي و ئەو سى چل پەرتووكەي ھەيبوو، پيشكەشى كردبوو بە ژولويەن. ئەو پەرتووكەش كە توژىك پيش ئىستە ھەلدايە ناو ئەو جوگەلەي ئەپژايە ناو چەمى گەورە و بەستينەكەي بە فەرمانى جەنابى شارەوان گورابوو، بەنرخترينى ئەو پەرتووكانە بوو.

ھېشتا پىي نەنابوويە ژوورەوہ كە دەستى بەھيزى باوكى شانى گرت و لە كاتىكا تەزوو بە ھەموو گيانيدا ئەگارا، چاوەروانى چەند مستەكوڵە بوو.

جووتيارى پير، بە دەستى خۆي، وەك منالىك سەربازە دارينەكەي ئەسوورپىنى، بەرەو خۆي سوورپاندى و بە دەنگىكى توورە نەپاندى بە سەريدا:

— به بی ئهوهی درۆ بکهی راستهکهیم پی بلی!
 چاوه رهش و قهلهو و پر له فرمیسهکهی ژوولیهن بهرهنگاری
 چاوه ورد و خۆلهمیشی و گهمارهکهی پیره دارتاش بوویهوه، که
 ئهتوت ئهیهوی له ناخی دهروونی بگات.

رېككهوتن

چاككرمان له رېگهې مواخستنې وه.
(ئەنيوس) (۲۶)

— به بې ئه وهى درۆ بكهى راسته كه يم پى بلى، سه گه پيسى
كرمى پەرتووك! تۆ له كويوه خاتوو دو رينال ئەناسى، كهى قسه ت
له گه ل كرددوه؟!

ژووليه ن وه لامي دايه وه:

— من هه رگيز له گه لى نه دواوم و جگه له كليسا ئەم ژنه م
نه ديوه.

— بيويزدانى پرودار تۆ سه يرت كردوه؟

ژووليه ن به داره تىكى ئاوپته به درۆ و گزى كه به پاي خوى،
رېگهى به رگرتن بوو له شپلاخه كانى باوكى، وتى:
— هه رگيز، هه رگيز! خۆت ئەزانى من له كليسا جگه له خوا كه س
نايينم.

جوتيارى نه گريس وتى:

— به لام شتېك له پشتى ئەمه دا هه ر هه يه.

ساتېك پاما و پاشان وتى:

— په نگه من هېچ له توى درۆزنى مه لعون دهرنه كيشم، به لام
باشيه كهى ئەوه يه له ده ستى تۆ پزگار ئەبم و بارى گوزهرانى

۲۶ — ئەنيوس: Ennius له هۆنه رانى لاتىنى پيش زاین، ئەم رسته يه هه ميشه له سه ر
زارى فاييوس ماكسيموسى ديكتاتورى رۆم بوو كه سيسرون ئەگيرپته وه.

کارگهش چاکتر ئه بئ. تو کارت کردۆته سهر قه شه يان كه سيكي تر و ئه ویش کاریکی باشی بۆ پهیدا کردوویت. برۆ به په له كه لویهلت کۆکه ره وه، ئه مه وئ بته م بۆ مائی جه نابی دورینال بۆ ئه وهی له مائی ئه وان ببی به مامۆستای مناله کانی.

— بۆ ئه م کاره چی به من ئه دهن؟

— نان و بهرگ و سیسه د فرانکیش مووچه.

— من نامه وئ بيم به نۆکه ر!

— گویره که، کئ به تۆی وت ببی به نۆکه ر، مه گه ر من ئه هیلم

کوره که م ببئ به نۆکه ر؟

— له سهر سفره ی کئ دائه نیشم؟

ئه م پرسیاره سوړیلی پیری تووشی سه رسوورمان کرد. زانی

ئه گه ر لئو بیزیوئ په نگه کاریکی ژیرانه ی نه کردبئ.

له ژولیه ن تووره بوو؛ به نه وسن ناوی برد و جنیوی پئدا.

پاشان به جیی هیشت و بۆ راویژکردن چوو بۆ لای کوره کانی تری.

ئه وهنده ی پینه چوو، ژولیه ن بینانی راویژیان کردووه و پالیان

داوه به ته وره که یانه وه. ژولیه ن پاش ئه وهی ماوه یه ک تئیان پاما

و زانی ناتوانئ له هیچ تئبگا، که وته پئ و بۆ ئه وهی خافلگیری

نه که ن، چوو ئه وه به ری مشاره که وه ستا. ئه یویست سه باره ت به م

مزگینه چاوه رپواننه کراوه ی چاره نووسی ئه گۆری، بیر بکاته وه.

به لام ههستی ئه کرد ناتوانئ بیر بکاته وه. بیر و هوشی به تئکرا

به و شتانه وه خه ریک بوو که په نگه له خانووه جوانه که ی جه نابی

دورینال پوو بدات.

به خۆی وت:

— خۆم قبوولی بکه م باشتره تاکو ئه وهی ناچارم بکه ن له سهر

سفره ی نۆکه ر و کاره که ر دابنیشم. باوکم ئه یه وئ ناچارم بکات

ئه و کاره بکه م، به لام مردن چاکتره. ئه وه تا پانزه فرانک و ههشت

قرووشم پاشه کهوت کردووه. ئەمشه و هەلدیم و له بری دوو پوژ، ناوقه دبرێ ئەکه م و به بێ ئەوهی مهترسی تووشبوون به جهندهرمه هه بێ، خۆم ئەگه یه نمه بزانشۆن. له بزانشۆنیش دهسبه جێ ئەبم به سه رباز و ئەگه ر پپووست بوو ئەچمه خاکی سويسرا. به لام ئەوسا ئەبێ چاوپۆشی بکه م له پيشکه وتن و پله وپایه. نابێ ئیتر ئاره زووی ناو و ناوبانگ بکه م و ئەبێ له م پيشه پيروزه ی قه شه ییش که بنه ما و بنه رته ی هه موو شتیکه، دهست داشۆرم.

ئەم نه فره تکرده له هاسفره بوون له گه ل خزمه تکاره کان، پێچه وانه ی سروشت و چه زی ژولیه ن بوو. ئەو بۆ به دهسته ینانی پله و پاره شتی زۆر له وه خراپتریشی ئەکرد. سه رچاوه ی ئەم رق لیبونه وه یه په رتووکێ دانپیانانی رپسو بوو و هیزی ئەندیشه ی ژولیه ن ته نها به یارمه تی ئەم په رتووکه بوو که ئەیتوانی دنیا له بهر چاوی خۆی دا بنه خشیئ و وینا بکات. کۆمه له راپۆرتی «سپای مه زن» و «بیره وه رییه کانی سه نت هیلن» پاژه کانی ته واکه ری قورئانه که ی بوو. خۆی له پیناوی ئەم سێ په رتووکه دا به کوشت ئەدا. هه رگیز برۆای به هیچ په رتووکێکی تر نه هینا و به گوته ی نه شته رگه ری پیر، هه موو په رتووکه کانی تری به درۆ و ساخته ی ئەندیشه و که سانی فیلباز ئەزانی، که بۆ پيشخستنی خۆیان نووسیبوو یان.

سه ره پای ئەو دهروونه ئاگراویه ی، ژولیه ن خاوه نی یه کیک له و بیره تیژه سه رسامانه بوو، که زۆر جار له مروقی گه وجدا ئەبیینی. بۆ وینه، بۆ ئەوه ی خۆی له دلی قه شه شه لانی پیردا جی بکاته وه — که ئەیزانی داها تووی په یوه نده به وه وه — سه رتا پای ئینجیلی به زمانی لاتین له بهر کردبوو. په رتووکێ «پاپ دومسته ر» یشی له بهر بوو. به لام برۆای به هیچکام له م دوو په رتووکه ش نه بوو.

ئهتوت له سهر بناغهي رپكهوتتيكي دوولايهنه، سوريل و كورپهكهي له قسهكردن پيكهوه خويان ئه بوارد. له بهر ئه وهی تاریکی کردبوو، ژووليهن بۆ خویندنی وانهی ئاینی چوو بۆ مائی قهشه، به لام به ژیرانهی نه زانی باسی ئه و پيشنيازه سهیره بکات که باوکی پيی وتبوو. به خوی ئهوت: رهنگه ته له يهک بي! ئه بي وای دهربخه م له بیرم چۆته وه.

به یانی ئه و رۆژه، چيشتهنگا، جهنابی دورينال ناردی به داوی سوریلی پیردا و با به سوریل، پاش ئه وهی يهک دوو کاتمير جهنابی دورينالی چاوه پروان کرد، هات بۆ مائی و ههر له بالشمهی دهرگا که وه، سه د بیانوو و به هانهی هيئا يه وه و به هه مان ئه ندازه به دهم کرنو شکر دهنه وه، داوی ليبور دنيشی ئه کرد. سوریل، که په نای بۆ هه موو جوړه بيانوو و په خنه يهک ئه برد، سه ره نجام بوی دهر کهوت کورپه که ی ئه بي به هاوسفرهی خانه خوی و خاتوونی ماله که و ئه و رۆژانه ش که ميوانی زوريان هه بي به جيا له گه ل ماله کان نان ئه خوات. سوریلی پير که، له په سا به هو ی بينینی حه زی راسته قينه ی جهنابی شاره وان، زورتر بيانووی ئه هيئا يه وه و، له لايه کی تره وه، گومان و سه رسورمان ليی ئالابوو، داوی کرد با شوینی خهوتنی کورپه که ی بينی؛ که ئه و ژووره ش هو ديه کی به رين و زور پاک و خاوين و پاخراو بوو. ههر له و کاته دا خزمه تکاره کان خه ريکی گواسته وهی قه ره وي له ی ماله کان بوون.

ئه م هو ديه تيشکيکی هيو بو که دلی پيره جووتیاری پروون کرده وه. ههر ئه و ساته به شيوازيکی پر له متمانه و ئه رخايه نی، داوی کرد ئه و جلو به رگه بينی که به کورپه که ی ئه درئ. جهنابی دورينال، چه کمه جهی ميزه که ی کرده وه و سه د فرانکی دهره يئا و وتی:

— کوپه که تان ببهن بۆ کوڭگای جه نابی دورانی کوتالفرۆش و بهم پارهی یهک دهست جلی پهشی بۆ بکپن.
 کابرای گوندیی که پهفتاری پر له پیز و کرتۆش بردنی خوی له بیر کردبوو، وتی:
 — تهنانهت ئەگەر پوژیک له مالی تو بییه مه دهرهوه، ئەم جله پهشانه ههر هی ئەو ئەبی؟
 — مسۆگەر!

سوړیل به منجه منجیکی کشاوه وه وتی:
 — زۆر چاکه! ئیسته تهنایهک شت ئەمینی که ئەبی له سهری ریک بکهوین. ئەویش ئەو پارهی یه که ئەبی بیدهن بهو.
 جه نابی دورینال که زۆر تووره ببوو، نه پاندی:
 — ئەوه ئەلی چی؟ ئیمه دوینی ریکهوتین، من سیسه د فرانک ئەدهم و پیموایه زۆر و له راده به دهریشه!
 — ئەوه پیشنیازی تو بوو و من نکولیم لی نییه.
 زهق زهق روانییه جه نابی دورینال و به هیزی ئەو بههره یه که هه موو کهس سه رسام ئەکات، مه گەر ئەوانه ی که گوندییه کانی فرانش کونتییان باش ناسیوه، وتی:
 — له شوینی تر له مه با شترمان دهسه که وئی!

به بیستنی ئەم قسانه، پوخساری جه نابی شارهوان تووشی شله ژان بوو. سه ره پای ئەمهش هاته وه به خۆیدا و پاش دوو کاتژمیر گتوگۆی پر له درۆ و دهلهسه که هیچ وشه یهک به بی نه خشه و په مهکی نهوترا، زیرهکی و فیلبازی دیهاتی به سهر دهه و زه بهردهستی کابرای دهوله مه نندا، که بۆ بژیوی ژیان پیوستی بهو شتانه نه بوو، زال بوو. هه موو ئەو مه رج و خالانه ی که ئەبی ژیانی تازه ی ژوولیهن دامه زرینی، دیاری کرا. جگه له مانهش مووچه ی ئەو بوو به چوارسه د فرانک و شارهوان ناچار بوو ئەم

پارهیه پېشه کی و سهره تای هه موو مانگیک بدات.

جه نابی دورینال وتی:

— باشه، سی و پینج فرانکی پی ئه دەم.

گوندیی به دهنگیکی پر له نه وازش وتی:

— پیاوی دارا و دهسکراوهی وهک جه نابی شارهوان بو ئه وهی

پاره که سهرپاست بی، دریخی له سی و شهش فرانک ناکه ن^(٣٧).

جه نابی دورینال وتی:

— زور چاکه! به لام ئه بی کاره که کۆتایی پی بهینین.

ئه مجار، توورپیی وای له شارهوان کردبوو به شیوازیکی توند

و توکمه قسه بکات. جوتیاریش له وه تیگه یشت ئه بی له وه زیاتر

پی رانه کیشی. ئه وسا جه نابی دورینال، له نورهی خویدا هه ندی

پیشپه وهی کرد. سهره تا نه یویست ئه و سی و شهش فرانکه ی

مانگی یه که م بدات به سوورلی پیر. به بیری جه نابی دورینال دا

هات که ئه رکی سهرشانیه تی راپورتی ریکه وتنه که بو ژنه که ی

بگیرپته وه. بویه به شیوازیکی رقاوی وتی:

— ئه و سه د فرانکه م به ره وه که پیم دای. جه نابی دوران

هه ندیکم پی قه رزاره. خوم له گه ل کورپه که ت بو هه لباردنی

قوماشی رهش ئه چم.

سووریل، پاش ئه و توورپه بوونه، دیسانه وه که وته مه رایي کردن

و کړنوش بردن و کشایه وه. ئه م کړنوش بردنه یه ک چاره کی

ته و او ی پیچوو و ئه نجامه که شی که زانی هیچی تری ده سناکه وئ،

رؤیشته ده ره وه و دوايين وشه کانی ریزلینانیشی به م پرسته یه

کۆتایی پیهینا:

— ئه پۆم و کورپه که م ئه نیرم بو «کۆشک»!

٣٧ - له و سهرده مه یه ک «ئیکۆ» هه بوو به رامبه ر به شهش فرانک و شهش ئیکۆ

ئه یکرده سی و شهش فرانک.

دانشتوانی قییر، هر کات بیانویستایه دلی جهنابی شارهوان
 خوش بکن، بهم شپوازه، مالکهکیمان به «کوشک» ناو ئه برده.
 سوریل، پاش گه پانه وه بو کارگه بیهوده به دوی کوره که ی دا
 گه پرا. ژولیهن که گومانی له پروداوه کانی داهاتوو هه بوو، نیوده شه و
 له مال دهرکه وتبوو. ئه یویست په رتووکه کان و مه دالیای لژیون
 دونوره که ی له شوینیکی باش بشاریته وه. هه موو ئه م شتانه ی برد
 بو مالی هاورپیکه ی؛ دارفروشیکی گهنج به ناوی فووکه، مالی له
 سه ر گردیکی به رز بوو که ئه پروانی به سه ر قییردا.
 کاتیکیش که دهرکه وته وه، باوکی پیی وت:

—خو ئه یزانی توی ته وه زهل ئه وه نده غیره تت هه یه ئه وه هه موو
 پاره یه ی له منالییه وه تیاما خه رج کردوویت، پیم بده یته وه؟ گورج
 به که له یه لت کۆ بکه ره وه و بچۆ بو مالی شاره وان.
 بابه سوریل ئیتر نه یدا له ژولیهن و ئه ویش که له م بابه ته
 سه ری سوور مابوو، به په له که وته ری. به لام هیشا زور له به ر
 چاوی سامناکی باوکی دور نه که وتبوویه وه، خاوی کرده وه و به
 خوی وت سه ریکی کلیسا بدات و ماوه یه کی کورت له وی مانه وه بو
 پاراستنی پواله ت کاریکی خراپ نه بوو.

په نگه له م بیروکه یه سه رتان سوور بمینی؟ به لام پیش
 گه یشتن به م بیره سامناکه، گیانی ئه م مناله گوندییه، ریگیاهه کی
 دورودریژی برپیوو.

له وه سه رده مه وه که منالیکی بچکولانه بوو، بینینی هه ندی له
 سوارانی تیپی سواره ی شه شه م، به و پالتاوه دریژه سپی و کلاره
 رازاوه که گولنگی موی په ش و سپی به نووکه تیژه که یانه وه بو
 له ئیتالیا ئه گه پانه وه و ئه سپه کانیان له به رامبه ر چاوی ژولیهن دا،
 ئه به سته وه به مه حاجه ره ی په نجه ره کانی مالی باوکیه وه، وایان
 لیکردبوو، بوو به شییت و خولیای سه ربازی. ماوه یه ک پاش ئه وه

زۆر به حهزهوه گوڤی له چیرۆکی جهنگهکانی «پردی لۆدی» و «ئارکۆل» و «ریقۆلی» راڤهگرت که نهشتهرگهری پیر بوئی ئهگپراپهوه. له و کاتانهدا نیگای ئاگراوی پیرهمیڤدی ئهبینی که چۆن ئهپروانیتته مه‌دالیاکهی!

بهلام له و سه‌ردهمه‌دا که ژوولیه‌ن چوارده سالان بوو، بناغه‌ی کلیسیایه‌کی نوئی له قییر دانرا که بو شارۆچکه‌یه‌کی ئاوه‌ها بچکۆلانه، شکۆدار بوو. به تایبته‌ت چوار کۆله‌که‌ی مه‌رپه‌ر که ژوولیه‌ن زۆر لای سه‌یر بوون. ناوی ئه‌م کۆله‌کانه له ئه‌نجامی دژایه‌تی کوشنده‌ی نیوان دادوه‌ری ئاشتی و جیگری جه‌وانی قه‌شه‌دا، که له بزاسۆنه‌وه هاتبوو و به سیخوپی لیژنه‌ی نه‌ینی^(٢٨) ئه‌ژمیڤدرا، بلاو بوویه‌وه. دادوه‌ری ئاشتی به راده‌یه‌ک ژیانی تیڤچوو، نزیك بوو کاره‌که‌ی له ده‌ست بدات. لانیکه‌م رای خه‌لکه‌که وه‌ها بوو. ئه‌وه نییه بیشه‌رمی که یاندۆته راده‌یه‌ک شه‌ر له‌گه‌ل رهبانیک ئه‌کات، که هه‌ر پانزه پوژ جاریک ئه‌چئی بو بزاسۆن و به‌گوتی خه‌لکی ئه‌و ناوه به خزمه‌تی جه‌نابی کاردینالی گه‌وره ئه‌گه‌یشت؟

له ماوه‌ی ئه‌م دادگایه‌دا، دادوه‌ری دادگای ئاشتی، به جوړیک بریاری له سه‌ر باوکی خیزانیک دا، که چه‌ند نانخوری هه‌بوو. بریاره‌که به نادادگه‌رانه ژمیڤدرا. بریاری دادگا له دژی ئه‌و که‌سانه بوو که پوژنامه‌ی کۆنستیتوسیۆنل^(٢٩) یان ئه‌خوینده‌وه. پارتی ئاشتی واته پارت لایه‌نگری پاشایه‌تی و ئاین، سه‌رکه‌وت. راسته‌ سزای ئه‌م بریارانه له سئ—چوار فرانک زیاتر نه‌بوو، به‌لام یه‌کیک له‌م سزایانه له لایه‌ن بزمارفرۆشیکه‌وه درا که باوکی

٢٨ - Congregation ریکخراویکی نه‌ینی قه‌شه‌کانه سه‌ر به رۆمایه، کوردییه‌که‌ی کراوه به (لیژنه‌ی نه‌ینی).

٢٩ - Constitutionnel رۆژنامه‌ی پارێزگارانێ پادشاهی خواز، سالی ١٨١٩ بلاو بوویه‌وه و سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی لایه‌نگری پاشایه‌تی بوو، زمانی لیبراله‌کانیش بوو.

دینی ژولین بوو. ئەم کابرایه له وپه پری تووره یی دا ئەیقیژاند:
«دنيا چهنده گۆراوه! ئەمهش ئەو دادوهری ئاشتییه، که
بیست سال به راستگۆ و ئەمانه تدار ناسرابوو!»

ههشته رگه ری پیری هاوری ژولین مردبوو.
له پر، ژولین ئیتر باسی ناپۆلیۆنی نه کرد. رایگه یاند ئەیه وی
ببێ به قه شه. له کارگه ی ته خته سازه یه که ی باوکی به بهره وامی
خه ریکی له بهر کردنی ئینجیلک بوو به زمانی لاتین که قه شه ی
قیریر به ئەمانه ت پپی دابوو. ئەم پیره میرده باش و نیازپاکه که
له پیشکه وتنی ئەو سه ری سوورما بوو، شه وانی درژ هه ولی ئەدا
وانه ی دینی خوی پی فیڕ بکات. ژولین له پۆلی قه شه دا جگه
له پاکیی، هه سته یکی تری ده رنه ئەه پری. کئ ئەیتوانی گومان له وه
بکات که ئەم قه لافه ته کچانه یه، به و داره ته خه مۆکی و ناسکه یه وه،
له نه ینگه ی دلیدا بریاری لیبراوی داوه که هه زار جار گیانی خوی
له پیناوی سامان و داراییدا به خشی؟!

به رای ژولین، به ده سته یانی سامان و دارایی، پیش هه موو
شتیک بریتی بوو له چوونه ده ره وه له قیریر. رقی له زادگای
خوی بوو. ئەوه ی له م شاره دا ئەیبینی ئەبوو به به سته له کی بیر و
هۆشی.

هه ر له سه رده می منالییه وه، به ساته کانی هه ژان و بی
ئوقره یی دا تیپه رپیوو. له و ساتانه دا به شادی و سه رمه سته یه وه به
خوی ئەوت رۆژیک هه ردی له گه ل ژنانی شوخه شه نگی پارسی
ئاشنا ئەبی و له ئەنجامی کاریکی مه زن و مه ترسیداردا ئەتوانی
سه رنجیان بۆ لای خوی رابکیشی. مه گه ر چی ئەبوو ئەگه ر ئەویش
وه کو بۆناپارت که کاتی نه داری، بوو به خۆشه ویستی مادام

دوبوارنئ^(٣٠)ی به ناوبانگ، ئەمیش یه کیک له م ژنه جوانانه دلئ لئى بچئ؟ ساله ها بوو، رهنه گه یه ک کاتژمیریش تینه په پیبوو ژوولیه ن به خوی نه لئ که بۆناپارت ئەم ئەفسه ره نه دار و نه ناسراوه به هئزی شمشیره که ی بوو به خاوه نی دنیا! ئەم جوړه بیرکردنه وه یه، تا راده یه ک بیرکردنه وه له به دبەختییه کانی سارپژ ئە کرد که پئی وا بوو زۆر گه وره ن و کاتیک که خوی بوو، شادییه که ی دوو ئە وهندهش ئە بوو.

ته لاری کلیسا و برپاره کانی دادوه ری ئاشتی میشکی پرون کرده وه. ئە ندیشه یه ک که له میشکی دا دره وشایه وه، چه ند حه فته شیئی کرد و له ئە نجامدا یه که م برووسکه که ده روونیکی ئاگرین به داهینانی خوی ئە زانی، به توانایه کی بئ سنووره وه، به سه ر سه رتاپای گیانیدا زال بوو.

پوژیک که ناوی بۆناپارت که وته سه ر زاران، فه رانسه له دوژمنی داگیرکه ر ئە ترسا. پیداو یستی جه ره به زه ی سه ربازی به دی ئە کرا. ئە مپرو قه شه ی چل سالانی وه ها ئە بینم که سه د هه زار فرانک واته سئ به رامبه ری سه ره لشکران و فه رمانده ناسراوه کانی ناپۆلیۆن موچه وه ره ئه گرن. بیگومان پیویستیان به که سانیک هه یه که ببئ به هاوکار و یارمه تیده ریان.

هه ره ئە م دادوه ری ئاشتییه که تا ئیسته ئە وهنده ژیر و ئە وهنده پاک و راستگۆ بوو، ئە وهتا به و پیرییه له ترسی ئە وه ی مه بادا دلئ به چه که قه شه یه کی سی سالان بره نجینئ، ئابرووی خوی ئە بات. ئە ببئ بیم به قه شه.»

پوژیک له خولی پاکیزه بوونی تازه یدا، ئە و ئاگره ی که ناخی

٣٠ - Madame de Beauharnais ناوی ژوزوفین دو لا پاژیری بوو. سالی ١٧٦٢ له دایک بوو. سالی ١٧٧٩ شووی کرد و ١٧٩٤ میرده که ی کوژرا. سالی ١٧٩٦ شووی کرد به ناپۆلیۆن و ١٨٠٤ بوو به شازنی فه رانسه. سالی ١٨٠٩ له بهر منال نه بوون ته لاق درا. سالی ١٨١٤ مرد.

گپ ٿهڻا، هاته جوش و له ٿهڻجامدا پازدهڪهي
ٿاشڪرا بوو. لهو کاتهڊا دوو سال ٿهڻبوو ٿووليئن
وانهي ٿايني ٿهڻخويند. ٿهڻم پروداوه له مائي جهنابي
شه لان، له ميوانيهيڪي پهڻبانه کان پرووي دا. قهشه ي
نيازپاڪ و ميهه ربهان ٿهڻوي وهڪو هه لڪه وتووي دنيا ي

زانست هيڻابوو پو ٿهڻم ڪوپه و ٿووليئن به پڙيڪهوت زور به توندي
ڪهوته په سنڪردني ناپوليون. پاش ٿهڻم پروداوه، به بيانوي ٿهڻوهي
ڪه دهستي له کاتي گواستنه وي سنه و به ردا شڪاوه، ڪولي پراستي
ڪرده ملي و پو ماوهي دوو مانگ به و ٿا زاره وه رايگرت.

پاش ٿهڻم خوسزادانه جهسته ييه له تاوانه ڪهي خوي خوش
بوو و، ٿهڻوهه ڪه سهي بوخچه يه ڪ به بن باخه ليه وه، خه ريك بوو پيئي
ٿهڻخسته ناو ڪليسا ي شڪوداره وه، هه ر ٿهڻم گه نجه نوزده سالانه
به پروالته لاوازه بوو، ڪه مرؤف پيئي وا بوو هه ڪهڏه زياتر نيهه.

ڪليسا تاريخ و به تال بوو. به بونه ي جهڙيڪه وه، هه موو
په نجه ره ڪاني ڪليسا له بن قوماشيڪي شيلائي دا شاردرابوويه وه و
به هو ي تيشڪي هه تاوه وه، تيريڙيڪي دره وشاوه به دي ٿهڻهات ڪه
نيشانه ي مه زني و ٿايني پيوه بوو. ٿووليئن ته زوويه ڪي پيا هات.
تاق و ته نها، له ڪليسا، له سهه ر قه نه فه يه ڪه له جوانتريني
قه نه فه کان ٿهڻچوو، دانيشته. ٿهڻم قه نه فه يه هيماي بنه ماله ي جهنابي
دورينالي لي هه لڪه نرابوو.

چاوي ٿووليئن له سهه ر ميڙي نزاڪردن، په ريه ڪي چاپڪراوي
بيني ڪه ٿهڻتوت پو خويندنه وه له وي دانراوه. سهه ر يڪي ڪرد و
ٿهڻمه ي بيني:

«ورده ڪاري ڪوشتن و دواين چرڪه ڪاني ٿياني لوبي ٿرنيل ڪه
له بزانسون تيره باران ڪرا له پڙيڪهوتي...»
ڪاغزه ڪه درابوو و له پشته وهش دوو وشه ي سهه رته ي ديڙيڪ

ئەبىنرا كە ئەمانە بوون: «هەنگاوى يەكەم».

ژووليهەن بە خۆى وت:

—تۆ بلىى كى ئەم كاغەزەى لىرە دانابى؟

ئەوسا هەناسەيەكى بە پەرۆشى هەلكىشا و وتى: «پرەبەنى
رۆژرەش! ئەوە خۆ كۆتايى ناوەكەى وەك من وايە.» پاشان
كاغەزەكەى گرمۆلە كرد.

ژووليهەن كاتى چوونە دەرەو، هەستى كرد لە لای تەشتى
پىرۆزەو، خوین ئەبىنى. ئاوى پىرۆز پزىنرابوو بەسەر عەرزەكەدا
و تىرپزى پەردە سوورەكان، بە رەنگى خوین پىشانى ئەدا.
كۆتايىيەكەى، ژووليهەن لەو ترسە شاراوەيەى ناخى خۆى
تەرىق بوويەو و بە خۆى وت:

—تۆ بلىى ترسنۆكم لى دەرپچى؟ بە چەك؟!

ئەم دەستەواژەيە كە بە زۆرى لە گىرپانەوەى سەربردەكانى
نەشتەرگەرى پىردا پاتە ئەبوويەو، لە لای ژووليهەن نىشانەى
پالەوانىتى بوو. رابوو و بە خىرايى بەرەو مالى جەنابى دورىنال
چوو. سەرەپاى ئەم برپارە شامپىر و جەربەزەيە، ئەوئەندەى
خانووەكەى لە بىست مەترى خۇيدا بىنى، شەرمىكى بەهيز
سەرتاپاى داگرت. دەرگای ئاسن كراو بوو و لە رادە بەدەر
جوان و رازاو ئەينواند؛ جا ئەبوايە پى بخاتە ژوورەو.

ژووليهەن يەكەم كەس نەبوو كاتى چوونە ژوورەوەى ئەم
مالە دلى داخوورپابى. شەرمىنى بى ئەندازەى خاتوو دورىنالىش
لە بىرکردنەوەى ئەوەى كە بىگانەيەك بە گوپرەى ئەركى سەر
شانى، ئەبى هەميشە بكەويتە نىوان ئەو منالەكانىو، بە تەواوەتى
شلەژاندبووى. راپاتبوو منالەكانى لە ژوورەكەى خۆى بخەوینى؛
ئەم بەيانىيە، لەوەى كە بىنىبووى قەرەوئلەكانى منالەكان ئەبرين
بۆ ئەو ئاپارتمانەى بۆ مامۆستا ديارى كرابوو، جۆگەلەيەك

فرمیسکی پڑاندبوو و، به بیھووده داوای له میردهکھی کردبوو،
با قهرهویلهی منالہ هرهه بچووکهکیان ستانیسللاس زاقیہ^(۳۱)،
بهیننهوه بو ژوورهکھی خویان.

ناسکیی و بهرھهستبوونی ژنانه تا ئهوپهپی خوی له خاتوو
دورینالدا پهری سهندبوو. مروثیکی ناسهلار و پرچ ئالۆسکاوی
لهبهر چاوی خوی وینا ئهکرد، که بو لومهکردن و تهمیگردنی
منالہکانی ئهو دیاری کراوه، بهس لهبهر ئهوهی گوايه زمانی لاتین
ئهانئ! زمانیکی بهربری که کورهکانی لهبهر ئهو زمانه ئهبی
قامچیان لیبری!

پهزاره

ئيترازانم چيم و چر نه كه م!
مؤزارت (فيگارؤ)

خاتوو دورينال به گور و گورميكه وه كه به دور له چاوى
غهاره له ودا هه بوو، له پينجدهرى هوله كهى روو به باخ، هاته
دهره وه و له و كاته دا، له بهر دهركا چاوى به روخساريكى بيپرهنگى
گونديانهى گنجيك كهوت كه هيشتا ميرمندا ليك بوو بو خوى و
شوينه وارى فرميسكى توى له مه وپيش هيشتاش به گونايه وه ديار
بوو. جه وان كراسيكي سپى خاوينى له بهر بوو و ئيله گيكي كولكنى
دابويه بن باخه لى.

رهنگى روخسارى ئه م مناله جوتياره، ئه وهنده سپى و
چاوه كانى ئه وهنده بيگه رد بوو، كه سه ره تا وه كو كيژوله يه ك كه
جلى كورانهى له بهر كردوو، كه وته بهر بيرى رومانتيكى خاتوو
دورينال، كه بو داواى يارمه تيبه ك خوى هاويشتوته مالى جه نابى
شاره وان. دلى بو ئه م مرؤفه ره به نهى له بهر دهركا راوه ستابوو
و به ئاشكرا ديار بوو ناوئيرى دهست بو زهنگه كه ببات، سووتا.
خاتوو دورينال كه بو ساتيك په ژارهى هاتنى مامؤستاي له بير
كردبوو، لى چوه پيشه وه. ژوليه ن كه ئاگاي له دهركا كه بوو،
ئاگاي له هاتنى ئه وه نه بوو و، كاتي ك كه دهنگيكي ئاسمانى ئه م
رسته يه لى له بن گوئى دا وت، يه ك به خوى داچله كى:

— چيت ئه وئى، كورپى من؟

ژوولیهن لە پەڕ وەرگەرپا و لە نیگای خاتوو دورینال کە تا ئەو
 ڕادەیه پاک و بیگەرد بوو، ئەوەندە سەری سوپما کە هەندێ
 لە شەرم و شووی خۆی لەبیر بردەووە، بە ڕادەیهک لە جوانی
 و شەنگی ژنە ڕاما کە ئەمجار هەموو شتیکی لەبیر بردەووە و
 تەنانت نە ی ئەزانی بۆ چی هاتوو. خاتوو دورینال ناچار بوو
 پرسیارەکی خۆی دووپات بکاتەو.

کۆتاییەکی، بە هەولێکی زۆرەووە بۆ بەرگری کردن لە
 فرمیسکەکانی کە خەریک بوون دائەبارین، بە شەرمەووە ڕایگەیاند:
 — هاتووم بێم بە مامۆستا.

خاتوو دورینال حەپەسا. زۆر لێک نزیک بوون و لە یەکیان
 ئەپوانی. ژوولیهن هەرگیز نەیبینیوو کە مرۆفێکی ئەوەندە جوانپۆش
 و جگە لەو هەش، ژنیک بەم ڕوخسارە گەش و ڕفینەرەووە بەو شیو
 پڕ لە میهر و سۆزە لەگەڵی دوابی. خاتوو دورینال سەیری ئەو
 دلۆپە فرمیسکەکانی ئەکرد بەسەر گۆناکانی ئەم منالە گوندییەو
 قەتیسما بوو؛ ئەو گۆنانە ی تۆزیک بەر لەمە ئەوەندە کال و بیڕەنگ
 بوون و ئیستە ئاوه‌ها سوور داگیرسابوون. دەسبەجی پڕ بە
 سینە ی دای لە قاقای پیکەنین، بە ڕه‌هایی و شادمانی کچیکی
 سەر بەست. بەو بیرە نابەجییە ی دابووی لە میشکی پینێکەنی و
 نە ی ئەتوانی هەموو بەختەوهری خۆی وینا بکات. سەیره! کە وا
 بوو ئەو مامۆستایە ی کە ئەو وەکو قەشەیه‌کی چەپەل و بەدپۆش
 لای خۆی وینای کردبوو و پپی وا بوو بۆ تەمیکردن و لیدانی
 منالەکانی ئەو دی بۆ مالیان، ئەم جەوانە بی!

کۆتاییەکی بە ژوولیهنی وت:

— بۆچی جەناب؟ مەگەر تۆ لاتین ئەزانی؟

وشە ی «جەناب» ئەوەندە بۆ ژوولیهن سەیر بوو کە ساتیک

کەوتە بیرەووە و بە شەرمەووە وتی:

— به لئى، خاتون.

خاتوو دورينال ئه وهنده شادمان بوو كه به لئيرايوتى:

— خو مناله شيرينه كانم زور ته مئى ناكه ي؟

ژووليه ن كه سه رى سوور مابوو وتى:

— من مناله كان ته مئى بكه م؟ له بهر چى؟

خاتوو دورينال، پاش بيده نكيه كى كورت، به ئاوازيك كه

سات به سات شهوق و هه لچوونى پتر ئه بوو، وتى:

— جه ناب، به لئيم پئى ئه ده ي به ميهره بانى له گه ل مناله كانم

هه لسوكه وت بكه ي؟ ئه رئى!؟

بيستنى دووباره ي نازناوى جه ناب، به شياو زيكي به ريز و له زمانى خاتوونىكى ئاوه ها شيك پوشه وه، له هه موو داخواز و چاوه روانيه كانى ژووليه ن زياتر بوو. له تيكراى جيهانى خه ون و قروشه كانى سه رده مى كه نجيتى، هه ميشه به خوى وتبوو، تا ئه و كاته ي كه يونيفورمى جوان و دلرفينى سه ربازى له بهر نه كردبئى، هيچ ژنيكى شياو و شايسته به م نه رميه له گه لئى نادوئى. به لام، خاتوو دوريناليش، به شى خوى شهيداي جوانى بيرهنگ و چاوه ره شه قه له و و قره دلرفينه كه ي ژولين ببوو كه زياتر له روظانى تر، پيچ و خه مى هه بوو؛ چونكه ئه و روظه بو چهند ساتيك سه رى خستبوويه ناو ئه ستيلئى كوفاره ي ناوشار، بو ئه وه ي فينك ببئته وه. به دنيايه ك شادمانى روانيه ئه م ماموستا نه گريسه! داره تىكى ئه بينى پر بوو له شه رمى كچانه، هه مان ئه و ماموستايه ي كه گومانى تووره يى و پواله تى مپرومچى، سه باره ت به مناله كان ديقي پيكرده بوو. له پوانگه ي ناخى هيورى خاتوو دوريناله وه، ناكوكى نيوان ترسى پيشووى و ئه وه ي ئه بينى، پروداويكى مه زن بوو. هه ر چوون بوو له وه چه سانه رزگارى بوو و له بينى خوى له وه داره ته دا، له به رده رگا، له گه ل ئه م جه وانه به تووى كراسيكه وه،

سەری سووپما و، بە دەنگیک که تا رادەیک نیکەرانی پێوہ دیار بوو، وتی:

—فەرمون جەناب، با بچینە ژوورەوہ!

لە سەرانسەری ژیانیدا، هەستیکی ئاوا پاک و دلخواز، بۆ خاتوو دورینال، نەببویە مایە غەمیک ئاوەها قوول. هەرگیز دیداریکی ئاوەها بلاوین و بیگەرد جیکە ترس و نیکەرانیەکانی نەگرتبویەوہ. بەم جوۆرە، سەرپەرشتی ئەم منالە جوانانەیی که ئەو هەمووہ خۆی لەگەڵیان ماندوو ئەکرد، ناکەوێتە دەست قەشەییەکی چلکن و تۆسن. هیشتا پێیان نەنابویە ناو دالان، ئاوری لە ژوولین دایەوہ که بە شەرم و ئەدەبەوہ بە دوایدا ئەرۆشت. پووالەتی واقماوی ژوولین لە بینینی ئەو مالە شکۆدارە، لە لای خاتوو دورینال خۆشییەکی زێدە لە خۆشییەکانی تر بوو. نە ئەتوانی باوەر بە چاوەکانی خۆی بکات، لە هەمووش زیاتر، پێی وا بوو که مامۆستا ئەبێ قاتی پەشی لەبەر بێ.

لە بۆچوون و ئەندیشەیی خۆی ئەوەندە شاد و بەختەوہر بوو، لە ترسی ئەوہی، نەکا تووشی هەلە بووبی، باکیکی کوشندە پای ئەژەند و بۆ ئەوہی بە خۆی بسەلمینێ که تووشی هەلە نەبوو، پراوەستا و وتی:

—جەناب، تۆ بەراستی زمانی لاتین ئەزانی؟

ئەم پرسیارە دای لە دفرەیی ژوولین و ئەو دنیاوی چارەکیک ئەبوو تیندا ئەژیا، پراوەندەوہ.

بۆیە پووالەتیکی فەرمی پیاوانەیی بەخۆوگرت و وتی:

—بەلێ خاتوون، من زمانی لاتین وەکو جەنابی قەشە ئەزانم و وەک خۆیان لە پووی گەرەییەوہ ئەلێت، تەنانەت لەویش باشتر ئەزانم.

خاتوو دورینال زانی ئاگر لە سەرۆبەچکی ژوولین ئەباری.

جهوان دوو ههنگاو لێی دوور بوو. خاتوو دورینال لێی نزیک کهوتوه و به ئهسپایی وتی:

— ئهتوانم لهوه دُنیا بم که له سههرهتاوه منالهکانم فهلاقه ناکهیت، تهنا ته ئهگهر وانهکانیشیان نهخویندبیت؟

ئهم ئاخافتنه نهرم و وهک پارانهوهیه له لایهن ژنیکهوه بهو جوانییه، لهپر بووه هۆی ئهوهی که ژوولیهن ئهوه قهرزهی سهبارهت به لاتین شناسی خۆی ههیبوو، لهبیر بکات. پوخساری خاتوو دورینال له دهموچاوی ئهوه نزیک بوو. بۆنی جلی هاوینهی ژنه دای به لووتیا، ئهوه شتهی بۆ مناله جووتیاریک تا ئهوه رادهیه سهرسوورپهینهر بوو. تهواو سوور داگهرا و به منجهمنجیکی لهرزۆک وتی:

— ههچ خهمتان نهبی، من له ههموو پروویهکهوه به فهرمانی ئیوه ئهجوولیمهوه.

تهنها لیره دا بوو که خاتوو دورینال، سهبارهت بهو نیگهرانی و شلهژانهی سهبارهت به منالهکانی ههیبوو، له ههستی بیگهردی ژوولیهن سهری سوورپما. پوالهتی ژنانهی پارچهکانی پوخسار و دارهتی شلهژاو و سهرگهردانی ئهوه، تهنها تۆزیکیش نهبووه مایهی پیکهینینی ژنیک که خۆی له رادهبهدهر کهمپوو بوو. دارهتی پیاوانه، که رای گشتی، بۆ پیاوبوونی پیاوان به پیویستی ئهزانی، به بی قسه بۆ خاتوو دورینال مایهی ترس و تۆقان بوو.

به ژوولیهنی وت:

— جهناب، ته مهنهت چه نه سا له؟

— به مزوانه ئه بم به نوزده سال.

خاتوو دورینال که به تهواوهتی بیرى ئاسوده ببوو، وتی:

— کورپه گه وره کهی منیش یانزه ساله. ئه بی به هاوهریتان و تۆ ئهتوانی به زمانی ئاوهز و لۆجیک لهگهلی بدوی. پۆژیک باوکی

ويستی لایى بدا، منالەكەم بۆ حەفتەيەك نەخۆش كەوت و سەرەپرای ئەوهی كە تەمكردنئىكى زۆر ئاسایی بوو.

ژوولیهن لە دایى خۆیدا وتى: «چەندە لەگەڵ من جیاوازه! دوینیى بوو كە باوكم لە منى دا. ئەم دەولەمەندانە چەندە بەختەوهرن!»
خاتوو دورینال گەشتبوویە قوناغیک كە هەستى بە بچووكتىن كۆپان لە دەروونى مامۆستادا ئەكرد. سەرھەلانی ئەم غەمەى بە بەرەنجامى شەرم و شۆن زانى و بپىارى دا هەول بدا بەرەو باشكردن هانى بەت.

بە شیۆه و سۆزیکەوه كە ژوولیهن هەستى بە ئەفسون و جادووەكەى كرد، بەلام نەیتوانى پەى بە واتا و سەرچاوەكەى بیات، وتى:

— جەناب، ناوى بەرپزت چىیە؟

— ناوى من ژوولیهن سۆرپىلە، خاتوون. لەبەر ئەوێش كە ئەمە یەكەم جارە لە هەموو تەمەنى خۆمدا پى ئەنیمە مالىكى بیگانەوه، ئەوێتا وەك شەقشەقە ئەلەرزىم. پىویستم بە پشتیوانى بەرپزتان هەیه و هیوادارم لە سەرەتاوه سەبارەت بە زۆر شت كە نایزانم چاوپۆشیم لىكەن. من هەرگىز پىم نەناوێتە فیرگە، زۆر نەدار بووم. جگە لە كورپى مامم، نەشتەرگەرى تىپ و خاوهنى مەدالیای لژیۆن دونور و جەنابى قەشە شەلان، تا ئىستە لەگەڵ كەسى دىكە نەدواوم. ئەو ئەتوانى ئەم قەسەیهى من بسەلمىنى.
براكانم بەردەوام لىیان داوم. ئەگەر لە لای بەرپزتان بە خراپە باسى منیان كرد، بپوا بە گوتهیان مەكەن. خاتوون لە هەلەكانم ببوورن، مەبەستىكى خراپم نىیە.

ژوولیهن لە ماوهى ئەم وتاردانە دوورودرێژەدا، هیز و وزەیهكى هاতেوه بەبەردا و زۆر بە وردیش سەیرى خاتوو دورینالى ئەكرد. بەلى، ئەمەیه بەرەنجامى سۆزى تەواوێتى، كاتىك كە لە

ناخ و سروشتی مرؤفدا هه بی و له هه موو ئه مانه ش زیاتر، کاتیک که ئه و سوژ و ههسته ناسکه له ناخی مرؤفه وه هه لقوقلی و مه بهستی ده هو و خوده رخستن نه بی. ژوولیه ن که سه بارهت به شوخوشه نگی ژن شاره زا بوو، ئه یتوانی سویند بخوات که له و چرکه ساته دا، خاتوو دورینال له بیست سال زیاتر نییه. له هه مان کاتا ئه و بیره ش دای له میشکی که دهستی ماچ بکات، به لام ده سبه جی له مه بهسته که ی خوی ترسا. ساتیک پاش ئه وه به خوی وت: «نیشانه ی بیده مارییه خوم له کاریک ببویرم که په نگی قازانجی بوم هه بی و پیژهی ئه و به سووک سه بیرکردنه که م بکاته وه که ئه م شه نگی ژنه به رامبه ر به کریکاریکی هه ژار هه بی، که تازه ده سکی مشاری به رداوه.» په نگی ئه م نازناوه ی «کورپی قوز» که شه ش مانگ بوو پوژانی یه کشه ممه له ده می کچانی ئه بیست، هه ندی هیزی ئه خسته به ری. له ماوه ی ئه م وتوو پیژهی له دهروونی ژوولیه ن دا به پیوه بوو، بوی ده رکه وت که خاتوو دورینال سه بارهت به هه لسوکه وتی به رامبه ر به مناله کان وانه یه کی فیڕ کردوه. ئه و گییره و کیشه ی له ناخیدا به ریا ببوو، دیسانه وه په نگی کردبوو به مانگه شه و. به ده نگی که نیشانه ی گوشار و ناچاری بوو، وتی:

— خاتوون من هه رگیز له مناله کانی ئیوه ناده م، به خواوه ندی خوا سویندتان بو ئه خوم!

له کاتی وتنی ئه م پرسته یه ش دا، زور به لیپراوی دهستی خاتوو دورینالی گرت و بردی بو لیوی. خاتوو دورینال له م کاره ی ئه و سه ری سوورما و ناخودئاگا له ئه نجامی کاردانه وه یه کی دهروونی قه لس بوو. له بهر ئه وه ی هه وا زور گه رم بوو، قولی له بن ئه و هه وریه ناسکه ی دابووی به شانیدا، پووت بوو، ئه م کاره ی ژوولیه ن، کاتیک که دهستی ئه برد بو لیوی، قولی پووتی

بە تەواوەتی لە بن ھەورییە کە خستە دەرەو. پاش تۆزیک خاتوو دورینال، گلەیی لە خۆی ئەکرد. پێی وا بوو بە گۆڕە پۆیست تووڕە نەبوو.

جەنابی دورینال کە ئەم وتووێژە بەر گۆی کەوت، لە ژووری کارەکەیی ھاتە دەرەو و بەو قەڵافەتە شکۆدار و باوکانەییە کە کاتی بەرپۆھەردنی دابی مارەبەری لە شارەوانی بە خۆیەو ئەگرت، وتی:

— بەر لەوێ منالەکان بتینن، من ئەبێ قسەت لەگەڵ بکەم. ژوولێنی برد بەرەو ژووریک و ژنەکەشی پراگرت کە ئەبویست بەجیان بەیڵی. کاتیک دەرگا داخرا، جەنابی دورینال قورس و گران دانیشت.

— قەشە بە منی وت تۆ مروۆفیکی باشی. لێرە ھەمووان بە ریزەو لەگەڵ ئەجوولینەو و ئەگەر لیت بۆین بم، یارمەتیت ئەدەم لە داھاتوودا مال و ژیانکی ھاکەزایی پیکەوہ بنی. ھەز ئەکەم لەمەولا نە باوک و دایکت ببینی و نە ھەقالەکانت. قسە و کرداریان شیاوی منالەکانی من نییە. ئەمەش سی و شەش فرانکی مانگی یەکەم. بەلام ئەبێ بەلینم پێ بەدی یەک دینار لەم پارەییە نەدی بە باوکت.

جەنابی دورینال، زۆر دلێ لەو پیرەمیژدە پڕ بوو کە لەم مامەلەییەشدا لە خۆی فیلبازتر دەرچوو بوو.

— جەناب، بۆ ئاگاداری خۆتان ئەلیم کە بە پێی فەرمانی من، لێرە ھەموو بە «جەناب» بانگت ئەکەن و خۆیشت زۆر زوو فییری ریسای مالی خانەدان ئەبیت و ئیستەش، جەناب، جوان نییە کە منالەکان بەو ئیلهگەوہ بتینن.

جەنابی دورینال لە ژنەکەیی پرسی:

— خزمەتکارەکان بینویانە؟

خاتوو دورینال، له بیریکی قولدا، وه لآمی دایه وه:
 -نا، گیانه که م!
 -باشه.

پاشان بالاپوشیکی سهرداری دا به ژولیهن و کورپه چه په سا.
 پیوت:

-ئه م سهردارییه له بهر بکه و ئیسته ش ئه چین بو کۆگای
 جه نابی دورانی کوتال فرۆش.

پاش کاتزمیړیک، کاتیک که جه نابی دورینال له گهل ماموستای
 تازه ی مناله کانی که سهرتاپا جلی رهشی له بهر بوو، گه رایه وه بو
 ماله وه. بینی ژنه که ی له هه مان جیگه ی لی بوو، دانیشتووه. خاتوو
 دورینال، له ئه نجامی بینینی ژولیهن ههستی به ئارامی کرد.
 کاتیک که لی ئه پروانی، ئه و ترسه ی لی هه بوو، له بیر ئه برده وه.
 ژولیهن تۆزقالیکیش بیرى له و نه ئه کرده وه. سهره رای ئه و هه موو
 گومانه ی له خه لک و چاره نووسی هه بوو، گیانی له و کاته دا وه ک
 گیانی منالیک بوو. وای ئه زانی له و کاته وه که له کلیسا له رزی
 لیها تبوو، واته له سى کاتزمیړ پيش ئیسته وه، ساله ها تیپه پروه.
 پوخساری ساردوسپی خاتوو دورینالی بینی و زانی به هوی ئه و
 ماچه پرووداره ی ئه وه وه توورپه یه.

به لام ئه و دفره یه ی که جلوبه رگی تازه به دیهینابوو، ئه وه نده
 له گهل جلوبه رگی ئاسایی ئه و جیاواز بوو، هزی ئه کرد خوشی
 و شادییه که ی بشاریته وه، بویه له هه موو جوولانیکی دا شتیکی
 ئاویتته ی توورپه یی و شیئی ئه بینرا. خاتوو دورینال به چاوی
 ئه بله قه وه سهیری ئه کرد.

جه نابی دورینال وتی:

-جا جه ناب، ئه گهر بته وئ منال و خزمه تکار ریژت لی بنین،
 ئه بی قورس و به ریژ هه لسوکه وت بکه ی.

ژوولیهن وه لآمی دایه وه:

— جه ناب، من له م جلوبه رگه تازه یه دا تۆزیک نارچه تم.
من، کۆره جوتیاریکی بیچاره م و هه رگیز جگه له ئیله گم له بهر
نه کردوه. پێگه م بدهن بچمه ژووره که ی خۆم.

جه نابی دورینال به ژنه که ی وت:

— سه باره ت به م ئیچیره نوێیه رات چیه؟

خاتوو دورینال به بزوتتیک که زیاتر خورسک بوو و خۆیشی
سه رچاوه که ی نه ئه پانی، راستی پووداوه که ی له مێرده که ی
شارده وه:

— من به ئه ندازه ی تۆ دلم نه چووه ته سه ری. ئه م به پیره وه
چوونه ی تۆ و ئه م خه لاتکردنه، وای لئ ئه کا له خۆی ده ربچئ و
هیشتا نه بووه به مانگیک، ناچار ئه بی ده ری بکه ی.

— ده یجا چیه، ده ری ئه که م. ئه م مامه له یه هه موو سه د فرانکی
تیچووه، به لام فییریر له و مانگه دا له گه ل مامۆستایه ک له ته نیشته
مناله کانی جه نابی دوریناله وه رادین. ئه گه ر ژوولیه نم له و به رگه
کرێکاریه یه دا رابگرتایه، نه م ئه توانی به و مه به سه ته بگه م. ئه گه ریش
ده ری بکه م، ئیتر ئه و ده سه ته جله ره شه ی له کوتالفرۆشه که بۆم
کرپوه، پیناده م و جگه له و جله دوراوه ئاماده ی له مه گازه ی
به رگدروو ده سم که وت و له به ریم کرد، هیچی تری بۆ نامینیته وه.
ئه و کاتژمیره ی که ژوولیه ن له ژووره که ی خۆی بوو، بۆ خاتوو
دورینال، وه ک ساتیکیش نه بوو. منال که له هاتنی مامۆستای
تازه ئاگادار ببوون، دایکیان هه لپچابوو. سه ره نجام ژوولیه ن
په یدا بوو. ببوو به پیاویکی تر. ئه گه ر بوتری، سه نگین و قورس و
قۆل، هیشتا ش که ممان وتوو. گه وه ره ی پز و ریالی سه نگینی
بوو. له گه ل مناله کان ئاشنا بوو و به شیوازیک له گه لیان دوا، که
ته نانه ت جه نابی دورینال سه ری سوورما.

له کۆتایی وتاره که ی دا وتی:

— من بۆ ئه وه هاتووم بۆ ئیره زمانی لاتین فیری ئیوه بکه م.
خۆتان ئه زانن که له بهر کردنی وانه به چ واتایه که...

پاشان پهرتوکیک که بهرگی رهش بوو، پیشان دا و دریزه ی

دا:

— ئه م پهرتوکه، پهرتوکی پیروزه. له هه موو زیاتر بریتیه
له به سه رهاتی خودای ئیمه عیسای مه سیح. ئیمه ئه و به شه ی که
پیی ئه وتری سهرده می نوئی ئه خوینین. زۆر جار داواتان لئ ئه که م
وانه که له بهر بکه ن، ئیوه ش داوا له من بکه ن وانه ی زیاترتان پی
بلیم.

ئادۆلف، برای گه وره، پهرتوکه که ی گرتیوو.

ژوولیه ن، به دوا ی قسه کانی خۆیدا وتی:

— کوینان پیخۆشه، بیکه نه وه. یه که م وشه ی کۆپله یه کم بۆ
بلین. من هه موو پهرتوکی پیروژ که رپسای ژیا نی هه موومانه، تا
ئه و کاته ی خۆتان ئه لئین به سه، له بهر بۆتان ئه لیم.

ئادۆلف، پهرتوکه که ی کرده وه و وشه یه کی خوینده وه و
ژوولیه ن به هه مان ئاسانی که به فه رانسه قسه ی ئه کرد، ئه و
لا په ریه ی له بهر خوینده وه. جه نابی دورینال به روخساریکی
سه رکه وتوه ئه یروانییه ژنه که ی. چاوی مناله کان، به بینینی
سه رسووپمانی دایک و باوکیان، داچه قابوو. خزمه تکاریک هاته
به ر ده رگای هۆله که. ژوولیه ن به رده وام به زمانی لاتین قسه ی
ئه کرد. خزمه تکار سه رها تا له جووله که وت، پاشان ون بوو.
ئه وه نده ی پی نه چوو، که نیزی خاتوون و ئاشپه ز هاتن به ره و
هۆله که. تا ئه و کاته ئادۆلف له هه شت لاوه پهرتوکه که ی
کردبوویه وه و ژوولیه ن هه موو جار به هه مان ئاسانی له بهر بۆ
ئه خوینده وه.

ئاشپەز، كە كچىكى جوان و زۆر بە دىن بوو، بە دەنگى زۆر بەرز وتى:

— دەك خوا بىپارىزى، چ قەشەيەكى گەنج و قۆزە!

متمانەى جەنابى دورىنال بە خۆى، تووشى شلەژان ببوو. ئىتر گۆيى لە مامۆستا و تاقىكارىيەكەى ئەو نەبوو و هەولئى ئەدا هەر چۆنىك بوو لە ناو مېشكىدا چەند وشەيەكى لاتىن بدۆزىتەو. ئەو تانى. چەند دېرى هۆراسى بۆ هات. ژولپەن كە جگە لە ئىنجىلەكەى هېچى ترى لە زمانى لاتىن نەئەزانى، ناوچەوانى تىكنا و وەلامى دايەو:

— ئەو پلە پىرۆزەى گيانى منى بۆ تەرخان كراو، بەرھەمەكانى ئەم هۆنەرە كافرەى لە من حەرام كەردوو.

جەنابى دورىنال بىرئىكى تر لەو هۆنراوانەى كە بە گوتەى خۆى هۆنراوەى هۆراس بوون، خويندەو و سەبارەت بەوەى هۆراس كئ و چكارە بوو، تىبىنى دا بە منالەكانى. بەلام منالەكان كە لە شەوقى پەسنكردن هەلچووبوون، گۆييان لە قسەكانى ئەو نەبوو و چاويان بىرپىوويە ژولپەن.

لەبەر ئەوەى دەستەى خزمەتكاران هېشتاش لە ناو دەرگاكە بوون، ژولپەن هەستى كەرد ئەبئ ئەم تاقىكردنەو يە بباتەو.

بە منالە هەرە بچووكەكەى وت:

— ئىستە ئەبئ جەنابى ستانىسلاس زاقيەش دەقيكم پيشان

بدات.

ستانىسلاسى بچكۆلانە كە تووشى دفرە و شانازى ببوو، بە سەرۆبەچك شكاوى يەكەم وشەى بەشىكى لاپەرەيەكى خويندەو و ژولپەن پەرەكەى تا كۆتايى لەبەر بۆ وتن. بۆ ئەوەى سەرکەوتنى جەنابى دورىنال هېچ كىماسى نەبئ، لەو كاتەدا كە ژولپەن خەرىكى خويندەوەى پەرتووكى پىرۆز بوو، جەنابى قالينۆ، خاوەنى

ئهسپانی رهگهز نورماندی و جهنابی شارکو دو مهوژیرونی^(٣٣) فهرماندار، پئیان نایه ناو هۆلهکه. ئەم دیمه‌نه نازناوی «جه‌ناب» ی بو ژوولیه‌ن مسۆگەر کرد. تهنانهت دهسته‌ی خزمه‌تکارانیش نه‌یانویرا ئەم نازناوه‌ی پئی ره‌وا نه‌بینن.

ئێواره‌ی ئەو پۆژه، تیکرای شاری قی‌ریر، بو بینینی ئەم پیتۆله هه‌لکه‌وتوو هاتن بو مالی جه‌نابی دورینال. ژوولیه‌ن وه‌لامی هه‌مووانی به‌ پوخساریکی داگیراوه‌وه ئەدایه‌وه که ریگه‌ی له‌ نزیک بوونه‌وه‌ی که سه‌کان ئەگرت. به‌لام ناوبانگی ئەوه‌نده به‌ خیرایی به‌ شاردا بلا‌بوویه‌وه که سئ چوار پۆژ پاش ئەو ریکه‌وته، جه‌نابی دورینال له‌ ترسی ئەوه‌ی نه‌کا ژوولیه‌نی له‌ ده‌ست برقی‌نن، باسی واژۆکردنی گریبه‌ستیکی دوو سالی هینایه‌ ئاراوه.

ژوولیه‌ن به‌ ساردی وه‌لامی دایه‌وه:

— نه‌خیر، جه‌ناب! ئەگەر ئیوه‌ بتانه‌وی من ده‌ریکه‌ن، ناچارم برۆم. گریبه‌ستیک که دست و پی من ببه‌ستیته‌وه و هیچ ئەریک نه‌خاته سه‌رشانی تو، دادگه‌رانه‌ نییه. من گریبه‌ستی وه‌ها واژۆ ناکه‌م.

ژوولیه‌ن، به‌ شیوه‌یه‌ک ریگای کاره‌که‌ی خوی ناسی که هیشتا مانگیک تینه‌په‌پیوو، جه‌نابی دورینالیش به‌ریزه‌وه هه‌لسوکه‌وتی له‌گه‌ل ئەکرد و له‌به‌ر ئەوه‌ی له‌ نیوان قه‌شه و جه‌نابی دورینال و جه‌نابی قالینۆ له‌ لایه‌کی تره‌وه‌ ناکوکی ساز ببوو، هیچکه‌س نه‌یتوانی له‌ چه‌زی کۆنیه‌ی ژوولیه‌ن به‌ ناپۆلیۆن په‌رده هه‌لداته‌وه. خۆیشی به‌رده‌وام به‌ ترس و پارێزه‌وه باسی ئەکرد.

به یوهندیه ههلبژارده کان

خاواخن بچنه ماله وه، به برّ نه وهی بیرووشینن.
(نوسه ریکی هاوچه رخ)

مناله کان نه ویان نه په رست و نه و تۆزقالیکیش خۆشی نه ئه ویستن. بیری له شوینتکی تر بوو. مناله کان چییان بگردایه، نه وه هرگیز وه پرهز نه ئه بوو. خه مسارد و نه مرچ و له ناو خۆیا، که چی خۆشه ویست بوو، چونکه هاتنی تا رادهیه ک غه م و بیدهنگی له ماله که تهراندبوو. مامۆستایه کی ناوازه ی لیده رچووبوو. له لای خۆی سه بارهت به م کۆمه لگه ی خانه دان و ئاریستۆکراته که له ناو خۆیاندا رییان پیدابوو، جگه له رق و نه فرهت چی تری له دلدا نه بوو. به لام راسته که ی ئه م کۆمه لگه یه ته نها له خوار سفره که یانه وه، لای که وشکه نه، شوینتکیان پی دابوو و هه ر ئه م بابه ته ش ببوو به هۆی کینه و بیزاری ئه و. چه ند شیوی پرشکو درا و له ماوه ی ئه و میوانیانه دا به زۆر توانی له ده رپرینی رق و دوژمنی سه بارهت به هه موو ئه و شتانه ی ده وروبه ری گرتبوو، خۆی بپاریزی. بۆ نمونه ئه و پوژهی که پوژی سه ن لویی^(۳۳) بو و جه نابی فالینۆ له مالی جه نابی دورینال وتاری ئه دا، ژولیه ن نزیک بوو پازی خۆی ئاشکرا بکات. به بیانووی سه ردان له مناله کان، خۆی کرد به باخدا و هاواری کرد: «چه نده په سنی پاکی ئه که ن، ئه لئی پاکبوون یه که م به هره یه له م دنیا یه دا هه یه!

۳۳- جه ئنی سه نت لویی: Saint Louis ماده وه ری ۲۵ی مانگی ئاگوست، رۆژی بیروۆز له لای ژماره یه ک له پادشاپانی فه رانسه .

سهره پای ئهمهش له بهرامبهر که سیکدا که سامانه که ی له دزینی مالی هه ژارانه وه چهند بهرامبهر کردوه، ئاوه ها سووکانه کپروش ئه بهن؟! مهرج ئه به ستم که ئهم کابرایه ته نانهت له پاره ی منالانی سهر پیکهش ئه دزی. ئه و بیچارانه ی که نه داری و هه ژاریان له نه داری ئه وانی تر سامناکتره! ئاخ! ئه ی درندانه، ئه ی درندانه! منیش جوریک له منالی سهر پیکه م که باوکم، براكنم و گه وره و بچوکی ماله که دوژمنایه تیم ئه که ن.»

چهند پوژ پیش جه ژنی سهن لویی کاتیک له جهنگه لیک به ناوی «بلقیدی» که ئه پروانی به سهر سهیرانگه ی فیدلیته دا، خه ریکی گه پان و خویندنی گازه و نزا بوو، هه ولئ ئه دا خوئی له دوو براهی که له دووره وه، له کویره پیه کی دوورکه وتوی که م هاتووچوو ئه هاتن، بدزیتته وه. به لام هه وله که ی ئه نجامی نه بوو. ئیره یی بردنی ئهم کریکاره درندانه، له ئه نجامی بینینی جلوبه رگی ره شی جوان، پوه له تی پاک و پیکوپیک و ئه و پوانینه سووکانه ی به بی دروکردن تیان ئه گری، وه ها هاتبوونه جوش که هه ر ئه و کاته پزابوون به سه ریدا و ئه وهنده یان لیدابوو که بیگیان و خویناوی له سهر عه رزه که که وتبوو. خاتوو دورینال که له گه ل جه نابی قالینۆ و فه رماندار خه ریکی گه پان بوون، به پیکه وت له م جهنگه له بچووکه وه تیئه په رین که ژوولیه نیان خلتانی خوین دوژییه وه و سه ره تا وایانزانی مردوه و، خاتوون به راده یه ک هه لچوو و شپه رزه بوو که جه نابی قالینۆ به خیلی پی ئه هات.

به لام هیشتا جیگه ی نیگه رانی نه بوو. ژوولیه ن، مادام دورینالی یه کجار به جوان ئه زانی و له بهر ئهم جوانیه ی رقی لی بوو. ئهم جوانیه، ئه و یه که م تاشه به رده بوو که خه ریک بوو ببیتته له مپه ری پیشکه وتنی به خت و داها تووی. بو ئه وهش که بیره وه ری ئه و یه که م پوژه ی دهستی ماچ کردبوو له بیر بباته وه، هه ولئ ئه دا که متر

بىدوئىنى.

ئىليزا، كەنىزى خاتوو دورىنال كە بە دىل شەيداي مامۇستاي جەوان ببوو، زۆر جاران لە لاي خاتونەكەى باسى ئەكرد. ئەوينى ئەليزا ببويە ھۆى ئەوھى يەككى لە تۆكەرەكان قىن لە ژولويەن ھەلبىگىرى. پوژىك بىستى كە ئەم كابرايە بە ئىليزا ئەلى: «لەو پوژەوھ ئەم مامۇستا چەپەلە پىي خستۆتە ئەم مالەوھ، تو ناتەوئى لەگەل من قسە بكەى.» ژولويەن شياوى ئەم جىئوھ نەبوو. بەلام بە پىي ئەو پەمەكەى لە ھەر گەنجىكى قۆزدا ھەيە، ئەمجار دوو ئەوھەندە بە خۇيا رائەگەيشت. قىنى جەنابى قالىنۆش بوو بە دوو بەرامبەر و بە ئاشكرا ئەيوت: «ئەو ھەمووھ خۆ قۆزكردن و رازاندەوھ شياوى قەشەيەكى جەوان نىيە.» جگە لە جىبەى بەرنوئىژى، ژولويەن بەرگى قەشەى لەبەر ئەكرد.

خاتوو دورىنال زانى كە ژولويەن زياد لە ئەندازە، لەگەل ئىليزا قسە ئەكات. بۆى دەرکەوت ھۆى ئەم وتووئىژانە كەمبوونى جلوبەرگە كە ژولويەن تووشى بووھ. جلى ئەوھەندە كەم بوو كە زۆر جار ناچار بوو لە دەرەوھى مالەوھ بىدا بە شۆردن و بوونى ئىليزا لە پوانگەى ئەم ئاگالىببون و دلدانەوھە پىويست بوو. ئەم ھەژاربيە بى ئەندازەيە، كە خاتوو دورىنال پىي وانەبوو، بووھ ھۆى پەژارەى. ويستى ھەندى ديارى بداتى، بەلام نەيوئىرا. ئەم بەرگرىيە دەررونيە، يەكەم ھەستى ناخۆش بوو كە ژولويەن بۆى بەدەھىئا. ناوى ژولويەن، تا ئەو پوژە لە لاي ئەو بە ھەستىكى شادى و پاكى ئاسمانى ئاوئىتە بوو. خاتوو دورىنال كە لەو ھەژارىيە و نەداریيەى ژولويەن زۆر غەمبار بوو، لاي شووھكەى باسى ئەوھى كرد كە بپى جلى بە ديارى پى بدن.

جەنابى دورىنال وەلامى دايەوھ:

— لەو ھەلە و گەوجىتتە! سەيرە! بىين و ديارى بدەين بە

که سیک که به وپه پری دلسوزی خزمهت ئەکا و لئی رازین؟ کاتیک ئەبئ دیاری پئ بدین که کاره که ی ئەکا و که موکوپری هه بی. خاتوو دورینال له م شیوازی بیرکردنه وهی شووه که ی زور که نهفت بوو. دیاره، پئش هاتنی ژوولیهن نهی ئەتوانی په ی به م خاله ببات. هه ر کات جلوبه رگی پاک و خاوینی قه شه ی جهوانی ئەبینی که زوریش ساده بوو، ده سه بجئ به خوئی ئەوت: «ئە م ناله ربه نه نه چوون دهره قه تی ئەو کاره دی؟»

له گه ل تیه پینی کات، له بری ئەوهی له م هه ژاری و ته نگدستی ه که م بیته وه، دلئ بو هه موو شتیک سووتا که ژوولیهن لئی بیبهش بوو.

خاتوو دورینال یه کیک بوو له و ژنه شاریبانه ی که تا پانزه رۆژی یه که می ئاشنایی، به گه وچ ئە ژمیردرئ. هه چ ئە زموونیک ی نه بوو و گوئی لئ نه بوو چی ئە لئ. گیانیک ی به ره سه ت و گو شه گیری هه بوو و به چاوی سووک سهیری هه مووانی ئە کرد. ربه مه کی هه ستردن به به خته وهی که له هه موو مروقی کدا هه یه وای لی کردبوو، به گشتی، گوئی نه داته کاروباری ئەو خه لکه په سه ت و درنده یه ی ریکه وت ئەوی هاویشتبویه نیوانیان.

ئە گه ر که مترین به ره یه کی له خویندن هه بووایه، مسوگه ر بوو له ئەنجامی گیانی پاکیزه و خیرایی وه رگرتن و وشیری، ئەبوو به چه قی سه رنجی هه مووان. به لام وه کو میراتگری بنه ماله، له دهیری کومه لیک ده سه ته خوشکانی ئایینی په روه رده کرابوو که به وپه پری حه زه وه **دلئ پیرۆزی یه سووس**^(٢٤) ئە په رستن و پقیکی زوریان له ئاینزای ژووزوییت له فه رانسه ئە بیته وه. خاتوو دورینال به به ره و ئاوهزی خوئی هه سه تی به وه کردبوو ئەوهی له دهیر فییری

٣٤ - Sacré - Coeur de Jésus. ئەم ئاینزایه له لایهن ماری ئالاکوک له کو تایی سه دهی حه فده دامه زرا، به لام تا هاتنه وه سه رکای پاشایه تی په ره ی نه سه ند.

بووه، هېچ كه لكیان نښه و هه ولې دابوو له بیریان بکات. به لآم له جڼگه ی ئه وهی له بیرى برده وه، هېچ فیر نه بوو و تا کو تاییه که شى له زانست و زانیاری بیبه ش ما. ئه و هه مووه مه رایى و په سته ی له زووه وه و له سه رده مى منالییه وه، وه کو میرانگرى

سامانیکى زه به ند، درابوو به گویندا و ئه و تامه زروپیه ی بو په رستن و دیندارى ناگرین هه یبوو، ببویه هو ی ئه وه ی که په لکش بکری به ره و ژیانیکى دهر وونى داخراو. به و پواله ته پازاوه یه وه هه ولې ئه دا حه ز و ئاره زووه کانی میرده که ی به دى بهینى و به ویست و ئیراده ی خو ی و خو پاریزی و چاوپوشى کردن له و خو شیانیه ی که شووه کانی شارى قیریر وه کو نمونه بو ژنه کانیان ئه گپراهیه وه و مایه ی شانازی جه نابى دورینالیش بوو. بارى دهر وونى ئیسته ی ئه م ژنه، له راستى دا، له دایکبوى سروشتى پر له سسته ی و له خو پازیبوونى بوو. سه رنجى فلانه شازاده که ناوى به هو ی سسته ی و دفره وه بلاو بوته وه، به و کارانه ی که خانه دانه کانی باره گاکه ی سه باره ت به و ئه نجامى ئه دهن، زیاتر له و سه رنجه بوو که ئه م ژنه میهره بان و به پواله ت خاکه پایه، به کردار و گوتارى میرده که ی خو ی هه یبوو. تا پوژى هاتنى ژولیه ن، جگه له مناله کانی، راستییه که ی، گرنگى به هېچ شتیک نه دابوو. هه موو هه ست و سوژى ئه م مروقه که سه رتاپای ژیانى، جگه له و خوايه ی که سه رده مى ژیان له فیڼگه ی دلې پیروژ له بزانسون ئه یپه رست، که سى نه په رستبوو، ئه گه پراهیه وه بو نه خو شین و دهر د و شادى مناله کانی.

هه رچه ند له بهر هه سته نه وازشگه رى خو ی باسى نه ئه کرد، به لآم به هو ی له رزوتای منالیکیه وه وای لى به سه ر ئه هات، وه ک بلېى مناله که مردبى. له ساله کانی سه ره تای شوو کردندا،

ههستکردن بهوهی که ئه‌بوایه دهرده‌دلی
خوی به که‌سپک بلی، ناچار ببوو ئه‌م
غم و خه‌فه‌تانه‌ی خوی به می‌رده‌که‌ی
بلی. ئه‌نجامی ئه‌م پاز درکانده‌ش هه‌موو
کاتی که ئه‌وه بوو که له لایه‌ن شووه‌که‌ی

به قاقای دوور له ئه‌ده‌ب و گالته‌ئامیز وه‌لامی ئه‌درایه‌وه و
به دواشیدا په‌ندیکی سووک و ناشیرینی دهرباره‌ی شیتیتی
ژنان بیستبوو. ئه‌م جووره گالته‌تانه، که له هه‌موو شت زیاتر،
په‌یوه‌ندی به نه‌خوشینی مناله‌که‌یه‌وه هه‌بوو، وه‌کو خه‌نجر له
دلی خاتوو دورینال ئه‌چه‌قین. ئه‌مه بوو ئه‌وه‌ی خاتوو دورینال
له‌بری مه‌راییی و خوشامایی شیرینی فی‌رگه‌ی ده‌یری مه‌سیحیه،
که سالانی کچی‌یی له‌وی ژیا‌بوو، له ماله‌ می‌رد ده‌ستی که‌وتبوو.
خویندن و بارهاتنی له فی‌رگه‌ی دهرد و ئازار بوو، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی
ئه‌وه‌نده‌ش خود په‌سه‌ند بوو که دهرده‌دله‌کانی خوی ته‌نانه‌ت به
دۆستی هه‌ره‌ نزیکی خاتوو دورقیلیش بلیت، که وا بوو هه‌موو
پیاویکی وه‌کو شووه‌که‌ی و جه‌نابی قالیق و جه‌نابی شارکو دو
مه‌وژیرۆنی فه‌رماندار لا وا بوو. گالته‌کردنی درپدانه و په‌فتاری
توندوتیژ به‌رامبه‌ر به هه‌ر شتی‌ک، که پاره و پله و مه‌دالیای
تیا نه‌بوایه و، دژایه‌تی کردنی کویرانه‌ی هه‌ر دیارده‌یه‌ک که
پیچه‌وانه‌ی بوچوونی ئه‌وان بوایه، لای خاتوو دورینال وه‌ک پیلو
له پیکردن و کلۆز^(٣٥) له سه‌ر نان، به ئه‌دگار و تاییه‌تمه‌ندی
پیاوان ئه‌ژمی‌درا.

پاش سالانی دوورودریژ، خاتوو دورینال له‌گه‌ل ئه‌م خه‌لکه
پاره‌په‌رسته‌ی که ناچار بوو له ناویاندا بژی، هیشتاش پانه‌هاتبوو.
ئه‌م شتانه‌ش سو‌نگه و سه‌رچاوه‌ی سه‌رکه‌وتنی کوپه

جوتيارىكى وەكو ژوولىيەن بوو. خاتوو دورىنال لە كىشەرى ئەم گيانە پاك و لەخوباييەدا، چىژ و خوۆشى وەھاي دۆزىيەو ەكە وەكو ھەموو شتىكى تازە بە تىشكى ئەفسوون ئەدرەوشايەو. ئەو ەندەي پىئەچوو لە نەزانی بى ئەندازەي ئەو، كە خوۆ چىژىكى تری ھەبوو، خوۆش بوو و توندوتىژى پەفتارى ژوولىيەن، كە بە دەستی خوۆ توانىيووى باشيان بكات، لەبەر چا و نەگرت. زۆرى نەبرد بوۆ دەرکەوت گوۆپراگرتن لە قسەكانى ژوولىيەن نرخی ھەيە، ھەرچەند باسى سادەترىن شتەكانىش بى. ھەرچەند باسى سەگىك بى كە كاتى پەرىنەو ە لە ناو كوۆلان، كەوتۆتە بن ەرەبانەي جوتيارىك كە بە غار تىپەپىو ە پارچە پارچە بوو. دىمەنى ئەم دەرد و غەمە مېردەكەي ئەخاتە پىكەنىن، لە كاتىكا برۆ پەشەكانى ژوولىيەن بەو كەوانە ناسكەيەو، لە بەرامبەر ئەم دىمەنەدا تىك ئەچرژا. وردە وردە گەيشتە ئەو باوەرەي، شامىرى و ئەدگارى بالآ و خووى مرۆيى جگە لەم قەشە گەنجە لە ھىچ پىاوۆكدا نىيە. ئەو ەز و خوۆشەويستى و تەنانەت ئەو پەسنكرنەي كە ئەم تايبەتمەندىيانە لە گيان و ھەستى پاكدا ئەيھىنايە جوۆش، ھەر ھەمووى پىشكەش بە ژوولىيەن كرد.

لە پارىس، دوۆخى ژوولىيەن لە بەرامبەر خاتوو دورىنال پووالەتىكى زۆر ساكارى بە خوۆ ەگرت. بەلام لە پارىس ئەوين زادەي پۆمانە. مامۆستاي جەوان و ژنەي شەرمى خودانى، بە بىگومان، كلىلى مەتەلۆكەي خوۆيان لە سى چوار پۆمان و تەنانەت لە شانۆي ژىمانزادا ئەدۆزىيەو. پۆمان، ئەو پۆلەي كە ئەبى بىگىرپن، بوۆيانى پوون ئەكردەو ە ئەو نمونەي كە ئەبى پەپرەوي لى بكن، پىشانى ئەدان و درەنگ يان زوو، بە بى كەمترىن چىژ لىوەرگرتن، پەنگە بە نابەدلىش، وای لە ژوولىيەن ئەكرد پەپرەوي لەو نمونەيە بكات.

له شاروچکه‌یه‌کی ئاقیرۆن^(۳۶) یان پیرنه، پروداویکی چه‌نده‌ش بچووک، به‌گۆیره‌ی ئاوه‌هوا، دیارده‌که‌ی به‌شپۆه‌یه‌کی مسۆگەر پروون ئه‌کرده‌وه. له‌بن ئاسمانی غه‌مگینتری ئیمه، گه‌نجیکی نه‌دار که به‌هۆی ناسکی و ته‌ندروستی خۆیه‌وه له‌زۆر خوشی ژیان که به‌پاره ئه‌کپردی، بیه‌ش بوو؛ ئه‌بیته هۆی ئه‌وه‌ی له‌م ریگه‌یه‌وه پله‌وپایه‌په‌رستی لێ ده‌ربچی. هه‌موو پروژیک ژنیکی سی سالان ئه‌بینی که به‌په‌راستی ژیره و خه‌ریکی مناله‌کانیه‌تی و وانه‌ی ژیانیه‌ی به‌هیچ جۆریک له‌پۆمان وه‌رناگری. له‌شارستان هه‌موو شت ئارام ئارام ئه‌چیته‌پیشه‌وه و هه‌موو شت ورده‌ورده‌چاک ئه‌بی و په‌وتی ژیان په‌وتیکی سروشتی تره.

زۆر جار که خاتوو دورینال، ئه‌که‌وته‌وه بیری نه‌داری مامۆستای جه‌وان، ئه‌وه‌نده‌په‌ژاره‌دای ئه‌گرت، چاوه‌کانی پر ئه‌بوون له‌فرمیسک. ژوولیه‌ن، پروژیک ئه‌وه‌ی بینی به‌قولپ ئه‌گری.

—ئهی داد، خاتوون! شتیکی پرووی داوه؟

خاتوو دورینال وه‌لامی دایه‌وه:

—نا، هه‌قاله‌که‌م! مناله‌کان بانگ بکه‌با بچین بۆ پیاسه!

خاتوو دورینال قۆلی گرت و وه‌ها پالی پپوه‌دا که ژوولیه‌ن سه‌یری لیهات. یه‌که‌م جار بوو خاتوو دورینال به‌هه‌قاله‌که‌م بانگی بکات.

له‌کۆتایی گه‌رانه‌که، ژوولیه‌ن بینی که ئه‌و زۆر سوور بۆته‌وه. خاتوو دورینال خاوی کرده‌وه و به‌بی ئه‌وه‌ی تیی بپروانی، وتی: —مسۆگه‌ر بیستوته که من ته‌نها میرانگری پووریکی زۆر ده‌وله‌مندم که له‌بزانسۆن دانه‌نیشی. ئه‌م ژنه‌زۆر دیاری جۆراوجۆرم بۆ ئه‌نیی. پيشکه‌وتنی مناله‌کانم ئه‌وه‌نده... خیرا و سه‌رسووهرینه‌ره که ئه‌مه‌وی داوات لیبکه‌م تا دیارییه‌کی بچکۆلانه

۳۶ - Aveyron پارێزگایه‌ک له‌باشووری فه‌رانسه، چه‌مبکی پیا ئه‌پروا هه‌ر به‌و ناوه.

كە وەكو پېزانىن ئەيدەمە خزمەتتان، وەرى
بگرى! ئەوئش چەند دراوى زىپرە كە رەنگە
ھەندى جلى پى بگرى.

رۇخسارى زياتر گرى گرت و سوور
داگىرسا و وتى: «بەلام...» و بىدەنگ
بوو.

ژووليهن وتى:

بەلام چى؟... خاتوون.

سەرى داخست و وتى:

— پىويست ناكە لەمبارەيەوھى لاي مېردەكەم قسە بكەى.
ژووليهن كە چاوهكانى لە توورپييدا ئەدرەوشايەوھ، راپوھستا،
سىنگى دايە بەرەوھ و وتى:

— خاتوون، من ھەژارم، بەلام سووك و چرووك نيم. ئەمەش
خۇتان بينيوتانە و ھەستتان پىكردوھ. ئەگەر من ھەر شتىك كە
پەيوەندى بە پارەوھ ھەبى لە جەنابى دورينال بشارمەوھ، لە ھەموو
نۆكەرىك بى كەلكترم.

خاتوو دورينال ترسى لى نىشت.

ژووليهن لە درىژەى قسەكانيدا وتى:

— جەنابى شارەوان لە وەتەى من لە مالى ئيوھم، پىنج جار
بەرى سى و شەش فرانكى داوھ بە من و من ئامادەم پەراوى
دەرچووھكانى خۆم بە جەنابى دورينال يان ھەر كەسىكى تر،
تەنانەت جەنابى قالىئۆش كە چارەى منى ناوى، پيشان بەم.

بە داوى ئەم، توورەبوونەدا، خاتوو دورينال، بە رەنگى پەريو و
لەرزۆكەوھ، لە شوپىنى خۆى وشك ببوو و بە بى ئەوھى ھىچكاميان
بيانويەكى بو درىژەدان بە گفتوگۆكە دەسبەكوئى، گەران كۆتايى
پىھات! ئەوينى خاتوو دورينال لە دلى خۆپەسەند و بە دەعيەى

ژوولیه‌ن دا زیاتر له جارانش بوو به کارنکی نه‌گونجاو. به‌لام خاتوو دورینال، له لای خویه‌وه پژیی ئه‌وی پراگرتبوو. شه‌یدای بوو. لومه کرابوو. بویه بۆ قهره‌بوو کردنه‌وه‌ی ئه‌و دلشکاندنه‌ی ژوولیه‌ن که به بی مه‌به‌ست پرووی دابوو، به‌سوژترین ئاگاداری به ژوولیه‌ن په‌وا بینی. پواله‌تی تازه‌ی ئه‌م کارانه ئه‌وه بوو که تووپه‌بوونه‌که‌ی ژوولیه‌ن تا راده‌یه‌ک خاو بوویه‌وه. به‌لام ژوولیه‌ن له هه‌سپیکردنی ئه‌م بابته‌ه دور بوو و شتیکی له‌م کارانه‌دا نه‌بینی له خۆشه‌ویستی بچی.

ئه‌وسا به‌خۆی وت: «کاری ئه‌م ده‌وله‌مندانه ئاوايه! مرؤف سووک و چرووک ئه‌که‌ن و پێیان وایه هه‌موو شت به‌کرداری لووس و لاسایی کردنه‌وه قهره‌بوو ئه‌کریته‌وه.»

دلی خاتوو دورینال ئه‌وه‌نده پاک و بیگه‌رد بوو که سه‌ره‌پای برپاره‌کانی خۆی له‌مباریه‌وه، چیرۆکی پێشنیازه‌که‌ی خۆی به ژوولیه‌ن و به‌رپه‌رچدانه‌وه و په‌تکردنه‌وه‌ی پێشنیازه‌که‌ی له‌لایه‌ن ژوولیه‌نه‌وه بۆ می‌رده‌که‌ی گێرپایه‌وه.

جه‌نابی دورینال زیز و په‌نجاو، وتی:
— چۆن توانیت ریگه‌ به‌نۆکه‌ریک به‌دیت پێشنیازه‌که‌ت په‌ت بکاته‌وه.

کاتیکیش خاتوو دورینال دژی به‌کاره‌ینانی وشه‌ی نۆکه‌ر بوویه‌وه، جه‌نابی دورینال وتی:

— خاتوونه‌که‌م، من وه‌کو خولێخۆشبوو «جه‌نابی لوپرنس دو کونده» قسه‌ ئه‌که‌م، که له‌کۆپی ناساندن‌دا، پۆژیک که‌ فه‌رمانبه‌ران و به‌رپه‌وه‌به‌ران به‌ژنه تازه‌که‌ی بناسینی، وتی: «هه‌موو ئه‌مانه نۆکه‌ری ئه‌م ده‌رگانه‌ن!» من ئه‌و به‌شه له‌ یاداشته‌کانی بزاقالم بۆ شاره‌زابوونی تۆ له‌ فه‌رمانبه‌ر و فه‌رمانده‌ر و بو پێش و پاش و په‌لوه‌پایه‌ پێویسته، بۆ تۆ خویندۆته‌وه. هه‌رکه‌س که‌ خانه‌دان نه‌بی

و لە مالى توو بژى و مووچە وەربگرى، ئەو كەسە نوو كەرى توو. ئىستەش ئەمەوى چەند وشەيەك لەگەل جەنابى ژوولەين قسە بكەم و سەد فرانكىكى پى بدەم.

خاتوو دورينال بە ترس و لەرزەو وەتى:

— بەلام، گيانەكەم، ئاگات لىبى لانىكەم لە بەردەم نوو كەرى و كارەكەر هىچى پى نەلى!

مىردەكەى لە كاتى دووركەوتنەو، لە بىرى برى پارەكەدا بوو، بوو وەتى:

— راست ئەكەى، ئەم كارە رەنگە بىتە ھوى ئىرەى ئەوانى تر و ھەقىشانە.

خاتوو دورينال كە لە زورى پەژارە، وردە وردە بىھوش ببوو، كەوتە سەر كورسىيەكە: «ھەر ئىستە ئابرووى ژوولەين ئەبات و ئەویش بەرەنجامى ھەلەى منە!» رقى لە شوو كەى بوو ھەو و پوومەتى لە نيوان دەستەكانىدا شار دەو. لەگەل خو پەيمانى بەست، ھەرگىز رازى دللى خو بە كەس نەلى.

كاتىك كە دووبارە ژوولەينى بينى، سەرتاپا ئەلەرزى. سىنگى و ھا گووشرابوو كە نەى ئەتوانى كەمترىن وشەش بلت. لەو دارەتى شلەژان و سەرلىشىوانەدا، دەستەكانى گرت و بە ھەر ئاوايەك، پى و ت:

— دەى، ھەقالەكەم! لە شوو كەم پازىت؟

ژوولەين بە بزەيەكى تالەو وەلامى داىەو:

— چوون ئەتوانم لى رازى نەبم، سەد فرانكى پىدام...

خاتوو دورينال وەكو كەسىك كە دردوونگ بى، تى پوانى.

سەرەنجام بە شىوازىكى پر لە بوورى و جەربەزە كە ژوولەين

ھەرگىز لەودا نەبىنىبوو، وەتى:

— پىگەم بەدە با قولت بگرم.

ئینجا، سهره‌رای ئه‌و ناوبانگه ترسناکه‌ی پهرتووکفرۆشی
 قئیریر له ئازادبخوازیدا هه‌یبوو، به‌ تێپرا‌دیوی تا به‌ر کۆگاکه‌ی
 رۆیشت. له‌وئ، بایی ده‌ دراوی زێر پهرتووک‌ی ک‌ری و دای به‌
 مناله‌کانی. به‌لام ئه‌م پهرتووکانه‌ ئه‌وانه‌ بوون که‌ خاتوو دورینال
 ئه‌یزانی ژوولیه‌ن زۆر حه‌زی لێیانه‌. داوای له‌ مناله‌کان کرد، هه‌ر
 له‌وئ هه‌ر که‌سه‌ و ناوی خۆی له‌ سه‌ر پهرتووکه‌که‌ی بنووسی. له‌و
 چرکه‌ساتانه‌دا که‌ خاتوو دورینال له‌ شێوازی قه‌ره‌بوو کردنه‌وه‌ی
 هه‌له‌که‌ی خۆی شادمان بوو، ژوولیه‌ن له‌ زۆری ئه‌و پهرتووکانه‌ی
 له‌و کۆگایه‌ ئه‌یبینی، سه‌ری سوور ما‌بوو. هه‌رگیز نه‌یویرابوو پێ
 بخاته‌ شوینیک که‌ ئه‌وه‌نده‌ پهرتووک‌ی ناپیرۆزی لێبێ. دلێ زۆر توند
 لێی ئه‌دا. له‌ تێگه‌یشنی ئه‌و پروداوانه‌ی له‌ دلێ خاتوو دورینال‌دا
 پرووی ئه‌دا، زۆر دوور بوو. له‌ ناخی هه‌ناویدا به‌ دوا‌ی رێگه‌یه‌ک‌دا
 ئه‌گه‌را که‌ هه‌موو خویندکارێکی ئایینی ئه‌بوا‌یه‌ بۆ ده‌ست خستنی
 هه‌ندئ له‌م پهرتووکانه‌ هه‌یبوا‌یه‌. له‌ ئه‌نجامدا ئه‌م بیره‌ هات به‌
 مێشکیدا که‌ ئه‌گه‌ر تۆزئ زیره‌ک بئ ئه‌توانئ به‌ جه‌نابی دورینالی
 بک‌ری، به‌ بیانووی ئه‌وه‌ی که‌ مێژووی ناوداره‌کانی شار، وه‌کو
 وانه‌ی وه‌رگێران بۆ مناله‌کان دیاری بک‌ری. ژوولیه‌ن پاش مانگیک
 هه‌ول‌دان و چاودێری بۆی ده‌رکه‌وت، که‌ بیره‌که‌که‌ی خه‌ریکه‌ له
 قو‌ناخی کردار و سه‌رکه‌وتن نزیک ئه‌بێته‌وه‌. ئه‌م سه‌رکه‌وتنه‌ش
 تا راده‌یه‌ک‌ بوو که‌ پاش ماوه‌یه‌ک‌ کاتی گه‌توگۆ له‌گه‌ل جه‌نابی
 دورینال، به‌ لێپراوی باسی با‌به‌تێکی کرد که‌ له‌لای جه‌نابی
 شاره‌وانی خانه‌دان و مه‌زنی قئیریر زۆر ناپه‌سه‌ند بوو. باسه‌که
 ئه‌مه‌ بوو که‌ جه‌نابی شاره‌وان ب‌رێک‌ پاره‌ وه‌کو ئه‌ندامه‌تی بدات
 به‌ پهرتووکفرۆش و له‌م رێگه‌یه‌وه‌ له‌ پهره‌پێدانی سامانی به‌کێک
 له‌ ئازادبخوازه‌کان نه‌خشی هه‌بێ. جه‌نابی دورینال ددانی به‌وه‌دا
 ئه‌نا که‌ کورپه‌ گه‌وره‌که‌ی له‌گه‌ل ناوی ئه‌و چه‌ند پهرتووک‌ه‌ی کاتی

خۆى لە زانكۆى ئەفسەرى، كاتى گەفتوگۆ، بەر گۆيى ئەكەوى، ئاشنا بكات و ھەرودھا ئەوھشى ئەوت كە ئەم كارە قازانجى ھەيە. بەلام ژوولەين لەو ھەتتەگەيشبوو كە جەنابى شارەوانى قىرير زۆر بە توندى ھەول ئەدات لەو رادەيە تىنەپەپرى. ھەستى ئەكرد كە ئەم كارە ھۆيەكى نەينى و سەربەستراوى ھەيە بەلام تواناى دۆزىنەوى ئەو رازەى نەبوو!

پۆژىك پىوت:

— جەناب، بە راى من زۆر نابەجى ئەبى كە ناوى خانەدانىكى وەكو «رېنال» لە پەراوى چەپەلى پەرتووكفرۆشەيەكى وەھادا بىنرى.

ناوچەوانى جەنابى دورېنال كرايەوھ.

ژوولەين بە بىژەيەكى خاكىانەتر وتى:

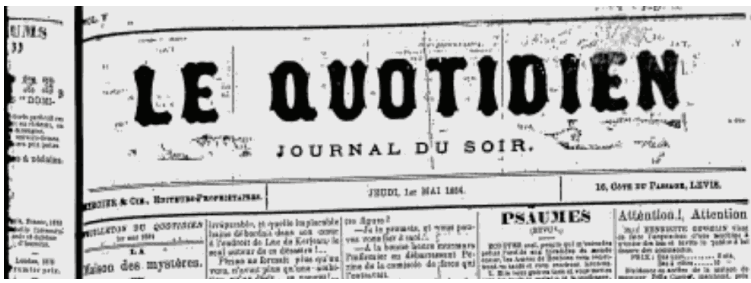
— بۆ خويندكارىكى رەبەنەيش كە خەرىكى خويندە، ئەبى بە شۆپىكى نابەجى كە ناوى لە پەراوى پەرتووكفرۆشەيە كەدا بنوسرى كە پارە وەرئەگرى و پەرتووك ئەدا بۆ خويندەوھ. لەو كاتەدا ئازادىخووان ئەتوانن تۆمەتى ئەوھم لىدەن كە نالەبارترين پەرتووكم وەرگرتوھ. كى چوزانى ناوى ئەم پەرتووكە دزىوانەش لەبەر ناوھكەما نەنوسن!؟

بەلام ژوولەين لە مەبەستەكەى خۆى دوور ئەكەوتەوھ. ئەبىنى كە پوخسارى شارەوان دارەتتىكى تووپەيى و شلەژانى بە خۆيەوھ گرتوھ.

ژوولەين بىدەنگ بوو. بە خۆى وت: «خالى لاوازى خەنيم

دۆزىيەوھ.»

چەند پۆژ پاش ئەوھ، كاتىك كە كورە گەرەكەى شارەوان، لەبەر چاوى باوكى، سەبارەت بە پەرتووكىك كە پىكلامى

بلاو بوونه وهی له کوتیدین^(۳۷) چاپ کرابوو، پرسیارى له ژوولیهن
 ئەکرد، مامۆستای جهوان بهم جۆره وهلامى دایه وه:

— بۆ ئەوهی هیچ بیانوو یهک نه که ویتته دهست پارتی ژاکو بۆن
 و منیش به لگه م بۆ وه لامدانه وهی ئادۆلف خان هه بی، ئەتوانین
 پارهی ئەندامه تی له پێگه ی که مترین نۆکه ری جه نابتانه وه بدهین
 به پهرتووکفرۆش.

جه نابی دورینال که به ئاشکرا شادمان ببوو، وتی:
 — بۆچوو نیکی خراپ نییه.

ژوولیهن به رواله تیک که نیشانه ی سه نگی نی و تا راده یه کیش
 نوینه ره وهی به دبه ختی بوو، ئەو رواله ته ی که هه ندی که س، کاتیک
 که پاش ماوه یه کی دووردریژی ئاره زوو، پینان وایه سه رکه وتن
 له به رده میان ئەبینن و زۆر به دلپانه، وتی:

— به لام ئەبی ئەو خاله ش دیاری بکری که نۆکه ره که تان
 نه توانی هیچ رۆمانیک له پهرتووکفرۆش وه ربگری. کاتیک که
 ئەم پهرتووکه مه ترسیدارانه دینه ئەم ماله، بۆی هه یه ره وشتی
 خزمه تکاره کانی «خاتوون» و ته نانه ت نۆکه ره کانش خراپ بکه ن.

جه نابی دورینال به دفره و له خو بای بوونه وه وتی:
 — ره خنه ی پامیاریت له بیر چوو.

مه به سستی جه نابی دورینال له م رسته یه پشتگو ی خستنی
 په سنکردنی ئەو داهینانه زیره کانه یه ی مامۆستای مناله کانی، له
 دلایه به دیهینابوو.

به م جۆره ژنای ژوولیهن بریتی بوو له رسته یه ک مامه له ی

۳۷ - Quotidienne، رۆژنامه یه کی لایه نگری ئابین و ئاریستوکراسی، سالی ۱۷۹۲
 چاپکرا.

ساکار به دی ئه هات. سهرکه وتن له م کارانه دا زیاتر له و هه سته ی له دلی خاتوو دورینال خانه ی کردبوو، ئه وی به خوږه وه خه ریک ئه کرد. ئه م ژنه له دلی خوږدا ئه وی له سه روو هه مووانه وه دانابوو و ئه م کاره دیار و ئاشکرا بوو که ئه گهر ژولیه ن بیویستایه ، ئه یتوانی ده سه بجی په ی به و هه سته ی بیات له دلی ئه ودا یه .

ئو دوڅه ده روونیه ی هه موو ته مه نی له گه لی بوو، له مالی سه روکی شاره وانیش دیسانه وه سه ری هه لدا بوویه وه. له م مال ه ش وه کو کارگه ی ته خته سازی باوکی، ئو که سانه ی له ته نیشتیان ئه ژیا، به سووک و بی که لک ئه زانی و خو شی له لایه ن ئه وانه وه نه فره تی لی ئه کرا. هه موو روژ به سه ره اته کانی فه رماندار و جه نابی قالیئو و دوستانی تری مال ه که ی ئه بیست و له بیستنی ئه م چیرو کانه، ئه گه یشته ئو به ره نجامه ی که بوچوونیان تا راده یک دور له راسته قینه یه. ئه گهر کرداریک شیایوی په سن کردن بوا یه، هه مان کرده وه ئه بوویه چیگه ی ره خنه و لومه ی که سانیک که ئو له ناویاندا ئه ژیا. به لام وه لامیک که به م شتانه ئه درایه وه، به رده وام ئه مه بوو: «چ خه لکیکی درنده ن!» یان «چ خه لکیکی نه زانن!» سه یریش له وه دا بوو که به و هه موو دفره و لووت به رزییه وه، زور جار له قسه کانیان هیچ تی نه ئه گه یشته .

له هه موو ته مه نی دا، جگه له نه شته رگه ری پیر، له گه ل که س به راستگو یی و له دل ه وه قسه ی نه کردبوو. ئو که مه زانیارییه ی که هه بیوو، یان سه باره ت به جه نکه کانی بو ناپارت له ئیتالیا بو یان په یوه ندی به نه شته رگه رییه وه هه بوو. نازایه تی نه و په س و جه وانی له گپړانه وه ی به نازارترین «نه شته رگه رییه کان» چیژی وه رنه گرت. به خو ی ئه وت: «ئه گهر من ئه بووم، یه ک تو زیش سل م نه ئه کرده وه.»

یه که م جار که خاتوو دورینال ده رباره ی بابه تی ک جگه

له خویندنی منالەکانی لهگه‌لی دووا، ئەو چاره بوو که باسی نه‌شته‌رگه‌ری بۆ کرد. خاتوون په‌نگی هه‌لبزرکا و تکای لیکرد له‌وه زیاتر له‌و بابته‌ نه‌دوئ.

ژوولیه‌ن له‌وه زیاتری نه‌ئەزانی. به‌م جۆره، له‌ په‌وتی ژینانی خۆی له‌گه‌ل خاتوو دورینال، کاتیک که خه‌لوه‌تیک ئە‌په‌خسا، ده‌سه‌بجئ بێده‌نگییه‌کی قوول ئە‌و ناوه‌ی دانه‌گرت. خاکه‌پایی و نه‌رمی په‌فتاری له‌ دیوه‌خان هه‌رچۆنیک بوو، خاتوو دورینال ئە‌وی له‌ هه‌موو که‌سیک که ئە‌هات بۆ ئە‌و ماله‌، له‌ پووی تیگه‌یشتنه‌وه به‌ به‌رزتر ئە‌زانی. ئە‌گه‌ر ساتیک له‌گه‌لی ته‌نها ئە‌بوو، به‌ ئاشکرا هه‌ستی به‌وه ئە‌کرد که مامۆستای جه‌وان شله‌ژاوه. خاتوو دورینال له‌م بابته‌وه زۆر نیگه‌ران و په‌ریشان بوو. چونکه‌ په‌مه‌کی ژنانه‌ی له‌م خاله‌ ئاگادری ئە‌کرده‌وه که ئە‌م هه‌لچوونه‌ هه‌یچ په‌یوه‌ندییه‌کی به‌ ئە‌وین و خۆشه‌ویستییه‌وه نییه‌.

نازانم به‌ره‌نجامی چ بۆچوونیک سه‌باره‌ت به‌ کۆمه‌لگه‌ی ئاریستۆکرات و خانه‌دانان، ئە‌وه‌ی که نه‌شته‌رگه‌ری پیر دیبووی، له‌و شوینه‌ی ژوولیه‌ن له‌گه‌ل ژنیک دانیشتبوو، ئە‌گه‌ر سه‌ری قسه‌ بپرایه‌ت و بێده‌نگی بکه‌وتایه‌ته‌وه، ئە‌و پێی وا بوو ئە‌م بێده‌نگیه‌ سووچی ئە‌و بووه؛ شه‌رم دایه‌گرت و ئە‌م هه‌سته له‌ خه‌لوه‌تی ته‌های دا سه‌د جارێ ناخۆشتر و ناله‌بارتر بوو. ئە‌ندیشه‌ی ئە‌و، سه‌باره‌ت به‌وه‌ی که پیاویک له‌ گۆشه‌ی ته‌های له‌گه‌ل ژنیکدا ئە‌بئ بیلئ، له‌ جوانترین و پۆمانتیکترین چه‌مک ئاخرا‌بوو. له‌ ساته‌کانی هه‌لچوون و په‌ریشانی دا جگه‌ له‌ بیر و لیکدانه‌وه‌ی سه‌مه‌ره نه‌ئه‌هات به‌ می‌شکی‌دا. گیانی له‌ ئاسمانه‌کان ئە‌فپری و سه‌ره‌پای ئە‌مه‌ش نه‌یه‌توانی خۆی له‌ بازنه‌ی چاوشۆرانه‌ترین بێده‌نگی پزگار بکات. به‌م جۆره، کاتی پیاسه‌کردنی دوورودریژ له‌گه‌ل خاتوو دورینال و منالەکان، ئە‌و توورپه‌یییه‌ی به‌ پوخسارییه‌وه

دىار بوو، بە ھۆى جەرگېرتىن رەنجەكانەو، پەرەى ئەسەند. بە شىۋەيەكى زۆر نەفرەتبار خۆى سووك ئەكرد. ئەگەر بەدبەختانە ھەولى قسەكردنى بدايە، گالته ئامىزتىن وشەكان ئەھات بەسەر زمانىدا. بۇ ئەوھى بەدبەختىيەك لە بەدبەختىيەكانى زياد بېئى، ھەستى بە گەوجىتى و وپىنەكانى خۆى ئەكرد و ئەوئەندەى تر قەبەى ئەكردنەو. بەلام ئەو خالەى كە پىئى نەئەزانى، دارەتتىك بوو كە لە چاۋەكانىا ئەدرەوشايەو و ئەم چاۋانە ئەوئەندە جوان بوون و نوپنەرەوھى دەرۋونىكى ئەوئەندە ھەلچوو بوون كە ھەندىجار، وەك ئەكتەرە باشەكان، ناوەرۋكىكى جوان و دلبەرانەى ئەبەخشى بە ھەر شتتىك كە ھىچ چەمك و واتايەكى نەبوو. خاتوو دورىئال پەى بەم خالە برد كە ژۋولپەن، لە گۆشەى تەنھايى لەگەل ئەودا، ھەرگىز ناتوانى وشەيەكى شياو و شايستە بلى، مەگەر ئەو كاتانەى رۋوداۋىكى كتوپر، ھەست و بىرى پەرىشان كرىبى و لە ئەنجامدا نەتوانى بە پۋالەتتىكى جوان و لەبار و فەرمى لەگەلى بچولپتەو و لەبەر ئەوئەش لە بازنەى دۆستانى ئەم مالىدا بىرى تازە و درەخشاوھى وا لە ئارادا نەبوو كە رادەى وىستى بەرز بكاتەو، ھەزىكى زۆرى لە بريسكانەوھى گەشى بىرەكانى مىشكى ژۋولپەن ئەبرد.

لە كاتى رۋوخانى ناپۋولپەنەو دەرپىنى ھەر چەشنە دلدارى لە كۆلتور و نەرىتى خەلكانى شارنشىن ھەلگىرابوو. مروف لە جىابونەو ئەترسى. كەسانى فىلباز بۇ راکىشانى پىشتىوانى لىژنەى نەپنى زۆر ھەول ئەدەن. درۆ و دەھۆ گەرەرتىن پىشكەوتنى لە ناو ئازادىخوزاندا بەدەست ھىناو. غەم و پەژارە دوو ئەوئەندە بوو. خۆشپىيەكى تر جگە لە خويندەنەو و جوتىرى، نەماو مروف رۋوى تىبكات.

خاتوو دورىئال، مىراتگرى بە تواناى پۋورى دىندار و

خواناسی، که له شانزه‌ساللی‌دا له خانه‌دائیکی باش و دیندار ماره برابوو، له هه‌موو ته‌مه‌نی خۆی‌دا نه له شتی‌ک گه‌ش‌ت‌بوو که که‌مترین شیوه‌ی له ئه‌وین بچی و نه شتی‌کی دیوو که بۆنی ئه‌وینی لیوه هاتبێ. جگه له قه‌شه‌ی رازداری، قه‌شه‌شه‌لانی پاکیزه سه‌باره‌ت به خۆشه‌ویستی جه‌نابی قالیئۆ، له‌گه‌ل که‌س باسی ئه‌وینی نه‌کردبوو، لای که‌س ده‌رباره‌ی ئه‌م دیارده‌یه نه‌دوا بوو، ئه‌م قه‌شه‌یه‌ش وینه‌یه‌کی ئه‌وه‌نده دزیوی له ئه‌وین پیشانی ئه‌و دابوو، که ئه‌م وشه‌یه بیوو به سیمبولی ناشایستترین رابواردن. هه‌رچه‌ند ریکه‌وت ژماره‌یه‌ک رۆمانی خستبوویه پیش چاوی، به‌لام خاتوو دورینال ئه‌وینی به‌و جۆره‌ی له‌م رۆمانانه‌دا هاتبوو، وه‌کو نمونه‌ی ناوازه سه‌یر ئه‌کرد و ته‌نانه‌ت ئه‌م ئه‌وینانه‌ی به‌ده‌ر له پرسی‌ای سروشت ئه‌ناسی. خاتوو دورینال که زۆر به‌خته‌وه‌ر و به‌رده‌وام له بی‌ری ژولیه‌ن‌دا بوو، له ئه‌نجامی ئه‌م نه‌زانیه‌ی خۆیدا، خۆی به شی‌اوی که‌مترین لۆمه نه‌ئه‌زانی.

روداوون بیکولانه

ئەوسا ئاھ لە سینە بەرزووە جوو
 کاتیەک کە بەری پێ ئەگیرا قولتر ئەجوو،
 چاوشارکی هاڤە ئاراو و
 چون بە مزی جوو، شئیرینتر جوو
 رومەت بە شەرح ماگیرسا،
 ھەرچەنە گوناھێک رووی نەماجوو!
 (دون ژوان - ۱ - ۷۴)

سۆزی فریشتە ئاسای خاتوو دورینال لەبەر پووناکی ئەو
 بەختەوهرییە ئیستەیی بە دەست هاتبوو. جگە لەو کاتە بیری
 کەنیزەکەیی خۆی، ئیلیزا ئەکەوتەو تۆزیکیش تیک نەئەچوو. ئەم
 کچە میراتیکی پێگەیشت. بۆ پازدرکان چوو خزمەت قەشە شەلان
 و لە خزمەتیدا باسی شووکردن بە ژوولییەنی هیئایە ئاراو. قەشە
 شەلان، بە راستی لەو بەختەیی رووی کردۆتە ھەقالەکەیی زۆر
 شادمان بوو. بەلام کاتیەک کە ژوولییەن، بە لێپراوی رایگەیاندا کە
 پێشنیازەکەیی خاتوو ئیلیزا شیایوی ئەو نییە، لە پادەبەدەر تووشی
 سەرسووپمان بوو.

قەشە ناوچەوانی تیکنا و وتی:

— کوپم، ئاگات لەو شتانە بێ لە دلتا پوو ئەدا! ئەگەر
 پەتکردنەوہی ئەم سامانە زۆرە، بەرەنجامی سرووشی خودایی
 بێت، بە ھۆی ئەم یافتەوہ پیرۆزباییت لێ ئەکەم. ئەو پەنجا و

شەش سالى رەبەقە مەن قەشەي قىيرىم. سەرەپاي ئەمەش، وا دەرنەكەوي ئەمپۆ و بەياني دەرم بەن. ھەرچەند مەن ھەشتەسەد فرانك داھاتم ھەيە، ديسانەوھش پىم ناخۆشە. مەن بۆيە ئەم شتانە بۆ تۆ باس ئەكەم، كە نەكوو سەبارەت بە پيشەي قەشەي تووشى ھەلە بىي. ئەگەر پىت وايە ئەتوانى بىي بە مەرايىكەرى دەسلەتداران، ئەو بەزانە كە لەناوچوونى ھەميشەييت مسۆگەرە. رەنگە پارە و سامانىكت دەسبەكەوي، بەلام ھەر ئەمە ئەيىتە ھۆي چەوسانەوھى چەوساوان و ئەيى بىي بە پروبين و مەرايىكەرى فەرماندار و شارەوان و دەسلەتداران و ھەرودھا بىي بە نۆكەرى ئارەزووھەكانى خۆي. ئەو شىوازەي لەم دنيايەدا ھەيە و بە ھونەرى ژيان ناوبانگى دەركردووە، رەنگە لاي مروڤى ئاسايى زۆر دژى رزگارى و بەختەوھرى نەيى. بەلام لاي ئيمەي مروڤى ئاينى، ئەيى يەككى لەو دوو رىگە ھەلئىژىرين: ئايە ئەمانەوي لەم دنيا سامان و دارايى بنىين بە يەكەوھە يان لەو دنيا؟ رىگەي ناوھراستيش نىيە. ھەقالي خۆشەويستى مەن، برۆ بىرى لىبەكەوھە و پاش سى رۆژان وەرەوھە و وھلامىكى لىپراوم پى بەدە. بە داخ و پەژارەوھە، مەن لە سروشتى تۆدا پەلەيەكى تاريكى نەيى ئەبينم كە بە ھىچ جۆر ئامادە نىيە واز لە ھەموو دەسكەوت و خۆشبيھەكانى دنياي خاكى، واتە ئەو شتەي بۆ ھەموو قەشەيەك پىويستىيە، بەيى. مەن نوقلانە بۆ زىرەكى و بەھرەمەندى تۆ لىئەدەم.

قەشەي پىر لىرەدا كەوتە گريان و درىژەي دا:

— بەلام با پىت بلیم كە بۆ رزگارى تۆ لە پلەي قەشەيەدا لەرزم لىئەي.

ژوولەيەن لە ھەلچوون و پەژارەي خۆي تەرىق ئەبوويەوھە؛ لە ھەموو ژياندا ئەو يەكەم جار بوو كە سىكى بە خىرخوازي خۆي ئەبينى. بە ھەز و شادىيەوھە ئەگريا و بۆ ئەوھى فرمىسكەكانى

بشاریتته وه، هه لآت بو جهنگه له گه وره کانی سه رووی قییر.
کوتاییه که ی به خو ی وت:

— بو وام به سه ر هاتوو؟ باش ئەزانم ئاماده م سه د جاران
گیانم بکه م به فیدای ئەم قه شه شه لانه دلپاک و میهره بانه، که چی
ئەو پپی سه لماندم که له گه وجیگ پتر نیم. بو من گرنگترین
شت ئەوه یه که له هه مووان زیاتر فیل له و بکه م، به لام ئەو به
رازه کانی ناخی من ئەزانی. ئەم ئاگره ی ده روون که باسی ئەکرد،
ئەو پلانه یه که بو کوکردنه وه ی سامان و دارایی دامرشتوو. به
شایسته ی پله ی قه شه ییم نازانی و کاتیک ئەو قسه یه ئەکات که من
پیم وا بوو چاوپوشی کردن له په نجا دراوی زیر، بر وایه کی مه زن
سه باره ت به پاک ی و به هره ی دینی من له ودا به دی ئەهینی.
ژوولیه ن هه روا له گه ل خو ئەدوا:

— له داهاتوودا، جگه له و به شه ی خو و سروشتی خوم که
تاقیم کردوته وه، به هیچی تر متمانه ناکه م. کی ئەیوت که من له
فرمیسک داباراندن چیژ وهرئه گرم و ئەو که سه م خو ش ئەوی که
گه وجیتی خوم پی پیشان ئەدا؟!

سی پوژ پاش ئەو پوژه، ژوولیه ن بیانویه کی دوزیبویه وه
که ئەبوا هه مان پوژی یه که م به کاری بهینایه ت. ئەم به هانه یه،
تۆمه ت لیدان بوو. به لام دهیجا چییه؟ پاش دردونگییه کی زور به
قه شه ی وت که په تکرده وه ی پیشنیاز و ژن هینان، بهر له هه موو
شتیک له بهر هویه ک بووه که ناتوانی باسی بکات. چونکه ئەم کاره
په یوهندی به ئابرووی که سیکی سییه مه وه هه یه. ئەم کاره وه ک
تۆمه ت هه لبه ستن بو ئیلزا وا بوو. قه شه شه لان، خولیا یه کی له
رواله تی ئەودا بینی که سه رتاپا نیشانه ی گیانی دنیا په رستی ئەو
بوو و له گه ل ئەو ئاگره ی که ئەبوا یه له گیانی قه شه یه کی جه وان دا
بلیسه بدات، جیاواز بوو. بویه پپی وته وه:

—هه‌قالی من، ئەگەر ببی به گوندنشینکی ده‌له‌مه‌ند و به‌پێز و خوینده‌وار، له‌وه‌باشتره‌ ببی به‌ قه‌شه‌یه‌کی بۆ سرووش و دابراو.

ژوولیه‌ن به‌ جوانی وه‌لامی ئەم‌ په‌خنه‌ و لۆمه‌ تازانه‌ی دایه‌وه‌ و ئەوه‌په‌ری توانای له‌ درپین‌دا به‌کار هێنا: وشه‌ی وای به‌کار هێنا که‌ بۆی هه‌بوو، خویندکاری به‌ شه‌وق و خواپه‌رستی قوتابخانه‌ی ئاینی به‌کاری به‌یئێ، به‌لام‌ بیژه‌ی ئەم‌ وشانه‌ و ئەو بریسکانه‌وه‌ی له‌ چاویدا بوو و نه‌ی ئەتوانی باش بېشاریته‌وه‌، بووه‌ هۆی ترس و هه‌ژانی قه‌شه‌ شه‌لان.

نابۆ زۆر له‌ خه‌می ئاینده‌ی ژوولیه‌ن‌دا بین. قسه‌ی وای له‌ خۆی ده‌رئه‌هێنا که‌ پێ بوو له‌ درۆ و ده‌له‌سه‌ و هه‌روه‌ها له‌ وشیاوی و پارێزه‌وه‌. بوونی ئەم‌ شتانه‌ له‌ گه‌نجی‌کی که‌م‌ ته‌مه‌نی وه‌کو ئە‌ودا جی‌گه‌ی په‌سنه‌. به‌لام‌ ژیان و گوزه‌رانی ئە‌بۆ بوتری له‌گه‌ل گوندییه‌کان ئە‌گوزه‌را. نموونه‌ی گه‌وره‌ و ناوازه‌ی نه‌بینیوو. به‌لام‌ پاش ماوه‌یه‌ک، کاتی‌ک که‌ رێگه‌ی پیدرا له‌م‌ مه‌زنانه‌ نزیک بېیته‌وه‌، هه‌ر ئە‌و کاته‌ چ له‌ پووی کردار و په‌فتارییه‌وه‌ و چ له‌ پووی گوتارییه‌وه‌، بووه‌ جی‌گه‌ی په‌سن و پیا‌هه‌لگوتن.

خاتوو دورینال له‌وه‌ی که‌ ئە‌و سامانه‌ تازه‌یه‌ی که‌نیزه‌که‌ی نه‌بۆته‌ هۆی به‌خته‌وه‌ری کچه‌، زۆر سه‌ری سوورما‌بوو. ئە‌بیینی که‌ به‌رده‌وام ئە‌چۆ بۆ لای جه‌نابی قه‌شه‌ و به‌ چاوی گریان‌وه‌ ئە‌گه‌رپێته‌وه‌. کۆته‌یه‌که‌ی باسی شوو‌کردنه‌که‌ی خۆی بۆ خاتوون گێپرایه‌وه‌.

خاتوو دورینال هه‌ستی کرد نه‌خۆش که‌وتوو. یاوی‌ک نه‌ی ئە‌هیشته‌ بخه‌وێ. جگه‌ له‌و کاتانه‌ی که‌ ئیلیزا یان ژوولیه‌نی له‌ به‌رده‌م‌ خۆیدا ئە‌بینی، مردوو‌یه‌ک بوو بۆ خۆی. جگه‌ له‌و دووانه‌ و جگه‌ له‌ به‌خته‌وه‌ری ئە‌و دووانه‌ له‌ ژیا‌نی ژن و می‌ردی‌دا بی‌ری له‌

هیچ نهئه کردهوه. هه ژاریی ئه و خانوو تهنگه به ره و بچکۆلانه یه که ژایانی ئه و دووانه به په نجا دراوی زێر، له چوار دیوارییه که یه دا بهردهوام بێ، به رهنگیکی دلّبه رانه له ئه ندیشه یه دا نه خش ئه بوو. رهنگه ژوولیه ن له شاری بره ی ببوایه به پارێزه ریکی باش. ئه وساش ئه یتوانی جار جار ه چاره چاوی پێی بکه وی.

خاتوو دورینال ههستی کرد به راستی خه ریکه شیت ئه بێ. ئه م بابته ی به میرده که ی وت و نه خۆش که وت و ئه و شه وه ی که که نیه زه که ی خه ریکی خزمه تکردنی بوو، که ه ئه شگریا. له و کاته دا رقی له ئیلیزا بوو و تازه لێی توورپه بیوو. له مپرووه وه داوای لیبوردنی لیکرد. فرمیسی ئیلیزا زیاتر قولپی دا و وتی ئه گه ر «خاتوون» رپگه به رموون، سه رتاپا به سه رهاتی به دبه ختییه که ی خۆی بو بگێریتته وه.

خاتوو دورینال وه لامی دایه وه:

– بیلئ.

– زۆر چاکه، به لام خاتوونه که م، ئه و پێشنیازه که ی من قبول ناکات. خه لکی خراپ باسی منیان به خراپه بو ئه و کردوو ه و ئه ویش باوه ری به قسه کانیا ن هینا وه.

خاتوو دورینال که نه یئه توانی هه ناسه بدات، وتی:

– کئ پێشنیازه که ی تو قبول ناکات؟

که نیه که قووړه قووړ ئه گریا، وتی:

– ئاخ، خانمه که م، جگه له ژوولیه ن، مه گه ر کئی تر هه یه؟

جه نابی قه شه نه یتوانی پازی بکات. چونکه جه نابی قه شه پێی وایه ئه و نابئ پێشنیازی کچیکی داوین پاک بداته دواوه، له بهر ئه وه ی خزمه تکار بووه. جگه له مانه مه گه ر باوکی ژوولیه ن دارتاشیک نییه؟ مه گه ر خۆی بهر له وه ی بیته بو مالی «خاتوون»، نانی خۆی چون دهرئه هینا؟

خاتوو دورینال ئیتر گوئی له م باسه نه بوو. ئەوهنده شادمان بوو خه ریک بوو فجووق بکات. بۆ دلنایی چه ندین جار ئیلیزای ناچار کرد، دان به وه دا بنی ئەوه ژوولیه نه که به شیوه یه کی لیبراو و پاشکاو پېشنیازی گریه سه ته که ره ت ئەکاته وه و له ئەنجامی ئەم کاره دا بریاریکی ژیرانه، زۆر دژواره.

به که نیه که ی خۆی وت:

— ئەمه وی دوا هه ولّی خۆم له م بواره دا بدهم، خۆم له گه ل

جه نابی ژوولیه ن قسه ئەکه م.

به یانی ئەو پوژه پاش به رچایی، خاتوو دورینال ماوه ی یه ک کاتژمیر له چیژی دلنشینی لایه نگری له دوژمنی ئەوینی خۆی کامی وه رگرت و، له وه ی که ئەیبینی ژوولیه ن ئاماده نییه پېشنیازی ئەو ژنه یانه قبول بکات، سه رخۆش بیوو. ورده ورده ژوولیه ن وازی له وه وه لامه ده سترکرد و فه رمیانه هینا و که وته وه لامدانه وه ی شوخ و قوشمه و، به نوکته وه لامی لیبچانه وه و قسه ی ژیرانه ی خاتوو دورینالی ئەدایه وه. خاتوو دورینال له به رامبه ر لافاوی ئەو به خته وه ریه ی پاش ئەو خوله دووردریژی په ژاره و نائومیدی هه موو گیانی داگرتوه، هیزی له به ر برا و به ته واوه تی بوورایه وه و له سه ر خۆی چوو. کاتی که هاته وه به خۆیدا به ئاسوده یی له ژووره که ی خۆی دانیشت، هه مووانی نارده ده ره وه. سه رسوورمانیکی قوول به توندی دایگرتبوو.

کۆتاییه که ی به خۆی وت:

— نه کا شه یدا ی ژوولیه ن بووبیتم؟!

په ی بردن به م پازه که له هه ر کاتیکی تردا، ده سه به جی ئەبوویه هۆی په شیمانی و هه لچوونیکی قوول، وه ک دیمه نیکی لیه ات که سه ره پای نامویی، هه یج کاریگه ریه کی له سه ری نه بوو. هه ناوی که له ئەنجامی کیشه و په نجی چه ند پوژی پابوردووا،

به ته واوه تی ماندوو ببوو، ئیتر ههست و سۆزیکى تیا نه مابوو تا بۆ خزمه تکرډنى ئه وین به کارى بهیښی.

خاتوو دورینال ویستی خۆی به کاریکه وه خه ریک بکات، به لām خه ویکى قوول بریدییه وه. کاتیک که هه لسا، به و رادهیه ی که ئه بوایه تووشى ترس بیی، نه ترسا. کامه رانی له وه زیاتر بوو هیچ شتییک به دزیو و ترسناک بزانی. ئه م ژنه پاکیزه شارستانییه که بوونه وه ریکى غه مگین و ساکار بوو، گیانی خۆی بۆ ئه و مه بهسته ئه شکه نجه نه کړدبوو که له به رامبه ر شیوازی تازه ی ههسته وه رى دا، سۆز و په ریشانی له خۆی ده ربیرى. زۆر سهیره، پیش ئه وه ی ژولیه ن بیټ، وهک له شارستانه کانی دوور له پاريس، به شى دایکىکى باش کار و په نجه، خاتوو دورینالیش گرتارى کار و په نچ کیشان بوو. سه باره ت به ئه وین وا بیرى ئه کړده وه که ئیمه بیر له تیر و پشک ئه که ینه وه: ده ستخه رپو بوون و به خته وه ریه ک که ته نها شیته کان دواى ئه که ون.

زهنگى نانى نیوه رپۆ لیدرا. خاتوو دورینال به بیستنى دهنگى ژولیه ن که مناله کانی له گه ل خۆی ئه هیئا زۆر سووره وه بوو، له بهر ئه وه ی له و رپۆژه وه دلّی دابوو به ده ستى ئه وینه وه، تۆزیک زیره کترى لیده رچووبوو، چونکه بۆ پاساودانه وه ی سووربوونه وه که ی، ژانه سه ریکى توندی کړد به بیانوو.

جه نابی دورینال به قاقای پیکه نینه وه وتی:

— کارى ئه م ژنانه هر ئه مه یه. هه میسه سووچیک له مه کینه که یان خراپ بووه.

خاتوو دورینال هه رچه ند خوی به م نوکته و قسه خو شانه گرتبوو، دیسانه وه ش دلّی ئیشا. بۆ ئه وه ش ئه و ئیشه ی له بیر بچیته وه سه ریکى ژولیه نى کړد و له و کاته دا ئه گه ر ژولیه ن، دزیوترین پیاوی ئه م دنیا یه ش بوایه، له چاوی خاتوو دورینال دا

جوان و قۆز بوو.

جهنابی دورینال که له لاساییکردنه وهی کهسانی دهباردا زۆر ورد بوو، له پۆژانی خوۆشی سه رهتای وه رزی به هار له قیرژی Vergy نیشته جی بوو. گوندیک که به هوی چاره نووسی پر له ژانی گابریه^(۳۸) ناوبانگی پهیدا کردبوو. جهنابی دورینال، چه ند سه د مهتر دوورتر له لاواری زۆر دلپرفین و جی سه رنجی دهیریکی که ونارا و یادگاری هونه ری گۆتیک، خاوه نی کۆشکیکی کۆنه بوو که له چوار بورج و باخیکی توپله ری^(۳۹) به دی هاتبوو. باخی ئەم کۆشکه ژماره به کی زۆر دیواری سه وزی رپیکراو و شه قامی شابه پرووی ههیه که سالی دوو جار هه لئه پاچری. زه وی ته نیشتی داری سیوی لی چینزروه و وه کو سهیرانگه سوودی لیوه رئه گیرا. هه شت نو دارگۆیزی مه زنی هه زار لق له بنی باخه که دا چوو بوون به حه وادا، لقو پۆپی ئەم دارانه هه شتا پی بوون. کاتیک که خاتوو دورینال په سنی ئەم دارانه ی ئەکرد، شووه که ی ئەیوت:

— هه رکام له م داره بیفه پانه نیو دۆنم زه ویم ئەسووتین. گهنم له ژیر سیبه ری ئەم دره ختانه دا خو نایه ته به رهه م!
به رجه وه نی دهشت و میرگ له بهر چاوی خاتوو دورینال تازه خو یای کرد. تا راده ی شهوق و هه لچوون په سنی کرد. ئەو هه سته ی که گیانی به تیشکی ئەو زیندوو ببویه وه، هه ست ناسکی و بریار و لیپرانی پی ئەدا. سیبه مین پۆژی هاتن بو «قیرژی» جهنابی

۳۸ - ئەفسانه ی گابریه ل: Gabrielle، به گوێره ی ئەفسانه، راولول دو کریکی Raul di Créqui شهیدای گابریه ل، به توندی بریندار بووه و به یه کیک له خزمه تکاره کانی ئەلی دلی بیات بو دل به ره که ی. دو فاییلی میردی گابریه ل که له م رووداوه سه مه ره یه ئاگادار ئەب، دلی فاسقه که ئەداته ده رخوا ردی ژنه که ی. گابریه ل که له م راستیه ناله باره ئاگادار ئەب، مان ئەگرئ و له برسان خو ی ئەکوژی.

۳۹ - Tuileries Garden، باخیکی گشتیه ئەکه ویته نیوان مووزه ی لووفر و کۆشکی کونکوردا له بازنه ی یه که می ناوه راستی پاریس.

دورینال بۆ کاروباری شارهوانی گه پابوو یه وه بۆ شار. خاتوو دورینال به پاره‌ی خۆی چه‌ند کریکاری هینا. ژوولیه‌ن بیرۆکه‌ی دروستکردنی ریگه‌یه‌کی چه‌ورپیژی له لای وروژاندبوو. ریگه‌یه‌ک که ئه‌بوایه ده‌وراندهوری باخه‌که بداته‌وه و له بن دارگۆیژه‌کانه‌وه تیپه‌پۆ و کاتی پیاسه‌ی سه‌ر له به‌یانان، ئاونگ پیللوی مناله‌کان ته‌ر نه‌کات. ئه‌م بیره، پاش گه‌لاله‌دارپیژان، له ماوه‌ی که‌متر له بیست و چوار کاتژمێر جیبه‌جی کرا. خاتوو دورینال تیکرای ئه‌و رۆژه له تهنیشت ژوولیه‌نه‌وه به شادمانی له سه‌رپه‌رشتیکردنی کریکاره‌کان دا رۆژی تیپه‌پاند.

کاتی که شاره‌وانی قیڕیر له شار گه‌پایه‌وه، له بینینی ئه‌و شه‌قامه ئاماده و په‌رداخکراوه زۆر سه‌ری سوورما. هاتنه‌وه‌ی ئه‌و خاتوو دورینالی تووشی پامان کرد. بوونی شووه‌که‌ی له بیر بردبوو یه‌وه. جه‌نابی دورینال، له‌وه‌ی که ده‌ستی دابوو یه گۆرانکارییه‌کی وه‌ها گرینگ، به بی ئه‌وه‌ی له‌گه‌ل ئه‌و راپوێژ بکات، بۆ ماوه‌ی دوو مانگان به زیزی و به شیوازیکی توند قسه‌ی ئه‌کرد. به‌لام خاتوو دورینال ئه‌م «چاکسازی» یه‌ی به پاره‌ی خۆی ئه‌نجام دابوو و ئه‌م بابته‌هه‌ندیک جه‌نابی دورینالی خا و ئه‌کرده‌وه.

خاتوو دورینال رۆژانه به‌سه‌ر ئه‌م ریگه‌یه‌دا پیاسه‌ی ئه‌کرد تا مناله‌کانی له ناو باخی میوه‌ کایه‌ بکه‌ن و په‌پووله‌ راپو بکه‌ن. ته‌له‌ی گه‌وره‌یان له شیوازی کللۆ به قوماشی ناسکی په‌نگ پوون دروستکردبوو، که به هۆیه‌وه په‌پووله‌ی لۆبیدۆپتریای بی به‌ختیان ئه‌گرت. ژوولیه‌ن، ئه‌م ناوه‌ بیگانه و نامۆیه‌ی قیڕی خاتوو دورینال کردبوو، چونکه خاتوون فه‌رمانی دابوو و په‌رتووه‌که جوانه‌که‌ی

جهنابی گۆدار^(۴۰) یان له بزاسۆنهوه بۆ هینابوو، ژولیهن په‌وشت و نهریتی نائاشنای ئهم ده‌عبا په‌به‌نانه‌ی پێ ئه‌وته‌وه.

ئهم په‌پوله ناسکه‌یان به ده‌مبوس ئه‌لکاند به مقه‌بایه‌کی گه‌رده‌دا که ئه‌ویش ژولیهن دروستی کردبوو.

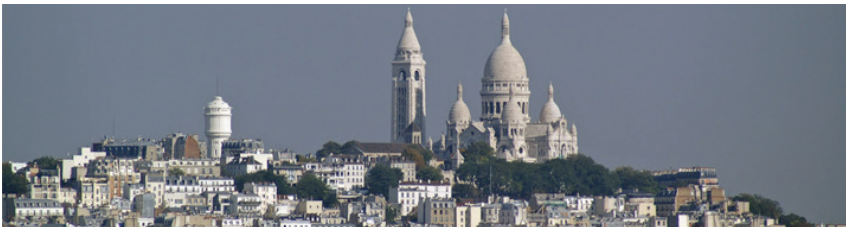
لانیکه‌م بابه‌تیک له نیوان خاتو دورینال و ژولیه‌ندا به‌دیها. ژولیه‌ن ئیتر تووشی ئه‌و ئه‌شکه‌نجه دژواره نه‌بوویه‌وه که ساته‌کانی بێده‌نگی بۆیان به‌دی ئه‌هینا.

هه‌رچه‌ند به‌رده‌وام باسی شتی پاک و بێ زیان و ساده‌یان ئه‌کرد، به‌لام چه‌ندین کاتژمێر له گه‌فتوگۆ به‌رده‌وام ئه‌بوون. ئهم ژیانه‌ پر له کار و تیکۆشانه، سه‌رقال و پر له وزه، جگه‌ له ئیلیزا که له کار ماندوو ئه‌بوو، به‌ دلێ هه‌موو که‌س بوو. به‌ رای ئیلیزا، «خاتون» ته‌نانه‌ت له پۆژانی کارنه‌قالیش‌دا که کۆپی سه‌ما به‌رپا ئه‌بێ، تا ئهم راده‌یه ئاگای له به‌رگ و ئارایشی خۆی نه‌بووه؛ ئیسته‌ پۆژی دوو جار جل ئه‌گۆرێ!

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی مه‌به‌ستی ئیمه ئه‌وه‌یه مه‌رایب بۆ که‌س نه‌که‌ین، که وا بوو راستی ناشارینه‌وه و ئه‌یلین، خاتو دورینال که پێستیکی بێ ئه‌ندازه جوان و دل‌به‌ری هه‌بوو، جلیکی بۆ خۆی دا به‌ دروستکردن که قۆل و سینه‌ی به‌ ئاشکرا پیشان ئه‌دا. زۆر پیکوپیک بوون و تا ئه‌وپه‌ری جوانی له به‌ژن و بالایی ئه‌هات.

دۆسته‌کانی که له قێریره‌وه ئه‌هاتن بۆ سه‌ردانیان، ئه‌یانوت: — «خاتون» هه‌رگیز ئه‌وه‌نده جوان نه‌بوویت! (ئهمه ده‌سته‌واژه‌یه‌کی تایبه‌تی ئه‌و ناوچه‌یه).

۴۰ - گۆدار: Godart زینده‌وه‌رناسی فه‌رانسه‌یی (۱۷۷۵-۱۸۲۳) خاوه‌نی په‌رتووکێ «میژووی سروشتی په‌پوله‌کانی فه‌رانسه» که به‌ هۆی مردنی نووسه‌ره به‌ ناته‌واوی مایه‌وه.

بابه تیکی سهیر که رهنگه که م کهس بر وای پی بکات ئه وهیه که خاتوو دورینال هیچ مه بهستیکی تاییه تی له و هه موو خو جوانکردنه نه بوو! چیژی له م کاره وهرئه گرت و به بی ئه وهی ئه ندیشه یه کی تری له سهردا بیته، له و ماوه یه دا که له گه ل مناله کان و ژوولیه ن خه ریکی راوه په پووله بوو. کاته کانی تر به یارمه تی ئیلیزا خه ریکی جل دوورین بوو و تنه ا سونگه ی سهردانه وهی له قیریر، کرینی ئه و جلو به رگه هاوینه تازانه بوو که له میلوژه وه هینا بوویان.

ژنیکی گهنجی ئاموژای له گه ل خوی هینا بو قیرژی. خاتوو دورینال له پوژی شوو کردنیه وه، ورده ورده هاوړییه تی خوی له گه ل خاتوو دورقیل^(۴۱) به هیز کردبوو، که پوژانی زوو له فیگره ی دهیری ساکره کور^(۴۲) هاو پوولی بوو.

خاتوو دورقیل له دلّه وه به و شتانه ی ئاموژاکه ی پیته که نی، که ناوی نابوو بیری هه زه لی. خاتوو دورینال وتی: «ئه گه ر من تنه ا بوومایه، هه رگیز ئه م شتانه نه ئه هات به بیرم دا.» ئه م بیره نه و په س و له پره ی که له پاریس ناوی «نوکت» ی لی ئه نرا، هه رکات که خاتوو دورینال له گه ل شووه که ی بوو، وه ک بابه تیکی گه و جانه ئه بوویه هوی سه رشکاندنی. به لام بوونی خاتوو دورقیل هیژیکی ئه خسته به ری. سه ره تا بیره کانی خوی به شه رمه وه پی ئه وت. کاتیک که ئه م دوو خاتوونه، ماوه یه کی دریز تنه ا ئه بوون، میشکی خاتوو دورینال گیان و وزه یه کی تازهی وهرئه گرت. ساته دریزه کانی پیش نیوه پو و دوور له چاوی غه واره، وه ک

۴۱ - Madame Derville .

۴۲ - ساکرکۆر: Sacre - Coeur **ناوی تاییه تی** له گرنگترین کلیساکی پاریسه له گردی مۆتمارت، له دوای کلیسای نۆتردام زۆرتترین دیدنه یار سهردانی ئه که ن. سهده ی نۆژه له جیگه ی په رستگه رۆمییه کان به بریاری په رله مان دروستکرا، تا گونا هانی کۆمۆنی پاریس بسپردرپه وه و یادگاریک بیته بو کۆژراوانی جهنگی پرووسیا!

چرکەساتیک تێئەپەپى و ئەبوویە مایەى شادی و پیکەنینى ھەر دوو دەستەخوشک. لەم گەشتەدا، خاتوو دورقيل کە لایەنگرى ئاوەز و لۆجیک بوو، دوتمامى خۆى کەمتر شادمان بەلام زۆرتر بەختەوەر بینى.

ژوولیهن، لە ئاستى خۆیەو، لە رۆژى ھاتنیانەوہ بو گوند، وەک منالیک ژیاوو و بە ئەندازەى خۆیندەوارەکانى، لە ھەلات ھەلات و راوى پەروانە شادمان بوو. پاش ئەو ھەمووہ دلەراوکە و فیئەبازییە زیرەکانەى، تاق و تەنھا، دوور لە چاوان و بە گوێرەى رەمەک، بە دوور لە ھەموو ترس و دلەخورپەبەک لە خاتوو دورقيل و لە نىوان جوانترین کۆوہەکانى دنیاى خۆى ھاویشتبووہ ناو خۆشى و مەستى ژیاوەو، ئەو خۆشییەى لەم سالانەى تەمەنىدا ئەو ھەمووہ شەوق و ھەلچوونى ھەبوو.

لەو رۆژەوہ کە خاتوو دورقيل ھات بو قیژى، ژوولیهن ئەم ژنەى بە ھەقالى خۆى زانى. بە پەلە ئەو بەرجەوہنەى پيشاندا کە مروفت لە کۆتایى شەقامە تازەکەى بن گوێزەکانەوہ لە بەردەم خۆىدا ئەیبیئ. لە راستیدا، ئەم دیمەنە ئەگەر لە جوانترین و دلرفینتترین دیمەنەکانى سويسرا و دەریاچەکانى ئىتالیا جوانتر نەبئ، لانیکەم شان لە شانیا نەدا. ئەگەر چەند ھەنگاو لە بنارە لیژەکەى سەرکەون، کە لەوێوہ دەست پئ ئەکا، ئەگەنە ھەلدیرى زەردوماھى و ھا کە دەوران دەور تا بەستینى چەمەکە ھەر ھەمووى جەنگەلى بەرپووە. ژوولیهن، کە ئازاد و بەختەوەر و تەنانەت لە شازادەى مالەکەش پتر بوو، ئەو دوو ھەقالەى برد بو لوتکەى ئەم تاشە بەردانەى کە وەکو دیوار پراوەستابوون و لە شادی و سەرسووپمانى ئەوان شادمان بوو.

خاتوو دورقيل ئەیوت:

— ئەم دیمەنە بە ئەندازەى موزیکى موزارت بەنرخن.

ئېرەيى بردنى براكان و باوكيكي توورە و تۆسن، كئىلگە و دەشتەكانى دەوروبەرى، قئيريرى لە بەرچاوى ژووليهن خستبوو. قئيرژى نيشانەي ئەم بېرەوهرىانەي لئى نەبوو. يەكەم جار بوو كە لە ژيانى خۆيدا دوژمنى نەئەبىنى و كاتىك كە جەنابى دورينال لە شار بوو — شتىك كە زۆر جار رووى ئەدا — ئەيوورا پەرتووكيش بخوئىتەو. ئەوئەندەي پئىنەچوو لەبرى ئەوئە شەوانە پەرتووك بخوئىتەو و چراكەي لە بن گولدانتيكى سەرەوخواردا بشارىتەو، خۆي دا بە دەست خەوئەو. بە پوژ لە پشووئى نيوان وانەكاندا، بە پەرتووكەو كە تەنھا پئىساي ژيان و تەنھا مايەي هەلچوون و هەژانى بوو، بەرەو تاشە بەردەكان ئەچوو و لە نيوان ئەو تەلەسەنگانەدا، سەري دائەنەواند بەسەر پەرتووكەكەي دا. هەم ئەچوو دەرياي بەختەوهرى و گەشكەو و هەم لە كاتەكانى پەژارە و ناؤمئىدا دالى ئەهون ئەبوويهو.

هەندى لەو شتانەي كە ناپۆليۆن دەربارەي ژنان وتوويهتى و ئەو مشتومرانهي سەبارەت بە رۆمانە بەشكۆكانى سەردەمى پاشايەتى ئەو، باسكراو، هەندى بېرى لە مئىشكى ژووليهندا رەخساند، كە هەر جەوانتيكى ترى هاوتەمەنى، ئەبوايە سالاها پئىشتر لەگەل ئەو شتانە ئاشنا ببوايە.

ئەوسا گرە هات و، بوو بە باو كە كاتەكانى شەوانە لە بن دار مسكيبەكى^(٤٣) زۆر گەورە كە چەند هەنگاو دوورى خانووەكە بوو، بگوزەريئن. تاريكى بن ئەم دارە شەوئەزەنگ بوو. شەويك ژووليهن

٤٣ - لە فەرانسەيەكەي tilleul نووسراو، كە دارىكى جوانە و لە باشوورى رۆژئاواي فەرانسە و پېرنە ئەروى. گەلاكەي دەندانەدارە و گولەكانى سيببە و بە كولاوى بۆ لەش گەرمى باشە. بەرامبەرە بە زيزوفوس لە يونانى و زيزفون لە عەرەبى. نەرويجى lindtre و لە دەقى ئىنگليزيەكەي lime tree نووسراو، كە ئەكاتە مسكى يان ليموى سەوز. كەمالنامە ئەلئى سنجو.

به گهرمی قسهی ئه کرد و له م پهوانبئیژییهی خوئی و ئه ویش له بهرامبهر ئه و شوخه ژنانه دا، چئیزی ئه برد. له پپ، کاتی دهست و بازوو گه پاندن، دهستی كهوت له دهستی خاتوو دورینال كه له سهه یه كئیک له و كورسیانهی له باخه كان دای ئه نین، دانیشتبوو و پالی دابوو یه وه.

ئهم دهسته زوو كشایه وه. به لام ژوولیهن له دلی خویدا وتی كه ئه ركئیکی له سهه شانیه و به پپی ئه و ئه ركه ئه بی كاریك بكات كه ئهم دهسته ئه گهر دای له دهستی ئه و، نه كشیتته وه! یادی ئه و ئه ركهی كه ئه بی بیکهیت و ئه گهر نه توانی، ئه بیته گالته جار، یان باشتهه بوتری سووک و ریسوا ئه بی، ههه ئه و کاته هه موو چئیزیکی له دلی ژوولیهن پادا.

تسهویک له ناو دنا

«ماپه لاون» ی جه نابی «گوپرن»،
هیلکارپییه کی مارفین!
(سترۆمبه ک)

به یانی ئەو پوژە، کاتیک که دووباره خاتوو دورینالی بینی،
داره تیکی سهیر له نیگای دا هه بوو. ئەم ژنه ی به دوژمنیک هاته
به رچاو که هه ر ئەو کاته ئەبێ بکه ویته جهنگ له گه لی. ئەم نیگایانه
که له گه ل نیگاکانی دویشه و زۆر جیاواز بوون، خاتوو دورینالی
په ریشان کرد: ئەو له گه ل ئەم گه نجه چاکه ی کردبوو، که چی
جه وان گوپرابوو. توانای ئەوه ی نه بوو چاوی له سه ر ژولیه ن
بگویتته وه.

بوونی خاتوو دورقیل، ده رفه تی به ژولیه ن دا که که متر قسه
بکات و زیاتر سه ری به ئەندیشه ی خۆیه وه قال بی. سه رانه ری
ئەو پوژە، هه ولیدا به رده وام بی له خۆیندنه وه ی په رتووکیک که
له به ر پووناکی سه رووش دا نووسرابوو و ده روونی گه رم دا هه یینا،
وزه وه ربگری.

وانه ی مناله کانی زۆر کورت کرده وه. کاتیکیش که بوونی
خاتوو دورینال ئەوی خسته بیرى خزمه تکردن به پله و ناوبانگی
خۆی، بپاریدا هه رچونیک بووه، وا له و ژنه بکات ده ستی له ناو
ده ستی دا بمینتته وه.

کاتی خۆر داچوون و کاتیک که له په وتی خۆیدا ئەبوایه

به ره نجامی کاره کان پرون بیته وه، نزیك بوویه وه و دلّی ژوولیهن گرمه ی ئه هات. شه و هات. به شادمانییه وه بینی که تاریکی نووتهک ئه بی و ئه مه باریکی قورسی له سهر دلّی که م کرده وه. ئاسمان که له بن هه وری ئه ستوردا شارابوویه وه و بایه کی گهرم ئه م هه ورانه ی ئه گه پان، ئه توت گه رده لولویک به پریه وه. هه ردوو ژنه که تا کات درهنگان پیاسه یان ئه کرد. ئه و شه وه هه ر کاریکیان بکر دایه لای ژوولیهن سهیر ئه بوو. ئه م دوو ژنه، وا پیئه چوو له م هه وایه ی که ئه توت چیرژی ئه وین بو هه ندیک مرؤقی به ره هه ست، دوو ئه وهنده ئه کات، چیرژیان ئه برد.

کۆتاییه که ی هاتن و دانیشن. خاتوو دورینال لای ژوولیه نه وه و خاتوو دورقیل لای هه قاله که یه وه. ژوولیهن که ئه یویست نه خشه که ی خۆی جیبه جی بکات، هه یج بابه تیکی بو وتن نه ئه دۆزییه وه. ئاخاقتن سست و خاو بوو.

ژوولیهن به خۆی وت: «تو بلّی له یه که م دوپلش دا، ئه وهنده له رزۆک و ترسنۆک بم؟» چونکه ئه وهنده گومانی له خۆی و له وانی تریش هه بوو که ئه ی توانی په ی به ناخی خۆی ببات.

له جهنگه ی ئه م نابه دلّیه مه رگباره ی به سه ری دا زال ببوو، هه موو مه ترسییه کانی له م شله ژان و دردۆنگیه به باشتر ئه زانی. ئاره زووی ئه کرد له پر کاریک بیته پیشه وه و خاتوو دورینال ناچار ببی بجیته ژووره وه و باخ به جی به یلّی. کیشه ی ناچاری ژوولیهن له گه ل دهروونی خۆی، ئه وهنده توند بوو که دهنگی گۆر ابوو. که م که م دهنگی خاتوو دورینالیش له رزا. به لام ژوولیهن تۆزیکیش به مه ی نه زانی. ئه و کیشه دژواره ی که وهکو ئه رکی سه رشانی به شه رمه وه دهستی پیکردبوو، ئه وهنده به ئازار و به زینه ر بوو، که ژوولیهن جگه له خۆی، ئاگای له که سی تر نه بوو. کاترمیری دیواری کۆشک، به بی ئه وه ی ژوولیهن جارئ توانای هه یج کاریکی

بووی، زەنگی نو و سئ چارهکی لئدا.
 به خوئی وت: «پێک لهو ساته‌دا که زەنگی ده لئ ئەدرئ، ئەو
 کاره‌ی که سه‌رانسه‌ری ئەمپۆ بیرم لیکردۆته‌وه و په‌یمانم به‌ستوه
 ئەمشه‌و راپه‌په‌رینم، جیبه‌جئ ئەکه‌م. یانیش ئەچم بۆ ژووره‌که‌ی
 خۆم و به‌ گولله‌یه‌ک میشکم ئەپژینم.»
 پاش دوا‌ین چرکه‌ساتی چاوه‌پوانی و دل‌پاوکی، که له‌ ماوه‌یدا
 ئەتوت په‌ژاره‌ ژوولیه‌نی بیهۆش کردوه، کاتژمێری دیواری که به
 سه‌ریه‌وه‌ بوو، زەنگی ده‌ی لئدا. هه‌ر ده‌نگیکی ئەم زەنگه‌ نه‌گه‌ریسه
 له‌ سینه‌یدا تاوی دایه‌وه‌ و شتیکی وه‌کو هه‌لچوون و شله‌ژانی تیا
 به‌دییه‌نا.

سه‌ره‌نجام ئەو ساته‌ی که دوا‌یین زەنگی کاتژمێری ده
 هیشتا له‌ حه‌وادا ده‌نگی ئەدایه‌وه‌، ده‌ستی رادێرا و ده‌ستی خاتوو
 دورینالی گرت. به‌لام خاتوو دورینال ده‌سه‌به‌جئ ده‌ست له‌ ناو
 ده‌ستی ده‌ره‌ینا. ژوولیه‌ن، به‌ بئ ئەوه‌ی گوئی له‌ کرداری خوئی
 بئ، دیسانه‌وه‌ ده‌ستی خاتوو دورینالی گرت. هه‌رچه‌ند خۆی زۆر
 مه‌للول بوو، به‌لام له‌ ساردی بئ ئەندازه‌ی ئەو ده‌سته‌ی گرتبووی،
 سه‌ری سوورپما. ئەم ده‌سته‌ی به‌ وزه‌یه‌کی شیتانه‌ ئەگوشی.
 خاتوو دورینال بۆ ئەوه‌ی ده‌ستی خوئی له‌ ده‌ستی ئەو پزگار
 بگات، دوا هه‌ولی خوئی دا به‌لام ده‌ستی بۆ ده‌رنه‌هینرا.

گیانی له‌ نیوان شه‌پۆله‌کانی به‌خته‌وه‌ری دا که‌وته‌ مه‌له‌. نه‌ک
 له‌به‌ر ئەوه‌ی شه‌یدای خاتوو دورینال بوو، به‌لکو له‌به‌ر ئەوه‌ی له
 ئەشکه‌نجه‌یه‌کی ترسناک پزگاری ببوو. بۆ ئەوه‌ی خاتوو دورقیل
 هه‌ست پینه‌کات، ده‌ستی کرد به‌ قسه‌کردن. ده‌نگی له‌و کاته‌دا
 به‌رز و به‌زایه‌له‌ بوو، به‌لام له‌ولایشه‌وه‌ ده‌نگی خاتوو دورینال،
 به‌ پیچه‌وانه‌ ئەوه‌نده‌ به‌ ئازار بوو که هه‌قاله‌که‌ی وایزانی نه‌خۆش
 که‌وتوه‌ و پێشینیازی کرد بیباته‌ ژووره‌وه‌. ژوولیه‌ن هه‌ستی به

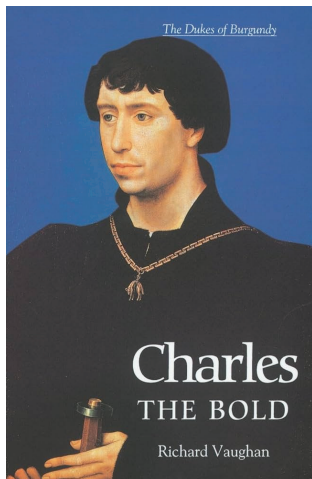
مهترسی کرد. ئەگەر بێت و خاتوو دورینال بچیتە ژوورهوه، من دیسانهوه تووشی ئەو ههسته ناخۆشه ئەبمهوه که له بهیانیهوه تووشی هاتووم. ئەم دهسته م که متر له وه له ناو دهستمدا راگرتووه، که به سهرکهوتن بژمێردری.

له و کاتهدا که خاتوو دورقیل ئەیویست بیباته ژوورهوه، ژوولیهن ئەو دهستهی که به دهستییهوه بوو، به توندی گووشی. خاتوو دورینال که خهریک بوو ههڵئهسا، دووباره دانیشتهوه و به دهنگیکی کز وتی:

— پراسته تۆزی ههست به ناساخی ئەکه م، به لام ههواي ئازاد بو من باشتره.

ئەم قسهیه شادمانی ژوولیهنی سهلماند، که له و ساتهدا له وپهپری خۆیدا بوو: وتاری دا، دوورپوویی له بیر بردهوه و ههستی ئەکرد لای ئەو دوو بیسهره، دلپفینترین پیاوی دنیا. سههرپای ئەمهش له م دمپاراوییهی کتوپر بۆی هاتبوو، کیماسیهکی جهربهزه هه رهه بوو. خاتوو دورقیل، له و بایه ی که ورده ورده توند ئەبوو و نیشانهی توفان بوو، ماندوو ببوو. ژوولیهن ترسی لئ نیشته، نهکا ئەم ژنه به تهنه بچیتە ژوورهوه. له و کاتهدا ناچار ئەبوو له گهڵ خاتوو دورینال تهنه بێت. ئەو ئازایهتیه کویره ی بو دهستییک به دهستی هینابوو، تا پادهیهک پیکهوت بوو. به لام ئەیبینی وتنی تهنه وشهیهک به خاتوو دورینال له توانای بهدهره و لۆمه ی خاتوو دورینال چهندهش ساده بئ، دیسانهوه هه ره ئەشکینئ و ئەو سهرکهوتنه ی به دهستی هیناوه، به فیرۆ ئەچئ.

بهختی یار بوو و، خاتوو دورقیل که وهکو منالیککی ساکار سهیری ئەکرد و قسهکانی به مایه ی وهپهزبوون ئەزانی، ئەو شهوه وتاره پر له شۆر و به کاکلهکه ی به دل بوو. به لام خاتوو دورینال، دهستی له دهستی ژوولیهندا، بیری له هیهچ نهئهکردهوه.

خۆی دابوو بە دەست ژیانەوه. ئەو کاتژمێرانە لە بن ئەم دار مسکیە، کە گواپە بە دەستی شارلی بیباک^(۴۴) پوینرابوو، بۆ ئەو مایەیی بەختەوهری و کامەرانى بوو. پڕبەدڵ گۆیى لە نالینى با لە ناو لقوپی مسکیەکە و دەنگى بارینى چەند دلۆپ باران کە وردە وردە ئەیاندا لە گەلاکانى خوارەوهى دارەکە، راگرتبوو. ژولیهن هەستى بەو پروداوهى دلنایى پیئەدا، نەکرد. با گۆلدانیکى لە بن پێیان دا وهگرپرابوو. خاتوو دورینال کە بە ناچارى دەستى لە دەستى دەرھینابوو و بۆ یارمەتیدانى دوتمامى بۆ هەلگرتنەوهى گۆلدانەکە هەلسابوو، ئەوەندەى دانیشتەوه، دەستى دایەوه بە دەستییهوه و ئەم کارە، بە بى کێشە، وهک بلێى لە سەرى ریکەوتبێتن، پووی دا. بەیانى ئەو پوژە، پینجى سپیدە لە خەو رابوو. شتیک کە ئەگەر خاتوو دورینال پێى زانیا، ئەبوو بە ئەشکەنجەیهکی پڕووکینەر. بە زۆر بیریک هات بە دلدا. ئەو ئەرکی خۆی راپەراندبوو و قارەمانانەش راپیەپاندبوو. ئەوسا کە لە ئەنجامى ئەم هەستەدا، دلێ پڕ بوو لە شادى، چوو بۆ ژوورەکەى خۆى و دەرگای لە سەر خۆى داخست و بە خۆشى و حەزیکى تەواو تازەوه کەوتە خویندەوهى هونەرى پالەوانەکەى.

کاتیك کە دەنگى زەنگى نیوهرۆ بەر گۆیى کەوت، بە گەرمى خەریکی خویندەوهى «راپۆرتى سپای مەزن» بوو، هەموو خۆشییەکانى سەرکەوتنەکەى دویشەوى لە بیر کردبوو. ئەو کاتەى کە ئەچوو بۆ هۆلى نانخواردن، بە خەمساردى لەبەر خۆیهوه وتى: — ئەبى بەم ژنە بلیم کە خۆشم ئەوى!
ئەو کە چاوه‌رپێ نىگایەکی تامەزرۆ بوو، خۆى لە بەرامبەر

پوخساری گرژ و نهمرچی جهنابی دورینال دا بینی که دوو کاتژمیر بوو له قئیریر گه پرابوویهوه و توورپه بوونی خوی نه شهشاردهوه له وهی که به دریژیایی سهرله بهیانی، ژوولیهن به مناله کان پاناکات. هیچ شتیک به ئەندازهی ئەم پیاوه گرنگه، که گرفتاری توورپهیی خوی بوو و نهشی ئەشاردهوه، دژیو نه بوو.

هەر وشهیهکی دژوین که له دهمی جهنابی دورینال ئەهاته دهرهوه، وهک خهنجهریک سینگی خاتوو دورینالی ههله دهری. به لام ژوولیهن، وهک بلپی گهشکه گرتیبیتی و هیشتاش له بیرری ئەو شتانه دا بوو که چهند کاتژمیر به بهر چاویا تیبه پیبوو، سهرهتا نهیتوانی گویی خوی تا رادهی بیستنی دژوینهکانی جهنابی دورینال دابه زینتی. به لام به دهنگیک که تا رادهیهک توند بوو، وتی:

—ناساخ بووم!

ئاوازی ئەم وهلامدانه وهیه، نهک ههر شارهوانی به رههست و تۆسنی قئیریر، به لکو مروقی زور له و بچووکتیشی تووره ئەکرد. ئەو بیره به میشکی شارهوان دا هات که ههر ئەو کاته دهری بکات و بهم جووره وهلامی بداته وه. به لام ئەو پپره ویکی بو خوی دانا بوو و به گویرهی ئەو رپسایه زیاد له پیبویست په لهی نه ئەکرد، خوی پراگرت.

ههر زوو به خوی وت:

— ئەم گه مزهیه له مالی منه وه ناوبانگی دهرکردوه و پهنگه جهنابی قالینۆ بیبات بو مالی خوی یان ئیلیزا بخوازیت و له ههر دوو دارهتا ئەتوانی له دله وه پیم پی بکه نی.

سهره پای ئەو ئاوهز و لوجیکهیی له بیرکردنه وهی جهنابی دورینال دا هه بوو، توورپهیی و دلنشانی له ئەنجامی کۆمه لیک قسهی سووک و ناله باردا، که ورده ورده ژوولیهنی تووره ئەکرد، به توندی ئاشکرا بوو. خاتوو دورینال خهریک بوو فینگه فینگه

بکەوێتە گریان. ئەوەندەى نانخواردن تەواو بوو، داواى لە ژوولیهن کرد بۆ پیاوسەکردن، قۆل بخاتە قۆلى. بە شێوەیەکی دۆستانە پالیدا بە بازوویەوه و لە وهلامى هەر قسەیه کدا که خاتوو دورینال ئەیوت، ژوولیهن بە دەنگیکى ئارام جگە لەمە وهلامى نەئەدایەوه:

—ئائەمەیه دەولەمەند!

جەنابى دورینال پێک لە تەنیشتانەو ئەپڕۆیشت. بوونی ئەوەندەى تر ژوولیهنى توورپە ئەکرد. لەپڕ هەستی کرد خاتوو دورینال بە شێوەیەکی تاییبەت پالى داوه بە بازوویەوه. ئەم کارە بووه هۆی نەفرەتى. پالى بە خاتوو دورینالەوه نا و بە توندی و توورپەیی بازووی خۆی ئازاد کرد.

خۆشبهختانە جەنابى دورینال ئەم بێشەرمییە تازەیهى نەبینى. ئەم کردارە بى ئەدەبە جگە لە خاتوو دورقيل كەسى تر نەبینى. هەقالەكەى فرمیسكى دائەباراند. لەمکاتەدا جەنابى دورینال بە بەردەوه كەوتە داوى كچه گوندییهك كە باریكەرپیهكى گرتبویه بەر و لە سووچى باخەكەوه تێئەپەرى و ئەم رێگایەش باریكەرپیهك بوو كە كچه بۆى نەبوو پیاپروات.

خاتوو دورقيل بە خیرایی وتی:

—جەنابى ژوولیهن، تکیایە خۆتان هیور بکەنەوه، خۆت ئەزانى هەموومان پەنگە جار جار توورپە بین.

ژوولیهن بە ساردی و بەو چاوانەوه كە بالاترین سووكایهتى تێیدا نەخش ببوو، تێی پوانى.

ئەم نیگایە خاتوو دورقيلی تووشى حەپەسان کرد و ئەگەر لە راستى ئەو نیگایە تێئەگەیشت زۆرى لا سەیر ئەبوو چونكە هیوايهكى پێواری سەختترین تۆلەى تیا ئەبینرا. بێگومان هەر ئەم چرکەساتانەى سووكى و پێشیل بوونە كە پۆبسیپیرهكان ئەخولقینى.

خاتوو دورقيل زۆر بە ئەسپایی بە هەقالەكەى وت:

— ژوولیه نه که ت زور دره، من لئی ته ترسم.

خاتوو دورینال وه لآمی دایه وه:

هه قیه تی تووره ببیت. پاش ئه وه مووه پیشکه وتنه
سه رنجرا کیشی که به بۆنه ی ئه وه وه بۆ مناله کان به دیهاتوه، چی
ئه بی ئه گهر ژوولیه ن سه رله به یانییه ک وانه ی به مناله کان نه وتبی؟!
ئه بی دان به وه دا بنین که پیاو به راستی توسنن.
خاتوو دورینال بۆ یه که م جار له ژیانیدا حه زی له وه کرد که
تۆله له میرده که ی بکاته وه.

ئه وه رقه بی راده یه ی که ژوولیه ن له داراکانی هه بوو، خه ریک
بوو ئه ته قیه وه. خو شبه ختانه جه نابی دورینال باخه وانه که ی بانگ
کرد و له گه لئ که وته گرتنی ئه وه ریگه یه ی به ناو باخی میوه که دا
تیئه په پی. ژوولیه ن سه ره پای ئه وه هه مووه نه رمی و خو شاماییه ی
له ماوه ی گه رانه که دا پییکرا، یه ک وشه شی نه وت. جه نابی دورینال
هیشتا زور دور نه که وتبوویه وه که هه ر دوو هه قال، به بیانوی
ماندویتی، داوایان کرد سی قوئی قوئی لیک هه لپکن.

هه ر دوو ژنه له ئه نجامی دله راکه یه کی دژواردا، گۆنایان
سور هه لگه رابوو، کورپه ش به رهنگی په پیو و خو به زلزان و
پوخساری داگیراو و داره تی لیپراوی له نیوانیان دا، ناکۆکیه کی
سهیری به دی ئه هیئا. ژوولیه ن، رقی له م ژنانه و هه موو هه ستیکی
ئه ویندارانه بوو.

به خوئی وت: «ئه مه که ی ژیا نه؟! ته نانه ت پینجسه د فرانکیش
داهاتم نییه که خویندنه که م ته واو بکه م. ئاخ! جه نابی دورینال
ئه وسه ئه مزانی چۆن له کۆل خو مت ئه که مه وه.»
له و کاته دا که له ناو ئه م بیرانه دا بوو، ئه وه کورته ی که له
دلدا نه وه ی دوو ژنه که جیی سه رنج بوو بۆی، وه کو گوته ی بی واتا
و گه وجانه و قسه ی ژنانه، به ناپه سه ندی ئه زانی.

خاتوو دورینال که لەمکاتەدا، بۆ ئەوەی قسەیهکی کردبێ و هەولێکی دابێ و تووێژەکه بەردەوام بێ، ئەوەندە لە سەری پۆیشت که لەپەر پایگەیاندا هۆی هاتنەوێ شووێهکی لە قێریرەوێ مامەلەیهکه لە سەر سرووت، که لەگەڵ یهکێک له کرێنشینەکانی زەوییهکانی خۆی ئەنجامی داوه. (لەم ناوچەیه دۆشەکی خەوتن بە سرووتی گەنمەشامی دانهگرهوه.)

خاتوو دورینال وتی:

—مێردەکه م نایەت بۆ ئێره. لەگەڵ باخەوان و نۆکه رەهەکی خۆی خەریکی گۆرپینی سرووتی دۆشەکهکان ئەبێ. ئەمڕۆ بەیانی هەموو دۆشەکهکانی قاتی خوارەوێ پر کرد لە سرووت و ئیستەش لە نهۆمی دووهم خەریکی کاره.

رەنگی ژوولیهن گۆرا. بە شیۆهیهکی سەیر پوانییه خاتوو دورینال، هەنگاوی تیز کرد و ئەوی برده سووچیکه وه. خاتوو دورقیل کاری بە دوورکهوتنەوێ ئەوان نەبوو.

ژوولیهن بە خاتوو دورینالی وت:

—گیانم بکەرەوه، ئەم کاره تەنها بە تۆ ئەکرێ! چونکه خۆت ئەزانی ئەم خزمەتکاره دۆژمنی گیانی منە. ئەبێ دان بەویدا بنیم خاتوون، که من «وینە» یهکم ههیه و له ژووری خه و شار دوومه ته وه. بە بیستنی ئەم پستەیه، خاتوو دورینالیش رەنگ بە پوویه وه نەما.

—«خاتوون»، تەنها تۆ ئەتوانی لەم کاتەدا بچی بۆ ژوورەهەکی من و بە بێ ئەوەی کهس پێ بزانێ لەو سووچەکی که لە هەمووان لە پەنجەرەکه نزیکتره، دەست پاکێشن. قوتوویهکی مقەبای رەش و پەردا ختکراوی لێیه.

خاتوو دورینال که بە زۆر سەنتەری خۆی پاکرتبوو، وتی:

—ئەم قوتووش وینەیهکی تیايه؟

ژوولیهن پوآلته تی پر له نائومییدی ئەوی بینی و دەسبەجی
هەلەکە ی قۆستەوہ:

— داوا یەکی تریشم هە یە خاتوون، داوام ئەمە یە کە سەیری
ئەم وینە یە مە کەن، چونکە ئەوہ نەینی منە!

خاتوو دورینال بە ئاھیککی غەمبار وتی:

— لە نەینییەکانی تۆیە!؟

بەلام ئەم ژنە، هەرچەند ئەوہ ی لە نیوان کەسانیکدا پەرورەدە
ببوو کە شانازی بە سامانی خۆیانەوہ ئەکەن و جگە لە پارە هیچ
کار لە دلایان ناکات، لە هەمان سەرەتاوہ، ئەوین ئەو دلە ی نەرم
کردبوو. سەرەپای ئەو برینە بی بەزییانە ی لە دلایان، بە
جۆریک کە نیشانە ی سادەترین یارمەتیدان بی، هەموو پرسیاریکی
پیویستی لە ژوولیهن پرسی بو ئەوہ ی بتوانی راسپاردەکە ی بە
جوانی جیبەجی بکات و کاتیک کە دوور ئەکەوتەوہ، بە ژوولیهنی
وت:

— واتە قوتوو یەکی خری مقەبای رەشی درەوشاوہ؟

ژوولیهن بە دەنگیککی رەق کە بۆنی مەترسی لیئەهات، وتی:

— بەلی خاتوون!

خاتوو دورینال، سەرکەوت بو قاتی دووہمی کۆشکەکە، لە
کاتیکا رەنگی وەها پەپیوو، ئەتوت بەرەو مەرگ هەنگاو ئەنی. بو
پرپوونەوہ ی نەگبەتییەکە ی هەستی کرد خەریکە لە سەرخۆ ئەچی.
بەلام پیداو یستی یارمەتیدانی ژوولیهن هیزی خستبوویە بەری.

پپی هەلگرت و وتی:

— ئەبی ئەم قوتوہ بدۆزمەوہ.

گوپی لیبوو شووہکە ی لە ژووری ژوولیهن لەگەل خزمەتکارەکە ی
قسە ئەکات. خۆشبەختانە میردەکە ی و نوکەر چوون بو هۆدە ی
منالەکان. خاتوو دورینال دۆشەکەکە ی بەرز کردەوہ و وەها

دهستی به ناو سرووته که دا گئیرا که پیستی په نجه کانی پروشا. هر چه ند ئەم ئازاره زوو کاری تیکرد، به لام بهم دهردهی نه زانی. چونکه هر له و کاته دا دهستی که و ته سهر پروبه ری لووسی قوتوه که. قوتوی رفاند و ون بوو.

هیشتا له ترسی توو شبوون له دهستی میرده که ی پزگاری نه ببوو که ترسیک گیانی داگرت و ئەم ترسه که زاده ی بوونی قوتوه که بوو گه یشته ئەوه ی خه ریک بوو ببوریته وه: «که وا بوو ژولیه ن ئەوینداره و من وینه ی ئەو ژنه ی ئەو خو شی ئەوی وا به دستمه وه!»

خاتوو دورینال که له ناو دالانی کۆشکه که له سهر کورسی دانیشتبوو، که وتبوویه بن کارتیکردنی هه موو ئەو ترس و سامه ی که ئیره یی له مروفا دا به دی ئەهینئ. نه زانییه بی سنوره که ی له و کاته ش دا که لکی هه بوو. سه رسوورمان مایه ی خاوبونه وه ی بوو. ژولیه ن په یدا بوو، به بی ئەوه ی سپاسی بکات، به بی ئەوه ی شتیک بلئ، قوتوه که ی وه رگرت و چوو بو ژوره که ی خۆی. ئاگریکی کرده وه و هه مان کات ئاگری دا. ژولیه ن په نگی مردووی لئ نیشتبوو و ده می گۆی نه ئەکرد. ئەو مه ترسییه ی لئی دوا بوو، قه به ی کردبوویه وه.

سه ری بزواند و به خۆی وت:

— دۆزینه وه ی وینه ی ناپولیون له مالی که سیک که ئاینی دۆزمنایه تی کردنه له گه ل ئەم «داگیرکه ری تاج و ته خته»، دۆزینه وه ی وینه به دهستی مسیو دورینال که ئەو هه مووه توندپه و و ئەوه ند ه توورپه یه و، ئەویش له پشته که ی و به خه تی خۆم له سهر مقه بای سپی، ئەو شتانه نووسراوه که پاده ی خو شه ویستی من به رامبه ر به و پیشان ئەدا و هه رکام له م هه ست دهر برینه ش ریکه وتی پیوه یه! پیره که هه ندیکیم نووسیوه!

ژوولیه‌ن که سهیری سووتانی قوتوه‌که‌ی ئه‌کرد، به خۆی وت:
 —ناوم ئه‌زپا و ده‌سبه‌جی تیا ئه‌چووم. ناوبانگه‌که‌شم ته‌نها
 شتیکه له‌م دنیا‌یه‌دا هه‌مه. ته‌نها ده‌سما‌یه‌ی ژیا‌مه. ئه‌ویش چ
 ژیا‌نیک خوا‌یه‌کیان!

کاتژمێرێک پاش ئه‌وه‌ی ژوولیه‌ن به‌ هۆی ماندوو‌بوون و
 دلسووتان بۆ خۆی، ئاماده‌ی خۆشه‌ویستی بوو. خاتوو دورینالی
 بینی، ده‌ستی گرت و به‌ راستگۆییه‌کی زیاتره‌وه‌ که‌ هه‌رگیز پيشانی
 نه‌دابوو، ده‌ستی ماچ کرد. خاتوو دورینال که‌ به‌ هۆی شادی و
 به‌خته‌وه‌رییه‌وه‌ سوور هه‌لگه‌را و هه‌ر له‌و کاته‌دا به‌ توورپه‌یه‌که‌وه
 که‌ به‌ره‌نجامی ئیره‌یی بوو، پالی پێوه‌ نا. دفره‌ی ژوولیه‌ن که‌ تازه
 پلاری به‌رکه‌وتیوو، له‌و کاته‌دا گه‌وجی کرد. خاتوو دورینالی وه‌کو
 ژنه‌ ده‌وله‌مه‌ندیک سه‌یرکرد، بێرپزانه‌ ده‌ستی دایه‌ دواوه‌ و چو
 بۆ ناوباخ بێر بکاته‌وه. زۆری پینه‌چوو بزه‌یه‌کی تال نیشته‌ سه‌ر
 لیوی:

«ئه‌وه‌تا لیره‌ به‌ ئیشتیای خۆم ئه‌گه‌رپم، ئاسووده‌ و بێخه‌م،
 گویم له‌ منال نییه‌ و خۆم جه‌نابی دورینال له‌ خۆم تیژ ئه‌که‌مه‌وه
 و هه‌قیش به‌وه.»

چوو بۆ ژووری مناله‌کان. نه‌وازشی مناله‌ هه‌ره‌ بچوکه‌که‌ی
 کرد که‌ زۆریش خۆشی ئه‌ویست، ئازاری به‌ سوپی ئارام کرده‌وه.
 ژوولیه‌ن له‌ دلای خۆیدا وتی: «ئهم مناله‌ هیشتا به‌ سووکی
 سه‌یری من ناکات.» به‌لام زۆری پینه‌چوو ئه‌م ئارامیه‌ی به
 نیشانه‌ی کیماسییه‌کی تر له‌ خۆیدا زانی و به‌م هۆیه‌شه‌وه‌ که‌وته
 لۆمه‌کردنی خۆی. «دلسۆزیکردنی مناله‌کان بۆ من وه‌کو نه‌وازش
 کردنی ئه‌و تانجیه‌یه‌ که‌ دوینۆ کرپیان!»

دلیکی گوره و سامانیکی کم

نهوین به زوری خوی له جن مامکدا خه شاریخته وه،
به لام سهره رای خه مامکه ره خنده،
په دهی له سهره له خه خه خه وه،
هروه ک ناسماخه هره خاچا و خاله کان
په پامه یخه ری تر سنا کترین گه ره له لولن!
(دون ژوان - ۱ - ۷۳)

جه نابی دورینال که سهری له هه موو ژوره کان ئه دا، له گه ل
نۆکه ره کان که کیسه ی سرووتیان پیوو، گه رایه وه بو ژوری
مناله کان. گه پانه وهی کتوپری ئه م کابرایه بو ژولیه ن وه ک ئه و
دلۆپه وا بوو که په رداخه که سهر پیژ ئه کات. ۱۰
ژولیه ن که له پۆژانیتیر بیپه نکتیر و داگیراوتر بوو چوو بو
لای. جه نابی دورینال وه ستا و روانیه نۆکه ره کان ی.

ژولیه ن پی و ت:
— جه ناب، پی ت وایه مناله کان له گه ل هه مامۆستایه کی تر به
هه مان راده پی ش ئه که وتن؟
به بی ئه وه ش که ریگه به جه نابی دورینال بدا وه لام بداته وه،
وتی:

— ئه گه ر وه لامه که شتان نه ری نی بی، به چ هه قیک سهر کۆنه ی
من ئه که ن که له په روه رده ی مناله کان دا که مکاریم کردوو؟

جهنابی دورینال، که به زور بهسهر ترسهکه‌ی خویدا زال ببوو، له شیوه‌ی ئاخافتنی ئەم کورپه جووتیاره وا تیگه‌یشت پیشنیازیکی هه‌لخه‌ینه‌ری له گیرفاندایه و بو بیانوو ئەگه‌په‌ی واز به‌ینی.

ژوولیه‌ن چه‌نده زیاتری ئەوت، ئەوه‌نده توورپه‌تر ئەبوو. له کۆتایی قسه‌کانیشی‌دا وتی:

— به بی تۆیش ئەتوانم بژیم جه‌ناب!
 جه‌نابی دورینال که تۆزیک زمانی گرتبویی، وه‌لامی دایه‌وه:
 — من به‌راستی به داخه‌وه‌م که تۆ ئەبینم به‌و جووره هه‌لچوویت!
 نۆکه‌ره‌کان، ده هه‌نگاو له‌ولاتره‌وه، خه‌ریکی گۆرینی سرووتی
 دۆشه‌که‌کان بوون.

ژوولیه‌ن که ئاگای له خۆی نه‌مابوو، وه‌لامی دایه‌وه:
 — ئەم قسانه به که‌لکی من نایه‌ت. ئەو قسه ئابروبه‌ره‌یه‌ت
 به‌ینه‌وه بیر که له‌به‌ر چاوی ژنه‌کان‌دا پیت وتم!
 جه‌نابی دورینال زور باش له ژوولیه‌ن ئەگه‌یشت و ئەیزانی
 داوای چی ئەکات. دوو ناکۆکی به‌هیز له ناخیدا له به‌ربه‌ره‌کانیدا
 بوون. ژوولیه‌ن که به‌راستی له توورپه‌ی‌دا شیت ببوو، له‌په‌ر نه‌پاندی:
 — جه‌ناب، کاتیک که له مالی تۆ رۆیشتم، ئەزانم بو کوی
 ئەچم!

جه‌نابی دورینال، به بیسنی ئەم قسه‌یه، له جیهانی فرۆشه‌دا
 ژوولیه‌نی بینی له مالی جه‌نابی قالیئۆ دامه‌زراوه.
 جه‌نابی دورینال، ئاهیکی هه‌لکیشا و وه‌کو که‌سیک وایه که
 ئەیه‌ن بو نه‌شته‌رگه‌رییه‌کی به ئازار، وتی:
 — زور چاکه جه‌ناب، داواکه‌تان قبووله و له به‌یانیه‌وه که
 سه‌ره‌تای مانگه، مانگی په‌نجا فرانکت پی ئەده‌م.
 ژوولیه‌ن ئەیویست پی بکه‌نی، به‌لام واقعی وپ ما‌بوو.
 توورپه‌یه‌که‌ی ته‌واو خاو ببوویه‌وه. به خۆی وت:

—ئەم گوڤره که یه زیاتر له وهی پیمکرد، شیاوی سووکیه تی پیکردنه. گومانی تیدا نییه، به گوڤره ی سروشتی ئەمه باشتترین داوای لیبوردنه که ئەتوانی بیکا.

منالەکان که به سه رسوورمانه وه گوڤیان له م مشتومره راگرتبوو، به خیرایی چوون بو ناو باخ تا به دایکیان بلین که ماموستا ژولیهن تووره بووه، به لام له مه و دوا مانگانه په نجا فرانک وهرئه گری.

ژولیهن وهک راهاتبوو، به بی ئەوهی سهیری جهنابی دورینال بکات، غاری دا به داوی منالەکان دا و ئاغهی به دلکی ره نجاوه وه له وی به جیهیشت.

شاره وان به خوی ئەوت:

—ئەم سه د و شه ست و هه شت فرانکه، جهنابی قالینۆ زهره ری لیدام. جا ئەبی سه بارهت به دایینکردنی که ره سه ته و تفاقه هه تیوه کان دوو قسه ی به پیز بنیم به سه ر دلییه وه. ساتیک داوی ئەوه، ژولیهن جاریکی تر له به رده م جهنابی دورینال دا قوت بوویه وه:

—من هه ندی شتم ده رباره ی ویژدانی خۆم هه یه که ئەبی به قه شه شه لانی بلیم، بویه به شانازییه وه پیتان رانه گه یه نم که بو ماوه ی چه ند کاتژمیر لیره نابم. جهنابی دورینال به داره تیک که پر بوو له درۆ و ده هۆ، بزه یه ی کرد و وتی:

—زۆر چاکه، ژولیهنی ئازیز! ئەگه ر چهزت لییه، هه موو کاتژمیره کانی ئەمرو و هه موو کاتژمیره کانی به یانیش ئازاد به، دۆستی به پیز! سوار ئەسه په که ی باخه وان به و باژووه بو قیریر! جهنابی دورینال به خوی وت:

—ئیه سه ئەه پوات وه لامی جهنابی قالینۆ بداته وه. هیچ به لیتیکی

به من نه دا به لّام لئی ئەگه پريم با گري كه له لهی دامرکيته وه.
 ژووليهن به خيړايي هه لّات و به ره و جهنگه لّ و شه قامه پي
 قيژي بۆ قيژير پويشت. حهزي نه ئە کرد به خيړايي بگاته مالى
 قه شه شه لان. نهی ئە ويست خوي تووشى درۆ و ده له سهيه كي تازه
 بگات. پيويستی به وه هه بوو له رازه کاني دهرووني خوي بگات و
 ئە وه مووه هه ستهى ببويه هوي شله ژانى ناخى بداته بهر توريين.
 ئە وه نه دهی كه خوي له جهنگه لّ و دوور له چاوان بينى، هه مان
 کات به خوي وت:

— من سواژيکم بردووه ته وه، كه واته من هه ر به راستى له
 سواژيکدا سه رکه وتووم!

ئەم قسهيه دوخه كهی به پهنگى جوان و دلپفين له بهر چاوانى
 ئە نه خشانده و تا رادهيهك ئارامى ئە گيپايه وه بۆ دهرووني.
 — ئيسته مانگى په نجا فرانك مووچه مه. وا بزانم جه نابی
 دورينال باش توقيبى. به لّام له چى؟

ئەم بير کردنه وهيه سه بارهت به هوکاره کاني ترس و توقانى
 پياويكى به خته وه ر و به ده سه لّات كه کاتزميريك پيش ئيسته به
 گه رووى دا چووبويه خواره وه، ئارامى دلى گه يانده ئە وپه رپى
 خوي. بۆ ساتيک له جوانى و دلپفينى ئەم ليرپه واره گه يشت
 كه پياسه ي تيائه کرد. له رابوردودا، لای کيوه كه وه، کومه ليک
 په وه زى پرووت و زه به لاح كه وتبويه ناو جهنگه له كه. دره خته
 مه زنه کان كه به ئە نده زى ئەم زهرد و ته له سهنگانه بالايان بهرز
 بوو، باليان کردبوويه وه و سيپهريان، سى ههنگاو دوورتر له و
 شوينانه ي تيريزى خور ئە يگرته وه، فينکيه كي ئە وه نده بلاوينى
 هه بوو، دهرفه تى وه ستانى نه ئە دا.

ژووليهن ساتيک له په نای ئەم په وه زه بهر زانه دا پشووى
 دا. ديسانه وه سه رکه وت. زورى پينه چوو پاش بز نه پييهك كه به

زور ديار بوو، جگه له بزنده وانان به كاري كهس نه ههات، پي نايه سهر گاشه به رديكي گه وره. دنيا بوو له دهر و دنيا دابراوه. هم باره سروشتيه بزهي هينايه سهر ليوي. دوخكي هينايه به چاوي كه له دووري هه داره ته هه سووتا و ئاره زووي هه بوو له كه وشه ني ويژدان دا پي بگات. هه واي پاكي هم كيوه بلندانه، بيدهنگي و بيگه ردي و ته نانهت نه شهيه كي له ناخدا به دي هينا بوو. شاره واني قيرير له چاوي هه ودا هيشتاش نوينه ره وهي دهوله مهندان و دهم سووراني سهر هم زهمينه بوو. به لام ژوليه ن هه بييني هه و رقه ي چهند كاتژمير له مه و بهر، هه و رقه ي بيويه هه و هه لچووني، سهره راي هه ژاني توندي، هه چ په يوه ندي به كه سه وه نييه. هه گه ر جه نايي دورينالي بو حه فته يه ك نه بيناييه، بيگومان خويسي و كوشكه كه شي و تانجي و منال و هه موو هه نداماني بنه ماله كه شي ههر له بيريش هه برده وه. «نازانم چون وام ليكرد، به و جوره دست له خوي به ردا. سهيره! زياتر له سه د و په نجا فرانك له ساليكدا! توژيك پيش ئيسته، له مه زنترين مه ترسي رزگارم بوو. دوو سه ركه وتن له يه ك روردا! سه ركه وتن دوو هم نرخی نييه. هه بي هوكاره كه ي بدوزمه وه. به لام با هم ليكولينه وه دژواره دابنيم بو به ياني.»

ژوليه ن، له سهر تاشه به رده گه وره كه، وه ستابوو و هه يروانيه ئاسمان كه له بهر تيشكي خوره تاوي مانگي ئاگوست دا داگير سابوو. سيسرك له كيلگه ي خوار ره وه زه كه هه يان خوينا و هه ونده ي خاموش هه بوو، ده و رانده وري بيدهنگ هه بوو. تا بيست فرسهنگي ناوچه كه ي له بن پي خوي دا هه بييني. بازيك كه له تاشه به رده كاني سهر سه رييه وه هه لفریبوو، ناو به ناو، به دهم نه خش كردني بازنه ي مه زنه وه، له بيدهنگي دا بهر چاوي هه كه وت. چاوي ژوليه ن ناخودئاگا به دواي مه لي راوچي دا هه رويشت. فريني ئارام

و بههیزی شاباز سهرسامی کردبوو. به خیلی بهم توانایه هات و
 ئیرهیی بهو ته نیاییه برد.
 چاره نووسی ناپۆلیۆن ئەمه بوو. ئایه پوژیک ئەبێ به
 چاره نووسی منیش؟

تەو

سەررەرای ئەمەش جولیا لەیشتا میهرەبان جوو
 بە ئارامی دەستە ناسکەکی لەناو دەستی ئەو
 دەرهینا، بەلام گۆشتاریکی لە ماوی خۆی بەدیهینا
 نەرم و ئەوەندە نەرم، میشتک وایزانی فرۆشەیه!
 (دوون ژوان - ۱ - ۷)

هەر چۆن بووه ئەبوايه له قئيرير خۆی دەرڤخات. کاتی
 هاتنەدەرەوه له دەیری قەشە، بە ڕیکەوتیکی پیرۆز، جەنابی
 قالیئۆی بینی و بە پەله بابەتی زیادبوونی مووچەکەیی خۆی بۆ وت.
 کە گەرايه وه بۆ قئیرژی، تا شهو نهچوو بۆ باخ. دلی لهو
 هەلچوون و گۆرانکاریانەیی له ماوهی پۆژدا هەژاندبوویان ماندوو
 بوو. کاتی کە ئەکەوتەوه بییری ئەو دوو ژنە، بە دلێکی مەراقدارەوه
 ئەیوت: «چییان پێ بلیم؟» دەرڤهت و توانای تیگەیشتنی ئەوهی
 نەبوو کە پۆخی دروست له ئاستی ئەو پووداوه ساکارانەدایە
 کە وهک ڕیسیایەک هەموو خواستی ژن داگیر ئەکات. بە زۆری
 تیگەیشتن له م بابەتانەیی ژوولیهن بۆ خاتوو دورڤیل و تەنانەت
 دۆستەکەیی دژوار بوو، ژوولیهنیش، هەر وهها له واتای نیوهی
 قسەکانی ئەوان تینە ئەگەیشت. ئەمه بوو کاریگەری و بەرهنجامی
 هیژی خۆشهویستی، ئەگەر ئەو چه مکه پەوا بێ، ئەمه بوو مەزنایهتی
 خرۆشی ئەوین کە دلی ئەم جەوانە بەرزەڤرەیی ئەشلەژان. له ناخی
 ئەم بوونە وەرە سەیرەدا، هاکا هەموو پۆژ زیرانی ک بەرپا بوو.

ئەو شەو، ژولیهن، کاتی چوونەو، بۆ باخ، ئامادەبوو بۆچوونەکانی ئەم دوو ئامۆزا شەنگە بە دلای گیان بیسی. هەر دوو ژنەکه، بۆ ئوقره، چاوه‌پۆی بوون. لە جینگە هەر شەو، لای خاتوو دورینالەو دانیشت. ئەوئەندە پینەچوو تاریکی بوو بە نووتەک. هەولیدا ئەو دەستە سپییە ماوێهەک بوو لە تەنیشت خۆیەو، لە سەر پشستی کورسییەکه ئەیبینی، بگرێ بە دەستەو. خاتوو دورینال تۆزێ دوودل بوو، بەلام بە شیوێهەک که نیشانەو توورەبوونی بوو، دەستی خۆی لە دەستی دەرھینا. ژولیهن ئامادەیی ئەو تیاوو ئەم رەفتارە بە دوا وریاکردنەو دابنێ دەم بە پیکەنین لە سەر قسەکانی بەردەوام بۆ. بەلام لە هەمان کاتدا، لەپر، دەنگی جەنابی دورینال که لێیان نزیک ئەبوویەو، بيسرا.

هیشتا قسە دزیوێهەکانی بەیانی لە گوێی ژولیهن دا ئەزینگانەو. بە خۆی وت: «تۆ بلیی ئەم کابرایە که لە پارەدا خنکاوه، ئەگەر دەستی ژنەکهی بگرم و لەبەرچاوی خۆیشی بیگرم، نەبیتە هۆی سووکایەتی پیکردنی؟ بەلێ، من ئەم کارە ئەکەم، منیک که ئەو هەموو بیپۆزی پیکردوم.»

لەو ساتەو، ئاشتی میشک، که زۆریش لەگەل سروشتی ژولیهن نەئەگونجا، بە خیرایی ون بوو. نیگەران و مەراقدار، بە بۆ ئەو، بتوانی بیر لە شتیکی تر بکاتەو، ئارەزووی کرد خاتوو دورینال بە حەزی خۆی دەست بخاتە ناو دەستیەو.

جەنابی دورینال بە توورەبیەو باسی پامیاری ئەکرد: سەرمایهی دوو سۆ پیشەسازی قێریر، بە مسۆگەری لە هی ئەو زیاتر ببوو و ئەیانویست کاتی هەلبژاردن ببن بە خەنیمی. خاتوو دورقیل گوێی بۆ قسەکانی پادیرابوو. ژولیهن لە وتاردانەکهی

وەرەز ببوو. کورسییه‌که‌ی له کورسی خاتوو دورینال نزیکتر کردووه. تاریکی شه‌و هه‌موو بزووتتیکی ئەشاردووه. به پاشکاوێ دهستی له تهنیشت ئەو بازووه جوانه‌ی له کراسه‌که کهوتیوییه دره‌وه، دانا. شله‌ژا، توانای دهسه‌لاتی به‌سه‌ر می‌شکی خۆی دا له‌ده‌ست دا. گۆنای برده‌ لای ئەم بازووه و نه‌ترسانه‌ لێوی نایه‌ سه‌ری.

خاتوو دورینال ته‌زویی پیاها‌ت. شووه‌که‌ی چوار هه‌نگاو لێیان دوور بوو. به‌ په‌له‌ دهستی خۆی دا به‌ دهستی ژوولیه‌نه‌وه و له هه‌مان کات‌دا تۆزی له خۆی دووری خسته‌وه. له‌و کاته‌دا که جه‌نابی دورینال به‌رده‌وام جنیوی به‌و ناکه‌س و ژاکۆیۆنانه ئەدا که داراییان پۆژ به‌ پۆژ سه‌ره‌ئه‌کات، ئەو ده‌سته‌ی درابوو به‌ ده‌ست ژوولیه‌نه‌وه ماچی ئاگراوی ئەکرد، یان لانیکه‌م خاتوو دورینال پێی وا بوو ئاگراوین. سه‌ره‌پای ئەمه‌ش ژنه‌ی په‌به‌ن که ژوولیه‌نی ئەپه‌رست، به‌لام له‌ دلێ خۆی دا ددانی به‌وه‌دا نه‌ئه‌نا و هه‌ر ئەو پۆژه نه‌گه‌رسه‌ش به‌لگه‌ی ده‌ست کهوتیوو که دل‌به‌ره‌که‌ی، دل‌داری هه‌یه. له هه‌موو ئەو ماوه‌یه‌دا که ژوولیه‌ن ون ببوو، تووشی ئازاریکی له‌ راده‌به‌ده‌ر ببوو که خسته‌بوویه ناو بیره‌وه.

به‌ خۆی وت:

— چی بووه؟ تۆ بلێی شه‌یدا بووبیتم؟ ئەوین پ‌روی تیکردیبتم؟
من؟! منی می‌رددار دل‌م داوه به‌ ده‌ست ئەوینه‌وه؟
دیسانه‌وه به‌ خۆی ئەوت:

— به لّام من ئەم غەمە دێوانە ئاسایەیی که ناتوانم یادی ژوولیهن له دلّ دەرکەم، قەت بۆ مێردەکەم نەمبووه. له راستیدا ژوولیهن منالیکه که پێزیککی زۆری بۆ من هەیه. ئەم دێوانە سەرییه، تێپەر ئەبێ. ئەو هەستەیی بەرامبەر بەم جەوانە هەمە، چ پەيوەندییهکی بە مێردەکەم هەیه؟ بێگومان جەنابی دورینال له و قسانەیی من و ژوولیهن دەربارەیی فرۆشە، جارپس ئەبێ. ئەو تەنها بێر له کارەکەیی خۆی ئەکاتەوه. هێچی وا له ئارادا نییه من له وی بسینم و بیدهم به ژوولیهن.

هێچ شوینەواریککی درۆ نەیتەتوانی ئەم رۆحه بێگەردە خوشباوهرە بشیوینێ، که ئەوینیککی تازه رفاندبووی، ئەو ئەوینەیی که پێشتر هەستی وای به خۆیهوه نەبینیبوو. فریوی خواردبوو، به لّام بێئاگا. ئێستەش، رەمەکی بێگەردی وریای ئەکردهوه و، کاتیک که ژوولیهن له باخ دەرکەوت، ئەم کێشەیه له دەرروونی خاتوو دورینال تۆفانی بەرپا کردبوو. دەنگی بیست و هەر ئەو ساتەش ئەوی له تەنیشت خۆیهوه بینی. دلّی ئەتوت له ئەنجامی بهختهوهرییهوه رفرپێراوهکەیی، ئەو بهختهوهرییهیی دوو حەفته له مەوبەر تووشی سەرسوورمانیککی زیاتر له شهیدابوونی کردبوو. سەرەپای ئەمەش پاش چەند سات به خۆی وت: «که وا بوو بوونی ژوولیهن بۆ ئەوه بهسه که هەموو کاره ناپه واکانی من له بێر بچیتەوه؟» ترسی لێ نیشت و له هەمان کاتدا بوو که دەستی له دەستی ئەو دەرھینا.

ماچەکانی، ماچی پڕ له خۆشەویستی که هەرگیز نەچەشتبوو، له پڕ ئەوینی ژوولیهن به ژنەکەیی تری له بیری بردهوه. زۆری نەبرد ئیتر ژوولیهنی به تاوانبار نەئەزانی. نەمانی ئازاری بەرهنجامی گومان و ئەو بهختهوهرییهیی به خەویش نەبینیبوو، تووشی هەژانی ئەوین و خۆشییهکی شیتانەیی کرد. ئەو شهوه، بۆ هەمووان

شەھەر ئىككى دۆلەت بولۇپ، جەڭگە لە شارەھانى قۇيرى؛ كە نەى ئەتوانى دەۋلەت مەندوبونى خەنمەكانى لەبىر بباتەۋە. ژوولىن، ئىتر نە لە بىرى بەرزەخوۋى رەشى خۇى دا بوو و نە لە ئەندىشەى پلانەكانى كە جىبەجىكرىدانىان ئەو ھەموۋە تەگەرەى لە پى بوو. لە ھەموۋە ژيانى دا ئەو ھەكەم جار بوو كە ھىزى جوانى لە سەر بالى خۇى سوۋارى كرىدبوو. لە ئەندىشەى ھەكى شىرىن و پىۋار كە ئەو ھەموۋە لەگەل سىروشتى ئەو بىگانە بوو، خوليا و سەرگەشتە، پوچوبوبو و ئەو دەستەى كە بە سەرتۆپى جوانى ئەزانى، ئارام ئارام لە ناو دەستى دا ئەگۈشى و لەم دنيايەدا، ئەپروانىيە جوۋلەى گەلاكانى دارى مسكى كە لە ئەنجامى سىروەى شەۋانە بە ئەسپايى ئەلەرىنەۋە و گوۋى لە دەنگى سەگانى ئاشەكەى سەر چەمى «دو»، كە نە زور دوور خەرىكى ۋەرىن بوون، پاگرتبوو.

بەلام ئەم خروۋشە، چىژىكى روت بوو نەك ئەۋىن. كاتىك خۇى كرى بە ژوورەكەيدا، بىرى تەنھا لە يەك خۇشى ئەكردەۋە، خۇشى و چىژى خۇىندەۋەى پەرتوۋكە ئازىزەكەى. لە بىست سالىدا، بىرى دنيا و ئەو گۇرپانەى ئەم ئەتوانى لەم دنيايەدا بەدى بەينى، بەسەر ھەموۋ شتەكانى ترىدا زال بىو.

سەرەپاى ئەمەش، زورى پىنەچوۋ پەرتوۋكەكەى دانا. ئەۋەندەى بىر لە سەرەكەۋتەكانى ناپۇلىون كرىدەۋە، شتىكى تازەى لە سەرەكەۋتەكانى خۇيدا بىنى. بە خۇى وت: «بەلى من لە ملاملانىيە كدا سەرەكەۋتووم. بەلام ئەبى سوود لەو سەرەكەۋتە ۋەربگرم. ئەبى دفرەى ئەم خانەدانە لەخۇبايىيە ھەتا لە پاشەكشەدايە وردوخاش بكەم. ناپۇلىون پىك ئەم كارەى ئەكرد. بو سەردانى فۇكەى ھەقالم داۋاى سى پوژ پشوۋ ئەكەم. ئەگەر پى نەدام، دىسانەۋە ھەرەشەى ۋازھىنان و لادان لە گرىبەست ئەھىنمە ئاراو. بەلام ئەزانم ئەو كۆل ئەدات.»

خاتوو دورینال، نهیتوانی چاو لیک بنی. ههستی ئەکرد ژيانی تا ئەو پۆژه ژيان نهبووه. نهی ئەتوانی خوڤشی ئەو گهرمایه‌ی که زاده‌ی ماچه ئاگراوییه‌کانی ژوولیه‌ن له سهر دهستی بوو، له بیر بباته‌وه.

له‌پ‌وشه‌ی ترسناکی زیناح کردن له‌به‌ر چاوی قوت بوویه‌وه. هه‌موو ئەو شته دزیوانه‌ی که په‌ستترین داوین پیسی تیکه‌ل به ئەندیشه‌ی ئەوینی هه‌وه‌ساوی ببی، دهسته دهسته هوروژمیان ئەهینا بو میشکی. ئەم ئەندیشانه هه‌ولێ ئەدا ئەو وینه خودایی و پر له سۆزه‌ی که له ژوولیه‌ن و به‌خته‌وه‌ری ئەوینی ئەو دروستیکردبوو، خه‌وشدار بکات.

ساتیکی ترسناک بوو. رۆحی بو ولاتی نامویی فریبوو. شه‌وی پیشوو، له‌و خوڤشییه‌ی که هه‌رگیز نه‌بیینیوو، هه‌ستی به‌به‌خته‌وه‌رییه‌کی نه‌ناسراو کردبوو. ئیسته‌ش خو‌ی ئەبینی له به‌دبه‌ختیه‌کی سامناکدا نوقم بووه. به‌لام ئەو ناموی ئەم دهرد و ئازاره نه‌بوو. ئەم ئەشکه‌نجانه بیر و هۆشیان تیک دابوو. بو ساتیک ئەم بیره هات به میشکیا که خو‌ی له‌لای میرده‌که‌ی زمان هه‌لپچرێ و ئەوینی خو‌ی به ژوولیه‌ن بو ئەو باس بکات. خوڤشه‌ختانه ئامۆژگارییه‌ک، هی رۆژانی کۆن، هی رۆژی پیش شووکردن، که پووری پیی وتبوو، هاته‌وه به بیریدا. ئەو ئامۆژگارییه‌ش سه‌بارت به مه‌ترسی رازدرکاندن بوو له لای میرد، که هه‌رچی چۆن بی هه‌ر خاوه‌ن ده‌سه‌لاته. له قه‌یرانی ئەو دهرد و ره‌نجه‌دا ده‌سته‌کانی لیک گری ئەدا.

به هوی بیر و ئەندیشه‌ی ئالۆزییه‌وه به هه‌موو لایه‌کدا رانه‌ژینرا. به‌ملا و به‌ولادا ئەبرا. هه‌ندیجار ترسی ئەوه‌ی لی ئەنیشت نه‌کا ژوولیه‌ن خوڤشی نه‌وی. هه‌ندیجار وینای ترسناکی گونا هه‌شکه‌نجه‌ی ئەدا. ئەتوت به‌یانی ئەو پۆژه ئەبی له گۆرپه‌پانی

گەورەى ڧىرير، مقەبايەك بە سىنگىيەو، كە باسى زىناحى ئەو و ژوولپەن ئەگىرپىتەو، بەرەو ئامپىرى سزادان ئەبىرى و توشى پق و نەفرەتى جەماوەر ئەبى.

خاتوو دورپىنال هپچ ئەزمونىكى لە ژيان نەبوو. تەنانەت كاتى بىدارى و لەوپەرى ئاوەزدا، هپچ جياوازييەكى لە نىوان تاوانبارىكى دەرگانەى خودا و توشبوون لەچنگى سووكايەتى خرۆشاوى جەماوەرەدا، نەئەبىنى.

كاتىك كە بىرى زىناح و ئەو نەنگ و ئابرووچوونەى بە پراى ئەو، بە دوایەو بوو، بۆ تاويك لە كۆلى ئەبوويەو، پىگەى ئەدا و بىرى ئەو ژيانە پاك و شىرىنەى ئەكەوتەو كە وەكو پىشوو لەگەل ژوولپەن دا گوزەراندىويەتى، هەمان كات، ئەم بىرە سامناكە ئەهات بە مېشكىدا كە ژوولپەن شەيداي ژنىكى ترە! جگە لەمەش، بىرى ئەو ساتەى ئەكەوتەو كە ژوولپەن لە ترسى ونبوونى وپنەى ئەو ژنە يان ئاشكرايون و ئابرووچوونى ژنە، پەنگ بە روخسارىەو نەمابوو. ئەو پۆژە، يەكەم جار بوو ترس و تۆقان لەم پوومەتە ئارام و پەسەنەدا ببىنى. ژوولپەن هەرگىز نە بۆ ئەو و نە بۆ منالەكان ئەوئەندە پەرىشان نەبوو. ئەم دەردە كە لە دەردەكانى ترى زياد ببوو، بە پادەيەك ژانى كرده دلىيەو كە مروڤ لەوە زياتر تواناي خوراكترنى نابى. خاتوو دورپىنال، بە بى ئەوەى بە خوى بزائى، وها گريا و نالاندى كە كەنيزەكەكى خەبەر كردهو. لەپ تيشكى لامپايەكى لە قەراخ تەختەكەى بىنى و ئىليزاي ناسىيەو.

لە جەنگەى ئەو دىوانەسەرىيەدا، هاوارى كرد:

— بلى بزائم، شەيداي تۆيە؟

كەنيز كە لەو شلەژانە ترسناكەى لەپ خانمەكەى داگرتبوو، سەرى سووپمابوو، خۆشبەختانە گوپى نەدايە ئەم پرسىارە سەيرە.

خاتوو دورینال پهی به کردهوه ناژیرانه کهی خوی برد و پیی وت: «یاوم ههیه و پیموایی و پینه ئەکه م، به جیم مه هیله.» کاتیکیش به گویرهی پیداوستی زالبون به سهر خویدا، به تهواوه تی ئاگای هاتهوه سهرخوی، که متر خوی به به دبهخت زانی. هیزی ئاوهز، ئەو دهسه لاتهی که زینده خهون له چنگی پفاندبوو، گپرایه وه. بو ئەوهی له موره و خیسهی که نیه کهی پزگاری ببی، فه رمانی دا به دهنگی بهرز پوژنامهی بو بخوینته وه. ئەنجام، دهنگی یه کباوی کچه بوو که وتاریکی دووردریزی پوژنامهی کوتیدینی ئەخوینده وه و له و ماوه یه دا خاتوو دورینال بریاری پاکیزه بوونی دا و وای دانا که ئەگەر جاریکتر ژولیه نی بینی، زور به ساردی له گه لی رووبه روو ببیته وه.

گهسته

له پاريسس مروقي قوز و جوانپوشن نه بيني،
به لام نندارستان رهنگه مروقي خاوهن كه سدايه تر ليبر!
(سييه س) (٤٥)

به ياني ئه و پوژه، كاتزمير پينج، بهر له وهى خاتوو دورينال به
چاو ببينري، ژووليهن سى رۆژ پشووى له ميرده كهى وهرگرتبوو.
به لام به پيچه وانهى چاوه پروانى خو، ههستي كرد ئاره زوى
ديدارى ئهوى ههيه و، هيچ نابيني، جگه له وه دهسته سپيهه. چوو بو
ناو باخ. خاتوو دورينال زورى مابوو بيت. به لام ئه گهر ژووليهن
شهيدا بوايه، ئهوى ئه بيني له پشت په نجه ره نيوه داخراوه كانى قاتى
يه كه م، ناوچه وانى لكاندووه به شيشه ي په نجه ره كه وه. خهريك
بوو سهيرى ئهوى ئه كرد. سه ره نجام، خاتوو دورينال سه ره پراى
برپاره كانى دويشه وي، هات بو حه وشه. پوخساره بي ره نجه كهى
به رهنگى توخ داپوشرا بوو. ئه م ژنهى كه ئه وه نده ساكار بوو، به
ئاشكرا هه لچوو بوو. هه لچوونيك كه به هوى ناچارى و پقه وه بوو،
ئه و داره ته ئارامه قوولهى تيك ئه دا، كه له م پوممه ته به هه شتبه دا
هه بوو و له هه موو به رژه وه ندييه كانى ژيان بالآتر بوو.

ژووليهن به خيرايى و تامه زرؤيى لى نزيك بوويه وه. ئه و
قۆلانهى كه تا ئه و پادهيه جوان بوون و له بن ئه و سر كه بيه وه
ديار بوون كه به په له دابووى به شانى دا، ستايش ئه كرد.

ئەتوت فینکی ھەوای دەمەوبەیان، گەشی ئەو پوخسارەدی کە لە ئەنجامی ھەلچوون و شلەژانی شەوی رابوردوودا، زیاد لە پێویست لە بەرامبەر کارگەرییە کەدا بەرھەست ببوو، دوو بەرامبەر کردبوو. ئەم جوانییە بێدەعیە و وروژینەرە، ھەرەھا پر بوو لەو بۆچوونانەدی کە لە چۆنەکانی خوارەویدا نابینرێ، ئەتوت ژولییەنی لە بوونی وزە و بەھرەیک ئاگادار ئەکردهووە کە ھەرگیز نەیبینیوو. ژولییەن کە چاوە چنۆکەکانی جوانی و ناسکییەکی ئەفسووناوی لەم ژنەدا ئەبینی و سەرتاپا گرفتاری پەسنی ئەم شەنگی و ناسکییە ببوو، مزگینی پێشوازییەکی دۆستانەدی بە خۆی ئەدا، ھێچ ئاگای لەو نەبوو کە خاتوو دورینال بەر لە ھەموو شت، بەو ھۆیەووە ژولییەنی تاسان کە ئەم ژنە ھەولێ ئەدا سارد بوونی خۆی پیشان بدات. ژولییەنیش، بە بییری خۆی، تەنانەت لە سۆنگەدی ئەم ساردوسپرییەووە لەو تێگەیشت کە خاتوو دورینال ئەیەوێ لە شوینی خۆی داینیشییتەووە.

بزەدی خۆشی لە سەر لیوی کال بوویەووە. پلەوپایەدی خۆی لە کۆمەلدا و بە تاییەت لە بەرچاوی ژنیکی خانەدان و دەولەمەند کە میراتیکی زەبەندی پێئەگا، ھینایە پێش چاوی. لە یەک کاتدا، ھەموو شت، جگە لە دفرە و توورەدی کە سەبارەت بە خۆی ھەیبوو، بە پوخسارییەووە نەما. لەوادی کە رۆیشتنەکەدی خۆی دوا خستبوو و ئەم پێشوازییە چرووکەدی بۆ خۆی ساز کردبوو، کینە و نەفرەتیکی سەختی لە دلایا ھەست پیکرد.

بە خۆی وت:

—تەنھا گەوجەکان بە قسەدی خەلکی توورە ئەبن. بەرد ئەرمێ چونکە قورسە. مەگەر من ھەمیشە منال ئەبم؟ ئەم خووەدی من کە سووچیکی رۆحی خۆم بە پارە پێداون، بزانی خستوومیەتە چ رۆژیکەووە؟ ئەگەر بمەوێ لەلای ئەمانە و لەلای خۆیشم نرخ

و پایە یەکم هەبێ، ئەبێ بەمانە ی بسەلمینم که هەژارییەکی خۆم لەگەڵ سامانەکی ئەوان ناگۆرپمەو. ئەگینا دلێ من هەزار فرسەنگ لەو بێشەرمییە ئەوان دوورە و ئەم دلە لە شویتکی هیند بەرزدا، که نیگای سووک یان ئەو تۆزە سۆزە ئەوان دەستی پێ ناگات.

لەو کاتەدا که ئەم بیرانە بە مێشکی مامۆستای جەواندا تیئەپەری، پوالتی پارای دارەتکی بە خۆیەو ئەگرت که نیشانە ی دفرەشکان و شەمزان ی پۆه ئەبینرا. خاتوو دورینال لە بینینی ئەم پوخسارە، پەریشان بوو. ئەو ساردییە پاکیزە ی دەستکردە ی که ئەیویست، لە پوالتی خۆی دا بەدی بەینی، گۆرای بۆ پوخساریکی تامەزرۆ. ئەو تامەزرۆییە ی لە ئەنجامی گۆرانی سەیر و کتوپری ژولییەنەو و زە ی وەرئەگرت. ئەو ئاخافتنە بیھوودەییە که بە زۆری سەرلەبەیانان دەربارە ی تەندروستی، دەربارە ی جوانی پۆژ ئەوترا، بە جارێ لە سەر لیوکانی هەردوکیان وشک هەلاتبوو. ژولییەن که هیچ سۆزیک ناتوانی کار بکاتە سەر توانای داوهرییکردنی، زۆر زوو هۆکاریکی دەسکەوت تا بە خاتوو دورینال پیشان بدا که تا چ رادەیک بە پەیوەندی دۆستانەیان کەم پڕوایە. سەبارەت بە گەشتە کورتهکی هیچی نەوت. سەریکی وەک کپنۆش دانەواند و کەوتە پێ.

لەو کاتەشدا که مادام دورینال پۆیشتنی ئەو دفرە توورە ی خاوەنی ئەو نیگا دلرپینە ی دویشەوی سەیر ئەکرد و خەریک بوو دلێ بتوقی، کورپە گەرەکی بە هەلات هەلات، لەو سەری باخەکەو هات، باوەشی پیاکرد و وتی:

— ئەمپۆ پشوومانە، مامۆستا ژولییەن ئەچێ بۆ سەفەر.

بە بیستنی ئەم قسەییە، خاتوو دورینال هەستی کرد سەرمایەکی کوشندە، تەزاندی. لە ئەنجامی پاکیزە بوونیدا ناشاد

ببوو و پەژارەيەکی زۆرتريش لە سەر لاوازيەکەي کەلەکە ببوو. ئەم ڕووداوە تازەيە بەسەر بێر و ئەندێشەيدا زال بوو. بپرياری ھۆشمەندانەي بەرھەمی ئەو شەو نەگريسە، وا پینئەچوو لەسەري زيادە. کێشەکە ئیتر خۆگرتن بۆ ئەوينداری دلەبەر نەبوو، کێشە، لەدەستدانی بوو بۆ ھەميشە.

پیداويستی بوون لە سەر میزي نانخواردن بردی بۆ ئەوي. بۆ ئەوەش زیاتر و زیاتر برینی بکولیننەو، جەنابی دورینال و خاتوو دورقيل جگە لە ڕویشتنی ژوولین، باسی ھیچی تریان نەکرد. شارەوانی قیڕیر لە شیوازی داواکردنی لیبراوی دا، جوړیک ھەرەشەي بيشەرمانەي بەدی کردبوو:

— ئەم بەچکە جووتیارە، بیگومان پيشنیازی ھەندی کەسی لە گیرفاندايە. بەلام ئەمەيان ئەگەر جەنابی قالینۆ بی، لە بەرامبەر مووچەي سالی شەشسەد فرانکدا تۆزئ سارد ئەبیتەو. دوینئ، لە قیڕیر داوای سئ ڕۆژ پشووی کرد بۆ بێرکردنەو و ئەمڕۆ بەيانی، جووچکە جەناب، بۆ ئەوێ ناچار نەبئ وەلامی من بداتەو، دا بە شاخا. سەرەپای ئەمەش ناچارین لەگەل کریکارێکی ڕەبەن کە ڕووی خۆی ھەلمالیو، چەلەحانی بکەین، بزانی چیمان بەسەر ھاتو!

خاتوو دورینال بە خۆی وت:

— کاتیک کە شووھەم سەرەپای تینەگەيشتن لەو برینە قوولەي لە دلئ ژوولینە داو، پئی وابئ کە ژوولین واز ئەھینئ، ئەي من ئەبئ چ بیری بکەمەو؟ ئۆف، کار لە کار تراز!

بۆ ئەوێ لانیکەم بتوانی بە ئازادی فرمیسیکی دابارینئ و ناچار نەبئ وەلامی پرسیارەکانی دوتمام بداتەو، خۆی دا لە سەرئیشەيەکی سامناک و چوو بۆ ژوورەکەي.

جەنابی دورینال جارێکی تريش وتیەو:

—کاری ژن هەر ئەمەیه، ئەم مهکینه ئالۆزانه بەردهوام شوینتیکیان کار ناکات.

تەوس و بزە لە سەر لیوی دوور کەوتەو.

کاتیک که خاتوو دورینال له ناو چنگی ئازاره گورچووبرهکانی ئەو ئەوینه ترسناکهی به پیکهوت تووشی ببوو، ئەتلایهوه، ژوولیهن، شاد و دلخۆش له نیوان جوانترینی ئەو دیمهنانهی کوستان بوی هه‌بوو پێشکەشی بکات، به‌پێوه بوو. ئەبوايه له زنجیره چیاي مهزنی باکووری قیژژی تێپه‌رئ. باریکه رپیه‌ک که ورده ورده له ناو جهنگه‌له‌ چهره‌کانه‌وه سه‌ره‌که‌وت و له دامینی کۆپکی به‌رزدا، لای سه‌ره‌وه، دیواری دۆلی چه‌می دووی به‌دی ئەهینا، زۆر هیللی پێچه‌له‌پلۆوچی دروست ئەکرد. که گه‌یشه‌ سه‌ر، نیگای گه‌شتیاره‌که‌مان، له سه‌روو ئەو گرده نیوه به‌رزانه‌وه که رپیه‌که له چه‌می دوو ئەگرن، به‌ره‌و باشوور بروات، په‌رپیه‌وه و تا ده‌شته به‌ رپژه‌نه‌کانی بورگونی و بوژه‌له‌ به‌رده‌وام بوو. هه‌رچه‌ند گیانی ئەم جه‌وانه به‌رزه‌فپه‌ له به‌رامبه‌ر ئەم هه‌مووه جوانیه‌دا خوینسار بوو، جارنه‌جار به‌ بی ئەوه‌ی پێ بزانی بۆ سه‌یرکردنی به‌رجه‌وه‌نیک که تا ئەو راده‌یه به‌ربه‌رین و رند و جوان بوو، له سووچیکا ئەوه‌ستا. سه‌ره‌نجام گه‌یشه‌ لووتکه‌ی کپوه‌که. ئەو لووتکه‌یه‌ی که ئەبوايه به‌ لايدا تپه‌ه‌رئ و له لارپیه‌که‌وه، به‌ دۆلیکی په‌رت و بی ئاوايی بگات که دۆسته گه‌نجه‌که‌ی، فۆکه‌ی دارفروش له‌وئ نیشه‌جئ بوو. ژوولیه‌ن، بۆ بینینی هه‌چ په‌له‌ی نه‌بوو. نه‌ بۆ بینینی ئەو په‌له‌ی بوو و نه‌ بۆ بینینی که‌سی تر. شاراوه‌ وه‌ک مه‌لی پاوچی، له نیوان په‌وه‌زه‌کانی زه‌رد و ماهی تاجی سه‌ری لوته‌ی کوستان، ئەیتوانی هه‌ر که‌سیکی به‌ره‌و لای بی، له دووری دووره‌وه‌ بینئ. له‌په‌ر، له بناردا ئەشکه‌وتیکی بینی به‌یه‌کئیک له‌ته‌خته‌سه‌نگه‌کانه‌وه. که‌وته‌وه‌ رپئ و زۆری نه‌برد له‌و سووچی ته‌نهايه‌دا جیگیر بوو

و به و چاوانه وه که له خوښی و شادی دا ئه دره وشایه وه، وتی: «لیره، کهس ناتوانی ئازارم بدات.» ئه مه بووه هوی ئه وه ی چیژ له نووسینه وه ی بیره وه ریبه کانی ببینی، ئه و شته ی که له هه موو شوینیکی تر بوی هه بوو، تووشی مه ترسی بکات! به ردیکی تهخت و لووس بوو به میزی و پینووسه که ی فری... له دیمه نی ده وره ی هیچی نه ئه ببینی. بویه بوی ده رکه وت خوړ له پشت کیوه دووره کانی بوژولی دا^(۶) خه ریکی داچوونه.

به خوی وت: «بو شه و لیره ئه مینمه وه! نانم هه یه و ئازادم!» دلّی به نه وای وشه ی مه زنی ئازادی که وته سه ما. ریا و دروی وای پی ئه وت، ته نانه ت له مالی فوکه ش ئازاد نابی! له کاتیکا سه ری پالدابوو به هه ر دوو ده ستیه وه و بیر بر دبوویه وه و چیژی ئازادی سه رخوښی کر دبوو، خوښه ختتر له هه موو کاته کانی ته مه نی له ئه شکه وته که مایه وه. به بی ئه وه ی پی بزانی داچوون و خوړ ئاوا بوونی یه که یه که ی تیشکه کانی ئیواره ی دی. گیانی له ناو ئه م شه وه زه نگه بی سنوره دا، سه رگه شته ی ببینی ئه و شته بوو که پیی و بوو پوژیک له پوژان له پاریس ئه یدوژیته وه. دلخوازی دلّی، بهر له هه موو شت ژنیک بوو جوانتر له هه موو ژنانی شارستانی و له پرووی تیگه یشتنه وه، زیره کتر و بهر زتر. تا بلّی حه زی له دلّبه رکه ی بوو. ئه ویش ئه می خوښ ئه ویست و ئه گه ر لیی دئه برا، له بهر ئه وه بوو ناوبانگیکی پتر به ده ست بهیئنی و شیایوی ئه وینی ئه و بی.

جه وانیک که له نیوان راستیه په ژاراویبه کانی پاریس دا گه وره بووبی، با بلّین ئه گه ر توانای ویناگه ری ژوولیه نیشی هه بی، له م قوئاغه ی خه وه که ی دا، له ئه نجامی گالته یه کی ساروسپردا له خه و رئه بوو و به خوی پیئه که نی. کاری مه زن و هیوای سه رکه وتن له م

كارانەدا لەبەين ئەچوو و جىڭەى خۆى ئەدا بەو پەندە بەناوبانگەى كە ئەلى: «ئەو كەسەى گراوئىيەكەى بەجى ئەهئىلى، ئەبى لەوہ بترسى پوژى دوو سى جار خىانەتى لىبكرى!» ئەم گوندىيە لە نىوان خۆى و مەزنترىن كارى پالەوانى هىچ لەمپەرىكى نەئەبىنى جگە لە دەرفەت.

بەلام شەوئىكى قول و نووتەك جىڭەى پوژى گرتبوويەو و بۇ دابەزىن بۇ گوندىكەى فۆكە، هئىشتا دوو فرسەنگى مابوو. بەر لەوہى لە ئەشكەوتە بچووكەكە بچئتە دەرهوہ، ئاگرىكى كرددوہ و ھەموو ئەوہى نووسىبووى، جوان جوان سوتاندى.

كاتىك كە يەكى پاش نىوہشەو داى لە دەرگا، ھەقالەكەى سەرسام كرد. فۆكەى بىنى خەرىكى حسابەكانى بوو. گەنجىكى بالابەرز و نە زور لەبار، قەلافەتتىكى رەق و دژوار بە لووتىكى زلەوہ و لە بن ئەم پوالەتە دژوئىنەدا، پىر بوو لە پاكە و پاكى.

—نەكا بووہ بە قرەت لەگەل جەنابى دورئىنال كە بەو جۆرە بى ھەوال پەيدات بووہ؟

ژوولەين، پووداوەكانى پوژى پىشووى بۇ گىپرايەوہ بەلام بەو جۆرەى كە خۆى بە باشى ئەزانى.

فۆكە پىى وت:

—وەرە لای من بئىنەرەوہ. وا پىئەچئ جەنابى دورئىنال و جەنابى قالىنئو و مؤژىرونى فەرماندار و قەشە شەلان، ھەر ھەمويان ئەناسى. ھەرەوہا لە ناخ و وىست و ھەزىان تىگەىشتووى. ئەتوانى بۇ خۆت بکەوئتە ناو كارى مەزادەوہ. تۆ لە من باشتر ھەساب ئەزانى و لەمەودوا حسابەكانى منىش ئەنووسى. ئەم بازارگانىيەى من سوودىكى باشى ھەيە. بەلام لەبەر ئەوہى ناتوانم خۆم ھەموو كارەكان راپەرئىنم و ناشوئىرم كەس بکەم بە ھاوبەش نەكا قۆلپىر دربچئ، ناوئىرم خۆم بەاويژمە ناو مامەلەى پىر سوودەوہ. هئىشتا

مانگیك نابې، به خوتوخوږایې شهش هزار فرانكم كرده گیرفانی «میشاو دو سەنت ئارمان» كه شهش سالّ ئه بې نهمدیوه و به پیکهوت له بازاری دارفروشانې «پونتاریه» بینیم. بۆ نابې ئه م شهش هزاره یان هەر نه بې سې هزارې خۆت بیخه یته گیرفانت؟ ئه گهر ئه و پوژه له گه لم بویتایه، له مه زادی ئه م داراندا به شدارییم ئه کرد و هه موو به جییان ئه هیشت بۆ من. وهره ببه به هاوبه شم! ئه م پیشنیازه ژوولیه نی تووپه کرد. ئه م جوړه پیشنیازه پیکری به رزه فریبیه که ی ئه م بوو. له سه ره تای «شیو» سازکرده وه تا کو تاییه که ی که وه کو پاله وانانی هومیر پیکه وه لییان نا، له بهر ئه وه ی فوکه ش زگورتی بوو، فوکه په راوی هه ژماره کانی خوی پیشانی ژوولیه ن دا و هه ولیدا بیسه لمینئ که بازرگانی دار و ته خته چ سوودیکی هه یه. فوکه بروای دارمالی به هوشمندی و که سایه تی ژوولیه ن هه بوو.

کاتیک که سه ره نجام، ژوولیه ن خوی له ژووره دارینه ی سنه و به ردا بینیه وه، به خوی وت: «راسته، ئه توانم چه ند هزار فرانك به ده ست به ینم و پاشی ئه وه ش به گویره ی ئه و دابه ی له و کاته دا هه یه، بيم به سه رباز یان به قه شه و به هره له کاره که م وهر بگرم. ئه و که مه ی ئه توانم پاشه که وتی بکه م، که موکورتی و ته گه ره کانی سه رپی پی لائه دری. له م کوستانه، له م گوشه ی ته نهاییه دا، ئه توانم هندی له م نه زانییه ی ئیسته ی خوم که م بکه مه وه وه که بیر و ئه ندیشه ی هه موو خانه دانه کانی به خو بییه وه خه ریک کردووه. به لام فوکه خوی ژنی نه هیناوه و زور جار وتوویه تی که زگوردی بوون به دبه ختی کردووه. کاتیکیش که سیك ئه کا به شه ریک ک هیچ سه رمایه ی نییه، دیاره به ته مای شه ریکایه تی کردنیکه که ببی به یارمه تیده ری و لیی جیا نه بیته وه.

ژوولیه ن به رقه وه هاواری کرد: «مه گهر من ئه توانم هاوپیکه م

فریو بدەم؟» ئەم مەروڤەهەى كە درۆكردن و بۆوهفایى پڕیاز و پەوشتى ژيانى بوو، ئەمجارەیان هېچ ناراستى و دەهۆیهكى بەرامبەر بە دۆستهكەى بە پەوا نەزانى!

ژوولیهن، لەوهى كە هۆیهكى بۆ پەتكردنهوهى پېشنیازی هاوڕێكەى دۆزییهوه شادمان بوو. «بە خوا جوانه! بێم و حەوت هەشت ساڵ ژيانى خۆم بەفیرۆ بدەم، كەچى؟! ئەبم بە كابرایهكى بیست و حەوت هەشت ساڵه. بەلام بۆناپارت لەم تەمەنەدا گەورهترین كاری ئەنجام دابوو. كاتىك كە كهوتمه دواى دارفرۆشى و پیاهاه لگوتنى چەند جامبازی چاوبەست و مەراییکەر و توانیم بە بۆرهپیاویى پارهیەك بنیم بەیهكەوه، كۆ ئەلێ كە من ئەوساش ئەو ئاگرە پیرۆزەهێ كە مەروڤ ئەكا بە خاوهن ناو، لە سەرمدا ئەبێ؟!»
بەیانیهكەى، ژوولیهن بەوپهڕى ساردییهوه، بەم جۆره وهلامى فۆكەى میهرهبانى دایهوه، كە پێى وا بوو پېشنیازەكەى وهرگیراوه:
«خولیاى خزمەتكردى له پېشكای پیرۆزى خوداوهندى پڕیگهى پینادا پېشنیازەكەى ئەو قبوول بكات!» فۆكە نهى ئەتوانى برۆا بە گویى خۆى بكات. بەردهوام پێى ئەوت:

—تۆ سەرنجى ئەوهت داوه كە من نابم بە شەرىك لەگەڵ تۆ، بەلكو ئەمهوى سالى چوار هەزار فرانك بخەمه گیرفانت! كەچى تۆ ئەتهوى بگه پڕیتهوه بۆ مالى جەنابى دورینال، ئەو كەسهى كە وهكو قورپى بن پیلارهكانى سەیرت ئەكا؟ ئەگەر دووسەد دراوى زېرت هەبووايه چى پڕیگهى ئەوهى لێ ئەگرتى بچى بۆ زانكۆى دەیر. با ئەوهش بلیم و بەلینت پێ ئەدەم لە باشتەرىن كلیسای ئەم ناوچهیه داتمه زرينم.

لێرهدا دەنگى خۆى دابهزاند و درێژهى دا:

—چونكه ئێزنگى جەنابى فلان و جەنابى فلان و جەنابى فیساریش هەر خۆم دابینی ئەكەم. دارى بەپووى هەرە باشیان

ئەدەمى و ئەوان لە پارەى سپيندار زياترم نادهنى. بەلام
سەرمايه‌گوزارى لەمه به سوودتر قەت نەكراوه!

هه‌يچ شتيك نەيتوانى بەسەر بريارەكەى ژوليه‌ن‌دا زال ببى.
فۆكە هەستى كرد ئەبى شيت بووبى. پۆژى سڤيه‌م، ژوليه‌ن بۆ
ئەوه‌ى بتوانى پووناكى پۆژ لە ناو تاشەبەردەكان‌دا بى، بەيانى
زوو لە هاوپرێكەى جيا بوويه‌وه. ئەشكەوتە بچووكەكەى خۆى
دۆزيبه‌وه، بەلام مېشكى ئيتتر ئارام نەبوو. پيشنيازى هەقالەكەى
ئەو ئاراميه‌ى لى سەندبوو. وه‌كو هيركولى ليهاتبوو كە ئەبوايه
يه‌ك لە دووان هەلبژيرى. بەلام ئەمجار بابەتى هەلبژاردنى پاكە
و چەپەلى نەبوو. بەلكو يەكيان ژيانتيكى هاكەزايى بوو كە بيگومان
پارە و سامانيكى بەدواوه ئەبوو و ئەويتريان تيكراى ئارەزوو و
ئامانجەكانى گەنجيتى بوو.

بە خۆى ئەوت: «واتە من خاوه‌نى كەسايه‌تبييه‌كى برياردەر
نيم.» ئەم گومان و دردۆنگيه‌ له‌ هەموو شت زياتر ئازارى ئەدا.
«گەوهەرى من ئەو گەوهەره‌ نيبه‌ كە پياوانى گەوره‌ى لى بەدى
دى، هۆكەشى ئەوه‌يه‌ هەر لە ئيستەوه‌ له‌وه ئەترسم نەكا هەشت
سال لە تەمەنى خۆم بۆ نان په‌يداكردن تپه‌رپنم، ئەو وزه‌ پيرۆزەم
لەدەست دەرهبه‌ينى كە مايه‌ى راپه‌راندنى كارى مەزنه‌!»

گورھون تەنك

رۆمان؛ ئاوپنەپەكە بە ماریژاى رېگاىەكى موروپېمانە.
(سەن رىال) (۴۷)

كاتىك كە چاوى ژولىەن بە لاوارى دارووخا و جوانى دەبرى كەونارای قىرژى كەوت، بوى دەرکەوت لە پىرپوھ تەنھا يەكجارىش بىرى خاتو دورىنال نەكەوتۆتەوھ! «ئەو پوژە كاتى رۆيشتن، ئەم ژنە خستىەوھ بىرم كە جىاوازیبەكى مەزن لە نىوان ئىمەدا ھەيە. لەگەلم وەك منالە كرېكارىك جوولایەوھ. بىگومان ويستبووى ژىوان بوونەوھى خوى لەوھى كە شەوى پىشوو دەستى داوھ بە دەستمەوھ، بە من پىشان بەت. بەلام سەرەپراى ئەمانەش ئەو دەستانە چەندە جوانن! چ ئەفسوون و چ پەسەنايەتەك لە نىگای ئەم ژنەدا ھەيە!»

دەرەتانى دەولەمەندبوون بە يارمەتى فۆكە داوھرىکردن و ھەلسەنگاندنى ژولىەنى سادەتر کردبوو. ھەژار بوون و نەدارى لەبەر چاوى دارا و خانەدان، داوھرىبەكانى نەئەخستە بن كاریگەرى خۆپەوھ. وەك كەسىك كە لە سەر لوتكەيەكى بەرز وەستابى، بە ئاسانى داوھرى ئەكرد و ئەتوانىن بلین ھەم بەسەر ھەژارىبەكەيدا و ھەم بەسەر ئەو خوشگوزەرانىيەى ھىشتاش ناوى پارەى لە سەر دائەنى، زال ببوو.

جاری نەگەيشتبوویە ئەوھى وەك پیتۆلىك دوخ و بارى خوى

تاوتوئی بکات، به لّام ئه وهنده ئاوهزی هه بوو که بزانی له پاش ئه
گهشته کورته، بووه به مروّقیکی تر.

کاتیک که له سهر داوای خاتوو دورینال کورتهی به سهرهاتی
ئهم گهشتهی بو کیراپیه وه، له وه لچوون و شله ژانه زورهی ئه وه،
سه ری سووپما.

فۆکه گه لاله ی ژنهینانی بو خۆی دارشتبوو و تووشی ئه وینتیکی
به دفره جام ببوو. گفتوگۆی دوو هه قال له م بواره دا پر بوو له پازی
په واز. فۆکه که زووتر له وهی چاوه پروان بوو، به سامان و شادی
گه شتیبوو، بوی ده رکه وتبو ته نها خاوه نی دلّی دلّهر نییه. هه موو
ئهم به سهرهاتانه ژولیه نی سه رسام کردبوو. زور شت فیر بوو
که له لای تازه بوو. ژیانی گۆشه گیر و پر له فرۆشه و به دگومانی،
ئهو ی له هه موو ئه و شتانه دوور خستبوویه وه که رهنگ بوو بینه
هو ی روونکردنه وه ی بیر و هو شی.

له نه بوونی ئه ودا ژیانی خاتوو دورینال زنجیره یه ک
ئه شکه نه جه ی جوړاو جوړی گیانته زین بوو. خاتوو دورینال به پراستی
نه خو ش که وتبوو. خاتوو دورقیل به بینینی ژولیه ن به هه قاله که ی
خۆی وت:

— به م نه خو شینه وه ئه مشه و نابی بچی بو باخ، شی ی هه وا
زیاتر دات ئه هیزینئ.

خاتوو دورقیل به وپه پی سه رسووپرمانه وه ئه بینینی که ئهم
دۆسته ساکاره ی دوینتی، ئه و ژنه ی له بهر به رگی ساده و ئارایش
نه کردن، له لایه ن جه نابی دوریناله وه سه رکۆنه ئه کرا، ئه مپو
گۆره وی ته نک و پیلایوی ناسک و له باری پارسی له پیکردووه!
له م سئ پۆژهدا، ته نها سه رگه رمی خاتوو دورینال ئه مه بوو که
کراسیکی هاوینه له قوماشیکی ناسک و دلّبه رانه که زوریش باو
بوو، ببریّت و ئیلیزا ناچار بکات به په له بو ی بدووری. دوورینی

ئەم كراسە بەزۆر، تۆزۈك پاش گەپرانەۋەي ژوولپەنى خايناند. خاتوو دورىنال ھەمان دەم لەبەرى كرد. خاتوو دورقىل بە خۆي وت: «ژنەي سەۋداسەر شەيدا بوۋە!» ئەۋسا بوۋ كە لە ھەموو دياردە سەير و سەمەرەكانى نەخۆشىنەي گەيشت.

ھەقالەكەي بىنى سەرگەرمى كفتوگۆيە لەگەل ژوولپەن. لە پوخساريدا، پەژارە جىگەي خۆي دابوو بە گەشتىن پەنگەكان. چاۋەكانى كە زەق زەق ئەپروانىيە چاۋەكانى مامۇستاي جەۋان، ھەلچوونى پىۋە ديار بوو. خاتوو دورىنال چاۋەپروان بوو ژوولپەن دەم ھەلپىنى و باسى رۆيشتن يان مانەۋەي خۆي رابگەيەنى. بەلام ژوولپەن، كە ھىچ لە ئەندىشەي ئەم شتانەدا نەبوو، نەي ئەۋيست لەم بارەيەۋە ھىچ بلىت. كۆتاييەكەي خاتوو دورىنال پاش ملاملانپيەكى توندى دەروونى، جەربەزەي دا بەخۆي و بە دەنگىكى لەرزۆك كە ھەموو ھەژانى خۆشەۋيستی ئەۋي تياۋو، بېرسى:

— مەگەر ئەتەۋى خويىنەۋارەكانت بەجى بھىلى و بچى لە شوپىنكى تر كار بكەي؟

ژوولپەن لە ئاھەنگى لەرزۆك و دېدۇنگ و نىگاي خاتوو دورىنال سەرى سوورما و بە خۆي وت: «ئەم ژنە گىرۆدەي ئەۋينى من بوۋە. بەلام كاتىك كە ئەم ساتە تىپەپەرى سستى و لاۋازى كە بۇ دفرەي ئەۋ ماىەي لۆمەكردن بوو، دوۋبارە مەنەرى^(۴۸) خۆي ۋەرئەگرىتەۋە.» بارى خۆي و دۇخى خاتوو دورىنالى بە خىرايى بەراورد كرد.

بە پامانەۋە ۋەلامى داىەۋە:

— جىابوونەۋە لەۋ منالانەي ئەۋەندە خۆشەۋيست و پاكنەژادان زۆر ماىەي داخ و كەسەرە، بەلام پەنگە ناچار بىم ئەم كارە بكەم. مروقت بەرامبەر بە خۆيشى ھەندى پاسپاردەي ھەيە.

ئەم وشەى پاكنه ژاد يه كىك بوو له و وشه ئارىستۆكرائانهى ژووليهن خوڤىشى تازە فېرى ببوو و كاتى بېژەى ئەو وشەيه كينهيه كى توڤى نه يارى ناخى ئەهه ژاند.

به خوڤى وت: «من له چاوى ئەم ژنه دا به پاكنه ژاد ناژمېردرېم.»
خاتوو دورېنال له كاتى گوڤگرتن له قسه كانى ژووليهن، به هره و جوانى ئەوى ستايش ئەكرد. دلې له ئەگه رى ئەوهى كه ژووليهن به جىيان بهلې، پاره پاره بوو. هه موو دۆست و ئاشناى كه له نه بوونى ژووليهن دا، له قيريره وه هاتبوون بو نانى نيوه رۆ، باسى ئەو هه لكه وتوه يان ئەكرد كه شانازى «له خاك دهره پنانى» وه كو گه نجينه يه ك به مېرده كهى ئەو براوه، پېرۆزباييان لئنه كرد و چ جايه كوتبوونه ده ستېشخه رى و پېشېركى. هوى ئەم كارانه ئەوه نه بوو كه تۆزقالىكيش له هه والى پېشكه وتنى مناله كان به وان گه شتېبى، به لكو ئەو هونه ره مه زنهى ژووليهن بوو كه سه رپاكي ئىنجىلى ئەو و يش به زمانى لاتىن له بهر بوو، ئەم كاره مه زنه بوو كه دانىشتوانى قيرىرى وا لىكردبوو په سنى بكه ن، ئەو په سن و ستايشهى رهنگه سه ده يه كى بخاينداهه!

ژووليهن كه له گه ل كەس نه ئەدوا، له هه موو ئەم پووداوانه بى ئاگا بوو. ئەگه ر خاتوو دورېنال تۆزقالىك خه مسارد بوايه و به هوى ئەو ناو و ناوبانگه وه كه ژووليهن به دستى هېنا بوو، پېرۆزبايى لىبكردايه، دياره ئەمه ش ئەبوويه سارپژبوونى دفرهى برىندارى ژووليهن و ئارخايه نى ئەدايه و واى لئنه كرد له گه لى نه رم و نىان بى. به تايبه ت كه ژووليهن كراسه تازه كهى زۆر پى جوان و له بهر دلان بوو. خاتوو دورېنالىش كه هه م له كراسه تازه كهى خوڤى و هه م له قسه كانى ژووليهن شادمان بوو، داواى كردبوو له ناو باخ پياسه يه ك بكه ن. هه ر زوويش وتى له وه زياتر ناتوانى پياسه بكات. قوڤى گه شتياره كهى گرتبوو، ئەم قوڤه نه ك

ھەر وزەي نەئەھىنايەوہ بەرى، بەلكو ھەموو ھىزەكانى تىرىشى لەبەر ئەبىرى.

شەو بوو. ھىشتا بە تەواوھتى دانەنىشتىبون كە ژوولەين بە كەلك وەرگرتن لە مۆلەتى پىشوو، بە راشكاوى لىوى برد بو بازووى ژنەي شەنگ كە لە لايەوہ دانىشتىوو، دەستى گرت بە دەستىيەوہ. بەلام بىرى لە خاتوو دورىنال نەئەكردەوہ. لە بىرى ئەو جەربەزە و بويزىيەدا بوو كە فۆكە لە بەرامبەر دەسگىرانەكانىدا ئەنجامى دابوو. وشەي پاكەژاد ھىشتاش وەك بارىك لە سەر دللى بوو. خاتوو دورىنال دەستى كوشى. ئەمە نەبووہ ھوى بزواندى. ئەو شەوہ نەك ھەر وەلامى ئەماژە پوون و ئاشكراكانى خاتوو دورىنالى نەئەدايەوہ، تەنانەت ناز و خۇبادانى ژنەش كارى تىنەكرد. پاكي گيان و ئازاد بوون لە رق و كىنە، مسۆگەر خولى گەنجىتى درىژتر ئەكات و ئەوہى لە ژنانى جواندا لە ھەموو شت زووتر پىر ئەبى، پوخسارە.

تىكراي ئەو شەوہ مپومون بوو. تا ئەو پۆژە، جگە بە رىكەوت و لە ناو خەلكدا، لە ھىچ توورە نەبىوو. بەلام لەو ساتەوہ كە فۆكە شىوازيكى دىزوى بو گەيشتن بە ئاسوودەيى پى پىشان دابوو، لە خوى نارازى بوو. ھەرچەند جارجارە چەند وشەيەكى لەگەل ئەم دوو ژنە ئەوت، سەرتاپا لە زەرياي بىرەكانى خۇيدا مەلەي ئەكرد و لە ھەمان دارەتدا بوو كە بە بى ئەوہى پى بزانى، دەستى خاتوو دورىنالى بەردا. ئەم كەردەوہيە گيانى ژنەي بىچارەي بەراوہ ژوو كرد. ژنەي پەبەن ئەم پووداوەي بە نىشانەيەكى چارەنووسى كلۆلى خوى دانا.

ئەگەر لە ئەوينى ژوولەين دلنيا ببوايە، پەنگ بوو پارىز و داوينپاكي ئەو بو خۇپراگرى لە بەرامبەر ژوولەيندا تۆزى بەھىز ببوايە. بەلام لەو ھەل و دارەتەدا كە مەترسى لەدەستدانى ژوولەين

بۆ ههمیشه، موچرکه‌ی به ههموو له شیدا ئه هینا، تامه زرویی ئه وین
 ئه وهنده سه‌ری لئ شئواندبوو، که دهستی ژوولیه‌نی گرت که له
 گئژاوی په‌ریشانی خۆی دا پالی دابوو به پشتی کورسییه‌که‌وه.
 ئه‌م کاره جه‌وانی به‌رزه‌فپی راپه‌ناند. چه‌زی ئه‌کرد ههموو ئه‌و
 خانه‌دانه له‌خۆرازیبانه‌ی سه‌ر ئه‌و سفره‌ی، ئه‌م له لای خواره‌وه‌ی
 دانه‌نیشته و بزده‌یه‌کی گه‌ورانه‌یان بۆ ئه‌م ئه‌نارد، هه‌ر ههموویان
 ئه‌م پرووداویان ببینیایه.

ئه‌م ژنه ئیتر ناتوانی سووکایه‌تیم پێکات! به‌ خۆی وت: «که
 وا بوو منیش ئه‌بێ کاردانه‌ویه‌ک له به‌رامبه‌ر جوانیه‌که‌ی دا پیشان
 بده‌م. ئه‌وه به‌ خۆم چه‌رزارم، که بیم به‌ سۆته‌ی^(٤٩) ئه‌م ژنه.» ئه‌م
 جووره‌ بیره پێش ئه‌وه‌ی گوئی له‌ رازه‌ بێ فیله‌کانی فۆکه‌ی هاوپی
 بووی، هه‌رگیز نه‌ته‌هات به‌ میشکی‌دا.

ئه‌و بپاره‌ی ده‌سه‌به‌جئ له‌و کاته‌دا دابوو، بووه‌ هۆی
 ئارامیه‌کی دلپه‌سه‌ند. به‌ خۆی ئه‌وت: «من ئه‌بێ ده‌ست به‌ یه‌کیک
 له‌م دوو ژنه‌ بگه‌یه‌نم.» هه‌ستی کرد چه‌زلی‌کردنی خاتوو دورقیل
 خۆشتر و شیرینتر ئه‌بێ. به‌لام نه‌ک له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خاتوو دورقیل
 شوختر بوو، به‌لکو به‌و هۆیه‌وه‌ که خاتوو دورقیل هه‌میشه‌ ئه‌وی
 وه‌کو مامۆستایه‌ک ببینیوو که له‌به‌ر زانسته‌که‌ی جیگه‌ی ریز بوو،
 نه‌ک دارتاشیک که وه‌کو ئه‌و پوژه، ئه‌و پوژه‌ی له‌ به‌رده‌م خاتوو
 دورقیل‌دا په‌یدای بوو، ئیله‌گئیکی کولکه‌ی به‌ بن باخه‌له‌وه‌ بوو.

راسته‌که‌شی، ئه‌فسووناوی ترین وینه‌یه‌ک که خاتوو دورقیل،
 له‌ بیری‌دا، له‌ ژوولیه‌نی هه‌بوو، وینه‌ی ئه‌و کرێکاره‌ جه‌وانه‌ بوو
 که له‌ شه‌رمان تا سپینه‌ی چاوی سوور هه‌لگه‌پابوو، له‌به‌ر ده‌رگا
 وه‌ستابوو و نه‌ی ئه‌ویرا په‌نجه‌ بنی به‌ زه‌نگه‌که‌دا.
 ژوولیه‌ن که خه‌ریکی هه‌لسه‌نگاندنی دۆخی خۆی بوو، هه‌ستی

کرد نابى بۆ خاتوو دورقۇل بچى. چونكە ئەم ژنە ئاگاى لەوہەبوو كە خاتوو دورقۇل ھەزى لەم كوردوہە. كاتىك كە بە ناچار سەرنجى خۆى بەرەو خاتوو دورقۇل ۋەرگىپرا، بە خۆى وت: «من لە دەروون و پەوشى ئەم ژنە چى ئەزانم؟ تەنھا شتىكە ئەيزانم ئەوہىە، كە پىش كەشتەكەم من دەستى ئەوم ئەگرت و ئەو دەستى ئەكشاندەوہ و ئىستە من دەستم لا ئەدەم كەچى ئەو دەستم ئەگرى و ئەيگوشى. ھەلىكى باشم دەسكەوتوہ تا تۆلەى ھەموو ئە سووكايەتيانەى ئەم ژنە بە منى كوردوہە، لىي بكەمەوہ و سزاي بنىمە بەرى دەستى. خوا ئەيزانى ھەتا ئىستە چەند سۆتەى ھەبوہە! رەنگە تەنھا لەبەر ئەوہ پرووى لەگەل من خۆشە كە چاوپىكەوتنمان ئاسانە.»

جەخار: ئەمەيە زيانى ئەو ژيارەى كە تا ئەم رادەيە پىشكەوتوہە! كەنجىكى بىست سالان، دللى جەوانىك كە بەھرەيەكى لە خويندن پىگەيشتوہە، ھەزار فرسەنگ دورە لە رىساي «چى ئەبى با بى»^(۵۰)، ئەو رىسايەى كە ئەگەر نەبى، بەزورى ئەوين ئەبى بە پەژاروى ترين ئەركەكان.

دفرەى نزمى ژولىەن درىژەى بە بىركردنەوہ دا: «سەرکەوتنى من لە ئەوينى ئەم ژنەدايە، بۆيە پىويستە كە ئەگەر پۆژىك لە پۆژان كە ئەبم بە خاۋەنى سامان و، كەسىك ئەم پىشە سووكەى مامۆستايەتى كرد بە سۆنگە بۆ سەركوتكردنم، بتوانم بلىم ئەوين ئەو كارەى پىكردوم!»

ژولىەن ديسانەوہ دەستى خۆى لە دەستى خاتوو دورقۇل دوركردەوہ، پاشان گرتى و گووشى. كاتى گەرانەوہ بۆ ھۆلەكە، نزيكەى نيۋەشەو، خاتوو دورقۇل بە ئەسپايى پىي وت:

— لىمان جيا ئەبىتەوہ و ئەپۆى؟

ژوولیهن، ئاهیکى له دلّه وه هه لکیشا و وتى:
 - ناچارم برۆم. چونکه شهیدای سه رلیشپوای تو بووم و،
 مه گهر بۆ قه شهیه کی جه وان گوناھى له مه گهره تر هه یه؟!
 خاتوو دورینال پالی دا به قۆلیه وه و ئه وهنده له پرووی
 راده سستییه وه ئه م کاره ی کرد، که گۆنای به گهرمای گۆنای
 ژوولیهن گهرم داهاات.

ئه م شه وه ی له م دووانه رابرد، شه ویکى ئیجگار جیاواز بوو.
 خاتوو دورینال له ئه نجامی هه ژانی به رزترین هه وه س و خووشی که
 له ناخه وه سه رچاوه ئه گری، ئه تلایه وه. کچیکى به ناز زوو خووی
 ئه دا به ده ست ئه وینه وه، له گه ل غه م و شله ژانی رادی و کاتیک
 که ئه گاته خولی ئه وینی راسته قینه، ئه و خرۆش و کیشهره ئیتر
 نه ماوه.

خاتوو دورینال که هه رگیز رۆمانی نه خویندبوویه وه، هه موو
 سات و ناسکییه کانی شادییه که ی خووی به تازه ئه زانی. هه یچ
 راستیه کی غه مبار، ته نانه ت عفریتی داها تووش، نه ی ئه توانی
 خوینی به یه نی. خووی تا ده سالی تریش به و ئه ندازه یه کی ئیسته
 به خته وه ر بوو به به خته وه ر زانی. ته نانه ت بیرى ئه و سویندی پاکی
 و وه فادارییه ی له به رامبه ر شووه که ی دا خواردبووی و چه ند پوژ
 له مه وه به ر ئا به و جوړه هه ناوی هه ژاندبوو، بیهووده به میشکی دا
 رابرد. ئه م سوینده ی هه ر وه ک میوانیکى ملۆزم و ناکات له
 میشکی کرده ده ره وه. خاتوو دورینال به خووی وت: «هه رگیز هه یچ
 به ژوولیهن نالییم. ژيانی ئیمه له داها توودا هه ر به و جوړه ئه بی که
 له م مانگه دا وا بوو. هه قالی من ئه بی.»

دویردنی ئینگلیزما^(۵۱)

کچیکی شخانزه سالان روومه تیکی پهمه بی له بوو و
 همورواوی لئ ئه ما.
 (پۆلیدووری)

سه بارهت به ژولیهن ئه بی بلین که پیشنیازه که ی فۆکه، له
 راستیدا، هموو شادییه کی له دهستی پفاندبوو. نه ی ئه توانی له
 هیچ بریاریکدا لیپراو بی. «به داخه وه! رهنگه هیچ ئه فانیکم نه بی!
 بیگومان ئه بووم به یه کیک له سه ربازه خراپه کانی ناپۆلیون.» به
 دوا ی ئه م قسانه شدا وتی: «هه ر چۆنیک بی، ئه م په یوه ندییه ی
 له گه ل ژنه ی خاوه ن مال پیکم هیناوه، توژیک بو من ئه بی به
 مایه ی ئاسوده یی ئه ندیشه.»

له بهختی ئه و، ته نانهت له م رووداوه بچوکه شدا، دهروونی
 له گه ل زمانی درێژی یه ک ناگرنه وه. به هۆی کراسه جوانه که ی
 خاتوو دورینال سللی لئ ئه کرده وه. ئه م کراسه جله واری پاريس
 بوو. دفره ی نه یویست هیچ بدا به دهست پیکه وت و سرووشی
 زهمانه وه. له سه ر بناغه ی راز و نهینییه کانی فۆکه و هه ندی
 شت که له ئینجیل سه بارهت به ئه قین خویندبوویه وه، گه لاله ی
 ململانیه کی دوورودرێژی دارشت. پاشان به بی ئه وه ی بیگریته
 ئه ستوی، چون زور شله ژابوو، ئه م پلانه ی نووسیه وه.
 به یانی ئه و پوژه، خاتوو دورینال کاتیک که له هۆله که ساتیک

لهگه لى تهنها بوو، وتى:

— تو جگه له ژوليهن، هيچ ناويكى ترت هه يه؟

قاهمانه كه ي ئيمه نه يزاني چ وه لاميك بهم پرسياره پر له مه راييه بداته وه. ئهم لايه نه له پلانه كه ي ئه ودا پيشيني نه كرابوو. ئه گهر ئه و پلانه گه وجانه يه دانه نرايه ت، هوشى تيژى ژوليهن، فرياي ئه كه وت و ئه و سه رسوورمانه ي كه به رهنجامى ئهم پرسياره بوو، تواناي تيكه يشتن و وه لامدانه وه ي ئه برده سه ره وه.

خاو و بيده ست و پى درچوو و له بيده ست و پاي خوى دا زيده ره ويشى كرد. خاتوو دورينال ئهم شله ژانه ي به به رهنجامى پاكيه كى بيگه رد زانى. با بلين ئهم كيماسيه ي كابر، سه ره راي ئه و هه موو هه لكه وتويى و هوشمه ندييه ي لى رانه بينرى، له چاوى ژنه دا، ده روونپاكي ئه و بوو.

خاتوو دورثيل هه نديچار پى ئه وت:

— من بروام بهم ماموستايه ي تو نيه. له پرواله تيه وه وا تيه گه م هه ميشه بير ئه كاته وه و هه موو كاريك به راميارى و ده هو ئه نجام ئه دا. مروقيكى فيلبازه.

ژوليهن، له ئه نجامى ئه و بيه ختبه دا كه نه يزانيبوو چ وه لاميك به پرسياره كه ي خاتوو دورينال بداته وه، زور ته ريقت بوويه وه. «پياويكى وهك من له سه ريه تى بو قه ره بوو كرده وه ي ئهم شكسته، هه ولبدات!» كاتيكيش له ژووريكه وه بو ژووريكى تر ئه چوون ماچكردى خاتوو دورينالى به ئه ركى خوى زانى.

هيچ شتيك له م ماچه بيچيتر و شتيك له م ماچه، بو هه ردووكيان ناخوشتر و له م ماچه گه وجانه تر نه بوو. ئه وهنده ي نه مابوو كاتى ئهم ماچه بينرين. خاتوو دورينال به شيتى زانى. شله ژا و ترس دايجرت. ئهم كار هه وجانه يه خستيه وه بيرى جه نابي قاليئو.

به خوى وت: «ئه گهر تهنها بوايه م، چيم به سه ر ئه هات؟»

ھەموو پاکیزەبوونى دىسانەوہ سەرى ھەلدايەوہ، كاتىك كە تارىكى بەرى ئەوينى گرت. كەشەكەى بەو جۆرە بىنى، كە ھەمىشە يەككە لە منالەكانى لە نزيكىيەوہ بى.

پۇژى ژووليەن تال بوو. تىكپراى ئەو پۇژە، بىرى لەو كىشابووى. يەك جاريش نەپروانييە خاتوو دورينال كە پرسىيارىكى تيا نەوروژىنى. سەرەپراى ئەمەش ژووليەن ئەوئەندە بى ئاوەز نەبوو، باش ئەيزانى نەك ھەر جيگەى پەسەند نىيە، چ بگا بەوہى تامەزرۆى بن.

خاتوو دورينال ھىشتاش لە ئابلۇقەى ئەو سەرسوورمانەى بىنىنى ئەو ھەموو خاوييە و ئەو ھەموو جەر بەزەيەدا، گرتار بوو. كۆتاييەكەى بە شادمانىيەكى بىويئە، بە خۆى وت: «ئەمە شەرمى ئەوينە لە لاي بىرمەند.» خەنمىكى ئەوينى من، رەنگە ھەرگىز ژووليەنى خۆش نەوى.

پاش نانى نيورپۇ، خاتوو دورينال بۇ پەزىرايى كىردنى جەنابى شاركو دو مەوژىرۆنى فەرماندارى «برەى»، گەرپايەوہ بۇ ھۆلەكە. خاتوو دورينال لە سەر پەردەيەكى قاپدارى درىژۆكەى بچووك كارى ئەكرد. خاتوو دورقيل لايەوہ دانىشتبوو. لە دۇخىكى وەھادا و لەبەر پووناكى پۇژ، قارەمانەكەمان بە ھەلى زانى و پىلاوہكانى خۆى ھىنايە پىشەوہ و قاچى دلپىنى خاتوو دورينالى گووشى كە گۆرەوى تەنك و پىلاوہ پارىسييە جوانەكەى سەرنجى فەرماندارى دلتەپى بۇ لاي خۆى پاكىشابوو.

خاتوو دورينال خەرىك بوو فجووق بكات. دوپرد و گلۆلەى خورى و دەرزييەكانى بەردايەوہ بۇ سەر عەرزەكە تا وای دەرېخات ئەم كىردەوہ گەوجانەيەى ژووليەن بۇ گرتنەوہى شتەكان بووہ. خۆشەختانە دوپردە ناسكە پۇلا ئىنگليزىيەكە شكا و خاتوو دورينال

به‌رده‌وام به داخی ئه‌وه‌وه بوو که ژوولیه‌ن نزیکتر دانیشتبوو:
 — تو بهر له من که‌وتنی دوڤرده‌که‌ت بینی و ئه‌تتوانی نه‌هیلئ.
 که‌چی له‌بری ئه‌وه‌ی دوڤرده‌که بگریته‌وه به له‌قه کیشات به قاچی
 من‌دا!

ئه‌م شتانه فه‌رمانداری فریو دا، به‌لام نه‌یتوانی خاتوو دورقیل
 هه‌لخریئ. ژنه له دلئ خۆی دا وتی: «ئه‌م جوانکیله‌یه چه‌نده
 هه‌لسوکه‌وتی جلفانه‌ی هه‌یه!» پایته‌ختی حاکم نشینی شارستانی
 له هه‌له‌ی له‌م بابته‌هه‌ خوش نابئ. خاتوو دورقیل ده‌رفه‌تیککی گێر
 هیئا و به ژوولیه‌نی وت:

— فه‌رمانت پی ئه‌ده‌م ئاگات له هه‌لسوکه‌وتت بی!

ژوولیه‌ن خۆی ئه‌بینی ده‌ست و پی سپیلکه‌یه، توورپه ئه‌بوو.
 ماوه‌یه‌کی دریژ له‌گه‌ل خۆی راویژی کرد: ئه‌یویست بو خۆی پوون
 بکاته‌وه سه‌باره‌ت به‌م رسته‌ی فه‌رمانت پی ئه‌ده‌م قه‌لس بی‌ت یان
 نا؟ ئه‌وه‌نده‌ش گه‌لحو بوو که گه‌یشته ئه‌م ئه‌نجامه: «ئه‌م فه‌رمانه
 ئه‌گه‌ر په‌یوه‌ندی به بارهینانی مناله‌کانه‌وه بوایه، ئه‌یتوانی به من
 بلئ: «فه‌رمانت پی ئه‌ده‌م» به‌لام ئه‌گه‌ر له‌مه‌ر خوشه‌ویستی من
 بی، ئه‌بی پرنسیپی به‌رابه‌ری قبول بکات. کاتیک که به‌رابه‌ری
 نه‌بی، ناتوانی خۆت بهاویته‌هه‌ باوه‌شی ئه‌وینه‌وه.» ئه‌م شیعه‌ری
 «کورنی» که چه‌ند رۆژ له‌مه‌وبه‌ر خاتوو دورقیل فی‌ری کردبوو، له
 رقا له‌بهر خۆیه‌وه خوینده‌وه:

... ئه‌وین،

خۆی به‌رابه‌ری به‌دی ئه‌هینئ، ناگه‌پی به‌ دوا‌ی به‌رابه‌ری‌دا.
 ژوولیه‌ن که هه‌موو ته‌مه‌نی سوته‌ی نه‌دیوو، په‌لپی گرتبوو له
 دنیای ئه‌وین‌دا خۆی بکات به‌یه‌کی وه‌کو دون ژوه‌ن! له ئه‌نجامی
 ئه‌م قیرسیچه‌یه‌دا به‌ دریژایی رۆژ ده‌ستی دایه‌ کاری گه‌وجانه.
 ته‌نها یه‌ک بی‌ری باش هات به‌ می‌شکیا. له‌ ده‌ست خۆی و له

خاتوو دورینالیش قه‌لس بوو. به ترس و له‌رزه‌وه ئه‌یینی ئه‌وا شه‌و خه‌ریکه نزیك ئه‌بیته‌وه. شه‌ویک که ناچاره بچی بۆ باخ و به تاریکی له لایه‌وه دابنیشی. چ باشتر که به جه‌نابی دورینالی وت حز ئه‌کا بۆ بینینی قه‌شه، ئه‌یه‌وی بچی بۆ قئیریر. پاش نانی نیوه‌پۆش که‌وته ری و تا شه‌و دره‌نگان نه‌هاته‌وه.

له قئیریر، ژوولیه‌ن جه‌نابی قه‌شه‌ی بینی خه‌ریکه ئه‌گو‌یزیته‌وه. ئاخره‌که‌ی قه‌شه له کار ده‌رکرا‌بوو و مالونی جیگری ئه‌چووه شوینه‌که‌ی. ژوولیه‌ن، یارمه‌تی قه‌شه‌ی نیازپاکی دا و هاتبوو به بیریدا بۆ فۆکه بنوسیت که تامه‌زرۆیی له راده‌به‌ده‌ر بۆ پیشه‌ی پیروزی قه‌شه‌یی، ریگه‌ی پینه‌داوه پیشنیازه پر له سوز و سووده‌که‌ی ئه‌و قبول بکات. به‌لام ئیستا نمونه‌یه‌کی وه‌های زولم و بی‌دای ئه‌یینی که باشتر وا بوو له پیناوی رزگاری و به‌خته‌وه‌ری خۆیدا پیشه‌ی پیروزی قه‌شه‌یی هه‌لنه‌بژیری.

ژوولیه‌ن له‌م زیره‌کییه‌ی که لابردنی قه‌شه‌ی قئیریری به هه‌ل زانیبوو و ئه‌و ده‌رگایه‌ی له خۆی دانه‌خستنوو، شادمان بوو. ئه‌گه‌ر هات و پوژیک له پوژان پاریزکردنی له شیوازی ئه‌و به‌سه‌ر پاله‌وانی‌دا زال بوو، ئه‌توانی له‌م ریگه‌یه‌وه روو بکاته بازرگانی.

که له شیر خوین

ئەوین له زماخی لاتین ئاھەنگی مەرگ بیری ئەخاتەو و،
مەرگ له ئەوینەو و،
بەر له مەردن چووی غەم له مال ئەچەق و،
له پاشناخیش پرسی و گریان و
فیل و ماھو و تاوان و پەشیمان!
(گۆرانی ئەوین)

ئەگەر ژوولین لەو بەھرەییەکی که له خۆو پێی وا بوو هەبەتی،
تۆزیکیشی تیا بویە، بەیانی ئەو پۆژە له ئەنجامی گەشتەکی
بۆ قیڕیر، شادمان ئەبوو. دوورکەوتنەو لە قیڕی، کردارە
نابەجێکانی له بیری بردبوویەو. ئەو پۆژەش بە ئەندازە پێویست
مۆن بوو. دەمەوئێوارە بیری قۆشمانە دای له سەری و بە
بیاکییەکی ناوازه له گەل خاتوو دورینال باسی کرد.

ئەو نەدی له باخ دانیشتن، بە بێ ئەو پراوەستی تا هەوا
تاریک ئەبێ، کاریکی ئەنجام دا که بۆی هەبوو بە پادەییەکی
ترسناک ئەم ژنە بەدناو بکات، واتە دەمی برد بۆ گوپی خاتوو
دورینال و پێی وت:

—خاتوون، ئەمشەو، دوو کاتزیمیر پاش نیوہشەو دیم بۆ
ژوورەکەتان. بابەتیک هەبە که ئەبێ پیتانی بلیم.

ژوولین، لەوێ داواکە وەرگیری ئەرزێ لێھاتبوو.
گوشاری ئەو ئەرکە خستبوویە ئەستۆی خۆی و بە گوێرەیی ئەو

ئەبۇبايە ژنىك ھەلفرىيۇننى، ۋەھا قورسايى خىستىبويىە سەر دلى
 كە ئەگەر تواناي پەيرپەوى كردن لە ويستەكەى خوى ھەبۇبايە،
 بە بى قسە چەندىن پوژ ئەخزايە ھۆدەكەى خوى و خوى لەم
 ژنانە ئەشاردەۋە. لەۋە تىگەيشتبوو كە لە ئەنجامى تاكتىكە
 زىرەكانەكەى دويىننى، ھەموو دەرفەتەكانى پوژى پيشووى بەفپوژ
 داۋە و راستىيەكەى نەى ئەزانى بە كام لادا باى داتەۋە.

خاتو دورىنال بە توورپەيى و نەفرەتتىك كە ھىچ درو و
 رپايەكى تيايى، ۋەلامى ئەم داۋاكارىيە بيشەرمانەى ژۋولپەنى
 دايەۋە. ژۋولپەن ھەستى كرد ئەم ۋەلامە كورته بىرپىزىيەكى تيايە.
 لە ۋەلامە زور كورتهكەى دا ھەرچەند زور بە ئەسپايى وتى، وشەى
 «دارزىيى» تيابوو لەگەل ھەندى شت بو منالەكان. ژۋولپەن چوو
 بو ژۋورەكەى و لە گەرانەۋەدا، لاي خاتو دورقىل و زور دوور لە
 خاتو دورىنال دانىشت. بەم جۆرە رپىگەى لە خوى گرت كە بتوانى
 دەستى بگرى. گفتوگو شىۋازىكى ھەتەرى بە خۆۋە گرت. ژۋولپەن
 كە جگە لە چەند ساتىك بىدەنگى، كە مىشكى خوى ھەلئەكراند
 بە باشى لە باسەكەدا بەشدارى كرد. لە خوى ئەپرسى: «بو
 ئەبى نەتوانم پلاننىكى باش دابرىژم كە خاتو دورىنال ناچار بىي،
 سۆزى دووبارەى خويم بداتى، لەو خۆشەۋىستىيەى سى پوژ پيش
 كە ئەم خىستىبويىە بن ركىفى خۆمەۋە؟»

ژۋولپەن لەو دۆخە نائومىدەى تىيكەۋتبوو زور پەرىشان بوو.
 سەرەپاي ئەۋەش ھىچ شتىك نەى ئەتوانى بە ئەندازەى سەرەكەۋتن
 بيشەلەژىننى.

كاتىك كە نىۋەشەۋ بلاءۋەيان لىكرد، ھەستى بەدبىنى ئەۋ،
 ئەم ئەندىشەيەى لە مىشكى دا بەدپهنا كە خاتو دورقىل بە چاۋى
 سووك و نەفرەت سەيرى ئەكا و لاي خاتو دورىنالىش دۆخىكى
 لەمە باشتىرى نىيە.

ژوولیهن له زوری سهرشۆږی بۆ ساتتیکیش خەوی لینه کهوت. به لām چاوپۆشیکردن له نه خشه و پلان دانان و ژیاښکی ئاسایی بردنه سهر له گه ل خاتوو دورینال و وهکو نه وهالیک چێژ له خۆشی و شادمانی هه موو پۆژهی ژیان وهرگرتنیش، ئەو قۆناغه بوو که ژوولیهن هه زار فرسهنگ لێی دوور بوو!

میشکی خۆی بۆ داهینانی گه لاله ی زیره کانه گۆشی. پاش تۆزیک هه موو ئەم قسانه ی به بیهووده زانی. کاتیک که، کاترمیری دیواری کۆشک زهنگی دووی سهر له به یانی لیدا، ژوولیهن به پراستی کلۆل و هه ناسه سارد بوو.

ئەم زهنگه به ئاگای هینایه وه، ههر وهک ئەو قووقه ی که له شیره ی که «سه ن پیتززی» پاکیزه ی هینایه وه به خۆیدا. بینی گه یشتۆته دژوارترین چرکه ساتی روداوه که. له و ساته وه که ئەو پێشنیازه ی کردبوو، ئیتر بیرى ئەو پێشنیازه رودارانە ی خۆی نه که وتبوویه وه، که به توورپه یی وه لāmی درابوویه وه!

هه لسا و به خۆی وت:

— پیموت کاترمیر دووی سهر له به یانی ئەچم بۆ لای. پهنگه من ئەزموونیکى وه هام نه بی، وهک خوی گوندیانه تۆزیک رهق بم. خاتوو دورینال ئەمه ی تیگه یاندووم، به لām لانیکه م لاواز نیم. ژوولیهن هه قى بوو له بویری خۆی رازی بی. هه رگیز ئەرکیکی له مه دژوارتری نه خستبوویه ئەستۆی خۆی. کاتیک که ئەیویست دهرگای ژووره که ی خۆی بکاته وه، به راده یهک ئەله رزی، که ئەژنۆکانی نه یان ئەتوانی رایگرن. ناچار بوو به دیواره که خۆی رابگرئ.

پیلایى له پيدا نه بوو. چووه پشت دهرگای ژووره که ی جه نابى دورینال و گوپی هه لخت. پرخه ی ئەهات. له م بابته وه غه مگین بوو. که وا بوو ئیتر هه یچ بیانوویهک نه بوو بۆ ئەوه ی نه چئ بۆ

ژووره‌که‌ی. به‌لام‌ خ‌وايه‌ گيان! که چ‌ووه‌ ژووره‌وه‌ ئه‌ب‌ی چ‌ی ب‌کات؟ ه‌یچ پ‌لانیکی دان‌ه‌نا‌بوو و ئه‌گه‌ر ه‌ه‌شی بوو، ئه‌وه‌نده‌ ش‌پ‌رزه‌ و ش‌له‌ژاو بوو که توانای ج‌یبه‌ج‌یکردنی نه‌بوو.

سه‌ره‌نجام له‌ م‌یانه‌ی ئازار و دل‌ه‌راوه‌که‌یه‌ک‌دا که ه‌ه‌زار جار له‌ ئه‌شکه‌نجه‌ی به‌ره‌و مه‌رگ پ‌و‌یشتن سه‌خت‌تر بوو، پ‌ی‌ی نایه‌ دا‌لانیکه‌وه‌ که ئه‌چ‌وو ب‌و ژووره‌که‌ی خاتوو دور‌ینال. به‌ ده‌ستیکی له‌رزۆک ده‌رگای کرده‌وه‌ و له‌گه‌ل‌ کردنه‌وه‌، ده‌نگ‌یکی سامناکی به‌دیه‌ینا.

ژوور پ‌ووناک بوو و چ‌رایه‌کی خه‌و له‌ بن ئاگر‌دانه‌که‌ ئه‌سووتا. چ‌اوه‌روانی ئه‌م نه‌گبه‌تییه‌ تازه‌یه‌ نه‌بوو. خاتوو دور‌ینال به‌ بینینی ئه‌و به‌ خ‌یرایی له‌ قه‌ره‌و‌یله‌که‌ی دا‌به‌زی و ق‌یژاندی: «نه‌گبه‌ت!» که‌شی ژووره‌که‌ تو‌زی‌ک ش‌له‌ژا. ژوولیه‌ن پ‌لانه‌ پ‌ه‌مه‌کییه‌کانی له‌ بیر برده‌وه‌ و ه‌یور بوویه‌وه‌. به‌ رای ئه‌و، گه‌وره‌ترین به‌ده‌ختی بوو که ژنیکی ئاوه‌ها دل‌ی نه‌چ‌یته‌ سه‌ری. وه‌لام‌ی لۆمه‌کانی ئه‌وی نه‌دایه‌وه‌. وه‌لام‌ه‌که‌ی ئه‌وه‌ بوو که خ‌وی خست به‌سه‌ر پ‌ی‌ی‌دا و ئه‌ژنۆی گرت‌ه‌ باوه‌ش. کاتیکیش خاتوو دور‌ینال به‌ پ‌قه‌وه‌ قسه‌ی کرد، ده‌ستی کرد به‌ گریان و فرم‌یسی هه‌ل‌پ‌ژاند.

چ‌ه‌ند کاتژم‌یر پ‌اش ئه‌وه‌، کاتیکی که ژوولیه‌ن له‌ ژووره‌که‌ی خاتوو دور‌ینال هاته‌ ده‌ره‌وه‌، به‌ زمانی پ‌ۆمانس ئه‌ب‌ی بو‌تری که ئیتر ه‌یچ نه‌ما‌بوو ئاره‌زووی ب‌کات! له‌ پ‌استیدا، له‌ پ‌یژهنی ئه‌و ئه‌وینه‌وه‌ که خ‌وی به‌دیه‌ینه‌ری بوو و له‌ ئه‌نجامی هه‌ژانی ئه‌فسووناوی ئه‌و ژنه‌ شه‌نگه‌ له‌ ناخ‌دا چه‌که‌ره‌ی کردبوو، به‌ سه‌رکه‌وتنیکی پ‌رشن‌گ‌دار گه‌یشتبوو که له‌ که‌وشه‌نی ئه‌و نه‌شاره‌زایی و ب‌ی ئه‌زموونیه‌ په‌راندیه‌یه‌وه‌.

به‌لام‌ ئه‌و که گ‌یرۆده‌ی دفره‌یه‌کی سه‌مه‌ره‌ بوو، له‌ شیرین‌ترین ساته‌کانیش‌دا ئه‌یویست لاسایی ئه‌و کابرایه‌ ب‌کاته‌وه‌ که شاره‌زای

پازه‌کانی پامکردنی ژن بوو. به وردی، هه‌ولیکی زوری دا بۆ تیا بردنی هه‌موو ئه‌و شته باشانه‌ی له سروشتی‌دا هه‌بوو. له‌بری سه‌رنجدان له‌و شوور و هه‌لچوونه‌ی به‌دی ئه‌هینا و، له‌بری سه‌رنجدان له‌و په‌شیمان بوونه‌وه‌ی که گه‌رمای ئه‌م هه‌ژانه‌ی زیاتر ئه‌کرد، بیری ئه‌رک هه‌رگیز له‌به‌ر چاوانی نه‌په‌وییه‌وه! ئه‌ترسا نه‌کا به‌هوی لادان له‌م نمونه‌یه که ئه‌وپه‌ری دلخواز بوو، که پلانه‌که‌ی په‌یره‌ویکردن له‌و نمونه‌یه بوو، تووشی په‌شیمانی و سووکایه‌تی هه‌میشه‌یی ببی. کورتیه‌که‌ی، نه‌یهیشت له‌و به‌خته‌وه‌رییه‌ی پپی ره‌وا بینرابوو، سوود وه‌ربگری. وه‌ک ئه‌و کچه شانزه سالانه‌یه وا بوو که روخساریکی زور جوانی هه‌بوو و کاتیکی که ئه‌چوو بۆ به‌زمی سه‌ما، تیر سوواروی ئه‌کرد.

خاتوو دورینال که له‌هاتنی ژولیه‌ن ترسیکی مه‌رگبار دایگرتبوو، ئه‌وه‌نده‌ی پینه‌چوو تووشی گورچوو‌پرتترین ئه‌شکه‌نجه بوو. گریان و نائومیدی ژولیه‌ن به‌ته‌واوه‌تی رای ئه‌شه‌کاند. ته‌نانه‌ت، کاتیکی که ئیتر هیچ نه‌مابوو لی‌ی درێخ بکات، دیسانه‌وه‌ش به‌رق و نه‌فره‌ته‌وه که هیچ پریایه‌کی تیا نه‌بوو، پالی به‌ ژولیه‌نه‌وه‌ ئه‌نا و پاشان خوی هه‌لئه‌دایه‌وه‌ باوه‌شی. هیچ نه‌خشه‌یه‌ک له‌هه‌موو ئه‌م په‌فتاره‌دا نه‌ه‌بینرا. پپی وا بوو وه‌ها به‌ر نه‌فرینی خوداوه‌ندی که‌وتوو که هیچ به‌خشین و چاوپۆشییه‌ک نایگریته‌وه. گه‌رمترین نه‌وازشی پپشکه‌ش به‌ ژولیه‌ن کرد و هه‌ولیدا له‌م ریگه‌یه‌وه دیمه‌نی به‌هه‌شت له‌به‌ر چاوی دوور بکاته‌وه. به‌کورتی، قاره‌مانه‌که‌ی ئیمه، ئه‌گه‌ر ریگه‌ی چپژوه‌رگرتن له‌م به‌خته‌وه‌رییه‌ی خوی بناسیایه، هیچ که‌موکوورییه‌ک له‌به‌خته‌وه‌رییه‌که‌ی‌دا نه‌بوو. ته‌نانه‌ت ئه‌یتوانی دلی ئه‌و ژنه‌ی که به‌ده‌ستی هینابوو، به‌ئاگری سووز و خۆشه‌ویستی گه‌رم دابه‌ینن. پویشتنی ژولیه‌ن، شوور و هه‌ژانی خاتوو دورینالی دانه‌مرکانده‌وه و مملانیی ئه‌وی له‌گه‌ل

پەشیمانییە جگەرسووتینەکانی کۆتایی پێنەهێنا.

«خوایە گیان! کە وا بوو بەختەوهربوون و چێژ وەرگرتن
 لە ئەوینی ژنیک گەیشتن بە شتیکی لەمە زیاتر نەبوو؟» ئەمە
 بوو یەكەمین ئەندێشەى ژولێن کاتیک کە گەیشتەوهر ژوورەكەى
 خۆى. تووشى سەرسوورمان و دلەخورپێك ببوو کە گیان،
 کاتیک کە بە ئارەزووی لەمێژینەى خۆى ئەگات، تووشى ئەبێ.
 خووی بە ئارەزووکردن گرتبوو. بەلام ئیتر هیچى وای نەئەبینی
 کە ئارەزووی بکات. سەرەرای ئەمەش هیشا بیرەوهرى نەبوو.
 ژولێن وەك سەربازیک کە لە سان بینین گەراووتەو، بە وردى
 بە هەموو رەفتارەکانى خۆى دا چووێو. «ئایە لە راپەراندنى ئەو
 ئەركەى لە ئەستۆم بوو هیچ كێماسییەك لە من نەبینراو؟ ئەركى
 خۆم بە باشى ئەنجام داو؟»

ئینجا کامە ئەرك؟ ئەركى پیاویك کە خووی بە دلەبرى کردن
 لە بەرامبەر ژندا گرتوو؟

رۆژنا دواتر

لیۆی جرمه بۆ لیۆی و، به دهستی خۆی
ههڵقه کانی که زیهی لاولوی په ریختنای ههڵه ایه وه!
(دون ژوان - ۱ - ۷)

له بهختی سه رکه وتووی ژولیهن، خاتوو دورینال وه ها شایی
گهشکه ببوو و هیدمه گرتبووی که نهی ئه توانی پهی به گه وجیتی
پیاویک بیات، که دهستوبرد، جیگه ی هه موو شتی ئه م دنیا یه ی له
به رچاویا گرتبوو.

له و کاته دا که به هۆی که وتنی کازیوه وه، داوای لیکرد بپرواته وه
بۆ ژووره که ی خۆی، وه های وت:
- ئۆف! خوايه گیان، ئه گه ر میرده که م دهنگیکی بیستی،
ئه بی دهست له خۆم داشۆرم.

ژولیهن که درفته ی دهستکه وتبوو پرسته ی بۆ بهۆنیتته وه، ئه م
پرسته ی هاته وه بیر:

- ئایه له ژيانی خۆت په شیمانی؟
- ئاخ! که له م کاته دا به پرستی داخی بۆ ئه خۆم. به لام هیچ
له وه په شیمان نیم که تۆم ناسیوه.

مه نه ری ژولیهن وای لی ئه ویست به پۆژی رۆشنا بگه پیتته وه
بۆ ژووره که ی خۆی، به لام به وریاییه کی ژیرانه وه. ئه و وردبینیه
به رده وامه ی له هه لسوکه وتی خۆی دا به کاری ئه هینا و هه مووشی
له بهر ئه وه ی به کارامه و پسیپۆر بژمیردری، یه ک به ره نجام

زیاتری نه بوو: کاتیک که له سهر خوانی نیوه پوځ خاتوو دورینالی
بینی؛ نه وندنه به پریز و پاریزه وه جوولایه وه، که بو خوی شاهکاریک
بوو.

به لام سه بارهت به خاتوو دورینال ئه بی بوتری ههر جاره ی
که سهیری ئه وی ئه کرد، به بی ئه فان تا بناگوئی سوور هه لئه گه پرا
و نه ی ئه توانی بو ساتیکیش به بی سهیرکردنی پوخساری ئه و
بژی. نه ی ئه توانی شله ژانه که ی بشاریته وه و کاتیکیش هه ولی ئه دا
بو شارندنه وه ی، نه وندنه ی تر په ره ی ئه سه ند.

ژوولیه ن ته نها یه ک جار زیاتر سهیری نه کرد. خاتوو دورینال،
سه ره تا ئه و شهرم و پاریزه ی ئه وی به دل بوو. به لام که بو ی
دهرکه وت ئه و نیگایه، نیگای تری به دواوه نییه، دل داخو ریا و به
خوی وت: «تو بلئی ئیتر خوی نه ویم؟ داخی گرانم، من بو ئه و
زور پیرم. ده سال له و گه وره ترم.»

له ریگه، له هوله که وه به ره و ناویاخ، دهستی ژوولیه نی گووشی.
ژوولیه ن له هیدمه ی ئه م ئه وینه تاییه ته له ناخی دا به دیهینا بوو،
به نیگایه کی ئه ویندارانه وه سهیری کرد. چونکه کاتی ناخو اردن،
خاتوو دورینالی زور جوان هاتبوویه بهر چاو و سهری داخستبوو
و لایه نه کانی ئه و جوانییه ی له لای خوی تاوتوی کردبوو. ئه م
نیگایه دلنه وایی بوو بو خاتوو دورینال. سه ره پای ئه وه ش هه موو
شله ژانه که ی نه په واندنه وه. به لام به شیک له په ریشانییه که ی به
ته و او ته نه هیشت. ئه و په شیمانیه ی که کاتی بیرکردنه وه له
میرده که ی ههستی پی ئه کرد.

له سهر نان، میرده که ی ههستی به هیچ نه کردبوو. به لام
سه بارهت به خاتوو دورقیل وا نه بوو. ئه م ژنه له زور شت گه یشتبوو،
که خاتوو دورینالی له ئاستانه ی رووخان و خو به دهسته وه دان
دایه. به دریزایی ئه و پوژه، ئه م دوسته دل سوژه به هیما و ئه ماژه

لهگه‌لی دوا و ئه و گئژهنه‌ی خه‌ریک بوو تی‌ی ئه‌که‌وت، به ره‌نگی ترسناک پیشانی دا.

خاتوو دورینال له ئاره‌زووی ئه‌وه‌دا ئه‌سووتا که له‌گه‌ل ژوولیه‌ن ته‌نها بئ. ئه‌یویست لی‌ی بپرسی که هیشتاش خۆشی ئه‌وی یان نا؟ سه‌ره‌پای ئه‌و په‌وشته به‌سۆز و ناسکه‌ی، چه‌ند جار خه‌ریک بوو به خاتوو دورقیل بلئ که بوونی پئگر و ملۆزمه. ئه‌و شه‌وه، له باخ، خاتوو دورینال وای پئکخست له نیوان ژوولیه‌ن و خاتوو دورینال دا دابنیشئ. خاتوو دورینال که وینه‌یه‌کی دل‌پفینی له گۆشینی ده‌ستی ژوولیه‌ن و بردنی بۆ لیوی، له لای خۆی نه‌خشانده‌بوو، نه‌یتوانی ته‌نانه‌ت یه‌ک وشه‌ش له‌گه‌لی بدوی.

ئه‌م له‌مپه‌ره‌هه‌ز و ئاره‌زووی دوو ئه‌وه‌نده کرد. په‌شیمانیه‌ک گیانی ئه‌که‌رۆشت؛ شه‌وی پیش، له‌وه‌ی که ژوولیه‌ن به‌و جۆره‌ ناپاریز خۆی کردبوو به‌ژوره‌که‌ی ئه‌ودا، ئه‌وه‌نده به‌ توندی سه‌رکۆنه‌ی کردبوو، له‌وه‌ ترسابوو و له‌رزی لیها‌تبوو که ئه‌مشه‌و ئه‌یه‌ت بۆ لای. هیشتا زوو بوو که باخی به‌جئ هیشت و چوو بۆ ژوره‌که‌ی و چاوه‌پیی کرد. به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئوقره‌ و ئارامی نه‌بوو، به‌ره‌و ژوره‌که‌ی ژوولیه‌ن پۆیشت و گویی نا به‌ ده‌رگا‌که‌وه. سه‌ره‌پای ئه‌و گومان و ئه‌وینه‌ ئاگراوییه‌ی که گیانی ئه‌خوارد، نه‌یویرا بچینه‌ ژوره‌وه. چونکه له‌ په‌نده‌کانی شارستانه‌ که ئه‌م کاره به‌ په‌ستترین کرده‌وه ئه‌ژمیردی.

هیشتا هه‌موو خزه‌تکاره‌کان نه‌چوو‌بوونه ناو‌جئ. شه‌رم و پاریز ناچاری کرد بگه‌په‌ته‌وه بۆ ژوره‌که‌ی خۆی. دوو کاتژمیری چاوه‌پوانی وه‌ک دوو سه‌ده تئیه‌په‌بوو.

به‌لام ژوولیه‌ن سه‌باره‌ت به‌و شته‌ی که ناوی نابوو ئه‌رکی سه‌ر شانی ئه‌وه‌نده به‌ ئه‌مه‌گ بوو، ته‌نانه‌ت به‌ قه‌د سه‌ره‌ده‌رزیه‌کیش کۆتایی نه‌کرد و ئه‌و کاره‌ی که به‌ ئه‌رکی دانا‌بوو، موو به‌ موو

جێبه جێی کرد.

کاتژمێریک پاش نیوه شه و له ژووره کهی خۆی هاته دهره وه. پاش ئه وهی دانیابوو که خانه خوی خه وتوه، خۆی کرد به ژووره کهی خاتوو دورینال دا. ئه و شه وه له لای دلبهر به چێژ و به خته وه ریه کی مه زنتر گه یشته، چونکه که متر بیری ریا و پواله ت و ئهرک که وته وه. چاوی بینا و گوئی کراوه بوو. ئه و قسانه ی خاتوو دورینال دهر باره ی ته مه نی خۆی پپی وت، متمانه و ئه رخایه نی خزانده بنی دلپیه وه.

خاتوو دورینال، به بی مه به ست و بو ئه وه ی ئه م بیره ملۆزمه له کۆل خۆی بکاته وه، به رده وام ئه بیوت:

— به داخه وه من ده سال له تو گه وره ترم، چون ئه توانی منت

خۆش بوی؟!

ژوولیه ن له واتای ئه مه تینه ئه گه یشته. به لام بینی که په ژاره ی ژنه به راستی ته نگی پیه له چنیوه. جا ترسه که ی فه رامۆش کرد، بو ئه وه ی نه بی به گالته جار.

له گه ل ئه مه دا ئه و بوچوونه گه و جانه یه ی که پپی وا بوو به هوی ئه وه ی بنه ماله که ی هه ژارن، دلبهره که ی به چاوی سووکه وه سهیری ئه کات، ون بوو. ورده ورده که شوور و تامه زرۆیی ژوولیه ن، چه زی خۆشه ویستی که مرووی دانه مرکانده وه، دلبهریش توانی تا راده یه ک شادمانی و به هره، هیزی داوه ریکردنی دلبه رکه ی به ده ست به یئێ. ئه و شیوازه ی که ژوولیه ن شه وی پپشوو گرتبوویه بهر و ژوانی دویشه وی کردبوو به مهیدانی سه رکه وتن، نه ک خۆشی و کامه رانی، خۆشبه ختانه، ئه مشه و به کاری نه هیئا. خاتوو دورینال ئه گه ر به شیوه یه کی مسوگه ر هه سته به و پواله ته ساخته یه بکرדיا، ئه م ئاشکرا بوونه غه مناکه تا هه تایه هه موو خۆشی و شادییه کی له ده سته ئه رپانده. خاتوو دورینال ئه م دیارده ی به

هیچ شتیکی تر لیک نه ئه دایه وه جگه له جیاوازی دلته زینی ته من له نیوانیان دا.

هرچهند خاتوو دورینال زور له بناغه و بنه رته تاکنی ئه وینی نه کۆلیبویه وه، به لام ئه یزانی جیاوازی ته من له پاش جیاوازی سامان، به یه کیك له و سه رچاوانه دائه نری که له شارستان، هر کات که باسی ئه وین ئه کری، ئه بیته هوی گالته پیکردن.

ژوولیهن که له غاوی دلی دابوو به دهست گوری جهوانی خۆیه وه، له ماوهی دوو سی رۆژدا، شیتانه خوی دا به دهست ئه وینه وه.

به خوی ئه وت: «ئهی دان به وه دا بنیم که دلی ئه م ژنه وه ک فریشته یه ک پاکه و ژنیکی له و جوانتر پهیدا نابی.»

ژوولیهن، ئه و ئه رکه ی بۆ خوی دیاری کردبوو به ته واوه تی له بیرى چوویه وه. ته نانه ت له یه کیك له کاته کانی راده ست بوون و فه رامۆشی، هه موو دلّه خورپه و هه لچوونه کانی خوی بۆ باس کرد.

ئه م دانپانانه، ئه و ئه وینه ئاگراوییه ی که خوی به دیهینه ری بوو، گه یانده لوتکه. خاتوو دورینال به شادمانی به خوی ئه وت: «که وا بوو من هیچ خه نیمیکی به خته وهرم نه بوو!» ویرای سه باره ت به وینه ی دلداره که ی ژوولیهن لئی پیرسی. ژوولیهن سویندی خوارد که ئه و وینه یه وینه ی پیاویک بووه.

ئه و کاتانه ی که خاتوو دورینال ئه وهنده ئاسووده ئه بوو که بتوانی بیربکاته وه، له وهی که ئه و به خته وه ریبه له دنیا دا هه یه و ئه م هه گیز په ی پێ نه بردووه، زور سه ری سوور ئه ما.

به خوی ئه وت:

— ئاخ! خۆزگه ده سال بهر له مه، ئه و پۆژانه ی که هیشتا به جوان ئه ژمیردرام ژوولیهنم بناسیایه.

به لام ژوولیهن زور له م بیرانه دوور بوو. ئه وینی هیشتاش

بهره‌نجامی به‌رزه‌فږی بوو. بهره‌نجامی چټیژی ده‌سته‌مؤکردنی ژنیک که سهره‌پای ئه‌و هه‌مووه پاکي و جوانییه، که‌وتوته دست بوونه‌وه‌ریکی سووک و نه‌گبته و به‌دبه‌ختی وه‌کوئو. پرسیاره‌کانی، هه‌لچوونه‌کانی له بهره‌امبه‌ر سوژ و جوانی ئه‌فسوونگه‌رانه‌ی دل‌بهره‌که‌ی، خاتوو دورینالی سه‌بارته به دیارده‌ی جیاوازی ته‌من ئه‌رخایه‌ن کرد. به‌لام ئه‌گه‌ر خاتوو دورینال له پرنسییه‌کانی په‌یوندی کۆمه‌لایه‌تی و ئاه‌وه‌ز له ولاتی پيشک‌ه‌وتوی بزانیایه، که ماوه‌ی ئه‌وینداری ژنیکی سی‌ساله‌ چهند به‌رگه‌ ئه‌گرئ، به بی‌قسه له به‌رده‌وامبوونی ئه‌وینیک که جگه له سه‌رسوورمان و کیشه‌ری خۆپه‌رستانه، به هیچی تر زیندوو نه‌بوو، له‌رزی لی ئه‌نیشته.

ژوولیه‌ن، له‌و کاتانه‌دا که به‌رزه‌فږی له بیر ئه‌چوو‌یه‌وه، په‌سنی هه‌موو شتیکی خاتوو دورینالی ئه‌دا تا ئه‌گاته کلاو و کراسه‌که‌ی. له چټیژ و بوئی ئه‌م شتانه تیر نه‌ئبوو. دۆلایه ئاوینه‌داره‌که‌ی ئه‌کرده‌وه و چه‌ندین کاتژمیر ئافه‌رینی له پیکوپیکي و جوانی ئه‌و شتانه ئه‌کرد که له‌وئ دانرابوو. دل‌داره‌که‌ی سه‌ری ئه‌نايه سه‌ر شانی و لی ئه‌پروانی و ئه‌ویش له‌و قوماش و گه‌وه‌رانه‌ی ئه‌پروانی که شه‌وی پیش په‌رده، له زاواوه به بووک ئه‌درئ.

خاتوو دورینال هه‌ندیجار له دل‌ی خۆیدا ئه‌یوت:

— چه‌ند خۆش ئه‌بوو ببومايه به ژنی یه‌کیکی وه‌ک ئه‌م کابرا!

چ گیانیکی ئاگراوی، چ ژیانیکی پر له خۆشیم ئه‌بوو له‌گه‌لی!
به‌لام ژوولیه‌ن له هه‌موو ژیانی خۆی‌دا تا ئه‌م راده‌یه له شمه‌کی ترسناکی جبه‌خانه‌ی ژنان نزیک نه‌ببوویه‌وه. به خۆی ئه‌وت: «بروا ناکه‌م له پاریس له‌مه جوانتر هه‌بی.» ئه‌وسا هیچ په‌رخنه‌یه‌کی له به‌خته‌وه‌ری خۆی نه‌بوو. زورجار پیا‌هه‌لگوتنی دۆستانه و سوژئامیزی دل‌بهر، ئه‌و بوچوونه گالته‌یه‌ی سه‌ره‌تای په‌یوه‌ندییه‌که‌یانی له بیر ئه‌برده‌وه که ئه‌و هه‌مووه ده‌سکرد و

ئەو ھەموو گالتە ئامىز بوو. كاتى وا ئەھاتە پېشەو، سەرەپاى خووگرتنى بە فيل و درۆ، لە لای ئەم ژنە لىبور دە ئەویندارە، ددانى بەو دا ئەنا كە گىرۆدەى چ داب و پىسايەك بوو. وەك بلىي پايەى خووشەويستەكەى لەوەى كە ھەبوو بالاتر بوو. خاتوو دورىنالىش لە ئاستى خوئەو شىرىنتىر چىژى وەرئەگرت لەوەى ھەندى شتى وردەكارى بەم گەنجە بەھرەدارە فىر ئەكا، كە پىي وا بوو شياوى ئەو ھەى پوژىك لە پوژان بە ھەموو پلەيەكى بالا بگات. تەنانەت جەنابى فەرماندار و جەنابى قالىنۆيش بە دەست خوئان نەبوو و پەسنى ئەم گەنجەيان ئەكرد؛ بەلام خاتوو دورىنال پىي وا بوو ئەوانە پەسنى نەكەن باشتەرە! بەلام خاتوو دورقىل لەوانە نەبوو كە ھەستى خوئ دەربىرئى. چونكە لەوەى كە ئەيىنى خەموكى داىگرتبوو و ئەيزانى ئاموژگار يەكانى لە لای ئەو ژنەى كە ئەم پىي وا بوو بە جارئ شىت بوو، بە دزىو و دوژمانە ئەژمىردى. بۆيە بە بئ ئەوەى ھىچ بيانوويەك بەدا بە دەستەو، لە قىرژى رۆيشت و كەسىش نەيوت بۆ ئەرۆي.

خاتوو دورىنال لە ئەنجامى ئەم رووداوەدا، چەند دلۆپ فرمىسكى پشەت و ھەر زوو تىگەيشت كە خوئشى و بەختەوەرى دوو ھىند زياد بوو. لە دواى ئەو رۆيشتنە، بە درىژايى رۆژ لەگەل سۆتەكەى لە سووچىكى چۆل دا پىكەو ئەبوون.

ژوولەين، بۆيە زۆر ھەزى بە نزيكبوون لە دلەبرەكەى ئەكرد، چونكە ئەگەر بۆ ماو ھەىك لىي دوور بكەوتايەتەو، پىشنىازە شوومەكەى فوكە ئەھاتەو ھىرى و ئەيھەژاند. لە يەكەم پوژەكانى ئەم ژيانە تازەيە، زۆر ساتى جوړاوجۆر ھاتە ئاراو ھەىكە ژوولەين، ئەو مروئەى كە ھەرگىز كەسى خوئ نەويستبوو، چىژىكى زۆرى لە پاكى و پاستگۆي ئەبرد، تا ئەو پادەيەى خەرىك بوو لە لای خاتوو دورىنال باسى بەرزەفرىيەكەى خوئ بكات كە تا ئەو كاتە

گه وههري ژيانى بوو. ههزى ئه کرد بتوانى سه بارهت به و خوليا سهيرهى پيشنيازه كهى فوكه له ناخدا بهديهيناوه راويژى له گهه بكات. به لام پروداويكى بيترخ ريگهه هه موو جوړه راستگوييه كى ليگرت.

جېڭىدا تىزارەوان

ئاي، ئەم ھەلقۇلىنى ئەۋىنە،
 چەنە لە شىكۆي رۇژىكى مەھەلەنگى بەھار ئەچى،
 رۇژىك كە لەمكەتەدا مەھەلەشاخەۋەي خۇر
 پېشتان ئەمەلە سەتەيىكى تر
 ھەۋرېك مەيىت ۋەيچ خامىنر!
 (دو جوامىرى فېرۇنايى) (۵۲)

رۇژىك، دەمەۋ ئىۋارە، لە بنى باخى ميوە، دور لە چاۋى
 غەۋارە، لاي خۇشەۋىستەكەيەۋە دانىشتىۋو و لە ئەندىشەي
 زىندەخەۋدا رۇيشتىۋو. بە خۇي ئەۋت: «ئەم ساتە شىرىنانە بۇ
 ھەمىشە بەردەۋام ئەبن؟» ساخۋونەۋە لە سەر ھەلبۇزاردنى پېشە
 ھەموۋ گيانى داگرتىۋو. ئەۋ كېشە گەۋرە و ناخۇشەي لىك ئەدايەۋە
 كە كۆتايى بە قۇناغى مەنالى ئەھىنى و ئەگەر مەۋف پارەي نەبى،
 سالاھەكانى جەۋانى تىك ئەدات.

ھاۋارى كرد: «ئاخ! بە راستى ناپۇلىۋن نىردراۋى خوا بو
 بۇ يارمەتيدانى گەنجانى فەپانسە! كى جىگەي ئەگرىتەۋە؟ ئەم
 رەبەنەنە، تەنەت ئەۋانەي لە من دەۋلەمەندترن و چەند كرۇنىكىيان
 ھەيە تەنھا خويىندى پى دابىن ئەكرى و، بەشى كرپىنى ھىچ ناكات
 بۇ مەۋقەيىكى بىست سالان و ناتوانى پېشەيەك بۇ خۇي پەيدا

۵۲ - دوو جوامىرى فېرۇنا: The Two Gentlemen of Verona **تەنەۋنامە** شانۇگەرىيەكى
 گالئەئامىزە، نوۋسىنى شىكسىپىر لە ھەۋت پەردەدا.

بکات! « ٺهوسا ٺاڃيڪي قوڻي هه لکيشا و تي:
— چي ببي و چي ڀوو بدات، ٺم بيره وهريه
شوممه هه تا ماوين ناهيڻي به بهخته وهري شاد
ببين.

له ڀر بيني خاتو دورينال ناوچه واني تيڪناوه و
داره تيڪي سارد و دلڀرهنجيني به خويه وه گرتووه.
ٺم شيوه بيرکردنه وه به به ڀر اي ٺو شياوي خزمه تڪاران بوو.
خاتو دورينال كه خوي به خاوهني سامانتيڪي زه بهند ٺه زاني
و پي و بو ٺه گهر شتيڪ بو ٺه وه بشي به دهست بهيڻري، به
مسوگري ٺووليه نيشي به دهوله مهند ٺه زاني. هه زار جار له ٺيان
خوشتري ٺه ويست و ڀاره له لاي هيچ نرخی نه بوو.

ٺووليهن زور دور بو له وهی بزاني خاتو دورينال چون بير
ٺه کاته وه. ٺم ناوچاو تالکردنه هيڻايه وه سر عرز. وه ها ميشڪي
ڀيڪگوشي كه بتواني رسته كه ي ساخ بکاته وه و بهم ٺنه خانه دانه ي
له لايه وه له سر راخهري چيمهن دانيشتبوو، بلتي كه ٺمه ٺه
قسانه بو له گه شته كه ي بو مالي هه ٺالي دارفروش، بيستويه تي.
ٺمه سه لماندني بيدينان بوو.

خاتو دورينال كه هيشتاش ٺه ساردييه ي شويني گهرمترين
سوژ و ههستي گرتبوويه وه، به روخساريه وه ٺه بينرا، تي:
— زور چاڪه، له مه به دواوه له گهل ٺم جوړه كه سانه
هه لسوڪه وت مه كه!

ٺم ناوچاو گرڙيبه، يان باشتره بلين په شيماني له پاريز
نه كردن، به كه م شڪستي ٺه ساويره^(۵۳) بو كه ٺووليه ني په لڪيش
ٺه كرد. به خوي وت: «ٺم ٺنه مروڦيڪي باش و دلسوزه، ههستي

۵۳. ساويره: illusion دوان و وڀنه له گهل ته ماري ٺه نديشه ي. [۴] وهم، توهم [N]

illusion [۵] توهم.

بهرامبهر به من زور بههیزه. بهلام له بهرهی دوژمن دا گهوره بووه. ئەمانه پراهاوتون له جوامیره به گهوههراڼه بترسن که پاش خویندنیکی شایسته، پارهیهکی وههیاڼ نییه که پیشهیهکی باش بو خوڤان دابین بکهڼ. ئەگەر دهرفتهی ئەوهمان پئی بدرایه که به چهکی یهکسانهوه مملانییمان بکردایه، چ چاره نووسیگان ئەبوو؟ بو وینه، خوم ئەبووم به سهروکی شارهوانی قیریر، شارهوانیکی دلپاک، وهکو جهنابی دورینال که بهراستی پاکه! چهند به باشی ریگه له کاره فیلاوییهکانی جیگری قهشه و جهنابی فالینو ئەگرت! دادگری چنده به باشی له قیریر سهرئهکهوت. بههرهیاڼ نهی ئەتوانی بیی به کۆسپی دهسهلات. ئەوانه به بیوچان خهریکی پهل کوتان.

بناغی بهختهوهری ژولیهڼ ئەو پوژه خهریک بوو بو ههمیشه دابمهزریت. بهلام قارهمانهکهمان له جهربهزهی کهم بوو. جهربهزهی پیویست بوو بو جهنگ و ئەو جهنگهش ئەبوایه دهبه جئ دهست پئی بکات. خاتوو دورینال له قسهکانی ژولیهڼ سهری سوورپامبوو. چونکه خهلهکی ریزهکانی خوی ئەیانوت، گهپانهوهی رۆبسیپیر له ههمو شت زیاتر پشت ئەستوره بهو گهنجانهی چینی خوارهوه که خویندهواریهکی باشیان ههیه. دوخی ساردی خاتوو دورینال ماوهیهکی دریژی خایاند و ژولیهڼ وای ههست کرد ئەو دارهته له پوخساری دا نهخش بووه. هۆکەشی ئەوه بوو نهفرهت له قسهکانی ژولیهڼ، جیگهی خوی دابوو به ترس و خاتوو دورینال لهوه ئەترسا نهکا به ریکهوت شتیکی توندی پئی وتبئ. ئەم نهخشی بهدبهختیه، لهو کاته دا که لهوپهپی شادمانی و دوور له نیگای غهواره ئەژیا، له پوخساری بیگهردی دا پهنگی دایهوه.

ژولیهڼ، لهوه زیاتر نهیویرا خوی بدا به دهست زیندهخهوه دوورودریژهکانیههوه. بهو پییهش ئارامی دهروونی پتر و خولیا

ئەوینی ئەوئ بېوو. وای هەست کرد چوون بۆ ژووری خاتوو دورینال ژیرانە نییە. باشتەرە خاتوو دورینال بئیت بۆ لای ئەو. ئەگەر خزمەتکارێک ئەوەی ببینیایە، هەزار بیانووی بۆ پاساوی ئەو کردەوێهە بېوو.

بەلام ئەم شیوازە زیانیشی هەبوو. ئەو پەرتووکانەى لە فۆکەو بە ژوولیهن گەیشتبوو، خۆی وەکو خۆیندکاری ئایینی، نەى ئەتوانی لە پەرتووکفرۆشی بکڕی. مەگەر بە شەو ئەگینا ئەى ئەو پرا بیانکاتەو. زۆر جار لەو شادمان بوو کە ژوانیک رینگەى خۆیندەوێ لێنەگرتوو. کیشەى چاوەروانى، تەنانەت پێش قەرە بچکۆلەکەى ناو باخى میوه، وای لێئەکرد نەتوانی درێژە بە خۆیندەو بەدات.

ناوەرپۆکی ئەو پەرتووکی بە دەستییهو بوو، سەرتایا بە تازە ئەزانى و بۆ تیگەیشتن لەو چەمکانەى خۆى بە قەرزاری خاتوو دورینال ئەزانى. و پرا بووی و سەبارەت بە زۆر شتى و رده و پرده پرسىاری لە خاتوو دورینال کردبوو. ئەو بابەتانەى کە نەزانینان، مێشکی جەوانیک ئەوەستینیت کە لە دەرەوێ بازەنى کۆمەلگەى ئاريستۆکراتەکان گەورە بووبی؛ هەرچەند ئەم جەوانە لەبەر چاوی خەلکی، بە هەلکەوتوو ناسرابی.

ئەم وانەى ئەوینە کە لە لایەن ژنیکی زۆر نەزانەو فیری کرا بۆ خۆى سەرکەوتنیک بوو. ژوولیهن دەرەفەتى ئەوێ بە دەست هینا کە کۆمەلگەى ئەمرپۆ وەک خۆى و بە چاوی خۆى ببینی. زانین دەربارەى بارودۆخى کۆمەلگەى پابوردوو، هی دوو هەزار سال پێش ئیستە، یان تەنھا شەست سال بەر لەمە، لە سەردەمى فۆلتیر یان لویی پانزەهەم، نەیتوانی مێشکی دابخات؛ پەردەیهک لەبەر چاوی لادرا و ژوولیهن لە میانەى شادمانییهکی لە پادەبەدەر، ئاخەرەکەى لەو پرووداوانە تیگەیشت کە لە قیریر پووئەدەن.

ئەو ھى لە يەكەم قوناغدا لای ئاشكرا بوو، ئەو پیلانە ئالۆزە بوو كە نزیكەى دوو سال بوو لە دەوروبەرى پارێزگارى بزانسون لە ئارادا بوو. پشتیوانى ئەم پیلانانە، ئەو نامانە بوون كە لە پاريسەو ئەهاتن و لە لایەن ناسراوترین كەسانەو ئەنووسران. بابەتەكە ئەمە بوو كە جەنابى دو موارۆ^(٥٤) كە وەرەترین ئاینپەرستى ناوچەكە بكرى بە جیگری يەكەم — نەك دووهم — ی شارەوانى قیریر.

خەنیمەكەى خاوەن كارگەيەكى زۆر دەولەمەند بوو كە ئەبوايە دەسبەجى تەكى پيوەبنرى بۆ جیگری دووهم. ژوولیهن ئاخەركەى لە واتای ئەو قسە پر لە ھیما و ئەماژانەى لە كۆبوونەو ھى ئارىستۆكراتەكانى ناوچەكە، بۆ نانى شیوان لە مالى جەنابى دورینال بیستبووى، بە باشى تینئەگەیشت. ئەم كۆمەلە ھەلبژاردەيە خەرىكى ھەلبژاردنى جیگری يەكەمى شارەوانى شار بوون. ئەو شتەى كە خەلكى شار و بە تايبەت ئازادىخوازن ھەر ئاگاشیان لى نەبوو. شتیک كە ئەبوویە ھوى گرنكى ئەم بابەتە، ھەك ھەموو خەلكى ئەیانزانى، ئەمە بوو كە شەقامى گەورەى قیریر ئەبوايە لە بەرى رۆژھەلاتەو نو پا بچیتە داوھ. چونكە ئەم شەقامە بووبوو بە شارپى پادشایى.

با بلین، جەنابى دو موارۆ كە سى دەستە خانووى ئەبوايە بكشیتەو، ئەگەر ھەلبژیردرايە، بە جیگری يەكەم، قسەى تیا نییە چاوى ئەنووقاند. ئەوسا بوى ھەبوو بە شیوہیەكى پیوار بكەونە نۆژەنكردنەو ھى ئەو خانوانەى ھاتبوونە بەرەو. ئەم جۆرە خانوانەش ئەگەر نۆژەن بكرانایەو بوى ھەبوو سەد سالى تریش خانوو بن و نەپووخین. جا سەرەپای نوژ و دینداریى مەزن و راستگۆیى جەنابى دو موارۆ، دیسانەو ھەش خەلكى لەوہ دلیا بوون

که ئەم کابرایه پیاوی ساخت و پاخت ئەبێ، چونکه منالی زۆرن. لهو خانوانەش که ئەبوايه بچنه دواوه، نۆ دەسته خانوو هینی هەرە دەولەمەندەکانی شاری قیڕیر بوو.

له پوانگهی ژوولیه‌نەوه، ئەم پیلانە له میژووی سوازی فونتینوا^(٥٥) گرنگتر بوو، که ناوه‌که‌ی بۆ یه‌که‌م جار له یه‌کیک لهو په‌رتوو‌کانه‌دا بینی که فۆکه بۆی نارده‌بوو. له ماوه‌ی ئەم پینچ ساله‌دا که ژوولیه‌ن به‌ شه‌و ئەچوو بۆ مالی قه‌شه‌، هه‌ندی شتی ئەبینی ئەبویه جیگه‌ی سه‌رسوورمانی. به‌لام له‌به‌ر ئەوه‌ی خاکیبوون و سه‌رکزی و پارزاداری له ئەدگارەکانی خویندکاریکی ئاینیه‌، هه‌رگیز پێگه‌ی به‌ خۆی نه‌دابوو پرسیار بکات.

پۆژیک خاتوو دورینال ئەیویست نۆکه‌ری میرده‌که‌ی، که دوژمنی ژوولیه‌ن بوو، بنیڕی به‌ دوا‌ی کاریکدا. کابراش به‌ ده‌نگیکی سه‌یر وه‌لامی دایه‌وه:

—مه‌دام، ئەمپۆ هه‌ینی کۆتایی مانگه‌.

خاتوو دورینالیش وتی:

—بپۆ.

ژوولیه‌ن وتی:

باشه‌، ئەم کابرایه ئەچێ بۆ ئەو هه‌ماری تفاقه‌ که پینشتر

٥٥- سوازی فونتینوا: Battle of Fontenoy جه‌نگی جینشی ئوستریا، سپای په‌نجاهه‌زاری فه‌رانسه‌، له ١٧٤٥ به‌ به‌شداری لویی پانزه و کوره‌که‌ی، سپای په‌نجاودوووه‌زاری ئوستریای شکست دا. ◀◻ سواز: battle شه‌ری جه‌سته‌یی و فیزیکی نیوان دوو یان چه‌ند هیزی چه‌کاره‌، جه‌نگ war به‌لام، ناکوکی ستراتژیکی نیوان دوو یان چه‌ند هیزی دیاریکراوه، وه‌ک جه‌نگی نیوان ولاتان. سواز پیکادانی نیوان سبا و سه‌ربازانه و جه‌نگ پیکادانی نیوان ولاتان یان نه‌ته‌وه‌کانه ◻ N slag ◻ F معركة ◻ نرد.

کلیسا بوو و ئهوا جار یکی تر دراو ته وه به به پړیوه به ریټی کلیسا.
به لّام ئه م له وی کار ی چیه؟ ئه مه یه کیکه له و پازانه ی قهت تی
نه گه یستم.

خاتوو دورینال وه لّامی دایه وه:

— ئه مه پړیکخراویکی زور به سووده. به لّام دامه زراویکی زور
سه مه ره یه. ژن له م دامه زراوه وه رناگرن. ئه وه ندهش که ئاگام
لیبی، له وی به یه کتر ئه لّین «تو». بو وینه ئه م نوکه ره، جه نابی
قالینو ئه بینی و سهره پای ئه وی که تا ئه و پاده یه له خو پازی
و گه مژه یه، له بیستنی وشه ی تو له زمانی «سه ن ژان» نه ک
هر نارهنجی، به لکو به هه مان زمانیش وه لّامی ئه داته وه. ئه گه ر
ئه ته وی سهاره ت به م پړیکخراوه زانیاری په یدا بکه ی، من ئه توانم
له جه نابی دو مؤژیرون و جه نابی قالینو زانیاری ته واوت بو
وه ربگرم. ئیمه بو هه ر نوکه ریک بیست فرانک ئه ده ین، نه کا پوژیک
سه رمان بیرن!

کات ئه فپی. بیره وه ری پر له جوانی و باسکی پر له ئه فسوونی
دلبر له لای ژولیه ن، ههستی په شی به رزه فپی له بیری
بردبو یه وه. له بهر ئه وه ی دنیا ی هه رکام له م دووانه له گه ل دنیا ی
ئه ویتریان جیاواز بوو، ههستی کردبو نه وتنی شتی غه مناک و
ژیرانه له لای خاتوو دورینال، به خته وه ری ئه وی له سایه ی ئه م
ژنه دا و ئه و ده سه لّاته ی ژنه به سه ر ئه میدا هه بوو، زیاتر ئه کرد.
ئو کاتانه ی منالانی وشت و وریا وای لیئه کردن که جگه له
زمانی ساردی ئاوه ز، هیچی تر نه لّین، ژولیه ن له و په پی ملکه چی
به چاوی پر له تیشکی ئه وین لی ئه پوانی و گوپی له قسه کانی
ده رباره ی بارو دوخی دنیا پائه گرت. زور جار له کاتی گپرا نه وه ی
فیلکی زیره کانه که له پوژیه ی پگایه ک یان، له گریبه ستیکی
به لّینه دراهه تی سه یردا پرووی دابوو، میشکی خودی خاتوو دورینال

به ته‌واوه‌تی شپرزه ئه‌بوو. ژوولیه‌ن ته‌می‌کردنی ئه‌وه‌ی به پئویست
 ئه‌زانی و ئه‌ویش وای له‌گه‌ڵ ئه‌جولایه‌وه که له‌گه‌ڵ مناله‌کانی.
 هۆکه‌شی ئه‌وه بوو له‌م پوژانه‌دا تووشی ئه‌و ساویره ببوو که
 به ئه‌ندازه‌ی منالیکی خۆی خووشی ئه‌وی. ئه‌وه نه‌بوو وه‌لامی
 پرسیاره ساویلکه‌کانی سه‌باره‌ت به هه‌موو شتیکی ساکار، وه‌کو
 منالیکی پانزه سالانی پاکنه‌ژاد، ئه‌دایه‌وه و ساتیک پاش ئه‌وه‌ش
 وه‌ک ئوستادیک په‌سنی ئه‌کرد؟ زیره‌کی به‌هره‌مندی ژوولیه‌ن
 تو‌قاندی. هه‌ستی ئه‌کرد له گیانی ئه‌م قه‌شه جه‌وانه‌دا، هه‌موو
 پوژیک ئاشکراتر نیشانه‌کانی پیاویکی مه‌زنی داهاتوو ئه‌بینی.
 به‌لی... ئه‌یبینی بووه به پاپ. ئه‌یبینی وه‌کو ریشیلیو بووه به
 سه‌ره‌ک وه‌زیران.

به ژوولیه‌نی وت:

—ئه‌وه‌نده زیندوو ئه‌مینم تا ناوبانگ و سه‌رکه‌وتنت ئه‌بینم!
 شوین بو پیاویکی مه‌زن ئاماده‌یه؛ پاشایه‌تی و دین، پئویستیان
 پیه‌تی!

شا له څيرير

ځايه څه بڼه وه څو باچيري ربه ختانه
 كه څير خويڼ له ما هماري ما څه ماوه
 هر څتانه به څه نه سوو چي څه وه؟
 ځايه به څاري هيچ تر ځايه نه؟
 (له وتاري كاردينال له دهيري سهن كلمان)

پوڅي سڼي سپتامبر، کاترمير دهی به یانی، جهنده رمه په ک
 که به غار به شه قامی گه وره ی شارد ا تیڼه په پی، هه موو خه لکی
 څيريري له خه وه لسان. څه وه لگري څه م په یامه بوو که خاوه ن
 شکو پادشا پوڅي په کشه ممه ی داهاتوو ته شريف څه هینن بو څه م
 شاره و څه پوڅه پوڅي سيشه ممه بوو. پاريزگار فه رمانی دا
 تيبک وه کو تيبی رژلينان دابمه زری. پيوست بوو که ره سه ی
 هه موو جوړه په زيږايه ک څاماده بکری. ته ته ريک نيردا بو څيری.
 جه نابی دورينال به شه و گه يشته وه څيرير و بينی شار شه له قاوه.
 هر که س کاريکی به باش څه زانی و څه وانهی کاريان که متر بوو،
 خه ريک بوون بانيجه یان څه پازانده وه بو بينینی هاتنی شا.

فه رمانده ی تيبی رژلينان کي بې باشه؟ جه نابی دورينال
 هر څه کاته زانی که دانانی جه نابی دو موارو به فه رمانده ی
 تيب چه ند به قازانجی څه و خانوانه څه بې که به ناچار څه بې بېرینه
 دواوه. بوی هه بوو څه م بې به سه ره تايه ک که بکری به جيگری
 په که م. سه باره ت به پاکي و دينداریه که شه ی هيچ گومانی تيا

نه‌بوو. ئەم خالە له هه‌موو به‌راوردنیک گرنکتر بوو، به‌لام هه‌رگیز سواری ئەسپ نه‌ببوو. سی و شەش سالان بوو و شەرمەن، هەم له که‌وتنه‌خواره‌وه ئەترسا و هەم له گالته و قەشمەری^(۵۶) خەلک. شاره‌وان، کاتزمیڤ پینجی به‌یانی، بانگی کرد بۆ لای خوی:

— جەناب، وه‌کو راویژ، بۆچوونی خۆتم پێ بیژه! هەر ئیسته له پله‌یه‌کدان که بوونتان له‌و پله‌یه‌دا مایه‌ی شادمانی هه‌موو مروڤیکی بیرپاکه. له‌م شاره به‌خت خواره‌دا، کارگه‌کان رۆژ له‌ دوای رۆژ گه‌شه ئەکه‌ن. پارتي ئازادىخواز خه‌ریکه ئەبێ به‌ ملیونیر و ئاره‌زوی به‌ ده‌سه‌لات گه‌یشتنی له‌ سه‌ردایه و ئەتوانی له هه‌موو شتیکی وه‌کو چه‌ک که‌لک وه‌رگرێ. وه‌ره با به‌ر له هه‌موو شتیکی، به‌رژه‌وه‌ندی شا، به‌رژه‌وه‌ندی پاشایه‌تی و پيش هه‌موو شت، به‌رژه‌وه‌ندی ئاینه پیرۆزه‌که‌مان له‌به‌رچاو بگرین! به‌ رای جەناب، کى بکه‌ین به‌ فه‌رمانده‌ی تیبی ریزلینان؟

سه‌ره‌پای ئەو ترسه مه‌زنه‌ی له سواری هه‌یبوو، جەنابی دو موارۆ ئەو ئەرکه پیرۆزه‌ی وه‌کو «شه‌هید» یک قبول کرد. به‌ شاره‌وانی وت: «ئەتوانم ئەرکی خۆم راپه‌رینم و بیمه هوی سه‌ربلندی.» ئیستا جارێ ده‌رفه‌تی ئەوه نه‌بوو که ئەو یونیفۆرمانه‌ی چه‌وت سال له‌مه‌وبه‌ر، کاتی هاتنی شازاده‌یه‌ک بۆ څیرير به‌کاریان هینابوو، ریکوپیکی بکه‌ن.

کاتزمیڤ چه‌وتی به‌یانی، خاتوو دورینال له‌گه‌ل ژوولیه‌ن و مناله‌کان له څیریه‌وه هاتن بۆ څیرير. هۆله‌که‌یان پڕ بوو له ژنانی ئازادىخواز که داویان له خاتوو دورینال ئەوه بوو له تیبی ریزلینان شوینیک بدات به‌ میرده‌کانیان. یه‌کیان ئەیوت ئەگه‌ر جەنابی شاره‌وان کاریک به‌ میرده‌که‌م نه‌دات له خه‌فته‌تا تیک

۵۶ - قوشمه: humorist [ناژناو] ناوه‌لناو] مروی زیره‌ک و قسه‌خۆش و چه‌نه‌ک‌باز [ع] الفکاهی

humorist [N] بذله‌گو [و] قه‌شمه‌ر: ridiculous [ناویننکه‌] ناوه‌سه‌رمان] راکه‌ش، مروی

روودار و نه‌سه‌لار و گالته‌جار [ع] سخيف [N] latterlig [و] مسخره .

ئەشكى! خاتوو دورينال ھەموويانى بەرپرکرد. وا پينئەچوو زور گرفتار و سەرقالە.

ژوليهەن، لەوھى كە خاتوو دورينال باسى ئەو ھەلچوون و پەژارە دەروونيهى خۆى بۆ ئەو ناکات، سەرى سوورپما و، نەك ھەر سەرسوورپمان، بەلكو تەواو گۆرا. بە تالى بە خۆى وت: «من ئەمەم لە پيشەوھ ئەزانى. لە خۆشى ميواندارى شا ئەوينى لە بىر چووھتەوھ و ئەم ھەراوھورپايە چاوھکانى بە شەوارە خستووھ. جا جارێكى تر، كاتيک ئەكەوئیتەوھ بىرى خۆشويستنى من، كە مئيشكى بە ئەنديشەکانى چينەكەى خۆى ئالۆز نەبى.

سەير لەوھدا بوو ھەر ئەم رووداوھ خۆشەويستى ژوليهەنى زور زياتر كرد.

ورده ورده ھورووژمى پەردەفرۆشان مالەكەى پر كردبوو. ژوليهەن ماوھىك چاوھرپى كرد بەلكو لە دەرفەتێكدا قسەى لەگەل بكات. ئاخەرەكەى خاتوو دورينالى بينى لە ژوورەكەى ئەو ھاتە دەروھ و يەكێك لە جەكانى ئەوى لەگەل خۆى ئەبرد. جگە لەو دووانە كەسى ترى لاینەبوو. ويستى شتێك بلئ. خاتوو دورينال ھەلات و گويى لە قسەكانى رانەگرت. «من زور گەوجم كە ئەم ژنەم خۆش ئەوى. بەرزەفرى، ئەم ژنەشى وەكو ميژدەكەى شيت كردوھ!»

بە پاي ژوليهەن، خاتوو دورينال زياد لە پيوست ديوانە بوو. يەكێك لە ئارەزووھەكانى كە ھەرگيز لەگەل خودى ژوليهەن باسى نەكرد، ئەوھ بوو كە — لانیکەم بۆ پوژيكيش بووھ — ژوليهەن لەو بەرگە رەشە خەمبارەى دا نەبينئ. بە لئوھشاوھيھەك كە بۆ ژنيكى سادەى وەكو ئەو بەپاستى كارێكى جيگەى ستايش بوو، سەرھتا لە جەنابى دو موارۆ و پاشان لە جەنابى دو مۆژيرۆنى ھەلپچا كە ژوليهەن لە تىپى پيزلنيان دابمەزرئ. ھەروھەا لە پيزى ئەو پينچ

شهش جهوانه‌دا دابنرئ که هه‌رکامه و کورئ کارگه‌دارئک بوون که، هه‌ر نه‌بئ دووانيان بؤ دینداری په‌نجه‌نمای شار بوون. جه‌نابی قائلئو که ئه‌یویست فایتونه‌که‌ی بدا به شوخترین ژناتی شار و کارئک بکات خه‌لکئ په‌سنئ ئه‌سپه‌ نورماندییه‌کانئ بکه‌ن، پازی بوو به‌وه‌ی یه‌کئک له ئه‌سپه‌کانئ بدا به ژوولیه‌ن، ئه‌و بوونه‌وه‌ره‌ی که له هه‌موو که‌س زیاتر دوژمنایه‌تی ئه‌کرد! هه‌ر ئه‌ندامئکئ تیپئ ریزلئینان یونیفورمئکئ جوانئ ره‌نگ ئاسمانئ له‌لا بوو که سه‌رشانی زیوینی سه‌ره‌ه‌نگئ هه‌بوو و هه‌وت سال له‌مه‌وبه‌ر هاتبوویه به‌ر مالله‌که‌ی. با بلئین یونیفورمئ هه‌رکه‌س یان هی خوی بوو یان له‌و هه‌لومه‌رجه‌دا به‌ قه‌رز وه‌ریگرتیوو. خاتوو دورئینال، جلی تازه‌ی ئه‌ویست و له‌ چوار پوژ زیاتر ده‌رفه‌تی نه‌بوو که یه‌کئک بنئرئ بؤ بزاسوئن و یونیفورم و چه‌ک و پئداوئستییه‌کانئ سه‌ربازی تیپئ ریزلئینان، له‌ شار به‌ئئئ. سه‌یریش ئه‌وه‌ بوو که دابینکردنی جلو به‌رگی ژوولیه‌نی له‌ قیریر به‌ ناپارئزی ئه‌زانئ! ئه‌یویست ئه‌ویش و هه‌موو خه‌لکئ شاریش له‌په‌ر تووشئ هی‌دمه‌ بین.

کاتئک که پئکخستنی تیپئ ریزلئینان و هه‌ستی نیشتمانی کوئایی هات، جه‌نابی شاره‌وان ئه‌بوایه‌ ئاهه‌نگئکئ ئاینئ مه‌زن به‌رئوه‌ بیات. چونکه‌ شا‌ه‌زی ئه‌کرد پئش ئه‌وه‌ی بیته‌ ناو شار، خزنی پاکئ سه‌ن کلمانئ پیروژ، زیاره‌ت بکات له‌ بره‌ی—له‌هوت که فرسه‌نگئک له‌ شار دوور بوو. بؤ ئه‌م کاره‌ پئویستیان به‌ قه‌شه‌یه‌کی زور هه‌بوو، ئه‌مه‌ش دژواترین به‌شی کاره‌که‌ بوو. جه‌نابی مالوئن، قه‌شه‌ی تازه‌ی شار، ئه‌یویست هه‌رچوونئک بوو نه‌هئیلئ قه‌شه‌ شه‌لان له‌م به‌رنامه‌یه‌دا به‌شدارئ بکات. جه‌نابی دورئینال له‌ خوړا پئی ئه‌وت ئه‌م کاره‌ باش نییه‌. جه‌نابی لو‌مارکیز دولامول که باپیرانی ماوه‌یه‌کی دوورودرئژ له‌ هه‌رئمه‌کان حوکمیان کردبوو، ناودئیر کرابوو له‌ پکئفی خزمه‌تی شاهانه‌دا بیته‌. ئه‌م کابرا سی

دانه سال بوو قهشه شهلانی ئهناسی و ئهوهندهی بگه‌یشتایه‌نه
 قئیریر، ئه‌که‌وته پرس و جوی. ئه‌گه‌ریش بوی دهر بکه‌وتایه که
 ترؤکراوه، پیاویک بوو به دواي قهشه شه‌لان‌دا ئه‌چوو بو خانووه
 دهر ویشیه‌که‌ی و هه‌موو ئه‌وانه‌ش له بن فه‌رمانی‌دا بوون، له‌گه‌ل
 خوی ئه‌برد بو ئه‌و شوینه. ئه‌ی له‌و ئابرووچوونه!

قهشه مالۆن وه‌لامی دایه‌وه:

—ئه‌گه‌ر ئه‌م کابرایه له‌ناو قهشه‌کان‌دا ببینری، ئابرووی
 من لیره‌ش و له بزاسۆنیش ئه‌چی. خویه به قوربانت بم،
 ژانسنیستیک^(۵۷) و له تهنیشت منه‌وه؟!

جه‌نابی دورینال له وه‌لام‌دا وتی:

—قهشه‌ی به‌رپیز، چه‌نده له سه‌ری برۆیت، من له‌به‌ر تو
 شاره‌وانی قئیریر ناخمه به‌ر لۆمه‌ی جه‌نابی دولامۆل. تو نایناسی.
 په‌نگه له دهر بار ئازاوه‌گپر نه‌بی، به‌لام لیره، له هه‌ریم، قه‌شمه‌ر
 و ساوازه‌یه و به‌س ئه‌زانئ ملی خه‌لک بشکینئ و ئه‌م کاره‌شی له
 ده‌ست دئ که ئه‌گه‌ر بو‌ر ابواردنیش بووه، له‌به‌رچاوی ئازادبخوازان
 به‌مانداته به‌ر ته‌وس و توانج.

قهشه مالۆن، پاش سئ رۆژ مشتومپ و تا ئه‌و شه‌وه‌ی
 که به‌یانیه‌که‌ی یه‌کشه‌مه‌ بوو، له به‌رامبه‌ر ترسه‌که‌ی جه‌نابی
 شاره‌وان که ببوو به جه‌ربه‌زه، سه‌ری دانه‌نه‌واند. به ناچار
 داواکارییه‌کی پر له نه‌وازش نێردرا بو خزمه‌تی جه‌نابی شه‌لان
 و داواي لیکرا ئه‌گه‌ر ته‌مه‌ن و تهن‌دروستی دهره‌ت بدات، له
 به‌رنامه‌ی سه‌ردانی خاوه‌نشکو له به‌ری—له‌هوت، به‌شداري
 به‌فرمی. قهشه شه‌لان داواي بانگه‌یشتنی بو ژوولیه‌ن کرد که وه‌کو
 جانکوش له‌گه‌لی بیت؛ ئه‌ویش نووسرا.

۵۷- ژانسنیسم: Jansenism ئاینزا ژانسنیسم، په‌یره‌وی Jansenius (۱۵۸۵-۱۶۳۸)
 ئاینزانی هوله‌ندی، که پیی وابوو تا خوا رای لینه‌بن، مروف پرگار نابئ.
 ژانسنیست به‌رامبه‌ره به‌ توندره‌و و بیر-وشک.

له كازيوه پوژي يه كشه مموه، هزاران جوتيار كه له كويستانه كاني دهو رو به روه ئه هاتن، وهك لافاو شه قامه كاني قيريريان داگرت. خوړه تاو يكي دره وشاوه بوو. سهره نجام، كاترمير سيي دواي نيوه پوړو چه شامات هه ژا. گرهمه شخه لانتكي مه زن له سهر په وه زيك دوو فرسه ننگ دوور له شار بينزا. ئه مه نيشانه ي ئه وه بوو كه پادشا پي ناو هته كه وشه ني هه ريمه كه ي ئه وان. ده سبه جي زهنگه كاني كليسا و ته قاندي توپي ئيسپانيايي كه هيني شار بوو، شادمانی چه ماو هري له م پووداوه مه زنه راگه ياند. نيوه ي دانيشتوان چوو بوونه سهر بانه كان. ژنان هه موو له بالكونه كاندا راوه ستابوون. تپي ريزلينان كه و ته پي. يونيفورمي به بر يقوباق بووه هو ي په سن كردن. هه ر كه سه و كه سيكي خوي له ناو تپي ريزلينان دا ئه ناسييه وه. خه لكي به ترس و خو فه كه ي چه نابي دورينال پي ئه كه نين كه ئاماده ي گرتني به ركوي زينه كه بوو. به لام بينيني شتيك هه موو ئه واني تری له بير برده وه. پيشه نگی سوارانی ريزی نوه م كورپيكي زور جوان، زور ته رچك و باريكه له بوو كه سهره تا نه ناسرايه وه. به لام ئه وه نده ي پينه چوو، جويندان و تووپه بووني هه نديك و بيده نگی و پامانی هه نديكي تر، بووني شله ژانكي له ناو چه ماو هره كه دا ئه سه لماند. ئه م چه وانه كه سواری يه كيك له ئه سپه نورماندييه كاني چه نابي قالينو ببوو، هه موو كه س ناسيانه وه: سوريلي جهوان، كورپي دارتاشي قيرير بوو. له ناو چه شاماته كه وه و به تاييه ت له لايه ن ئازاديخوازه كانه وه، هاواری دژ به چه نابي شاره وان به رز بوويه وه: «ئهی له و سهيره! له بهر ئه وه ي ئه م به چكه كرپكاره كه جلی قه شه له بهر ئه كات و ماموستای مناله كانيه تي، كردوويه تي به تپي ريزلينان و ئه م و ئه وي خاوه ن كارگه ي دهوله مهندي خستوته ئه و لاوه!» ژنی

بانكداریك وتی: «خه لکی ئەبئ ئابرووی ئەم كورە ساوازه ببەن كه له ناو پەین و شیاكه له دایك بووه!» كابرایه كیش كه له گه‌لی بوو، وه‌لامی دایه‌وه: «نه‌وه‌الیکی كه‌شته‌نگه و شمشیری به‌ستووه به كه‌مه‌روهه، ئەوه‌نده ناپاكه هیچ دوور نییه به شمشیر قاشیان بكات!»

لیدوانی ده‌سته‌ی ئاریستوكرات له‌مه‌ش خراپتر بوو. ژنه‌كان سه‌ریان سوور مابوو كه ئایه ئەم كرداره دزیوه‌ته‌نها له لایه‌ن شاره‌وانه بووه یان نا؟ هه‌رچه‌ند ئەوه‌شیان ئەزانی كه شاره‌دار هه‌موو بۆره‌خیزانیک، به‌چاوی سووك سه‌یر ئەكات!

ژوولیه‌ن، له‌و كه‌شه‌دا كه ببوویه هۆی ئەو هه‌موو گه‌فتوگۆیه، به‌خته‌وه‌رتین پیاوی جیهان بوو. به‌و جه‌ربه‌زه سروشتیه‌ی ریکتر له‌ ژۆربه‌ی گه‌نجه‌كاني ئەم شاره‌ كوێستانییه له‌ سه‌ر ئەسپ دانیشبوو. له‌ چاوی ژنه‌كانه‌وه ئەیزانی كه‌ غه‌لبه‌غه‌لبه‌كه‌ ده‌رباره‌ی ئەوه.

سه‌رشانیه‌كاني له‌به‌ر تازه‌یی پرشگندارت‌تر بوو. ئەسپه‌كه‌ی ناوبه‌ناو له‌ سه‌ر دوو پێ هه‌لئه‌سا. له‌وپه‌ری شادی‌دا بوو.

كاتی تیپه‌رین به‌ قه‌راخ شووره‌ی كو‌ندا، كاتیك كه‌ ئەسپه‌كه‌ی به‌ ده‌نگی توپ له‌ پیزه‌كه‌ ده‌رپه‌رییه ده‌روهه، خو‌شبه‌ختیه‌كه‌ی را‌ده‌ی نه‌بوو. ریکه‌وتیکی سه‌یر له‌ سه‌ر ئەسپه‌كه‌ی را‌یگرت. له‌و ده‌مه‌وه‌ خو‌ی به‌ قاره‌مان زانی. له‌ جیهانی قرو‌شه‌دا ئەفسه‌ری به‌رده‌ستی نا‌پۆلیۆن بوو و خه‌ریك بوو ده‌سته‌یه‌کی توپخانه‌ی ئاماده‌ ئەکرد.

به‌لام یه‌ك كه‌س له‌و به‌خته‌وه‌رت‌تر بوو و ئەویش خاتوو دورینال بوو. سه‌ره‌تا ژوولیه‌نی له‌ په‌نجه‌ره‌ی ته‌لاری شاره‌وانیه‌وه له‌ كاتی تیپه‌رین‌دا بینیبوو. به‌لام پاشان سواری فایتون بوو. به‌ خیرایی ده‌وریکی دایه‌وه و ریک ئەوكاته‌ی كه‌ ئەسپه‌كه‌ی

ژوولیهن له ریز دهرپه رپیوو، گه راپه وه و له بینینی ټه و دیمه نه هموو گیانی که و ته له رزین. سهره نجام فایتوونه که ی به غار له دهر وازه که ی تری شار هوه برده دهر هوه و توانی خوی بگه یه نیتته ټه و شه قامه ی که بریار بوو شا له و یوه تپیه رپی و، به ماوه ی بیست پا، له ناو توژو خولی کی شکومه نددا بکه و یته پشت سهری تپی رپی زلینانه وه. کاتیک که جه نابی شار هوانی قنیر شانا زی ټه وه ی پیپرا به خیره اتنی خاوه نشکو بکات، ده هزار گوندی هاواریان کرد: بزلی شا! کاتزمیریک پاش ټه وه، که هه موو وتاره کان ته واو بوون و شا ټه یویست بچی بو ناوشار؛ توپه کان ده ستیان کرد به ته قانندن. ټه م توپه هاویشتنه به رده وامه بووه هوی پروداویک. به لام ټه م پروداوه به سهر توپه هاویژده کان نه هات، که لیها تووی خویان له لایزیک و مون میرای سه لماند بوو. ټه م پروداوه له جه نابی دو مواروی جیگری داهاتو پرووی دا. ټه سپه که ی کوتای به ناو ټه و تاقه قوراوه دا که له سهر رپی هه بوو و بووه هوی ئابروو چوون. چونکه ته نها ریگه ی چاره بو ټه وه ی فایتوونه که ی شا بتوانی به جاده که دا تپیه رپی، ټه وه بوو که جه نابی دو موارو له قور دهر به یینن. خاوه نشکو له به رامبه ر کلیسا جوان و تازه که ی شار که ټه و پوژه به په رده ی سووری جگه ری رازینرا بوویه وه، دابه زی. بریار وا بوو شا نانه که ی بخوات و ده سبه جی سواری فایتوونه که ی بی و بچی بو زیاره تی خزنی پیروزی سه ن کلمان. هیشتا شا ته واو پیی نه خستبوویه ناو کلیساوه که ژوولیهن به غار چوو بو مالی جه نابی دورینال. له وی به داخیکی زوره وه جله جوان و ئاسمانییه که ی داکه ند، شمشی ر و سه رشانی دانا و جله په شه پینه داره که ی خوی له به ر کرد. سواری ټه سپ بوویه وه و له چاوتروکانیکدا گه یشته دهیری بره ی—له هوت، که گردیکی زور جوانی داپوشاوه. ژوولیهن لای خوی وتی: «جووش و په رووش وای کردووه ټه م

جوتیارانه له پهسا زیاد ئه‌که‌ن. له قئیریر ناتوانی بجوولئیته‌وه. زیاتر له ده هه‌زار که‌س له ده‌یری کۆن کۆبوونه‌ته‌وه. «ئهم ده‌یره که له خولی هونه‌رکوژی شو‌پرش‌دا نیوه‌کاول ببوو، پاش هاتنه‌وه سه‌رکاری پاشایه‌تی، جاریکی تر نو‌ژه‌نکراوه‌ته‌وه و وای لیهاتوو ه باسی په‌رجوو ئه‌که‌ن. ژوولیه‌ن که‌وته ته‌ک قه‌شه شه‌لان. قه‌شه به توندی په‌خنه‌ی لیگرت و جبه و پوو‌پۆشیکی سپی کورتی پئیدا. ژوولیه‌ن، به خێرای جله‌کانی له‌به‌ر کرد و به دوا‌ی قه‌شه شه‌لان‌دا به‌ره‌و کاردیناله‌ گه‌نجه‌که‌ی «ئه‌گد»^(٥٨) پو‌یشتن. کاردینال یه‌کێک له برازاکانی جه‌نابی دولامۆل بوو که تازه به‌و پله‌یه گه‌یشتبوو و ئه‌بوا‌یه خزنه‌که پیشانی شا بدات. به‌لام نه‌یا‌نتوانی بیدۆزنه‌وه. قه‌شه‌کان خه‌ریک بوو ئوقره‌یان له‌به‌ر ئه‌ب‌را. به مۆنی له دا‌لانی دیره کۆن‌دا چاوه‌پ‌یی رابه‌ره‌که‌یان ئه‌کرد. بو نواندنی «په‌یره‌وی ره‌سه‌نی» به‌ه‌ی—له‌هوت که پ‌یش ۱۷۸۹، بیست و چوار قه‌شه بوو، بیست و چوار قه‌شه‌یان کۆکردبوو‌یه‌وه. پاش س‌ی چاره‌ک خه‌مخواردن بو گه‌نجی‌تی کاردینال، وایان به باش زانی که به‌رپرسی ده‌یر بج‌ی بو لای هه‌زرتی کاردینال و پ‌یی بل‌ی شا خه‌ریکه ئه‌گات و کاتی سه‌ردانی خزنه‌که‌یه. قه‌شه شه‌لان به پ‌یی ته‌مه‌ن، پ‌یر و گه‌وره‌ی قه‌شه‌کانی ده‌یر بوو. سه‌ره‌پای زیزبوونی له ژوولیه‌ن، به ئه‌ما‌ژه‌یه‌ک ئه‌وی خسته دوا‌ی خ‌وی. ژوولیه‌ن پوو‌پۆشه سپیه‌ کورته‌که‌ی به شیوه‌یه‌کی زۆر جوان له‌به‌ر کردبوو، دیار نه‌بوو به پ‌یی کام ر‌ی‌سای ئارایشکردنی قه‌شه‌یی، ق‌زه لوول و جوانه‌که‌ی ساف کردوو. به‌لام له ئه‌نجامی فه‌رامۆشی و په‌له‌په‌ل‌دا مامزه‌کانی تیپی ر‌ی‌زلینان له‌بن چینه دووردری‌ژه‌که‌ی جبه‌که‌یه‌وه ئه‌ب‌ینرا، که ئه‌وه‌نده‌یتر قه‌شه شه‌لانی توورپه کرد.

٥٨ - ته‌گد: Agde گوندیکه له باشوری فه‌رانسه که سالانیکي زۆر ده‌سه‌لات به ده‌ست کاردیناله‌کانه‌وه بوو.

کاتیک که قهشه شه لان و ژوولیهن گه‌یشتنه ئاپارتمان‌ه‌که‌ی کاردینال، خزمه‌تکاری بالابه‌رز به به‌رگی زه‌رپه‌فته‌وه، به ریژیکی به فیزه‌وه وه‌لامیان دانه‌وه که ناتوانن حه‌زرتی کاردینال ببینن. کاتیکیش قهشه شه لان ویستی بلّیت که وه‌کو به‌رپرسی لیژنه‌ی بالای بره‌ی—له—هوت بو‌ی هه‌یه له هه‌موو کاتیک‌دا، کاردینال ببینی، تیر پی‌ی پیکه‌نین.

ناخی به دفره‌ی ژوولیهن له ره‌فتاری ئه‌و نوکه‌رانه په‌نجا. ده‌سه‌جی له ناو ده‌یره که وناراکه‌دا که‌وته گه‌پان و پالی به هه‌موو ده‌رگایه‌که‌وه نا. ده‌رگایه‌کی وه‌ک ده‌رپیچه کرایه‌وه و ژوولیهن خوی له ژوورۆچکه‌یه‌ک‌دا له نیوان خزمه‌تکارانی کاردینال‌دا ببینی که جلی ره‌شیان له‌به‌ر بوو و زنجیریکیش له ملیان‌دا. له پواله‌تی شله‌ژاوی ژوولیهن وایان زانی که جه‌نابی کاردینال بانگی کردوه، بو‌یه ریگه‌ی پیدرا. ژوولیهن چه‌ند هه‌نگاو چووه به‌ره‌وه و گه‌یشته هو‌لیکی گه‌وره و زور تاریک به شیوازی گۆتیک و هه‌موو دیواره‌کانی به داربه‌پرووی ره‌ش داپۆشرا‌بوو. که‌وانی نووک تیژی هه‌موو په‌نجه‌ره‌کان جگه له یه‌کیان به ئاجور هه‌لچنرا‌بوو. هیچ شتیک درپی و کریتی ئه‌م دیوارانه‌ی نه‌ئه‌شارده‌وه. ئه‌م به‌رده ره‌ق و زبرانه له به‌رامبه‌ر شکۆ و پروکه‌شی کۆنینه‌ی دیواره‌کانی هو‌له‌که، ناکۆکیه‌کی غه‌مباری به‌دییه‌نا‌بوو. هه‌ر دوو به‌ری ئه‌م هو‌له‌گه‌وره‌یه که له لای کۆنینه‌فرۆشان و کۆنینه‌دۆستانی بورگۆنی به‌ناوبانگ بوو، سالی ۱۷۴۰ی زاینی له لایه‌ن دووک شارلی بیباکه‌وه له که‌فاره‌تی تاوانیک‌دا دروست کرا‌بوو، کورسی ته‌خته‌ی زور ناوازه‌ی به نه‌خش و نیگاری لی‌بوو. وینه‌ی هه‌موو پازه‌کانی ئاخزه‌مان به هو‌ی ته‌خته‌ی په‌نگاو‌په‌نگه‌وه له سه‌ر ئه‌م کورسیانه به‌رجه‌سته کرا‌بوو.

ئه‌م شکۆمه‌ندییه دلته‌نگه، که ئاجوره پروته‌کان و ئه‌و گه‌چه‌ی

که هیشتا سپی بوو، له شکۆمهندییه که ی دائه به زاند، دلّی ژوولیه نی په ژاره مند کرد. له بنی هۆله که، له تهنیشت ته نها په نجه ره ی رووناکی ئه و بهر ژووره که، ئاوینه یه کی سووکه له دانرابوو، قاپه که ی داری ماهۆن بوو. گهنجیک به بهرگی به نه وش و پروپۆشی سپی کورتی که تان، به لّام به سه ری پروته وه، سی ههنگاو بو ئاوینه که وه ستابوو. بوونی ئه م که ره سه دهستییه له م شوینه سه یر بوو و مسۆگه ر له شاره وه هینرابوو بو ئه وی. ژوولیه ن داره تیکی په نجاوی له م جه وانه دا بینی. به دهستی راست، زۆر به سه نگی نی، نزی چاکه ی ئه نارد به ره و ئاوینه که.

ژوولیه ن پاما: «ئه مه واتای چیه؟ ئایه ئه مه سه ره تای نزا کردنیکه که ئه م قه شه جه وانه ئه نجامی ئه دات؟ په نگه ئه مه شالیاری کار دینال بی. بیگومان ئه م یس وه کو خزمه تکاره کان ساواز ده رئه چی، به لّام چی ئه بی، با تاقی بکه مه وه.»

چوه به ره وه و دریزی هۆله که ی پر ی. به لّام چاوی به رده وام له و تاقه په نجه ره یه بوو و ئه پروانییه ئه م جه وانه ی که خه ریکی نزا کردنی خۆی بوو، زۆر به ئارامی و به به رده وامی.

ورده ورده که لی نزی که ئه بوویه وه، داره تی بیزار و دلشکاوی با شتر ئه بی نی. پازاوه یی و پروپۆشی زه رپه فتی دامتیل به بی ئه قان، ژوولیه نی چه ند ههنگاو دوور له ئاوینه ناوازه که پراگرت.

ئاخریه که ی به خۆی وت: «ئه رکی من ئه وه یه قسه بکه م.» به لّام جوانی هۆله که کاری تیکردبوو و له وه ی که په نگ بوو لی تووپه ببن، له پیشه وه په نجا بوو.

جه وان ئه وی له ئاوینه که دا بی نی، وه رگه پا و له ناکاو تووپه ییه که ی نایه لاه و به دهنگی کی یه کجار هیور، وتی:

— ده ی جه ناب! ئاخره که ی جیه جی بوو؟

ژوولیه ن واقی وپ ما و کاتی که ئه م جه وانه ئاوری لیدایه وه،

ژوليهن چه لپياکه ی بينی له ملیدا. ئەم کابرایه کاردینالی ئاگد بوو. ژوليهن له دلې خۆی دا وتی: «چهنده گهنجه، پهنگه تهنه شهش ههوت سال له من گه وره تر بی.»

ئەوسا له مامزهکانی خۆی ته رێق بوویه وه.

به شه رمه وه وه لامي دایه وه:

— قوربان قه شه شه لان، سه روکی لیژنه ی قه شه کان منی نارووته خزمه تی هه زه ته ی کاردینال.

کاردینال به شیوازیکی خۆشوو که ئەوهنده ی تر ژولیهنی کرد به گیرۆده ی خۆی، وتی:

— ئا! به لئ، من رێزیکی تایبه تیم بو ی هه یه. به لام جه ناب، ببوره، من پیمو ابو تو ئەو که سه ی که کلاوه که م بو ئەهینئ. له پاریس زور خراپ پێچا بوویانه وه. زه ره به فته کانی سه ره وه ی زور خراپ رووشابوو.

ئەوسا به دهنگیکی غه مبار وتی:

— ئەمهش دزیوترین کاریگه ری ئەبی. ئەوه تا دیسانه وهش نامخه نه ری.

— قوربان، ئەگه ره پێزتان رێگه بدن من ئەچم به دوا ی کلاوه که دا.

چاوه جوانه کانی ژولیهن کاری خویان کرد. کاردینال به دم و دوویه کی زور په سه ند وتی:

— برۆ جه ناب، برۆ! من هه ر ئیسته ئەو کلاوه م پێویسته و داوا ی لیبوردن ئەکه م ئەگه ره ئەندامانی لیژنه م چاوه پروان راگرتوو ه. ژولیهن گه یشته ناوه پاستی هۆله که، ئاوپی له کاردینال دایه وه و، بینی دیسانه وه خه ریکی گازه و نزا کردنه. ژولیهن سه ری سووپما: «ئمه چ جور ه نوێژ کردنی که؟ پهنگه ئەمه پێشه کییه ک بی بو ئەو ئاههنگه ی تو زیکی تر ده ست پێئه کا.» که گه یشته به ر

ژوور و چکه‌ی خزمه‌تکاران، کلاوه‌که‌ی کاردینال‌ی به ده‌ستیانه‌وه
بینی. ئەم مه‌زنانه به ناچار له به‌رامبەر چاوه له‌خۆباییه‌که‌ی
ژوولیه‌ندا پاشه‌کشییان کرد و کلاوه‌که‌یان دایه ده‌ستی.

شایی پیهات که ئەم کلاوه‌که ئەبات. کاتی تیپه‌پین له هۆله‌که
زۆر به ئارامی تیپه‌په‌پری. بینی که کاردینال له به‌رامبەر ئاوینه‌که‌دا
دانیشتووه، به‌لام جارجاره، سه‌ره‌پای ماندویتی ده‌ستی بو ناردن
نزایه‌که ئەنیری. ژوولیه‌ن یارمه‌تی دا تا کلاوه‌که‌ی بکاته سه‌ری.
کاردینال سه‌ری پراوه‌شاند و به په‌زنامه‌ندی وتی:

— ئا ئەو! ئەمجار له جیی خۆیه‌تی! تکایه تۆزیک بچنه ئەو
لاوه!

ئەوسا، کاردینال به خیرایی چوو بو ناوه‌پراستی هۆله‌که،
پاشان به هه‌نگاوی ئارام له ئاوینه‌که نزیک بوویه‌وه. دیسانه‌وه ئەو
داره‌تی قه‌لسییه سه‌ری هه‌لدایه‌وه و که‌وته‌وه نزاکردن.
ژوولیه‌ن که سه‌ری سوورما و له جیی خۆی وشک بوو.
که‌لکه‌له‌ی ئەوه که‌وتبوویه گیانی، سه‌ر له‌م رازه ده‌ربکات، به‌لام
نه‌ی ئەوی‌را. کاردینال تۆزیک بیده‌نگ بوو و به شیوازییک که به
خیرایی قه‌لسییه‌که‌ی نه‌ئهما، وتی:

— جه‌ناب، پات له‌م کلاوه‌ی من چیه‌؟ لیم دئ؟

— زۆر له‌باره قوربان.

— به‌پای تۆ زۆر نه‌چووه بو دواوه؟ ئەگه‌ر وا بئ مروّف وه‌کو
گه‌وج پیشان ئەدا. به‌لام نابئ وه‌ک کلاوی ئەفسه‌ری بیته سه‌ر
برۆ.

— به‌پای من هه‌ر زۆر لیتان ئەوه‌شیتته‌وه.

— شا له‌گه‌ل پیشه‌وایانی ئاینی به‌پرز و سه‌نگین پراها‌تووه،
نامه‌وی له‌به‌ر گه‌نجیتیم، به جلف بیمه به‌رچاوی.

دیسانه‌وه‌ش ده‌ستی کرد به نزاکردن و که‌وته‌وه پری.

ژووليهن كه سهره نجام له دۆخه كه تيگه يشتبوو، وتی: «دياره ئيتر، خهريكه په راوهی دۆعی چاكه ئەكات.»

پاش چهند ساتيک، کاردينال وتی:

— من ئاماده م، جه ناب! برۆ به رابه ر و ئەندامانی ليژنه بلّی.

ئەوهندهی پینه چوو قه شه شه لان و دووان له به ته مه نترين قه شه كان له ده رگايه کی زۆر گه وره وه كه وهك نه خش و نيگار زۆر ناوازه و ژووليهن تا ئەو چرکه يه نه ييبينيوو، هاتنه ناو هۆله كه.

به لّام ئەمجار ژووليهن له ريزی خۆی، له ريزيکدا كه شياوی پلهی ئەو و له خوار هه موو ريزه كانه وه بوو، راوه ستا. ئیسته ته نها له سهر شانی قه شه كانی تره وه، كه دهسته دهسته به ره و ئەم ده رگايه ئەهاتن، ئەيتوانی کاردينال ببینی.

کاردينال به ئارامی له هۆله كه وه تيگه په رپی. کاتيک كه گه يشته لای ئاستانه، قه شه كان به ريزی ريكويك وه ستان. پاش ساتيکی كورت كه ريزه كه تيگچوبوو، دهسته به ده م چرپنی سرودی ئاينيه وه كه وته رپی. کاردينال، پاش هه موويان، له نيوان قه شه شه لان و قه شه يه کی به ته مه نی ترده ئەرؤيشت. ژووليهن وهك يارمه تيدهری قه شه شه لان تا ئەو جيگه ی بوی کرا له کاردينال نزیک بوويه وه. له دالانه دريژه كانی دهیری به ری — له — هوت تيپه رپن.

سهره پای هه تاوی به تاو، ئەم دالانانه شي دار بوو. سهره نجام دهسته گه يشته بهر ده ريزانی دهيره كه. ژووليهن له به رامبه ر ئەم ئاهه نگه شكۆمه نده دا سه ری سوورما بوو. هه ستي به رزه خوازی له بيینی کاردينالی جه وان و په وشتي په سه ند و پاراوی کيشه يه کی له دلّی دا ساز کردبوو. ئەم په فتاره ناسکه له گه لّ خوشدوویی جه نابی دورينال، ته نانته له رۆژه خوشه كانيش دا جياواز بوو. ژووليهن به خۆی وت: مرؤف چهنده به پله كانی کۆمه لّ دا سه رکه وي، زياتر له م په فتاره دلّپه سه ندانه ئەبيني.

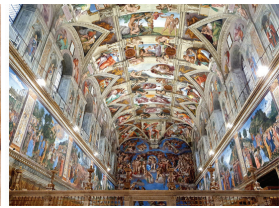
لیژنه له دهرگای ته نیشته وه ئه چووه ناو کلیسا. له پر گرمه یه کی ترسناک له گومه زه کونه کانی دا دهنگی دایه وه. ژوولیه ن ههستی کرد گومه زه کان شه قاریان بردووه. دیسانه وهش توپه که بوو زرمه ی لی هه لسا بوو. ئه و توپه ی که به ههشت ئه سپ، به غار، ئه یانه ینا. پریک له و کاته دا گه یشتبوویه بهر دهر و هیشتا رانه وه ستابوو، به هو ی توپچی لاییزیکه وه ته قینرا و وهک بللی سه ربازانی پرووسی له به رده می بن، هه ر خوله ک و پینچ گولله ی ئه هاویشته.

به لام ئه م گرمانه هیچ نه بووه هو ی پامان و ئافه رین له لای ژوولیه ن. ئه و ئیتر له بیرى ناپولیون و شانازی سه ربازی دا نه بوو. له دلای خوی دا ئه بیوت: «به م گه نجیته بووه به کاردینالی ئاگد. به لام ئاگد له کوئییه؟ ئه م پله یه چ داها تیکی بو ی هه یه؟ رهنگه دووسه د سپسه د هه زار فرانک!»

خزمه تکارانی حه زره تی کاردینال به سه یوانی رازاوه وه گه یشین. قه شه شه لان جه مسه ریکی گرت، به لام له راستیدا ژوولیه ن هه لیگرتبوو. کاردینال چووه بنی. به راستی له وه ی که پواله تیکی پیرانه سه ر بگری به خو یه وه، سه رکه وتوو بوو. په سن و پامانی قاره مانه که مان گه یشتبوویه ئه و په ری خو ی. به خو ی وت: «له ئه نجامی لی زانی دا چ کاره ها که ناکری؟»

شا هات. ژوولیه ن شانازی بینینی شای له نزیکه وه پیگه یشت. کاردینال به زمان ته ری، به خیره اتنی شای کرد و له بیرى نه چوو ههستی ئاگراوی خو ی ئامیته به مه راییکردن بو خو شامایی شا دهر ببری. ئیمه باسی چو نیته ئاههنگه که ی بره ی—له—هوت ناکه یین، ئه وهنده نه بی؛ بو ماوه ی چوارده رۆژ ستوونه کانی هه موو پۆژنامه کانی پارێزگای پر کرده وه. ژوولیه ن له ئه نجامی وتاره که ی کاردینال دا زانی که پادشا نه وه ی شارلی بیباکه.

ماوه یه ک پاشتر، لیگولی نه وه دهر باره ی تیچووی ئه م ئاههنگه

بوو به یه کیک له ئه رکه کانی ژوولیه ن. جهنابی دولامۆل که «قه شه نشین» یکی بو برازاکه ی به دیهینابوو، گه وره یی کردبوو که هه موو خه رجه که بگریته ئه ستۆ. ته نها ئاههنگی بره ی—له هوت، سی هه زار و هه شتسه د فرانکی تیچوو بوو.

پاش وتاری کاردینال و وه لامی پادشا، خاوه نشکو چوو به بن سه یوان. پاشان دیندارانه، نزیکه نوێژگه له سه ر بالنجیک چۆکی دادا. ده ورانده وری نوێژگه ی ده یر کورسی لئ دانرابوو و ئه م کورسیانه دوو پله له عه رز به رزتر بوون و ژوولیه ن وه ک «کو شگری» کلیسای سیستینی پوما⁽⁵⁹⁾ له لای کاردینالی خوی، قه شه شه لانه وه دانیشتوو ه. سه روودی «ستایشی په ره وردگار» خوینرا. دوو که لئ بخوور چوو به هه وادا. ته قه ی توپ و تفهنگ بی کو تایی بوو. جووتیاران له شادمانی دا سه ره مه ست ببوون. پو ژۆیکی وه ها دروشمه کانی سه د ژماره ی پو ژنامه کانی ژاکو بو نه کان به تال ئه کاته وه.

ژوولیه ن، ته نها شه ش هه نگاو له شا دوور بوو که به وه په پی ملکه چیه وه خه ریکی نوێژ و نزا بوو. له و کاته دا چاوی به کابرایه کی وردیلانه ی تیگه یشتوو که وت که جله کانی که موزۆر بی گولدۆزی بوو. به لام ئه م جله ساده یه به هه مه بلیکی شینی ئاسمانی رازابوو یه وه. ئه م کابرایه له زۆر به ی ئه و ئاریستۆکرات

59- کلیسای سیستین: Sistine chapel **ناوی نیا یه نه** کلیسایه که له کوشکی ئاپۆستۆلیک Apostolic Palace، شوینی نیشته جیبوونی فه رمی پاپایه له شاری فاتیکان. له بنه رته دا به کاپیلا ماگنا Cappella Magna ناسرابوو، ناوه که ی له پاپا سیکستۆسی چواره م وه رگرتوو ه که له نیوان سالانی 1473 بو 1481 دا فه رمانی دروستکردنی داوه. فریسکو یان دیوارنیکاری بنمیچی نوێژگه ی ئه م کلیسایه، که به دهستی په ره وردگار رووناکیی له تاریکی جیائه بیته وه و ئافراندنی جیهان و پیاو و ژن و جیاپوونه وه ی ئاو و وشکی پیشان دراوه، مایکل ئانجیلۆ سالانی 1477 تا 1480 کیشاو نی.

و خانه دانانهی له بهر گولڈوژی — به گوتهی ژولیهن — قوماشی
 جله کانیان دیار نه بوو، له شا نزیکتر بوو. ژولیهن پاش توژیک
 زانی که ئه مه جهنابی مارکیز دولاموله و داره تیکی تیا بینی که
 نیشانهی مه نهر و ته نانهت له وچهی^(۶۰) پیوه دیار بوو.

له دلّی خوئی دا وتی: «وا پیئه چیئ ئه م مارکیزه به ئه اندازهی
 قه شه هیژاکه ی من سهار نه بی. ئاه، پیشه ی قه شه یی ئه بیته هوئی
 هوشمندی و ئارامی. به لام شا بو زیارهت هاتوو و من خرنیک
 نابینم. ئه ی سهن کلمان له کوئییه؟»

مناله قه شه یه ک که له لایه وه وه ستابوو، تیی گه یاند که خرنی
 پیروژی سهن کلمان وا له سهره وه ی تالاره که له «شاپل ئاردانت».

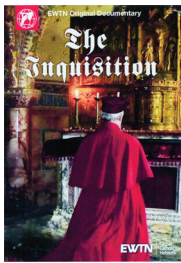
ژولیهن به خوئی وت: «شاپل ئاردانت» ئیتر چی بی؟
 به لام نه یوست، واتای ئه م وشه یه بیرسی. به وردبینیه کی
 زیاتره وه سهرنجی دایه ئاهه نگه که.

له ئاهه نگی سهردانی شازاده یه ک، به گویره ی ریسا کاردینال
 دوای ناکه وی. به لام کاتی رویشتن به ره و «شاپل ئاردنت»،
 کاردینالی ئاگد، قه شه شه لانی بانگ کرد و، ژولیهن بویره نه
 که وته شوینی.

پاش سهرکه وتن له پلیکانی زور، به ده رگایه کی زور بچوک
 گه یشتن، که بالشمه گرانبه ها که ی به شیوه یه ک زیپرکاری کرابوو،
 ئه توت هه ر ئیسته ته واو بووه.

بیست و چوار کچ، له ناودارترین بنه ماله کانی فیئریر له
 به رده گا چوکیان دادابوو. کاردینال، به ر له وه ی ده رگا که بکاته وه،
 له نیوان ئه م کیژوله شه نگانه دا چوکی دادا و، کاتیک که کاردینال
 به ده نگی به رز خه ریکی دو عاکردن بوو، ئه م کیژه جوانانه له

۶۰ - له وچه: insolent **ناوهناو** بن چاووروو، بیسه رم، گوستاخ، ریلاس **ف** و فح **ن**
 uforskammet **د** گستاخ، پررو.

په سنکردنی دامتیلی پازاوه و ئه فسوونی پوخساره جهوانه جوانه که ی تیر نه ئه بوون. ئه م دیمه نه ئه و تۆزه ئاوه زه ی پفاند که لای قاره مانه که مان مابوو. له و ساته دا ئاماده بوو له پووی بپرواوه له پیناوی «بیرکۆلین» دا^(۱) بچی بۆ جهنگ. له پپر ده رگا کرایه وه. خزنی به رته سک ئه توت له زۆری پووناکی دایساوه. له سه ر گلکۆکه زیاتر له هه زار مۆم داگیرسابوو که چه پکه گۆل به هه شت ریز لیک جیا کردبوویه وه. به رامه ی دلرپینی په سه نترین بخوور وه ک هه وری په وان له ده رگای ئه م خزنه وه ئه هاته ده ره وه. خزنه که زۆر به رته نگ به لām زۆر به رز بوو. ژوولیه ن بینه له سه ر گلکۆکه مۆمی وای لئی، لانیکه م پانزه پا ئه بی. کچان به بی ئه فان ده نگی ستایش له سینه یان به رز بوویه وه. جگه له و بیست و چوار کچه و دوو قه شه و ژوولیه ن که س بۆی نه بوو بچیته ژووره وه. شا هات. جگه له جه نابی دو لامۆل و په رده داری خۆی که سی له گه ل نه بوو. تیپی پاراستنیش له سه ر ئه ژنۆ و تفه نگ له سه ر ده ست له ده ره وه مایه وه.

خاوه نشکۆ نه ک هه ر بۆ لای گلکۆکه چوو، به لکو خۆی هه لدا. ئینجا ژوولیه ن سینگ نا به ده رگای زه رپه فته وه، له بن بازووی پروتی کیژیکه وه په یکه ره جوانه که ی سه ن کلمانی بینه، له به رگی سه ربازی پۆمی له بن گلکۆکه شارابوویه وه. برینیکی کاریگه ر به لای ملیه وه بوو ئه توت خوینی لی دانه چۆرپ! توانای هونه رمه ند له هونه ر تیپه ریپوو. چاوی نیوه مردوو به لām پپر له سۆزی نیوه

۶۱- بیرکۆلین: Inquisition **ناو** یان ئه نکیزاسیۆن، دادگای کلیسای کاسۆلیک له سه ده گانی ناونجی بۆ ده زکردنه ناو میسکی خه لک و دۆزینه وه ی بیرنه یاران که بووه هۆی ئه شکه نجه و تاوانبارکردنی ژماره یه کی زۆر به بیدینی و جادووگه ری و کوشتن و سزادانی درندانه و نائینسانی.

داخراو بوو. سمیلایکی گهنه موو ئه و دهمه ناسکه ی که به نیوه به سراوی، ئه توت هیشتاش خه ریکی نزا کردنه، ئه پازانده وه. به بینینی ئه م دیمه نه، کچیک که لای دهستی ژولیه نه وه بوو، به توندی فرمیسیکی رشت و دلۆپیک فرمیسیک که وته سهر دهستی ژولیه ن.

پاش هندی نزا، له گه وره ترین بیدهنگی دا که جگه له دهنگی زهنگی هه ره دووری گونده کانی ده و روبه ر تا ده فرسه نگ هیچ شتیکی تیکی نه ئه دا، کاردینالی ئاگد ده رفه تی له شا وه رگرت قسه بکات. به وتاریکی کورت و راهین، هه رچهند وشه کانی له ناخی خۆی دا ساده بوون، به لام هه ر ئه وه کارگه ری تی مسوگه ر ئه کرد:

— هه رگیز له بیری مه که ن ئه ی کچانی فه له، که یه کیک له مه زنتترین پادشاهانی ئه م سه رزه مینه له ئاستانی خودای هه ره به توانا و سامناک دا چۆکی دادا. ئه م به ندانه ی خوا که له سه ر ئه م عه رزه ئه شکه نجه کراون و کوژراون و ئه م برینه ی سه ن کلمان، وه ک خۆتان بینیتان، نیشانه ی ئه وه ن له به هه شتی خوا سه رکه وتوو ئه بن. ئه ی ئه و کچانه ی عیسا ئه په رستن: بیره وه ری ئه م پۆژه هه تا ماون له دلتان دا هه ر ئه مینئ؛ کافر به دوژمن دانه ئی و هه تا ماوه پرۆای به په ره ردگاری مه زن و سامناک به لام به به زه یی ئه بی!

کاتی وتنی ئه م وشانه کاردینال، پاشکاووی و پرۆابه خۆ هه لسا یه سه ری. وه ک که سیک که سه رووشی بو هاتی، بازووی پادیرا و وتی:

— به لاین ئه ده ن؟

— کچان به دم فرمیسیک رشتنه وه وتیان:

— به لاین ئه ده ی!

کاردینال به دهنگی وه ک تریشقه گرماندی:

—من به ځانتان به ناوی خوداوهندی سامناکه وه قبول ټه که م!
 بهمه ټاهه ننگه که کو تایی هات.

شاش ټه گریا. ژوولیه ن تا ماوه یه ک پاش ټاهه ننگه که نه هاته وه
 سه رخوی. کاتیک که له شوینی ټیسقانه کانی کلمانی پیروزی پرسى
 که له پوماوه نیردرا بوو بو فیلیپی میهربان، دووکی بورگونی. له
 وه لامدا پییان وت که ټه و ټیسکانه له ناو په یکه ریکی جوانی مؤمدا
 هه لگیراوه.

پادشا به و کچانه ی شانازی ټه وه یان پیپرا بوو خاوه نشکو تا
 دهره وه په وانه بکه ن، دهره تی ټه وه یان پیپرا پروبانکی سوور
 بدن له یه خه ی شا که ټه م وشانه ی له سه ر گولډوزی کرابوو:
 نه فره ت له کافر، په رستنی هه همیشه یی!

به فه رمانی جه نابی دو لامول، ده هه زار شوشه شه راب درا به
 گونډییه کان. شه و له څیریر بیانوویه ک که و ته ده ست ټازادیخوازه کان
 که سه د جار باشته ر له شاپه رسته کان چراخان بکه ن و هه لپه پرن.
 شا به ر له پویشتن سه ردانی جه نابی دو مواروی کرد.

بیرگردنوه هایه نازاره

سدهمه ره جیرونی روو ماووکانی روژانه
که ساسی سوژی بهتین لهجهر چاو ماائه شتاری.
(بارنه ف)

کاتی دامه زرانده وهی که لوپه لی ئه و ژوورهی درابوو به
جه نابی دو لامول، ژوولیه ن کاغه زیکی ئه ستووری دوزیه وه که
دوو جار قه درابوو. له خواری یه که م په ره خویندیه وه:
بو جه نابی دو لامول نوینه ری ئه نجومه نی خانه دانه کان^(۶۲)،
خاوه نی نیشانی شاهانه و مه دالیاکانی تر.
ئه م نامه، سکا لایه ک بوو به خه تیکی نه زور راهینراوی وه ک
ژنه ئاشپه زیک:

«جه نابی دو لامارکیز،

«من هه موو ته منی فوم پابه ندی ئاین بووم. سالی
۹۳ که شاری لیون گه مارو درابوو، من له و شاره دا له
بن بومباردمان دا بووم. ج بیره وه ریبه کی نه فزه تباره! به لام
ته نها یه ک نوژی شمش نه مووه. هه موو یه ک شمه ممه یه ک
بو نوژی کومل نه مووم بو کلیسای ناوچه. ته نانت
له ساله نه گریسه که ی ۹۳ یش له به ژنی رابوو نه وه دا

۶۲ - پیتر دو فرانس: Pairie de France **بئخروو** **فانده وار** هاوتای فه رانسه یی، هاوتای، له
نازناوه بهرجه سته خانه دانه کانی فه رانسه له سده کانی ناوه راستدا Peerage
•of France

هەر به‌شدار بوو. ئاشپه‌زه‌که — چونکه پێش شووش
 نوکەر و کاره‌که‌رم هه‌بوو — رۆژانی هه‌ینی میزی لاکێشه‌ی
 رانه‌فست. شادمانه‌ به‌وه‌ی له‌ شاری قیزیر لای هه‌موو
 که‌س ریزه‌ هه‌یه‌ و نه‌توانه‌ بلیه‌ که‌ شیایو نه‌و ریزه‌.
 نه‌گه‌ر ده‌سته‌یه‌ک بکه‌ویته‌ رێ، له‌ ته‌نیشته‌ به‌نابی قه‌شه‌
 و به‌نابی شاره‌وان نه‌رۆم به‌ ریدا. کاتیکی که‌ ئاهه‌نگیکی
 گه‌وره‌ به‌رپا نه‌بێ، مۆمیکی گه‌وره‌ که‌ فۆم کړیومه‌، نه‌گه‌ر
 به‌ ده‌ستمه‌وه‌. به‌لگه‌ی هه‌موو نه‌م شتانه‌ و له‌ پاریس
 له‌ وه‌زاره‌تی دارایی. داوا له‌ به‌نابی مارکیز دو‌لامۆل نه‌که‌م
 که‌ نووسینگه‌ی «یان‌سیب»ی قیزیر بدرێ به‌ من، چونکه
 به‌رپرسه‌که‌ی به‌ ناپار و به‌مزوانه‌ له‌ سه‌ر کار نامینێ. له‌ به‌ر
 نه‌وه‌ی له‌ لایه‌که‌وه‌ نه‌فۆشه‌ و له‌ لایه‌کی تره‌وه‌ که‌ سیکه‌
 که‌ کاتی هه‌لبژاردن پێمه‌وانه‌ی به‌رژه‌وه‌ندی ده‌نگ نه‌دات
 و زۆر شتی تر.

دو شوله‌ن

له‌ په‌راویزی ئه‌م سکا‌لادا، چه‌ن وشه‌یه‌ک وه‌کو پشتگیری
 نووسرابوو و جه‌نابی دو‌موارۆ واژۆی کړدبوو و به‌م جو‌ره‌ ده‌ستی
 پێنه‌کرد:

«شانازی نه‌وه‌م هه‌بوو که‌ دوینێ سه‌باره‌ت به‌ مرو‌قیکی
 نیازپاک که‌ نه‌م داواکارییه‌ی هه‌یه‌، له‌گه‌ل نه‌و به‌ریزه‌ گه‌توگۆ
 بکه‌م.» و شتی تریش.

ژوولیه‌ن به‌ خۆی وت: «ته‌نانه‌ت، دو شوله‌نی گه‌مزه‌ش فیرم
 ته‌کات چ رێگه‌یه‌ک بگرمه‌ به‌ر.»

حه‌فته‌یه‌ک پاش سه‌ردانی شا بو قیزیر، هه‌موو ئه‌و درۆ زلانه‌،
 لیکدانه‌وه‌ی گه‌وجانه‌، مشتومپی گالته‌ئامیز و زۆر شتی تر که
 ده‌باره‌ی شا و کاردینالی ئاگد و مارکیز دو‌لامۆل و ده‌هه‌زار

شووشه شهراپ و جهنابی دو موارۆی نهگبته — که به هیوای مه‌دالیایه‌ک له ئەسه‌په‌که‌ی هه‌لدرايه ناو قورپه‌که و هه‌تا مانگیك پاش ئەو پووداوه له مال نه‌هاته ده‌ره‌وه — هه‌مووی له بیر چوو‌یه‌وه. به‌لام شتیك که له بیر نه‌چوو‌یه‌وه، بی‌شه‌رمی تته‌ه‌لکیش کردنی ژوولیه‌ن سووری کورپه دارتاش بوو له تیپی پیزلینان‌دا. پئویسته مرۆف قسه‌کانی ئەو ده‌سته پاره‌داره بیسی که خاوه‌نی کارگه‌ی کووتالی شار بوون و، شه‌و و پۆژ به شیوه‌یه‌کی ته‌وساوی بو دابینکردنی یه‌کسانی له چاخانه بانگه‌شه‌یان ئەکرد. هوکاری ئەم دیارده دزیوه خاتوو دورینالی بوغره و له‌خوبایی بوو. به‌لام بو ئەم کاره‌ی کردووه؟ چاوی جوان و گۆنای گه‌شی قه‌شه سووری جه‌وان له ئەندازه‌ی پئویست ئەم لایه‌نه‌ی پوون ئەکرده‌وه.

ماوه‌یه‌کی که‌م پاش گه‌رانه‌وه بو قیرژی، ستانیسلاس زافیه، مناله بچووکه‌که‌یان یاوی کرد. له‌په‌ر خاتوو دورینال تووشی په‌شیمانیه‌کی سامناک بوو، بو یه‌که‌م جار، به تاوانی ئەوینه‌که‌ی، به شیوه‌یه‌کی به‌رده‌وام خو‌ی خسته به‌ر په‌خنه و پلار. ئەتوت له سایه‌ی په‌رجویه‌کدا بۆی پوون بوته‌وه که که‌وتوته ناو گێژه‌نی چ تاوانیکی مه‌زنه‌وه! سه‌ره‌پای ئەوه‌ی زۆر پابه‌ندی ئاین بوو، به‌لام هه‌تا ئیستا قه‌باره‌ی تاوانه‌که‌ی له لای خوا نه‌هینابوو‌یه به‌ر چاوی. له پابوردوودا، له ده‌یری دلی پیرۆز به تامه‌زرۆیه‌کی ئاگراوی خوای خو‌ش ویستبوو. له‌م باب‌ه‌ته‌ش‌دا به هه‌مان ئەندازه له خوا ئەترسا. ململانییه‌ک که دلی سه‌د پاره ئەکرد. به تایبه‌ت له‌به‌ر ئەوه سامناک بوو که هیه‌چ شتیکی به‌لگه‌په‌سه‌ند له ترسه‌که‌ی‌دا نه‌بوو. ژوولیه‌ن زانی هه‌ر جووره به‌لگه و رازیکردنیک له بری ئارامکرن ئەبیته هو‌ی په‌نجاندنی. خاتوو دورینال له‌م بوچوونه‌دا زمانی دۆزه‌خی بینی. سه‌ره‌پای ئەمه‌ش له‌به‌ر ئەوه‌ی ژوولیه‌ن ستانیسلاسی بچکۆلانه‌ی زۆر خو‌ش ئەویست، قسه‌کانی کاتیك کاریگه‌ر ئەبوو که باسی نه‌خوشینه‌که‌ی له‌گه‌ل خاتوو دورینال

بگردایه؛ که به خیرایی لئی پیس ئه کرد. ههستی په شیمانی که به ردهوام گیانی ئه خوارد، خهویشی لئی زپاندبوو. له گه ل پقتیکی په نگخواردوو، دهمی داخستبوو و ئه وکاتهش که زمانی ئه پڑا بو ئه وه بوو که دان به گونا ههکانی له لای خوا و خه لکدا بنی.

هه رکات که تهنه ئه بوون، ژوولیهن پئی ئه وت:

— سویندت ئه دهم به خوا هیچ به کهس مه لئی! با من تهنه رازدارت بم. ئه گه هیشناش خوشت ئه ویم، قسه مه که. قسه کانت یایو ستانیسلاس چاره ناکات!

به لام دلدانه وهی ژوولیهن هیچ کاریگه ریه کی نه بوو. نهی ئه زانی خاتوو دورینال گه یشتوته ئه و با وه پرهی که بو که مکردن وهی توورپهیی خوی دلپیس، یا ئه بی دوژمنایه تی ژوولیهن بکات، یان مه رگی کوره کهی به چاو ببینی! به دبه ختییه کهشی له وه دا بوو ئه یزانی ناتوانی چاو پووشی له سوته کهی بکات.

پوژیک به ژوولیهنی وت:

— لیم دوورکه وه ره وه... تو بیت و خوا ئه م ماله به جی به یله و برۆ! بوونی تو له م ماله سونگه ی مردنی کوره کهی منه!

ئه وسا به ئه سپایی وتی:

— خوا سزای من ئه دات. دادگه ره. من دادگه ری ئه و ئه په رستم. تاوانی من زور گه وره یه. ئای که چهنده ئاسووده و بیخه م ئه ژیام و ئه مه یه کهم نیشانه ی دوورکه تهنه وه له خوا بوو: بویه ئیسته ئه بی دووجار سزا بدریم.

ژوولیهن زور غه مگین بوو. په فتاری خاتوو دورینال نه درۆی تیا بوو و نه پیوه نان. «خوشه ویستی من به مه رگی کوره کهی ئه زانی و سه ره پای ئه مهش له کوره کهی خوشترمی ئه وئی! ئه وهش ئه زانم ئه م ژنه به دبه خته په شیمانی ئه یکوژی. مه زنی ئه وین له وه دایه. به لام منیک که تا ئه م راده یه نه دار و نه زان و بی ئه دهم و هه ندیجار تو سنیشم، چون توانیومه ئه و ئه وینه له دلیدا به دی

بهینم؟»

شه ویک، نه خویشینی منال که گه یشته ئه وپه پری خوئی. کاتژمیر دووی پاش نیوه شه و جه نابی دورینال هات بو سهر سهری منال که. منال له ئاگری یاودا ئه سووتا. داگیرسابوو و باوکی نه ئه ناسییه وه. له پر خاتوو دورینال که وت به سهر قاچی میرده که ی دا. ژوولیه ن زانی ئه یه وی هه موو شتیک به میرده که ی بلئی و بو هه میسه خوئی به دبخت بکات.

به لام خو شبه ختانه، رهفتاره که ی ژنه جه نابی دورینالی قه لس کرد و به دهم پویشتنه وه وتی:

—خو حافیز، خو حافیز!

به لام ژنه که له به رده می دا چوکی دادابوو، هه ولی ئه دا رایبگری، هاواری کرد:

—پاوه سته، مه پو، گویم لی پابگره! وه ره هه موو راستییه که م لی بیسه! من خوم بکوژی کوره که مانم! من ژیانم داوه تی و منیش ژیان لی ئه سینمه وه! خوا سزام ئه دا. من له لای خوا بکوژم. ئه بی خوم نابوو و پورپه ش بکه م. په نگه ئه م گیان بازیه ئاگری رقی خوا دامرکینی.

ئه گهر جه نابی دورینال کابرایه کی بیر فراوان بوايه، به سانای له هه موو شت تی ئه گه یشت.

ژنه که ی که که وتبوو به سهر پای دا و ئه ژنوکانی له باوه ش گرتبوو، به زور له خوئی دوور کردوه وه و هاواری کرد:

—له و بیره ئه فساناوییه ی تو! هه موو ئه م قسانه قرۆشه ی ئه فسانه ئامیزن. ژوولیه ن، تکات لی ئه که م سپیدپه هنا یه کی ک بنیره به دوی پزیشک دا.

پاشان بو پازان گه پرایه وه بو ژووره که ی خوئی. خاتوو دورینال نیوه بیهوش، که وتوو له سهر ئه ژنو، به شه کانیک لی له رز و ئازار، ژوولیه نی له خوئی دوور خسته وه، که هاتبوو یارمه تی بدات.

ژوولیهن راما. به خوئی وت: «نهکا زیناح ئەمه بوویت؟! نهکا ههق بهو قهشه ساختهچیانه بی؟ نهکا سه رهپای ههلسان بهو هه موو گوناها، مؤلهتی تیگه یشتن له گه وهه ری تاوان بهم جوړه که سانه درابئ؟ چهنده سهیره؟»

لهو بیست خوله که ی له پویشتنی جهنابی دورینال تیپه پیبوو، ژوولیهن دل به ره که ی ئەبینی سه ری ناوته سه ر سیسه می بچووکی مناله که ی و وهکو بورایته وه، لهو عه رزه که وتوو. به خوئی وت: «ئەم ژنه ی من ئەیناسم له ژنانی تر وریاتره و له ئەنجامی ئاشنایی له گه ل من تووشی ئەم چه رمه سه رییه بووه.»

«کات به خیرایی تیئه په پری. چیم له دهست دی؟ ئەبی کاریکی بو بکه م! لی ره هیچم بو ناکری. من ئەبی چی لهو خه لکه و قسه بی نامه کانیا ن بکه م؟ ئەبی بزنام چیم له دهست دی که بوی بکه م؟ به جیی بهیلم؟ که به دهست سامناکترین په ژاره وه سو ی بیته وه؟ زیانی ئەم شووه بی ره گه له قازنجی بو ئەم ژنه زیاتره! ئەوه نده ئی سگگرا نه رهنگه دوو جنیویشی تیگری. ئەوسایه که ژنه شیت بییت و خوئی له په نجه ره که وه هه لداته خواره وه!»

«ئەگه ر به جیی بهیلم، ئەگه ر چاودیری نه که م، هه موو شت به میرده که ی ئەلی و، کی چوزانی؟ رهنگه سه ره پای ئەو میراته ی به ژنه که ی ئەگات، گۆلمه زیک ساز بکات. خوایه گیان! رهنگه هه موو شتیک بهم قه شه مالۆنه بللی که بیگومان نه خویشینی منالیکی شهش سالانی کردوو به به هانه و نایه وی له م ماله پروات؟ ئەم ژنه نه گبه تهش له م کاتی ژان و دهرده دا له ترسی خوا هه موو ئەدگاریکی کابرای له بیر کردوو و ته نها به چاوی قه شه سهیری ئەکات.»

خاتوو دورینال چاوی هه لئنا و له پر وتی:

— برۆ له کۆلم به ره وه!

ژوولیهن وه لامی دایه وه:

—ئامادەم ھەزار جار گيانم بەخت
بکەم، بۆ ئەوەی سەر لەو دەربکەم کە
چی بۆ تۆ باشە. فریشتە نازەنینەکەم، من
ھەرگیز ئەوەندە خۆشم نەویستوو، یان
بە زمانیکی تر تۆی شیاوی پەرستن، لەم
ساتەوہ ئەپەرستم. من دوور لە تۆ و لەگەڵ
ئەوەی کە ئەزانم بە بۆنەى منەوہ پوژرت
رەش بوو، چیم پێ ئەکرێ؟ جا رەنج و ئازاری من بە دەرەک.
دلبەرەکەم، بە قسەت ئەکەم. ئەوا ئەپۆم. بەلام ئەزانم ئەگەر
بەجیت بیلیم، ئەگەر لە سەر سەرت نەبم، ئەگەر نەبمە پەرژینی
نیوان تۆ میردەکەت، زمان ئەپژینی و نھینیەکان ھەلئەپژیری و
خۆت بەدبەخت و ریسوا ئەکەى! لە بیرت بێ بە ریسوایی لە مالى
خۆی دەرت ئەکات. ھەموو قییر، گشت بزانسۆن باسی ئەم
سۆزانییە ئەکەن. تاوانەکان گشت ئەخەنە ئەستۆی تۆ و ھەرگیز
لەم نەنگە دەرباز نابى!

خاتوو دورینال ھەلسا و ھاواری کرد:

—منیش ئەمەم ئەوئ، ئەمەم ئەوئ! چی باشتەر لەوەی ئازار

بچێژم؟!

—بەلام بەم ریسواییە نەفرەتبارە، ئەویش بەدبەخت ئەکەى!
—من خۆم سووک و چرووک ئەکەم. خۆم ئەخەمە ناو زەلکاو،
رەنگە لەم رینگە یەوہ بتوانم بەر بە مردنی منالەکەم بگرم. رەنگە
ئەم سەرشوپییەى من بە واتای تۆبەکردن بێ بە پوژی پووناک.
ئەوئەندەى ئاوەزی کال و کرچی من تیبگات، ئەمە مەزنترین کارە
کە ئەتوانم لە رینگەى خوادا بیکەم. رەنگە خوا بەزەیی پیمدا بێتەوہ
و کورپەکەم پێ بداتەوہ! تۆ خۆبەختکردنیکى لەوہ بەئازارترم پیشان
بدە تا پەنای بۆ ببەم.

—دەبا منیش خۆم سزا بدەم. منیش گوناھکارم. ئەتەوئ

خۆم تەرە بکەم بۆ دەیری «لاتراپ»؟^(۶۳)
ژیانی بە نازاری ئەم دەیره رەنگە بێتە هۆی
ئارامکردنەوهی خۆی تۆ. ئاخ، خۆیە! بۆ
ناتوانم ئاگری یاوهکەى ستانیسلاس بە گیان
وهربگرم.

خاتوو دورینال هەلسا، خۆی هاویشته
باوهشی و وتی:

—تۆ، ئەوت خۆش ئەوی؟

له هەمان کاتیش دا به نەفرەتەوه له خۆی دوروی خستەوه و
پاش ئەوهی دووباره چۆکی دادایەوه، وتی:

—ئازانم! بروام پێتە! ئەى هەقالی تاقانەى من! ئۆف، بۆ تۆ
باوکی ستانیسلاس نەبووی؟ ئەگەر وابوایە، ئەوسا خۆشویستنی تۆ
زیاتر له کورپەکەت گونا نەبوو.

—رێگەم ئەدهی لەم ماله بمینمەوه و لەمەولا تەنھا وهک
برایەک خۆشم بوی؟ ئەمە تەنھا کەفارەتى ژیرانەى ئیمەیه و
رەنگە رقی خۆی مەزن دامرکێتتەوه!

خاتوو دورینال هەلسایە سەر پا، سەرى ژوولیهنى به هەر
دوو دەست گرت و دوور له خۆی رێک بەرامبەر چاوهکانی رایگرت
و هاواری کرد:

—مەگەر من ئەتوانم تۆم وهک برا خۆش بویت؟ مەگەر به
دەست منە که وهک برا خۆشم بوی؟!

ژوولیهن فرمیسکی دائەباران. خۆی خست بەسەر پێی خاتوو
دورینال دا و وتی:

—من سەر به فەرمانی تۆم! تۆ چی بلێی، من وا ئەکەم.

۶۳- دەیری لاتراپ: La Trappe Abbey له ناوچهی سۆلینی لاتراپ، له باکووری
رۆژاواى فەرانسەیه و خانەگای تراپیستەکانی پەیرهوی سەنت بنیدیکتە که به
شهو و رۆژخەریکی نوێز و گازه و نزان.

جگە لەمە چارەم نىيە. ھۆشم كوڤرايى داھاتوۋە. بېرىم بۆ نادى. بەجىت بەيلىم و بېرۆم، لاي مۇرد پازمان ئەدركىنى و خۆت تىائەبەي. ھەرگىز، لە پاش ئەم پووداۋە گالئەجارە، شوۋەكەت ناچى بۆ پارلەمان. ئەگەر نەپۆم، بە سۆنگەي مردنى كورەكەتم ئەزانى و پەژارە داتتەپزىنى. ھەز ئەكەي كاريگەرى پۇيشتنى من تاقى بگەيتەۋە؟ ئەگەر پىتخۇشە، بۆ ھەفتەيەك بەجىت ئەيلىم و بەم جۆرە بە تاوانى ئەو گوناھەي كردوومانە، خۆم سزا ئەدەم. ئەپۆم و ھەفتەيەك لە شويىنىك كە تۆ پىت باش بى، ۋەك برەي—لە ھوت خەلۋە ئەكىشم. بەلام ئەبى سويىندم بۆ بخۆي لە نەبووندا زمان نابزىۋى! ئاگات لىبى ئەگەر شتىك بلىي من ئىتر ناتوانم بگەپىمەۋە.

خاتو دورىنال بەلىنى دا. ژولىەن پۇيشت، بەلام پاش دوو پۆژ بانگ كرايەۋە:

—ناتوانم بە بى تۆ سويىندەكەم نەشكىم. ئەگەر تۆ بە بەردەوامى لەم مالە نەبى و بەو نىگايەت مۆر نەدەي لە لىۋەكانم، ھەموو شتىك بە مۇردەكەم ئەلىم. ھەر كاتز مۇرىك، پۆژىكە بۆ من! سەرەنجام خوا بەزەيى بەم دايكە كلۆلەدا ھاتەۋە. ستانىسلاس زاقىيە لە مەترسى پەپىيەۋە. بەلام پەردەي ئەفسون لەبەر چاۋى لادرابوو. ئاۋەزى پەي بە گەۋرەيى گوناھەكەي بردبوو. خاتو دورىنال ئىتر نەيتوانى لەنگەرى خۆي بپارىزى. ھەمىشە ژىۋان مايەۋە، ۋەك لە دللىكى راستگۆي ۋەك ئەۋدا ئەمىننىتەۋە. ژيانى ببوو بە بەھەشت و دۆزەخ. كاتىك كە ژولىەنى لە تەيشت خۆيەۋە نەئەبىنى، لە دۆزەخ بوو و، ئەۋساش كە خۆي ئەدا بەسەر قاچى ژولىەن دا، لە بەھەشت بوو. تەنانەت ئەو ساتانەي خۆي ئەدا بە دەست ئەۋىنەۋە، بە ژولىەنى ئەۋت:

«ئىتر دلنيا بووم. من بەر لەھنەت كەوتووم. بەر لەھنەتتىك كەوتووم كە لىبوردى بەر ناكەۋى. تۆ جەۋانىت و ناز و فرىۋى

من هۆشى له سهر پفاندوویت؛ رهنگه خوا له گوناخت خوش ببئ. بهلام من به لهحنهت بووم. من له بینینی نیشانهیهکی ئاشکرا که گومانی تیدا نییه، لهمه گهیشتووم. ئەترسم؛ جا کئ ههیه له دۆزهخ نهترسئ؟ بهلام، راستهکهی هیچ پهشیمان نیم. ئەگەر تا ئیستهش خۆم تووشی ئەو گوناها نهکردایه، قسهی تیا نییه، ئیسته ئەمکرد. بهلام تنها شتی که له خوام گهرکه ئەوهیه که له دنیا و به مهرگی منالکانم سزام نه دات. ئەگەر ئەم مرازهم جیبهجئ ببئ، بهختهوهریم لهوه زیاتره، که شیاوومه.

ئەوسا تۆزیکی تر هاواری ئەکرد: «بهلام تۆ ژولیهن، به من بلئ بهختهوهری؟ ههست بهوه ئەکهی به ئەندازهی پپووست خوشم ئەوی؟»

دفره و گومانی رهنجاری ژولیهن که پپووستی به ئەوینیکی پر له سۆز ههبوو، له بهرامبهر ئەم بهخشینه مهن و مسۆگهره دا، که دهم به دهم نوئ ئەبوویهوه، خۆی پینهگیرا. ژولیهن، خاتوو دورینالی ئەپهرست: «ئهم ژنه له خۆرا بووه به کچه خانهدان و منیش لهخۆرا بووم به کورپه کریکار. خوشی ئەویم؛ من له لای ئەو تۆکهریک نیم که ئەرکی فاسقی گرتیته ئەستۆ.» که ئەم دلخورپهیهش رهوايهوه، ژولیهن تووشی ههموو دیوانهیی ئەوین، تووشی نیگهرانیه مهرگبارهکهی بوو.

خاتوو دورینال کاتیک که گومانی ژولیهنی سهبارهت به ئەوینی خۆی ئەبینی، هاواری ئەکرد:

— بهئله با لانیکهم لهم ماوه کورتهدا که پیکهوهین، بهختهوهرت بکهم! با خیرا بکهین. رهنگه بهیانی هینی تۆ نه بم. ئەگەر خوا منالکانم لئ بسینیت، ههولدام بۆ ئەوهی به هیوای ئەوینی تۆ زیندوو بم و مهرگی منالکانم به بهرهنجامی ئەم گوناها نهزانم، بیهووده ئەبئ. پاش زهبریکی وها توانای مانم نابئ. تهنانهت ئەگەر بشمهوی، ناتوانم بژیم، شیت و هار ئەبم. ئاخ، خۆزگه

ئەمتوانى بارى گوناھت بە كۆل بكنىشم. ھەرۈەك تۆ ئامادە بووى، شامىرانە ئاگرى ياۋە گراۋىيەكەى ستانىسلاس بە گيان ھەلبگرى. ئەم قەيرانە پۇچىە دژوارە، ئەو ھەست و سۆزەى ماىەى پەپوھندى ژۋولپەن و دل بەرەكەى بوو، گۆپى. خولىاى ئىتر بە تەنھا لەش و لارى لەبارى ژنە و گەوزاندنى لەبن پانى دا نەبوو. سروسىتى پەپوھندىيەكەيان لەمەولا، لە ئاستىكى بالاتردا بوو، ئەو بلپسەىەى گيانى ئەوانى ئەخواردەو، زۆر بەھىزتر ببوو. شىتانه لە ئامىزى يەكدىدا ئەتوانەو. وا پىئەچوو، شادمانيان لە چاوى خەلكىدا مەزنتەر خۇياى ئەكرد. بەلام ئىتر ھەرگىز بەو چىژ و ئارامىە، بەو بەختەو ەرىيە پوون و بىگەردەى پۇژانى سەرەتاى ئەوینيان نەگەىشتنەو. ئەو پۇژانەى كە تا قە ترسى خاتوو دورىنال ئەوە بوو، نەكا ژۋولپەن بە ئەندازەى پىۋىست خۇشى نەوئى. بەختەو ەرىيان، ھەندىچار، ەك تاوانىكى ستەمكارانە خۇى ئەنۋاند.

لە خۇشترىن و بە روالەت ئارامترىن ساتەكانى ژيانيان دا، خاتوو دورىنال بە راپسكاندنئىكى گرژ دەستى ژۋولپەنى ئەگوشى و لەپەر ھاۋارى ئەكرد:

—ئە، خوايە گيان! دۆزەخ لەبەر چاوى خۇمدا ئەبىم! چ ئەشكەنجەىەكى سامناكە! سزای من ھەر ئەمەىە!
ئەوسا ەك لاۋلاۋىك كە بە دىۋاردا ھەلئەگەپئى، خۇى بە ژۋولپەن دا ھەلئەۋاسى و پىا ھەلئەگەپرا.

ژۋولپەن بە بېھۋودە ھەۋلى ئەدا ئەو گيانە شلەژاۋە ئارام بكا تەو. خاتوو دورىنال دەستى ئەگرت و ماچبارانى ئەكرد. پاشان بىرى پەش ئەبىردەو و ئەىوت: «دۆزەخى خوا لەو دىنا بۆ من مېھرەبانىيە. لە سەر زەوى چەند پۇژىك لەگەلى پائەبوپم، بەلام لە دۆزەخى ئەم دىناىە و مەرگى منالەكانم چى بكەم؟ پەنگە بەم نرخە لە تاوانەكانم خۇش ببىن. ئۆف، خوايە! من بەخشىنم

بەو نرخە ناوێ، مەمبەخشە! ئەم منالە ڕەبەنانە توژقالیکیش لە
فەرمانت لایان نەداوە! بە تەنھا من تاوانبارم. من پیاویکم خۆش
ئەوێ که میردم نییە!»

ژوولێن، پاشان خاتوو دورینالی ئەبینی گەراوەتەوێ دارەتی
ئارام و ئاسوودەیی پیشووی. خاتوو دورینال هەولێ ئەدا بەسەر
خۆیدا زال بێ. ئەبویست ژیان لەو کەسە تال نەکا که خۆشی
ئەویست.

لە میانەیی ئەم ڕەوتی هەلچوون و داچوونەیی ئەوین و
پەشیمانێ و چێژەدا، پۆژەکان بە خیرایی تێئەپەپین. ژوولێن
خووی بیرکردنەوێ لە بیر بردەوێ.

ئیلیزا خانم بۆ پەییگیری کێشەیهکی قانونی که لە شار هەببوو،
چوو بۆ قێریر. جەنابی قالیئۆی بینی زۆر لە ژوولێن توورپەیه.
ئیلیزا زۆر ڕقی لە مامۆستا بوو و زۆر جار باسی ئەوی لای
جەنابی قالیئۆ ئەکرد. پۆژیک بە جەنابی قالیئۆی وت:

— جەناب، ئەگەر من راستییەکان بدرکێنم، قور ئەکەن بە
سەرما. لە ناو چینی خانەدان سەبارەت بە هەموو شتیک پێکەوتن
هەیه. ئەوان هەرگیز لە ئیمەیی خزمەتکار خۆش نابن بۆ ئەو
نەهێنییەیی ئاشکرامان کراووە.

پاش ئەم قسەیهیی که بە شیۆهیهکی ئاسای وترا و مەراقی بۆ
ئوقرەیی جەنابی قالیئۆ لە کورت بڕاندییەوێ؛ کابرا هەندێ نەهێنی لە
لا ئاشکرا بوو که بە ڕادەیهکی کوشندە، متمانەیی بەخۆی دا بەزی.
ئەم ژنە، ئەم دیاترین و بەرجهستەترین ژنی مەلبەندەکه، که
جەنابی قالیئۆ شەش دانە سال و بە داخەوێ بە بەرچاوی خەلکەوێ،
بیر و هۆشی لەلای بوو، ئەم ژنەیی که ئەو هەمووێ لەخۆپازی
بوو، بەو سەبیرکردنە لووتبەرزانی خۆی، چ جایە جەنابی قالیئۆی
سوورەوێ کردبوو، ئیستە خۆی خستبووێ بێ پانی کرێکاریک لە
بەرگی مامۆستادا و ئەوی کردبوو بە سۆتەیی خۆی و بۆ ئەوێش

که پق و کینه‌ی به‌رپرسی هه‌ژارخانه بی‌خه‌وش دهر بچی، ئەوه‌شی زانی که خاتوو دورینال ئەم فاسقه ئەپه‌رستی!
کاره‌که‌ر ئاخیکی هه‌لکیشا و وتی:

— ئینجا جه‌نابی ژوولیه‌ن بۆ ئەوه‌ی به‌و سه‌رکه‌وتنه‌ بگات
ته‌نها یه‌ک توزیش خۆی ماندوو نه‌کردوو و توزیکیش ئەو بوغرای
په‌فتاره ساردوسپه‌ی خۆی به‌رامبه‌ر به‌ خاتوون نه‌گۆپوه.
ئیلیزا، تا چوونیاں بۆ قیرژی، هه‌ستی به‌ بوونی په‌یوه‌ندییه‌ک
له‌ نیوان ژوولیه‌ن و خاتوو دورینال دا نه‌کردبوو، به‌لام پپی وا بوو
ئەم پووداوه‌ زۆر زووتر سه‌ری هه‌لداوه.
جا به‌ کینه‌یه‌کی پتره‌وه‌ وتی:

— هه‌ر بۆیه‌ش بوو ئەوسا منی نه‌خواست و من چه‌نده‌ گه‌وج
بووم بۆ راویژ کردن ئەچووم بۆ لای خاتوو دورینال و داوام
لیئه‌کرد به‌ لکو مامۆستام بۆ ساز بکات.
هه‌ر ئەو شه‌وه‌، له‌ گه‌ل رۆژنامه‌، کاغه‌زیکي بی‌ واژۆ، له
شاره‌وه‌ گه‌یشته‌ ده‌ستی جه‌نابی دورینال، له‌ رووداویک که‌ له
ماله‌که‌ی دا پووی ئەدا، به‌ وردی ئاگاداری ئەکرده‌وه‌. ژوولیه‌ن
په‌نگۆپان و شله‌ژانی ئەوی له‌ کاتی خویندنه‌وه‌ی نامه‌که‌ دا بینی
که‌ له‌ سه‌ر کاغه‌زی شین نووسرابوو، هه‌روه‌های په‌ی به‌و نیگا
ئاگراوییانه‌ برد که‌ جه‌نابی شاره‌وان تیی ئەگرت. به‌ درێژایی شه‌و،
شاره‌وان شپه‌زه‌ بوو و نه‌هاته‌وه‌ سه‌رخۆ و مه‌راییکردنی ژوولیه‌ن
و پرسیا ره‌کانی دهرباره‌ی بنه‌ماله‌ خانه‌دانه‌کانی بورگونی، هه‌چ
سوودی نه‌بوو.

نامه بیا واژۆ

هه و باری هه وهس په کجار شتل مه که،
به هیژترین سوینده لای ناگری مال وه کو کایه که!
(تۆفان)^(۶۴)

که نیوه شه و له هۆله که هاتنه دهره وه، ژولیه ن دهره فه تی هینا
و به دلپه ره که ی وت:

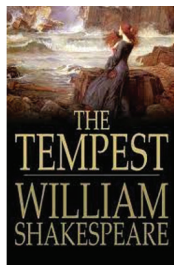
— ئەمشه و ژوانمان نابۆ، مێرده که ت گومانێ کردوه. سویند
ئەخۆم ئەو نامه دوورودرێژه ی به په ژاره وه ئەخوینده وه، نامه ی
بیا واژۆ بوو.

خۆشبه ختانه ژولیه ن دهرگای هۆده که ی خۆی دانه خست.
خاتوو دورینال شی ت بوو و وایزانی ئەم وریا کردنه وه یه بیانوویه که
بۆ ئەوه ی به شه و نه یینێ. ئاوه زی له ده ست دابوو و کاتی
پێویست له پشت دهرگای ژوره که ی. ژولیه ن دهنگی پای بیست
و ده سه به جی، چرای کوژانده وه. هه ولێ کردنه وه ی دهرگا درا.

خاتوو دورینال بوو؟ شووه دلپسه که ی بوو؟
کازیوه ی ئەو به یانییه، ئەو ژنه ئاشپه زه ی یاری ژولیه ن بوو،
په رتووکیکی بۆ هینا له سه ر به رگه که ی ئەم چه ند وشه به زمانی
ئیتالیایی نووسرا بوو: (Guardate alia pagina 130)^(۱۰).

ژولیه ن له م کاره دوور له پارێزه ته زووی پیا هات. گه پرا به

۶۴- تۆفان: The Tempest شانۆگه ری کۆمیدی ۵ په رده یی ۱۶۱۱، نووسینی شکسپیر.

دوای لاپه‌په‌هی ۱۳۰د و ئەم کاغەزە‌ی به‌ دەرزییه‌ک پێوه‌ لکابوو، که‌ به‌ په‌له‌ نووسرابوو و به‌ فرمی‌سکی چاو ته‌پ‌ ببوو و گوێی به‌ پینووس نه‌دابوو. کاتی ئاسایی، خاتوو دورینال به‌ باشی پینووسی په‌چاو ئەکرد. ژوولیه‌ن له‌م‌ باب‌ه‌ته‌ ژۆر غه‌مگین بوو و کرده‌وه‌ مه‌ترسیداره‌که‌ی تۆزێ له‌بیر چووویه‌وه‌:

«واته‌ ئەمشهو پێگه‌م‌ نادە‌ی بی‌مه‌ ژووره‌که‌ت؟! ساتی‌ وا‌ هه‌یه‌ هه‌ست ئەکه‌م‌ هه‌رگیز له‌ قوولایی‌ ناخ‌ت نه‌گه‌ب‌شتوو‌م. نیگاکانت ئەمه‌ترسینێ. لی‌ت ئەترسم. خوا‌یه‌ گیان! نه‌کا هه‌رگیز خۆشت نه‌و‌یستوو‌م؟ ئەگه‌ر وابێ‌ و‌اباش‌تره‌ شووه‌که‌م‌ به‌ رازی‌ خۆشه‌و‌یستیمان بزانی‌ و‌ هه‌تا ماوم، له‌ دێ، دوور له‌ مناله‌کانم‌ زیندانیم‌ بکات. په‌نگه‌ خوا‌ وای‌ و‌یستوو‌ه. من به‌مزوانه‌ ئەم‌رم‌ به‌لام‌ تۆ‌ د‌رند‌ه‌یه‌ک‌ زیاتر نابێ‌.

«منت خۆش‌ ناوی؟» له‌ دێوانه‌سه‌ری‌ من‌ ژێوانی‌ ئە‌ی‌ خوانه‌ناس، ماندوو بوویت؟ ئەته‌وی‌ تیا‌ما به‌ری؟ من پێگه‌یه‌کی‌ ساده‌ترت‌ پێشان‌ ئەده‌م. ب‌رۆ‌ و ئەم‌ نامه‌یه‌ به‌ هه‌موو‌ ق‌یر‌یر پێشان‌ بده‌. یان له‌مه‌ش‌ باش‌تر، ئەم‌ نامه‌یه‌ ته‌نها به‌ جه‌نابی‌ ق‌الینۆ‌ پێشان‌ بده‌. پێی‌ بلێ‌ که‌ من خۆشم‌ ئەوی‌. به‌لام‌ نه‌، کفری‌ و‌ا مه‌که‌. پێی‌ بلێ‌ که‌ من تۆ‌ ئەبه‌رستم‌ و‌ ژیان‌ بۆ‌ من له‌و‌ پ‌و‌ژه‌وه‌ ده‌ستی‌ پ‌یک‌ردوو‌ه که‌ تۆم‌ دیوه‌! پێی‌ بلێ‌ که‌ ئەو‌ به‌خته‌وه‌ریه‌ی‌ له‌ تۆ‌وه‌ پێی‌ گه‌ب‌شتوو‌م، هه‌رگیز له‌ زینده‌خه‌ونه‌کانی‌ ش‌یتانه‌ترین‌ ساته‌کانی‌ جه‌وانیش‌م‌دا‌ ئاره‌زووم‌ نه‌کردوو‌ه. بلێ‌ که‌ من گیانم‌ کردوو‌ه به‌ فیدای‌ تۆ‌ و‌ رۆحم‌ له‌ پ‌یناوت‌دا‌ دائه‌نیم‌ و‌ خۆت‌ ئەزانی‌ له‌مانه‌ زیاتریش‌ ئەکه‌م‌ به‌ ق‌وربان‌ت.

«به‌لام‌ ئەم‌ کابرایه‌ مه‌گه‌ر ئەزانی‌ چه‌مکی‌ خۆبه‌ختکردن‌ واتای‌

جیہہ؟ بہ لآم، بو ٿوہی توورہی بکھی، پئی بلئی کہ من بہ چاوی سووک سہیری ھہموو کہ سئیکی خاپینوک و زمانگپر ٿہکہم. پئی بلئی کہ من لہم جیہانہدا تہنہا لہ یہک کوٿست ٿہترسم و ٿہم کوٿستہش بینینی گوٿرانی ٿہو پیاوہیہ کہ بہستوومیہتہوہ بہ ژیانہوہ و بو من ٿہوپہری بہختہوہریہ کہ ٿہم ژیانہ بیہخشم،

بیکہم بہ قوربانی و ترسم لہ بابہتی منالہکانمہوہ نہمینی!

« ھہقالی خوشہوہیستم، ٿہوہ بزانه ٿہگہر نامہی بن واژو ھاتپیت بیگومان لہ لایہن ھہمان بوونہوہرہ نہگریسہکہوہیہ کہ شہش سالی رہبہق بہو دہنگہ زہی، بہ چیروکی ٿہسہباز و بہو خوٿ گیکردنہوہ بیٿاپانہی خوئی، بہ دوامہوہ بوو.

« نامہی بن واژو ھاتوہوہ؟ ٿہی بہدکار، ٿہمہ ٿہو بابہتہیہ کہ ٿہمہوئی دہربارہی لہگہلت بدویم. بہ لآم نہ، کاریکی باشت کرد. ٿہگہر بو دواہن جار لہ ٿامیزم بگرتیتاہی، بیگومان بہو جوٿرہی کہ لہ تہنہایی دا بوٿم ٿہلوئی ھہرگیز نہمٿہتوانی بہ خہمساری لہگہت بدواہم. لہم ساتہوہ بہختہوہری ٿیمہ ٿیتر ٿاوا بہ ٿاسانی ناب. ٿہمہ بیٿزارت ٿہکا؟ بہلئی، لہو روٿزانہی کہ لہ لایہن جہنابی فوکہوہ بہرتووکیکی خوٿست بیٿہگہیشتب. کار لہ خوٿہختکردن تیٿہپروہ و ٿہوہی کہ ٿہبوا رووہدات، ٿہوا رووی داوہ. بہیانی ٿہگہر نامہی بن واژو ھہبئی یان نہبن، من خوٿم بہ شووہکہم ٿہلیم کہ ناہیہکی بن واژوٿم بیٿگہہیشتوہ و ٿہویش ٿہبن یارہیہکی چاکت بداتی و بیانویہکی لہبار بدوٿرتہوہ، بو ٿہوہی واژہینی و راستہوخوٿ بیٿتہوہ بو لای کہ سوکارت.

« ھہقالی ٿازیز، بہ داخہوہ یانزہ روٿ و رہنگیشہ مانگیک لیک جیا ٿہبین! برو و دلنیام توٿش بہ ٿہندازہی من ٿازار ٿہچیٿی. بہ لآم بہکورتی، ٿہمہ تہنہا ھوکاری نہھیشتنی کاریگہری ٿہم نامہ بن واژوہیہ. ٿہمہ یہکہم نامہ نیہہ کہ بہ میردہکہم گہہیشتوہ و دیسانہوہش پئی ٿہگات. بہ

داحوه! چند پیکه نینم بهو نامانه دیت!
 ههموو ههولئ من تهوهیه میرده کهم بگاته تهو برویه که جه نابی
 قالینو ته نامانه نووسیوه. دلنیاشم که نووسری تهو نامانه
 تهوه. تهگر حزت لییه لیزه برؤی، لی مهو هسته و برؤ له فییریر
 دابمزرئ. کاریک ته کهم میرده کهم بچی و پانزه رۆز لهوئ ب تا
 بهو خه لکه نه زانهی بسلمینئ که من و تهو هیچ کیشیه کمان
 نییه. تهوهندهی گه یشتیه ته فییریر، له گهل ههموو کهس ته نانهت
 نازاد یخووانیش بیه به دۆست. ته زانم ههمو خانه کان به دواتا
 ته گهرئ.

«ههلمه شاخیره وه به جه نابی قالینودا و وه کو رۆزیک خۆت وت:
 گوئستی مه بره! به یچه وانه، زۆر به نهرمی له گه لی بجوولیره وه.
 با بهو جوړه قاو بلاو بیته وه که تو تهتهوئ له مالی قالینو یان
 به کیکی تر بی به ماموستا.»

«تهممش تهو کارهیه که میرده کهم ههرگیز ریگهی پینادا. ته گهر
 به ناچاری قبوولیشی کرد دیسان قهیناکا! لاینکه م، تو له فییریر
 تهبی و من جارچاره ته تبینم و مناله کانیش که تهوهنده تو یان خوئش
 تهوئ، دین بو سهر دانت. خواجه گیان! باش ته زانم من له بهر
 تهوه مناله کانم زیاتر خوئش تهوئ، که تو یان خوئش تهوئ! ئایری
 په شیمانی! ته م ههموو جهو کۆتایی دیت؟ دیسانه وه له باسه که
 دوور که و تمه وه... به کورتی، تو ریگهی خۆت باش ته ناسی. سه لار
 و له سه رخو به. ههرگیز به سووکی سهیری ته م خه لکه ره شوکیه
 مه که. به پارانه وه وه داوای ته مهت لئ ته که م. ته وانه داوه رانی
 چاره نووسی ئیمهن. گومانم له وه دا نییه که میرده کهم بهو جوړه
 له گه لت ته جووولیته وه که بیرو پای گستی ده باره ی تو ته یلی.»

«ئستهش تهوه توئ که ته بی نامه ی ب وازوم بو دروست بکه ی.
 خۆت هیور بکه ره وه و دویردیک بگره به دهسته وه. تهو وشانه ی

له خواره وه ته یېنی له په رتووکیک بېړه. پاشان هموویان به چه سې کاغز بلکینه به په په یه کی شینه وه که بوټی ته نیرم. تم په په یه جنابی قالینو داویه به من. چاوه پروانی پشکیننی ژووره که ت به. ته و لاپه رانه ی لپی ته بېړی، بیدرینه. هر کات وشه یه کت به ناماده ی نه دوزیه وه، پشوو دریز بې و هه ولیده بیت به بیت له ته نیشته یه که وه دای بنی. بوټه وش که که متمر ماندوو بی نامی بې واژوم زور به کورنی نووسیوه. دای گرانم! ته گهر ئیتر خوشته نه ویم، تم نامیه چند به دووردریز هاتوته بیس چاوت!»

نامه یی واژو

«خاتون،

«همه مو پیلانه مثالانه که وک روژ روځه، به لام که سناخیک که چه زیان له سهره گرتنی نه و پیلانه یه ئاگا مار کراون. له پیڅاوی نه وینی کونم ما ماوات لی نه که مدهست له مایهاتیه به به ده. نه گهر ئاوه زی نه و کاره له ئیوه ما هه بی، میرمه که ت وا نه زانئ نه و خامه یه به مدهستی گه یشتتوره، مارو جوړه. ئیمه ئش هه ولنه مدهین له و هه له یه ما بیله یلینه وه. ئاگات لیجی که رازه که ت وا له مدهستی من ما. ئه ی ژنه ی سیابه خت، له رزت لیجی و فجوق بکه! له مه ولا له سهرته له به به مده می من ما ریچک و راست بی.»

کاتی که له لکاندنې وشه کانی تم نامیه که په نگه شیوه ی نوینی به ریرسی هه ژارخانه ی تیا بناسیته وه، ته واو بوویت، له ژووره که ت وهره دهره وه، له سوچیکا یه که ته بینین.

«من ئەجم بۆ دى و به شپىرزهى ئەگەرئېمەوه و له راستى دا زۆر به پەرىشانى ئەگەرئېمەوه. خوايه گيان! خۆم تووشى چ بەزمىک ئەکەم! ئەم هەمووش لەبەر ئەوه ئەکەم که تۆ هەستت بە نامەى بى وازۆ کردوو! هەر چۆنىک بى، من شپىرزه و شلەزاو ئەو نامەيه ئەدەم بە مېردەکەم و ئەلېم که کابرايهکى غەوارە داى بە دەستمەوه... تۆيش لەگەل منالەکان بە ناو لېرەوارەکەدا بچن بۆ پياسە و تا نيوەرۆ مەگەرئېنەوه.

«تۆ ئەتوانى لە بەرزايى سەر شاخەوه کۆمانجى کۆترخانەکە بيینی. ئەگەر هەموو شت بە دللى خۆمان بوو، دەسپىکى سى لەوى دانهئېم؛ ئەگەر وايش نەبوو، ئەوا هيچى لېتابى.

«ئەى بەدئەمەک، ئەو دلەت ئەوەندەى بە بەرەوه نييه که پيش رۆيشتن بۆ ئەو پياسەيه، بە بيانوويهک بى بۆ لام و پيم بلېى خۆشت ئەوئېم؟ چى روو بدات، تۆ ئەمەت لە بىر بى؛ پاش ئەو جيابوونەوى دوا ديدارمان بى من يەک رۆزيش زىندوو نابم. ناخ، ئەى داىک ناپاک! ئەمە دوو وشەى ناوازهيه که نووسيومه، زووليهنى خۆشەويستم، ئەم دوو وشە بېهوودەيهى لېرە نووسيومه، خۆم هەستيان پيناکەم. ئەوهى لام گرنگە يادى تۆيه. ئەم دوو وشەيهم بۆ ئەوه نووسم که گلەيى تۆم نەيهتە سەر. ئەوەتاني تۆم لە دەست ئەچى، خۆ فريودان سوودى چيه؟! قەيناکا، با دللى من لە لای تۆ رەش بى، بەلام درۆ لەگەل ئەو پياوه نەکەم که ئەپهەرەستم. لە زياندا زۆرم درۆ و دەهو کردوو. ئەگەر ئيتىر خۆشت ناوئېم، لېت ناگرم و لېت ئەبوورم. فريا نەکەوتم بە نامەکەدا بچمەوه. ئەگەر لە پيتاوى ئەو رۆزانهدا که لە باوەشى تۆدا زياوم، گيانيشم لە دەست بەم، هيشتا هيچ نييه. خۆت ئەزانى، ئەو رۆزانهى لە ئاميزى تۆدا زيام نرخی لە زيان گرانتر بوو.

پر بوو له زېر و چهند دانه يک ته لاس دای به ده ستيه وه و وتی:
— جا پرؤن!

مناله کانی ماچ کرد و نه وهی هره بچوکی دوو جار ماچ کرد. ژولیهن راما و جو له ی نه کرد. خانو دورینال به بی نه وهی سهیری بکات، به جی هیشت و پویشته.

ژیانی جه نابی دورینال، له و کاته وه که نه و نامه یی کرد بوو یه وه، ببوو به دوزه خ. له سالی ۱۸۱۶ ه وه که خریک بوو دوئل بکات، به م جوړه شپزه نه ببوو. قسه یه کیشمان بو دز کرد بی، نه و ساش مه ترسی به رکه وتنی گولله تا نه م راده یی نیسته هه راسانی نه کرد بوو. به هر بار یکدا سهیری نامه کی نه کرد، به خو ی نه وت: «مه گهر نه م خه ته خه تی ژنانه نییه؟ ده بیاشه، نه ی نه م ژنه نه بی کی بی؟» هه موو نه و ژنانه ی له قیریر نه یناسین هی نانیه به رچاوی. به لام گومانی بو که س نه چوو. «نه کا نه م نامه به گوتنی پیاویک نوو سرابی و ده ی نه و پیاوه کییه؟» لیره شدا هه مان گومان و در دونگی. قسه ی تیا نه بوو زور به ی نه و پیاوانه ی نه یناسین، له به خلیا پقیان لی بوو. له سر کورسیه کی که وه ک هه لدریک تی که وت بوو، هه لسا و وه ک خووی هه می شه ی به خو ی وت: «با بزانه م نه لی چی؟»

هی شاش ته واو راسته وه نه ببوو که دای به سه ری خو ی دا و وتی: «خوایه گیان! له هه مووان زیاتر نه بی خو م له ژنه که م پیا ری زم. نه و نیسته دوژمنی منه.» نه وهنده چارپس بوو، فرمی سک له چاویا قه تیسما.

هاو کی شه ی له بار بو قه ره بوو کردنه وهی نه بوونی سو ز و خو شه ویستی له ناوچه ی گوندی که پی نه وتری برپاری ژیرانه،

ئوه بوو که جه نابی دورینال له و دوو پیاوهی که نزیکتین دۆستانی بوون له هه موو کهس زیاتر بترسی: «جگه له وانیش، په نگه ده دۆست و ئاشنام هه بی.» هه موویانی به سه ر کرده وه و پادهی دلنیا بوونی له تاق به تاقیان هه لسه نگاند. به توورپه یی هاواری کرد: «ئهم پووداوه ترسناکه ی به سه ر من هاتوه، بۆ هه ر هه موویان ئه بیته هۆی شادمانی! خۆشبه ختانه له بهر ئه وه یه که ئیره بیم پی ئه بهن و دیاره بوچی.» جگه له و ماله زۆر خۆشه ی شار که شا شه ویک له وی نووستوه و تا دنیا دنیا یه مایه ی سه رفراز بوو، کۆشکه که ی قیرژی شی زۆر باش ریکوپیک کردبوو. به رخانی ئهم کۆشکه به په نگی سپی بوو و په نجه ره کانی وه نه دی سه وزی جوان ئه یانرازانده وه. ساتیک که وته وه بیرى ئهم شکومه ندیه و ئه و کۆشکه نایابه و تۆزى سوکنایى هات. راستیه که ی ئه وه بوو که ئهم کۆشکه له دووری سی چوار فرسه نگه وه دیار بوو و هه موو خانوه هاوینه کانی ئه و ده وروبه ره که پیى ئه و ترا کۆشک و هه یچیان نۆژهن نه کرابوون و په نگی خۆله میشی نیشانه ی تیپه پینی سه رده میان پیوه دیار بوو، که وتبوونه بن شه به نگی به ورشه ی ئهم کۆشکه وه.

جه نابی دورینال ئه ی توانی متمانه به فرمیسک و خواپه رستی یه کیک له دۆستانی بگات که چاودیری دهیری ناوچه که بوو. به لام ئه ویش گه وجیک بوو بۆ هه موو شتیکی ئه گریا. دیسانیش ئهم کابرایه ته نها مایه ی ئومیدی بوو. به رقه وه هاواری کرد:

— کامه ئازار هه یه به ئازاری من بگات! ئای که چه نده بیکه س و ته نهاد!

کابرای به راستی کلۆل، به خۆی ئه وت:

— قور به و سه ری من! ئه وه په وایه له جه نگی ئهم قه یران و مالویرانییه دا تاقه هاوپییه کم نه بی داوای چاره یه کی لیبکه م؟

ئەوسا بە پرقەوہ ھاواری کرد: «ئای فالکۆز! ئای دوکپو!»
 ئەم دووانە، لە ھاوپیانی سەردەمی منالی بوون کە سالی
 ۱۸۱۴ لە ئەنجامی خۆبەزل زانین ھەردووکیانی لە خۆی دوور
 خستبوویەوہ. ئەو دووانە خانەدان نەبوون و جەنابی دورینال
 ویستبووی ئەو بەرامبەری و براہیتییە لە منالییەوہ لە نیوانیاندا
 ھەبوو، بگۆریت.

یەک لەمانە، فالکۆز، کە مرۆڤیکی تیگەیشتوو بوو و بەدل
 و بویر و لە شاری قیریر پەراوگەیی ھەبوو. چاپخانەییەکی لە
 پایتەختی پارێزگا کرپیوو و پۆژنامەییەکی بلأوئەکردەوہ.
 لیژنەیی نھینی قەشەکان بریاری دابوو پۆژنامەکەیی دابخات و
 مالویرانی بکات. بریاری داخستنی پۆژنامەکەیی درابوو و مۆلەتی
 چاپخانەکەیی لێوەرگیرابوویەوہ. لەم بارە ھەلأویژە خەفەتبارەدا
 لە پاش دەسال، بییری لەوہ کردەوہ بۆ یەکەم جار، نامەیک
 بۆ جەنابی دورینال بنووسئ. شارەوان وایزانی ئەبئ وەکو
 پالەوانەکانی سەردەمی زووی پۆما وەلامی ئەم دۆستەیی خۆی
 بداتەوہ: «ھەر کات سەرەک وەزیرانی شا، شانازی ئەوہم بداتی
 و لیم بیرسیئ، بە بئ بیرکردنەوہ پیئ ئەلیم: بە بئ ھیچ بەزەبیەک
 ھەموو چاپخانەدارەکان مالکاول بکەن و پیشەسازی چاپخانەش
 وەکو تووتن، بکەن بە پاوانی حکومەت!» جەنابی دورینال وشە
 و پستەیی ئەم نامەییە کە بۆ ھاوپیەکی گیانی بە گیانی نوسیبوو
 و لەو کاتەدا سەرنجی ھەموو قیریری پاکیشابوو، وشە بە وشە
 و بە ترسەوہ ئەھینایەوہ بییری. «کئ ئەبیوت بەم پلە و سامان
 و ئەو ھەمووہ خاچ و مەدالیاوہ پۆژیک لەم کارەم پەشیمان
 ئەبمەوہ؟» پق و ھەلچوونییکی سەیر وای لیکردبوو ئاگای لە خۆی
 نەمینی و جنیو بە دار و بەرد بدات؛ شەویکی سامناکی تیپەپراند.
 بەلام خۆشبەختانە ئەوہ نەھات بە بییری دا کە ژنەکەیی بخاتە بن

چاودیڑی.

به خوئی ئهوت:

—من خووم به لویز گرتووه. ئهو ئاگای له هه موو کاره کانی
من هه یه. ئه گهر ئازاد بم که به یانی ژن بهیئم، دیسانیش که سی
تر نادۆزمه وه له جیئی ئه و دایینیم.

پاشان له فرۆشه ی ئه وه ی که ژنه که ی بیئاوانه، شاگه شکه
ئهبوو و ئه م جۆره داوه ریبه ئه و ئه رکه ی له کۆل ئه کرده وه که
بیهوی خۆی گیف بکاته وه و ده سه لات ی خۆی بنوینی. به م شیوه یه
ده ست و بالی ئازاد ئه بوو و کاره کانی باشتتر ئه چووه پی شه وه.
«ئه و هه موو ژنه ی که تۆمه تیان لیدراوه!»

پاشان به ئه ژنۆی له رزۆکه وه ئه که وته ری و ئه ی نه پاند:

—منیش ئه لیم چی؟! مه گهر ئه بی وه ک کابرایه کی به ره لالا
خۆم گیل بکه م و ریگه بده م ئه م ژنه و فاسقه که ی پیم پی بکه نن؟
مه گهر ئه بی هه موو قیریر به بی ره کی من پی بکه نن؟ چیه یان
ده رباره ی شارمی نه وت؟ (کابرایه ک که ژنه که ی به ئاشکرا خراپ
بوو.) مه گهر کاتی که ناوی دی، بزه ناکه ویته سه ر لیوان؟ کابرا
پاریزه ریکی لیها توه. به لام کی باسی وتاردانی ئه و له دادگا
ئه کات؟ هه موو ئه لین: ئا، شارمی ه! شارمی ه پرنارد! به م جۆره به و
ناوه نیشانی ئه دن، که بوته هۆی نه نگ و ئا پرووچوونی.

جه نابی دورینال پاش تۆزیک وه های ئه وت:

—شوگری خوا که کچم نییه و شیوه ی سزادانی دایک زیانی
بو کار و ژیانی داهاتوی مناله کانم نابئ. ئه توانم ئه م به چکه
جووتیاره له پال ژنه که مه وه بگرم و هه ردوویان بکوژم. ره نگه
به م جۆره لایه نی کاره ساتاوی پرودا وه که، لایه نی پیکه نیناوی
بشاریته وه.

ئه م بوچوونه بزه ی خسته سه ر لیوی. هه موو لایه نه کانی هی نایه

پیش چاوی خوی:

—کۆمه له پرسیای که تن و تاوان به قازانجی منه و چی پوو بدات ئەنجومه نی قه شه کان و دۆستانی ترم له دهسته ی دادوهران ئەمپه پیننه وه.

سهیری کیردی راوه که ی کرد که چاک تیژ بوو. به لام بیرکردنه وه له خویزپشتن حه په ساندى:

«پهنگه ئەم مامۆستا بی شه رمه شق و شر بکه م و ده ری بکه م، به لام چ هه ل لا و فه رته نه یه ک له قی ریر و ته نانه ت مه لبه نده که به رپا ئە بئ! پاش داخستنی رۆژنامه که ی فالکۆز، له ئەنجامی هه ولدانی من دا، کاره شه شه سد فرانکیه که ی له ده ست چوو. ئە لئین سه ر و سه کوتی ئەم نووسه ره بی هونه ره دیسانه وه له بزانسۆن په یدا بووه. ئەم کابرایه پهنگه زیره کانه بمدا ته بهر ته وس و پلار و وه اش بکات که نه توانم په لکیشی بکه م بۆ دادگا! ئەو له کو ی و بانگکردنی بۆ دادگا له کو ی!... ئە گه ر پۆژیک بچم بۆ سه فه ر ئە بئ ناوی خۆم بگۆرم. ئە وه ئە لئیم چی! ده ست له و ناوه هه لگرم که مایه ی توانا و شانازیمه؟ ئە ی له و تاجی نهنگه!»

«ئە گه ر ژنه که م نه کوژم و به رپسوا یی له ماله که م ده ری نه که م، ئە و پووره ی بزانسۆنی چی سامان و دارایی هه یه به هیوری ئە یکاته ده ستیی هه وه. ژنه که شم ئە چئ بۆ پاريس و له گه ل ژوولیه ن له و ی ئە ژى. شاری قی ریر پوودا هه که ئە بیستى و دیسانه وه وه کو می ردی کی هه ل خه له تاو چاوم لی ئه که ن.»

کلۆلی سیابه خت له بینینی کالبونه وه ی پووناکی چرا که هه ستی به وه کرد که هه وا ورده ورده روون بو ته وه. بۆ هه لمژینی هه وای فی نک چوو بۆ ناو باخ. له و کاته دا، لی برابوو که هه یچ گۆ لمه زی ک نه نی ته وه. هۆ که شی به تایبه تی ئە مه بوو که رپسوا یی ئە م، دل ی دۆستانی له قی ریر شادمان ئە کات.

پياسه‌ی ناوباخ شله ژانه که‌ی تۆزى هئور کرده‌وه. هاوارى کرد: «نه، ناهيتم دهستم له ژنه کهم دابپریت. ئەو له ئەندازه به‌دهر قازانجى بۆ من هه‌يه.» به سه‌رسامى ديمه‌نى خانوه‌که‌ی هينايه پيش چاوى، کاتيک که ژنه‌که‌ی لى نييه. تهنه‌ها خرمى «مارکيزز دو پ...»، ئەو پيريزنه که‌وجه به‌دنيها ده بوو.

بيريکى زور سوودمه‌ند هات به ميشکيا، به لام پيوستى به ئەقانىک بوو که له ئەقانى سستى کابراى نه‌گه‌ت زورتر بوو. به خوى وت: «من خوم ئەناسم. ئەگەر ژنه‌که‌م رابگرم، پوژيک هه‌ر دى قه‌لسم ئەکات و منيش خوم پى راناگيرى و توانجى تينه‌گرم. ئەويش له‌خوباييه. ئەبى به قه‌مان و هه‌موو پووداوکان پوو ئەدا، پيش ئەوه‌ى ميراتى پوورى پى برابى. ئەوسا چه‌نده ئەبمه گالته‌جاپ! ژنه‌که‌م مناله‌کانى خوش ئەوى و ئاخه‌که‌ى هه‌موو شت ئەبى به‌هى ئەوان. به لام من ئەبم به بنيشته‌خوشه‌ى قيرير. ئەلين: سه‌يره! نه‌يتوانى ته‌نانه‌ت تۆله له ژنه‌که‌شى بکاته‌وه! مه‌گەر وام به باش نه‌زانى که له راده‌ى گومانليکردن زياتر نه‌چمه پيشه‌وه و زور لى نه‌کوومه‌وه؟ ئەوسا دهستى خوم به‌ستووه و له داهاتوودا ناتوانم تۆزيکيش سه‌رکۆنه‌ى بکه‌م.»

تۆزيک پاشتر، جه‌نابى دورينال که دووباره دفره‌ى بريندارى به‌دهست هينايه‌وه و به ئازاريکى فراوانه‌وه که‌وته بيري ئەو نوکتانه‌ى له هۆلى بيلياردى کازينو يان يانه‌ى ئاريستۆکراته‌کان ئەيانگيرانه‌وه. ئەو کاتانه‌ى که فربازيک ياربييه‌که‌ى رانه‌گرت و گالته‌ى به کابرايه‌کى هه‌لخه‌له‌تاو ئەکرد که ژنه‌که‌ى له‌گه‌ل ئەم و ئەو رانه‌بويرى. له‌مکاته‌دا چه‌نده ئەو گالته‌ى پى سته‌مکارانه و نائينسانى بوو!

«خوايه گيان! بۆ ژنه‌که‌م نه‌مرد! چونکه ئيتر نه‌ئه‌بووم به مايه‌ى گالته و لومه‌ى خه‌لکى. بۆ نه‌بووم به بيوه‌پياو؟ ئەوسا بۆ

خۆم ئەچووم بۆ پاريس و شهش مانگ له باشتري كۆر و كۆمه لدا ئەمگۆزه راند.» پاش ئەو ساتى بهخته وهرى و دلدارييه كه له ئەنجامى مهرگى ژنه كهى دا خۆى تيا بينبوو، بىرى چوو بۆ لای ئەو كه رهسانهى كه بتوانى به هۆيانه وه راسته قينهى پووداوه كه بدۆزیتته وه. ئەيتوانى پاش نيوده شه و پاش ئەوهى هه موو خه و تن مشتتیک كه پهك له پشت دهرگای ژووره كهى ژووليه ن وهكو توپژيكي ناسك بلاو بكاته وه. به يانيش سه يرى بكات و به ره نجامه كهى ببينى.

له پڕ به رق و توورپه ييه وه هاوارى كرد: «به لام ئەمه ناهينى. ئەم ئيليزا نه گبه ته پى ئەزانى و ئەوهنده ت نه زانى هه موو ئەزانن كه ئيره يى من هاتۆته جۆش.»

له يه كيك له چيروكه كانى كازينو، شوويه ك به م جوړه له به دبەختيه كهى خۆى دلنيا ببوو: دهرگای ژوورى ژنه كهى و فاسقه كهى، وهكو لاک و مۆر، به توژى مۆم و تالى موو به ستبوو. پاش ئەو هه مووه دوودلى و سه رگه ردانييه، ئەم شيوازهى بۆ پوونكر دنه وهى چاره نووسى خۆى، له هه موو ريگه كانى تر به باشت زانى و بىرى له وه ئەكرده وه كه ئەم شيوازه به كار بهينى. به لام له هه مان كات دا، له پيچى يه كيك له ريگه كانى ناو باخ چاوى به ژنيك كهوت كه چه زى به مردنى ئەكرد.

ژنه له ناو ديوه ئەهاته وه. بۆ بيستنى نوپژ چووبوو بۆ كليساى قيژرى. سه بربرديه ك كه له پروانگهى فهيله سووفيكى له سه رخۆ جيگهى گومانه، به لام ئەم ژنه بپرواى پيى بوو. ئەلى كليساى قيژرى كه ئەمپروۆ خه لكى به كارى ئەهينن، په رستگهى كۆشكى خواى قيژرى بووه. له هه موو ئەو ماوه يه دا كه خاتوو دورينال ئەويويست له م كليسا يه نوپژ بكات، ئەم ئەنديشهى له سه ر دهرنه ئەچوو. به رده وام واى ئەهات به بيردا كه ميژده كهى، به ريكهوت، ژووليه ن

له کاتی راودا ئه کوژئی و پاش ئه مهش، ههول ئه دات که شه و دلّی ژوولیهنی درخوارد بدات.

ژنه به خۆی وت: «چاره نووسی من به ستراره به و بیرهی که کاتی گوینگرتن له قسه کانم به میشکیا دی. پهنگه پاش ئه و ساته نه گریسانه، ئیتر دهره فته تی ئه و هم نه بی له گه لی بدویم. کابرایه ک نییه که لوجیک و ئاوهز تیپگات. ئه وسه به یارمه تی ئاوهزی بیوازی خۆم ئه زانم بریاری چیه و ئه یه وی چی بکات. ئه و بریاره چاره نووسی هاوبه شی ههردوو کمان دیاری ئه کات و دهسه لاتی ئه و کاره به دهست ئه وه. به لام ئه م چاره نووسه پیوستی به زیره کی من و توانای من له ئاراسته کردنی ئه م بوونه وهره سهیره دا ههیه. بوونه وهریک که رق و تووریهی چاوه کانی کویر کردوه و ناهیلّی نیوهی شته کان بینئ. خواجه! من پیوستم به بههره و به ئوقره ههیه، من ئه مانه له کوئی بهینم.»

کاتی که پیی نایه ناو باخه که، میرده کهی له دووره وه بینئ. ئه توت هیژیکی جادوویی ئارامیه کی دهرونی پی به خشی. قژی بژ و جلی شپرزهی دهری ئه خست شه و نه خه وتوه. نامه یه که که لاک و موره کهی شکابوو، به لام نووشتابوو یه وه، دای به دهست شووه که یه وه. جه نابی دورینال، به بی ئه وهی نامه که بکاته وه، به نیگایه کی دیوانه ئاسا ئه پروانییه ژنه کهی.

خاتوو دورینال پیی وت:

— نامه یه کی نه نگینه و کابرایه کی په زاگران که گوايه تو ئه ناسی و خۆی به قهرزاری یارمه تی تو ئه زانی، کاتی تیپه رین له پشت باخه وه دای به دهستمه وه. جا منیش یه که داوام لیتان ههیه و ئه ویش ئه وهی که هه ر ئیسته ئه م جه نابی ژوولیهن خانه بنیرنه وه بو لای که سوکاری.

خاتوو دورینال ناچار بوو له م فهرتنه دا ناوی ژوولیهن بهینئ،

به لّام بۆ ئه وهی خۆی له دهست ئه و ناچار بیه پرگار بکات، زۆر خیرا و رهنگه پيش کاتی خۆی ئه م ناوهی هینا.

به بینینی شادبوونی میرده کهی، شادمانی خزایه ههناویه وه. له وه گه یشت که ژولیه ن باشی بۆچوو ه. له بری ئه وهی خه م له م قهیرانه ئاشکرایه بخوات، لای خۆی وتی که ئه م جهوانه ی، که هیشتا ههچ ئه زمونیکه ی له ژیان دا نییه، چ وشیاری و زیره کییه کی به برشتی ههیه. به چ پله و پایه یه ک بگات! به لّام به داخه وه له و کاته دا به هۆی سه رکه وتن و کامه رانییه وه منی له بیر ئه چیه وه. ئه م په سنه کورته ی کا براهه ک که به راستی ئه یپه رست، تۆزی له وه هه ژان و دلّه راوکه یه دووری خسته وه.

له و کاره ی خۆی زۆر شادمان بو و به چه زیکی شیرین و نهینیی به خۆی وت: «جیی شانازییه که شیایوی ژولیه نم!»

جه نابی دورینال له ترسی ئه وهی نه کا خۆی تووش بکات، ته نها یه ک وشه شی نه وت. ئارام و بیده نگ خه ریکه ی نامه ی دووه می بی وازۆ بوو که ئه گه ر له بیرتان بی له پیکه وه لکاندن و شه ی چاپی له سه ر کاغه زه شینه که به دی هاتبوو. جه نابی دورینال شه که ت و ماندوو، به خۆی وت: «خه لکی به هه موو جوړیک پیم پی ئه که نن!»

«دیسانه وهش ئه بی جنیو بیسم و دیسانه وهش به دهست ژنه که مه وه!» له وه دا بوو که خه ریک بوو دزیوترین جنیوی پی بدات، به لّام دوورنمای ئه و میراته ی له بزانسۆن چاوه رپی ئه کرد، به توندی ریگه ی پیگرت. له ئه نجام دا بۆ ئه وهی ئه و رقه دژ و دره ی به شتیگ برژینی، ئه م نامه دوومه بی وازۆیه ی له ناو دهستی دا گرمۆله کرد و به هه نگاوی بلّند که وته پیا سه کردن. پیویستی به وه بوو له ژنه که ی دوور بکه وینه وه. پاش چه ند ساتیک، به ئارامیه کی زۆر تره وه هاته وه بۆ لای ژنه که ی. خاتوو دورینال ده سه به جی وتی:

— ئيمه ئه بي بريار بدهين و ژوليهن بنيرينه وه. جگه له مانهش به چكه جووتياريك بوو يان نه بوو. چهند دراوي ئه دهينې و ئه برېته وه. ئه وه تا خوښي زانايه و به ئاساني كاري دهست ئه كه وي. با بلين له مالي جهنابي قالينو يان مؤژيروني فه رماندار كه هر كاميان چهند مناليان ههيه. به مجور تو هيچ زياتيكت پينه گه ياندوه.

جهنابي دورينال يهك به خوڻ نه راندي:

— ريك وهك ژنيكي نه زان قسه ئه كه ي. ئه بي چاوه پرواني چ ئاوه زيكې ناوازه له ژن بكري؟ قهت بيرت له شتي په سه ند كردوته وه؟ سستي و گوينه دان، جگه له راوه په پپوله دهرفه تي هيچكار يكتان پينادا. ئه ي ئه و بوونه وهره لاوازانه ي به پراگرتنتان قورمان كردوه به سهر خومان دا.

خاتوو دورينال نهيدا به ناو قسه كانيدا و ئه ويش ماوه يه كي باش قسه ي كرد و وهك له و ناوچه ئه لين، دلې خوڻ به تال كردوه...

سهره نجام به شووه كه ي وت:

— جهناب، من وهكو ژنيك قسه ئه كه م كه ئا برووي، واته به نرخترين سه رمايه يان به فيرو داوه.

خاتوو دورينال له تيكراي ئه م گفتوگو دژواره دا كه ئه گه ري دريژه ي ژياني ئه و و ژوليهن له يهك شوين دا پيوه ي به سترابوو، خو پراگريه كي بيويته ي له خوڻ پيشان دا. به دواي ريگه يه كدا ئه گه را بو ئا راسته كردني رق و توورهي مي رده كه ي له بارتر بي. به رامبه ر به جنيو و سووكايه تيبه كانې ئه و هه لنه چوو. گوڼي له و شتانه نه بوو و له و كاته ش دا بيري له ژوليهن ئه كردوه: «تو بليني ليم رازي بي؟»

سهره نجام وتي:

— ئه م گوندييه كه ئيمه ئه و هه مووه چا كه مان له گه ل كردوه

و تەنەت دياريمان پېداو، رەنگە بېتاوان بى. بەلام سەرەپاي ئەوەش ئەو ھۆكاري ئەو يەكەم جىئوھيە كە لە ژيان دا بېستومە. جەناب! كاتىك كە ئەم نامە نەگريسەم خويىندەو، پەيمانم دا يەككىك لە ئيمە، يا من يان ئەو، ئەبى لەم مالىە برۆين.

—ئەتەويى گۆنگلېك ساز بکەيت كە ھەم ئابرووي من و ھەم ئابرووي خويشت بېھى؟ بەمكارەت خەلکىكى زۆر لە قيرير شاد ئەكەيت.

—راستە، خەلکىكى زۆر بەو پېژەن و بەختەوهرىەي لە ساىەي توانا و زانايى تۆ، بە خۆت و بنەمالەكەت و شارى قيرير گەيشتو، ئيرەيى ئەبەن... زۆر چاکە! من ژولويەن ناچار ئەكەم داواي پشوو بکات و بۆ مانگىك بچى بۆ لاي ئەو دارفرۆشە كيونشینه، كە ھەقالىكى شايستەي ئەم كورە كرېكارەيە، بمىنئەتەو.

جەنابى دورينال بە دەنگىك كە بە ئەندازەي پيوست ئارام بوو، وتى:

تۆ ھىچ كاريك مەكە. من پيم وايە باشترە تۆ قسەي لەگەل نەكەيت. رەنگە تۆ ھەلبچيت و نيوانتان تىك بچى... خۆت ئەزانى ئەم لەتە جەنابە چەندە نازنازييە.

خاتوو دورينال وەلامى دايەو:

—ئەم جەوانە تۆزىكيش تىگەيشتنى نىيە. رەنگە زانا بى و خۆت ئەمە ئەزانى، بەلام كورە جوتيارىك زياتر نىيە. لەو پۆژەشەو كە ئامادە نەبوو ئيليزا بخوازي، تەواو لەبەرچاوم كەوتو... سامانىك بوو كە دەست كەوتبوو و بيانوو كەشى ئەو بوو كە ئەو كچە بە دزييەو زۆر ئەچى بۆ لاي جەنابى قالينۆ.

جەنابى دورينال كە لەپادەبەدەر برۆي ھەلكشابوو، وتى:

—ئا، چى؟ ژولويەن ئەمەي بە تۆت؟

—نا، نا... ئەو ھەميشە باسى ئەو خوليا و تامەزرۆييە ئەكات

که بەرەو پیشەیی پیرۆزی قەشەیی رای ئەکیشی. بەلام بپروا بکه بۆ ئەم خەلکە بئ باو نیشانه یەکه م شت دەستخستنی پارویک نانه. بە هیما و ئەماژە پیی ئەوتم که بە باشی ئاگای لەم دیداره نهنیانە هەیه.

جەنابی دورینال که هەموو شیتگیرییەکهی سەری هەلدا بوو، وریا و بە پارێزەوه قسەیی ئەکرد، هاواری کرد:

— ئینجا من... من... ئاگام لەم شتانه نییه. لە ماله‌که‌ی من شتی وا پروو ئەدات و من ئاگام لێی نییه. سەیره! سەیره!... پەییوهندی لە نیوان ئیلیزا و قالیئۆ هەبوو.

خاتوو دورینال بە پیکەنینه‌وه وتی:

— ئای! گیانه‌که‌م، ئەم چیرۆکه زۆر کۆنه‌یه. رەنگه شتیکی خراپ پرووی نەدابئ. ئەم شتانه یادگاری ئەو خوله‌یه که هەقاله ئازیزه‌که‌ت جەنابی قالیئۆ پیی ناخۆش نەبوو لە شاری قئیریر خەلکی وایزانن که ئەوینیکی رەسەنی ئەفلاتۆنی لە نیوان من و ئەودا هەیه.

جەنابی دورینال که بە توورەیی ئەیکوتا بە سەری خۆی دا و لە رازیکه‌وه بۆ رازیکی تر و لە نهنییەکه‌وه بۆ نهنییەکی تر ئەگە‌یشت، هاواری کرد:

— رۆژیک لە رۆژان گۆمانم لەوه کرد و تۆ لەم بابەته‌وه هیچت بئ نەوتم.

— جا چ پئویست بوو بۆ تاویک خۆه‌ل‌دان و خۆ گئیف کردنه‌وه‌ی بەرپۆه‌به‌ری لەمەپ خۆمان، نیوانی دوو دۆست تیک بدرئ؟! کامه ژنی ناسراو هەیه که هاتوچۆی کۆری خانه‌دانه‌کان بکات و جەنابی قالیئۆ چەند نامەیی شوخ و پڕ لە نوکتەیی بۆ نەنووسیئ!

— بۆ تۆیشی نووسیوه؟

— زۆر.

— هەر ئیسته ئەو نامانەم بیان بده. فرمانت پێ ئەدەم که ئەم نامانەم پیشان بدهی...

لهگەڵیشی شەش پا بالای بەرز بوو. خاتوو دورینالیش به شیۆهیهکی ئارام که تا رادهیهک که متهرخەمی پێوه بوو، وتی:
— منیش نایدەم. بەلام کاتیک که هاتیتەوه سەر خۆت، خۆم بۆت ئەهینم.

جەنابی دورینال که له رقا مهست ببوو و له دوانزه کاتژمیری رابوردوودا قەت ئەوهنده ههستی به بهختهوهری نهکردبوو، هاواری کرد:

— هەر ئیسته ئەمهوی، مردوو مراو!
سویند ئەخۆی له سەر ئەم نامانە هەرگیز لهگەڵ بەرپێوهبەری هەزارخانە نەیکەیی بە شەپ؟
— شەپ بکەم یان نەیکەم، خۆ ئەتوانم هەتیوهکانی لێ بسینمەوه.
ئەوسا به توورپیهیهکی زۆرترهوه هاواری کرد:
— بەلام من ئەم نامانەم هەر ئیسته ئەوین. کوان؟ لهکوین؟
— وا له یهکیک له چهکمهجهکانی میزهکه م دا... بەلام به مسۆگەری کلیلهکهیت نادهمی.

جەنابی دورینال غاری دا بەرهو ژووری ژنهکهی و وتی:
— خۆ منیش ئەتوانم بیشکیینم.
راستهکهشی، ئەو میزه گرانبههایه له گری کۆتهی ماهۆن بوو و له پاريسهوه هینرابوو، به گولمیخیک ههلتەقاند. هه مان ئەو میزهی که ئەگەر پهلهیهکی له سەر ببینایه به ئاتهکی چاکهتهکهی ئەیسرپیهوه.

خاتوو دورینال، به غار به سەد و بیست پلیکانی کۆترخاندا سەرکهوتبوو و سووچی دەسپه سپیهکهی ئەبهست به یهکیک له میلهکانی پهنجهره ئاسنهکهوه. خوشبهختترین ژنی سەر زمین

بوو. چاوه کانی پر بوو له فرمیسک و له هه مان کات دا ته پروانیه لپړه واره مه زنه که ی کوستان. به خوی وت: «بیگومان، ژوولیه له بن یه کیچ له و سووره چناره مه زنه، چاوه پری ته مه نیشانه یه.» ماو به کی زور گوپی شل کرد، پاشان نه فره تی له قرمه ی مهل و جریوه ی سیسرک کرد. ته گهر ته مه هلا ملوزمه نه بویه، قریشکه ی شادی له و شاخوه ته گه یشته لای. چاوه کانی ته مه شیوه سهوز و به ربه رینه که سه رپه لی داره کان به دییان ته هیئا و وهک خه نه به ردیله ی توخ سهوزی ته کرده وه، به تامه زرپی هه لئه لووشی. خاتوو دورینال که سه رتاپای شایی گه شکه دایگرتیوو، به خوی وت: «چون ههستی به وه نه کرده وه که ته بی ته ماژه یه ک بدات و به من بلئ که شادمانی ته ویش له هی من که متر نییه!» ته نها کاتیک له کوترخان دابهزی که مه ترسی ته وهی ته کرد میرده که ی بی به دوا ی دا.

میرده که ی بینی که زور توپه یه. جه نابی دورینال پرسته بی نازاره کانی جه نابی قالینو، که قهت به هه لچونه وه نه خوینرا بونه وه، تیئه په پړاند.

ته و ساته ی که نه په و سه رسو پرمانی میرده که ی ده رفه تی قسه کردنی پیدا، هه له که ی قوسته وه و وتی:

— من دیسانه وهش له سه ر بوچوونی خوم. باشتر وایه ژوولیه ن بچی بو سه فر. چه ندهش له زمانی لاتین شاره زا بی، دیسانه وهش گوندییه کی رهق و نه مرچه. هه ر پوژه و گوايه به نرخ ی پیز و ته دب، قسه زل و کریته کانی ناو پومانیک بو من ته لیته وه.

جه نابی دورینال نه پړاندی:

— ژوولیه ن هه رگیز پومان ناخوینتیه وه. من له م لایه نه وه دلنیام. پیت وایه من خاوه ن مالیکی ته وهنده گه مژم که ناگای له

رپوداوه کانی مالکه که ی خویشی نه بی؟!
 — زور چاکه! نه گهر هم پرسته گالته نامیزه ی له شوینتیکدا
 نه خویندییته وه، واته خوی ساریان نه کات. که وا بوو تازه
 خراپتیش!... بیگومان له قیریر هر بهم شیوازه باسی منی
 کردوه!...

خاتوو دورینال به دهنکیک وه کو بلی شتیکی تازه ی
 دوزیه ته وه، وتی:

— با زور دور نه پوین. بیگومان له لای ئیلیزاش هر وا قسه ی
 کردوه و نه مهش وه کو نه وه وایه که له لای جه نابی قالیئو نه و
 قسانه ی کرد بی.

جه نابی دورینال به زه بری یه کیک له مشته کانی که هر گیز
 نه بینرابوو، میز و ته لاری له رانده وه و هاواری کرد:
 — نه ها! نامه ی بی واژوی چاپی و نامه کانی قالیئو، کاغه زه که یان
 یه ک جوړه.

خاتوو دورینال له دل خوی دا وتی: «شوگری خوا که
 ناخره که ی سهرکه وتنم به دهست هینا.»
 ئیجا وای پیشان دا که هم دوزینه وه یه پشتی شکاندوه
 و به بی نه وه ی بویری وشه یه کی تر بلیت، پویش و دور له
 میرده که ی له وسه ری هوله که له سهر قه نه فه یه ک دانیش ت.
 له وه به دوا سهرکه وتن دابین کرابوو. بو نه وهش نه کا
 شووه که ی شتیکی به نووسه ری پیواری نامه ی بی واژو بلی، به
 ناچار هه ولیکی زوری دا.

— چون له وه تیناگه ی که نه گهر مروف به نه ندازه ی پیویست
 به لگه ی به دهسته وه نه بی، مشتومر و قره له گهل جه نابی قالیئو
 گهره ترین هه له یه؟ جه ناب، خه لکی ئیره ی تان پی نه به ن. کی
 تاوانباره؟ بیگومان تاوانی به هره و زانیاری تویه... به لی، نه قانی

به توانای تۆ، بهو ته لاره رازاوانه‌ی که تو دروستتکردوون، بهو جيازييه‌ی که من له گهل خۆم هیناومه و له هه موو زیاتر، ئه وه موو میراته مه زنه‌ی که ئه توانین له مالی پووری دلسۆزم بیهینین. ئه وه میراته‌ی که خه لکی به زیاده وه باسی ئه که ن تۆی کردووه به که سایه تی په که می قیریر.

جه نابی دورینال بزده په په کی کال نیشته سه ر لیوی و وتی:

— خانه دان بوونی منت له بیر چوو!

خاتوو دورینال به په له دهستی پیکرده وه:

— تو په کیکی له بهرجه سته ترین گه وره زاده کانی ئه م شاره. ئه گهر شا سه ری بیهرژایه ت و ده سه لاتی هه بووايه، به بی قسه ئیسته له ئه نجومه نی ئاریستۆکراته کان دانیشتیبووی... و زۆر شتی تریش. جا تو به م پایه و پله به رزه وه ئه ته وی ئیره یی ئه وه خه لکه بجوولینی و بیانوو بده ی به ده ستیانه وه که له خۆرا لیکدانه وه ی هه لیت و په لیت بکه ن؟ گفتوگو له گهل جه نابی قالینۆ له سه ر نامه ی بی واژۆ وه کو ئه وه وایه که مرۆف له سه رانسه ری قیریر، ئه لیم چی، بزانسۆن و ناوچه که دا هاوار بکه ی که: ئه م جه وانه بی سه ر و پا، که ره نگه ریگه دانی له مالی رینال کاریکی ژیرانه نه بوو، هۆیه کی بۆ سووکایه تیکردن به و په یدا کردووه. ئه گهر ئه وه نامانه ی که دۆزیوته ته وه نیشانه ی ئه وه بی که من وه لامی ئه وینی جه نابی قالینۆم داوه ته وه، ئه وسا ئه رکی سه ر شانته که من بکوژی. من سه د جار شیاوی مه رگم. به لام نه خه له تیی توورپه یی خۆت له لای ئه وه ده ربهری! ئاگات لیبی که دراوسیکانی شه و و پۆژ بۆ بیانوویه ک ئه گه رپن تا تۆله ی ئه م بالاده ست بوونه له تو بسیننه وه. له بیرت بی که سالی ۱۸۱۶ له به گرتدانی چه ند که سدا به شدار بوویت. کابراکه ی له هه وره بانه که ی ئیوه خۆی شارده بووه وه.

جه نابی دورینال به و تالییه ی که پرووداویکی وا ئه بیهینتته وه

بیر، هاواری کرد:

—بیر له وه ئه که مه وه که تو نه پږت بو من ههیه نه
خوشه ویستی... من بو ئه ندامه تی پار له مان دروست نه کراوم!
خاتوو دورینال به پیکه نینه وه وتی:

—دۆستی ئازیز، وا بزانه دارایی من پوژیک له هی تو زیاتر
ئه بی. پیموایی که دوانزه ساله یار و هاوسه ری تو و له ئه نجامی
ئه م پایه یی که ئه مپو هه مه، هه قی ئه وه م هه یه له کاروباری ئه م
بنه ماله و به تایبه ت ئه م بابه ته ی ئه مپو را ده ربیرم.
ئه وسا به رق و راشکاوی که گالته یه کی شاراوهی پیوه دیار
بوو، درژهی دا:

—ئه گهر هی وه ک ژولیه ن له من به گرنکتر ئه زانی. من
ئاماده م بچم بو مالی پوورم و زستان له لای ئه و بم.
ئه م قسه یه به قورسی گوترا. هیزیکی تیا بوو که ئه بیوست
سه لارانه خوی ده ربیری. ئه م قسه یه ریگه یه کی خسته به ریپی
جه نابی دورینال. به لام جه نابی دورینال وه ک خوی خه لکی شاری
،ماوه یه کی تریش هه ر قسه ی کرد. هه موو به لگه کانی هه لشیلانه وه.
ژنه کی ریگه ی پیدابوو با بو خوی بلی. هیشتاش شوپی توورپی
به وتنه کانی وه دیار بوو. سه ره نجام پاش دوو کاترمیر چه له حانی،
وزه ی ئه و پیاوهی سه رانسه ری ئه و شه وه تووشی هه لچوون و
هه ژان ببوو، داهیزا. ریپازی داهاتووی خوی ده رباره ی جه نابی
قالینو و ژولیه ن و ته نانه ت ئیلیزاش دیاری کرد.

له ماوه ی ئه م مشتومره گه وره یه دا، یه ک دوو جار تا قوناخی
هه ست و سوژ له پیناوی کابراهه کی به دبخت دا که به راستی
ماوه ی دوانزه سال هاوسه ری بوو، چوو یه پیشه وه. به لام هه ستی
راسته قینه ی ئیمه له خوبایین. جگه له مه ش خاتوو دورینال سات
به سات چاوهرپی ئه وه بوو که باسی نامه ی بی واژو بکات.

به لّام ئاخره که شی ددانی پیا نه نا. خاتوو دورینال ئه بوايه له وه دنیا ببی که ئه م نامه یه چ کاریگه ریبه کی له سه ر بیر و هوشی ئه و کابرا هه بووه که دهسه لاتی چاره نووسی ئه وی هه یه. چونکه له شارستان، دهسه لاتی بیروپای گشتی به دهست میرده کانه وه یه. ئه و شووه ی گله مهند بی، ئه بیته مایه گالته جارپی؛ ئه و شته ی که له فه رانسه، به رده وام له توندوتیژی به که ی دائه به زی. به لّام ئه گه ر میردیک پاره به ژنه که ی نه دات، وه کو ژنه کریکاریکی لی به سه ر دی که پوژی به چند عانه کار ئه کات و سه ره پای ئه مه ش خه لکی پاکداوین له دامه زران دنیان دا تووشی دردوونگی ئه بن.

که نیزی کردرای ناو حه ره م په نگه به دل سولتانی خو ش بوئ. سولتان توانایه و ئه ویش هیچ هیوا یه کی به وه نییه که به فیل و فریوی ژنانه دهسه لاتی له دهست ده ریبه ئی. توله ی خودان دژوار و بیبه زه یی به لّام توله یه کی جهنگی و میرانه یه: زه بری خه نه ره یک و کار ته واو. به لّام له سه ده ی نوزده دا میرد، ئه وه سووکایه تیکردنی بیروپای گشتیه که ژنه که ی ئه کوژی؛ ئه م کاره ش له ریگه ی داخستنی ده رگا کانی هه موو کوپ و کو مه لیکه وه به پرو ی ژنه که ی دا ئه کات.

کاتی که خاتوو دورینال گه رایه وه بو ژوره که ی خو ی، ههستی به مه ترسی کردن له ناخی دا ورو ژابوو. له بینینی ژوره که ی به و شپه زه ییه دلی گوشرا. ققلی هه موو مجریه کان شکابوو و چند ته خته ی ته ختی ژوره که هه لکه نرابوو. به خو ی وت: «ئه گه ر گیری لی ئه هی نام هیچ به زه یی پیمدا نه ئه ها ته وه. بزانه ئه و ته ختانه ی که ئه و هه مووه حه زی لیان بوو، چون هه لته قاندووه! ئه گه ر یه کی که له مناله کانی خو ی به پیلای قوراوییه وه به سه ریا برویشتایه، له رقا سوور هه لته گه را، که چی ئیسته وای تیک داوه که تازه چاک نابیته وه.» بینینی ئه و توندوتیژی به، به خیرایی ئه و په شیمانیه ی

کالکرده وه که به هۆی سهرکه وتنه وه ههستی پیکردبوو.
ژوولیهن تۆزیک پیش زهنگی نانی نیوه پۆ له گهڵ مناله کان
گه پرایه وه. کاتی دیسپر، کاتیک که خزمه تکاره کان چوونه دهره وه،
خاتوو دورینال به دهنگیکی فهرمی پئی وت:

— تو له لای من وتت که ههستی بچی بو قیریر و پانزه
پۆژ له وی بمینته وه. جه نابی دورینال ئەم داواکارییهی په سهند
کردوه و کهی پیت خۆش بی ئەتوانی برۆی. به لام بو ئەوهی کاتی
مناله کان به فیرۆ نه چی، راهینان و وهرگیرانی مناله کان هه موو
پۆژیک ئەنیردری بو ئەو شوینهی لئی ئەبی.

جه نابی دورینال به دهنگیکی توند و پقاوی وتی:
— مسۆگەر زیاتر له ههفتهیه کیش مۆلهت وهرناگری.
ژوولیهن ئەو ههژانه به ئازارهی له پوخساری دا بینی و له و
یهک ساته دا که دهستیان کهوت، به خۆشه ویسته کهی وت:
— هیشتا هیچ بریاریکی نه داوه.

خاتوو دورینال به خیرایی هه موو ئەوهی له به یانییه وه پرووی
دابوو، بۆی گپرایه وه و به پیکه نینیکی شوخه وه وتی:
— ورده کارییه کانشی بو شهو!

ژوولیهن له دلّی خۆی دا وتی: «ئائهمه یه لاساریی ئافرهت! چ
چیژیک، کامه پهمه ک هانیان ئەدا فیلمان لیکن؟»
ئەوسا به دهنگیک که سارد بوو پئی وت:

— وهک ئەبینم ئەوین له یهک کاتدا هه م بینای کردوویت و هه م
نابینا! پهفتاری ئەمپۆتان مایه ی شانازیی بوو. به لام ئایه ئەوه
کاریکی ژیرانه یه که ئەمشه و یه کدی ببینن؟ داروبه ردی ئەم ماله
لیمان بووه به دوزمن. لانیکه م ئەو رقه توندهی ئیلیزا له بهرچاو
بگره، که له منی هه یه!

— ئەو کینه یه له و خولیا ساردوسپه ی تو ئەچی به رامبه ر به

من.

— گريمان ساردوسپريش بم، به لام خو هر ټه بئ له و گيژنه نه
 رزگارت بکه م، که توم تنيهاويشتووه؟ ټه گهر جه نابی دورينال به
 ريکه وت له گهل ئيليزا بدوي، پهنگه تنها به يهک وشه هه موو
 شتيکي بو باس بکات. کيش چوزانئ که ناماده و چه کدار له
 تنيشت ژورره که ي من خوي نه شاريتته وه؟!

خاتوو دورينال به و ده عيه يه ي له کچاني ئاريسټوکراتي دا
 ټه بينري، وتي:

— چي؟ تهنانه ت جه ربه زه شت نييه؟!

ژوليه ن به ساردي وه لامي دايه وه:

— هه رگيز ټه وهنده دانا به زم که باسي ئازايي و بويري خوم
 بکه م. ټه مه نيشانه ي ئازايه تي نييه. با دنيا له سه ر کرده وم
 داوه ري بکات.

ټه وسا چوه پيشه وه، ده ستي گرت و وتي:

— ناتواني له قوولايي ټه وه بگهي که تا چ راده يه ک به ستر اوم
 به تووه و چه نده شادمان ټه بم پيش ټه و دووريه گيانکيشه، بيم و
 ده رفه ت له گولي ديدارت وه ربگرم!

روهتت و نهريت له ۱۸۳۰

مروفت خواځای ځاافتن پيچرا
 بوځه وهی بتواځی ځیری ضوی جشماریتته وه.
 (ر. پ. مالاگریدا)

ژولیه ن هیتتا نه گه شتتوویه ځیریر، ځوی دایه بهر په ځنه به
 تاوانی په فتاری بییه زه بیانه ی به رامبه ر به خاتوو دورینال. «نه گه ر
 له مشتومره که ی له گه ل خاتوو دورینال به هو ی لاوازییه وه شکستی
 بهینایه ت، به ژنیکی نه زان و بی که لکم دانه نا! نه وهک رامیاریک
 سه رکه وتوانه په پرییه وه، که چی من لایه نگر ی له دواړو نه که م، که
 دوژمنی گیانمانه! ده ماریک ی سستی له من دا هیه که نه گه پیتته وه
 بو په چه له کی ورده بورژوازی من. من له وه په نجاوم که جه نابی
 دورینال پیاوه! نه و تویره به رین و به ناوبانگه ی له قه ز منیش له وانم!
 گه وچ به من نه وتری!»

قه شه شه لان، که له سه ر کار لبرا، له ده ریش ده ریان
 کرد. نه و خانووه ش ئازادیخوازه هر به ناوبانگه کانی شار بو
 لاساییکردنه وه پیمان دا، وه ری نه گرت. دوو ژوو ر و که له گیه کی
 گرتبوو، که به س په رتووکه کانی پری کردبوو. ژولیه ن بو نه وه ی
 واتای قه شه بوون به خه لک پیشان بدات، چوو بو کارگه ی باوکی.
 دوانزه ته خته ی سنه و به ری هه لگرت و نای به نه په ی شانیه وه و
 له مسه ر تا نه وسه ری شه قامی گه وره بردی. ئامیری یه کیک له
 هاوپر ی کو نه کانی وه رگرت و یه ک قه فه سه ی وه ک په رتووکخانه بو

قهشه شهلان دروستکرد و پهرتووکهکانی تیاदानا.
 پیره میرد که له شادی دا ئه گریا، پئی وت:
 — پیموایوو له ئه نجامی له خو بایی بوونی ئه م دنیا دا له دهست
 چوو بیستی. ئه م کارهت، له بهر کردنی منالانه ی یونیفورمه به
 بریقوباقه که تی شورده وه که ئه و هه موو دوژمنه ی بو تاشیبوو ی.
 جه نابی دورینال فه رمانی به ژوولیه ن دابوو که له مالی
 خویان بی. هیچکس گومانی بو ئه و روودا وه نه چوو که قه ومابوو.
 ژوولیه ن سی پوژ پاش هانتی بو فییر، هانتی کابرایه کی مه زنی
 بو مالی خوی بینی که خودی جه نابی دو مؤژیرونی فه رماندار
 بوو. ئه وسا پاش دوو کاتزمیر درژدادری بیتام و شینگیران
 سه بارهت به وهی که خه لکی خراپن، به پیره به ران ته خشان و
 په خشان ئه که ن و باری مه ترسیداری فه پراسه ی په به ن و زور
 شتی تر، هوی ئه م چاوپیکه وتنه بو ژوولیه ن روون بوویه وه. ئه وان
 له پلیکانه کان هاتبونه خواره وه و ماموستای چه په ساو خه ریک
 بوو پاریزگاری داها تووی مه لبه ندیکی به خته وه ری به ریژیکی
 تاییه ته وه به ری ئه کرد. له مکاته دا، جه نابی پئی خوش بوو ئاگای
 له ژیان و به خته وه ری ژوولیه ن بیته و په سنی میانه په وی ئه وی
 کرد سه بارهت به پاره په رستی ئه وان ی تر. جه نابی دو مؤژیرو
 ئاخره که ی به داره تیک که باوکانه ترین دارهت بوو، له ئامیزی
 گرت و پیشنیازی پیکرد که جه نابی دورینال به جی بهیئی و بجیته
 مالی بهرپرسیک که منالی هه یه و ئه یه وی په روه رده یان بکات.
 جا ئه ویش وه کو فیلیپ شا، شوکری خوا ئه کات نه له بهر ئه وه ی
 ئه م منالانه ی پیدا وه، به لکو له بهر ئه وه ی مناله کان له بهر دهست
 ژوولیه ن دا په رورده ئه بن. ماموستای ئه م منالانه هه شتسه د فرانک
 مووچه ی ئه بی و، له بهر ئه وه ی مانگانه شیوا ی خانه دانه کان
 نییه، ئه و مووچه یه سی مانگ به سی مانگ و پیشه کی ئه در ی به

مامۆستا.

ئەمجار نۆرەى ژوولیهن بوو تا کاتژمێر و نیویک بە وەرپەزى چاوەرپێى ئەو بەکات بەلکو دەرفەتى قسەکردنى دەسبکەوى. وەلامەکەى ئەویش پوخت و بە تاییەت وەک فەرمانى قەشەبى پێسا و پەوازی خۆى هەبوو. هەموو لایەنیکى تیا نەخشینرابوو و سەرەپای ئەمەش هێچى نەئەدا بەدەستەو. کەچى هەم پێزى ئەو بۆ جەنابى دورینال و هەم خۆشامایى بە خەلکى شار و هەم سپاسى جەنابى دو مۆژیرۆنى مەزنیشى تیا بوو. جا ئەم فەرماندارەى تووشى ببوو بە تووشى یەکى لە خۆى فیلبازترەو پەلەقاژەى بوو وەلامیکى پوون لە دەمى کورە ببیسى. ژوولیهن کە ئاگای لە خۆى برابوو، ئەو دەرفەتەى بۆ راهێنان و تاقیکردنەوێ پەوانیژی دەستى کەوتبوو، بە هەل زانى و سەرلەنوێ بە دەستەواژەى تر هەلیدایەو. تەنانەت لە هێچ دانیشتنیکى پارلەمانیشدا، هێچ وەزیریکى فەربازیش بۆ بەفیرۆدانى دوا خولەکەکانى کات، کە ئەندامان وردە وردە لە خەو پائەبوون، وتاریکی وای نەداو کە وەک ناوەرپۆک لەم وتارە بئاکلتر و وەک درێژى لەم وتارە درێژتر بووبى!

جەنابى دو مۆژیرۆن، هیشتا لە دەرگا نەچووبوو بەدەرەو کە ژوولیهن وەکو شیت دای لە قاقای پیکەنین. بۆ ئەوەش کە سوود لە بەهرەى فیلبازانەى خۆى وەرپگرت، هەر ئەو کاتە نامەیهکى نۆ لاپەرەبى بۆ جەنابى دورینال نووسى و تیایدا هەموو ئەو شتانەى پێى و ترابوو، نووسى و خاکەپا و مل بەکوین داواى ئامۆژگارى لە بەپێزىان کرد! «سەرەپای ئەمەش چون ئەو نەگرێسە پێى نەوتم کە خاوەنى پێشینیازە کێبە، بەلام ئەبێ جەنابى قالىنۆ بێ کە تەرەکردنى منى بۆ قیریر بە بەرەنجامى نامە بێ واژۆکەى خۆى زانیو.»

نامە ی فەرمی بەرپرکرا. ژوولیه ن شادمان وە ک راپوچیەکە
 کە لە پوژیکێ خۆشی پایزدا، شەشی بەیانی، لە مێرگیکی پر
 لە پەپوولەدا خۆی ئەبێتتەو، بۆ راپوژکردن چوو بۆ لای قەشە
 شەلان. بەلام بەر لەوەی بگاتە خزمەتی قەشە ی پاکنیاز، گەردوون
 کە ئەبویست تەژی شادی کات، جەنابی قالیئۆی لە پیش پای
 سەوز کرد: ژوولیه ن ئەوەی نەشاردەو کە دلێ خوینی لێتەتکی.
 نەوہالیکی وەکو ئەو کە ژیا نی منەتباری ئەو تۆزە بەہرە یە بوو
 کە خوا پێی بەخشیبوو. بەلام لەم دنیا پەستەدا تەنہا بەہرە بەس
 نییە. بەلام بۆ ئەوەی وەکو باخەوانیکی لێھاتوو لە باخی خوادا کار
 بکەیت و نەبیتە ھۆی نەنگی ئەو ھەمووہ زیرە ک و زانایە، ئەبێ
 زانست فێر بی. ماوہی دوو سالی بەراستی گرانبہا لە فێرگە ی
 ئاینی بزاسوون بخوینێ. بۆ ئەم کارەش ئەبێ پارە یە ک پاشەکەوت
 بکری. پاشەکەوتکردن لەو مووچە یە کە ھەشتسەد فرانکە و سێ
 مانگ بە سێ مانگ ئەدری، ئاسانتەرە تا لەو شەشسەد فرانکە ی
 مانگانە ئەدری و ئەخوری: بەلام لە لایەکی تریشەو ئەگەر ئەوہ
 ویستی خوا بوو کە ئەوی کردبوو بە ھاو دەمی منالەکانی پینال و
 لەمەش گرنکتر تۆی خۆشەویستی ئەو منالانە ی لە دلدا چاندبوو،
 مەگەر نیشانە ی ئەوہ نەبوو کە دەستھەلگرتن لەم فێرکردنە و
 گواستەوہ بۆ فێرکردنی کەسائیکی تر کاریکی پەسەند نییە؟!

ژوولیه ن، لەم پەوانیژی ووتاردانەدا، کە جیگە ی خیرایی
 راپەراندنی لە ئیمپراتۆری دا گرتوتەوہ، بە ئەندازە یە ک شارازا ببوو
 کە خۆیشی لە تاودانەوہ ی قسەکانی خۆی بیزار بوو.

کاتی گەرانەوہ بۆ مالمەوہ، یەکیک لە نوکەرەکانی جەنابی
 قالیئۆی لە جلی دەقی نوکەری دا بینی کە بانگھێشتنیکی بۆ نانی
 نیوہرۆی ئەو پوژە بە دەستەوہ یە و کون بە کون بە دوای ئەودا
 ئەگەر پێ.

ژوولیهن هه‌رگیز نه‌چووبوو بۆ مائی ئه‌م پیاوه، پێک چه‌ند پوژ به‌ر له‌مه‌ بیری له‌وه‌ کردبوویه‌وه‌ خۆزگه‌ بتوانی به‌ بئی ئه‌وه‌ی خۆی بدا به‌ ده‌ست ئاسایشه‌وه‌، دارکارییه‌کی باشی بکات. هه‌رچه‌ند میوانی بۆ کاتژمێر یه‌کی پاشنوه‌پۆ بوو، وای دانا که‌ ئه‌گه‌ر نیو کاتژمێر له‌ داوی نیوه‌پۆ بچئی بۆ فه‌رمانگه‌ی به‌پێوه‌به‌ری هه‌ژارخانه‌، پێزیکی زیاتری لێگه‌گیرئ. به‌پێوه‌به‌ری هه‌ژارخانه‌ی بینی که‌ داموده‌زگای ده‌سه‌لاتی خۆی له‌ نیوان خه‌رمانیکی کارتۆن و کاغه‌زدا بلاوکردۆته‌وه‌. پێشی تۆپ و په‌ش و قژی زۆر و کلاوی یۆنانی که‌ به‌ خواری له‌ سه‌ری نابوو، قه‌ننه‌یه‌کی زه‌لام، سۆله‌ی گۆلدۆزی کراو و زنجیری ده‌نک درشتی زیڤ حه‌مه‌لی سینه‌ی، چه‌ب بۆ راست و راست بۆ چه‌پ و هه‌موو ئه‌و داموده‌زگایه‌ی «پسپۆری دارایی» و شارنشینیک که‌ له‌ کاری ئه‌وین و ژندا خۆی به‌ سه‌رکه‌وتوو ئه‌زانی، له‌ لای ژوولیه‌ن هه‌یچ سام و هه‌یه‌تی نه‌بوو. بینینی ئه‌م شتانه‌ زیاتر ژوولیه‌نی خسته‌ بیری ئه‌و دارانه‌ی کابرا پێی قه‌رزار بوو.

داوی له‌ به‌پێوه‌به‌ری هه‌ژارخانه‌ کرد شانازی بینینی خاتوو قالیئۆی پئی بدرئ. خاتوو قالیئۆ خه‌ریکی جل له‌به‌رکردن و خۆ پازاندنه‌وه‌ بوو و نه‌ی ئه‌توانی ئه‌و بینینی. له‌ قه‌ره‌بووی ئه‌مه‌دا، شانازی ئه‌وه‌ به‌ ژوولیه‌ن بپا که‌ جل له‌به‌رکردنی جه‌نابی به‌پێوه‌به‌ری هه‌ژارخانه‌ بینینی. پاشان چوون بۆ خزمه‌تی خاتوو قالیئۆ و خاتوون به‌ چاوی فرمیسکاوی مناله‌کانی پئی ناساند. ئه‌م خاتوونه‌ که‌ یه‌کیک له‌ ئاریستۆکراته‌ گه‌وره‌کانی قیڕیر بوو، پوومه‌تیکی گه‌وره‌ و پیاوانه‌ی هه‌بوو که‌ به‌م هۆیه‌وه‌ به‌ سوورا و سپیاو دایپۆشیبوو. لێره‌دا زمانی سۆزی دایکانه‌ی به‌ ته‌واوه‌تی خسته‌گه‌ر.

ژوولیه‌ن له‌ بیری خاتوو دورینالدا بوو. سروشتی گومانای

ئەو جگە لە بەرامبەر ئەم جۆرە بیره‌وه‌ریانەدا که ئەنجامی کۆکی و ناکۆکی بوو، هیچ شتیک کاری تێنەئەکرد. بەلام لەو کاتەدا، لە ئەنجامی هەمان بیره‌وه‌ری‌دا، بە راده‌یه‌ک که‌وتبوویه بن کاریگه‌رییه‌وه که چاوه‌کانی پر بوون له ئاو. ئەم داره‌ته له ئەنجامی بینینی ماله‌که‌ی به‌رپۆه‌به‌ری هه‌زارخانه به‌هێزتر بوو. ماله‌که‌ی پێ پیشان درا: لەم ماله‌دا هه‌موو شتیک تازه و ناوازه بوو! نرخ‌یه‌ شته‌کانیشی پێ ئەوترا. بەلام ژولیه‌ن له‌م ماله‌دا شتیکی نه‌فره‌تباری ئەبینی که بۆنی شمه‌ک و پارهی دزراوی لێهه‌ات. له‌ روخساری هه‌موو که‌س ته‌نانه‌ت نۆکه‌ر و کاره‌که‌ریش وا ده‌رئه‌که‌وت هه‌ول ئەده‌ن شوینی خویان له‌ بەرامبەر سووکایه‌تی‌دا به‌هێز بکه‌ن.

به‌رپرسی کۆکردنه‌وه‌ی باج، به‌رپرسی دارایی گومرک، ئەفسه‌ریکی ئاسایش و دوو سی کارمه‌ندی پایه‌داری تر له‌گه‌ڵ ژنه‌کانیان هاتن و پاش ئەوانیش سه‌ر و سه‌کوتی چه‌ند که‌س له‌ ئازادبخاوه‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کان له‌ مالی به‌رپۆه‌به‌ری هه‌زارخانه په‌یدا بوو. رایگه‌یاندران ناماده‌یه. ژولیه‌ن زۆر جارپس بوو. له‌ پڕ وا هه‌ستی کرد که له‌و دیو دیواری هۆلی نانخواردن، گه‌دای ربه‌ن زیندانی کراون و له‌ جیره‌ی گۆشته‌که‌ی ئەوان دزراوه و ئەم سفره‌ رازاوه و بێتامه‌ بۆ به‌ شه‌واره‌خستنی چاوی ئەو پێکخراوه.

له‌ دلی خۆی‌دا وتی: رهنگه‌ ئیسته‌ برسی بن. گه‌رووی ئاخرا. ئیتر نه‌ی ئەتوانی هیچ بخوات و هیچ بلێ. پاش چاره‌کیک دۆخه‌که خراپتریش بوو. ناوبه‌ناو ده‌نگی گۆرانیه‌که ئەهات که یه‌کیک له‌ زیندانییه‌ نه‌گه‌ته‌کان ئەخویند. ئەبێ بلێن گۆرانیه‌که‌ش هه‌و نه‌بوو و دزیویش بوو. جه‌نابی قالینۆ سه‌یری یه‌کیک له‌ نۆکه‌ره‌کانی کرد که به‌رگی رازاوه‌ی نۆکه‌ری له‌به‌ردابوو. نۆکه‌ر ون بوو و ئەوه‌نده‌ی پینه‌چوو گۆرانیش بڕا. له‌وکاته‌دا خزمه‌تکارێک پێکیک

شهرابی «راین» ی له گلاسیکی سهوزدا دا به دست ژوولیه نه وه و خاتوو څالینۆ لای گرنګ بوو به ژوولیه ن بلّیت که ئەم شهرابه له و شوینیه ی که دروست ئەکرئ، شووشه ی نو فرانکه. ژوولیه ن که پیکه سهوزه که ی به دهسته وه بوو، به جه نابی څالینۆ و ت:

— ئەو گۆرانیه دزیوه ئیتر بهر گوی ناکه وئ!

به پریوه بهری هه ژارخانه به دهنگیکی سهرکه وتوانه وتی:

— به لئ، مسۆگه ر. ده می ئەو به ره لایه م داخست.

ئەم قسه یه لای ژوولیه ن زۆر دژوار بوو. ئەو رهفتاره ی که بو کاره که ی پیویست بوو فیڕ ببوو، به لام دلّی هیشتا گرفتاری ئەم پایه و پیشه یه نه ببوو. سه ره پای ئەو هه موو خوگورانه، ههستی کرد دلۆپیک فرمیسی گه وره وا له سه ر گۆنای.

هه ولیدا ئەم دلۆپه له پشت پیکه که دا بشاریته وه. به لام نه ئەلوا که چه ند قومیک له م شهرابی راینه بخواته وه. له دلّی خویدا وتی: «خوایه! چۆن ئەو زولمه قبول ئەکه ی که نه هیلن زیندانی گۆرانیش بلّیت!»

خۆشبه ختانه که س ئاگای له م سۆزه نابه جییه نه بوو. بهرپرسی کۆکردنه وه ی باج دهستی کرد بوو به خویندنی سرودیکی شاپه رستانه. له میانه ی هه لّالی سهروای ئەم سروده دا، ویزدانی ژوولیه ن به خزی ئەوت: «ئهمه یه ئەو ئەو سامانه چه په له ی پیی ئەگه ی ت و ته نها به و مه رجه و له ناو کۆرپکی ئاوه ادا ئەتوانی چیژی لیوه ربگری! په نگه بگه یته په یه ک که بیست هه زار فرانکیش داها تی هه بی، به لام هه مان کات که تا گه روو خۆت پر ئەکه ی له گوشت، پیویسته زیندانی نه گه بت له گۆرانی وتن بیوه ری بکه ی! به و پاره یه ی له به شه زۆر که مه که ی ئەو دزیوته، سفره پائه خه ی و له و کاته دا که تو له سه ر سفره ی ئەو دانیشتوویت، به ده ختییه که ی ئەو ئەوه نده ی تر زیاتر ئەبی. ئای ی ناپۆلیۆن! له سه رده می تو دا

رۆیشتن به ناو مه‌ترسی جه‌نگ و ده‌وله‌مهند بوون چه‌نده شیرین بوو! به‌لام به نامیری له دهرد و غه‌می هه‌ژاران زیادکردن ئه‌بی چ خوشییه‌کی هه‌بی؟!»

دلنیا، ئه‌م زه‌بوونیه‌ی ژولیه‌ن له‌م گفتوگۆیه‌ی له‌گه‌ڵ خۆی هه‌یبوو، زیانی پێ ئه‌گه‌یه‌نی. ئه‌و شیاوی ئه‌وه بوو بیی به‌هاوده‌ستی ئه‌و پیلانگێره‌ ده‌سکێش زه‌ردانه‌ی ئه‌یانه‌وێ باری ژیانی و لا‌تیکی مه‌زن بگۆرن و پریشکی‌کیشیان به‌ر نه‌که‌وێ. ژولیه‌ن به‌ توندی بی‌ری له‌ پاسپارده‌ی خۆی کرده‌وه له‌ شوینیکی وه‌ها‌دا. میوانکردنی ئه‌و بو‌ نیوه‌پۆ، له‌م کۆره‌ مه‌زنه‌دا بو‌ ئه‌وه نه‌بوو به‌ ئارامی دابنیشی و بی‌ر بکاته‌وه.

چاپگه‌ریکی خانه‌نشینی قوماشی بلوری، ئه‌ندامی هاوتا له‌ په‌یمانگایه‌کی بزانسۆن و هه‌روه‌ها ناوه‌ندیکی ئوزیس، له‌و سه‌ری میزه‌که‌وه هات بو‌ ئه‌م سه‌ری میزه‌که‌، تا له‌گه‌ڵی بدوێ و بو‌ی دهربکه‌وێ ئه‌و ده‌نگۆیانه‌ی دهرباره‌ی شاره‌زایی ئه‌و له‌ «ئینجیل» بلا‌بو‌ته‌وه، راسته‌ یان نا؟

له‌په‌ر بی‌ده‌نگییه‌کی قوول کۆره‌که‌ی داگرت. ئه‌توت له‌ ئه‌نجامی ئه‌فسوونی «سه‌رده‌می نوێ» به‌ زمانی لاتین له‌ سه‌ر ده‌ستی ئه‌ندامی کارای دوو کۆری زانیاری به‌دی هات. له‌ درێژه‌ی ئه‌وه‌دا که ئه‌گه‌ر له‌ هه‌ر شوینی په‌رتووکه‌که‌ نیوه‌ پسته‌یه‌ک به‌ لاتین بخوینرێته‌وه، ژولیه‌ن درێژه‌ی بابته‌که‌ی له‌به‌ر خوینده‌وه. بی‌ری یار بوو و ئه‌م هه‌لکه‌وتوو، به‌و وزه‌ خرۆشاوه‌ی که له‌ پاش ناخواردن له‌ ئارادایه‌، له‌ لایه‌ن به‌شدارانه‌وه ئافه‌رینی لیکرا. ژولیه‌ن ئه‌په‌روانییه‌ پومه‌تی گه‌گرتوو و وه‌ک په‌ره‌ی گۆلی خاتوونه‌کانی کۆره‌که‌ و هه‌ندیکیان خراپ نه‌بوون. ژنی باجگر خۆش ده‌نگ و له‌وانی دی پێی باشته‌ر بوو.

روانییه‌ پوخساری ئه‌م ژنه‌ و وتی:

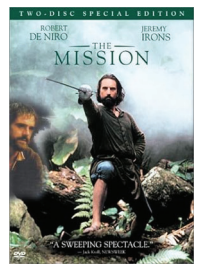
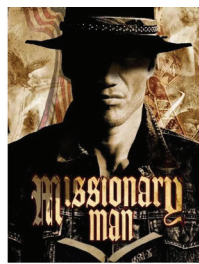
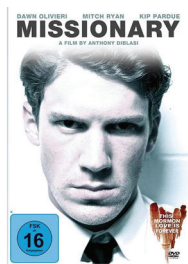
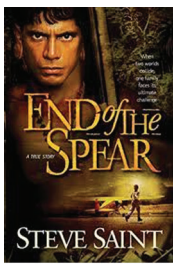
— پراستییه‌که‌ی له وتنی ئەم هه‌مووه لاتینه له خزمه‌تی ئەم خاتونانەدا داوای لیبوردن ئەکەم. ئەگەر جه‌نابی پویننیو (هه‌مان ئەندامی کۆپی زانیاری) یارمه‌تی بکات و پرسته‌کان به لاتین بخوینن من هه‌ول ئەدهم به کورتی و به زمانی خو‌مان بو‌تان بلیم. ئەم تاقیکردنه‌وه‌ی دوایی ناوبانگی گه‌یانه‌ ئه‌وپه‌رپی خو‌ی.

له‌م کۆره‌ چه‌ند ئازادیه‌خو‌ازی ساماندار، به‌لام باوکانی به‌خته‌وه‌ری لیبون که‌ مناله‌کانیان لیوه‌شاوه‌یی وه‌رگرتنی پاره‌ی خو‌یندنیان هه‌بوو، واته‌ له‌ خولی دوایی «مژده‌به‌ران»^(۷)، به‌ بی‌ پێشه‌کی بیوون به‌ ئاینی. سه‌ره‌پای ئەم ته‌رده‌ستییه‌ زیره‌کانه‌یه‌ش، جه‌نابی دورینال تا ئیسته‌ رێگه‌ی ئەمانه‌ی نه‌دابوو بو‌ مالی خو‌ی. ئەم که‌سه‌ باشانه‌ که‌ ته‌نها ناوبانگی ژوولیه‌نیان بیستبوو و ته‌نها پوژی هاتنی شا به‌ سواری ئەسپ بینیبووین، له‌ هه‌موو زیاتر چه‌پله‌یان بو‌ لیئەدا. ژوولیه‌ن له‌ دل‌ی خو‌یدا وتی: «ئەم گه‌وجانه‌ که‌ی له‌ بیستنی ئینجیل که‌ وشه‌یه‌کیشی تیناگه‌ن ماندوو ئەبن؟ به‌لام به‌ پێچه‌وانه‌ غه‌واره‌بوونی زمانه‌که‌ ببوو هۆی سه‌رگه‌رمییان، مایه‌ی پێکه‌نینیان. به‌لام ژوولیه‌ن ماندوو بوو.

کاتی‌ک که‌ زه‌نگی کاتژمیری شه‌ش لی‌درا، به‌ سه‌نگینی پابوو و سه‌باره‌ت به‌ به‌شیکی تازه‌ی گوته‌ی «لیگۆریۆ» دوا که‌ ئەبی له‌به‌ری بکات و به‌یانی له‌ لای قه‌شه‌ شه‌لان بیلێته‌وه‌. ئەوسا به‌ ده‌نگیکی له‌به‌ر دل‌ان وتی: چونکه‌ کاری من ئەوه‌یه‌ فی‌رخوازه‌کانم فی‌ری له‌به‌رکردن بکه‌م، خو‌یشم ئەبی له‌به‌ر بیانزانم.

دانیشتوان له‌ دل‌وه‌ پێکه‌نین و چه‌پله‌یان بو‌ لی‌دا. ئەمه‌ بوو شیوازی باوی جه‌فه‌نگ له‌ فی‌ریر. ژوولیه‌ن هه‌لسابوو سه‌ر پی. هه‌موو که‌س هه‌رچه‌ند پیویست نه‌بوو هه‌لسا. ئەمه‌یه‌ توانا و

۶۷- مژده‌به‌ران: missionary که‌س و ده‌سته‌ی نی‌ردراو بو‌ بانگه‌شه‌ و راکیشانی لابه‌نگران بو‌ دینه‌که‌ی خو‌یان، به‌ تابه‌ت له‌ ولاتی هه‌نده‌ران.

دهسه لاتى هه لکه وتوو! خاتوو ڦالینۆ چاره کیک رایگرت. پښووست بوو ژوولیهن گوڤ له وانهی «بنه مای دین» ی مناله کان رابگری. هه له ی گالته ئامیز له خویندنه وهی مناله کان دا هه بوو که تنها ئه وهستی پیکرد. هیچ هه ولی بو راستکردنه وهی ئه وه لانه نه دا. به خوی وت: «وه ره سه ره تاکانی رپسای دین نه زانی!» کو تاییه که ی ئیواره باشی وت و پښیوا بوو رزگاری بووه، به لام ناچار کرا گوڤ له ئه فسانه یه کی لافوتتن رابگری.

ژوولیهن به خاتوو ڦالینۆی وت:

— ئه م نووسه ره زور ده میسه. ئه فسانه یه کی هه یه ده رباره ی هزره تی ژان شوار که گالته ی به هه موو شتیکی پیروز کردووه. باشترین ره خنه گره کان به توندی سه رزه نشتیان کردووه.

ژوولیهن، بهر له وهی له ده رگا بچپته ده ره وه، له لایه ن چوار پښچیکه وه بانگه یشتن کرا. میوانه کانی خاتوو ڦالینۆ که زور شادمان بوون، هه موو به جاریک وتیان: ئه م جه وانه مایه ی شانازی مه لبه نده که مانه. ته نانه ت باسی ئه وه کرا بریار بدری هه ندی پاره ی شاره وانی پی بدری بو ئه وه ی بتوانی بو دریزه دان به خویندن بچی بو پاریس. کاتیک که ئه م بیره توندپه وه له هۆله که دا ده نگی دایه وه، ژوولیهن خوی گه یاند بوویه بهر پلیکانه ی فایتوونه که و له و کاته دا که به خو شیبه وه هه وای تازه ی هه لئه مژی، سی چوار جاران له بن لیوه وه وتی: په ستی خو پریانه! په ستی خو پریانه!

ژوولیهن که بو ماوه یه کی دوور دریز له مالی جه نابی دورینال جگه له بزهی ته وسای و خوگیف کردنه وهی لووتبه رزانه هیچی تری نه بینوو و ئه وه تا جه نابی ڦالینۆ به و شیوه یه خو شامای پی

ئه کرد، خوئی به ئاریستۆکراتیکی تهواو ئه زانی. کاتی رویشتن به خوئی وت: «ئه گهر بيم و ئه وهش له بیر بکه م که پاره ی زیندانییه ره به نه کان ئه دزن و پیکه به گورانی وتیشیان ئه گرن، مه گهر جه نابی دورینال هه رگیز نرخه ئه و شه رابه ی ئه وت که ئه یدا به میوانه کانی؟ ئه م جه نابی قالیئۆ که به رده وام باسی ملک و دارایی خوئی ئه کات، له بهر چاوی ژنه که ی، به بی ئه وه ی بلئی ماله که ی تو و زه وییه که ی تو، مه گهر ئه ویرئ باسی خانوو و باخی خوئی بکات؟!»

ئه م ژنه ی که ئه وه نده تامه زرۆی ملک و دارایی بوو، کاتی ناخواردن له گه ل خزمه تکاریک که گلاسیکی چاچدریژی شکاندبوو و ستیکی دوانزه دانه یی گلاسی لی خراب کردبوو کردی به شه پیکی دزیو و ئه م خزمه تکاریش زور به بی شه رمی وه لامی دابوو یه وه. ژوولیه ن به خوئی ئه وت: ئه ی له و کۆره!... چ دهسته و پاوه نیکی!... ئه مانه ئه گهر نیوه ی دزراوه کانیشیان بدن به من دیسانه وه له گه لیان ناژیم. روژیک رازی دلم هه لئه ریژم و په رده له سه ر خۆم هه لئه ده مه وه، چونکه ناتوانم له ده ربیرینی ئه و نه فره ته ی له دلم دا ئه یورووژینن، خۆم ببویرم!

سه ره رای ئه مهش به پیی فه رمانی خاتوو دورینال پیویست بوو له چه ند میوانی تری له و بابته به شداری بکات. ژوولیه ن بوو به باو! یونیفۆرمی تیپی پیزلینان له بیر برایه وه، یان به گوته یه کی تر، هه ر ئه م کاره مه تر سیداره ی بووه هۆی سه رکه وتنی. ئه وه نده ی پینه چوو باس باسی ئه وه بوو که له ململانی نیوان جه نابی دورینال و به ریوه به ری هه ژارخانه له سه ر ژوولیه ن، کامیان ئه بیاته وه. ئه م دوو مه زنه و جه نابی مالۆن حکومه تیکی سی چوکه لیان پیکه ئینابوو که سه له ها بوو به که له گایی دهستی به سه ر شاردا گرتبوو. خه لکی ئیره بیان به سه روکی شاره وانی

ئەبرد. ئازادىخووازان چەندەها سكالایان له دەستی هەبوو. بەلام جگە لەمانەش سەرۆکی شارەوانی پیاویکی رەسەن و خانەدان بوو و دروستکراوو بوو ئەوەی سەرکردایەتی بکات. له کاتیکی باوکی جەنابی قالیئۆ شەشەسەد فرانک داهايتیشی بوو کورپەکەى بەجئ نەهیشتبوو. جەنابی قالیئۆ بە گەنجیتهى جلیکی دزیوی سەوزی کالی لەبەر ئەکرد که هەموو کەس بینیبوو. بەلام پاش ماوەیکە دلی بوو ئەم جالانە سووتا و قوناغیک هاتە بەرەوه که خەلکی بەخیلی بە ئەسپی نورماندی و زنجیری زێر و جلی پاريسى و ئەو بەختەوه‌رییهى ئیستەى بیەن.

ژوولیهن له نیوان شەپۆله‌کانی ئەم دنیا تازەیه‌دا، وای زانی که پیاویکی پاکی دۆزیووته‌وه. ئەم کابرایه ئەندازەزان بوو. ناوی گرو (٦٨) بوو و بە ژاکوبون ئەژمێردرا. ژوولیهن که بریاری داوو و تهى راست بەسەر زمانى‌دا نه‌یهت، ناچار بوو گومان له جەنابی گرو بکات. بەستەکانی راهینانی منالان له قیژژییه‌وه گەشت. ئامۆژگارییشی بوو هات زیاتر سەردانی باوکی بکات. له‌گەڵ ئەم باره‌ غەمگینه‌ ئەژیا. بە کورتى زۆر باش خەریکی پینه‌کردنى ناوبانگی خۆی بوو که له‌پەر، پوژیک سەر له‌ بیانی، به‌ سەرسووپمانیکی سەیره‌وه به‌ هۆی دەستیکه‌وه که نرایه‌ سەر چاوی، له‌ خەو داچله‌کا.

ئەو کەسەى به‌و جۆره‌ له‌ خەو هەلیساندبوو، خاتوو دورینال بوو که ئەو پوژه‌ هاتبوو بوو شار. به‌ خیرایی به‌ پلیکان‌دا سەرکه‌وتبوو و مناله‌کانی له‌گەڵ ئەو کەرویشکەى له‌گەڵ خویان هینابوویان، خەریک کردبوو و ساتیک زووتر له‌وان گەشتە ژووری ژوولیهن. ئەم ساته‌ ساتیکی شیرین بەلام کورت بوو، کاتیک که منال گەشتن و ئەیانویست کەرویشکە که به‌ ژوولیهن پیشان بەدن،

خاتوو دورینال له وی نه مابوو. ژوولیهن، منالیش و کهرویشکیشی بهخیر هیئا و وای ئه زانی بنه مالهی خوی دۆزیوه ته وه. ههستی کرد مناله کانی خۆش ئه وین و ههز ئه کا له گه لیان بدوی. نه رمی و سادهیی و پهفتاری منالانهی ئه وانی لا سهیر بوو. پیوستی به وه بوو هه موو ئه و پهفتاره سووک و بیره دزیوانهیی له شاری قیریر بالی به سه ر ژیان دا کیشابوو، له میشکی خوی بکاته دهره وه. ژیان له م شاره ئاویتتهی ترس و مایه پووچی و مهیدانی ململانیی دارا و نه دار بوو. ئه وانهیی که ئه م به میوانی ئه چوو بو مالیان، له سه ر سفره شتی وه هایان ئه وت بو خویان مایهیی سه ره شوپری و بو بیسه ر مایهیی دل تیکه لدان.

به خاتوو دورینالی وت:

— ئیوهی خانه دان هه قتانه شانازی به خۆتانه وه بکه ن.

پاشان چیرۆکی ئه و هه موو میوانیهیی که به ناچاریی چوو بوو، بوئی ئه گپرایه وه. خاتوو دورینال به م جوړه وه لامی ئه دایه وه: «که وا بوو بووی به رووناکمی میوانیهیی کان!» و به یادی سووراوه کهی خاتوو قالینۆ که هه موو پوژیک ئه بوا به کاری بهینۆ، چونکه چاوه پری ژوولیهن بوو، له ناخه وه قاقای لیئه دا و ئه یوت:

— وا بزانه هه ندی نه خشه بو داگیرکردنی دلی تو کیشراوه!

نانی نیوه پو زور پر به دل بوو. هه رچه ند منال به پوواله ت ملۆزم بوون، به لام له راستیدا هیچ ریگر نه بوون. منال چه نده له بیینی ژوولیهن شادمان بوون. خزمه تکار پیان وتبوون بو ئه وهی بیی به مامۆستای مناله کانی جه نابی قالینۆ، دووسه د فرانک زیاتری پیدراوه.

کاتی ناخواردن، ستانیسلاس زا قیه که له پاش نه خووشی هیشتاش پهنگی توژی مات بوو، له پر له دایکی پرسی که کیرد و چنگاله زیوه کهی و ئه و په رداخهیی ئاوی پی ئه خواته وه، چه ند

ئەهینى؟

— بۇ ئەمه ئەپرسی كورم؟

— ئەمه وئ ئەمانه بفرۆشم و بیده م به جهنابى ژولیه ن بۆ
ئوه وئ له مالى ئیمه بمیټته وه به بئ ئوه وئ هه له تابه.

ژولیه ن به چاوانى پر له فرمیسك مناله كه و ماچ كرد. كاتيك
كه ژولیه ن ستانیسلاسى له سهر رانى دانابوو و فیری ئه كرد
نابئ وشه و ساویلكانه و له و چهشنه به كار بهینئ كه له لایه ن
خزمه تكارانوه ئه گوتري، بينى دایكى ستانیسلاس خهريكه ئه گرى.
كاتيكيش كه ههستى كرد خاتوو دورینال چهنده و پخوشه، هه ولیدا
به هینانه وه و نمونه و په سهند و زیندوو، كه بیټه هوی سه رگه رم
كردنى مناله كان، واتای ساویلكه یان بۆ روون بكاته وه.

ستانیسلاس زاڤیه وتی:

— تیگه یشتم... ئه وه گه و جیټى قه له پرش بوو په نیره كه و
لیكه و ته خواره وه و پړوی فیلبازیش بردی.

خاتوو دورینال له خویشیانان شیت ببوو. مناله كانى تیر ماچ
كرد. ئەمه ش كارىك بوو كه ئەبوايه تۆزىك پال بدا به ژولیه نه وه
ئه گینا نه ئه كرا.

له پر ده رگا كرايه وه. جهنابى دورینال بوو. پوخسارى توپره و
كه شىكى دژبه رى پیکهینا كه ئه و خوشى و شادییه و ته راند. خاتوو
دورینال په ننگ به پوویه وه نه ما. باش ئەبیینی ناتوانئ نكولى له
هیچ بکات. ژولیه ن دهسبه جئ هه له كه و قوسته وه و به دهنگىكى
زور به رز چیرۆكى په رداخه كه و گپرايه وه كه ستانیسلاس ئه یه وئ
بفرۆشئ. ئەشیزانى كه ئەم چیرۆكه زور به دلئ نابئ. جهنابى
دورینال، سه رها و به گویره و راهاتن، ئه وه نده و وشه و زيو
بیست، ناوچاوى تیکنا. لوجىكى ئه و ئه وه بوو: كاتيك كه باسى
كانزایه كى به نرخ ئه كرى، مه به ست ئه وه یه ئه بئ پاره یه ك له

گيرفانی ئەو دەر بهینری.

به لām لێردا شتیکی له زیو گرنگتر له ئارادا بوو. کیشهی دلپسی و پهره سەندنی بوو. ئەو به خته وه ریبهی که له نه بوونی ئەودا گیانیکی تازهی کردبوو به بهری خیزانه کهی دا، بۆ ئەوه دروست نه کرابوو که دژ به کابرای له خۆبایی دۆخه که باش بکات. کاتیکیش ژنه کهی شیوازی دلسوژانهی ژوولیهنی له فیرکردنی مناله کاندای بۆ باس ئەکرد، هاواری کرد:

— به لئی، به لئی ئەزانم. ئەیه وئی من له بهر چاوی مناله کانم تال بکات. بۆ ئەو ئاسانه سه د جار زیاتر له من خۆشیان بوئی، که له راستیدا خودانی ئەم ماله م. مه بهستی هه موو شت له م چه رخه دا ئەوهیه که دهسه لاتی قانونی بیی به دیاردهیهکی دزیو. قور به سه ری فه رانسه!

خاتوو دورینال رانه وستا تا جووری هه لسوکه وتی میردهی لیک بداته وه، کاتیک که ئەیتوانی دوانزه کاتزمیر له گه ل ژوولیهن پیکه وه بن، ئیتر چی ئەویست. ئەهوایه له شار زور شت بکری و وتیشی شیو له کاباره ئەخۆن. میرده کهشی چه ندهی کرد و کوشا ئەو هه ر له سه ر قسه ی خۆی بوو. منالیش له بیستنی وشه ی «کاباره» که به رمال به کۆلی مودیرنی ئیمه به و خۆشییه وه ناوی ئەهینا، شایگه شکه ببوون.

جه نابی دورینال له یه که م کووتالفرۆشی ژنانه، ژنه کهی به جی هیشت و چوو بۆ بینینی هه ندی له دۆستانی. که گه راپیه وه له به یانی پووتالتر بوو. پپی وا بوو که چیرۆکی ئەو و ژوولیهن دهنگۆی سه ر زمانانه. له راستیدا هیشتا هیچکه س نه یه هیشتبوو که ئەو، به شه تونده کهی قسه کانی ناو خه لک بیسی. ئەوهی که به سه روکی شاره وانی ئەوترا ئەوه بوو که ئایا ژوولیهن به مووچه ی شه شسه د فرانکی له مالی ئەو ئەمینتیه وه یان پشینیازه هه شتسه د

فرانکییه‌که‌ی جه‌نابی به‌پړیوه‌به‌ری هه‌ژارخانه قبول‌ئ‌ه‌کات؟
به‌پړیوه‌به‌ری ناوبراو کاتیک که له کۆپی ئاریستۆکراته‌کان
جه‌نابی دورینالی بینی زۆر به ساردی له‌گه‌لی جوولایه‌وه. ئه‌م
په‌فتاره دوور له وردبینی نه‌بوو. کاری سه‌ربه‌ه‌وا و دوور له
پاریز له شارستان زۆر که‌مه؛ هه‌ژانی هه‌ست ئه‌وه‌نده ده‌گمه‌نه که
ناخی مرۆف ئه‌سمی.

جه‌نابی قالیئۆ که‌سیک بوو که سه‌د فرسه‌نگ دوور له پاریس
به «نه‌دیویدی» ناوئه‌برا و که‌سیکی واش په‌ق و دره. ژیا‌نی
سه‌رکه‌وتووی له ۱۸۱۵ه‌وه، پ‌واله‌تی جوانی به‌هیز کردبوو. ئه‌کری
بوتری له بن فه‌رمانی جه‌نابی دورینالدا، فه‌رمانپ‌ه‌وای شار
بوو. به‌لام چون زۆر چالاک بوو، شه‌رمی له هه‌چ نه‌ئه‌کرد. خۆی
له هه‌موو شت هه‌له‌ئ‌ه‌قورتاند. به‌رده‌وام خوله‌ی ئه‌هات. نامه‌ی
ئه‌نووسی، وتاری ئه‌دا، شه‌رم و چه‌یای له بیر ئه‌برده‌وه و نه‌ی
ئه‌ویست خۆی بنوینئ و گه‌یشتبوویه ئه‌و ئاسته‌ی به‌پړیوه‌به‌رانی
کلیسا به ئه‌ندازه‌ی سه‌رۆکی شاره‌وانی ریزیان لیئه‌گرت. جه‌نابی
قالیئۆ به باشی به به‌قاله‌کانی ئه‌و ناوه‌ی وتبوو: له ناو خۆتان
دووانم بده‌نئ که له هه‌موو گه‌وجتر بن. به پاریزه‌ره‌کانی وتبوو:
دوو که‌سم بده‌نئ له هه‌موو نه‌زانت‌ر. به پزیشکانی وتبوو: دوو
که‌سم بده‌نئ له هه‌موو پیاوخرایتر. کاتیکیش نوینه‌ری چوختی
هه‌موو پیشه‌کانی کۆکردبوویه‌وه، پێیانی وتبوو: ده‌ی با بپروین
پیکه‌وه پاشایه‌تی بکه‌ین!

په‌فتاری ئه‌م جوړه که‌سانه جه‌نابی دورینالی ئازار ئه‌دا.
به‌لام سروشته‌ی درپ قالیئۆ به هه‌چ شتی‌ک بریندار نه‌ئه‌بوو؛ ته‌نانه‌ت
به‌درۆخته‌وه‌ی به‌ئاشکرای قه‌شه مالۆنی جه‌وانیش لیی کاریگه‌ر
نه‌بوو.

به‌لام له میانه‌ی ئه‌م کامه‌رانییه‌دا، جه‌نابی قالیئۆ ئه‌بوايه

هه لویستی خوی به پروداری له شته بچوکه کان دا به هیز بکات، به رامبهر به راستییه گوره کان — که وهک خویشی ئه یزانی — هه موو کهس بوی هه بوو بیدا به چاوی دا. ئه و ترسه ی سهر دانه که ی جه نابی ئاپره کردبوو یه دلپیه وه، هه لسووپانی کردبوو به دوو به رامبهر. سی جار چو بوو بۆ بزانسۆن. له گه ل هه موو ته ته ریگ چه ند نامه ی ئه نار د و چه ندین نامه شی ئه نووسی و به هوی کهسانی نه ناسراوه وه که سهره تای شه و ئه هاتن بۆ لای، به پری ئه کردن. په نگه هه له ی کردبووی که ببویه هوی لابر دنی قه شه شه لان. چونکه ببویه هوی ئه وه ی پیزی له لای ژماره یه ک له ژنانی ئاینخواز و پاکنه ژادی شاری قیریر دابیه ی. ئه م کاره هه روه ها ئه وی کردبوو به پیاوی «فریله ر» ی بریکاری کار دینال و هه موو پوژیک کاریکی سه مه ره ی پی رائه سپارد. له م کهین و بهینه دا بوو که شادمانی نووسینی نامه ی بی واژۆ له غاوی له ده ست سه ند. جا بۆ ئه وه ی گرفتارییه کی تریش به م گرفتارییه نه زیاد بی، ژنه که ی پی و ت ئه یه وی ژوولیه ن بهینی بۆ مالی خویان؛ بۆ چونکه چه زی لووتبه زانه ی ئاوی پیخۆشه!

له م هه لومه رجه دا، جه نابی قالیئۆ کیشه یه کی له نیوان خوی و ئه م هاوپه یمانه دیرینه ی، جه نابی دورینال دا ئه بینی که ئه بوایه چاره نووسی هه موو شتیک روون بکاته وه. بوی هه بوو جه نابی دورینال به قسه ی ناخۆش هیرش بکاته سه ری. ئه مه کاری نه ئه کرده سه ری به لام ئه گه ری ئه وه ش هه بوو که سه روکی شاره وان ی نامه بۆ بزانسۆن و ته نانه ت پارسیش بنوسی. بوی هه بوو ئامۆزای ئه م یان ئه و وه زیر له قیریر قوت بیته وه و هه ژارخانه که ی له ده ست ده ربهینی. جه نابی قالیئۆ بیری له وه کرده وه له ئازادبخوازه کان نزیک بیته وه. بۆ ئه م مه به سه شه چه ند نه فه ریکیانی بانگکرد بۆ ئه و میوانییه ی ژوولیه ن له بهر ئینجیلی بۆ خویندنه وه. ئه لوا پارتی

ئازادىخواز لە بەرامبەر شارەواندا پىشتىۋانى لىبكات. بەلام بۆشى ھەبوو لەپەر كاتى ھەلپژاردن بگات و ئەۋەش ئاشكرا بوو كە ھەژارخانە و دەنگى نەيار، دياردەيەكى ناسازگار بوو. خاتوو دورينال بەسەرھاتى ئەم تاكتىكەى باش زانىيوو. پوژىك كە قولى كرددبوو بە قولى ژووليهندا و لە كۆگايەكەۋە ئەچوو بۇ كۆگايەكى تر، بوى گىپرايەۋە و ئەو پىياسەيە وردە وردە بەرەو سەيرانگەى كشتى بردنى، ئەو دووانە چەندىن كاتژمىر بە ئاسوودەيى قىرژى، لەم سەيرانگەيە كاتيان رابرد.

لېرەدا جەنابى قالينۆ ھەولى ئەدا خوى لە بەربەرەكانتى راستەوخۇ لەگەل خودانى پيشووى بپارىژى. بۇ گەيشتن بەمەش رەفتارىكى بىياكانەى گرتەبەر. ھەرچەند ئەو پوژە بەرەنجامى باشى ھەبوو، بەلام دوو ئەۋەندە سەرۆكى شارەۋانى توپرە كرد. خوى پارەپەرەستى جەنابى دورينال لە لايەك و دفرەى لە لايەكى تر، كاتى چوون بۇ كاربەر، دۇخىكى لاۋازى بۇ دروستكردبوو، بە پىچەۋانەش، منالەكانى ھەرگىز خۇشتر و شادمانتر لەو كاتە نەبىنرابوون. ئەو ناتەبايىيەى بە تەۋاۋەتى توپرەى كردبوو. كاتى چوونە ژوررەۋەى يانە بە دەنگىك كە ئەيوست سامىكى تىابى، وتى:

— ۋا ديارە لەناو خىزانەكەى خۇمدا زيادىم!

ژنەكەيشى لەبرى ۋەلام، بردىيە سووچىكەۋە و بوى باسكرد كە دەرکردنى ژووليهن كاريكى پيوستە. ئەو كاتە پر لە خۇشيانەى خاتوو دورينال يارمەتى ئەدا بۇ راپەراندنى ئەو پلانەى، ئەۋا دوو ھەفتە بوو ھەولى بۇ ئەدا. ئەۋەى كە ناخى سەرۆكى شارەۋانى ئەھەژاند ئەۋە بوو كە ئەيزانى جەنابى قالينۆ ۋەكو «دز» دەست بلأۋە و ھەموو خەلك ئەزانن كە جەنابى دورينال چەندە ھەزى لە دراۋى ئاسنە و لە پىنج شەش خولى باربۇكردن بۇ «براينى

سهن جوڙيف» و «ئەنجومەنى مەريەمى پاكيزە» و «براينى
 سهن ساكرەمەن» و كۆرەكانى تريس، نەك ھەر دەستى بەخسندە
 نەبوو، بەلكو زۆریش پژد و دەسقوچا و بوو.
 لە نىوان مەزنانى قىرير و دەوروبەرى كە ناويان بە گوڤرەى
 بەخشەكەيان لە پەراوى باربۆدا بە ريز نووسراو، ناوى جەنابى
 دورينال چەندەھا جار لە خواری خوارەو بوو. لەخۆرا ئەيوت
 ھىچى دەسناكەوى، پياوى ئاينى، لەم بواردەدا گالته نازان.

پهزاره کانی فهرانبه ران

بۆ سالیکی ژپانی سههه ربه رزو موچهی باش،
ئه ههین، چه نه خوله کییک خومانه وو بکهین!
(کاستی)

دهبا ئه م پیاوه گچکه یه له گه له ترسه کانی هه لایویرین: ئه و که
پیوستی به گیانیکی سه ره شوپ هه بوو، بۆ جوامیریکی سه ره رزی
برده مالی خوی؟ بۆ نازانی چون خزمه تکارانی خوی هه لایویری؟
شیوازی باوی سه دهی نۆزده ئه مه یه که ئه گه ر به خانه دانیکی
شامیری هه ستیار گه یشته، بیکوژی، ته ره ی بکات، فرپی بداته
زیندانه وه یان وه ها سه ری داشوړینی که وه کو گیانه وه ریکی گه مژه،
له زوری غه م دلای بتوقی. به ریکه وت، وا ریکه وتوو ه ئه وه ی
که ئازار ئه چیژی هیشتاش جوامیره که نییه. قوربه سه ری شاره
بچوکه کانی فه پانسه و حکومه ت هه لباردن وه ک حکومه تی
نیویورک له مه دایه که ناتوانن بوونی که سانی وه کو خاتوو دورینال
له بیر بکه ن.

له شاریکی بیست هه زار نه فه ری، ئه مانه بیروپای گشتی به دی
ئه هینن. بیروپای گشتیش له ولایتیکدا که به یاننامه یه کی هه یه،
شتیکی ترسناکه. کابرایه ک که سه روشتیکی مه زن و خوویه کی
بالای هه یه و، ئه گه ر سه د فرسه نگ لیت دور نه بوایه، به هاوړیت
ئه ژمیردرا، له سه ر بناغه ی بیروپای گشتی شاره که ت، بریار له
سه ر تو ئه دا. ئه و بیروپای گشتیه ی که ده ستردی ده سته یه ک

گه‌وجه که به پښکوت خانه‌دان و ده‌وله‌م‌مند و میانه‌پ‌ره و له‌دایک
 ببون و قور به‌س‌س‌ر ئه‌وه‌ی که ناو‌یک د‌ره‌به‌یښی بۆ خۆی!
 ده‌س‌به‌جی پاش ناخ‌واردن، خ‌یزان به‌پ‌ی کرانه‌وه بۆ ق‌یر‌ژی.
 به‌لام ژوولیه‌ن بین‌ی دوو پ‌وژ د‌وای ئه‌وه گ‌ه‌پ‌انه‌وه بۆ ق‌یر‌یر.
 هیشتا کات‌م‌یر‌یک ت‌ینه‌پ‌ه‌پ‌ی‌بوو که س‌ه‌ری سو‌ور‌ما له‌وه‌ی
 خاتو دور‌ینال باب‌ه‌ت‌یکی ل‌ئ‌ه‌شار‌یت‌ه‌وه. به‌بین‌ی ئه‌و ق‌سه‌کان‌ی
 له‌گ‌ه‌ل م‌یر‌ده‌که‌ی ئه‌پ‌ری و وای د‌ه‌ر‌ئ‌ه‌خ‌ست ئه‌یه‌وی ئه‌و له‌و ناو‌ه
 نه‌م‌ین‌ی. ژوولیه‌ن چاوه‌پ‌ی نه‌کرد دووباره پ‌ی ب‌ل‌ینه‌وه. ه‌ه‌ول‌یدا
 په‌فتاریکی س‌ارد و ئاگا له‌خۆی ه‌ه‌ب‌ی. خاتو دور‌ینال ه‌ه‌ستی
 به‌مه‌کرد و ل‌ی نه‌پ‌رسی بۆ؟ ژوولیه‌ن ب‌یری کرده‌وه: «تو ب‌ل‌ی
 بیه‌وی یه‌کی دی له‌ج‌یگ‌ه‌م د‌اب‌نی؟ تا د‌ویښی چ‌نده له‌گ‌ه‌لم گ‌ه‌رم
 و به‌س‌وز بوو! به‌لام کاری ئه‌م ئا‌غاواته ه‌ر ئه‌مه‌یه. په‌فتاریان
 وه‌کو هی شاکانه؛ له‌ه‌موو زیاتر پ‌وو به‌و وه‌زیره ئه‌ده‌ن که کاتی
 گ‌ه‌پ‌انه‌وه بۆ مال‌ه‌وه ئه‌بین‌ی له‌س‌ه‌ر کار ل‌اب‌راوه.»

ژوولیه‌ن بین‌ی له‌و توو‌یژ‌ده‌دا که به‌ه‌وی هاتنی ئه‌وه‌وه له‌پ‌ر
 پ‌چ‌را، باسی ته‌لاریکی گ‌ه‌وره‌ک‌را که هی شاره‌وانییه و خانوویه‌کی
 ک‌ونه به‌لام ه‌موو که‌ره‌سه‌یه‌کی نو‌ی ئاسووده‌یی تیا د‌اب‌ینه،
 به‌رام‌به‌ر به‌کلیسا و له‌گ‌ه‌وره‌ترین ناوه‌ندی بازرگانی شار‌دایه.
 ژوولیه‌ن له‌خۆی پ‌رسی: «ئ‌ه‌ب‌ی چ‌ خالیکی هاوبه‌ش له‌نیوان ئه‌م
 خانووه و فاسقی تاز‌ده‌دا ه‌ه‌ب‌ی؟» له‌گ‌ه‌رم‌ه‌ی ئه‌م غ‌ه‌م و خ‌ه‌فه‌ته‌دا،
 ئه‌م ش‌ی‌عه‌ره جوانه‌ی ف‌رانس‌وای یه‌که‌م، که ئه‌و پ‌ی و بوو تاز‌دیه،
 له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ته‌نها مانگیک به‌ر له‌مه‌ خاتو دور‌ینال ف‌یری کرد‌بوو،
 به‌رده‌وام ئه‌وته‌وه. خاتو دور‌ینال، ئه‌و پ‌وژ‌ه، ه‌ه‌رکام له‌م دوو
 د‌ی‌پ‌ه‌ی به‌چ سو‌یند و نه‌واز‌ش‌یکه‌وه به‌د‌ر‌و نه‌خ‌و‌یند‌بوویه‌وه:

د‌ی‌و‌زی ژن تا س‌ه‌روه‌ک‌ خ‌وی نام‌ین‌ی

د‌ی‌واخه‌ ئه‌وه‌ی ج‌روا به‌وه‌های ژنان ئه‌ه‌ین‌ی

جهنابی دورینال به عهره بانه ی پۆست چوو بۆ بزانسۆن. بۆ
 ئەم گەشتە له ماوه ی دوو کاژیدا برپار درا. زۆر شپرزە بوو. له
 گه‌رانه‌وه‌دا به‌سته‌یه‌ک، که له کاغەزی خۆله‌میشیه‌وه پێچرابوو،
 هه‌ل‌دایه‌ سه‌ر مێزه‌که و به ژنه‌که‌ی وت:
 —ئهمه‌ش کاره‌ جوانه‌که‌ی ئه‌و گه‌وجه!

کاتژمێرێک پاش ئه‌وه فەرمانبهری رێکلامی بینی که ئه‌و
 به‌سته‌ گه‌وره‌ی پێبوو. به‌ په‌له‌ چوو به‌ دوا‌ی‌دا: «هه‌ر ئێسته‌ و له‌و
 پێچه‌دا له‌ هه‌موو شت تیئه‌گه‌م.»

ئوقره‌ی له‌ به‌ر برابوو، له‌ پشت سه‌ری فەرمانبهری رێکلام که
 به‌ فلچه‌ پانه‌که‌ی سریشی ئه‌دا له‌ پشت پۆسته‌ره‌کان، پاره‌وستا.
 هه‌شتا پۆسته‌ره‌که‌ نه‌لکا‌بوو که ژوولیه‌ن راگه‌یان‌دنی ئه‌و ته‌لاره
 گه‌وره‌ کۆنه‌ی به‌ ورده‌کاریه‌وه له‌ به‌رده‌م خۆ‌ی‌دا بینی. ئه‌و
 ته‌لاره‌ی زۆر جار له‌ گفتوگۆ‌ی جهنابی دورینال و ژنه‌که‌ی باسی
 کرابوو و له‌ رێگه‌ی مه‌زاده‌وه ئه‌درا به‌ کری. به‌ گۆیره‌ی ئه‌م
 رێکلامه‌ کاتژمێر دووی پاش نیوه‌رۆ له‌ هۆلی شاره‌وانی ده‌ست
 پێنه‌کا و تا کوژانه‌وه‌ی مۆمی سێیه‌م به‌رده‌وام ئه‌بێ. ژوولیه‌ن به
 ته‌واوته‌ی هیوا‌براو بوو. ئه‌یینی که ئه‌م ده‌رفه‌ته‌ زۆر کورته‌. که‌ی
 کاتی ئه‌وه هه‌بوو که هه‌موو کرپاره‌کان ئاگادار بکری‌ن؟ به‌لام جگه
 له‌مانه‌ش ئه‌م راگه‌یان‌دنه‌ که رێکه‌وته‌که‌ی هی پانزه‌ رۆژ به‌رله‌مه
 بوو و ژوولیه‌ن سه‌ر تا پا له‌ سێ شویینی جیاواز هه‌ر هه‌مووی
 خۆیندبوویه‌وه، هه‌یج شتیکی به‌ که‌لکی تیا‌نه‌بوو.

چوو بۆ بیینی خانوه‌که‌. ده‌رگاوان که ئاگای له‌ هاتنی ئه‌و
 نه‌بوو، به‌ شیوه‌یه‌کی رازاوی به‌ هاو‌رپه‌که‌ی خۆی ئه‌وت:

—په‌کوو! کات به‌فیرۆدانه‌. جهنابی مالۆن به‌لێنی پێداوه به
 سێسه‌د فرانک بێی به‌ خاوه‌نی مال‌ه‌که و کاتی‌ک که سه‌رۆکی
 شاره‌وانی نه‌یه‌پشتبوو، له‌ لایه‌ن فریله‌ری جیگری کاردیناله‌وه

بانگرا بۆ كۆشكى كاردینال.

وا دیاربوو ژوولیهن ببوو به مۆزمیان چونکه ئەوهندهی ئەو
 دەرکهوت، ئیتر وشهیهکیان لى نه بیسرا!
 ژوولیهن له هۆلى مهزادهکه ئاماده بوو. ژمارهیهکی زۆر
 له هۆلیکی نیوهتاریک خرببوونهوه، بهلام له هۆله هر کهس
 به شیوهیهک ئاگای لهوی تر بوو. هه موو چاوهکان ئەپرانییه
 ئەو میزهی که ژوولیهن له سهر دهورییهکی فافۆن سى مۆمی
 زۆر کورتی بینی که ئەگران. جاردهری مهزادهکه هاواری ئەکرد:
 سیسه د فرانک!

کابرایهک به ئەسپایی بهوهی تهنیشتی، که ژوولیهن له
 نیوانیادا وهستابوو، وت:

— سیسه د فرانک! ئینسان شییت و هار ئەبى! ئەم خانووه
 لانیکه م ههشتسه د فرانک ئەهینى. ئەمهوى بهشدارى بکه م و
 نرخه که سهرخه م.

— ئەمه وهکو تف ههلدانه بۆ ئاسمان! لهوهی که جهنابی مالۆن
 و جهنابی قالیئۆ و كاردینال و دو فریلهرى ترسناکی جیگری و
 هه موو دارودهسته که ی بکه ی به دوژمنی خۆت، چ قازانجیکت پى
 ئەگا؟

یهکیک هاواری کرد:

— سیسه د و بیست فرانک.

هاوریکه ی وتی:

— گویره که!

لهگه لى دا ژوولیهنى پيشان دا و وتی:

— سیخوړی شارهوان لاته وه دانیشتووه.

ژوولیهن بۆ ئەوهی دهمکوتیان بکات، به توندی ئاوپرى لى
 دانه وه. بهلام ئەو دو فرانش کونته ییه ئیتر هیچ ئاگیان لهو

نه بوو. ئارامییان بووه هۆی ئه وهی ئه ویش دامرکیتته وه. له مکاته دا
دوا مۆمی کورت کوژایه وه و دهنگی کشاوی جارپه دری مه زاد،
خانوه که ی بۆ ماوه ی تۆ سال و به بری سیسه د و سی فرانک، دا
به جه نابی سه ن ژیرۆ سه رۆکی نووسینگه ی پارێزگار.
ئه وه نده ی سه رۆکی شاره وانی له هۆله که چووه دهره وه،
غه لبه غه لب دهستی پیکرد.

یه ک ئه بیوت:

— شیتیتی گروژۆ بوو که سی فرانک قازانجی به شاره وانی
گه یاند.

وه لām درایه وه:

به لām جه نابی دو سه ن ژیرۆ تۆله ی خۆی له گروژۆ ئه کاته وه
و بۆ حه وت باوکی ژیری ئه کا!

پیاویکی که ته لای چه پی ژولیه نه وه ئه بیوت:

— له و ئابرووچوونه! من ئاماده بووم ئه و ته لاره به هه شتسه د
فرانک بگرم به کری بۆ کارگه که م و، هیشتاش هه رزان بوو و
سوودم لئ ئه کرد.

خاوه ن کارگه یه کی گهنج و ئازادبخواز وه لāmی ئه دایه وه:

— زۆر وایه! ئه وه نییه جه نابی دو سه ن ژیرۆ ئه ندانی
ئه نجمه نی قه شه کانه؟ ئه وه نییه چوار منالی یارمه تی خویندن
وه ئه گرن! به راستی که هه ژاره و نه داره! شاره وانی قیریر ئه بی
پینجسه د فرانک زیده — مووچه ی پی بدات. ئه مه یه راستیه که!

سییه می وتی:

— تف! ئه م سه رۆکی شاره وانییه ی ئیمه سه یر بکه، نه یتوانی
پیش به م کاره بگری. سه رۆکی شاره وانی په نگه شاپه رستیکی
توندره و بی، به لām دز نییه.

یه کی دی وتی:

— دز نییه؟ نه خیر، دز وهک خوی ئه بی. مه گهر ئه م پارانه
ناچیته سندوو قیگی هاوبهش و له کۆتایی سال دا بهشی ئه کهن؟
فه رموو، ئه وهتا کورپی سووریلش لیرهیه. وهره با برۆین.
ژوولیهن له وپه پری هه لچوون دا بو ماله وه چووه وه. خاتوو
دورینالی بینی ئه ویش زۆر غه مگینه.

خاتوو دورینال لئی پرسی:

— له مه زاده که ئه گه پښتیه وه؟

— به لئ، خاتوون. ئه و شانازییه شم پی برا به سیخوری جه نابی
شاره وان ناوم ببه ن!

— ئه گهر برۆای به قسه کانی من بگردایه، ئه چوو بو سه فه ر.
له مکاته دا جه نابی دورینال ده رکه وت؛ مۆن! نیوه پۆ له
بیده نگدا تییه پری و هیچ نه وترا. جه نابی دورینال فه رمانی به
ژوولیهن دا له گه ل مناله کان بچی بو قیرژی. سه فه ریگی غه مگین.
خاتوو دورینال دلئ شووه که ی دایه وه:

— ئازیز، ئه بی له گه ل ئه م شتانه رابیین!

شه و، به خامۆشی له ده وری ئاگردان دانیشتبوون. قرچه ی
داری به بلێسه بیرى ئه بری. له و ساته ده گمه نانه بوو که له
بنه ماله ی زۆر یه کره نگدا ئه بینری. یه کیک له مناله کان به شادمانی
هاواری کرد:

— زهنگ لئ ئه دن! زهنگی ده رگا! شاره وان هاواری کرد:

— زۆر چاکه، ئه گهر جه نابی دو سه ن ژیرۆ بی و هاتبی
بو سپاس کردن، هه رچی به ده مدا بی پی ئه لیم. له وه زیاتر
تا قه تم نییه. ئه بی سپاسی جه نابی قالیئۆ بکات که ئه م کاره ی بو
جیبه جیکردوو و له م ناوه دا من ناوم زپاوه. ئه گهر ده ستی ئه م
پۆژنامه نه گریسه ژاکۆبونیانه به م بابه ته بگات و «جه نابی نه وه د

و پېنچ» ټكې^(۶۹) ترم لى دروست بكاټ، ټوسا ټه بې چى بكه م؟
له مكاته دا پياوړكى زور قوز كه ريشى ره شى ټو پى هه بوو، له
پاش خزمه تكاره كه هاته ژور وه:

— جه نابی شاره وان، من ئیل سنیور جرۆنیموم. جه نابی «لو»
شوالیه دو بووازی» شالیاری بالويزخانه ی «ناپولی»، کاتی
رؤیشتن، ټم نامه یی دا به من، كه بیده مه دهستی به ریزتان.
جه نابی جرۆنیموم، سهیری خاتو دورینالی کرد و به شادمانی
وتی:

— زیاتر له نو رۆژ نابی كه كه وتومه ته ری. جه نابی دو
بووازی، ئاموزای ئیوه و دوستی میهره بانی من ټیوت، كه ئیوه
زمانی ئیتالیا یی ټه زانن؟

پووخوشی ناپولی، ټه و شه وه غه مگینه ی کرد به شه و ټكې
زور شیرین و شاد. خاتو دورینال سوور بوو له سه ر ټه وه ی
بو شیو رایبگری. ټه وسه هه مو ماله كه ی خسته گه پ. ټه یویست
به هه ر شیوه یه كه بووه زیزبوونی ژولیه ن له و ناتوره ی سیخوره
كه لیان نابوو، له دلې دهر بكاټ كه هه مان رۆژ دوو جار گوپی
زرینگاند بوویه وه. جه نابی جرۆنیموم گورانیبیژی به ناوبانگ، هه م
حه زی له میوانی بوو و هه م خوی هاوده میکی پووخوشی میوانی.
ټه و دوو ټه دگاره ی له فه رانسه زور له گه ل یه كه كوڅ نین. پاش
شیوکردن گورانییه کی دووقولی له گه ل خاتو دورینال خویند.
چیروکی موتور فه ی گپراهه وه. کاتزمیریک پاش نیوه شه و، كه

۶۹- له دادگایی کردنی بارتلیمی له مارسه ی، دادیار میریندول کاتی خویندنه وه ی
سزای بارتلیمی به زاری پاشووری فه رانسه له جباتی Quatre-vingt-quinze
«چوار بیست و پانزه» ټه لى Nonante-cinq «نه وه د و پینچ» كه هه ر دووکی
به واتای نه وه د و پینچه و له ساتیری بارتلیمی دا به ناوی جه نابی نه وه د و پینچ
ناوبانگ دهر ټه كات. سهیر ټه وه یه له زوره ی زمانه كان دا ټه گه ر بلئی «چوار
بیست و پانزه» مایه ی گالته یه، به لام له فه رانسه ټه گه ر بلئی «نه وه د و پینچ»
گالته ت پى ټه كه ن!

ژوولیهن باسی خەوی له گەڵ منالەکان کرد، منال وتیان نا و...
گەرەکه بیان وتی:

— بهس ئەم چیرۆکه!

جەنابی جەرۆنیمۆ دەستی پیکردەوه:

— ئەم چیرۆکهیان، بەسەرھاتی خۆمە. هەشت ساڵ لەمەوبەر،
سنیۆرینۆ، منیش وەک ئیوه هونەرخوازی پەیمانگای موزیکی ناپل
بووم؛ مەبەستم ئەوێهێه که هاوتەمەنی ئیوه بووم. بەلام شانازی
ئەوهم پێی نەبرابوو، کورپی شارەوانی بەناوبانگی شارە جوانەکهی
قێریر بم.

ئەم قەسەیه ئاهی شادی له سینەیی جەنابی دورینال بەرزکردەوه
و روانییە ژنەکهی. گۆرانییژی جەوان شیوازی قەسەکردنەکهی، که
مایهیی پیکەنینی منالەکان بوو تۆزیک زیاتر گۆرا و وتی:

— سنیۆر زینگارلی^(۷۰)، ئوستادیککی له سنور بەدەر مۆن و
توند بوو. له پەیمانگا کەس خۆشی نەئەویست، بەلام ئەو حەزی
ئەکرد خۆیندکارەکان وا خۆیان پیشان بدن گوایه خۆشیان
ئەوی. من به زۆری تا ئەو جیگەیی بۆم بلوایه له پەیمانگا ئەهاتمه
دەرەوه. ئەچووم بۆ شانۆ بچکۆلهی سان کارلینۆ و لهوی گۆیم له
موزیکیککی خۆش ئەگرت که شیوازی خواکان بوو. بەلام خوایه!
ئەبوا چی بکەم تا هەشت دراو پارەیی چوونه ژوورەوه دەستبەخەم؟
سەیری منالەکانی کرد و وتی: «لهو پارە زۆره!»
منال پیکەنین.

— سنیۆر جیۆفانۆنه بەرپۆه بەری سان کارلینۆ، کاتی گۆرانی
وتن گوییی له دەنگم بوو و وتی: «ئەم منالە گەنجینهیه که.» لهو
کاتدا شانزه سالان بووم. هات و پێی وتم: «دۆستی خۆم حەز
ئەکهی داتمه زڕینم؟»

«چه ندهم ئه دهنی؟»

«مانگی چل دوکا؟...»^(۷۱) واته سهد و شهست فرانک. وامزانی
 دهرگای به هه شتم لیکراو ته وه. به سنیور جیو قانونه م وت:
 «به لام چون ئه توانین وا له سنیور زینگارلی بکهین له کولم
 بیته وه؟»

«Lascia eraf a em».

کوره گه وره که هاواری کرد:
 — ئه م کاره لیکه ری بؤ من.

— وایه سنیوری جه وان. ئه وسا سنیور جیو قانونه پیی وتم:
 «کورپی خوم، پیش هه موو شتیک ئه بی گریه ستیک بنوسین.»
 من په ره که م واژو کرد. ئه ویش سی دوکای پیدام. هه رگیز ئه وه نده
 پارهم نه بینیبوو. پاشان پیی وتم ئه بی چی بکه م. به یانی ئه و پوژه
 داوام کرد سنیور زینگارلی سامناک بینم. خزمه تکاره پیره که ی
 منی برده خزمه تی.

«زینگارلی وتی: چیت ئه وی به ره لالا؟»

«پیم وت: مایسترپو من له گوناھی خوم په شیمانم. ئیتر به سه ر
 محاجه ره کان دا ناپه رمه وه و ئیتر به و جوړه له په یمانگا ناچمه
 دهر وه. ئه مه وی تیکوشانی خوم بکه م به دوو به رامبه ر.»
 «ئهی به ره لالا، ئه گهر له وه نه ترسابام که خوشترین ده نگیک
 ئه فه وتینم که تا ئیسته بیستومه، بؤ ماوه ی پانزه پوژ له ژووریک
 زیندانیم ئه کردی و جگه له نان و ئاو هیچم پی نه ئه دای.»

— وتم: مایسترپو! ئه مه وی بیم به نمونه ی په یمانگا که مان. بروا
 بفرموو به راستمه.» به لام داوایه کم له مایسترپوی به ریز هه یه.
 ئه گهر که سینک هاته خزمه تتان و داوای کرد ریگه بدن من له
 دهر وه گورانی بلیم، ریگه مه دن. داوای من ئه وه یه بفرموون

ناتوانی ریگه بدهی.

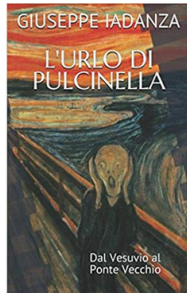
—وتی: «کام دیوانه چه په لیکى وه کو توی ئه وی. مه گهر من ئه هیلم په یمانگا به جی بهیلت و برۆیت؟ ئه ته وی پیم پیکه نی؟» پاشانیش ویستی شه قیقی مزم تیه لدا، وتی: «بو دهره وه، بو دهره وه! یان ئاماده ی نانی رهق و ئاوی زیندان به!»

کاتزمیریک پاش ئه وه جه نابی سنوور جیوئانۆنه هات بو خزمه تی به ریوه بهر و وتی: «هاتووم داوی خزمه تیک له بهر یزتان بکه م. هاتووم داوی جرۆنیمۆ بکه م. ئه گهر ئه م زستانه له شانۆکه ی من گۆرانی بلت، بو به هار کچه که ی خۆمی ئه ده می!»

سنوور زینگارلی پیی وت: «ئه م به ره لایه ت بو چیه؟ من ریگه ناهم و نایینی. جگه له مه ئه گهر منیش ریگه بدهم، ئه و هه رگیز په یمانگا به جی ناهیلت و پروات. تۆزی پیش ئیسته خوی پیی وتم.» سنوور جیوئانۆنه گریبهسته که ی دامه زراندى منی له گیرفانی دهره ینا و به سه نگینى وتی: «ئه وه گریبهسته که ی، ئه وه ش واژۆکه ی.»

سنوور زینگارلی هه لچوو و ده سه به جی ده ستی نا به زه نکه که دا و له کاتیکا ته واو قوشقی ببوو، هاواری کرد: «جرۆنیمۆ له په یمانگا دهرکه ن!» ئه وان دهریانکردم و منیش له خویشان قاقام لیئه دا. هه ر ئه و شه وه ش ئاریای دیل مۆلتیپیکۆم^(۷۲) خویند. فسفس

۷۲ - aria del Moltiplico → ئاریا: aria (ئیتالیایی) مۆبک شو سۆلۆستران، تاکستران، هه واى موزیک، ئاوازه میلۆدییه کی هیدی و له سه رخۆ له ئۆبیرا و ئۆراتۆریا و کاندانته دا، که ئۆبیراچر به هاویاری ئۆرکیسترا به شیوه ی مۆنۆلۆگ پیکه شی ئه کات. پیشتراوازیکی ئه فینتاویز بووه که به شیوازیکی رهنگین رهنج و په ژاره ی ئه نوانده وه، له دوو بهش پیکهاتوو به لام به شیوه ی A-B-A پاته ئه بوویه وه → بهو پییه که حه یران یان ئاریان به واتای گیرانه وه ی چیرۆک و سه برده ی دلدارى به موزیک، ته نها له زمانى کوردیدا هه یه، وشه ی ئاریا له کوردیه وه چوو ته ناو زمانى ئیتالیایی. ههروه ها سه رچاوه کان دهری ئه خه ن که سه رچاوه ی ئه تروسکیه کان Etruscan که شارستانیه تی ئه تروسکی Etruscan ی ئیتالیای له

پالەوان^(۷۳) ئەهەوی ژن بەهێنی و ئەو شتانەیی بۆ مالهەکی پۆیستیتی بە پەنجە ئەیانژمیری، بەلام ئەهەندەیی خەریکە تەواوی بکات، لێی تیک ئەچیتەو.

خاتوو دورینال وتی:

—ئای، جەناب! تکایە ئەم گۆرانییەمان بۆ بخوینە.

چرۆنیمۆ گۆرانی وت و هەر هەموو ئەهەندە پیکەنین ئاو زایە چاویان. ئیل سنیۆر چرۆنیمۆ، کاتژمیر دووی پاش نیوہشەو، لە کاتیکا بە رەفتاری جوان و سروشتی میهرەبان و شادمانی ئەم خیزانەیی کردبوو بە هۆگری خۆی، چووہ سەر جیگا.

بەیانێ ئەو پۆژە لە لایەن جەناب و خاتوو دورینال، ئەو نامانەیی بۆ چرۆنیمۆ لە دەرباری فەرانسە پۆیست بوو، پێی درا. ژوولێنە وتی: «کە وا بوو فیل لە هەموو شوینیک کاری خۆی ئەکا! سنیۆر چرۆنیمۆ بە شەست هەزار فرانک مووچەوہ ئەچێ بۆ لەندەن. ئەگەر لیزانیی بەپۆیەبەری سان کارلینۆ نەبوا، ئەو دەنگە ئاسمانییەیی رەنگە تا دە سالی تریش نەناسرایەت و پەسن نەکرایە. لە هەق لا نەدەین، پیم باشترە مرۆف ببی بە چرۆنیمۆ

۷۰۰ تا ۵۰۰ ییش زاینی پیکهیناوه، لە کوردستانهوه چوون بۆ ئەوی. ۷۳- فسفس پالەوان: Polichinelle نازناو پیرسونای پۆلیچنیل، کەسایەتیەکی کلاسیکی کۆمیدی ئیتالیاییە، لە سەدەیی حەفدەوہ سەری هەلدا و بە دەیان شیوہ و شێوازی جۆراوجۆر لەبستۆکی لی ساز کراوه، لە پاش ئەوہی سیلفیۆ فیۆریلو Silvio Fiorillo لە بەرتووکێ هونەری کۆمیدیا Commedia dell'arte le له 1620دا ئەماژەیی پێدا. پۆلیچنیل بە دەنگی جەماوەر و نوینەرەوہی مرۆفی بزۆز و هەلسوور دانراوه کە ئەم لایەنەیی هەندێ جار تا رادەیی فەبەکردنەوہ خۆی ئەنوین، پۆلیچنیل بەو پێیە کە لە لایەن دوو باوہکەوہ گەورە کراوه، بووہ بە خاوەنی دوو کەسایەتی جیاواز و سەمەرە و تا رادەیک قاپان و فسفس پالەوانی [Punchinello](#).

تاکوو پینال. ئەم کابرایه به ئەندازهی جهنابی دورینال له ناو کۆمهڵدا پیزی لیناگیرئ، بهلام، غەمی «مەزاد»ی نییه و ژیا ئیکی شادمانی ههیه.

ژوولیهن له بابەتیک سەری سوور ما بوو. ئەو هەفتانەیی خۆی به تەنها له مائی جهنابی دورینال له قیڕیر ببوو، وەک خولکی خۆش وا بوو بۆی. جگە لهو میوانیانەیی به هۆی ئەوهوه بهرپاکرابوو، هیچ شتیکی تر تووشی پەژاره و نەفرەتی نەکردبوو. مەگەر لەم خانوو چۆلەدا نەیی ئەتوانی به بئ مۆزوم و به ئاسوودەیی بخوینتەوه، بنووسئ و بیر بکاتەوه؟ هەموو ساتیک له خەونە پرشنگدارەکانی هەلنەئەسا، به هۆی پێداویستی ستەمکاری تیگەیشتن له هەستەکانی پۆچی بەد و نزم و، بۆ فریودانی به گوتار و کرداری درۆ.

«تۆ بلیی بەختەوهری تا ئەم رادەیه له من نزیک بئ؟» خەرجی ئەم جۆره ژیا نە زۆر کەمه. ئەتوانم به حەزی خۆم ئیلیزا بخوازم یان لهگەڵ فۆکە بیم به شەریک. بهلام ئەو گەشتیارەیی له کیویکی پڕ له هەلدیر سەرکەوتوو، له سەر لوتکه دانیشتوو و چێژ وەرئەگرئ، گەر پئی بلین بۆ هەمیشە له پشودان بەردەوام به، تۆ بلیی دیسانەوهش هەر خۆشبهخت بئ؟!

میشکی خاتوو دورینال تووشی بیرى نەگریس ببوو. سەرەپای برپاری پێشویی، تیکرای باسی مەزادەکەیی بۆ ژوولیهن گێرپابوو هه. به خۆی وت: «واته ئەو هەموو سویندانەیی منی له بیر چۆتەوه؟»

خاتوو دورینال ئەگەر گیانی میردەکەیی له مەترسی دا بدیبایه، بیگومان گیانی خۆی له پیناوی دا بهخت ئەکرد. یهکیک لهو سروسه مەزن و پۆمانتیکه بوو که ئەگەر کاریکی باشی له دەست بهاتایه و نەیکردایه، وەها ژیا ن ئەبووی هه وەک له تاوانیکی گەوره پەشیمان

بوویتهوه. سهرهپای ئەمەش پوژانی توڤینهەر له پېش بوو، ئەو پوژانهی که نهی ئەتوانی نهخشی ئەو شادمانییه بئ سنووره له بیری خۆی بکاته دهرهوه، که ئەگەر له پېر بئ به بیوه و شوو به ژولیهن بکات، چهنده کامی شیرین ئەکات.

ژولیهن منالەکانی ئەوی له باوکیان زیاتر خۆش ئەویست و ئەوانیش سهرهپای توندوتیژی دادگهراهی ئەیانپه‌رست. خاتوو دورینال ئەیزانی ئەگەر شوو به ژولیهن بکات ئەبئ له م ڤیژییه خۆشه پروات که تا ئەو رادهیه سیبه‌ری گه‌لاکانی لا ئازیز بوو. ئەیبینی وا له پاریس ئەژی و دیسانه‌وه‌ش به شیوازیک منالەکانی په‌روه‌ده ئەکات که هه‌موو کهس ئافه‌رینی لئ ئەکات. منالەکانی، خۆی و ژولیهن هه‌ر هه‌موویان تا ئەوپه‌ری به‌خته‌وه‌ر بوون.

ئەمه‌یه ئەو دۆخه سه‌یره‌ی هاوسه‌رگیری سه‌ده‌ی نۆزه بۆمانی به‌دییه‌ناوه! وه‌ره‌زی ژیا‌نی ژن و می‌ردی ئەبیتته هۆی تیا‌بردنی ئەوین، کاتیک که ئەوین به‌ر له ماره‌پرین هاتیبته ئاراوه. سهره‌پای ئەمەش، به‌گوتی یه‌کیک له فه‌یله‌سوفه‌کان، ئەوانه‌ی له‌به‌ر ده‌وله‌مندی ره‌نجی کارکردن شه‌که‌تیا‌ن ناکات، ئەوه‌نده‌ی پینا‌چی خۆشی ژیا‌ن وه‌ره‌ز و بی‌زاریان ئەکات، سه‌بارت به‌ ژنیش ته‌نها ئەوانه‌ی که دل‌یا‌ن زۆر سارده، گیرۆده‌ی ئەوین و ئەوین نابن.

بۆچوونی ئەم فه‌یله‌سوفه وام لئنه‌کا له که‌سانی وه‌کو خاتوو دورینال خۆش بيم. به‌لام له شاری ڤی‌ریر که‌س نه‌ی ئەبه‌خشی و سه‌رانسه‌ری شار، به‌ بئ ئەوه‌ی خۆی بزانی، خه‌ریکی باسکردنی بئ‌ئا‌بروو‌ییه‌که‌ی ئەو بوون. سپاس بۆ ئەو ئەوینه‌ پرسیوا‌یه، پایزی ئەو سا‌له‌ خه‌لک که‌متر وه‌ره‌ز بوون.

پایز و یه‌که‌م چه‌فته‌کانی زستان زوو تپه‌پین. به‌ ناچار جه‌نگه‌له‌کانی ڤی‌ریریان به‌جئ هئ‌شت. کۆمه‌لی ئاریستۆکراتی ڤی‌ریر

له وهی که رهخنه و نه فرینیان کار ناکاته سهر جه نابی دورینال، تووپه ئه بوون. له ماوهی که متر له یهک ههفته دا، هه ندی له وه دمپرستانه ی که چه زیان له ئه نجامدانی ئه و جوړه کارانه یه، ئاگری بی به زه ییانه ترین به گومانیان له ناخی جه نابی دورینال دا داگیرسان، به بی ئه وهی له ئاستی په ند و زمانپاراوی لابه دن.

جه نابی قالینو که به پاریزه وه یاری ئه کرد، ئیلیزای له مال له خانه دانکی به پریز دامه زانده وو، که پینچ ژنی لیبوو. ئیلیزا له ترسی ئه وهی نه کا زستان کاری ده ست نه که وئ، دوو له سهر سیی ئه و پارهی ی داوا کرد وو که له مال سهر وکی شاره وانی وهی ئه گرت. ئه م کچه، ههر له خو یه وه، ئه و بیره جوانه هاتبوو به میشکی دا که بو رازدرکاندن هه م بچی بو خزمه تی قه شه شه لان، قه شه ی پیشوو و هه م قه شه ی تازه و چیروکی ئه وینی ژولیه ن موو به موو بو هه ردووکیان بگپرپته وه.

به یانی گه پرانه وهی ژولیه ن بو شار، قه شه شه لان، کاترمییر شه شی به یانی، بانگی کرد و وتی:

—هیچت لی ناپرسم. تکات لی ئه که م و ئه گه ر پپویست بی فرمانت پی ئه دم هیچ به من نه لیی. چاوه پوانی ئه وم لیته هه یه له سی پوژی داها تودا یان بچو بو فی رگه ی خویندنی ئاینی بزانسون یان بچو بو لای هاو پرت فوکه که هه میشه ئاماده یه چاره نوو سکی پرشنگذار بو تو به دی بهینی. من پیشبینی هه موو شتی کم کردوو و هه موو پیداویستییه کیشم بو ئاماده کردوویت. به لام ئه بی بکه ویته ری و تا سالیکی تر نه گه رپته وه بو قیریر.

ژولیه ن هیچ وه لامی نه دایه وه. سه باره ت به دلسوزی قه شه شه لان، که جگه له هه موو ئه و شتانه ش، خو باوکی نه بوو، بیری ئه کرده وه و لی ئه کو لایه وه و له وه ئه گه را که ئایه دلسوزیه کانی شه لان به ئه تک بزانی یان نا؟

سهره نجام به قهشه شه لانی وت:

— به یانی ئەم کاته شانازی ئەوهم ئەبێ جارێکی تر بێمه وه خزمهتی به پریتان.

قهشه شه لان که ههولێ ئەدا به زۆر خۆی به سهر ئەم جهوانه مناله دا بسه پێنێ، زۆری وت. به لام ژوولیهن، ملکه چترین دارهتی به خۆیه وه گرتبوو و ده می هه لئه پچری.

کۆتاییه که ی چوو ده ره وه و بو ئەوه ی خاتوو دورینال ئاگادار بکاته وه، غاری دا بو لای. به لام بینی خاتوو دورینال په ژاره دایگرتوو. شووه که ی به ئاشکرا له گه لێ دوا بوو. لاوازی سروشتی که سایه تی کابرا، له بن سیبه ری دورنمای میراتی بزانسۆن، وای لیکردبوو وه کو مروفتیکی پاک و بیکه رد سه یری ژنه که ی بکات. ئەو دوخه سه یره ی له بیروپرای گشتی قیریردا ئەبیینی، به ژنه که ی وتبوو. خه لک هه له بوون! کۆمه لیک رژی له چه ر خه لکه که یان به هه له دا بردبوو. به لام ئاخهره که ی ئەبێ چی بکری؟

خاتوو دورینال بو ساتیک ئەو ئەندیشه دابوو له سه ری که ژوولیهن پێشنیازه کای جه نابی قالیۆ قبول ئەکات و له قیریر ئەمینێته وه. به لام ئیتر ئەو ژنه ساده و ترسنۆکه که ی پار نه بوو. ئەوینی سووتینه ر و په شیمانیه به ئازاره کانی میشکی پوون کردبوویه وه. له و کاته وه که گوێی له قسه کانی میرده که ی بوو، به غه م و په ژاره وه پرۆای به وه هینا که ئەبێ بو ماوه یه کی کورتیش بووه له دلداره که ی دوور بکه ویته وه. «ژوولیهن که منی نه بم، ئەکه ویته وه داوی ئاره زوو به رزه فیه کانی، ئەو داره ته ی که ئەگه ر مروفت هیه چی نه بێ، زۆر ئاساییه تووشی ببێ. به لام من خواجه گیان! ئەو هه موه دارایه م هه یه، که چی هیه چ سوودیکی بو به خته وه ری من نیه. له بیرم ئەکات، به و قوزیه ی دل ئەرفینێ و دلی ئەرفینن. ئاه! ئەی ژنه ی نه گبه ت، نالینت له چیه؟ خوا

گه وره ده. شياوى ئه وه نه بووم پيش به گونا هه كانم بگرم و ئه ویش هوش و ئاوه زى بردبووم. ئه و توانايه م هه بوو به زورى پاره به سهر ئيليزادا زال بيم. چ کارىكى ساده تر له مه هه بوو؟ ته نها بو ساتيکيش بيرم لي نه کرده وه. فرۆشه كانى ديوانه ئاساي ئه وين کات و ناکاتى گرتبووم و ئيستته ش ئه بى ئاوا هه لوه ريم!»

ژوليه ن کاتيک که هه والى ترسناكى روپيشتته کهى خوى دا به خاتوو دورينال، سه رى له شتيک سووپما! هيچ به ره نگار بوونه وه يه کى نه بينى. خاتوو دورينال بو ئه وهى نه گرى، به ئاشکرا گوشارى بو خوى ئه هينا.

— هه قالى خو شه ويستم، ئيستته پيوستمان به خو رپاگرى هه يه.

چه پکيکى که زيه ي برى وتى:

— نازانم چيئه که م. به لام به لئيم پيیده ئه گه ر مردم، هه رگيز مناله كانم له بير نه کهى! هه ر نه بى، هه ول بده وه ک مروفتى باش په روه رده يان بکهى. هه ر کات شو رپيکى تر روويدات، سه رى هه موو خانه دانه کان ئه په رپين. باوکى مناله کان ره نگه به هوى ئه و جوتياره وه که له هه وره بانه که مان کوژرا، کوچ بکات. له هه لومه رچيکى وه هادا ئاگات له خيزانه کهى بى. ده ستت بده به من. خوا ئاگاي لئيت بى، ئه ي يارى گيانى! ئه مه دو اين ساته كانى ئيمه يه. هيوادارم پاش ئه م خو به ختکردنه مه زنه، بتوانم ناو و ناوبانگم له ناو خه لکدا بکرمه وه!

ژوليه ن چاوه رپى بوو نائوميدي بينى. بارى ئاساي ئه م ماللاوييه غه مگينى کرد.

— نه! من به م جو ره ماللاوييه قايل نابم. من ئه روم. ئه يانه وى من بروم. مه به ستى توش هه ر ئه مه يه. به لام سى رپوژ پاش روپيشتن، به شه و بو لات ئه گه ريمه وه!

ژيانى خاتوو دورينال سه ره وين بوو. که وا بوو ژوليه ن

به پراستی خوښی ئه وېست. چونکه بېری بینینه وه خوښه خو هاتبوو به میښکی ژولویه نه دا! نازاری تالی بوو به یه کیچ له خوښترین ههسته کانی شادمانی که له هه موو ژيانی دا بینیبووی. هه موو شتی لی ئاسان بوو. نارخایه ن بوون له دیداری دلدار، هه موو غه م و په ژاره ی دوا ساته کانی جیا بوونه وه ی سرپییه وه. له هه مان چرکه وه په فتاری خاتوو دورینال وه کو روخساری نه جیبانه، توکمه و ته واو ئاسایی بوو.

جه نابی دورینال له مکاته دا گه رایه وه. ئاگای له خوئی برابوو. سه ره نجام باسی نامه ی بی واژوی بو ژنه که ی کرد که دوو مانگ پیش ئیسته پیی گه یشتبوو:

—حه ز ئه که م ئه م نامه یه بیه م بو کازینو و پیشانی هه مووانی بده م و بلیم که ئه مه قالینوی نه گریس نووسیویتی! هه ر ئه و که سه ی له به ره لالیی و ورده واله فروښی رزگارم کرد و کردم به یه کیچ له پیاوه گه وره کانی ئه م شاره. به م نامه یه ئارپووی ئه به م. پاشان دویلی له گه ل ئه که م. له به رامبه ر ئه م هه لوستانه دا خوئی پیی راناگیرئ.

خاتوو دورینال لای خوئی بېری کرده وه: «قوربانی خوا! خو پهنکه من بېم به بیوه ژن!» به لام هه ر له هه مان کاتیش دا وتی: «به لام ئه گه ر من، ئه وه نده ی که له ده ستم دیت، ریگه به م دوپله نه گرم، ئه بېم به بکوژی میرده که م.»

بو کارکردنه سه ر دفره و لووتبه زی میرده که ی، هه رگیز تا ئه م راده یه پسپورانه په فتاری نه کردبوو. له ماوه ی که متر له دوو کاتژمیردا به وشتانه ی راسته وخو ئه هات به بېری دا، به میرده که ی سه لماند که ئه بی له هه موو کات زیاتر له گه ل قالینو دوستانه تی پیشان بدات و ته نانه ت ئیلیزاش به ینتیه وه بو ماله وه. خاتوو دورینال پیویستی به نازایه تیه کی زور هه بوو بو پووبه پروو

بوونهوه له گه‌ل‌ئو که سه‌ی مایه‌ی هموو به‌دبه‌ختییه‌کانی بوو. به‌لام سه‌رچاوه‌ی ئەم بیره، ژوولیه‌ن بوو.

سه‌ره‌نجام، پاش ئەوه‌ی سئ چوار پښگه‌ی جوړاو جوړ خرایه پێش پای جه‌نابی دورینال، خو‌ی بیریک هات به‌ می‌شکیا، که هه‌رچه‌ند له پوانگه‌ی پاره‌وه زور بۆی گورچووپر بوو، به‌لام گه‌یشته‌بوویه ئەو رایه‌ی که له گه‌رمه‌ی ئەو دهنگۆ و ورته‌ورته‌دا، مانه‌وه‌ی ژوولیه‌ن له‌و شاره‌ و وه‌کو مامۆستای مناله‌کانی قالینۆ، ناخۆشترین شته‌ بۆ ئەوان. قازانجی مسۆگه‌ری ژوولیه‌ن له‌وه‌دا بوو پێش‌نیازی به‌پښووه‌ری هه‌ژارخانه‌ قبول بکات. به‌لام بۆ ناوبانگی خاتوو دورینال وا باش بوو ژوولیه‌ن له‌ شاری قئیریر بپروات و بچئ بۆ فئیرگه‌ی ئاینی بزانسۆن یان فئیرگه‌ی ئاینی دئژۆن. به‌لام چۆن ئەتوانئ ژوولیه‌ن به‌مکاره‌ پازی بکات؟ جگه‌ له‌مه‌ش ژوولیه‌ن له‌وئ چۆن بژایه‌؟

جه‌نابی دورینال که ئەیزانی ده‌ست له‌ پاره‌ به‌ردان نزیک ئەبێته‌وه، زیاتر له‌ ژنه‌که‌ی نا ئومئیدی دایگرتبوو. به‌لام، خاتوو دورینال پاش ئەو گفتوگۆیه، وه‌ها له‌ ژیان بئزار ببوو وه‌کو ئەوه‌ی برپیکی باش «تاتۆره»^(٧٤) خواردبئ. که‌سیکی وا حه‌زی له‌ هه‌یچ نییه‌ و ئەگه‌ر جووله‌یه‌کی کرد له‌به‌ر ئەوه‌یه که هه‌یشتا توانای کاردانه‌وه‌ی به‌ ته‌واوه‌تی له‌ده‌ست نه‌داوه. هه‌ر بۆیه بوو لویی چوارده له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا ئەیوت: «کاتیک که پادشا بووم.» چ گوته‌یه‌کی به‌ناوه‌رۆک!

به‌یانی ئەو رۆژه، چێشته‌نگا، نامه‌یه‌کی بئ واژۆ گه‌یشته ده‌ستی جه‌نابی دورینال. ئەم نامه‌یه به‌ ناشیرینترین شېواز

٧٤- تاتۆره: stramonium **بۆوه‌ی زه‌هر** روه‌ه‌کیکی زه‌هرینه، گۆلیکی سپی گه‌وره و به‌ریکی درکاوی ئەگرئت، به‌ره‌که‌ی له‌ بانجان ئەچئت، ئەستوووه‌کی سه‌رکه‌ری تئدایه، ده‌رمانی لئ دروستده‌کریت، بۆ نه‌خۆشی ئاژهل و پاتال به‌کاردئت.

نووسرابوو. هه‌موو دێرێک دزیوترین جنیوی تیا‌بوو که پر به پێستی بوو. به بێ قسه له لایه‌ن بنده‌سته‌یه‌کی خۆپێیه‌وه نووسرابوو. ئەم نامیه‌ی بیری دوێل له‌گه‌ڵ ڤالینۆی هینایه‌وه بیری. ده‌سه‌جێ، جه‌ربه‌زه‌ی تا قوناغی کرده‌وه چوو پێشه‌وه. تاق و ته‌نها له مال چوو ده‌ره‌وه و بۆ کپینی ده‌مانچه چوو بۆ کۆگای چه‌کفرۆشی و فەرمانی دا کابرا هه‌روددی داگرێته‌وه.

به خۆی وت: «گریمان حکومه‌تی توندپه‌وی ئیمپراتۆر ناپۆلیۆنیش بگه‌رپێته‌وه، من خۆ فرانکیکم نه‌دزیوه، کلابه‌رداریم نه‌کردوه ئیتیر بۆ ئەبێ بترسم؟ گه‌وره‌ترین تاوانم ئەوه‌یه چاوی خۆم نووقاندوو. به‌لام ئەو هه‌مووه نامم هه‌یه که پێگه‌ی پیدام ئەو کاره بکه‌م.»

خاتوو دورینال له‌و توورپه‌ییه‌ قووله‌ی می‌رده‌که‌ی ترسا. ئەم توورپه‌ییه‌، وینای ئەو بیوه‌ژنه نه‌گریسه‌ی به‌و هه‌موو زه‌حمه‌ته له‌ می‌شکی کردبوویه ده‌ره‌وه، دیسان زیندوو ئەکرده‌وه. له‌گه‌ڵ می‌رده‌که‌ی چوو ژووریک و چه‌ندین کاتژمێر له‌گه‌لی دوا. به‌لام ئەم قسانه سوودی نه‌بوو. نامه‌ی بێ واژۆ وای لیکردبوو لێ ببری. سه‌ره‌نجام خاتوو دورینال له‌وه‌دا سه‌رکه‌وت که جه‌ربه‌زه‌ی شه‌ر له‌گه‌ڵ جه‌نابی ڤالینۆ بگۆرپێته‌وه به‌ شه‌شسه‌د فرانک که بیدا به ژوولیه‌ن، بۆ یه‌کسال پێی بجێ بۆ فیرگه‌ی ئاینی. جه‌نابی دورینال، هه‌زار جار نه‌فره‌تی له‌و پۆژه کرد؛ ئەو پۆژه‌ی که بیری شوومی هینانی مامۆستا دابووی له‌ سه‌ری. نامه‌ی بێ واژۆشی له‌ بیر برده‌وه.

له‌ به‌ر پووناکی ئەو ئەندیشه‌دا که به‌ ژنه‌که‌ی نه‌وت، تۆزێ دلێ چه‌سایه‌وه. هیوادار بوو له‌ سایه‌ی لێها‌توویی و به‌ په‌سنکردنی بیری پۆمانتیکی ئەم گه‌نجه‌، شووتی بداته بن بالی که به‌ پارهی‌ه‌کی که‌متر پێش‌نیا‌زه‌که‌ی جه‌نابی ڤالینۆ په‌ت بکاته‌وه.

خاتوو دورینال زۆر به‌ دژواری له‌ ژوولیه‌نی گه‌یاند که ئەگه‌ر

به فسهى ميړدهكهى ئه و بكات و پيشنيازه ئاشكراكهى بهرپوهبهرى
هه ژارخانه ره تكاته وه، خو به خو وهكو ئه وه وايه كه پارهيه كى باشى
له گيرفانى بژاردبيته وه.

ژووليهن بهرده وام ئه يوت:

— قهت قهت، ته نانهت بو چركه يه كيش نه مويستوه ئه و
پيشنيازه قبول بكم. من له سايهى ئيه وه زياد له پيوست له
ناز و ئاسايش دا ژياوم. په فتارى دپ و تروى ئه م جوړه كه سانه
ئه مكوژئ.

پيداويستى ستمكار به په نجهى ئاسنينى خو، ئه فانى
ژووليهنى تيكشكاند. دفرهى واى پينهوت كه به خششه كهى سه روكى
شاره وانى قيير مه گهر وهكو وام، ئه گينا قبول نه كات. سه بارهت
به دانه وهى ئه م پاره يه ش به لگه يه ك ئه نووسئ كه ئه م پاره له پاش
پينچ سال و به سووده كه يه وه بداته وه.

خانو دورينال هيشتاش چهند هه زار فرانك پارهى هه بوو
كه له قه له شى ئه شكه و ته كه دا شاردرابوويه وه. له و كاته ش دا كه
له رزى ليهاتبوو و ئه يدى ژووليهن به توپه ييه وه له وه رگرتنى
پاره كه خو ئه پاريزئ، ئه و پاره يه ي پيدا.

ژووليه نيش وتى:

— ئه ته وئ بيره وه رى ئه وينه كه مان په نكي نه فره تى لى بنيشئ؟
سه ره نجام ژووليهن له شارى قيير رو پشت. جه نابى دورينال
زور شادمان بوو. له و ساته برپارده ردا كه پارهى وه رنه گرت،
ئه م له خو بوردنه لاي ژووليهن زور گوره بوو. ژووليهن خو
پاراست. جه نابى دورينال به چاوى فرميسكاوى ده ستى كرده
ملى. كاتيكيش داواى به لگه نامه ي پشتگرى لي كرد، خانو دورينال
له ميانه ي ئه و شه وق و هه لچونه دا، هيج پرسته و ده سته واژه يه كى
نه ئه دوژييه وه كه شياوى په سن و پيا ه لدانى په فتار و كردارى

ژوولیهن بئ. قاره مانه که مان پینج لویی زپری^(۷۵) پاشه که وت کردبوو و ئه یوست ئه وه ندهش له فۆکه به قهرز وه برگرئ. به ته وای هه ژابوو. به لام له یهک فرسهنگی شاری قیریر، ئه و شاره ی که ئه و هه موو ئه وینه ی له ئامیزیا به جئ ئه هیشت، ئیتر جگه له چیژ و شادی بینینی پایتهخت، شاری مه زنی وهک بزاسنۆن، بیری له هیچی تر نه ئه کرده وه.

له ماوه ی ئه م جیهیشتنه کورته سئ رۆژهدا، خاتوو دورینال تووشی یه کیک له دژوارترین ناکامیهکانی ئه وینی خوی ببوو. رهوتی ژیان به ئه ندازه ی پیویست له بار بوو. ئه و دواين دیداره ی له گه ل ژوولیهن، تهیمانی نیوان ئه و و کۆتایی چاره رهشی بوو. ئه و کاتژمیر و خولهکانه ی ئه ژمارد، بۆ کاتی ژوان مابوو و ئه وی له م دوا دیداره جیا ئه کرده وه. ئاخهرکه ی شهوی رۆژی سیه م، دهنگی نهینی شه و و هیمای نیوانیانی بیست... ژوولیهن پاش په رینه وه له هه زار له مپهر له بهر ده میا بوو!

له و چرکه ساته وه، سه رتا پای خاتوو دورینال یهک ئه ندیشه داگیری کرد و ئه ویش ئه مه بوو: «دواين جاره که ئه یینم!» له زۆری په ژاره نهک ههر وهلامی بۆ هه ژانی ئاگراوی دلداره که ی نه بوو، بۆ خویشی ته رمیکی نیوه گیان بوو. کاتیک که هه ولئ ئه دا پر به دل تیی بگه یه نئ خویشی ئه وئ، ئه وه نده به شله ژاوی قسه ی ئه کرد و ئه جوولایه وه، پیچه وانه ده رئه چوو. هیچ شتیک نه ییتوانی دیمه نی دلته زینی ئه م جیا بوونه وه هه میشه ییه له بیری بباته وه. ژوولیهن، ئه و بوونه وه ره گوماناوییه، بۆ چه ند ساتیک وا هه سته کرد ههر به جارئ له بیری دل به ره که ی چوو ته وه. له وه لامی توانجه توندهکانی سه بارهت به م بابه ته، ژنه ی هه ژاو ده سته ئه گۆشی و به خامۆشی فرمیسکی بۆ دئه باران.

ژوولیهن به م جوړه وه لامی لۆمه ی ساردی دل به ره که ی دایه وه:

۷۵ - Louis D'or, gold coin، باره ی زپری پیس شوړش، بای ۴۰ فرانک بوو.

—خوایه هاوار! ئاوه‌ها ئه‌ته‌وی بپروا به قسه‌کانت بکه‌م؟
 دهر بپینی سوۆت به‌رامبه‌ر به خاتوو دورقیل، به‌رامبه‌ر به
 دوۆسته‌کانی ترت خوۆ به سه‌د جار له‌مه‌گه‌رموگۆپتره!
 خاتوو دورینال که واقعی ورمابوو، نه‌ی ئه‌زانی چ وه‌لامیک
 بداته‌وه:

—نابی، هه‌رگیز که‌س له‌ من به‌دبه‌ختتر نابێ. خوۆزگه‌ بمرم.
 ئه‌وه‌تا خوین له‌ دلما خه‌ریکه‌ ئه‌رچی!
 ئه‌م وه‌لامانه‌گه‌وره‌ترین و درێژترین وه‌لام بوون که ژوولیه‌ن
 له‌ زمانی بیست، کازیوه‌ بوو و ژوولیه‌ن ئه‌بوا برۆشتایه‌ت.
 فرمیسه‌که‌کانی خاتوو دورینال وشکی کرد. ژوولیه‌ن له‌به‌ر چاوی،
 گوریسی گریچی له‌ په‌نجه‌ره‌وه‌ هه‌لدایه‌ خواره‌وه‌، به‌لام خاتوو
 دورینال وشه‌یه‌کی نه‌وت و ماچه‌کانی وه‌لام نه‌دایه‌وه‌. ژوولیه‌ن
 له‌خوۆرا پیی ئه‌وت:

—ئیه‌سته‌ گه‌یشتووینه‌ته‌ ئه‌و قۆناغه‌ی که‌ ئه‌و هه‌مووه‌ ئاوات
 پیی ئه‌خواست. له‌مه‌ودوا په‌شیمانی ناترینیی و به‌ بینینی که‌مترین
 نه‌خۆشینی مناله‌کانت، وا هه‌ست ناکه‌یت ئه‌بێ قه‌بریان بو هه‌لبکه‌نی.
 خاتوو دورینال به‌ ساردی وتی:

—به‌ داخه‌وه‌ ری نه‌که‌وت ستانیسلاس ماچ بکه‌یت.
 کوۆتاییه‌که‌ی، ژوولیه‌ن له‌ پاش ماچ و مووچی ئه‌م جه‌سته
 ساردوسپه‌ زیندوووه‌ زۆر سه‌ری سوورما. تا چه‌ندین فرسه‌نگ
 دوور له‌ قیریر نه‌یتوانی بیر له‌ شتی تر بکاته‌وه‌. گیانی په‌نجابوو
 و دلێ ئه‌خویرایه‌وه‌. پینش په‌رینه‌وه‌ له‌ کپوه‌کان، تا ئه‌و ساته‌ی
 که‌ ئه‌یتوانی مناره‌ی کلیسای قیریر ببینی، چه‌ندین و چه‌ند جار
 ئاوپی دایه‌وه‌.

بایته خته

له و غه لجه غه لجه،
 خه لکی چه نده سه ریان قاله!
 خولیا ی چه نده ها بیر و خاماچ
 وا له سه ری گه نجی بیست سالان،
 سهونگی خافل بوون له نه وین و نه وین!
 (بارنه ف)

سه ره نجام، له کیویکی دور، دیواری ره شی بینی. ئەمه قه لای
 بزانسون بوو. ئاخیکی له ناخه وه هه لهینا و وتی: «ئه گهر بو ئە وه
 بو ئەم قه لآ به سامه هاتبام، تا له تیپیکی سه ربازی به رگری دا بیم
 به سه رتیپ، بابه ته که بو من چه نده جیاواز ئە بوو!
 بزانسون ته نها یه کییک له شاره جوانه کانی فه رانسه نییه. ژن و
 پیاوی خاوه ن هه ست و به گه وه ری زوری لی هه لکه وتوو. به لام
 ژوولیه ن گوندییه ک بوو و به چی له گه ل ناوداران یه کی بگرتایه ت.
 جلیکی ساکاری له فوکه وه رگرتبوو و به م جلانه وه له پردی
 گه پوک په ربییه وه. له بهر ئە وهش که میشکی به گه ماروی ۱۶۷۴
 ئاخرا بوو، لیبرا پیش چوون بو فیرگه، شووره و قه لآکه بگه ری.
 دوو سی جار پاسه وانه کان خه ریک بوو بیگرن. ئە چوو ه شوینی
 وا که ئە نده زیاره کان بو ئە وهی سالی ده پانزه فرانک ئالیکی لی
 بفروشن، هاتوچوی خه لکیان بو ئە و شوینانه به رگراو کردبوو.
 ماوهی چه نده کاتژمییر خه ریکی سه یرکردنی به رزی دیواره کان

و قوولی خهندهقهکان و پوآلهتی سامناکی توپهکان بوو، که له شارپیی شار گهیشته بهر چاخانهی گهوره. ههر سه‌ری سوورپما! وشه‌ی چاخانه به پیتی گهوره له سه‌ر دوو ده‌رگای زور گهوره نووسرابوو. خویندییه‌وه. به‌لام ئەمه بیهووده بوو. برپوای به چاوه‌کانی خوئی نه‌ئه‌کرد. به‌سه‌ر شه‌رمنیه‌که‌ی دا زال بوو و پپی خسته ناو چاخانه‌وه. هوئیکی گه‌وره‌ی سی چل پا دریژ بوو. بنمیچه‌که‌ی لانیکه‌م بیست پا به‌رز بوو. ئەو پوژه هه‌موو شت له جادوو و ئەفسوون ئەچوو.

له سه‌ر دوو میژ بیلیردیان ئەکرد. پيشخزمهت ژماره‌کانیان بانگ ئەکرد. یاریزانه‌کان له ناو ژماره‌یه‌کی زور بینه‌ران‌دا ئەچوون بو ئەمبه‌ر و ئەوبه‌ری میزه‌کان. شه‌پۆله‌کانی دووکه‌لی جگه‌ره که له ده‌می هه‌مووان ئەهاته ده‌ره‌وه، وه‌کو هه‌وری شین باوه‌شی پیاک‌ردبوون. بالای به‌رز و ناوشانی پان و په‌وفتاری قورس و ریشی توپی ئەم پیاوانه و سه‌ردارییه دریژه‌کانی له‌به‌ریان بوو، به کورتی ههر هه‌موو شت سه‌رنجی ژوولیه‌نی رائه‌کیشا. ئەم پۆله مه‌زن و خیرخوازانه‌ی بیزه‌نتیۆمی^(٧٨) له‌میژینه به ده‌نگی به‌رز قسه‌یان ئەکرد و پوآلهتی جه‌نگاوه‌رانی سامناکیان به خوئیانه‌وه گرتبوو. ژوولیه‌ن به بی جووله‌ واقی ورمابوو. که‌وتبوویه‌وه بیری شکۆمندی پایته‌ختیکی مه‌زنی وه‌کو بزانسۆن. توانای ئەوه‌ی له خوئی‌دا نه‌ئیبینی به یه‌کیک له وه‌که‌سانه‌ی به نیگای به دفره‌وه ژماره‌کانی بیلیردیان ئەخوینده‌وه، بلێ فنجانیک قاوه‌ی بو بهینن. به‌لام چاوی کچیک که له پشت پیشخانه‌که وه‌ستابوو، پوخساری دلخوازی جه‌وانه گوندی بینیبوو که به‌سته‌یه‌ک به بن باخه‌لیه‌وه، سه‌یری په‌یکه‌ره نیوته‌نه گه‌چه جوانه سپیه‌که‌ی شا ئەکات. ئەم کچه بالآ به‌رزه فرانش کونته‌یه‌یه که له‌ش و لاری زور

جوان و جلو بهرگی له باری مایه‌ی دره‌وشانه‌ی چاخانه‌ی له‌به‌ر کردبوو. تا ئه و کاته دوو جار به دهنگیکی ئارام و کروت، ئه وه‌نده‌ی ژوولیه‌ن بیسی، بانگی کردبوو: جه‌ناب! جه‌ناب! ژوولیه‌ن پروانییه ئه و دوو چاوه قه‌له‌وه شین و میهره‌بانه و زانی له‌گه‌ل ئه‌ویه‌تی. ئه‌وه‌نده به خیرایی به‌ره‌و پیشخانی کچه‌گوری به‌سته‌وه، ئه‌توت به‌ره‌و دوژمن هه‌نگاو ئه‌نی. له کاتی ئه‌م وروژمه‌ خیرایه‌دا به‌سته‌که‌ی لی که‌وته خواره‌وه.

چ سوژیک، ئه‌م جه‌وانه شارستانییه، له دلی خویندکارانی خویندنگه‌کانی پاريس‌دا ناو‌روژینئی! له دلی ئه‌و می‌رمندا‌لانه‌ی هه‌ر له پانزه‌ سالیی‌هه‌ پایان کراوه‌ته‌وه بو چاخانه و هه‌موو داییکی شاره‌زان. ئه‌م نه‌وه‌الانه‌ی له پانزه‌ سالی‌دا ئه‌وه‌نده رازاوه‌ن، له هه‌ژده‌ سالی لیئه‌که‌ون. ئه‌و شه‌رمییه به‌گوره‌ی له شارستان هه‌یه، هه‌ندی‌جار به‌سه‌ر خویدا زال ئه‌بی و ریگه‌ی ویستن به‌ مروّف فی‌ر ئه‌کا. ژوولیه‌ن که به‌سه‌ر شه‌رمییه‌که‌ی‌دا زال ببوو، له ئه‌نجام‌دا بیباک بوو. کاتی‌ک که به‌ره‌و کچه‌ جوانه‌که ئه‌پرویش‌ت که به‌گه‌وره‌یی خوی له‌گه‌لی دوا بوو، له دلی خوی‌دا وتی: «ئه‌بی راس‌تییه‌که‌ی پی بلیم.»

— خاتوون، ئه‌مه یه‌که‌م جارمه دیم بو بزاسوون و ئه‌مه‌وی پاروه نانی‌ک و قاوه‌یه‌ک بخوم و هه‌لبه‌ت پاره‌که‌ی بده‌م. کچه‌ بزه‌یه‌کی کرد و پاشان سووره‌وه بوو. ئه‌ترسا نه‌کا ئه‌م گه‌نجه‌ قۆزه بکه‌ویته بن نیگای گالته‌ئامیز و توانجی بیلیاردبازانه‌وه، چونکه یه‌کسه‌ر ئه‌ته‌زا و ئیتر سه‌ری نه‌ئه‌کرده‌وه به‌و چاخانه‌یه‌دا. می‌زیکی مه‌پمه‌ر، که تا راده‌یه‌ک له پشت ته‌خته‌یه‌کی مه‌زنی ماهوون‌دا شارابوویه‌وه، پیشانی‌دا و وتی:

— لی‌ره لای خومه‌وه دابنیشه.

کچه له پشت ته‌خته‌که‌وه نوشتایه‌وه و له‌م ریگه‌یه‌وه ده‌رفه‌تیکی

دهست كهوت كه ئه و بهژنه شوخه ی بنویخته وه. ژولیه ن ئه م
بالایه ی بینی و هه موو ئه ندیشه ی به راوه ژوو بوون. كچه ی شوخ
فنجانیك و شهكر و پارچه یه ك نانی بو دانا بوو. به لام ئه ترسا
یه كیك له پشخزمه ته كان بانگ بكات قاوه ی بو بهینی. چونكه باش
ئه یزانی به هاتنی ئه م پشخزمه ته خه لوه تی تایبه تی له گه ل ژولیه ن
كو تایی پیدی.

ژولیه ن كه له بیرکی قول دا رۆ چوو بوو، ئه م په ریزاده بسك
زیرینه رومه ت گه شه ی له گه ل هندی له بیره وه ریبه كانی خوی
به راورد ئه كرد كه به زوری ناخی ئه شله ژاند. وینای ئه وینیکی
ئاگراوی كه به هوی ئه وه وه له دلی ژنیک دا به دی هاتبوو، هه موو
شه رمیکی ئه سپریه وه. كچه ی شهنگ له ساتیک زیاتر ده رفه تی
نه بوو. رازی ناو نیگای ژولیه نی خوینده وه:

— دووكلی ئه و سه بیله یه ئه تانخاته كو كه. به یانی به ر له
هه شت، بو به رچایی وه ره بو ئیره؛ ئه و كاته من ته نهام و دهستم
به تاله.

ژولیه ن، به بزه یه کی پر له نه وازش و شادییه کی شه رمنه وه وتی:
— ناوت چیه؟

— ئه ماندا بینی^(٧٧).

— ریگه م ئه ده ی تا كاتژمیریکی تر به سته یه ك به ئه ندازه ی
ئه م به سته به ناو نیشانی تو بنیرم؟

ئه ماندا ی شوخ توژی چوه ناو بیره وه و وتی:

— من لیره وام له بن چاودیری دا. داواكه ی تو رهنگه بیته هوی
ئه وه ی گومانم لیبكه ن. به لام ئه وا ناو نیشانی خوم له سه ر كارتیک
ئه نووسم، بیلکینه به به سته كه وه و به بی ترس بومی بنیره.

جه وان وتی:

— من ناوم ژووليهن سۆرپلە. لە شارى بزانسۆن نە خزم
هەيە و نە دۆست و ئاشنا.

كچەى شوخ بە شادمانىيەو و تى:

— زانيم بۆ خویندن لە زانكۆى مافناسى هاتوويت بۆ ئیره؟
ژووليهن وەلامى دايەو:

— بە داخەو و انىيە، منيان ناردوو بۆ فیرگەى ئاينى.

پوخسارى وەك چرای ئەماندا بە نائومیدیهك كه تا ئەوپەرى
خۆى بوو، غەمگین بوو. پيشخزمەتیکى بانگ کرد. ئیستە ئیتر
ئەيویرا. پيشخزمەت بە بى ئەوہى سەيرى ژووليهن بکات، قاوہى
بۆ تیکرد.

ئەماندا، لە پشت پيشخانەو پارەى لە مشتەرى وەرئەگرت.
ژووليهن لەوہى كه ویرابووى قسە بکات، شایى بە خۆى بوو.
مشتومپیک لای میزی بیلباردەكه ساز بوو. نەپاندن و درۆکردنى
ئەو یاریزانانەى لەم هۆلە زلەدا دەنگى ئەدايەو، هەللايەكى
بەدیھینابوو كه ماہى سەرسوورمانى ژووليهن بوو. ئەماندا
پامابوو و سەيرى بەرپای خۆى ئەکرد.

ژووليهن لەپەر و بە دلنیاييەو و تى:

— بەپێز، ئەگەر پاتان لیبى، ئەتوانم بلیم ئامۆزای تۆم!

ئەماندا حەزى لەم دەم و دووہ کرد كه نیشانەى لیبراوى بوو.
لە دللى خۆىدا و تى: «لە گەنجیکى بیکارە ناچى.» لە کاتیکیشدا
كه چاوى ئاگای لە هاتنى یەکیك بەرەو پيشخانەكه بوو، بە بى
ئەوہى سەيرى ژووليهن بکات، بە خیرایى و تى:

— من خەلکى ژۆنلیس^(۷۸) سەر بە دیزۆنم. بلى كه خەلکى

ژۆنلیس و ئامۆزای دایکمی.

— زۆر چاکە وا ئەکەم.

— هاوینان هه موو پینجشه ممه یه ک، پینجی ئیواره، خویندکاران له بهر ئه م چاخانه وه تیئنه پهن.

— ئه گهر له بیرتان نه چوو بیتمه وه، کاتی تیپه پینی من چه پکیک گولی وه نه وشه به ده ستانه وه بی.

ئه ماندا به رامانه وه تیی روانی. ئه م نیگایه ژوولیه نی تا ئه وه پهی بویری برد. سه ره پای ئه مهش سووره لگه را و وتی:
— هه ست ئه که م خوشم ئه ویی به ئه وینیکی دیوانه سه را!

ئه ماندا به ترسه وه وتی:

— هیواشتر قسه بکه.

ژوولیه ن هه ولی ئه دا پرسته کانی زمانه تایبه ته که ی نوڤیل هیلواز^(٧٩) بهیئیته وه بیرى که له قیرژی دهستی که وتبوو. یادی یارمه تی دا. ده خوله ک بوو نوڤیل هیلوازی له بهر بو مادمازیل ئه ماندا ی گراوی ئه خوینده وه. له جه ره زه ی خو ی زور شادمان بوو، به لام له پر ساردییه ک له روضحاری ئه م کیژه جوانه ی فرانش کونته دا ئاشکرا بوو. سه روبه چکی یه کیک له دلداره کانی له بالشمه ی ده رگای چاخانه که دا په یدا بوو.

کابرا به دم فیکه لیدان و شان هه لته کاندنه وه له پشخانه که نزیک بویه وه. روانیه ژوولیه ن. میشکی ژوولیه ن که هه میشه بیرى بو زورترین یان که مترین ئه چی، پر بوو له ئه ندیشه ی دویل. به توندی رهنگی سپی هه لگه را. فنجانه که ی لادا. داره تیکی ئاماده ی به خویه وه گرت و به وردییه کی زوره وه روانیه خه نیمه که ی. له بهر ئه وه ی ئه م خه نیمه سه ری داخستبوو و وه ک هه میشه پیکیک ئاره قی بو خو ی تی ئه کرد، ئه ماندا فه رمانی به ژوولیه ن دا سه ری دا بخت. ژوولیه ن فه رمانه که ی پاپه راند و بو دوو خوله ک بی رهنگ و ئاماده، جووله ی نه کرد. ئیتر جگه له وه ی رهنگ بوو روو بدات، بیرى له هیچی تر نه ئه کرده وه. راستییه که ی له و داره ته دا جوان

بوو. خهنیم سه‌ری له چاوه‌کانی ژوولیه‌ن سوورمابوو. کاتیک که پیکه‌کەشی هه‌لدا، چه‌ند وشه‌یه‌کی به‌ئماندا وت و ده‌سته‌کانی خسته‌گیرفانی سه‌ردارییه‌ زبر و زله‌که‌ی و له‌ کاتیک‌دا ئه‌یمشاندا^(۸)، به‌ره‌و میژیکی بیلیاردا چوو. ژوولیه‌ن که له‌ پقا خه‌ریک بوو ئه‌ته‌قا، هه‌لسایه‌ سه‌رپی. به‌لام نه‌یه‌زانی بو ئه‌وه‌ی خۆی به‌ لات و لووت پیشان بدات، ئه‌بێ چی بکات. به‌سته‌ بچووکه‌که‌ی دانا و ئه‌وه‌نده‌ی بو‌ی کرا خۆی وه‌ک مراوی لی‌کرد و به‌ره‌و میزی بیلیارده‌که‌ چوو. ئاوه‌ز و پاریز وریای ئه‌کرده‌وه: پوژی یه‌که‌م له‌ بزاسۆن و دو‌یل کردن واته‌ له‌ ده‌ستچوونی پیشه‌ی قه‌شه‌یی!

«با وایی! هیچ گرنگ نییه، لانیکه‌م نالین له‌ به‌رامبه‌ر لاتیکی به‌ره‌للا هه‌لات.»

ئه‌ماندا جه‌ربه‌زه‌ی ژوولیه‌نی بینی. ئه‌م ئازایه‌تیه‌ له‌گه‌ل ئه‌و په‌فتاره‌ ساده‌ ناکۆکیه‌کی موتورفه‌ی هه‌بوو. ده‌سه‌بجی ئه‌وی له‌ جه‌وانی چوارشانه‌ی سه‌رداری پۆش پی په‌سه‌ندتر بوو. پابوو و له‌ کاتیکا به‌ پو‌اله‌ت سه‌رنجی لای ری‌بواریکی کۆلان بوو، به‌ره‌و میزی بیلیارده‌که‌ چوو و له‌ نیوان ئه‌و و میزه‌که‌دا وه‌ستا و وتی: — له‌ خۆته‌وه‌ مۆره‌ له‌م «جه‌نابه‌» مه‌که‌، ئه‌مه‌ شووی خوشکمه‌!

— من چیم لی‌داوه‌؟ ئه‌و سه‌یری منی کرد!

— مه‌گه‌ر ئه‌ته‌وئ قه‌رم بو‌ ساز بکه‌ی؟ ئه‌زانم سه‌یری کردوویت. په‌نگه‌ بی‌ت و قسه‌شت له‌گه‌ل بکات. خۆم پی‌م وت تو له‌ خزمانیت و له‌ ژۆنلسه‌وه‌ هاتوویت. ئه‌ویش خه‌لکی فرانش کۆنته‌یه‌ و قه‌ت له‌ شاری «دۆل» به‌ول‌تر نه‌پو‌یشتوووه‌. که‌ وا بوو چیت پی‌خۆشه‌ بی‌ل و له‌ هی‌چیش باکت نه‌بێ.

ژوولیه‌ن هی‌شتاش دوودل بوو. به‌لام ژنه‌ که‌ له‌ پشت ئه‌و پی‌شخانه‌ فی‌ری زۆر درۆ ببوو، به‌ خیرایی وتی:

۸- مشاندن: breathing loudly ده‌نگی هه‌ناسه‌ له‌ لووته‌وه‌ ده‌رچوون. هه‌ناسه‌کێشان به‌ به‌رزی. [E] التنفس بصوت عال [N] tyoh retsup [] هن هن از بینی.

— دياره ئه و سهيرى توى كرد. به لام ئه وه له كاتىكا بوو كه ناو و نيشانى توى له من پرسى. گوڤره كه به كه بو خوى و له گه ل هه مووان هه روا به مۆنى هه لسوكه وت ئه كات.

چاوه كانى ژووليه ن ئاگای له م شووخوشكه پياوهره بوو. ژماره وهرگرتنى كابرای بينى بو ئه و قوماره ی له سهر دوورترين ميژ ئه گه پرا. ژووليه ن گوڤى له دهنگى بوو ئه ينه پراند: «من ئه مه وئى كايه بكه م!» هه ر ئه و كاته ش تيژ له پشتى ئه مانداوه تپه پى و به ره و ميژى بيليارده كه گوژمى به ست. ئه ماندا بازووى گرت و وتى:

— جارئ وهره پاره كه ی من بده!

ژووليه ن له دلئى خویدا وتى: «وايه. ئه ترسئ پاره نه ده م و بچمه دهره وه.» ئه ماندا سوور بيوويه وه و ئه وه نده شله ژابوو، كه ماوه ی پاره كه ی ژووليه نى زور له سه رخو دايه وه و به ئه سپايى وتى:

— هه ر ئيسته ليڤه برؤ! يان ئه وه ی ئيتر خوشم ناويئى. هه رچه ند هه ر زورم خو ش ئه ويئى!
ئه م دردو نگیيه، بو ماوه ی يه ك كاتزمير له شه قامه كه ی به رامبه به چاخانه رايگرت. چاوه پئى بوو كه خه نيم ديته دهره وه يان نا؟ به لام خه نيم ديارى نه بوو.

هيشتا چه ند كاتزمير نه ئه بوو هاتبوويه بزاسون، ئه وه تا په شيमानيه كه ی بو خوى به ديه ينا بوو. نه شته رگه رى پيرى سپا، هه رچه ند خوى دهرده ميرانى^(٨١) هه بوو، به لام برپك فيرى شمشيربازى كرد بوو. هه موو ئه و زانسته ش كه ژووليه ن بو په واندنه وه ی توورپه بيه كه ی لای خوى شكى ئه برد هه ر ئه مه بوو. به لام ئه گه ر ژووليه ن جگه

٨١ - دهرده ميران: gout هه وکردن و ئاوسانى جمگه به هوى بوونى ترشى ميزه وه (يوریک ئه سيد) له خویندا، خواردنى زورى گوشتى سوور، نه شته رگه رى جمگه، برسيتى، ئه لکول، كه مبوونى ئاوى له ش، قه له وى له هوکاره كانى ميرانه ن [N] Gikt [F] [A] نقرس .

له شه پلاخه، ریگه یه کی تری بو دهر برینی توور په یه که ی بناسیایه،
ئیتیر نیگه رانیی نه نه بوو. ئەگەر کاریش بگه یشتایه مشت، خه نیم که
کابرایه کی زه به لاج بوو، باش ئە یکوتا و لئی ئە گه را.

ژوولیه ن به خوی وت: «بو منی سه رشیت که نه پارهم هه یه
و نه پشتیوان، جیاوازی له نیوان فیگرگه ی ئاینی و زیندان دا نییه.
ئەبئ جله ساده کانم له هوتیلک دانیم و هەر له ویش جله ره شه کانم
له بهر بکه م. ئەگەر پوژیک به ریکه وت چه ند کاتزمیریک له فیگرگه ی
ئاینی هاتمه دهره وه، ئەتوانم جله ئاساییه کانم له بهر بکه مه وه و
بچم بو لای خاتوو ئەماندا. ئەمه بیریکی جوان بوو. به لام ژوولیه ن
به بهر هه موو هوتیله کان دا تیپه ری و پرکیشی نه کرد له هیچکامیان
بچیته ژووره وه.

سه رهنجام، کاتیک که بو جاری دوهم له بهرده م هوتیل
ئەمباساده وه تیپه ری، چاوی نیگه رانی به ژنیکی زور که ته که وت
که هیشتاش جه وان بوو و رهنگ و پرویه کی ته ر و تازه و
رواله تیکی پروخوش و دهم به پیکه نینی هه بوو. ژوولیه ن لئی نزتک
بوویه وه و به سه رهاتی خوی بو گیرایه وه.

ژنه ش که میوانداری هوتیل ئەمباساد بوو، وتی:

— به سه ر چاو، قه شه جوانه که م! جله کانیشت بو پرائه گرم و
ته نانه ت ناوبه ناو ئەیته کینم و توژی لی ئە که مه وه. له م هه وایه دا
باش نییه جلی په شم له سووچیکا فری بدری و کارت پیی نه بی.
کللیکی هه لگرت و ژوولیه نی له گه ل خوی برد بو ژووریک
و پیی وت لیسته ی ئەو شتانه ی لای ئەوان دای ئەنی به دهستی
خوی بنووسی.

کاتیک که ژوولیه ن هاته خواره وه بو چیشتخانه، ژنه ی که ته

پیی وت:

— خوايه گیان! جه نابی قه شه سوړیل له م بهرگه دا چه نده
قوژی! ئیسته ئەلیم ناینکی نیوه پووی باشت بو بهینن.

به ئهسپايش وتى:

— نرځهكەشى كه بۆ هه موو كهس په نجا ليرهيه تۆ ته نها بيست ليره بده. چونكه ئه بى ئاگات له و جزدانه بچكۆ له يهت هه بى!

ژووليهن به دفرهيه كى مسۆگه ره وه وتى:

— به لام من ده لويى زيڤم هه يه.

ميواندارى ميهره بان كه تۆ قابوو، وه لامى دايه وه:

— كورپه بۆ خوا! ئه وه نده بهرز قسه مه كه. له بزاسۆن مروڤى بى دايك و باوك زۆره. تا لا ئه كه يته وه گيرفانت برآوه. به تاييهت هه رگيز پى مه خه ره چاخانه وه. چاخانه كان پرپه له لات و لووت.

ژووليهن كه ئه م قسه يه كارى تى كر دبوو، وتى:

— به راستيش!

— جگه له هوتيله كهى من، هه رگيز مه چۆ بۆ شوينى تر. ئىسته قاوهت بۆ دروست ئه كه م. له بىرت بى، ليره هه ميشه يه كىك دى به دهمته وه و نانت بۆ ئه هينى به بيست ليره. هيوادارم ئه م پيشنيازهى منت به دل بى. برۆ له سه ر ميژه كه دابنیشه. خۆم خوار دنت بۆ ئه هينم.

ژووليهن وتى:

— هه چم بۆ ناخورى. زۆر شپرزهم. ئه وه ندهى ليره ئه چمه دهره وه ئه بى راسته وخۆ بچم بۆ فيرگه.

ژنهى ميهره بان تا گيرفانى پر نه كرد له هه موو جوړه خوار دن، نه بهيشت بروات. كو تاييه كهى ژووليهن به ره وه ئه و شوينه سامناكه كه وته پى و ژنهى ميواندار هه ر له ناو دهريزانى دهرگا كه وه ريگهى پى پيشان دا.

زانکۆی ناینب

سیدبەدەم و سەبە و شەشەش زێوەرۆ، یەکی بە ۸ سەختیم
 سیدبەدەم و سەبە و شەشەش شێو، یەکی بە ۳۸ سەختیم
 شوکولاتی گەرمیشی ئەبێ لە گەل بێ،
 ئەو قازانجی ئەم مەزادە لە کوێ مایه؟!
 (قالینۆی بزاسۆن)

لە دوورەوێ خاچە زەرپەفتەکە ی بە دەرگا کەوێ بێنی. ئارام
 ئارام نزیکی بوویەوێ. ئەتوت قاچەکانی هیزیان تیانە ماوێ. «ئەمە ئەو
 دۆزەخە ی سەرزەمینە کە ناتوانم لێی بێمە دەرەوێ.» سەرەنجام
 بپاری دا زەنگ لێدات. دەنگی زەنگ، وەک دەنگدانەوێ زەنگ
 لە شوینێکی چۆل، زرنگایەوێ. پاش دە خولەک پیاویکی سێسەلە
 و پەشپۆش دەرگای لێکردەوێ. ژوولێن لەم کابرایە ی پوانی و
 دەسبەجێ سەری داخست. ئەم دەرگاوانە پوخساریکی سەمەرە ی
 هەبوو: ببیلە ی سەوزی دەرپەرپو و وەک گلێنە ی چاوی پشیلە قۆقزی
 درێژکۆلە بوو. قەراخی پیلۆه بێ جوولەکانی وای دەرئەخست هیچ
 هەستیکی ئینسانی تیدا نییە. لێوێ ناسکەکە ی وەک نیو بازە یەک
 لە سەر ددانە لە پێشەکانی بوو. هەرچەند خو پوخساری مڕۆف
 نیشانە ی گوناھباری نییە. بەلام لەوێش خراپتر، نیشانە ی دلپەقی
 بێبەزە یی بوون زیاتر گەنجەکان ئەتۆقینێ. تەنھا هەستیکی لە کابرا دا
 بەدی ئەکرا و ژوولێن لەو پڕومەتە درێژ و تەرکە دنیا یە دا بێنی، ئەو
 نەفرەتە قوولە بوو کە هەموو گیانی داگرتبوو. نەفرەت لە هەموو ئەو

شتانه‌ی که مروّف بیه‌وی له‌گه‌لی بدوی و؛ نه‌فردت له هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که بو ئه‌و دنیا سوودی نه‌بی.

ژوولیه‌ن به دژواری سه‌ری هه‌لب‌ری و به ده‌نگیک که به هوی ترپه‌ی دلپیه‌وه ئه‌له‌رزی، وتی ئه‌یه‌وی له‌گه‌ل جه‌نابی پیرار، به‌پیره‌به‌ری فترکه‌ قسه‌ بکات. کابرای ره‌شپۆش به بی ئه‌وه‌ی دهم بکاته‌وه، به ئه‌ماژه‌یه‌ک له ژوولیه‌نی ویست بکه‌ویته شوینی. له پلکانیکی پانه‌وه که محاجه‌ره‌ی داری هه‌بوو و پیلپیکانه سووپاوه‌که‌ی، له‌وبه‌ری دیواره‌که ورگی دابوو و ئاماده‌ی داچوون بوو، دوو قات چوونه سه‌ره‌وه. ده‌ریچه‌یه‌ک که خاچیکی گه‌وره وه‌ک چه‌لیپای گۆرستان، له داری سپی و ره‌شکراو، له سه‌ری دامه‌زرابوو، به دژواری کرایه‌وه و ده‌رگاوان بردی بو ژووریکی تاریک و نه‌وی که دیواره کلسه‌که‌ی دوو په‌رده‌ی گه‌وره‌ی پیا هه‌لواسرابوو. دوو په‌رده که له‌گه‌ل تیپه‌رینی کات په‌نگه‌که‌ی ره‌ش هه‌لگه‌رابوو. ژوولیه‌ن له‌م ژووره به ته‌نها به‌جی هیلرا. لیکه‌وتبوو، دل‌ی زرم لئی ئه‌دا. به مسۆگه‌ری گریان کولی دل‌ی دئه‌مرکانده‌وه، به‌لام نه‌یویرا بگری. بیده‌نگیه‌کی کوشنده هه‌موو خانووه‌که‌ی داگرتبوو.

پاش چاره‌کیک که وه‌کو پۆژیک وا بوو، ده‌رگاوانی شووم له ده‌ریزانی ده‌رگایه‌ک له‌و سه‌ری ژووره‌که ده‌رکه‌وت و به بی ئه‌وه‌ی هه‌یج بلّی، به ئه‌ماژه‌یه‌ک ئه‌می بانگ کرد. ژوولیه‌ن چووه ژووریک زۆر مه‌زنتر و تاریکتر بوو. دیواره‌کانی ئه‌م ژووره‌ش وه‌ک ئه‌وه‌ی پیشوو دۆغاو کرابوو به‌لام هه‌یج که‌لوپه‌لی لئ نه‌بوو. به‌س له سووچیکی نزیک ده‌رگاکه، ژوولیه‌ن چاوی به قه‌ره‌ویله‌یه‌کی داری سپی و دوو کورسی جه‌گه‌ن و کورسیه‌کی ده‌سکداری بی دۆشکله‌ی سنه‌وبه‌ر که‌وت. له‌و سه‌ری ژووره‌که، لای په‌نجه‌ره‌یه‌که‌وه که شووشه‌کانی بۆر ببوو و به ئینجانه‌ی

چەپەل رازابونەو، کابرایەکی بینی لە پشت میزیک دانیشتوو و بەرەکیکی شپری لەبەردا بوو. کابرا توورە بوو و کۆمەلێک کاغەزی چوارگۆشەیی لەبەردەست بوو، پاش نووسینی چەند وشە لە سەر ھەرکامیان بە پرێز لە سەر میزەکە دای ئەنان. ئاگای لە ھاتنی ژوولێن نەبوو. ئەمیش لە ناوھەراستی ژوورەکە، لەو شوێنە دەرگاوان بەجێ ھێشتبوو و پاشان دەرگاکی داخستبوو و ڕۆیشتبوو، بە بێ جوولە و بەسەر پێو ھەستاوو.

بەم جوورە دە خولەک تێپەری. کابرای جل شپ ھەر ئەینوووسی. ترسی ژوولێن لەو بوو لەپر ببووڕیتەو. ئەگەر فەیلەسوفیک لەوئ بواوە بە ھەلدا ئەچوو و ئەیوت: «ئەم دارەتە نیشانەیی پەرەسەندنی توندوتیژییە لە ناخیدا کە بۆ خۆشویستنی جوان و جوانی بەدیھێنراوە.»

کابرای ئەینوووسی، سەری ھەلێنا. ژوولێن بۆ ماوێک ھەستی بەو نەکرد و کاتیکیش بینی، دیسانەو لە شوینی خۆی نەبزوا. ئەتوت ئەو نیگایەیی لێی ئەروانی، تیری مەرگە لێی ئەدری. چاوەکانی ژوولێن بە دژواری ئەو ڕوخسارە درێژەیی ئەبینی کە جگە لە تەویلی ڕەنگ مردووی، ھەر ھەمووی بە زیپکەیی سوور داپۆشراوو. لە نیوان ئەم گۆنا سوور و ئەم ھەنیە سپییەدا، دوو چاوی ڕەشی کە بۆ ترساندنی دلیرترین کەسان دروستکراوو، ئەبڕیسکانەو. قژی پری بێ چینی ھەک کارەبای ڕەش ئەمبەر او بەری تەختی ناوچاوی ئەنەخشان.

سەرەنجام، ئەم کابرایە بە دەنگیکی دوور لە ئوقرە وتی:

— دێیتە پێشەو ھە یان نا؟

ژوولێن بە ھەنگاوی دێرۆنگ و لەرزۆک چوو بەرەو، لە کاتیکا خەریک بوو لە سەر خۆی بچێ و ھەا ڕەنگی پەریبوو کە لە ھەموو ژیانی خۆی دا نەیی بینیوو. سێ ھەنگاوی بۆ میزە تەختە

سپیه‌که که کاغه‌زی چوارگوشه دایپۆشیبوو، وه‌ستا. کابرا وتی:
—نزیکتر!...

ژوولیه‌ن دهستی رادیرا، وه‌ک بلیی ئه‌یه‌وی دهستی به
شتیکه‌وه بگری و چوو پێشتره‌وه.
—ناوت؟

—ژوولیه‌ن سوړیل.

کابرا جاریکی تر چاوه سمینه‌ره‌که‌ی خوی تیپری و وتی:
—زۆر دره‌نگ هاتوویت.

ژوولیه‌ن له به‌رامبه‌ر ئه‌و نیگایه‌دا خوی پێ رانه‌گیرا. له‌و
دۆخه‌دا که ئه‌توت بۆ راگرتنی لاسه‌نگی خوی دهستی راکیشابوو،
دریژاودریژ ته‌ختی عه‌رز بوو.

کابرا زه‌نگی لێدا. ژوولیه‌ن جگه‌ له‌ هه‌ستی بینایی و توانای
بزوتن هه‌چی له‌ ده‌ست نه‌دا‌بوو. ده‌نگی پای بیست خه‌ریکه‌ نزیک
ئه‌بیته‌وه.

له‌ عه‌رز به‌رزیان کرده‌وه و له‌ سه‌ر کورسیه‌ بچوکه‌ سپیه‌که‌
دایاننا. گوئی لیبو کابرای سامناک به‌ ده‌رگاوانی وت:
—وا دیاره‌ فیی له‌گه‌له‌. هه‌ر ئه‌مه‌مان که‌م بوو.

ئه‌وه‌نده‌ی ژوولیه‌ن توانی چاوه‌کانی بکاته‌وه، کابرای
پوو—سوور هه‌شتا خه‌ریکی نووسین بوو. ده‌رگاوان نه‌ما‌بوو.
قاره‌مانه‌که‌ی ئیمه‌ به‌ خوی وت: «ئه‌بێ جه‌ربه‌زه‌م هه‌بێ و له‌
هه‌مووش زیاتر ئه‌بێ هه‌ستی خۆم بشارمه‌وه.» زۆر به‌ توندی دلێ
ئه‌هات به‌یه‌کا. «ئه‌گه‌ر شتیکم به‌سه‌ر بیته‌، خوا ئه‌یزانی ده‌رباره‌م
ئه‌لین چی.»

سه‌ره‌نجام کابرا دهستی له‌ نووسین هه‌لگرت و له‌ سیله‌ی
چاوه‌وه‌ روانیه‌ ژوولیه‌ن و وتی:

—ئاماده‌ی ئه‌وه‌ت هه‌یه‌ وه‌لامی پرسیاره‌کانم بده‌یته‌وه؟

ژوولیه‌ن به ده‌نگیک که بۆ لاوازیی ملی نابوو، وتی:
 — به‌لئ، قوربان!

— باشه، پیرۆزه، شوکری خوا.

کابرای په‌شپۆش تۆزیک به‌رز بوویه‌وه و به نائارامی له چه‌کمه‌جه‌ی میزه سنه‌وبه‌ره‌که‌ی دا که به چیره‌یه‌ک کرایه‌وه، به دوا‌ی کاغه‌زیک‌دا ئە‌گه‌پرا. کاغه‌زه‌ی دۆزییه‌وه. به ئارامی له شوینی خۆی دانیشته‌وه و دیسانه‌وه به جوړیک پوانییه ژوولیه‌ن که خه‌ریک بوو ئە‌و تۆزه وزه‌یه‌شی له‌به‌ر بپری.

— قه‌شه‌شه‌لان تۆی داوه‌ته ده‌ستی من. باشت‌ترین قه‌شه‌ی ئە‌م مه‌له‌ب‌نده و دۆستی سی‌ساله‌ی من. له روانگه‌ی دیندارییه‌وه له دنیادا نمونه‌ی نییه.

ژوولیه‌ن به ده‌نگیک که نیشانه‌ی گیانکێشان بوو، وتی:

— ئۆخه‌یش! که وا بوو من شانازی ئە‌وه‌م پێگه‌یشتوو به خزمه‌تی جه‌نابی پیرار بگه‌م؟!

به‌رپۆه‌به‌ری فێرگه‌ به‌ خێسه‌وه لێی روانی و وه‌لامی دایه‌وه:
 — وا پێنه‌چی!

بریسکانه‌وه‌ی چاره‌ورده‌کانی دوو ئە‌وه‌نده ببوو و به دوا‌ی‌دا، ناخودئاگا ماسوولکه‌ی ده‌ور ده‌می لێی دا. پوا‌له‌تی به‌و‌ریکی هه‌بوو که به‌ر له‌ خواردنی نیچیره‌که‌ی تامه‌که‌ی له‌ ده‌می‌دا هه‌ست پێ ئە‌کا.

پاشان به‌ شیوازییک که ئە‌توت له‌گه‌ڵ خۆیه‌تی، وتی:

— نامه‌که‌ی شه‌لان کورته. مرۆقی هۆشمه‌ند پێویستی به‌ درێژداد‌پی نییه. له‌م سه‌رده‌مه‌ی ئێمه‌دا ناتوانین که‌م بنوسین.

پاشان به‌ ده‌نگیکی به‌رز خویندییه‌وه:

«له‌م رێگه‌یه‌وه، ژوولیه‌ن سو‌ریل که‌ نزیکه‌ی بیست سال له‌مه‌وبه‌ر خۆم به‌ ئاوی پیرۆز شو‌ردوو‌مه، ئە‌نێرم بۆ خزمه‌تی

به پښتان. کورې دارتاشیکې دارايه، به لّام دارتاشی دارا دراویکی ناداتی. ژوولیهن له باخی خوا ئه بی به کریکاریکې لیها توو. له روانگه ی به هره و بیره وه له هیچی که م نییه. کورې بیرکر دنه وه یه. جا نازانم خولیا ی راستگویی و تاسه ره یان نا؟»

«— راستگویی؟»

قه شه پیرار سهیریکی ژوولیهنی کرد و به دهنکی که سه رسوورمانی تیا بوو ئه مه ی وت. به لّام نیگای قه شه که سه ره تا هیچ به زه بییه کی مرویی تیانه بوو، توژی نه رمتر ببوو. وتیه وه:

«راستگویی!» و که وته وه خویندنی نامه که.

«من له به پښتان داوای به خششی خویندن بو ژوولیهن سوړیل ئه که م. له تاقیکارییه کان سه رکه وتوو ئه بی و شیاوی ئه وه یه له خه زنه ی زانکو خه رچی خویندنی بدری. من هندی بنه مای ئاینم فی کر دووه. واته بو سویت و ئارنه وت و فلوریم پیوتووه. ئه گه ر ئه م جه وانته به دل نه بوو بینیره وه بو لای خوم. به ریوه به ری هه ژارخانه باش ئه ناسی. ئه و ئاماده یه سالی به هه شتسه د فرانک بیکا به ماموستای مناله کانی. سپاس بو خوا ویزدانم ئاسووده یه. ئاماده م بو زه بری مهرگ. مالوایی و خوشه ویستی.»

قه شه پیرار که کاتی گه یشتن به کو تایی نامه که دهنکی دابه زانده بوو، هه ناسه یه کی هه لکیشا، وشه ی شه لان له گه لیدا. ئه وسا وتی:

— ئاسووده یه. راسته که شی دینداری ئه و شیاوی ئه و پاداشته یه. چه نده خوشه ئه و پوژهی که منیش کاتم ئه گات، ئه م داره ته م پی ببه خشی.

روانیه به ره و ئاسمان و خاچیکی کیشا. ژوولیهن به بینینی ئه م نیشانه پاکه، هه سستی کرد که خوینی پچاوی له کاتی هاتنییه وه، ورده ورده ئه یکاته وه.

قەشە پیرار، سەرەنجام، بە دەنگێکی رەق بەلام نەک نەیار
وتی:

—من لێرە سیسەد و بیست و یەک کەسم هەیه کە ئارەزوویان
گەیشتنە بە پلەیی پیرۆزی قەشەیی. تەنھا حەوت هەشتیکیان
کەسانی وەک قەشە شەلان پشتگیری کردوون. بەم جوۆرە لە
ناو سیسەد و بیست و یەک کەسدا، تۆ نەفەری تۆهەمی. بەلام
پشتگیری من نە چاکەیه و نە لاوازی. پشتگیری من پەرەپێدانی
چاودێری و دژایەتی خراپەیه. برۆ ئەو دەرگایە داخە.

ژوولیهن بۆ ئەوەی برۆا بە رێدا زۆری لە خۆی کرد و باش
بوو نەدرا بە عەرزای. بینی پەنجەرەیهک لای دەرگاکەو بەرەو
دەشت ئەکرێتەو. سەیری دەرختەکانی کرد و بینی ئەم دارانە
و هەکو بینی هەقالانی دێرینی بوونە هۆی ئارامیونی.

کە گەراییەو، قەشە پیرار پێی وت:

—زمانی لاتین ئەزانی؟

ژوولیهن کە هەندێ هاتبوویەو بە خۆی دا، وەلامی دایەو:

—بەلێ باوکی مەزن.

بێگومان هەرگیز پیاویکی نەدیوو لە ماوەی نیو کاتژمێردا لە

قەشە پیرار خراپتر بووبی.

گفتوگۆ بە زمانی لاتین درێژە پێدا کرد و پزیسکەیی چاوه‌کانی
قەشە تۆپی نیشتنەو. لە دلی خۆی دا وتی: «من چەند لاوازم
لە بەرامبەر پڕوالەتی خواپەرستانەیی ئەمانەدا هەلئەخەلەتیم! ئەم
کابرایە، بێگومان پیاوخراییکە وەکو جەنابی مالۆن.» ئەوسا لەوەی
کە هەموو پارەکەیی لەناو پێلاوێکانیا شار دبوویەو شادمان بوو.

قەشە پیرار کەوتە تاقیکردنەوێ ژوولیهن لە ئاینزانی دا و لە
زۆری زانست و تیگەیشتنی ژوولیهن سەری سوورما. کاتیکیش
پرسیارەکانی تاییبەت کرد بە پەرتووکی پیرۆز، سەرسوورمانی

زیاتر بوو. به لّام کاتیک که سه بارهت به تیوری پیرانی فهله پرسپاری لیکرد، بوی دهرکهوت ژوولیهن تهانهت ناوی سهن ژروم و سهن ئوگوستین و سهن بوناقتتور و سهن بازلی هر نهش بیستوه.

قهشه پیرار بیری کردهوه:

—له راستیدا به هوی ئەم تامه زرۆیه نهگریسهی شه لان به رهو پرۆتستانیزم بووه که من به بهردهوامی په خنهم لیگرتوه. شارهزایی، شارهزایی له راده به دهر له پهرتووی پیروژ! (ژوولیهن به بی ئەوهی له م بارانهوه پرسپاری لیکرابی، سه بارهت میژووی پهیدا بوون، پهرتووی پینجهی سهردهمی کون و هتد دوا بوو.)

قهشه پیرار له دلی خویا وتی: «ئەم مشتومره بیکو تاییهی پهرتووی پیروژ بۆ کویمان ئەبات، ئەگەر داوه ریکردنیکی تاییهت له ئارادا نه بی، جگه له ترسناکترین پرۆتستانیزم چی تری لی دهر ئەچی؟ ئینجا له گه ل ئەم فیکردنه به په له یه، سه بارهت به پیرانی فهله هیچ شتیکی فیرنه کراوه که قهره بووی ئەو لاسهنگیه بکاته وه.»

به لّام کاتیک که داوای له ژوولیهن کرد سه بارهت به دسه لاتی پاپ باسی بۆ بکات، کاتیک که ژوولیهن له بری باسکردنی بنه ماکانی کلیسای دیرینی فه پانسه، هه موو پهرتوکه که ی جه نابی دو مسته ری له بهر بۆ خوینده وه، سه رسو پمانی به ریوه به ری فیرگه سنووری نه ئەناسی!

قهشه پیرار بیری کردهوه: «به راستی ئەم قهشه شه لانه کابرایه کی سهیره. تو بلایی ئەم پهرتوکه ی پیدابی بۆ ئەوهی گالته ی پی بکا؟»

پاشان بۆ ئەوهی له راده ی بروای ژوولیهن به بیروباوه پی

جەنابی دو مستر تییگات، هەولێکی زۆری دا بەلام هیچیان ئەنجامی نەبوو. جەوان هەر وەلامێکی ئەدایە، ئەوانە بوو لە بەری کردبوون. لەو کاتەوێ ژوولیهن بەراستی چاک بوویەو. ئەیدی بەسەر خۆی دا زال بوو. پاش لیکۆلینەوێهەکی دوورودریژ بوو دەرکەوت توندییەکە ی پەبەن پیرار شانۆگەرییەک زیاتر نییە. راستەکە ی ئەگەر پرسیار هەلسوکەوتی سەختگیرانە ی قەشە پیرار لە ئارادا نەبوایە کە ماوە ی پانزە سال سەبارەت بە خوێندکارانی رشتە ی ئاینزانی وەکو ئەرکێک راپیەراندبوو، لە پیناوی ئەو هەموو وەلامە پوون و راست و پەوانە ی ژوولیهن دا ئەبوایە بە ناوی بەلگە و لۆجیک بیکاتە باوەش و تیر ماچی بکات.

بە خۆی وت: «میشکێکی ساخ و بویر، بەلام جەستە یەکی لاوازه.»

بە پەنجە، تەختی ژوورەکە ی پیشان دا و بە زمانی فەرانسە لێی پرسى:

— زۆر جار ئاوا ئەبوورێتەو؟

ژوولیهن کە وەکو منالیک سوور هەلگەرابوو، وتی:

— لە ژیانم دا ئەو یەکەم جار بوو لەسەرخۆم بچم. لە بینینی

دەرگاوان خوینم پچا.

قەشە پیرار خەریک بوو بزە بیگرئ!

— ئەمە یە بەرەنجامی شکۆی بیهوودە ی دنیا. وا پێئەچئ تۆ لەگەل پوخساری خەندان و شانۆگەری دەلەسە، راپهاتوویت. جەناب، راستەقینە مۆن و دپە. مەگەر ئەرکی ئیمەش لەم دنیا ی خاکیە دژوار نییە؟ ئەبئ ئاگات لیبئ و ویزدانت ئەم لاوازییە ببەزینئ: نابئ سەبارەت بە دیارده ناسک و کیشەرە بیهوودەکان دا زیاد لە پێویست بەرەست بین.

قەشە پیرار بە تامەزرۆییەکی ئاشکرا و ئەمجار بە زمانی

لاتین تییه لچوویه وه:

—ئه گەر راسپاردهت پئی نه بوايه و ئه گەر قه شه شه لان تۆی نه نارده بایه بۆ لام، منیش به زمانی بیهوده ی ئه م دنیا یه قسه م له گه ل ئه کردی که تو زیاد له پئویست خوت پئوه گرتووه. ئه موت ئه م به خششه ی تو داوای ئه که ی دژوارترین شتی که بتوانی به ده ست بهینی. به لام ئه وه دادگه رانه نییه که قه شه شه لان له پاش په نجا و شه ش سال خزمه ت به دین و ئاین، نه توانی به خششی خویندن بۆ یه ک تاقه که س له فی رگه ی ئاینی وه ربگری؟! پاش ئه م قسانه، قه شه پیرار ئامۆژگاری ژولیه نی کرد به بی ره زامه ندی ئه و، نه بی به ئه ندای هیچ ده سته و ری کخراویک که به نهینی کار ئه که ن.

ژولیه ن به و کراو به یه ی له پیاویکی راستگۆدا ئه بی نری وتی:

—سویند ئه خۆم به شه ره فم!

به ری وه به ری فی رگه بۆ یه که م جار پیکه نی و وتی:

—ئه م قسانه لی ره باوی نییه. زیاد له پئویست شه ره فی بیهوده ی دنیا په رستان و رابواردنی به زمی ئاریستۆکراته کان ئه خاته وه بیر. ئه و شه ره فه بیهوده یه ی که به ره و هه له و چ جایه به ره و گونا هیان ئه بات. ئه رکی تو ئه وه یه به گویره ی به ندی هه وته می فه رمانی «پاپ پی پینجه م» له پووی برۆای ئاینیه وه فه رمان به ری وه به ی. له پروانگه ی ئاینیه وه من پله م له تو به رزتره. کوپی زۆر ئازیزم، گوپرایه لپی خۆی نزایه. چه نده پارته هیه؟ ژولیه ن به خۆی وت: «ئمه م به ته ی سه ره کی بووه، کوپی زۆر ئازیزم، بۆ ئه مه بوو.»

—سی و پینچ فرانک باوکه.

—به وردی بینوسه ئه م پارهیه چۆن خه رج ئه که ی. ئه بی

لیسته که ی بۆ من بهینی.

ئەم دانیشتنە دژوارە سێ کاتژمێری پێچوو بوو. ژوولێن بانگی دەرگاوانی کرد.

رەبەن پیرار بەم کابرایەیی وت:

– ژوولێن سووریل لە ژووری ژمارە ١٠٣ دامەزرێنە.

رەبەن پیرار بە هۆی ریز و سووزیکی مەزن بەرامبەر بە ژوولێن پەیدای کردبوو، ژوورێکی تاییەتی پێدا بوو.

پاشان وتی:

– جانتاکەشی بەن بو ئەوێ.

ژوولێن روانییە بەر پای خۆی و بەستەکەیی لەبەر پای خۆیا ناسییەو. لە کاتی کاتژمێر بوو سەیری ئەکرد و نەیناسیبوو.

ژوولێن کاتی چوونە ژوورەو بوو هۆدەیی ١٠٣، کە ژوورێکی زۆر تەنگەبەر بە رۆوبەری هەشت پێی دووجا بوو و لە قاتی هەرە سەرەو بوو، بینی کە پەنجەرەکەیی بەرەو شوورەیی شار ئەکرێتەو و لەم پەنجەرەو ئەیتوانی سەیری ئەو مێرگە دلرپێنە بکات کە چەمی «دوو» لە شار جیای کردبوویەو.

ژوولێن هاواری کرد:

– ئەی لەو بەرجهوونە نازدار و موتورفەیی!

لەو کاتدا کە بەم جوورە لەگەڵ خۆی قسەیی ئەکرد، چەمک و واتای ئەم وشانە تێنەئەگەیشت. کارلیکی پروداو توندەکانی ئەم ماوێ کەمەیی بزانسۆن هیژی لەبەر بریبوو. لەبەر پەنجەرەکە، لە سەر تاقە کورسی تەختە لە ژوورەکەدا هەبوو، دانیشت و دەسبەجێ خەوێکی قوول بردییەو. نە زەنگی نانی شیوانی بیست و نە زەنگی نزای شەو؛ لە بیر چوو بوویەو!

سپیدپەهنا، کە یەکەم تیشکی هەتاو لە خەوی هەلساند، خۆی بینی لە سەر تەختی عەرزەکە خەوتوو.

دنیا، یان نهوهی دارا نییه تی

من لهم مانجیایه ما خه زها خوم،
 کهس جیر له من خاکته وه،
 نهوهی نهیبینم خه ریکی پاره کوکرمانه وهیه و
 نهوه خده مله رق و بر به زه بیه که من توژیکیشتی له
 خوم ما خابینم. رقیان لیمه له بهر چاکه کاریم.
 ناخ! نهوه تا خه مره یان له برسیتتی،
 یان له غمی بینینی مله قیی ئینسان!
 (یانگ) (۸۲)

به په له ماوتمالی دا له جلهکانی و چوه خواره وه. دوا
 که وتیوو. بریکاریک به توندی ته میی کرد. ژولیه ن له بری نهوهی
 دا کوئی له خوی بکات، بازوهکانی له سهر سینهی کرد به چه لیا و
 به دهنگیکی په شیمان و گوندییانه به زمانی لاتین وتی:

— باوکه، تاوانم کردوه و دان به گوناھی خوم دا نه نیم!
 نه م ههنگاوهی یه که مین که نای، سهرکه وتنیکی مه زن بوو.
 نه ندامانی پسیور و لیها تووی خویندکارانی ئاینی بویان ده رکه وت
 خه نیمه که یان له م پیشه یه دا تازه کار نییه. کاتی پشو و هات.
 ژولیه ن ههستی کرد چاویان تیرپویه. به لام جگه له بیدهنگی و
 سهنگینی هیچی لی نه بینرا. به گویرهی نه و داب و ریسیایه ی بو
 خوی دانا بوو، سیسه د و بیست و یهک هاو پول دوژمنهکانی بوون

و رەبەن پىرارىش لە ھەموويان خراپتر!
چەند رۆژ پاشتر، ژوولەن ناچار بوو رازدارىك بۆ خۆى
ھەلبۆزىرى. لىستەى ناوى قەشەكان درا بە دەستىيەوھ.
بە خۆى وت: «ئاخ! خوايە! بە كىم تىگەيشتوون؟ پىيان وايە
من نازانم چى بە چىيە؟» ئىنجا قەشە پىرارى ھەلبۆزارد.
ھەرچەند خۆى پىي نەھەسيابوو، بەلام ئەم كارەى
ھەلوئىستىكى بىرپاردەر بوو. خوئىندكارىكى زۆر گەنجى خەلكى
قۇيرىر لە رۆژى يەكەمەوھ لەگەل ژوولەن بەينى داخست. ئەوھى
پىوت كە ھەلبۆزاردنى جەنابى كاستانىد جىگىرى فىرگە وھكو رازدار
رەنگە زياتر بە قازانجى ئەبوو.

خوئىندكارى مېرمندال سەرى نا بە گوئىيەوھ و وتى:
قەشە كاستانىد لەگەل رەبەن پىرار، كە تۆمەتى ژانسنىزمى
لېئەدەرى، دوژمنايەتيان ھەيە.

يەكەم كارى قارەمانەكەمان كە خۆى زۆر بە ژىر ئەزانى،
وھك ھەلبۆزاردنى رازدار، بە ھەلەيەكى مەزن دەرچوو. ئەو
لوتبەرزىيەى لە مروؤقىكى بىر فراوانى وئىناگەردا^(۸۳) ھەيە بە ھەلەىدا
برد. ئارەزووھكانى خۆى بە راستەقىنە دائەنا و خۆى بە درۆزنىكى
پىسپۆر ئەزانى. رەخنە لەخۆ گرتنى بە ھۆى سەرنەكەوتن و لاواز
بوون لەو ھونەرەدا گەيشتە ئاستى ديوانەيى و بە خۆى ئەوت:
«بە داخوھ كە ئەمە تەنھا چەكى منە، ئەگەر سەردەمىكى تر
بوايە ئەمتوانى بە وتارى راستەوخۆ و بە بانگى دلير لە بەرامبەر
دوژمنەكەمدا، نانى خۆم پەيدا بكەم!»

ژوولەن كە لە رەفتارى خۆى رازى بوو، سەيرى دەوروبەرى
خۆى ئەكرد و لە ھەموو شوئىنك دىمەنى خۆدەرخستنىكى پاك و

۸۳- وئىناگەر: visionary **ناوھەناو** بىرکردنەوھ و پلاندانان بۆ داھاتوو بە وھرم يان
ئەندىشە و وئىناکردن، خوئشەندىشە **visjonær** **ف** **حالم** **د** خيال اندىش.

دیندارانه‌ی ئه‌بینی.

تۆ ده‌یه‌ک به هیوای به‌هه‌شتی خوا له شوینی
پیروژ خه‌لوه‌یان ئه‌کیشا. وه‌کو سه‌ن تریژ و
سه‌ن فرانسوا که له ئه‌شکه‌وتی قارنای له ئاپنین
شوینی برینه‌کانی عیسا به له‌شییه‌وه ده‌رکه‌وت،
له سرووشدا شتی سه‌یر ئه‌هاته پیش چاویان.

به‌لام ئه‌مه رازیکی مه‌زن بوو که هاو‌پریکان له نیوان خۆیاندا
پاراستبوویان. ئه‌م گه‌نجانیه‌ی که سرووشیان پینه‌گه‌شت زۆربه‌ی
کات له تیمارگای فی‌رگه‌ که‌وتیوون. سه‌د که‌سیکی تر خاوه‌نی
تیکۆشانیکی دژوار و برۆایه‌کی به‌تین بوون. ئه‌مانه ئه‌وه‌نده
خۆیان ماندوو ئه‌کرد تا نه‌خۆش ئه‌که‌وتن، به‌ بئ ئه‌وه‌ی هه‌یچ فی‌ر
بین. یه‌کیک به‌ ناوی شازیل له‌گه‌ل دووان سیانیکی تر به‌هۆی
به‌هره‌یه‌کی راسته‌قینه‌وه خۆیان چه‌سپاندبوو. به‌لام ژولیه‌ن له
دل‌وه نه‌فره‌تی لئ ئه‌کردن و ئه‌وانیش له‌م.

ئه‌وانی تر له‌و سیسه‌د و بیست و یه‌ک که‌سه، خه‌لکانیکی نزم
بوون که واتای ئه‌و چه‌ند وشه‌ لاتینه‌ی به‌ درپژایی رۆژ ئه‌یانوته‌وه،
نه‌ئه‌زانی. زۆربه‌یان دیهاتی بوون و وتنه‌وه‌ی چه‌ند وشه‌ لاتینیان
بۆ به‌ده‌سته‌ینانی پیداو‌یستی ژیان له پیمه‌ره‌لیدان پئ باشت‌ر بوو.
به‌ بینینی ئه‌م دیارده‌ش بوو که ژولیه‌ن هه‌ر له رۆژی یه‌که‌مه‌وه
سه‌رکه‌وتنی مه‌زنی بۆ خۆی به‌دی ئه‌کرد. به‌ خۆی ئه‌وت: «له
هه‌ر پیشه‌یه‌کدا بوونی مروۆفی زیره‌ک و هوشیار پبویسته. چونکه
کاریک هه‌یه و ئه‌بئ جیبه‌جئ بکری. له سه‌رده‌می ناپۆلیۆن‌دا
ئه‌بووم به‌ جیدار^(٨٤)، له ناو ئه‌م قه‌شانه‌شدا ئه‌بم به‌ جیگری
کار‌دینال.»

پاشان ئه‌یوت: «ئه‌م به‌له‌نگازانه هه‌ر هه‌موویان له منالییه‌وه

دنیا، یان ئەوەی دارا نییەتە [٢٦]

پالە و پەنجەر بوون، پێش ئەوەی بێن بۆ ئەم
فێرگەیه بە دۆسۆڵ و نانی پەش ژیاون. لە کۆلیتە
قورپینەکیان سالی پێنج شەش جار زیاتر گۆشتیان
نەبینیوه. ئەم دێهاتیە نەزانانە وەکو سەربازە
پۆمییهکان که جهنگیان به پشودان ئەزانی،
تامەزرۆی خوشییەکانی فێرگەیی ئاینی بوون.»

ژوولیهن، له چاوه غەمبارەکانیاندا جگە له شادی تێربوون
له پاش نانخواردن و جگە له چاوه‌پروانی حەزی جەستەیی له پێش
نانخواردن، هێچی تری له‌واندا نەئەبینی. بەلێ، ئەمانە بوون ئەو
کەسانەیی که ئەم ئەبوابە له ناویاندا ببی بە نمونە. بەلام ئەوەی
که ژوولیهن نەیی ئەزانی و پرکیشیان نەئەکرد پێی بلین، ئەوە بوو
که گەشتن به پلهی یه‌که‌م له‌ وانه‌ جو‌راو‌جو‌ره‌کانی بنه‌مای دین و
میژووی کلیسا و هتد... که له فێرگەیی ئاینی ئەخوینرا، له چاوی
ئەم کۆمەڵەدا بە گوناخ ئەژمێردرا و نیشانه‌یی خۆه‌لکێشان بوو.
له سەردەمی قۆلتێرەوه، له سەردەمی دامەزرانی حکومەتی دوو
پارلەمانەوه که له راستیدا جگە له گومان و داوهری که‌سی هێچی
تر نییه و گیانی جه‌ما‌وه‌ر به‌و خوه‌ کرێته‌یی ویستی متمانه‌گرفتار
ئەکات، کلیسای فەرانسە وای تیگە‌یشتوو‌ه پەرتووک دوژمنە. خالی
بنەرەتی، له لای کلیسا ملکه‌چی پە‌ه‌ایه‌. سەرکه‌وتن له‌ خویندنی
زانست و تەنانەت له‌ وانه‌ پیرۆزانه‌یی پە‌یوه‌ندیان به‌ دینیشه‌وه
هه‌یه، له لای کلیسا جیگه‌یی گومانە. ئینجا ئەبێ بلین کلیسا
لەم پووه‌وه هه‌قیه‌تی. کێ ئەتوانێ نەهیلێ بە‌رزه‌ پیاوانی وەکو
سیه‌س^(٨٥) یان گریگۆری^(٨٦) بچنە ئەوبەر؟! کلیسای لە‌رزۆک، وەکو

٨٥ - سیه‌س: Emmanuel Joseph Sieyès (١٧٤٨-١٨٣٦) قە‌شە‌ی کاسۆلیکی نووسەر
و پارامیاری فەرانسەیی، له بیرمە‌ندانی شو‌رشی فەرانسە و ئەندامی دایرکتوار و
کۆنفرانسیۆن، دا‌هێنە‌ری وشە‌ی کۆمە‌لناسی sociologie.

٨٦ - پاپا گریگۆری: Pope Gregory I (کۆچ ٦٠٤) سالانی ٥٩٠ تا ٦٠٤ پاپی فاتیکان

تهنھا که رهسهی پزگاری گیانی جوتیار، په نای بردوته بهر پاپ. پاپ ئه و تهنھا که سهیه که ئه توانی داوهری که سی نه هیلی و به و شکومهندی و پاکیهی ئاستانهی خوی، ئه توانی گیانی وهرهز و نه خوشی ژن و پیاوی ئه م دنیا به راچله کینی.

ئه و راستیه جوراوجورانیه که هه ن و له هه موو فه قیخانه به که هه ول بو شارندنه وه و به دروخستنه وه یان ئه دری و ژولیه ن به نیوه چلی په ی پئی بردبوو، تووشی ماخوله به کی قولی کرد. زور کاری ئه کرد. شتی وا فیر ئه بوو بو قه شه به که باش بی، به لام لای ئه و بی که لک بوو و هیچ هه زیشی لی نه بوو. وای ئه زانی هیچ کاریکی تریشی نییه.

راما: «که وا بوو له بییری ئه م دنیا به چومه ته وه.» ئیتر نه ی ئه زانی چه ند نامه به پوولی پوستانه ی دیژونه وه دراوته دهستی ره بن پیرار و ئه ویش ده سبه جی داویه به دم ئاگره وه. له م ناماندا هه رچه ند جوانترین شیوازی دارشتن به کار برابوو، به لام ئاگراویتیرین ئه وینی تیا به دی ئه کرا. وادیار بوو په شیمانی سهخت و دژوار له گه ل ئه م ئه وینه دا دهسته ویه خه بوون. ره بن پیرار له دلی خوی دا وتبووی: «چی له مه باشتتر. لاینیکه م ئه و ژنه ی که ئه م جه وانه شه یدا ی بووه، ژنیکی بی دین نییه!»

پوژیک ره بن پیرار نامه به کی کرده وه که گوایه نیوه ی به فرمیسک ته پ ببوو. ئه م نامه به، نامه ی دوا مالوایی بوو. کورتیه به کی، نووسه ری ئه م نامه به به ژولیه نی ئه وت: «سه ره نجام په روه ردگار لای لی کرده مه وه که بتوانم نه فرهت له هه لخیسکانه که ی خوم بکه م، به لام نه ک له و پووه وه که که سیک هوکاری خزانه که ی من بووه؛ چونکه ئه و که سه ی بوو به سونگه ی ئه و خزانه له م دنیا به دا، له هه موو شتی که لام به پیزتره. دوستی ئازیز، من خوم

کرد بە قوربانى و ھەك ئەبىنى، چىھا فرمىسك داباراند تا بتوانم له خۆم لادەم. ئەندىشەى پاراستنى ئەو گىيانە بىگوناهانەى كه گىيانم بەوانەو بەستراوھ و تۆش تا ئەو پادەيە خۆشت ئەوین، بەسەر مندا زال بوو. خواى دادگەر بەلام ترسناك ئىتر ناتوانى تۆلەى گوناھى دايكيان لەوان بكاتەوھ. خوات لەگەل ژولويەن! بەرامبەر بە خەلك دادگەر بە!»

كۆتايى نامەكە باش نەئەخوینرايەوھ. نووسەر ناوئىشانىكى لە ديژۆن ديارى كردبوو و ھەرچەند ھىواى وا بوو كه ژولويەن ھەرگىز وەلامى ئەم نامەيە نەداتەوھ، يان لانىكەم رستەى وا بنووسى كه ژنەى بەرھو دىن و پاكى ھەنگاوى ناوھ، لە خویندەنەوھيان شەرم دايەنگرى.

ماخۆلەكەى ژولويەن بە يارمەتى ئەو خواردەنە كەمەى بەلیندەر بە ۸۳ ليرە بۆ خویندكارانى فيرگەى ئايىنى دابىن ئەكرد، وردە وردە زيانى بە تەندروستى ئەو ئەگەياند و لەم بارودۆخەدا بوو كه پوژىك سەرلەبەيانى فۆكە لە ژوورەكەى قوت بوويەوھ.

— كۆتايىكەى ريگەيەكم بۆ ھاتنە ژوورەوھ دۆزىيەوھ. منەت ناكەم، پىنج جار ھاتم بۆ بزانسۆن بۆ بينىنت، بەلام ھەر پىنج جارەكە ريگايان نەدام! يەكم لەبەر دەرگا كرد بە كيشك. باشە جنۆكە بۆ نايەيتە دەرەوھ؟

— تاقىكردنەوھيەكە خستۆمەتە ئەستوى خۆم.

— پەنگت زۆر گۆپاوە. باش بوو ديسانىش بينىمىت. دوو گەلاى پىنج فرانكى وەكو بەرتىل، جوان تىي گەياندم زۆر گەوج بووم. بۆ ئەم دوو پىنجەم ھەمان سەفەرى يەكەم نەدا؟!

گفتوگۆيەكى بى كۆتايى لە نيوان دوو ھاوپىدا دەستى پىكرد. لەپەر فۆكە وتى:

— راستى ئاگات لىيە دايكى فيرخوازەكانت چ پاكيزەيەكى

بئويينه لى دەرچووه؟!

قسه لى ئەکرد، بەبى ئەوه لى ئاگاي لىبى كە ئەو دەررونه هه لچووه
بهراوه ژوو ئەكات و به پريزترين خوشه ويستيه كان ويران ئەكات!

پهنگى ژووليهن له بيستنى ئەم قسه يه هه لبركا.
— به لى، هاو پيم، تووشى به هيترين شيوازى ئايندارى بووه
و ئەلين گوايه ئەچى بۆ زيارهت. به لام سهershو پى هه ميشه يى
له مناوه دا بۆ قه شه مالون ماوه ته وه كه ئەو هه مووه سيخو پى
به سه ر قه شه شه لاني هه ژاره وه ئەكرد. خاتوو دورينال به هيچى
نه زانى و ئيسته بۆ رازدركان ئەچى بۆ ديژون يان بزانسون.
ژووليهن كه په رده يه كى سوور ته ويلى دا پو شيوو، وتى:

— ديت بۆ بزانسون؟

فوكه به داره تىكى وهك پرسيار وه لامى دايه وه:

— به لى، زور جار.

— رۆژنامه لى كۆنستيتوسيونلت پييه؟

فوكه وتى:

— چيت وت؟

ژووليهن به ئارامترين شيوه وتى:

— ئە پرسم رۆژنامه لى كۆنستيتوسيونلت پييه يان نا؟ ليره

ژماره لى ئەدهن به سى ليره.

فوكه هاواري كرد:

— چى؟ ئازادىخوازه كان گه يشتوونه ته فيرگه لى ئاينيش!

ئەوسا لاسايى دهنكى پياكارى قه شه مالونى كرده وه و وتى:

— بيچاره فه پانسه!

ئەگه ر، وريا كرده وه لى ئەو خويناكاره جهوانه قيريره، كه
قاره مانه كه لى ئيمه به منالى ئەزانى، نه بوايه، كه ئەو لايه نه گرنگه لى
بۆ پروون كرده وه، ئەم سه ردانه به بيگومان كاريگه ريه كى قوولى

لە سەر ناخى ژوولپەن دائەنا. ھەلسوگەوتى ژوولپەن لە پوژى يەكەمى ھاتنىيەوھ بۆ فېرگەي ئاينى، جگە لە زنجىرەيەك ھەلە ھىچى تر نەبوو. زۆر بە تالى بە خۆي پېكەنى.

پاستىيەكەي كارە گەورەكانى ژيانى بە زىرەكى و لە پېگەي تېگەيشتنەوھ ئەنجام ئەدرا، بەلام گوڭى لە شتى وردە نەبوو. لە فېرگەي ئاينى خوڭندكارە تەپدەستەكان بەس سەيرى شتى وردە و پردە ئەكەن. بۆيە لە نىوان ھەقالەكانىدا بە مروڭقىكى بىرەروھيان ئەزانى. نەينى ژوولپەن لە ئەنجامى ھەندى كارى وردەدا ئاشكرا بېوو.

لە چاوى ئەو دەستەيدا تاوانكارىكى مەزن بوو؛ واتە لەبرى ئەوھى كوڭرانە پەپرەوى لە دەسەلات و نەرىت بكا، بىرى ئەكردەوھ و لە ئاستى خۆيەوھ داوھرى ئەكرد. ھىچ خېرىكىشى لە پەبەن پىرار نەبىنىبوو. لە دەرەوى كەوشەنى رازدركاندن و تۆبەكردن، ئەو شوڭىنەي كە زياتر لە قسەكردن، گوڭى رائەگرت، تەنانەت يەكجارىش لەگەلى نەدوا بوو.

لەو كاتەوھ ھەستى بە دىوانەسەرى خۆي كرد، ھەزى بووژابوو يەوھ. ئەيوست بزائى چەندە زيانى پېگەيشتوھ. بۆ گەيشتن بەو مەبەستەش لەو بېدەنگى و خۇكلاكردە ھاتە دەرەوھ كە ماىەي نەفرەت و دوورەپەرىزى ھەقالانى بوو. ئەمجار نۆرەي ئەوان بوو كە تۆلەي لى بكنەوھ. كاتىك كە ويستى بېي بە دۇست لەگەليان، بەرپرچى درايەوھ و تەنانەت بوو بە ماىەي تانە و گالئەجاپ. بۆي دەرەوت لەو پوژەوھ كە پېي ناوھتە فېرگەي ئاينى يەك كاتژمىرىش نەبووھ كە بەرەنجامىكى بەسوود يان بە زيانى ئەو نەبووبى، بە تايبەت لە كاتى پشووداندا؛ ژمارەي دوژمنەكانى زيادىان نەكردبى يان سۆزى ھەندى لەو خوڭندكارانەي، كە بەپاستى نىازپاك و ھەر نەبى تېگەيشتووترن، بۆ لاي خۆي

رانه کیشابئی. ئه و زیانه ی لئی که وتیوو و ئه بویه قهره بوی بکاته وه زور زل و ئه رکیکی ئیجگار دژوار بوو. له وه به دوا ژوولیه ن هه میسه ئاماده باش بوو و؛ ئه رکی ئه وه بوو سه رتاپای خوی له کاراکته ر و که سایه تیه کی نوئی دا له قالب بداته وه.

بۆ نمونه جوولهی چاوه کانی زور کیشهی بۆ دروستکرد. بئی هۆ نییه له و جوره شوینانه دا چاو دانه خه ن! ژوولیه ن به خوی ئه وت: «له قیریر چه نده له خو بایی بووم! پیمو ابوو ئه ژیم. له کاتیکا ته نها خۆم بۆ ژیان ئاماده ئه کرد. ئیسته پام ناوته ناو کۆمهل و پووالته ی راسته قینه ی ژیان ئه بینم. دۆخی دنیا تا ئه و پوژهی ئه رکی من له م گۆره پانه دا کۆتایی دی ئه مه یه و هه میسه له گه مارۆی دوژمنانم دا ئه بم!» پاشان ئه یوت: «ئهم درۆ و ده له سه یه ی که بۆ ساتیکیش نابئی لئی خافل بیی، چ کیشه یه کی مه زنه! ئهم کیشه یه پیشپرکی له گه ل هیرکول ئه کات. هیرکولی سه رده می نوئی، سیکتۆسی پینجه مه که به بئی فیزی خوی چل کار دینالی به هه له دا برد، که ئه شیانزانی له سه رده می گه نجیتی دا چه نده بزۆ و به فیز بووه.»

به قه لسییه وه به خوی ئه وت: «که وا بوو زانست هیچ ناهینئی. پیشکه وتن له بنه ماکانی دین و میژوی پیرۆز و شتی له م بابه ته به هیچ دانانرین. ئه وه ی له مباره یه وه ئه وتری بۆ ئه وه یه شیتۆکه ی وه ک من بخه نه ناو داوه وه. به داخه وه ته نها به هره ی منیش فیروون و هه لپه ی چاوچنۆکانه یه له م قسه بۆشانه دا. ئایه ریگه یه ک هه یه که ئه مانه له ناخه وه په ی به ناوه پۆکی راسته قینه ی ئه م شتانه ببه ن؟ سه باره ت به م شتانه وه ک من داوه ری ئه که ن؟ من چه نده که وچ بووم شانازیم به م شتانه وه ئه کرد! ئه وه تا ئه و پله ی یه که مه له هه موو شتی که به ده سته ئه بینم، ته نها سوودی ئه وه بووه که دوژمنی خوینه خۆر بۆ خۆم بتاشم. خو شازیل له من زیره ک و

زاناترە؟ لە پەخشان و دارپژانەكانى خۆى دا گىرانهوهى هەلەق و مەلەقى وەها ئەهينتەوه، كە ئەيكا بە پەلەى پەنجاهەم. ئەگەر جارېكىش بووبى بە يەكەم، ديارە ئەوه ئاگای لە خۆى نەبووه. ئاخ، تەنها يەك وشە لە دەمى رەبەن پىرار بۆى هەبوو چەندە قازانجى هەبى!»

لەو ساتەوه ژولپەن چاوى كرايهوه، راهينانى دريژخايەنى نوژ و نزا، وەكو تەزىج گىران كە هەفتەى پىنج جار بوو و سروودى دلّى پىروژ و لەو بابەتە كە پىشتر بە رادەيهكى كوشندە وەرەزكەر و بىتام بوون، بوون بە خۆشترين كاتەكانى كاركردى. ژولپەن كە زۆر بە سەختگىرييهوه سەبارەت بە خۆى بىرى ئەكردهوه و برپارى ئەدا، هەولّى ئەوه بوو كە دەربارەى كەرەسە و سەرچاوهكانى خۆى بە هەلدا نەچى، رېك وەكو ئەو خويندكارانەى كە رەفتاريان ببوو بەنمونه بۆ ئەوانى تر، كەچى بۆ يەكجاريش هەوليان نەئەدا كارى مەزن و بە كاكّل بكەن و زانايەك لە روانگەى دینهوه لە خۆ پيشان بدەن. لە فيرگە رېگەيهك بۆ خواردنى هيلكەى دەلەمە هەيه كە مزگىنى پيشكەوتنى مروّقه لە بوارى دىندارى دا.

ئىستاكانى، خوینەرەن رەنگە بزەيهك بکەوئتە سەر لئويان، ئەگەر هەموو ئەو هەلانە بهيننەوه بىر كە قەشە دوليل (AV) كرى، لە كاتى خواردنى هيلكەدا، ئەو كاتەى لە لايەن يەكئىك لە سەرەژنانى مەزنى دەربارى لويى شانزەهەمەوه ميوان كرابوو.

ژولپەن سەرەتا هەوليدا بە قوناغى بيگونا بەگات. ئەم دارەتەش، دارەتى خويندكارىكى گەنجە كە هەلسوكەوت و جوولانى دەست و بازوو و چاوهكانى، نوینەرەوهى دنيا پەرسى نىيە و بەلام هينشاش نەگەيشتوتە ئەو رادەيهى بووبىت بە خولياى ئەو دنيا و فەنا و تياچوون لەم دنيايهدا. ژولپەن ئەيبىنى لە سەر

دیواری دالانه‌کان‌دا به خه‌لوز شتی له‌م بابه‌ته نووسراوه: شه‌ست سال‌ تا‌قیکردنه‌وه چ کیشیکی هه‌یه له به‌رام‌بهر خو‌شی هه‌میشه‌یی یان پ‌ونی کول‌اتووی وهر‌جاوه‌ندی د‌وز‌ه‌خ؟ ئیتر به چاوی سووک نه‌پروانییه ئه‌م دروشمانه. تیگه‌یشت ئه‌بی هه‌میشه ئه‌م دروشمانه له‌بهر چاو بگری. به خو‌ی وت: «له هه‌موو ژیانم‌دا چی ئه‌که‌م؟ جیگه‌یه‌ک له به‌ه‌شت به دین‌داریک ئه‌فرۆشم؟ چ‌ون ئه‌توانم ئه‌م شوینه‌یان ب‌و وینا بکه‌م؟ به جیاوازی له نیوان پ‌واله‌تی قه‌شه‌ی من و پ‌واله‌تی ناقه‌شه‌ی ئه‌و.»

ژوولیه‌ن پاش چ‌هند مانگ په‌پاوه و پ‌اهینان، هیشتاش جار‌جاره داره‌تیکی پیوه ئه‌بینرا که خه‌ریکه **بیر ئه‌کاته‌وه**. بزووتنی چاوه‌کانی و جو‌ری ده‌مکردنه‌وه‌ی هیشتاش نیشانه‌ی ئه‌و ب‌روایه نه‌بوو که ئاماده‌ی دا‌کو‌کی له هه‌موو شتی‌ک بی‌ت و ته‌نانه‌ت ئاماده‌ی ئه‌شکه‌نجه و گیانه‌ختکردنیش بی‌ت. ژوولیه‌ن ز‌ور له‌وه قه‌لس بوو که ته‌نانه‌ت ئه‌و دیهاتیه زماننه‌زانانه‌ش له‌م بواره‌دا که‌وتونه‌ته پیش ئه‌وه‌وه. ئه‌وان هو‌کاری باشیان هه‌بوو ب‌و ئه‌وه‌ی پ‌واله‌تی بیرمه‌ندیان پیوه دیارنه‌بی.

ب‌و گه‌یشتن به پ‌واله‌تی‌ک پر ب‌ی له ب‌روایه‌کی ئاگرین و چاوبه‌ستراو، که ئاماده‌ی هه‌موو ئه‌شکه‌نجه‌یه‌که، چ‌هنده پ‌هنجی ئه‌کیشا، ئه‌و پ‌واله‌ته‌ی نمونه‌ی له خانه‌گا و کلیسا‌کانی ئیتالیادا ز‌وره، ئه‌و پ‌وخساره‌ی که گو‌یر‌چینۆ^(۸۸) له په‌رده‌کانی کلیسا‌کاندا^(۸۹) ز‌ور نمونه‌ی به‌وه هه‌مووه شک‌و و جوانییه‌وه ب‌و ئی‌مه‌ی نه‌خوینده‌وار به‌جیه‌یشتووه.

له ب‌ونه مه‌زنه‌کان‌دا، باسترمه و خو‌راکی که‌له‌رم ئه‌درا به

۸۸ - Guercino

۸۹ - ب‌و نمونه وینه‌ی ژماره ۱۱۳۰ له مووزه‌جانه‌ی لووفر، تابلویه‌که فرانسیس، دووکی ئاکیتن Francis Duke of Aquitaine پیشان ئه‌دات، که تاجه‌که‌ی فری ئه‌دات و به‌رگی ره‌به‌نان له‌بهر ئه‌کات.

خویندکاران. هوسفره‌کانی ئەیانزانی هیچ گوپی لەم پێژەنە نییه. ئەم کارە بوو بە یەکیک لە گوناھە سەرەتاییەکانی و لە چاوی ھاوڕێکانی دا بە فیلبازییەکی گەوجانە ژمێردرا و بوو یە مایە نەفرت. هیچ کاریکی بە ئەندازە ی ئەمە دوژمنی بۆ نەتاشی. ئەم قسانە لە دەمی خویندکارانەو ئەهاتە دەرەو: «سەیری ئەم بەچکە دەولەمەندە بکەن، سەیری ئەم بوونەوەرە لەخۆباییە بکەن بە پیا و دەلەسە وای دەرئەخا کە بە سووک سەیری باشتەین خواردنی ئێمە واتە باسترمە و کە لەرم. ئەکات. لەحنەتت لیبی، نەفرتت لیبی ئە ی نەگریس! لەخۆزازی! مەلعوون!»

ژوولێن لە کاتەکانی نائومیدی دا ھاواری ئەکرد: «بە داخەو! نەزانی بۆ ئەم هەقالە دیهاتیانە ی من سەرکەوتتیکی گەورە یە. کاتی هاتنی ئەم گەنجانە بۆ فیرگە، مامۆستا ناچار نییه یە ک دنیا ئەندیشە ی دنیاپەرستانە، کە من لەگەڵ خۆم هیناومە بۆ فیرگە و هەرچی بکەم هەر بە پوولەتمەوە دیار ئەبی، لەوان و لە روخساریان دا بامالی.»

ژوولێن بە وردبینییەکی وەکو ئێرە یی پێ بردن پەفتاری

ناقولترین کوره جووتیارانی ئهخسته بن چاودیږی. لهو ساتهدا که ئهلهکه کولکهکهیان له بهر دانهکندن و ئهو جله په شهبان له بهر ئهکردن، هه موو په روه رده و تیگه یشتنیان له راده ی پیزی مه زن و بی سنوریان بو پاره و — وهک خه لکی فرانش کونته ئه لین — بو پاره ی بره و، تی نه ئه په پی.

ئهمه بوو پیگه ی پیروز و قاره مانانه ی دهر برینی بیروکه ی پاره ی بره و.

لای ئه م خویندکارانه، وهک پاله وانه کانی چیرۆکه کانی قوالتیر، به خته وه ری له هه موو شت زیاتر بریتی بوو له خواردنی شیو و نیوه پۆ. ژوولیه ن ئه بیینی که که موزۆر، له هه ناوی هه موو که سیڤدا ریژیکی تایبه تی هه یه بو ئه وانه ی که بهرگی گرانابی و جوانیان له بهر دایه. ئه م ههسته له ریژه ی نرخ ی ئه و داده وه سه رچاوه ئه گری که له دادگا کانی ئیمه دا هه ق ئه دا به خاوه ن هه ق و ته نانه ت نرخ ی له وهش که هه یه زیاتر دانه به زینئ. لیږه دایه ئه م به و ئه لی: سکا لکردن له که سیڤ که زله، چ سوودیکی هه یه؟!»

ئه م وشه ی «زل» ه، له دۆله کانی کویتسانی ژورا به وانه ئه وترئ که ده وله مهن دن و لیږه وه راده ی پیزی ئه وان بو داراترین داراکان واته حکومه ت دهر ئه خات.

له فرانش کونته، له بیرکردنی بزهی ئاویته به ریژ و نه وازش، کاتی ناوهینانی جه نابی پاریزگار، کاریکی ناپاریزییه و ئه گه ر ئه م کرداره نه شیواوه له یه کیک روو بدات، ده سه بجئ ته می ئه کری؛ واته نانی ئه بپردئ.

هه رچه ند له سه ره تاوه، له ئه نجامی ئه و ههستی نه فره ت و گالته پیکردنه ی هه قالانی، خه ریک بوو له داخا فجووقی ئه کرد، به لام سه ره نجام له ناخی دلئ دا، به زه یی پیا یان دا هاته وه: بو ی دهر که وتبوو باوکانی زۆربه ی هه قالانی زۆر شه وانی زستان گه راونه ته وه بو مال ه وه

و تەنھا پارچەيەك نان يان چەند دەنكىك كەستانە يان پەتاتەيەك لە مالاكەكەى دا نەبوو. ژوولەين بە خۆى وت: «كە وا بوو بۆ ئەبى لام سەير بى ئەگەر لە لای ئەمانە، لە ھەموو خوشبەختتر ئەو كەسەيە كە سكى تىرە و لە دواى ئەويش ئەوھيە كە جلى بەھادارى لەبەردا بى. ھەڤالانم ھەزىكى لىپراوياي ھەيە؛ واتە تا سەردەمايەكى باش، بەردەوامىي ئەو بەختەوھرييە كە برىتى بى لە ورگى تىر و بەرگى شياو، لە پيشەى قەشەيى دا ئەبينن!»

پۆڭيىك بە رىكەوت، ژوولەين گووى لىبوو خوئندكارىكى گەنج كە ديار بوو لە وزەى ئەندىشە بەھرەيەكى پىگەيشتوو، بە ھەڤالەكەى ئەلى:

— بۆ ئەبى من نەتوانم وەكو سيكتۆسى پىنجەم كە مالۆسى رائەگرت، بىم بە پاپ؟

ھەڤالەكەى وەلامى داىەوھ:

— جگە لە ئىتاليابىيەكان كەس نابى بە پاپ. بەلام لەوە دلىنام بۆ پلەى مەتران، جيگرى كاردىنال و رەنگىشە كاردىنال لە نىوان ئىمەدا تىروپىشك بخەن. «جەنابى پ»، كاردىنالى شالۆن، كورى كابرەيەكى بەرمىلسازە؛ باوكى منىش پيشەى ئەمەيە.

پۆڭيىك كاتى خوئندنى بنەماى ئاين، رەبەن پىرار، ژوولەينى بانگ كرد و جەوانى دەرمندە، لە ئەنجامى رزگار بوون لەم كەشە جەستەيى و دەروونىيە شادمان بوو.

ژوولەين ھەمان پوالەتى مۆن و توورەى لە جەنابى بەرپۆھبەردا بەدى كرد كە پۆڭى ھاتنى بۆ فيرگە بينىبووى.

رەبەن پىرار پاش نىگايەك كە ژوولەين لە ترسى خەرىك بوو لە عەرز رۆ بچى، وتى:

— ئەوھى لە سەر ئەم كارتە نووسراوھ بۆم لىكبدەرەوھ!

ژوولەين ئەم چەند رستەيەى خوئندەوھ:

«ئەماندا بىنى، چاخانى زەرپافە، پاش كاتژمىرى ھەشت، بلى
 كه خەلكى ژۆنلس و ئامۆزاي دايكىمى.»
 ژووليهن ھەستى بە گەرھى مەترسىيەكە كرد. سيخورى
 قەشە كاستانىد ئەم ناونيشانەى لى دزىبوو.
 جا لەبەر ئەو ھەش كه نەى ئەتوانى خۆى لە بن ئەو نىگا سامناكەدا
 رابگرى، پوانىيە تەوئلى رەبەن پىرار و بەمجورە وەلامى دايەوہ:
 —ئەو رۆژەى كه ھاتم بۆ ئەم شارە، تووشى ترس و لەرزىكى
 سەير ببووم. قەشە شەلان پىى وتبووم كه ئىرە ھەموو جورە پىلان و
 خراپەيەكى تىايە. سيخورى و ناوزراندنى ھەقالان كارىكى ئاسايىيە
 و تەنانەت پاداشتىشى ھەيە. ويستى خودايى بۆ ئەو ھى ژيان وەكو
 خۆى بە قەشە گەنجەكان پىشان بەت و بۆ ئەو ھى نەفرەتى ئەوان
 لە دنيا و شكۆمەندى دنيا لە دلى ئەواندا بوروژىنى، واى پى
 باش بوو كه ئىرە بىى بە ناوہندى گەندەلى.

رەبەن پىرار بە توورپەيى وتى:

—درىژدادرى بۆ من ئەكەى، بەدەفرى چەپەل!

ژووليهن بە دەنگىكى سارد وتى:

—لە قىرير كاتىك كه براكانم بە ھۆيەكەوہ ئىرەبىيان پى

ئەبردم، ئەيانكوتام.

رەبەن پىرار كه ئىتر گەيشتبويە تىنى، نەراندى:

—بچۆرە سەر بابەتەكە، ئەم بابەتە!

ژووليهن بە بى ئەو ھى تۆزىكىش تووشى شەرم و ترس بىى،

بەم جورە پەيشۆنى چىرۆكەكەى گرت:

—ئەو رۆژەى ھاتم بۆ بزانسۆن كاتى نيوەرۆ بوو و برسىم بوو.

چووم بۆ چاخانەيەك. ھەرچەند پىر بەدل رەم لەو شوپنە چەپەلە

بوو، بەلام بە خۆم ئەوت، نانخواردن بۆ من لە چاخانە ھەرزاتر

ئەكەوئى ھەتا لە ميوانخانە. ژنىك كه وا بزنام خاوەنى چاخانەكە

بوو، دلی بۆ منی نەشارەزا سووتا و وتی: بزاسۆن پڕە لە خەلکی شەپانی و من خەمی تۆمە کێشەیهکت تووش ببی. ئەگەر شتیکی پرووی دا و پێویستت بە یارمەتی هەبوو، پێش کاتژمێری هەشت پەيامیک بۆ من بنێرە و ئەگەر دەرگاوانانی فێرگە نەیانویست پەيامەکت بەینن، بلی ئامۆزای من و خەلکی ژۆنلسم.

رەبەن پیرار کە لە شوێنێکی خۆی پێ پانەئەگیرا و لە ناو ژوورەکەدا بەملا و ئەولادا ئەرۆیشت، نەپاندی:

—سەبارەت بەم فرەوژنیانە لێئەکۆلمەو. جارێ برۆرەووە بۆ ژوورەکەیی خۆت!

رەبەن پیرار بە دوای ژوولیهەن دا رۆیشت و لە ژوورەکەیی خۆی زیندانی کرد. ژوولیهەن دەسبەجێ کەوتە سەبیرکردنی جانتاکەیی کە ئەو کارتە نەگریسە لەبنیدا بە وریایی داشاردرابوو. لە شتەکانی کەم نەبوویەو. ژوولیهەن بە خۆی وت: «چەند بەختەوهرم کە هەرگیز، لەو سەردەمەدا کە هیشتا چاوبەستراو بووم، لە فێرگە نەچوومە دەرەو. ئێستە ئەزانم چەندە باشم کردوو ئەگەر قەشە کاستانید ئاوها بە پووخواشی پێگەیی پێئەدام پشوو وەربرگرم و بچم بۆ ناوشار، وهرم نەگرتوو. بۆی هەبوو خولیای بینینی ئەماندای شوخوشەنگ وای لیبکردمایە خۆم بگۆرم و بچم بۆ لای. ئەوسا بە جارێک ئەفەوتام. بۆ ئەوێ ئەم زانیارییەشیان نەسووتی، کەوتووئەتە دووزمانی و پاز ئاشکراکردن.

دوو کاتژمێر پاشتر، بەپێوەبەری فێرگە بانگی کرد و بە نیگایەکەووە کە توورپەییەکی کەمتری تیاوو، وتی:

—درۆت نەکردوو! بەلام راکرتنی ئەو ناوینشانە، کارێکی ناپاریز و شیتانەییە و ناتوانی پەیی بە هەتەرەکەیی ببهی. منالی نەگەت! شتی وا رەنگە پاشی دە سال زەبرت پێبگەییەن!

یه کهم نەزموونسا ژیان

ئەم چرکەساتە، خواپە گیان!
کەشتی مەولایە،
بە ما لەو کەسە ی مەستت بۆ ئەجا!
(دیدپۆ)

دیاره خوینەری میهرەبان پێگەمان پێئەدا کە وردەکاری
پوون و ئاشکرا سەبارەت بەم خولە ی ژیا نی ژوولیه ن زۆر کەم
و کورت بێ. هەلبەت نەک لەبەر ئەو ی نەیانزانین، بەلکو بە
پێچەوانە، زۆر چاکیش ئاگامان لێهەتی. بەلام پەنگە لەبەر ئەو ی
کە بیرەوهرییه کانی ژوولیه ن لە فێرگە ی ئاینی ئەو نەدە پەشە،
کە لەگەڵ ئەو پەنگ ئامیزییه ناسک و ناونجییه دا ناگونجی کە
ئەمانەو ی ئەم لاپەرانە ی پێ بنەخشیین. خەلکی سەردەمی ئیمە کە
خویان بە هۆی زۆر شتەو و وان لە بن ئەشکەنجەدا، بیرکەوتنەو ی
ئەو بابەتانە، تووشی دلەخورپەیه کی وەهایان ئەکات، کە حەزی
هەموو خۆشییه کی تر و تەنانەت خویندەنەو ی چیرۆکی تریشیان لە
لا تال ئەکات.

ژوولیه ن چەندە زیاتر هەولی ئەدا بۆ فێلکردن لە هەلسوکەوتی
خۆی دا، کەمتر سەرکەوتنی بەدەست ئەهینا. تووشی چرکەساتی
بیزاری و تەنانەت تووشی ئەوپەری نائومیدی بوو. سەرکەوتن و
کامەرانی لەو پیشە کریتە ی ئەو هەلیبژاردبوو، بەدەست نەئەهات.
ئەگەر کەمترین یارمەتییه کی لە دەرەو ه پێ بگەیشتایە، پەنگە

ورە و جەربەزەھەکی پەیدا ئەکرد. لەمپەری سەر پڕیگای زۆر دژوار نەبوو. بەلام وەك گەمبەھك لە ناوھەراستی زەریادا بە تاقی تەنھا بوو. بە خۆی ئەوت: «ئەو پوژەش كە سەرکەوتن بەدەست ئەهێنم، بەرەنجامەكەى چى ئەبێ؟ ئەبێ تا ماوم لەگەڵ ئەم خەلكە دەروون كرمۆل و ناخ دزیوھدا بژیم! ئەم وركپەرستانەى ھەمیشە و دەرھەم وان لە بیری ھێلكەوتەماتە بە قاشى پانەبەرازەوھن، كە لە سەر سفرەى شیو ئەیخۆن، یان كەسانى وەكو قەشە كاستانید كە ھیچ تاوانیک بە پەش نازانى. ئا ئەمانەن كە دەسەلات ئەگرن بە دەستەوھ. بەلام بە چ نرخى، ئەى خاى مەزن؟!»

«لە ھەموو شوپینك ئەخوینمەوھ كە ئەقانى مۆف بە تواناىھ. بەلام ئەم ئەقانە كەى ئەتوانى بەسەر ئەو نەفرەتەدا زال ببێ؟ ئەركى پیاوانى مەزن سووك و سانا بوو. مەترسى چەندەش مەزن بوایە لە بەرچاویان ھیشتاش جوان بوو. جگە لە خۆم، كى ئەتوانى لەو كرىتى و ناشیرینیە تیبكات كە منى ئابلۆقە داو؟»

ئەم ساتە بوو بە دژوارترین و بەئازارترین كاتەكانى ژيانى. زۆر ئاسان بوو بۆى كە ببێ بە سەرباز لە یەكێك لە تىپە پەنگین و سەنگینەكانى بزاسۆن. ئەیتوانى ببێ بە مامۆستای زمانى لاتین. بۆ داىنکردنى ژيانى پىویستى بە كەمترین شت بوو. لەو كاتەدا ئیتر پڕیازى گەشتن بە دارایی و داھاتوویەكى پڕشنگدارى لێنەبوو: ژيانىكى مردوو! ئەوھى لە خوارەوھ ھاتووھ سەبردەھى یەكێك لە پوژانى پەشى ژيانیەتى.

«فیز و دفرەم، لەبەر ئەوھى كە لەگەڵ گوندیبیەكانى تر جیاوازم، زۆر جار ئافەرىنى لە خۆى كردووھ!» پوژیک چیشتەنگا، بە خۆی ئەوت: «زۆر چاكە ئەم سالانەھى لە ژيانى من پابردووھ، ئەو خالە پوون ئەكاتەوھ كە جیاوازییەكە كینەھە.» ئەم پاستەقینە مەزنە، لە ئەنجامى یەكێك لە بەئازارترین شكست و ناكامیەكانى دا لە لای

ئاشکرا ببوو. ماوهی یهک حهفته، لهبری خویندکاریک که ته مهنی خوی به بونی به ههشتی خوا به نویژ و ته لیله تیئه په پراوند، کاری کردبوو. له هه وشه پیاسه ی له گهل ئه کرد و ملکه چانه، گوپی له و پرینانه ئه گرت که خه ویان له مرؤف ئه خست. له پر توف هه لیکرد. هه ور گرماندی و خویندکار به رقه وه پالی پیوه نا و وتی:

—گوئی بگره! له م دنیا یه دا هه ر که س بو خویه تی. من نامه وی شه پله لیم بدا و به ئاگری هه وره برووسکه بسووتیم. رهنگه خوا وه کو قولتیریکی تر تو به و ئاگره بسووتیئی.

ژوولیه ن له وپه ری رقدان دانه کانی ریک گووشا و پروانییه ئاسمانی پر له برووسکه و یهک به خوی نه پراندی: «ئه گه ر له گه رمه ی توفان دا بخه وم، شیاوی ئه وه م له ئاودا نوقم بیم! ریگه بده ن با باری گه وجیکی تر بده م به کۆلدا!»

زهنگی وانه ی میژووی قه شه کاستانید لیدرا.

ئه و مناله گوندییانه ی که ئه و هه مووه له کاری دژوار و نه داری باوکانیان ئه ترسان، ئه و رۆژه، له لایه ن قه شه کاستانیده وه ئه م بابه ته یان پیوترا یه وه، که حکومه ت، واته ئه و داموده زگا به رواله ت ترسناکه، جگه له و ده سه لاته ی که له لایه ن نوینه ری خوا له سه ر ئه م عه رزه پیی ئه درئی، هیچ توانایه کی راسته قینه و قانونی نییه. پاشان وتی:

—وهرن له ریگه ی پاکبوون له ژیان و نویژ و ملکه چیه وه خوتان بکه ن به شیاوی به زه یی و به خششی پاپ. ببن به گۆچان به ده ستیه وه. به م جوړه پله یه کی بالا به ده ست ئه هینن. ئه بن به سه روک و فه رمان ئه دهن به بی ئه وه ی که س چاودیریتان بکات. پله یه کی سه قامگیر که ده رکردن و له کارخستنی نییه. پله یه کی مسوگه ر که یهک له سیی مووچه که ی حکومه ت ئه یدا و دوو له سییشی ئه و بهنده یه ی خوا که به وتار و ئاموژگارییه کانی ئیوه

پەرودە بوون.

قەشە كاستانئىد، پاش تەوا بوونى وانەكەى لە حەوشە وەستا.
بەوانەى لە دەورى ئالْقەيان دابوو، ئەيوت:

— پَیژەى پَیژ و نرخی ھەر پلەيەك پەيوەندى بە پَیژەى پَیژ
و نرخی ئەو كەسەو ھەيە كە خاوەنى ئەو پلەيەيە. باشتەين
نموونەش بۆ ئەمە خودى قەشەيە. من كە ئىستە لەگەل ئۆو
قسە ئەكەم، دەير و پارىشى وام لەو كوستانانە بينووە كە زىدە
مووچەيان لەوانەى شار زياترە. لەو ناوچانە تا بلىي پارە ھەيە
و ئەوسا باسى كەل شىرى خەساوى دابەستە و ھىلكە و كەرەى
تازە و ھەزار ورد و درشتى خۆشى تر ھەر مەكە. لەوئى پلەى
قەشە بە بئى قسە لە ھەمووان مەزنترە. ھىچ ميوانىيەك نىيە قەشەى
لئى ميوان نەبئى و پَیژى تاييەتى لئىنەگىرى و ھەزار شتى تەيش...
ھىشتا قەشە كاستانئىد دوور نەكەوتبوويەو كە خوئىندكارەكان
بوون بە چەند پۆلەو. ژوولەين لە ناو ھىچ دەستەيەكدا نەبوو.
وھكو بزنى گەپ بەرەللا كرابوو. لەناو ھەموو دەستەيەكدا يەكى
ئەبينى سكەيەكى پَینج ليرەيى ھەلئەدا بە حەوادا و ئەگەر لە
كەللە و ژمارەدا بۆى بەاتايە، لە لايەن ھەقالانىيەو ئەسەلمىنرا
كە بەم زوانە ئەبئى بە بەرنوئىزى يەكئىك لە ناوچە بەپَیژەن و
دەولەمەندەكان.

پاشان نۆرەى چىرۆك بوو. فلانە قەشەى جەوان، كە
ھىشتا يەك سالىش نەئەبوو دامەزرابوو، كەروئىشكىكى دابوو بە
خزمەتكارى بەرنوئىزىكى پير و توانىبووى ببئى بە جىگرى قەشەى
پير و پاش سئى مانگىش لەبەر ئەوئى قەشە مردبوو، ئەم ببوو
بە بەرنوئىزى. فیسارە قەشەش، لە ئەنجامى دانىشتن لە سەر
سفرەى بەرنوئىزىكى پير و پەككەوتە و لەبەر ئەوئى ھەموو جارئىك
بە مېھرەبانى جووگەكانى بۆ بەرنوئىزى پارچە پارچە كردوو،

توانیویتی ببی به جیگری قهشهی گوندیکی زور دهوله‌مه‌مند.

خویندکارانی فیگرگهی ئاینی وه‌کو جه‌وانانی هه‌موو پیشه‌کانی تر، سه‌بارت به به‌ره‌نجامی ئەم ستراتژییه‌ بچکۆله‌یه له سنووری ئاسایی تیئیه‌په‌پن و ئەگه‌ن به ئەندیشه و ویناگه‌ری.

ژوولیه‌ن به خۆی وت: «منیش ئەبئی خۆم له‌گه‌ل ئەم جوره وتووێژانه رابه‌ینم. کاتیک که باسی کالباس و ده‌یره پر داهاته‌کان ته‌واو ئەبوو، ئەهاتته‌وه بۆ بابته‌تی دنیاپه‌رستانه‌ی بیروباوه‌ری کلیسا و ناکوکی نیوان کاردیناله‌کان و پارێزگاران و شاره‌وانان و به‌رنوێژه‌کانی شاره‌کان.

ژوولیه‌ن سه‌ره‌له‌دانی خوی دووه‌می له ئاوینه‌ی ئەندیشه‌ی ئەمانه‌دا ئەبینی؛ به‌لام خواجه‌ک که له‌وی تر سامناکتر و له‌ خواجه‌ی تر زور به‌توانا‌تر بوو. ئەم خوی دووه‌مه‌ پاپ بوو. کاتیک که دلنیا ئەبوون په‌به‌ن پیرار گوئی له قسه‌کانیان نییه، باسی پاپ ئەکرا و به‌ ده‌نگیکی ئارام ئەوترا: ئەگه‌ر پاپ خۆی راسته‌وخۆ هه‌موو پارێزگاران و شاره‌وانانی فه‌رانسه‌ دانانئ، له‌به‌ر ئەوه‌یه که پادشای فه‌رانسه‌ی ناوناوه‌ کوپه‌ گه‌وره‌ی کلیسا و ئەم کاره‌ی خستۆته‌ ئەستۆی ئەو.

لێره‌دا بوو که ژوولیه‌ن هه‌ستی کرد بۆ به‌ده‌سته‌ینانی رێژیک، ئەتوانئ له‌ په‌رتوکی پاپ، نووسینی دوسته‌ر، که‌لک وه‌ر‌بگرئ.

راستییه‌که‌ی هه‌قاله‌کانی سه‌ریان لئی سووپما! به‌لام ئەمه‌ش بووه‌ مایه‌ی ژانه‌سه‌ر. له‌به‌ر ئەوه‌ی بیر و بۆچوونی ئەوانی له‌ خۆیان باشت‌ر ده‌رئه‌ب‌ری، بووه‌ هۆی شه‌مزان‌دنیان. قه‌شه‌ شه‌لان ده‌رباره‌ی ژوولیه‌ن، وه‌ک خودی ژوولیه‌ن، مه‌رجی پارێزی به‌زان‌دبوو. پاش ئەوه‌ی ژوولیه‌نی راهینا به‌وه‌ی له‌ سه‌لمان‌دن‌دا راستگۆ بئ و به‌ قسه‌ی بیهووده‌ کلاو نه‌کاته‌ سه‌ری، له‌ بی‌ری چوو ئەوه‌شی تیبگه‌یه‌نئ که ئەم خوه‌ په‌سه‌نده‌ له‌ لای بوونه‌وه‌ریکی

بئناو و بئمايه، به تاوان ئەژمئردرى؛ چونكه سهلماندنى باش و بههيز وهك تيرى توانج دل ئەپرهنجينئى.

بەم جۆره شيرين زمانى و راستگويى بوو به تاوانىكى ترى ژووليهن. ههقالهكانى، له زۆرى بيركردهوه دهبارهى ئەو، توانيان ئەو ههمووه ترس و نهفرهتهى له دلياندا بهديهئابوو، به يهك وشه دهبرين: ناويان نا «مارتين لوسر». به راي ئەوان ئەم ناتورهيه زياتر له ههموو شتتېك بوونى ئەو لوجيكه دۆزهخييه بوو كه ئەو ههمووه خۆى پئوه بائەدا! چەند خوئندكارىك پەنگ و پوالهتيان له ژووليهن گەشتەر بوو و پەنگ بوو لهو به قۆزتر بژمئردرين. بهلام ئەو دهستهكانى سېى بوو و نهى ئەتوانى ههندى خوى خۆى بشاريتهوه كه برىتى بوو له پاك و خاوينى. ئەم خديه، لهو شوينه غهمناكهى چاره نووس ئەمى تئى فرېدا بوو، به خالى پەسەند نه ئەژمئردرا. ئەو گونديه چهپه لانهى ژووليهن له ناوياندا ئەژيا، قاويان داخست كه ژووليهن له پوانگهى پهوشتهوه سست و ههرزهيه. لهوه ئەترسم گيپرانه وهى سه دان كۆسپ كه هاته سه رپيگهى قاره مانه كه مان، ببېته هۆى ماندووكردى خوئنه ران. بۆ وينه، ئەوانهى به شان و باهۆ، راهاتبون لئى بدن. ئەوئيش به ناچار په رگاليكى ئاسنى دهستخست و به ئەماژه — نهك به ئاشكرا — تئىگه ياندىن ئەگەر پئويست بكا به كارى ئەهينئى. هئما و ئەماژه له گه ل ئەوهى به زمان ئەوترئ جياوازه و سيخوپر ناتوانئى به شئوهيهكى تهواو له راپۆرتەكهى دا سوودى لئوه رېگرئى.

رېپيوان

هه موو مالەكان هه ژاون
هه لېي خوا ماچه زيوه و لهه خزيكاهيه،
شه قامي گوڤيک و تهنگه بهر،
هه مبهه و هه وچه ري رازوه،
به يارمه خي په يره واني مابين، به لم ماچو شراوه!
(يانگ)

ژوليهن له خورا هه ولى ئەدا خۆي بدا له گيلي، نهى
ئەتوانى بچيته دلانه وه. جياواز بوو. به خۆي وت: «هه رچوڤيک
بي ئەم ئوستادانه كه سانيكي ليزان و نوكته بيژن و له نيوان
هه زاران كه سدا هه لېژي دراون: ئەي بو حهزيان له و ملکه چي و
کر نو شبردنهى من نييه!» وای ئەزانی له وهى كه خۆي ئاماده بکات
بو پرواهينان به هه موو شت و فريوى هه موو شت بخوات، تهنها
يهک كه س قازانج ئەکات. ئەويش قه شه يهک بوو به ناوى شاپر نارد
كه به رپوه به ري دابي کليساى گه وره ي شارى له ئەستو بوو و
پانزه سال بوو به ليني ئەوهى پي درابوو بيکه ن به به رنوڤي کليسا
و، ئەوه تا به شيوه يه کي کاتي له فيرگه، وانهى رپه وانبيژي ئەوته وه.
ئەم وانه يش يه کيک بوو له و بابه تانهى كه ژوليهن له سه رده مى
نابينيایى و چاوبه سترಾಯى دا هه ميشه يه که م بوو. «رپه بن شا» ئەم
لايه نهى کردبوو به سونگه يهک بو ئەوهى ميهره بان بي له گه لى و
پاش ته و او بوونى هه موو وانه يهک، به خو شيبه وه قولى ئەکرد به

قۆلیا بۆ ئەو هی پیا سهیهک له ناو باخ بکهن.

ژوولیهن به خۆی ئەوت: «چ مه بهستیکی له م کارانه ههیه؟»
 ئەیبینی قه شه شا چه ن دین کاتژمیر باسی زیڤ و زیوی کلیسای
 شاری بۆ ئەکات. ئەم دهیره جگه له خشلی کاتی پرسه، هه قده
 به رهکی پۆه شمینهی چیندار و رازاوهی زه ربهفتی ههیه و هیوایهکی
 فراوان به بیوه ژنی پیری سه رۆک «دو روه نه پره»^(۹۰) هه بوو.
 ئەم خاتونه نه وه د سا له یه جلی شه وی په رده ی خۆی، که له
 گرانبه هاترین هه وریشمی زه ربهفتی لیون دوورابوو، لانیکه م بۆ
 ماوه ی شه ست سال بوو را کرتیوو. قه شه شا له پپر راته وه ستا،
 حه په ساو و به چاوی له حه یبه تان ده ره په ریه وه ئەیوت: «دۆستی
 من ئەو هه وریشمانه له زۆری زیڤ، ره پ راته وه ستن. له بزانسۆن
 هه موو پیان وایه به گویره ی راسپارده ی سه رۆک، جگه له چوار
 پینچ روو پۆش بۆ جه ژنه گه وره کان، زیاتر له ده به رهکی رازاوه
 به زیڤ و زیویش ئەه چته سه ر خه زینه ی کلیسا.» قه شه شا پاشان
 دهنگی خۆی دانه به زاند و ئەیوت: «له وه ش زیاتر! به گویره ی ئەو
 به لگانه ی به ده ستمه وهیه وا بزانه که سه رۆک، هه شت مشخه لی
 زیوی گولزیرینی بۆ ئیمه به جیهیشتوو، که وا پینه چۆ دووکی
 بورگوندی، شارلی بیباک، که یه کیکه له با پیره کانی ئەم ژنه
 گه ورهیه و وه زیری خۆشه ویستی ئەو بووه، له ئیتالیا کرپونی.»

ژوولیهن به خۆی ئەوت: «ئەم کابرا له گێرانه وه ی چیرۆکی ئەم
 جله کۆنانه چ مه بهستیکی ههیه؟ یه ک سه دهیه ئەم خۆ ئاماده کردنه
 ته رده ستانه یه له ئارادایه و هیشتاش هیچ دیار نییه. وا بزانه
 گومانی له من ههیه! له هه موو ئەوانه ی مرۆف له ماوه ی دوو
 هه فته دا له مه به ستیان تینه گات زیره کتره. خۆم ئەزانه ئەیه وی
 چی بلۆ. پانزه دانه سا له هه سته به رزه فری ئەم کابرایه ئازار

ئه چيژي. »

ئواره درهنگانيك، كاتي وانهي شمشيربازي، ژوليهن بانگكرا
بو لاي رهبن پيرار و پي و ت:

— به ياني جه ژني جهسته ي خوايه. قه شه شابرnard بو
پازانده وه ي كاتادراي پيويستي پيته، برو و فه رمان راپه رپنه.
ره بن پيرار جاريكي تر بانگي كرده وه و به دهنگيكي ئاويته
به دلسوزي وتي:

— بزانه بو گه ران له ناوشار ئه م هه له ئه قوزيته وه يان نا؟

ژوليهن له وه لامدا وتي:

— من دوژمنم شاراوهن.

به ياني ئه و پوژه، ژوليهن، به ملي خواره وه به ره و كليسا
چوو. به بينيني ديمه ني كو لانه كان و ئه و كار و تيكو شانه ي ورده
ورده شاري دائه گرت، دلي كرايه وه. له هه موو لايه ك، پرووكاري
ماله كانيان له بهر كارواني رپيوان به مافوره و په رده ئه پازانده وه.
ئه و ماوه دووردريژه ي له فيرگه ژيابوو، ئه توت ساتيكيش نه بووه.
بيري له لاي قيژي و ئه م ئه ماندا بيني به ئه خولايه وه كه رهنگ
بوو بيني، چونكه چاخانه كه ي ئه وهنده دوور نه بوو. له دووره وه
قه شه شا برنارد ي بيني له ئاستانه ي كليسا ي گه وره و پيروژدا
وه ستاوه. پياويكي چوارشانه و پووخوش و رواله تي راستگوي
ئه نوانده وه. ئه و پوژه پوژيكي پيروژ بوو. كاتيكي كه له دووره وه
چاوي به ژوليهن كه وت هاواري كرد:

— كوپي ئازيزم، چاوه رواني تو بووم. به خير هاتي. كاري
ئه مپرومان زوره و دژوار. وهره با به چاشتيكي سهر له به ياني
وزه بدهين به خومان و قاولتيش كاتژميري ده ي به ياني كاتي
نويزي گه وره يه.

ژوليهن به مه ندي رايگه ياند:

— باوکه، حەز ئەکەم تەنھا ساتیکیش تەنھا نەبم.
 پاشان کاتژمێرە دیوارییەکە ی پیشان دا و وتی:
 — سەرنج بەدەن ئەوا پێک یەک خولەک بۆ پینج من لێرەم.
 قەشە شا وتی:

— سەیرە کە تۆ لەو منالە چەتووانە ی فێرگە ئەترسی! زۆر
 سادە ی کە بێر لەوانە ئەکەیتەو! مەگەر جوانی پێگا بە بۆنە ی
 ئەو دێرکانە ی وان لە پەرژینەکانی قەراخ جادەکە، کەم ئەبیتەو؟
 گەشتیار بە پێگە ی خۆ ی دا ئەپروات و ئەو دێرکە نەگەریسانە بە جێ
 ئەهیلێ تا لە جیگە ی خۆ یان دا بێرژین و هەلۆەرین. هەر چوێک بێ،
 دۆستی ئازیز، ئەبێ کاری خۆمان بکەین! ئەبێ دەست پێیکەین!
 قەشە شا، لەو بۆچوونە ی دا کە کاری ئەمڕۆ یان دژوار ئەبێ،
 هەقی بوو. پڕۆژی پێشوو پەرسە یەکی مەزن و شکۆدار لە کلیسا
 بەرپۆیە چووبوو و ئەمە پێگە ی ئەو ی لێگرتبوون هیچ ئامادە کارییە ک
 بکەن. بۆیە ئەبوا یە تا نیوهرۆ، هەموو ستونە گۆتیکەکانی هەر
 سێ دالانە کە تا بەرزی سی یا بە روو پۆشی هەوریشمی گۆلدار
 بپازیننەو. جەنابی کاردینال بۆ پازاندنەو ی دەرگا و دیوارەکان،
 چوار کەس لە پەسپۆرانی پەردە و روو پۆشی لە پاريسەو بانگێشتن
 کردبوو کە بە عەرەبانە ی پۆست هاتبوون. بەلام بە تەنێ دەرەقەتی
 ئەو هەموو کارە نەئەهاتن و ئەم بەرپۆزانە نەک هەر پەشتگێریان
 لە هاورپێانی ناپسپۆری شارستانی خۆ یان نە ئەکرد و هانیان
 نەئەدان، بەلکو ئەو نەدەشیان گالته پێئەکردن، ئەو ش کە ئەیانزانی
 لە بیریان بچیتەو!

ژوولیهن بینی کە ئەبێ خۆ ی لە پەیزە سەرکەوێ و چالاکیه کە ی
 بەکاری هات. بوو بە سەرپەرشتی پەسپۆرانی خۆ ی. قەشە شا،
 لە خۆشیان شایگەشکە ببوو و ئەپروانییە فرینی ئەو لە پەیزە یە کە
 بۆ پەیزە یەکی تر و کاتیک کە هەموو کۆلەکەکان بە هەوریشم

پازینرانه‌وه، به باشیان زانی پینچ دهسته په‌پی زور گه‌وره له سهر خزنی مه‌زن، له سهر سه‌یوانه گه‌وره‌که دابنن. تاجیکی زور گرانبابی له داری زهره‌بفت پالی دابوو به هه‌شت ستوونی گه‌وره‌ی لوول خواردووی مه‌پمه‌پی ئیتالیایی. به‌لام بو گه‌یشتن به ناوه‌ندی سه‌یوانه‌که، ئه‌بویه له سهر لیواری خه‌زنه‌که‌وه به‌سهر کوتره‌یه‌کی نه‌خشینراودا برۆیشتایه که په‌نگه‌ پزابوو و جگه له‌مانه‌ش چل پا به‌رز بوو.

دیمه‌نی ئه‌م ریگه سه‌خت و دژواره، بزهی له سهر لیوی وه‌ستای پارسی تاساند، که تا ئه‌و کاته به دهم پیکه‌نینه‌وه تیر و توانجیان ئه‌هاویشت. له خواره‌وه سه‌یریان ئه‌کرد و دهرباره‌ی ئه‌دوان و سه‌رنه‌ئه‌که‌تن. ژوولیه‌ن چه‌پکه‌کانی په‌پی هه‌لگرت و به‌فرکه به په‌یژه‌که‌دا سه‌رکه‌وت و په‌په‌کانی به شیوه‌یه‌کی زور له‌بار له سهر تاجه‌که، له ناوه‌راستی کوتره‌ی سه‌یوانی خزنه‌که دامه‌زراند و که له په‌یژه‌که هاته خواره‌وه، قه‌شه شا له ئامیزی گرت.

قه‌شه‌ی پاکنیاز هاواری کرد:

— ده‌ک ئافه‌رم! من ئه‌مه به جه‌نابی کاردینال پائه‌گه‌یه‌نم.
قاو‌لتی ده‌ی به‌یانی هی‌زی وه‌به‌ر هی‌نانه‌وه. هه‌گیز قه‌شه شا کلیساکه‌ی خۆی تا ئه‌م پاده‌یه پازاوه نه‌بینیبوو.
به ژوولیه‌نی ئه‌وت:

— په‌په‌روی ئازیز، دایکی من له‌م په‌رستگه پیرۆزه‌دا کورسی ئه‌دا به‌کرئ. به‌م جو‌ره نانی من له‌م ته‌لاره گه‌وره‌یه‌دا دابین ئه‌کرا. سه‌رده‌می سامناکی رۆب‌سپی‌ر مائی کاول کردین. به‌لام له هه‌مان کاته‌وه که منائیکی هه‌شت سالان بووم له مالان نو‌یژم ئه‌خویند و نان و ئاو‌یکم پینئه‌درا. هی‌چک‌س باشتر له‌من نه‌ی ئه‌زانی به‌ره‌کی زه‌په‌بفت قه‌د بکات. گول‌دۆزییه زه‌په‌بفته‌کانی

هەرگیز لۆچ نەئەبوون. لە سەر دەمی ژیانەوهی ئاین و ئاینزا لە سەر دەمی ناپۆلیۆن، شانازی بەرپۆه بردنی هەموو کاروباریکی ئەم پەرسنگە پیرۆز و مەزنە بە من بڕا. هەموو سالیکی، پینچ شەش جار من ئەم کلیسیایە بە پازاوهیی ئەبینم، بەلام هەرگیز تا ئەم ئەندازەیهی ئەمڕۆ گەش و پووناک نەبووه و شالی هەوریشم بەم شیۆهیه جوان هەلنەواسراوه و تا ئەم رادهیه چەسپی ستوونەکان نەبووه.

ژوولیهن لە دلی خۆی دا وتی:

—ئاخره کهی پەردەیی دلی هەلنەداتەوه و پازی خۆیم پێ ئەلی. ئیستە باسی خۆی ئەکات و دەردی دلی هەلنەپێژی. بەلام ئەم کابرایەیی که بە ئاشکرا هەلچوو بوو و شله ژابوو، هیچ شتیکی دوور لە پارێز لە دەمی نەهاتە دەرەوه. ژوولیهن بە خۆی وت: «بەلام هیشتاش باش کاری کردووه. شادمانە و شەرابی ناوازهشی خواردۆتهوه؛ چ پیاویک و چ سەر مەشقیک بۆ من! ئەبێ خەلات بکری! (ئەم وشەیه، وشەیهکی دزیو بوو که لە پیره سەربازی مامۆستای فیۆری ببوو.)

کاتیکی که زەنگی نەزرگی پیرۆز لیدرا، ژوولیهن هەولیدا رووپۆشیکی کورت لەبەر بکات و بۆ بەشداری لەگەڵ ئەم پۆله بەشکۆیه بکهوێته شوین کار دینال.

قەشە شا هاواری کرد:

—ئەیی دزهکان چی لی ئەکهی، کورپی خۆم؟ ئەیی کێ ئاگای لە دزهکان ئەبێ؟ تۆ لە بییری ئەم شتانە دا نیت. که دەسته بچیتە دەرەوه، خۆ کهس لە کلیسا نامی نیتەوه. تەنها من و تۆ، لیره ئەبین. زۆر باش بوو که ئەم زەرپهفتانەیی لای خوارەوهی ستوونەکان که میان نەهیناوه. ئەم زەرپهفتانەش دیاری خاتوو دو رۆبه نپه رەیه. لە باپیرهیی مەزنیه وه بە ئیمه گەشتووه.

قەشە سەری نا بە گوئیەو و بە دەنگیک که نیشانە ی هەلچوون بوو، چرپاندی بە گوئیەدا:

—دۆستی بەرپێز، زێری بێخەوشە و تۆزکالیکیش تیکەلە ی
لەگەل نییە! چاودێری قۆلی باکوور لە ئەستۆی تۆیە. لەوێ نەچیتە
دەرەو. بەری لای خوارەو، واتە دالان و هۆلی گەورەش من
ئاگام لێی ئەبێ. ئەبێ ئاگامان لەوانە بێ دین بۆ پارزدرکان. ژنانی
سیخوپی دزەکان وان لە بۆسەدا و چاوەرپوانی ئەو خولەکەن که
پشتیان تیبکەین.

ئەوئەندە قەشە شا کۆتایی بە قسەکانی هینا، دەنگی زەنگی
یانزە و سێ چارەک لیدرا و دەنگی زەنگە گەورەکەش بیسرا.
سەرتاپا کەوتبوویە لەرینەو و ئەم دەنگدانەوێە ئەوئەندە بەشکو
بوو، ژوولییەنی خستبوویە بن کاریگەری خۆیەو. هێزی فەریوی
قرووشە ی ئیتر لە سەر ئەم عەرزە نەبوو.

بەرامە ی بخوور و پەرهی گولەباخ که بە هۆی کۆمەلێک منال
لە بەرگی «سەن ژان» دا ئەرژایە بەر سنوقی قوربان ی پیرۆز،
هەژان و هەلچوونی ئەوی گەیاندبوویە ئەوپەری خۆی.

دەنگدانەوێ قورسی ئەم زەنگانە ئەبوا یە جگە لە ئەندێشە ی
کاری بیست کریکار، که هەر کامە و تەنھا پەنجا سەنتیمی پینەدری
و پەنگە پانزە بیست خیرەومەندیش یارمەتیا ن ئەدات، ئەندێشە یەکی
تری لە مێشکی ژوولییەن دا نەوروژاندایە. ژوولییەن ئەبوا یە لە
بیری پزانی گوریسەکان و لەق بوونی داربەستەکە و مەترسی
زەنگەکە بێ که دوو سەدە جارێک ئەکەوێتە خوارەو. ئەبوا یە
دەربارە ی هۆکاریک بۆ دابەزاندنی مووچە ی زەنگ لیدەرەکان یان
دەربارە ی مزی ئەوان، لە پێگە ی دل پيسووتان یان بەخششیک که
لە خەزینە ی غەیبی کلیساوہ دیتە دەرەو و هیچ زیانیک بە کلیسا
ناگە یەن؛ بیر بکاتەو.

له بری ئەم بېرکردنه وه ژیرانه، پوځی ژوولیهن که ئەم دهنگه زهنگار و زۆر پیاوانه یه توشی هه لچوونی کردبوو، له جیهانی قروشه دا سهرگهردان بوو. هه رگیز نه ئەبێ به قهشه یه کی باش و نه به به پووه به ریکی لیهاتوو! ئەو سروشتانه ی که به و جوړه هه لئه چن و دانه چن، له باشتترین دوخدا ئەبن به هونه رمه ند. ئا لیره دایه که پاده ی له خو بای بوونی ژوولیهن له بهر پوونکی پوژدا ده رئه که وێ. په دهنگه په نجا که س له هه قالانی خویندکاری، له راستی ژیان بگه ن به هو ی نه فره تی گشتی و ژاکو بونه کانه وه، که ئەوترا له بن هه موو بنچکێکدا خو یان هه شار داوه و مله له قیایانه، به بیستنی دهنگی زهنگی مه زنی کلیسا، جگه له مزی زهنگلیده ران، بېر له هیچی تر ناکه نه وه و، به شاره زاییه کی شیاوی بارم^(۹۱) ئەکه نه وه شیکردنه وه ی ئەو لایه نه ی که ئایه ئەو پاره یه ی به زهنگلیده ران ئەدری، ئەهینێ یان ناهینێ؟! ئەگه ر ژوولیهن هه لئیرایه که له پووی ئابوورییه وه بېر له به رژه وهندی کلیسای گه وره بکاته وه، هیژی بېرکردنه وه ی له سنووری مه به ست تیئه په ری، هه ولی ئەدا ئەو چل فرانکه پاشه که وت بکا که بو به پووه بردنی کلیسا له وه رزیکدا دیاریکرا بوو؛ نه ک گوپی بدایه مه سره فی بیست و پینج سه نتیمی.

ئەوسا که دهسته ی پېپوان له خوشتین هه وای دنیادا، ئارام ئارام پړی ئەکرد و له و ویستگه دره وشاوانه ی سهر پړیگادا، که به پووه به ران وه ک پېشپرکی، یه ک له یه ک رازاوه تر سازیان کردبوون ئەوه ستان، له بیدهنگییه کی په هادا، تاریک و پوونکی بیوینه بالی به سهر کلیسای گه وره دا کیشابوو که هیشتا ش هه وای ناو هه وای پړ بوو له به رامه ی خو شی گول و بخوور. بیدهنگی و ئارامی بیخه وش و ناسکی هه وای دالانه دریزه کان،

زیندەخەونی ژوولیهنی شیرینتر ئەکرد. هیچ دەربەسی ئەوە نەبوو،
 کە قەشە شا لە بەشەکە ی تری تالاردا خەریکی چاودێری بوو،
 ئەو خەونە شیرینە ی لئ تیک بدات. چونکە «گیانی» لەو جەستە
 تەنگەبەرە ی بە هەنگاوی ئارام لە بەری لای ژوورەوہی تەلارەکە
 خەریکی کیشک کیشان بوو، دەرھاویشتبوو بۆ بانی بان فراندبووی.
 لە هەموو شت زیاتر لەو لایەنەوہ دُنیا بوو کە نیگەرانی هیچ لایەک
 نەبوو. دُنیا بوو لە بن سەیوانی خزەنەکان جگە لە دوو سئ ژنی
 پاکیزە کەسی لئ نییە. چاوەکانی بە بئ ئەوہی سەیر بکەن؛
 ئەیانینی!

سەرەرای ئەمەش بینینی دوو ژنی زۆر خۆشپۆش کە چۆکیان
 دادابوو، یەکیان لە بن سەیوانی رازدرکان و ئەوی تریش ریک
 لە لای ژنی یەکەمەوہ لە سەر کورسییەک دانیشتبوو، نیوہی ئەو
 هیوری و دل ئارامییە ی برد بۆ خۆی. بە بئ ئەوہی سەیر بکات،
 ئەیینین. دیسانیش لە لە ئەنجامی هەستی پێواری راپەراندنی
 ئەرکی سەرشانی، یا لە ئەنجامی سەرسوورمان بەرامبەر بە باری
 پاک و سادە ی ئەم ژنە بەرژانە، بۆی دەرکەوت کە ئەو سەیوانی
 رازدرکانە قەشە ی لئ نییە! بیری کردەوہ: «زۆر سەیرە، ئەگەر
 ئەم ژن شەنگانە پاکیزەن، بۆ لە بەرامبەر خەزنیکی دا چۆکیان
 دانەداوہ؟ ئەگەریش لە ژنانی ئاریستۆکراتن، دیسان سەیرە کە
 بۆ نەچوون بە ئاسوودەیی لە یەکیک لە بەلکۆنەکان بۆ خۆیان
 دابنیشن؟! ئەو کراسە چەندە شەنگ و لەبار بپاوە! چەندە جوانە!
 بۆ ئەوہی بتوانئ پوختساریان ببینئ هەنگاوەکانی خاوە کردەوہ.

ئەو ژنە ی کە لە بن سەیوانەکە چۆکی دادابوو، لەو بیدەنگیە
 مەزەندە بە بیستنی دەنگی پای ژوولین، تۆزیک سەری بۆ
 لای سوورپاند. لەپەر ھاواریکی کورت لە سینە ی ھا تە دەرەوہ و
 بوورایەوہ.

ئەو ژنەى كە چۆكى دادابوو، ھىزى لەبەر بېرېوو، بە پشستا تەختى عەرز بوو. دۆستەكەى كە لە تەنیشتيەو ھە بوو، يارمەتى دا. ژوولپەن، لە ساتىكدا شانەكانى ژنەى كە وتووى بىنى. ملوانكەيەكى مروارى دەنك درشتى جوان و بادراو كە زۆر ئاشنا بوو، سەرنجى پڤاند. كاتىك كە كەزىەى خاتوو دورڤىنالى دى، چى بەسەر ھات؟! ئەم ژنە خاتوو دورڤىنال و ئەو ژنەش كە ھەولئ ئەدا سەرى بە سىنگىەو ھە پابگرئ و نەھىلئ بگەوئ، خاتوو دورڤىل بوو. ژوولپەن كە ھەپەسابوو، فركەى كرد بۆ لاىان. ئەگەر ژوولپەن فرىا نەكەوتايە، تل بوونەو ھى خاتوو دورڤىنال، خاتوو دورڤىلشى لەگەل خۆى تل ئەكردەو ھە. ژوولپەن، سەرى پەنگ پەپىو و بە بئ ئاگای خاتوو دورڤىنالى لە سەر شانى خۆى بىنى كە تەكەى ئەھات. بۆ ئەو ھى ئەم سەرە شەنگ و نازەننە پال بدا بە پشستى كورسىيە ھەسیرەكەو ھە، يارمەتى خاتوو دورڤىلى دا. ژوولپەن چۆكى دادابوو!

خاتوو دورڤىل ھەرگەرا و ئەوى ناسىيەو ھە.

ئەوسا بە دەنگىك كە نىشانەى دژترىن توورپەى بوو، وتى:
 — دوور كەو ھەر ھە، جەناب! دوور كەو ھەر ھە! لە ھەموو شت زياتر كارىك بگە ئىتر نەتېنىئ. پاستت ئەوئ بىنىنى تۆ بۆتە ھۆى تۆقانى. بەر لە تۆ چەندە بەختەو ھەر بوو. شىوازى تۆ زۆر سامناكە. بپۆ لاچۆ! ئەگەر تۆزىك وئژدان ت ھەيە، لاچۆ، بپۆ!

ئەم قسانە ئەو ھەندە بە تەوژم و جەختەو ھە وترا و ژوولپەن لەم دەمەدا ئەو ھەندە لاواز بوو، دەسبەجئ دووركەوتەو ھە. ئەوساش كە بىرى لە خاتوو دورڤىل كردهو ھە بە خۆى وت: «ئەم ژنە ھەمىشە پقى لە من بوو!»

لە ھەمان كاتدا، سروودى يەكەم دەستەى قەشەكان وەك مڭاندن لەناو كليسادا دەنگى دايەو ھە. قەشە شا بىرنارد چەندىن جار بانگى ژوولپەنى كرد. ژوولپەن سەرەتا گوپئ لىنەبوو. قەشە

به ناچار چوو بۆ لای و وهكو مردوو له پشت ئەو كۆلەكهى خۆى له پشتى هەشار دابوو، دۆزىيهوه و قۆلى گرت. ئەهيوست ژووليهن به جهنابى كاردينال بناسىنى. بەلام كاتىك كه ئەوى بينى رەنگ به پرويهوه نهماوه و وهك گۆچى لىهاتوو و ناتوانى پى ببزىوى، وتى: —كوپم، ئەوه بۆ وات لىهاتوو؟ هى ئەوهيه زۆر كارت كردوو. پاشان قۆلى گرت:

—وهه، وهه! له سهه ئەم كورسىيه بچكۆله پيروزكراوه، له پشت منهوه دابىشه. ئەتشارمهوه.

له و كاته دا تا لای دەرگا گهوره كه هاتبوون.

—ئارام به! هىشتا بيست خولهكى ماوه كه جهنابى كاردينال بگه نه ئىره. ههول بده چاك ببىتهوه. من، كاتى تىپهپىنى جهنابى كاردينال بهرزت ئەكه مهوه، هههچهند پىرم بهلام هىشتاش به گورم.

بهلام كاتى تىپهپىنى كاردينال، ژووليهن وها ئەله رزا كه قهشه شا له مه بهستهكهى خۆى بۆ ناساندنى ژووليهن له گهه كاردينال، ژىوان بوويهوه. پىوت:

—خه مهخۆ، له دهره تىكى تر دا.

كاتى ئىواره، ده پاوهن مۆم نىردرا بۆ نويزگهى فيرگهى ئاينى، كه وهك ئەوترا به هۆى وشتى ژووليهن و خىرايى ئەو له كوژاندنه وهى مۆمه كان دا، پاشه كهوت ببوو. هىچ شتىك له مه درۆتر و ناراستتر پهيدا نه ئەبوو! منالى نه گهت، خۆى وهكو مۆم كوژابوويهوه و لهو ساته وه كه خاتوو دورينالى بينبوو، هىچ بىرىك به مىشكى دا پانه بردبوو.

بەكەم پېشكەوتن

ئەوئەي سەھەردەمى خۇي خانىسى،
كەنئى خۇي خانىسى، مازا و مەولەمەندە!
(پېشپەرەو)

ھېشتا لە دەرياي بى بنى ئەو رووداوەي لە كليسا پروي
دابوو، نەھاتبوويەو بە خۇيا كە رۆژيک سەرلەبەياني، رەبەن
پيرارى مۆن ناردى بەدويدا:

—جەنابى قەشە شا برنارد، نامەيەكى پەر لە ميھرى دەربارەي
تۆ نووسيوە. من لە تىكراي ھەلسوكەوتى تۆ رازيم. تۆ، بە بى
ئەوئەي ديار بى بۆ، لە رادەبەدەر ناپاريز و تەنانت گەوجيشى.
بەلام سەرەپاي ئەمەش دللى تۆ ھەتا ئەمپروش پاك و بەخشندە
ماوئەتەوہ. تىگەشتنى تۆ لە رادەي ئاسايى بەرزترە. سەرجمەن
پزيسكەيەك لە تۆدا ئەيىنم كە نابى پششت گوى بخرى. پاش پانزە
سال كار، خەريكە لەم دامەزراوہ برۆم. تاوانيشم ئەوئەيە كە
ئازادى برپياردانم داوہ بە خوئندكارانى زانست. نە پشتگيريم لەو
رېكخراوہ نەپنيبەي خۆت لە سەر كورسى رازدركان دەربارەيان
قسەت لەگەل كردم، كر دووہ و نە دژيان راولەستاوم! ئىستەش بەر
لە رۆيشتن ئەمەوى كارىك بۆ تۆ بكەم. راستەكەي ئەبوايە دوو
مانگ زووتر ئەو كارەم بكردايە، چونكە تۆ شياوى ئەم پلەيەي.
بەلام دۆزينەوئەي ئەو ناوئيشانەي ئەماندا بينى، كە لە مالەكەت
دۆزرايەوہ رېگەي لەم كارە گرت. من تۆ ئەكەم بە بەرپوئەبەري

راھینانی «سەردەمی کۆن و نوێ».

ژوولیهن که له خۆشیا ئاگای له خۆی بپاروو، خەریک بوو چۆک دابدا و سپاسی خوا بکات. بەلام کاریکی تری کرد که زیاتر له راستی ئەچوو. له رەبەن پیرار نزیک بوویەوه و دەستی گرت و بردی بۆ لیوی.

بەپێوەبەری فێرگە بە دەنگیکی بیزارهوه وتی:

—ئەوه چی ئەکەی؟

بەلام چاوهکانی ژوولیهن له کرداری پاراوتر بوو.

رەبەن پیرار، بە حەپەسانەوه وهک که سێک که سالهههه له کاریگەری هەست و هەژانیکی ناسک دابراوه، پوانییه ژوولیهن. ئەم سەرنج و تێپوانینه رازی بەپێوەبەری ئاشکرا کرد. دەنگی گۆرا:

—زۆر چاکه کورم! من تۆم خۆش ئەوی. خوا ئەیزانی که ئەم خۆشویستنه تۆ پێچهوانه ی ئاره زوی منه. من ئەبێ دادگەر بم. نه رقم له کهس بێت و نه سینگم بکه م به هیلانەه خۆشهویستی کهس. ئەو رینگایه که تۆ له گۆرەپانی ژیان دا هەلتبژاردوو، زۆر دژوار ئەبێ. شتیکت تیا ئەبینم که خەلکی ئاسایی ئەشه مزینێ. بوختان و ئیرهییته له دوو ئەبێ. ویستی پهروهردگار بۆ هەر لایهکت ببات، هاورپیکانت جگه به چاوی دوژمنایهتی، ئەگینا تیت ناروانن. ئەگەر هات و به پرووی خۆشهوه لهگهلت جوولانهوه، بۆ ئەوهیه که زهبری خیانەتیان بههیزتر بێ. ئەم کارهش تهنه یهک دهرمانی ههیه. جگه له خوا که بۆ ته میکردنت له م سستی، توی تووشی ئەم کینه و دوژمنیه کردوو، پرو له کهسی تر مه که. بلا کار و کردارت پاک و بیخهوش بێ. ئەمهیه تهنه هۆکاری پزگاری و تهنه سه رچاوهیهک که بۆ توی ئەبینم. ئەگەر داوینی راسته قینه بگریته و په یوه ندیت لهگهلت راستی بێ پسانه وه بێ، ئەوه بزانه که

دوژمانت درەنگ بى يان زوو پوورەش و شەرمەندە ئەبىن.
 دەمىك بوو ژوولىەن دەنگى ئاشنا و دەنگى دۆستى نەبىستبوو
 و، ئەو ماوەيە ئەوەندە دريژ بوو كە ئەبى لاوازى دەربىرپىنەكەى پى
 بەخشىن. فرمىسكى دابارانە. رەبەن پىرار ئامىزى بۇ ئاوالەكرد و
 ئەم ساتە بۇ ھەردووكيان ماىەى شادمانى و ئارامى بوو.
 ژوولىەن لە خۆشياندا خەرىك بوو فجووقى ئەكرد. ئەم
 پىشكەوتنە، يەكەمىن سەركەوتنىك بوو كە بە دەستى ئەھىنا.
 قازانجەكانى بى سنوور بوو. بۇ ئەوەى مروف پەى بە رادەى ئەم
 قازانجانە ببات، ئەبى چەندىن مانگ و بە ناچارى ساتىكىش بە
 تەنھا نەبووىت و بەردەوام لەگەل ھاوپىيانى وھا پەيوەندى نزيكى
 ھەبووىت كە بوونى باشترينيان ماىەى ژانەسەر و بەشى ھەرە
 زورىان ماىەى ئازار بوو. تەنھا ھات و ھاوارى ئەمانە بەس بوو
 بۇ ئەوەى گيانىكى ھەستيار تىك بدات. شادمانى ئەم دىھاتيانەى
 خواردنى خۆش و پۆشاكى باشيان پىپرابوو، جگە لەو كاتەى پر
 بە سىەكانيان ئەيان نەرانە، چىژىكى ئەوتويان لە بوونى خويان
 نەئەبىنى.

ئىستەكانى، ژوولىەن بە تەنھا خۆى، يان نزيكەى يەك كاتزمىر
 درەنگتر لە خويندكاران نانى نيوەرپۆى ئەخوارد. كلىلى باخ لای
 ئەو بوو، ئەو كاتانەى كە باخ وەك سووچىكى ھىمن و ئارام بوو،
 ئەيتوانى بۆخۆى پىاسەى تىابكات.

ژوولىەن، بە سەرسوورمانەوہ ئەبىنى كە دوژمانىەتى لەگەلى
 كەم بۆتەوہ. چاوەرپوانى ئەوہ بوو كە ئەم پووداوہ دوژمنەكانى
 پتر بكات. ئەو ئارەزووہ نەپنىيەى كە ھەزى ئەكرد كەس لەگەلى
 نەدوى. ئەو ھەزە نەپنىيەى كە لە رادەبەدەر ئاشكرا بوو و ئەو
 ھەموو دوژمنەى بۇ بەدەھىنابوو، ئىتر بە نىشانەى خۆبەزلانينى
 گالئەئامىز نەبوو. ئەم كەردەوہ لە چاوى ئەو بوونەوہرە دپرانەى لە

ناویان دا گیری خواردبوو، به نیشانه‌ی شاره‌زایی ته‌واوته‌ی ئه‌و، له پله‌وپایه‌ی خۆی ژمئردرا.

کینه به راده‌یه‌کی به‌ره‌هست دابه‌زی و به تاییه‌ت له لای گهنجترین هه‌قالان که ببوون به فی‌رخوازی لای ئه‌و و ئه‌ویش به ریز و خۆشه‌ویستییه‌کی فراوانه‌وه له‌گه‌لیان ئه‌جیولایه‌وه، زۆر که‌م بوویه‌وه. ورده ورده لایه‌نگریشی په‌یدا کرد و بانگکردنی به‌مارتین لوسر به‌کاریکی نه‌شیاو دانرا.

به‌لام بۆ ئه‌بێ باسی دۆسته‌کانی، باسی دوژمنه‌کانی بکه‌ین؟ ئه‌م کاره له‌بنه‌ره‌تا دزیوه و زۆرتیش بۆیه دزیوه چونکه مه‌به‌سته‌که‌ی زیاتر له‌گه‌ل راستییه‌کانی ژیان یه‌کئه‌گرێته‌وه. جگه له‌مه‌ش نه‌ته‌وه، خۆ جگه له‌م توخمانه، مامۆستایه‌کی تری مۆرال و به‌ره‌وشتی نییه و به‌بێ بوونی ئه‌م مامۆستایانه‌ش ئه‌بێ چی به‌سه‌ر بێ؟! مه‌گه‌ر پۆژنامه ئه‌توانی شوینی به‌نوێژ بگرێته‌وه؟

له‌و پۆژه‌وه که ژوولیه‌ن بۆ پله‌ی نوویی به‌رزکرایه‌وه، به‌رپویه‌به‌ری فیرگه‌ی ئاینی، ئه‌م ریبازه‌ی هه‌لبژارد که به‌بێ شایه‌ت هه‌رگیز له‌گه‌لی نه‌دوێ. ئه‌م په‌فتاره، چ له‌پوانگه‌ی ئوستاد و چ له‌پوانگه‌ی خویندکاره‌وه ژیرانه و به‌قازانج بوو. به‌لام له‌وانه‌ش زیاتر بۆ خۆی تاقیکردنه‌وه‌یه‌ک بوو. پرنسیپی نه‌گۆر له‌لای په‌ه‌ن پیرار، ئه‌م ژان‌سنیسته سه‌ختگیره ئه‌وه بوو که: ئه‌گه‌ر پیت وایه که‌سیک لی‌هاتوو و شیاوه، له‌به‌رامبه‌ر هه‌ر ئاره‌زوو و له‌به‌رامبه‌ر هه‌ر کاریکی‌دا، له‌مه‌په‌رێک ساز بکه. ئه‌گه‌ر ئه‌م توانایه‌ پاست و په‌سه‌ن بێ، ئه‌و که‌سه ئه‌توانی ئه‌و له‌مه‌په‌رانه هه‌لته‌کینێ یان له‌سه‌ر رێگه‌ لایانه‌ری.

وه‌زی پاو بوو. ئه‌م بیره به‌می‌شکی فۆکه‌دا هات که بزنه کتیویه‌ک، به‌رازیک به‌ناوی دایک و باوکی ژوولیه‌نه‌وه بنی‌ری بۆ فیرگه‌ی ئاینی. که‌لاشی ئه‌م دوو گیانه‌وه‌ره له‌دالانی نیوان

ئاشپەزخانە و ھۆلى نانخواردن دانرا و لەو كاتەدا بوو كە ھەموو خويندكاران چاويان بەم دوو كەلاشە كەوت. بېنىنى ئەم دوو گيانەوەرە، زۆر سەرنجى پاكىشان. بەراز ھەرچەند كوژرابوو، بەلام بوو ھۆى تۆقانى زۆربەيان، بە تايبەتى ئەوانەيان كە جەوانتر بوون. دەستيان ئەدا لە شفرەكانى و بۆ ھەفتەيەك باس ھەر باسى ئەو ھەبوو.

ئەم ديارىيە كە بنەمالەى ژولپەنى ئەبردە پىزى بنەمالە بەرپزەكانى كۆمەلگە، زەبرىكى بەھىزى دا لە ئىرەبى و چنوكى. ژولپەن بە مروڧىكى بالاتر ژمىردرا. سامان و دارايى بەلگەى پەسەنى و بالادەستى ئەو بوو. لە لايەن شازل و بەرچەستەترىن خويندكارانى فىرگەى ئاينى، پېشپركىي ئەو ھەبوو كى زووتر بىي بە دۆستى. زۆر گلەبېشى ھاتە سەر كە بۆچى پېشتر ئەوانى لە سامانى مالە باوكى ئاگادار نەكردووە و ئەو مەترسىيەى بۆ ئەوان بەدېھىناوہ كە لە پىزگرتنى پارەدا تووشى كەمتەرخەمى بىن!

ناونووسىن بۆ خزمەتى سەربازى ھاتە ئاراوہ، كە ژولپەن ۋەكو خويندكارى فىرگەى ئاينى لىي خۆش بوون. ئەم پووداوہ تا ناخى دللى كارى تىكرد: «كە وا بوو ئەو چركەساتەى كە پەنگ بوو بىست سال بەر لەمە بۆ سەرەتاي ژيانىكى پىر لە ھەژانى قارەمانانە بى، ئىتر پوو نادات؟»

بە تاقى تەنى لە باخى فىرگە پىاسەى ئەكرد. دەنگى وتوڧىژى چەند بەنا و كرېكار كە خەرىكى چاككردنەوہى دىوارى ھەوشە بوون بەرگۆيى كەوت.

— ئا، مروڧ بچى باشتەرە، ئەم سەربازگىرىيە جىاوازە!

— لە سەردەمى كابراى سەركولكن^(۹۲)، بەھ بەھ! سەربازى

۹۲- مەبەستيان نابۆلپونە. لە كوردىدا كەسېك كە نەوېرن يان نەيانەوئى ناوى بەپىن، ئەلېن «كابراى سەركولكن».

شتیکى تر بوو. بهنا ئەبوو به ئەفسەر، به سهرتپ، هه موو بینویانه.
 — کهچی ئەمپۆ سهیر بکه، بهس برسی و خازهلۆک ئەچن
 بو سهربازی. ئەوهی که شتیکی ههیه، لای دارایی و له شار و
 دیاری خۆی ئەمینیتهوه.

— ئەوهی به نه داری له دایک ئەبی، به نه داریش ئەمینیتهوه.
 ئەمه وا بووه و هه ر واش ئەبی.
 به نای سییه م هه لیدایه وه:

— ئاه! ئەمویست ئەمه بپرسم. تو بلی راست بی ئەلین کابرای
 سه رکولکن مردوه؟

— ئەمه قسهی فره پاره کانه. خۆت باش ئەزانی، ئەم دهستهیه
 چه نده له کابرای سه رکولکن ئەترسان!

— چ جیاوازییهک! ئەو پوژانه له کوئی و ئیسته له کوئی؟ له
 سه ردهمی ئەودا کاروبار چه نده پیکوینیک بوو! سه یریش له وه دا
 بوو که سپا سالاره کانی خۆی خیانه تیان لیکرد! ئەبی چه نده خاین
 ببویتن؟!

ئەم گفتوگۆیه هه ندی دلی ژولیه نی دایه وه. دوور که وته وه و
 به ئاخ و مخابه وه وتی: «ته نها پادشایهک که خه لکی هیشتاش
 ئەویان له بیره!»

وه رزی تا قیکردنه وه هاته به ره وه. ژولیه ن به پرنسنگدارترین
 شیوه وه لآمی پرسیاره کانی دایه وه. بینی، شازلیش خه ریکه به
 هه موو توانای تیئه کویش.

پوژی یه که م، ئەو مامۆستایانه ی له لایه ن فریله ری جیگری
 به ناوبانگی کار دیناله وه به پێوه بردنی تا قیکارییه کانیان پێ
 سپێردرابوو، له وه ی که ئەبی ناوی ژولیه ن سوړیل، که وه کو
 تا قانه ی ره به ن پیرار ناوی ئەبرا، هه میشه له ریزی ده رچوو ی
 یه که م یان ئەوپه ری دووه م دا بنووسن، زۆر تووپه بوون. له

فیرگەیی ئاینی چەندەها مەرج و گەرەو کرا که له خشتەیی تاقیکارییە گشتیەکان، ژوولییەن ئەبێ بە خویندکاری یەکەم و لە ئەنجامدا شانازی نانخواردن لەگەڵ کاردینال بەو ئەپردرێ. بەلام لە کۆتایی دانیشتنەکەدا، کاتیک که پرسیار لە سەر پینشوایانی فەلە ئەکرا، مامۆستایەکی زیرەک پاش ئەوەی دەربارەیی سەن ژرۆم، چەندین پرسیاری کرد و لە حەزی ئەو بەرامبەر بە سیسپرۆن ئاگادار بوو، بای دایەووە بۆ لای هۆراس و فیژیل و نووسەرانی «بیدین» ی تر. ژوولییەن بە بێ ئاگاداری هەڤالانی خۆی چەندین پارچەیی لە نووسراوەکانی ئەم نووسەرانیە لەبەر کردبوو، بە هۆی ئەو سەرکەوتنەیی بە دەستی هینابوو، خۆی لیکۆراپوو، لەبیری چوو لە چ شوینیکە و لە وەلامی پرسیارە بەردەوامەکانی مامۆستادا، چەندین شیعری هۆراسی لەبەر خویندەووە و بەگۆر و هەژانیکەووە کەوتە وەرگێران و شیکردنەووەیان. مامۆستای تاقیکار لینگەرا بیست خولەک بە ئیشتیای خۆی قسە بکات و بکەوێتە ناو بۆسەکەووە؛ کە لەپەر پووالەتی خۆی گۆرپی و بە تۆسنی و توورپییەووە لیبی هەلگەراپییەووە و کەوتە پلار تیگرتن و سەرکۆنەکردنی، کە تەمەنیکی لە پیناوی ئەم نووسراوە دزیوانەدا بەفیرۆ داوہ و بیروباوهری بیهوودە و تاوانبارانەیی لە میشکی خۆی پەستاوتوو!

ژوولییەن کە هەستی بە فیلی زیرەکانەیی تاقیکار، واتە ئەو داوہی تیییکەوتبوو، کردبوو، بە دەنگیکی پەر لە ملکەچی وتی:

— جەناب، من گەوجم و هەق بە بەرپێزتە!

ئەم شیوازە فیلاویییەیی مامۆستای تاقیکار، تەنانەت لە فیرگەیی ئاینیش بە کاریکی ناشیرین ژمیردرا. واتە ئەمە پریگەیی لەووە نەگرت کە جەنابی مەتران فریلەر، ئەو پیاوہ زییکەییەیی بەو تەردەستییە توپری لیژنەیی نەهینی قەشەکانی لە بزاسۆن دامەزراندبوو، نامە و راپۆرتەکانی بۆ پاریس، دادوهر و سەرۆکی ئاسایش و تەنانەت

سپاسالارهکانی ئەلهرزاند، به دهستی توانای خوئی نمره ۱۹۸ له پيش ناوی ژووليهزدا بنووسی. که یفی کرد که بهو جوړه ره بهن پيراری ژانسنیستی شکست داوه.

له ده سالی پابوردووا، مه بهستی سه ره کی ئەوه بوو که پيرار له سه روکایه تی فیڤرگه ی ئاینی لابیات. ئەم قه شه یه که له ژیانی خویدا، په پیرهوی ئەو پریازه بوو که به ژوولیه نی پيشان دابوو، مروفتیکی پاکیزه و پیبهندی ئەرک و پاسپاردهی خوئی بوو و خوئی ئاویتته ی فیل و پیلان نه کردبوو. به لام خوا ئەو خووه حولولیه ی پی به خشیبوو که به رهمه ک به رامبه ر به سووکایه تی و پق زور هه ستیار بوو. هه ر جنیویک بدرایه له بیرى ئەم گیانه ئاگراوییه نه ئەچوو یه وه. راسته که ی سه د جارن تویه و نزی کردبوو، به لام بوونی خوئی له و پله یه دا که خوا پیی به خشیبوو، به پیویست ئەزانی. به خوئی ئەوت: «من بهر به ژۆزویسیم و بتپه رستی ئەگرم!»^(۹۳)

له خولی تاقیکردنه وه دا، رهنگه دوو مانگ ئەبوو که له گه ل ژوولیه ن قسه ی نه کردبوو. سه ره رای ئەمه ش کاتیک که نامه ی فه رمی به ره نجامی تاقیکردنه وه کان گه یشته دهستی، له بینینی نمره ی ۱۹۸ له به رامبه ر ناوی خویندکاریکدا که به رای ئەو مایه ی شانازی فیڤرگه بوو، بو ماوه ی حه فته یه ک نه خووش که وت و له وه پاش ته نها دلخوشی ئەو گیانه سه ختگیره بوو به وه ی که داموده زگای بخاته گه پ بو چاودیری کردنی ژوولیه ن. کاتیکیش ه یچ نیشانه یه کی توورهبوون و تۆله سه ندنه وه و وره به ردانی له ودا

۹۳ - Society of Jesus، کۆمه له ی ژۆزوییت یان یه سووعیه کان سکیتیکی ئاینی سه ر به کلیسای کاسولیکه، دامه زرتنه ره که ی ئیگناتیۆس لۆبۆلا پيش ئەوه ی بی به قه شه سوارچاک بووه، پۆبه به یه سووعی و سه ربازی عیسا بانگ ئەکرین. سه ده ی ۱۶ دامه زرا و سالی ۱۷۷۳ هه لوه شایه وه، چونکه که وتنه کلاوبازی و پاره دزین و ئیسته ته نها هه ندی که س و ناویکیان ل ماوه ته وه. یه سووعیه کان بو ماوه ی دووسه د سال مامۆستای فه ره نگی ئوروپای کاسولیک بوون. به سه دان فیڤرگه یان هه بوو و هه ولیان ئەدا خویان بخزیننه ناوچه پرۆتستانه کانه وه.

نەبىنى، بە تەواوەتى شادمان بوو.

چەند حەفتە پاش ئەو نامەيەك بە ژوولەين گەشت و تەزووی بە گيانا هیئا. ئەم نامەيە مۆرى پۆستخانەى پارىسى پێو بوو. لە دلى خۆیدا وتى: «ئاخرەكەى خاتوو دورینال كەوتەوە بیری بەلێنەكانى!» كابرای كە بن نامەكەى واژۆ كرددبوو و خۆى بە خزمى ئەو ناساندبوو، پەسیدی برى پینجسەد فرانكى بۆ ناردبوو. نووسەرى نامەكە وتیوى ئەگەر ژوولەين لە خویندەوەى بەرھەمى نووسەرانى لاتین بەردەوام بى، ھەموو سالێك ئەوئەندەى بۆ ئەنێرى. ژوولەين بە سۆزىكى غەمگینەوە بە خۆى وت: «ئەمە كارى خۆیتى! ئەمە سۆز و گەرھى ئەو. ئەيەوى دلم بداتەو. بەلام ئەى بۆ يەك وشەى دۆستانەشى نەنووسیو؟»

ژوولەين سەبارەت بەم نامە بە ھەلەدا چوو بوو. خاتوو دورینال كە دوتمام خاتوو دورقيل ئەبیرد بە رېدا، لە زەریای پەشیمانىيەكانىدا نەوم ببوو. زۆرچار، بە بى ئەوئەى وىستبىتى ئەكەوتەوە بیری بوونەوەرێكى سەمەرە كە ئەو دیدارەى، بوون و ژيانى ئەمى بەراوەرۆو كرددبوو. بەلام ھەرگیز خەوى ئەوئەشى نەئەبىنى كە نامەى بۆ بنوسی.

ئەگەر بە زمانى فیرگەى ئاینى قسەمان بكردایە، ئەماتوانى ئەم پینجسەد فرانكە بە پەرچوویەك بزانی و بلین كە خا جەنابى مەتران دوفريلەرى كرددووە بە سۆنگە، كە ئەم بەخششە بە ژوولەين بدرى.

دوانزە سال پيش ئیستە، جەنابى مەتران دوفريلەر، بە بچوكتەرىن جانتای گەشتەوە ھاتە شارى بزانسۆن و قاو بلاو بوو كە ئەم جانتایە ھەموو دار و نەدارى جەنابىيەتى. بەلام ئیستە يەكێك بوو لە دەولەمەندترین زەمىندارانى مەلەبەندەكە. لە ئەنجامى پيشكەوتنى بەردەوامى، نیوئەى ئەرزیكى كرى و نیوئەكەى تری

وهكو ميرات به جهنابی دولامۆل گه‌یشت؛ كه مه‌زنترين كيشه‌ی نئیوان دوو زه‌ویداری گه‌وره‌ی لئكه‌وته‌وه.

جهنابی لوماركیز دولامۆل، سه‌ره‌پای ژیانی پرشنگذاری له پاریس و ئه‌و پله‌وپایه‌ی له ده‌ربار هه‌یبوو، تیگه‌یشت كه مملانی له بزانسۆن و له دژی چیگری كاردینال، له دژی كه‌سیك كه دانان و لابردنی دادوهران به ده‌ستی توانای ئه‌وه، مه‌ترسیداره. له بری داوای وامیكی په‌نجا هه‌زار فرانکی كرد كه له ژیر ناوی چه‌ند كه‌سیكدا بخریته پای بودجه‌ی ولاته‌وه و داشكانی ئه‌م كیشه بچووكه په‌نجا هه‌زارییه به سوودی جهنابی مه‌تران دوفريله‌ر، غیره‌تی جهنابی دولامۆلی بزواند. پیی وا بوو هه‌ق به‌وه، ئه‌ویش چ هه‌قیك.

به‌لام ئه‌گه‌ر وتنی ئه‌م شتانه‌ش ئازاد بئ، ئه‌بئ بلیین كه كامه دادوهری دادگا، كورپك یان لانیكه‌م ئامۆزایه‌کی نییه كه پیویست بئ هۆی پیشكه‌وتنی له كۆمه‌ل‌دا دا‌بین بكری؟

یه‌ك چه‌فته پاش یه‌كه‌مین برپاری دادگا، جهنابی مه‌تران دوفريله‌ر بو ئه‌وه‌ی نابیناترین خه‌لكان روون بكاته‌وه، سواری فایتوونی جهنابی كاردینال بوو و به ده‌ستی خۆی نیشانی لژیون دونوری برد بو پاریزه‌ره‌كه‌ی. جهنابی دولامۆل كه له سه‌قامگیری په‌فتاری خه‌نیمه‌كه‌ی تۆزئ شپه‌زه‌ ببوو و لاوازیی پاریزه‌ره‌كانی خۆی ئه‌بینی، داوای یارمه‌تی له قه‌شه‌ شه‌لان كرد و ئه‌ویش په‌یوه‌ندییه‌کی له نیوان ئه‌و و په‌به‌ن پیرادا به‌دییه‌نا. له سه‌رده‌می روودانی ئه‌م به‌سه‌ره‌هاته‌دا، چه‌ندین سال بوو كه ئه‌م په‌یوه‌ندییه‌ دریژه‌ی هه‌بوو. په‌به‌ن پیرار له‌م كاره‌دا سروشتی ئاگراوی خسته‌ گه‌ر. له‌په‌سا ئه‌چوو بو سه‌ردانی پاریزه‌رانی جهنابی دولامۆل و له ماوه‌ی ئه‌م سه‌ردان و چاوپێكه‌وتنه‌دا، خۆیشی كه‌وته خۆینده‌وه‌ی دۆسیه‌كه‌ و كاتیك كه هه‌ستی كرد هه‌ق به جهنابی دولامۆله،

لە بەرامبەر جىڭرى بەدەسەلاتى كاردىنال، بە ئاشكرا بوو بە لايەنگرى ماركيز دولامۆل. جىڭرى كاردىنالېش لەم بېشەرمىيە و ئەوېش لە لايەن قولە ژان سنىستېكەو، يەكجار توورە بوو. جەنابى مەتران دوفرىلەر بە دۆستان و نزيكاني خۆى ئەوت:

— سەيرى ئەم ئارىستۆكراتە دەربارىيانه بکەن كە ئەو ھەموو بە خۆيانەوہ ئەنازىن، جەنابى دولامۆل نەك ھەر نوېنەرىكى بچووكېشى وەكو برىكارى خۆى نەناردووہ بۆ بزاسۆن، لە بەرامبەر لابرېدى ئەوېش دا وەك پياوېكى بۆ ماية دەمى دائەخات. سەرەراى ئەمەش بەپېى نامەكانى دۆستان، ئەم ھاوکارە بەرپزە، ھەموو ھەفتەيەك، ھەمبەل و سەرشانىە شىنەكەى لەبەر چاوى ھەركەس كە وەزىرى داد بۆ، ئەنوېنئەوہ.

ھەرچەند پەبەن پىرار لە ئاستى خۆيەوہ زۆر ھەولى دابوو و ھەرچەند جەنابى دولامۆل لەگەل خۆدى وەزىرى داد و بە تايبەت دامودەزگاكانى زۆر بەينى خۆش بوو، تەنھا بەرەنجامى ئەم ھەموو تىكۆشان و چاودىرىيە لە پاش شەش سال تەنھا ئەوہندە بوو، كە بەتەواوہتى شكست نەخوات.

جەنابى ماركيز دولامۆل كە بەردەوام لەگەل پەبەن پىرار سەبارەت بە بابەتېك كە بۆ ھەردووكيان گرىنگ بوو، نامەگۆرپنەوہى ھەبوو، سەرەنجام لە تىگەيشتن و ناسكى سروشتى پەبەن پىرار گەيشت و سەرەراى ئەو نىوانە زۆرەى لە پووى پلەوپايەوہ ھەيانبوو، نامەكانيان پووالەتېكى دۆستانەى بە خۆيەوہ گرت. پەبەن پىرار بە ماركيزى ئەوت كە دوژمنان و نەياران، لىپراون بە تۆمەتى نارپەوا ناچارى بکەن بکشېتەوہ و لە گەرمەى توورەبوونى لەو مامۆستا تاقىكارەى، ئەيوېست فىل لە ژولىەن بکات، بەسەرھاتى ژولىەنى بۆ جەنابى دولامۆل گىرپابوويەوہ.

ئەم خانەدانە سەرەراى ئەوہى كە سامانىكى بىوېنەى ھەبوو،

تۆزۈش دەستقوچا و نه بوو. چەند ھەولې دابوو، رەبەن پىرار نەك ھەر دىيارى، بەلكو تەننەت پارەى پولى نامەكانىشى لىوھرنەگرتبوو. لىرەدا بوو ھەلەكەى قۆستەو و برى پىنجسەد فرانكى بۆ خویندكارە خوشەويستەكەى ئەو نارد.

جەنابى ماركىز دولامۆل زەحمەتى كىشابوو و بە دەستى خۆى نامەى پارەكەى نوسىبوو، ئەمەش ئەوى خستەو و بىرى رەبەن پىرار.

رۆژىك ياداشتىك بە رەبەن پىرار گەيشت كە بۆ كارىكى خىرا، ئەوى بانگەيشت كردبوو بۆ يەككە لە مۆتيلەكانى دەرەوہى شار. رەبەن پىرار لەم مۆتيلە، خزمەتكارەكەى جەنابى دولامۆلى بىنى. خزمەتكار وتى:

— جەنابى ماركىز دولامۆل منى ناردووہ كە فايئونەكەى بەينم بۆ خزمەتى ئىوہ و ھىوادارم پاش خویندەوہى ئەم نامەيە، خۆتان بگەنە ئەو پىريارەى كە لە ماوہى چوار پىنج رۆژدا بىن بۆ پارىس. لە ماوہى ئەم چەند رۆژەدا، من سەردانىكى زەوييەكانى جەنابى دولامۆل لە فرانش كۆنتە ئەكەم و پاشانىش كەى بەرپىزان بە باشى زانى سوار ئەبين و ئەچىن بۆ پارىس.

نامە كورت بوو:

«جەنابى بەرپىز، ئەستۆى فۆت لە دەستى ئازار و كىشەكانى شارستان رزگار بگە و بۆ ھەلمژىنى ھەوا لە كەشىكى ئاسوودەدا وەرە بۆ پارىس. فەرمانم داوہ فايئونەكەم بۆ ماوہى چوار رۆژ چاوەرۋانى پىراردانى جەنابت بى. من بۆ فۆم تا رۆژى سىشەممە لە پارىس چاوەرپىتان ئەبم. جا، جەناب، تەنھا شتىك كە لە ئىوہم ئەوئ، وەلامى ئەرپىيە سەبارەت بەوہى يەككە لە باشترىن قەشەنشىنەكانى دەوروبەرى پارىس بە ناوى بەرپىز تەوہ وەر بگرم. داراترىن كەسىك كە لە دانىشتوانى

كەوشەنى داھاتووى ئۆھەيە، ھەرگىز ئۆھەي نەبىنيوھە، بەلام
لە ڤادەبەدەر قوئى بە فەمقۇرى ئۆھە ئەزانى و؛ ئەو كەسەش
ماركىز دولامۆلە.»

رەبەن پىرارى مۆن، بە بى ئۆھەي پى بزانى، ئەم فېرگەي
ئايىبىيە بە ڤاستى خۆش ئۆويست، كە ناوھەندى دوژمنەكانى بوو،
پانزە دانە سالى ڤەبەق ھەموو بىر و ھۆشى خۆى بو تەرخان
كردبوو. گەيشتنى ئەو نامەيە وەك ئۆھە وا بوو كرابى بە بەرپرسى
جىبەجىكردنى نەشتەرگەرييەكى زۆر پۆويست و زۆر بە ئازار.
دەركرانى مسۆگەر بىوو. بو پاش سى پۆژ لەگەل خزمەتكار ژوانى
دانا.

بو ماوھى چل و ھەشت كاتژمىر ياوى كرد. ئاخەرەكەي
نامەيەك بو جەنابى دولامۆل و يەكيشى بو جەنابى كاردىنال
نووسى كە شاكارى دارپۆزانى قەشەيى بەلام ھەندىك دوورودرېژ
بوو. دژوار بوو كە مرۆف ڤستەيەك پەيدا بكات لە ڤستەكانى ئەم
نامەيە ڤازاوتەر بى و بۆنى ڤىزىكى بېرپاتر لەم دەستەواژانەي
لېبى. سەرەڤاى ئەمەش ئەم نامەيە كە مەبەستى ڤوورەشكردنى
جەنابى مەتران دوڤرلەر لە بەردەمى گەورەكەي دا بوو، ھۆكارى
ھەموو سكاللا گەورەكانى نووسى و تەنانەت باسى ئەو تىوانجە
ھەست برىندراكەر و ئازارە دزىوانەشى كرد كە بو ماوھى شەش
سال، ددانى بە خۆى دا گرتبوو، ئەوا ڤەبەن پىرارى ناچار كردبوو
سنوورى خۆى بەجى بهيلى. ئىزنگ و ئاورودووى لە ھەمارەكەي
ئەدزن و ژەر ئەدەن بە سەگەكەي و ھتد و ھتد...

پاش تەواوكردنى ئەم نامەيە، ناردى بە دواى ژوولپەن دا
كە وەكو ھەموو خويندكارەكانى فېرگە، كاتژمىر ھەشتى ئىوارە
خەوتبوو. بە ژوولپەنى وت:

— خۆ ئەزانى كۆشكى كاردىنال لە كوئىيە؟ ئەم نامەيە ببە بو

خزمه تی جه نابی کار دینال. هیچ لیت ناشارمه وه که ئەتتیرم بۆ ناو گه له گورگ. سه رتاپا چاو و گوئی به. هه ول بده وه لآمی درۆ نه ده دیته وه، به لآم ئەوهش بزانه ئەوهی پرسپارت لئ ئەکا، به وه که هیفی ساز ئەبئ ئەگه ر بتوانئ، ئازاریک به تو بگه یه نئ. کوپی ئازیزم، زۆر شادمانم که بهر له وهی به جیت بهیلم، ئەم ئەزمونه ت پی فیڕ ئەکه م. چونکه هیچ له تو ناشارمه وه. ئەو نامه ی که تو ئەبیه ی ئەوه نامه ی کارکه ناری منه.

ژوولیه ن پام! په به ن پیراری خو شئه ویست. سرووشیکی بیهووده وریای ئەکرده وه: «که وا بوو پاش رویشتنی ئەم پیاوه پاکیزه یه، پیکخواوی دلئ پیروژ، پله ی من دائه به زینئ و رهنگه له فیڕگه ش دهرم بکه ن!»

نه ی ئەتوانی بیر له خوی بکاته وه. هوی شپرزه بوونی ئەوه بوو که ئەه یویست رسته یه کی له بار دروست بکات و راستیه که ی، توانای ئەوه ی له خوی دا نه ئەبینه ی.

— ده ی دۆستی من، ناته وی برۆیت؟

ژوولیه ن به ترس و شه رمه وه وتی:

— به لآم قوربان وه ک من ئاگام لیبئ، به پیزتان له و ماوه درێژه ی به پڕه به ری فیڕگه بوون، هیچ پاشه که وتیکتان نییه. من شه شه سه د فرانکم هه یه...

قولپی گریان پێگه ی له وه گرت درێژه به قسه کانی بدات.

به پڕه به ری پێشوو به ده نگیک ی سارد وتی:

— ئەوهش له به رچاو ئەگیرئ. زوو بپرو بۆ سه رای کار دینال،

درهنگ ئەبئ.

رێکهوت وا بوو که ئەو شه وه جه نابی مه تران دوفریله ر له هۆلی سه رای کار دینال کیشک بئ. جه نابی کار دینال له پارێزگاری میوان بوو. به م جوړه ژوولیه ن نامه که ی دا به خودی جه نابی

مەتران دوفرىلەر بەبى ئەوھى بىناسى!

ژوولىەن بە سەرسووپمانەوھى بىنى كە ئەم قەشەيە بە بى ئەوھى پېرىنگىتەوھى، نامەيەك كە ھى جەنابى كاردىنال بوو، كەردەوھى. دەسبەجى نىشانەيەكى سەرسووپمان، ئامپتە بە خۇشپىيەكى لەبار لە پوخسارى قۆزى جىگرى كاردىنال دا دەرکەوت و سەنگىنى و خۇگرى ئەو نىشانەيە پەرى سەند. كاتىك كە جىگرى كاردىنال خەرىكى خويىندەوھى نامەكە بوو، ژوولىەن لە جوانى ئەم قەشەيە سەرى سووپمابوو. ھەلىكى دەسكەوت و لىي پوانى. ئەو پوومەتە ئەوئەندە ناسك بوو و ھىلەكانى ئەوئەندە ديار بوو، ئەگەر خاوەنى ئەم پوومەتە جوانە تەنھا بۇ ساتىك ئاگای لى نەبوايە، بوى ھەبوو نىشانەكانى ناراستى دەرېخەن و لە سەنگىنى و سامى كەم بکەنەوھى. چ جايە ئەگەر ئەم ناسكىيە نەبوايە سامىكى پترى ئەبوو. لووتى كە زۆر ھاتبويە پېشەوھى، ھىلىكى بەدى ئەھىنا كە تا دوا رادە رىك بوو. بەلام بە داخەوھى ئەو نيوروخى كە لە لايەكەوھى زۆر ناوازە بوو، بە شىوھىەكى ناچارى، وەكو رىوى لىكردبوو. جگە لەوھش ئەم قەشەيەكى كە بە پوالەت تا ئەو رادەيە لە كاركەنارى رەبەن پىرار شادمان بوو، ئەوئەندە بە جوانى جلى لەبەر كەردبوو كە لە ھىچ قەشەيەكى تردا نەى بىنىبوو؛ زۆر لە لای پەسەند بوو. ژوولىەن، تەنھا پاش ماوھىەك زانى كە بەھرى جەنابى مەتران دوفرىلەر لە چىدايە. جەنابى مەتران دوفرىلەر ئەو نھىنىيەكى ئەزانى كە خودى كاردىنال، واتە ئەم پىرەمىردە خۇشەويستەى بۇ ژيان لە پاریس دروستكراوھى و وەك غەوارە ئەپوانىتە بزاسنۇن، بە چىيەوھى سەرگەرم بکات! ئەم كاردىنالە ھەم چاوەكانى زۆر كز بوون و ھەم زۆرىش ھەزى لە ماسى بوو. جەنابى مەتران دوفرىلەرىش دانە دانە دېكى ئەو ماسىيەكى لى ئەكەردەوھى كە لە بەردەمى كاردىنال دا دايىنابوو.

ژوولیه، ئارام و خامۆش. ئه‌پروانییه قه‌شه که دیسانه‌وه دهستی کردبوویه‌وه به خویندنی نامه‌که. له کاته‌دا ده‌رگا‌که به توندی کرایه‌وه. خزمه‌تکارێک که جلی گرانبه‌های له‌به‌ر بوو، به خیرایی تێپه‌ری. ژوولیه، جگه له‌وه‌ی ئاو‌ر بۆ لای ده‌رگا‌که بداته‌وه، فریای هیجی تر نه‌که‌وت. پیره‌مێردێکی وردیله‌ی بینی که چه‌لیپایه‌ک به سینه‌یه‌وه بوو. کړنۆشی برد. کاردینال بزه‌یه‌کی میهربانانه‌ی بۆ کرد و تێپه‌ری. قه‌شه جوانه که‌وته دوا‌ی و ژوولیه‌ن به ته‌نها مایه‌وه و به ئاسووده‌یی که‌وته په‌سنکردنی سه‌رتاپای ئه‌و هۆله به‌هه‌شتیه.

کاردینالی بزاسۆن، ئه‌م پیاوه خاوه‌ن که‌سایه‌تییه، که زۆری ئازار چه‌شتبوو، به‌لام دژوارییه‌کانی سه‌رده‌می دوورودرێژی کۆچبه‌ری نه‌یتوانیبوو بیرمێنی، له‌هه‌فتا‌و پینچ سا‌ل زیاتر بوو و نیگه‌رانی سه‌باره‌ت به‌وه‌ی له‌ ده‌ سا‌لی داها‌تو‌دا پروو ئه‌دا، زۆر که‌م بوو.

کاردینال وتی:

— ئه‌م خویندکاره وشته که له هۆله‌که‌دا بینیم کێیه؟ مه‌گه‌ر فه‌رمان نییه که خویندکار له‌مکاته‌ی شه‌ودا خه‌وتبێ؟

— به‌رێز، سویند ئه‌خۆم که ئه‌م یه‌که به ته‌واوه‌تی به‌ئاگایه. هه‌واڵکی گرنگی هیناوه و ئه‌ویش نامه‌ی کارکه‌ناری ته‌نها ژان‌سنیسته که له که‌وشه‌نی ده‌سه‌لاتی به‌رێزتان‌دا ماوه. ئه‌م ربه‌ن پیراره سامناکه ئاخه‌ره‌که‌ی له واتای ئه‌ماژه‌کان گه‌یشتووه. کاردینال به پیکه‌نینه‌وه وتی:

— زۆر چاکه! به‌لام من ئه‌و توانایه له تۆدا نابینم که بتوانی جیگرێکی بۆ بدۆزیته‌وه که لێوه‌شاوه‌یی هه‌بێ. بۆ ئه‌وه‌ش نرخێ ئه‌و پیاوه‌ت پێ بسه‌لمینم بانگی ئه‌که‌م بۆ نانی نیوه‌پۆ بیت بۆ ئیره. جیگری کاردینال ویستی چه‌ند وشه‌یه‌ک ده‌رباره‌ی هه‌لبژاردنی

بەپێوەبەری تازە بدوێ. کاردینال کە زۆر ئامادەى وتووێژ دەربارەى ئەو بابەتە نەبوو، پێى وت:

— بەر لەوەى یەکیکی تر بەئینین، ئەبێ لانیكەم بزانی ئەمەیان بۆ ئەروات. ئەو خۆیندکارەم بۆ بانگ بکە. ئەلێ قسەى راست لە دەمى منال ببیسە!

ژوولیهن بانگ کرا. بە خۆى وت: «ئێستە ئەکەومە نێوان دوو پشکنەرى بیروپرا!» هەرگیز تا ئەو رادەى خۆى بە جەربەزە نەبینبوو. کاتى چوونە ژوورەو، دوو خزمەتکاری کە لەگەت کە جەکانیان چاکتر لە هى جەنابى قالینۆ بوو، خەریک بوون پوویش و بەرەکیان لەبەرى جەنابى کاردینال دانهەند. کاردینال بەر لەوەى باسى رەبەن پیرار بکات، پرسیارکردن لە خۆیندن و نمرەى ژوولیهنى بە پێویست زانى. تۆزیک باسى بنەماکانى دینی کرد و سەرى سووپما! هەر زوو پویشتن بۆ سەردەمى کۆن و باسى قیژژیل و هۆراس و سیسپۆن. ژوولیهن بە خۆى وت: «هەر ئەم ناوانە منى کرد بە شاگردى ژمارە ۱۹۸. هیچم نییه لە دەستى بدهم. دەسا با بدرەوشینەوه!» سەرکەوت. کاردینال کە خۆى ئوستادى کولتور و وێژەى سەردەمى کۆن بوو، حەپەسا.

لە میوانى پارێزگار، کچیک کە زۆر بەناوبانگ بوو، شیعەرى «مادلین»^(۹۴)ى لەبەر خۆیندەوه. کاردینال باسى وێژەى ئەکرد و ئەوەندەى نەبرد کە رەبەن پیرار و هەموو کارەکانى تری لە بیر بردهوه و دەربارەى دەولەمەندى یان هەژار بوونى هۆراس لەگەل خۆیندکارەکە کەوتە مشتومر. کاردینال چەند شیعەرى لەبەر خۆیندەوه، بەلام هەندىجار بیری سست بوو، ژوولیهن دەسبەجێ شیعەرەکەى تا کۆتایى ئەوتەوه و شتییک کە ببوویه هۆى سەرسووپمانى کاردینال ئەوه بوو، کە ژوولیهن یەک تۆزیش لە

شیوازی وتووژ نه ئه چوویه دهره وه. بیست سی دپری وهها به زمانى لاتین ئه وته وه، وهک بلئی باسی رووداوه کانی فیگرگه ئه کات. ماوهیه ک باسی فیژیل و سیسرۆن کرا و سه ره نجام کاردینال، ناخودئاگا که وته په سنکردنی ئه م خویندکاره گه نجهی فیگرگه ی ئاینی:

— پیم وانیه که سی تر له مه باستر خویندبیتی.

ژولیه ن وتی:

— قوربان، فیگرگه ی ئاینی ئه توانی سهد و نه وه د و ههشت خویندکار به به لگه ی به ریزتانه وه بهینیتته خزمه تان که هه ره هموویان له من باسترن.

کاردینال که له م ژماره یه سه ری سوورمابوو، وتی:

— چۆن شتی وا ئه بی؟

— بچوکی خۆتان بۆ سه لماندنێ ئه و بابته به لگه ی فه رمیم هه یه. له تاقیکردنه وه ی سالانه ی فیگرگه، ئه م بچوکه سه ره پرای ئه وه ی وهک ئیسته وه لامی هه موو پرسیاریکم دایه وه، که بووه هۆی سه رسوورمانی خاوه ن شکۆ، که چی بووم به خویندکاری ژماره سه د و نه وه د و هه شته م.

کاردینال به پیکه نینه وه پوانیه جه نابی مه تران دوفريله ر و هاواری کرد:

— ئه ها! بۆمان دهرکه وت! واته ئه مه خویندکاره تاقانه که ی ره بن پیراره. ئه شبوایه وا دهر بچی. به لام ئه م شتانه له شه پ و قرده ا په وایه.

ئه وسا رووی کرده ژولیه ن و وتی:

— دۆستی ئازیز مه گهر تۆیان له خه وه له نه ساندووه بۆ ئه وه ی

بتنیرن بۆ ئیره؟

— به لئ قوربان. من له ماوه ی بوونم له فیگرگه ته نها یه کجار

ھاتوومەتە دەرەوہ. ئەو يەكجارەش بۇ يارمەتيدانى قەشە شا
برنارد بۇ پازاندنەوہى كليساى گەورە لە پوژى جەژنى خوادا بوو.
كاردىنال وتى:

— زۆر چاكە، ئافەرىن! سەيرە! كە واتە ئەوہ تۆ بووى ئاوا
بویرانە چەپكى پەپرەكانت لە سەر سەيوانەكە دانابوو؟ ئەم چەپكەى
پەرانە ھەموو سالېك موچرپكە بە لەشمدا ئەھىنى. ھەميشەش لەوہ
ئەترسم نەكا يەكېك بە ھۆى ئەو پەرانەوہ شتېكى لى بەسەر بى.
دۆستى من، تۆ زۆر پېش ئەكەوى، بەلام من نامەوى لە برسان
بتكوژم و ژيانت بوەستېنم كە ئەزانم زۆر پىرشنگدار ئەبى.

بە فەرمانى كاردىنال، پسكىت و شەرابى مالگايان ھىنا.
ژوولپەن زۆرى لەو پسكىت و شەرابە خوارد و جەنابى مەتران
دوفرىلەر كە ئاشناى خوى كاردىنال بوو ئەيزانى كە حەز ئەكە
خەلكى بە ئىشتيا بخۆن، لە ژوولپەن زياترى خوارد.

كاردىنال لە پەرەسەندى كۆتايى شەونشېنيەكەيان زياتر
شادمان بوو. ماوہىەك باسى مېژووى كليساى بۇ كرد. زانى كە
ژوولپەن لەم بابەتە تىناگا. كاردىنال باسى بارى مۆرالى ئىمپىراتورى
رۆماى لە سەردەمى پادشايانى سەدەى كونستانتىن دا كرد. دوایىن
سالەكانى بتپەرستى لەگەل ئەو گومان و دېدۇنگىيە پووبەپوو
ببوو كە لە سەدەى نۆزدەھەمدا پۆحە غەمگىن و نائومىدەكانى
پەرىشان كردووه. جەنابى كاردىنال زانى كە ژوولپەن تەنانەت
ناوى تاسىتېش نازانى.

ژوولپەن وتى كە بەرھەمەكانى ئەم نووسەرە لە پەرتووكانەى
فېرگە نىيە و ئەمە بووہ ھۆى سەرسوورمانى كاردىنال.
بە خۆشپىيەوہ وتى:

— بەپارستى شادمان بووم كە ئەوہم بىست. تۆ كېشەيەكت
لە كۆل كردمەوہ. دە خولەكە بىر لەوہ ئەكەمەوہ بە ھۆى ئەم

شه‌ونشینییه‌وه که به شیوه‌یه‌کی چاوه‌پروان نه‌کراو پۆت ساز کردم، سپاست بکه‌م. پیم وانه‌بوو خویندکاریکی فیرگه تا ئەم پاره‌یه خاوه‌ن زانست و تیگه‌یشتن بی. هه‌رچه‌ند ئەم دیارییه شتیک نییه شه‌رع رای لییی، ئەمه‌وی به‌ره‌مه‌کانی تاسیت پێشکه‌ش به تو بکه‌م.

به فرمانی کاردینال هه‌شت په‌رتووکیان هینا که له پروانگه‌ی به‌رگه‌وه زۆر ناوازه بوو. کاردینال ویستی به پینووسی خۆی له په‌ره‌ی یه‌که‌می به‌رگی یه‌که‌م دا پیروۆزباییه‌ک به زمانی لاتین بۆ ژولیه‌ن بنووسی. کاردینال شانازی به شاره‌زایی خۆی له زمان و فه‌ره‌نگی لاتین دا ئەکرد و سه‌ره‌نجام به ده‌نگیکی پر له هه‌ته‌ر که له‌گه‌ل به‌شه‌کانی تری گفتوگۆکه جیاواز بوو، وتی:

— ئە‌ی جه‌وان، ئەگه‌ر ژیر بی، پۆژیک ئە‌بی به خاوه‌نی باشتترین قه‌شه‌نشینی که‌وشه‌نی بن ده‌سه‌لاتی من. نه‌ک مه‌ترانی قه‌شه‌نشینی که تا سه‌رای کاردینال سه‌د فرسه‌نگ بی. به‌لام ئە‌بی ژیر بی.

کاتی که زه‌نگی نیوه‌شه‌و لیدرا، ژولیه‌ن به په‌رتووکی بن باخه‌لیه‌وه، له سه‌رای کاردینال هاته ده‌روه‌ه، ته‌واو سه‌ری سوورپما‌بوو.

جه‌نابی کاردینال، یه‌ک وشه‌ش باسی په‌به‌ن پیراری له‌گه‌ل نه‌کردبوو. ژولیه‌ن، له هه‌موو شت زیاتر ئە‌ده‌ب و میه‌ره‌بانی کاردینالی له‌لا سه‌یر بوو. هه‌رگیز نه‌ی بینیبوو ئە‌ده‌ب و له‌سه‌رخۆیی به‌و سه‌نگینییه سادوه‌ه پیکه‌وه کۆبوو‌بیتنه‌وه. کاتی که ژولیه‌ن دووباره چاوی به په‌به‌ن پیراری مۆن که‌وته‌وه، له هه‌موو زیاتر، له‌و ناکوکیه‌ی که له ئارادا بوو، سه‌ری سوورپما. قه‌شه‌ پیرار به بی ئوقره چاوه‌پرسی ئە‌کرد و کاتی که ژولیه‌نی بینی هه‌ر له دووره‌ه هاواری کرد:

— چىيان پىۋى وتى؟

كە ژوولىيەن لە ۋەرگىپرانى قسەكانى كاردينال بە زمانى لاتىن توۋى كىشەى ھەبوو، بەرپۆۋەبەرى پىشۋوى فىرگە بە ۋە دەنگە توۋرە ۋە نەپۆرەى خۆى وتى:

— بە فەرانسە قسە بەكە ۋە ھەموو گوتەكانى جەنابى كاردينال بى كەم ۋە زىياد بگىرەۋە.

لەگەلى دا پەرەكانى بەرھەمە جوان ۋە نايابەكەى تاسىت كە ئەتوت لىۋارە زەرپەفتەكانى بوۋتە ھۆى ترس ۋە نەفرەتى، ھەلدایەۋە ۋە وتى:

— چ ديارىيەكى سەير لە لايەن جەنابى كاردينال ۋە ئەدرى بە خویندكارىكى جەۋانى فىرگەى ئاينى!

دوۋ كاتژمىر لە نىۋەشەۋ تىپەرىيوۋ كە پاش بىستىنى راپۆرتە دوۋرودرېژەكە، رېگەى بە شاگردهكەى دا بېرواتەۋە بۆ ژوورەكەى خۆى.

بە ژوولىيەنى وت:

— بەرگى يەكەمى تاسىت كە پىرۆزبايىيەكەى جەنابى كاردينالى تىايە، بدە بە من. ئەم دىپرانە كە بە زمانى لاتىن لەم پەرتوۋكە دا نووسراۋە، پاش رۆيشتىنى من ئەبى بە قەزاۋەگىپت. ئەۋە بزانه كورپى شىرىنم، جىگرەۋەى من ۋەك شىرىكى توۋرە بە دۋاى نىچىرەۋە، لەگەلت ئەجوولئىتەۋە.

بەيانى ئەۋ پۆۋە، ژوولىيەن لە شىۋازى ئاخافتنى ھەقالەكانى دا شتىكى سەيرى بىنى. بەلام سەرەپراى ئەمەش ھەۋلىدا سەنگىنى خۆى بپارىزى. بە خۆى وت: «كە ۋا بوۋ ئەمە بەرەنجامى كاركەنارى رەبەن پىرارە! ھەموو باسى كاركەنارىيەكەيان بىستۋە. واتە كە ئەۋ دەربرىكى ۋە من تاقانەى ئەۋ بىم، ئەبى لەم ھەلسوكەۋتانە دا سووكايەتتىك ھەبى.» بەلام نەى ئەتۋانى ئەۋ سووكايەتتىك بىنى.

به پېچه وانه وه، له چاوی نه وانه دا له بهر ژورره کان نه یانی بینی، هیچ دوژمنایه تیبه کی تیا نه بوو. «مه به ستیان له م کارانه نه بئ چی بئ؟ بئگومان داویکیان بؤ ناومه ته وه. نه بئ پاریز بکه م و ئاکام له خوم بئ.» سهره نجام خویندکاره نه وه اله که هی قئیریری به پیکه نینه وه پرسپاری لیکرد:

— کؤبه ره می تاسیت؟

نه وه ندهی نه م رسته یه بیسترا وه ک کئبه رکئ، هه موو هه ولیان نه دا له پیروزیایی کردنی ژولیه نه دا پیش بکه ون. بابه تی نه م پیروزیایی کردنه نه ک هه ر نه و دیارییه به نرخه ی جه نابی کاردینال، به لکو نه و وتووئزه دوو کاتژمیریه بوو له نیوانیان دا. هه موو که س له فیرگه موو به موو ورده کارییه کانی نه م گفتوگویه نه زانی. له و ساته وه ئیتر ئیره یی له ئارادا نه بوو. هه ر هه موو بیوون به دوستی! قه شه کاستانید که ته نانه ت رۆژی پیشوو زور ناشیرین له گه لئ جوو لآبوویه وه، قولئ گرت و فه رمووی لیکرد به ره و هوئی نانخواردن.

سه باره ت به لاوازیی خورسک له سروشتی ژولیه نه دا، مه راییکردنی نه م خه لکه وه ک نه شکه نجه وا بوو و نه م دوو پرووییه بووه هوئی نه فره ت و هیچ خویشییه کی به دی نه هیئا.

لای نیوه پو، په به ن پیرار پاش وتاریکی کورت و توند بؤ شاگرد هکانی مالواوی لیکردن. پئی وتن:

— پیم بلین بزائم، ئایه خوازیاری نه م دنیا، خوازیاری ده سکه وتی کومه لایه تی و چه زی سه رۆکایه تی و چیژی گالته و گالته به قانون کردن و نه تانه وئ بییاکانه به گز هه موو که س دا بچنه وه یان خوازیاری رزگاری و به خته وه ری هه میشه یین؟ هه ن له ناوتانا هیشتا چاو و گوئیان به سراوه و له م بواره دا زور نه چونه ته پیشه وه، بؤ تیگه یشتن له م خوله نه بئ جوان چاویان

بەكەنەو.

هېشتا رەبەن پېرار نەپۆشتېوو كە دەستەي «دلى پېرۆزى عېسا» بۆ خويىندى نزاى «ستايشى پەروەردگار» چوون بۆ پەرسىتگە. هېچكەس لەم فېرگەيە وتارەكەي رەبەن پېرارى بە گرنىگ وەرنەگرت. لە ھەموو لايەك ئەوترا لە دەركردنى خۆى زۆر قەلس بوو. تەناتەت يەك خويىندكارىش ئەوئەندە سادە نەبوو كە كشانەو لەو پۆستەي كە ئەو ھەموو پەيوەندىيەي لەگەل بەلېندارە گەورەكان بەدېھىناو، بە بەرەنجامى ويستى خودى ئەو دابىتىن!
رەبەن پېرار پۆشت و لە جوانترىن ھوتىلى شار ژوورى گرت و بە بيانوى ئەوئەي كە كارى نىيە، بېرارى دا دوو پۆژ لەو ميوانخانەيە بمىنىتەو.

كاردىنال بۆ نانى نيوەپۆ ميوانى كردبوو و، بۆ ئەوئەش تۆزى بە جىگرەكەي جەنابى مەتران دوفرىلەر پېبەكەنى، ئەيويست خەلاتى بكات. كاتى خواردنى دىسر ھەوالىكى زۆر سەير لە پارىسەوئە گەشت كە رەبەن پېرار كراوئە بە پېشئوئىژى ناوچەي زۆر جوانى (ن) لە چوار فرسەنگى پايتەخت. كاردىنالى نيازپاك لە ناخى دلەو پېرۆزبایى لىكرد. لە سەرتاپاي ئەم ھاوكىشەيەدا يارىيەكى زىرەكانەي بىنى كە زۆر شادى كرد و مەزنترىن متمانەي بە بەرەمەندى رەبەن پېرار لەودا بەدېھىنا. نامەيەكى پشتگىرى جوانى بە زمانى لاتىن پىدا و جەنابى مەتران دوفرىلەرى بىدەنگ كرد كە ئەيويست ناپەزايى دەربېرى.

جەنابى كاردىنال، ئەم بەزمى پەسكردنەي بۆ شەو، گواستەوئە بۆ مالى ماركىز دو رۆبەنپەرە. ئەم ھەوالە بۆ ئارىستۆكراتەكانى بزانسۆن ھەوالىكى گرنىگ بوو. سەبارەت بەم مېھرەبانىيە بەرامبەر بە رەبەن پېرار، بۆچوونى جياواز ھەبوو. پىتان وا بوو رەبەن پېرار ئەبى بە كاردىنال و ئەوانەي ورياتر بوون جەنابى دۆلامۆليان ئەبىنى

بووه به وهزیر و ئه وهشیان به هه ل زانی بزیه کی ته وسایو بدن به قه برغهی جه نابی مه تران دوفريله ردا که له میوانی خانه دان و دهمراستان فیزی ئه فرۆشت.

به یانی ئه و پۆژه خه لکی له شه قام و بازار که وتنه دوی ره به ن پیرار و که ویستی بو پراویژ بچی بو لای پاریزهرانی مارکیز دولامۆل، ماگازهدار و بازرگان له کۆگاکانیان هاتنه دهره وه. ژانسنیستی مۆن که له هه مووشت توورپه بوو، ماوه یه کی دوورودیژ له گه ل ئه و پاریزهرانه ی بو جه نابی دولامۆلی هه لپژاردبوو، پراویژی کرد و پاشان چوو بو پاریس. دوو سی خویندکار تا ته نیشته ئه و فایتوونه ی هیمای سه رده رگا که یان لا جوان بوو، له گه لی چون. ره به ن پیرار هه له یه کی کرد و وتی: «پاش پانزه سال به ریوه بردنی فیگرگه ته نها به پینجنسه د و بیست فرانک پاشه که وته وه له بزانسۆن ئه چیته دهره وه.» دۆستانی به گریانه وه له ئامیزیان گرت و له ناو خویان دا وتیان: «قه شه ی میهره بان ئه بوایه ئه م درۆیه نه کات؛ به راستی جیگه ی پیکه نینه!»

خه لکی ئاسایی که پاره په رستی چاویانی کویر کردبوو، نه یانته توانی له وه تیگه ن که ره به ن پیرار ماوه ی شه ش سال به تاقی ته نها له دژی ماری ئالاکۆک و دلی پیروزی عیسا و ژۆزویته کان و کاردینالی خوی دا به پاکی و راستگویی خه باتی کردوه.

بهرز هفر

تهنھا يهك خازناوي خانه ماخجرون ماوه:
خازناوي «ماروك» (%)،
خازناوي «ماركيز» گالته خاميزه،
هلكي به بيستني خازناوي «ماروك» خاورئه مدهده!
(گوفاري ئه دينبورق)

ماركيز دولامول به بئ پرفتاري دهستگرد و پواله تي تايهت
به ئاريسٽوكراته كان كه لاي ههندي پسهند و لاي ههنديك
ناپهسهنده، رهبن پيراري بهخير هينا. ئه م كارانه مايه ي كات
به فيرودان بوو و ماركيز ئه وهنده سه رقالي كاري مه زن بوو كه
كاتي ئه وه ي نه بوو به فيرودي بدات.

ئه وه شهش مانگ بوو كه ماركيز خه ريكي پيلانيك بوو تا
شا و نه ته وه برپاري و هرگرتني وه زاره تيک بدات كه وه كو سپاس
و پيزانين نازناوي دووك بدا به ئه و.

جه نابي ماركيز دولامول، چه ندين سال بوو چاوه پرواني
پاريزه ريكي بوو له شاري بزانسون تا راپورتتيكي راست و پروني

۹۵ - هيرارشي ئاريسٽوكراسي يان نوييليتي يان خانه دان بوون گرنگيه كي تايه تي له
ژياني ئورووپاييه كان به تايهت له سه ده كاني ناوه راستدا هه بوو و له پله به كه وه
بو پله يه كي بالاتر جياوازيه يه كي يه كجار زوري له روانگه ي باري كومه لايه تي و
دارايي و ده سه لاته وه هه بوو. پله كاني خانه دان بوون:

له فه رانسه: دووك، پرينس، ماركيز، كونت، فيكونت، بارون.
له برتانيا: دووك - دوشيز، ماركيز - مارشينه ز، ئيرل - كونتيس، فايكونت - فايكونتيس،
بارون - بارونيز، لورد - له يدي.

دەربارەى كېشەكەى لە فرانش كونته بۆ بنیرى. بەلام كاتىك كە خودى پارىزهەرى بەناوبانگ سەر لە كېشەكە دەرنەكات، چۆن ئەتوانى بە پوونى بۆ ئەمى بگىرپیتەوه. كاغەزىكى چوارگۆشه كە قەشە داى پىي، ھەموو شتىكى پوون ئەكردهوه.

ماركيز، پاش ئەوھى لە ماوھى كەمتر لە پىنج خولەكدا خۆى لە دەست داب و نەرىتى بەخىرھىنان و ھەولپەرسى پزگار كرد وتى:

—رەببانى ئازىز، من لە نىوان ئەم بەختەوھىيە پەرەسىنەدا كە گوايە پىم گەشتووھ، دەرفەتى ئەوھم نىيە بە دوو بابەتى زۆر گرنگى ژيانم واتە خىزان و كارەكانم رابگەم. من لە رادەبەدەر گرنگى بە پاراستنى دارايى بنەمالەكەم ئەدەم و ئەتوانم بىكەم بە سەد بەرامبەر. بەلام من حەزم لە خۆشپىيەكانە.

كاتىك كە بىنى رەبەن پىرار حەپەساوھ، وتى:
—بەراى من ئەمە بابەتتیکە كە بە مسۆگەرى ئەبى گرنگى پى بدەين.

رەبەن پىرار ھەرچەند پىاوپىكى خاوەن دل بوو و بە باشى دياردەكانى لىك جيائەكردهوه، لەوھى كە پىرەمىردىك بەو راشكاويە باسى خۆشپىيەكانى خۆى ئەكات، سەرى سوورپامبوو. خانەدانى مەزن وتى:

—دلنىام لە پاريس كار ھەيە، بەلام لە ژوورەكانى بن جەمەلۆندا ھەلۆاسراوھ. ئەوھەندەى من لە كابرايەك نرتك بوومەوھ، خانوويەك لە قاتى دووھم ئەگرى بە كرى و، ئىتر پۆژ پۆژى ژنەكەيەتى. كە وا بوو، ئىتر ھىچ كاريك جىبەجى نابى. پاش ئەوھش ھەموو ھەولى ئەوھىە كە پىي بكرتەوھ بۆ ميوانى ئارىستۆكراتەكان يان لە لای خەلكى بە ئەندامى ئەو ميوانىانە بناسرى. جا لەمكاتەى ئىستادا

هه‌موو بیر و هۆشی ئەوانه‌ی نائیکیان دەست ئەکه‌وئ، تهنه‌ی ئەم جۆره‌ی شتانه‌یه. به‌وته‌یه‌کی تر من بۆ کێشه‌کانی خۆم له‌ دادگاگان و له‌ وه‌ش بالآتر، بۆ ههر کێشه‌یه‌ک به‌ جیا، پارێزه‌ری تایبه‌تم هه‌یه که تا ئەوه‌په‌ری توانا کار ئەکه‌ن. پێرئ یه‌کیان به‌ ده‌رده‌باریکه‌ی مرد. به‌لام باوه‌ر بفرموی له‌ ماوه‌ی سئ سالی پابوردوودا به‌ دوای یه‌کی‌دا گه‌پاوم که کاتی نووسینی شتیک بۆ من، تۆزئ ئاگای له‌ کاره‌که‌ی بئ، ئەبئ بلیم ده‌ستم داشۆردووه‌ له‌ وه‌ی دلسۆزیک بدۆزمه‌وه‌ و، با نه‌یشارمه‌وه‌ ئەمانه‌ هه‌مووی پێشه‌کییه‌. به‌رێزت له‌ لای من رێزیکه‌ی تایبه‌ت هه‌یه‌ و هه‌رچه‌ند یه‌که‌م جاره‌ یه‌کدی ئەبینین به‌ دلنایایی ئەتوانم بلیم که خۆشم ئەوی. ئەته‌وئ به‌ مووچه‌ی هه‌شت هه‌زار فرانک بێ به‌ باشنوسه‌ری من؟ یان شانزه‌ هه‌زار؟ من دلنایام هه‌شتاش قازانجی تیا ئەکه‌م. به‌لینئ ئەه‌شت پئ ئەده‌م پێشه‌ی پێشنویژییه‌ که‌ت پیا ریزم بۆ ئەو کاته‌ی که نه‌مانه‌وئ پیکه‌وه‌ کار بکه‌ین.

ره‌به‌ن پیرار ئەم پێشنیازه‌ی قبول نه‌کرد. به‌لام له‌ کۆتایی گه‌توگۆکه‌دا، ئەو دل‌پراوه‌یه‌ی به‌ راستی مارکیزی نیگه‌ران کردبوو، بیریکه‌ی له‌ میشکی‌دا به‌ دیهینا:

— له‌ قوولایی فیرگه‌که‌ی خۆمدا جه‌وانیکه‌ی بیکه‌سم به‌ جئ هه‌شتوو هه‌که‌ر به‌ هه‌له‌دا نه‌چووم، زۆر به‌ توندی تووشی ئەشکه‌نجه‌ و ئازار ئەبئ و ئەگه‌ر قه‌شه‌یه‌کی ساده‌ نه‌بوايه‌ تا ئیستا له‌ ده‌ست چووبوو. ئەم گه‌نجه‌ جگه‌ له‌ زمانی لاتین و په‌رتووکی پیرۆز ئاگای له‌ هه‌چی تر نییه‌. به‌لام هه‌یچ دوو نییه‌ رۆزیک چ له‌ کاری وتار و خوتبه‌ و چ جابه‌ له‌ رینمونی کردنی مروفتدا سه‌رکه‌وتنیکه‌ی مه‌زن به‌ ده‌ست به‌ینئ. نازانم ئەم لاوه‌ ئەبئ به‌ چی؟ به‌لام به‌ هه‌ر هه‌یه‌کی تایبه‌تی له‌و ئاگره‌ پیرۆزه‌ هه‌یه‌ که به‌ شوق و کێشه‌ر ناوه‌برئ و ئەتوانئ به‌ راده‌یه‌کی دووردریژ

پېشبەكە وئ. پام وايە ئەگەر پوژىك لە پوژان كارديناللىكى باشمان دەستكەوت و بىركرندنەوى ئەم كاردينالە سەبارەت بە جەماوەر و بارودۆخەكە وەك بەپرزت بوو، ئەم گەنجە بدەمە دەستى ئەو. ماركىز وتى:

— ئەم گەنجە بنەچەى چىيە؟

— وەك ئەلەين كورپى يەككە لە دارتاشەكانى كوئىستانەكانى ئىمەيە. بەلام من پىموايە كورپى سروشتى دارايەك بى و خوم ئاگام لايە كە نامەيەكى بى واژو يان بە ناوى خوازاووہ پىگەيشتووہ لەگەل رەسىدى برى پىنجسەد فرانك.

ماركىز وتى:

— ھا؟ مەبەستت ژووليەن سوژلە؟

رەبەن پىرار بە سەرسوورمانەوہ پرسى:

— تۆ لە كوئوہ ناوى ئەو ئەزانى؟

چونكە لە پرسىيارەكەى خۆى سوورەوہ ببوو، ماركىز وتى:

— كە وا بوو منىش ئەم بابەتە بە تۆ ناليم!

رەبەن پىرار وتى:

— زۆر چاكە. رەنگە تۆ بتەوئ ئەو بكەى بە باش نووسەرى

خۆت. جەربەزە و ئاوەز و تىگەيشتنى ھەيە. كورتىيەكەى

ئەزمونىكە ئەتوانى تاقى بكەيتەوہ.

ماركىز وتى:

— بو نا؟ بەلام نەكا ئەم گەنجە كەسىك بى كە بەرتىل لە

سەرۆكى پولىس يان كەسىكى تر وەربگرئ و ببئ بە سىخوپرى

مالەكەم. تەنھا شتىك كە من لىئى ئەترسم ئەمەيە.

بەو پشتگىرىيە شياوہى كە لە لايەن رەبەن پىرارەوہ لە

ژووليەن كرا، ماركىز گەلایەكى ھەزار فرانكى ھەلگرت و وتى:

— ئەمەش خەرجى پىگا، بىنپەرە بو ژووليەن سوژل و پى بلى

با بئیت بۆ لای من.

رەبەن پیرار وتی:

—وا دیارە ئیوہی دانیشتونای پاریس ئاگاتان لە ئیمەیی شارستانی و لە ھەمووان زیاتر قەشەیی دژی ژۆزۆییت نییە کە چیمان بەسەر ئەھینن! ناھیلن ژوولیەن سۆریل بگاتە ئیرە. زیرەکانەترین بیانوو ئەدۆزنەوہ. وەلام ئەدەنەوہ ژوولیەن نەخۆشە. پۆستخانە نامەکان ون ئەکات و ھەزار شتی تر...

مارکیز وتی:

—لەم رۆژانەدا نامەیکە لە وەزیر وەرئەگرم بۆ کاردینال!

رەبەن پیرار وتی:

—یەک خالم لە بیر چوو. ئەم جەوانە سەرەرای ئەوہی لە بنەمالەیکەکی خواروہویە، بەلام دلکی بەدەعیەیی ھەیە. ئەگەر دفرەیی بشکینرئ، ئیتەر بە کەلکی ھیچ کارێک نایەت، ئەبئ بە بوونەوہریکی بیھوودە.

مارکیز وتی:

—من ئەم شتانەم پئ باشە. ئەیکەم بە ھەقالی کورپەکەم،

باش نییە؟

ماوہیک پاش ئەوہ، نامەیک بە خەتیکی نامۆ و رازاوە بە پوولی «شالۆن» ھوہ بە ژوولیەن گەیشت. لە لۆی نامەکەدا رەسیدیک بۆ یەکیک لە بازارگانەکانی بزانسۆن و فەرمانیک بۆ ئەوہی دەسبەجئ بچئ بۆ پاریس. ئەم نامەیکە سیک بە ناویکی نەناسەوہ واژۆی کردبوو. بەلام ژوولیەن کاتی کردنەوہی نامەکە، لەرزى لئ نیشت. گەلا داریک کەوتبووہ بەر پای و ئەوہش نیشانەیک بوو کە لەگەل رەبەن پیرار دایان نابوو.

ھیشتا کاتر میریک تینەپەرپیوو کە ژوولیەن بانگکرا بۆ سەرای کاردینال. لە کۆشک بە دلسۆزییەکی باوکانە لەگەلی جوولایەوہ.

جهنابی کاردینال له گه ل خویندنه وهی چهند شیعریک له هوراس، سه بارهت بهو بهخته بهرزه ی له شاری پاریس چاوه پروانی ئەکات، پیرۆزبایی لیکرد و له بری سپاس چاوه پروان بوو ژوولیهن پروونکردنه وهی بداتی. به لام ژوولیهن هیچی بۆ نه وترا. له بهر ئەوهی هیچی نه ئەزانی. به لام کاردینال پیزیکی زوری لیکرت. یه کیک له قه شه گه نجه کانی سهرا نامه کی بۆ سه رۆکی شاره وانی نووسی و خودی باژ پروان به په له پاسا پورتیکی هینا بۆ سهرا که مور و واژو کرابوو، به لام ناوی خاوه نه که ی تیا نه نووسرابوو.

شه و، پيش نیوه شه و، ژوولیهن له مالی فۆکه بوو.

ئهو ئاینده ی چاوه رپی دۆسته که ی بوو، زیاتر میشکی به پرشتی فۆکه ی سه رسام کرد تا ئەفسوونی بکات. ئەم دهنگده ره ئازادبخوازه رایگه یاند:

— سه ره نجامی ئەم کارانه ئەوه ئەبێ که پایه یه ک له داموده زگای حکومهت دا به ده ست بهینی. به لام هه ره ئەم پله یه ی تو کاری وات پی ئەکا که رۆژنامه کانت بتدنه بهر جینو و پلار و من له ریگه ی ئەم ریسواییه وه هه والی تو ئەزانم. ئەوه شت له بیر بی، ئەگه ره له پروانگه ی پاره شه وه سه ره بکه ین، به ده سه تهینانی سه د دراوی زیپر له ریگه ی بازرگانی داره وه، کاسیبیه کی په وایه و مروفتیش خاوه نی بریاری خویه تی، له و چوار هه زار فرانکه باشته ره له داموده زگای حکومه تی وه ره گری، ئەگه ره ئەو حکومه ته هی چه زه ته ی سلیمانیش بووه!

ژوولیهن ئەم شتانه ی به نیشانه ی بۆچوونی ساویلکه ی گوندی دانا. سه ره نجام خه ریک بوو ئەگه یشته سه ره شانۆی پرووداوه گه وره کان. به خته وه ری رۆیشتن به ره و پاریس که ژوولیهن به ناوه ندی وشیارانی پیلانبا و پیاکاری ئەزانی و له پووی په روه رده و ئەده به وه به هاوپایه ی کاردینالی بزاسون و کاردینالی ئاگد

ئەژمىردان، پووناكىي ھەموو شتىكى لەبەر چاوى كالى ئەكردەوھ. لە لاي ھاوپىكەي واي دەرخت كە نامەكەي پەبەن پىرار زۆر كارى كرىدۆتە سەرى. بەيانى ئەو پۆژە بەختەوھتر لە خەلكانى تەواوى دنيا گەرايەوھ بۆ قىرير، تا جارىكى تر بچىتەوھ بۆ دیدارى خاتوو دورىنال. بەلام بەر لە ھەموو لايەك، چوو بۆ مالى پىشتىوانى راستەقىنەي خۆي قەشە شەلانى دلپاك كە پىشوازيبەكەي سەخت و ساردى لىكرا.

قەشە شەلان بە بى ئەوھى وەلامى سلاوھكەي بداتەوھ، وتى:
 — پىت وايە كە من منەتكم بە سەرتەوھ ھەيە؟ ھەر ئىستە نانەكەت لەگەل من ئەخۆيت و لەم ماوھەدا ئەسپىكى تىرت بۆ ئامادە ئەكەن. سوار ئەبىت و لە قىرير ئەرۆيت، بە بى ئەوھى ھىچكەس لەم شارەدا بىنى.

ژوولپەن بە پووالەتتىكى تايبەت بە خويندكارى فىرگەي ئاينى وەلامى دايەوھ:

— بىستەن بە واتاي جىبەجىكردنە!

ئىتر باسى ھىچى تر نەكرا، جگە لە ئاين و پەوانبىژى و فەرھەنگ و وىژەي لاتىن.

سواری ئەسپ بوو. فرسەنگىك پۆيشت. جەنگەلىكى بىنى و كاتىك كە زانى كەس لەو دەوروبەرە نىيە و ئەوى نەبىنىوھ، خۆي كىرد بە ناو لىرەكەدا. كاتى ئىوارە ئەسپەكەي بەپىكردەوھ. پاش ماوھەك چوو بۆ مالى جوتيارىك كە ئامادە بوو پەيژەيەكەي پى بفرۆشى و تا لىرەكەي بان سەيرانگەي گشتى لە قىرير بۆي ھەلگىرى.

كابراي جوتيار ئەوھندەي لە ژوولپەن جيا بووئەوھ، بە خۆي وت: «من تازە سەربازىكى نەدارم يان قاچاخچى؟ بەلام چ خەم! پەيژەكەم بە نرخیكى باش فرۆشت. جا با دوو سى كارى گەمزانەم

له ژيانمدا كړدبئ!»

شهو، شهوه زنگ بوو. كاتژميريك له نيوه شهو تپه پريوو. ژوليهن، په يژه به شان پي نايه ناو قيريره وه و به خيراى له به ستيني لافاودرپه كه وه كه ده پا قول بوو و به ناو باخه كاني جه نابي دورينالدا ئه روښت، تپه پري. ژوليهن به فرکه به په يژه كه دا سهر كه وت. له دلې خو دا ئه يوت: «تو بلې سه گه كان چوڼ بين بو لام؟» هه موو كيشه كه ليره دايه. سه گه كان وه پرين و به فرکه بوى هاتن. به لام ژوليهن ئارام ئارام فيكه ي بو كردن و ئه وانيش قرووسكانيان و له بهر پاى هه لئرووشكان.

ئه وسا ته لان بو ته لان سهر كه وت و هه رچند ته لبه نده كاني داخرابوون، پيا هه لگه را و به ئاساني گه يشته بن په نجه ره ي ژوره كه ي خاتو دورينال. ژوورى خه وه كه ي به پرووى باخدا له هه شت نو پا به رزتر نه بوو.

ته لبه ندى په نجه ره كان درزيكى بچووكى هه بوو به شيوه ي دل كه ژوليهن باش ئه يناسى. به داخه وه بينى كه ئه م درزه ته نگه به تيشكى ئه و چراى خه وه ي ئه بئ له ناوه وه روښن بئ، پرووناك نيبه.

به خوى وت: «خوايه گيان! خاتو دورينال ئه مشه و له م ژوره نه نوسته و! ئه ي ئه بئ له كوئ بئ؟ خيزان وان له قيرير، چونكه سه گه كان ليرهن. به لام په نگه بچمه ژوره وه و تووشم ببئ به جه نابي دورينال يان بيگانه يه كه وه و داد له و ئا برووچوونه!»

له هه موو كاريك ژيرانه تر ئه وه بوو كه پاشگه ز ببته وه و بگه پريته وه. به لام ئه م برياره بو ژوليهن زور ناخوش بوو. «ئه گه ر بيگانه يه كه له م هوډيه بوو، په يژه كه م به جئ ئه هي لم و به خيراى بوى دهر ئه چم. به لام ئه گه ر خوى بئ چوڼ پيشوازم لئ ئه كات؟ ئه و ژنه تووشى په شيمانى و ئاينخوازى بووه. گومانم له مه دا نيبه.

بە لّام سەرەپرای ھەموو ئەمانەش بېرەو ھەریبەکی لە من ھەیە. نامەى
بۆ نووسیوم.» ئەم سۆنگەى ھەى دڵنیا کرد.

دلى وەکو دەھۆل ئەیکوتا، بە لّام بېیاری دابوو یان تیاچى یان
بە دیدارى شاد بى. چەند وردە بەردى دا بە شووشەکەدا. وە لّام
نەبوو. پەیزەکەى نا بە قەراخ پەنجەرەکەو و بە دەست، سەرەتا
ئارام ئارام و پاشان توندتر کەوتە لیدانى شووشەى پەنجەرەکە.
ژوولبەن بە خۆى وت: «ھەر چەندەش تارىک بى، ديسانەو ھەى
ھەى گوللەى ھەکم پۆو بئین!» ئەم بېرە کارە شیتانەکەى ھەى کرد
بە کیشەى ترسنۆکى و ئازایەتى. ديسان وتى: «ئەمشەو و لەم
ژوورە یان کەسى لى نىبە، یان ئەگەر کەسێکى لیبى، تا ئیستە
خەبەرى بوو ھەتەو. بەس ئەبى ھەول بەدەم ئەوانەى ژوورەکانى تر
لە خەو ھەلنەسینم.»

ھاتە خواریو. پەیزەکەى نا بە تەلبەندى پەنجەرەکەو.
سەرکەوتەو و دەستى کرد بە کونیکى وەکو دلا و خۆشەختانە
ھەر زوو ئەو بەرەزمانە ئاسنەى دۆزیو ھەى کە تەلبەندەکە بە ھۆیەو
دائەخرا. ئەم تەلەى راکیشا و بە شادمانىبەکى لە رادەبەدەر
بۆى دەرکەوت کە تەلبەندەکە گىرى تری نىبە و بە گوشاریکى
بچووک ئەکریتەو. ئەبى تۆزە تۆزە ئەم دەرگایە بکەمەو، کە
دەنگم بناسیتەو. مەحاجەرەکەى، ئەو ھەندەى بتوانى سەرى بباتە
ژوورەو کردەو و بە ئەسپایى وتى: «ئاشناىە!»

گوپى رادیرا و دڵنیا بوو کە ھىچ شتیک بیدەنگى قوولى
ژوورەکە تیک نادا. بە لّام ھىچ نیشانەىک لە چرای خەو تەنانت
بە کزیش، لە سەر سوپاکە نەئەبىنرا و ئەمە نیشانەىکى زۆر
خراب بوو.

«ئانگات لیبى گوللەت بەرنەکەو!» چوو ناو بېرەو. پاشان بە
دلى پەنجەى دای لە شووشەکە. وە لّام نەبوو. توندتر لیدىدا. «ئەگەر

برپيار بئ شووشه که ش بشکئ ههر ئه بئ بگاته ئه نجام.» کاتیک که ئهيدا له شووشه که، له تاریکییه نووته که دا وای ههست ئه کرد تارماییه کی سپی له ناو ژووره که دا ئه جوولئ. سه ره نجام گومانی مسوگه ر بوو. تا پویه ک ورده ورده به ره و په نجه ره که ئه هات. له پر، له پشت ئه و شووشه دا که چاوی پپوه نابوو، گونایه کی بینی لکاوه به شووشه که وه.

موچرکه ی پهاهات و هه ندیک کشایه وه. به لام شه و ئه وهنده ئه نگوسته چاو بوو، ته نانه ت له و نزیکه شه وه نه یزانی ئه وه خاتوو دورینه له یان خاتوو دورینه نیه! له یه که م قیژه ی ترسان ئه ترسا. دهنگی مڤه و چه په ی سه که کانی له بن په یژه که دا ئه بیست. به دهنگی زور به رز وتی: «منم... ئاشنا!». به لام وه لام نه بوو. تا پوی سپی ون بیوو. «تکایه بیکه ره وه. ئه بئ قسه ت له گه ل بکه م. زور په ریشانم!» وه های ئه کوتا به په نجه ره که دا که نزیک بوو شووشه که وردوخاش بیئ.

دهنگی وشک و کورت به ر گوئی که وت. دهسگیره ی په نجه ره گیر نه بوو. پالیکی پپوه نا و به گوڤ و سووکه له خوی هه لدایه ناو ژووره که.

تا پوی سپی دوور ئه که وته وه. قوئی گرت. ژن بوو. هه موو جهر به زه و بویری دامرکایه وه. «ئه گه ر ئه و بئ چی ئه لئ؟» کاتیکیش به بیستنی قیژه یه کی کورت زانی که ئه م ژنه خودی خاتوو دورینه له چی به سه ر هات؟!

خاتوو دورینه له ئامیز گرت. سه رتاپا وه ک شه قشه قه ئه له رزی و نه ی ئه توانی ژوولیه ن له خوی دوور بخاته وه.

— به دبختی قوربه سه ر، ئه وه چی ئه که ی؟

دهنگه له رزۆکه که ی به زور ئه م وشانه ی ئه وت. ژوولیه ن بینی ئه م گۆرانه سه ره ده رزییه کیش درۆی تیانیه.

—پاش چوارده مانگ دووری گورچووبېر وا هاتووم بۆ دیدارت!
 —بپرۆره دهرهوه! هەر ئیسته لیم دوور که وه ره وه. ئاه، قه شه
 شه لان بۆچی نه تهیشت نامه ی بۆ بنوسم! بۆی هه بوو ریگه به م
 سه ره پوییه بگرم.

به هیژ و گوژمیک که له و نه ئه وه شایه وه، پالی به ژوولیه نه وه
 نا.

—من له گوناھی خۆم په شیمانم...

به دهنگی پچرپچر و به دوای یه کا ئه بیوت:

—خوا به گه وره یی خۆی منی روون کرده وه. برۆ! راکه!

—پاش چوارده مانگ ژان و ئازار، هه تا قسه ت له گه ل نه که م
 جیت ناهیلیم. ئەمه وی بزانه م چیت کردوه. خۆت ئەزانی ئەوه نده م
 خوش ویتسوویت که شیاوی ئەوه بم نهینیه کانت بزانه م. ئەمه وی
 هەر هه موو شت بزانه م!

سه ره رای داره تی به رگریکه رانه ی خاتوو دورینال، ئەم شیوازه
 توکمه و به هیژه ی ژوولیه ن به سه ر دلای دا زال بوو.

ژوولیه ن که به ئەوین و تامه زرۆبیه کی ئاگراوییه وه له باوه شی
 گرتبوو و له به رامبه ر هەر هه ولدانیکی ئەودا به رهنگاری ئەکرد،
 گوشینی ئەوی له باوه شیا خاو کرده وه و ئەمه ئارامیه کی به
 خاتوو دورینال به خشی.

ژوولیه ن وتی:

—ئیهسته په یژه که هه لئه گرم تا ئەگه ر خزمه تکاریک له دهنگی
 ئیمه داچله کابی و بیه وی بزانی چ باسه، نه یکا به هه را و ئابروومان
 به ری.

خاتوو دورینال به توورپه یه کی به راستی راسته قینه، پپی وت:
 —ئۆف! برۆ! له بری ئەم کارانه برۆ لیمگه ری! من چیم له
 خه لک داوه. خوی گه وره ئەم دیمه نه ترسناکه ی تو به دیت هیناوه

ئەبىنى و من سزا ئەدات. لەو خۆشەويستىيەى بەرامبەر بە تو
 ھەمبوو و ئىتر نىمە بە شىوھىيەكى ناجوامىرانە كەلك وەرئەگرى.
 گویت لىمە جەنابى ژووليهن؟

بۆ ئەوھى دەنگە دەنگ ساز نەبى ژور بە ئارامى پەيژەكەى
 ھەلكيشا و بە خاتوو دورينالى وت:

—مىردەكەت لە شارە؟

لە بەكارھىنانى تو، مەبەستى سووكايەتى بە خاتوو دورينال
 نەبوو. خووى لەمىژينەى بە سەريدا زال ببوو.

—تو بيت و خوا، لەگەلم قسە مەكە، ئەگينا ھاوار ئەكەم و
 مىردەكەم رائەپەرپىم. ژور تاوانبارم كە چشم لى نەكردى و لىرە
 دەرم نەكردى، چى ئەبى با بى!

پاشان بۆ ئەوھى دفرەى ژووليهن، كە ئەيزانى ژور ناسك و
 بەرھەستە، بريندار بكات، وتى:

—دلم بۆتان ئەسووتى!

ئەم بەكارنەھىنانى وشەى «تۆ» و ئەو رقەى بۆ شكاندنى ئەو
 پەيوەنديە پەر لە خۆشەويستىيە بەكاربرابوو؛ ئەو پەيوەنديەى كە
 ژووليهن ھىشتاش برۆاى پىي ھەبوو، شلەژانى ئەوينى ئەوھى تا
 پەلەى وپىنە بەرز كردهوھ.

بە ھەوايەك كە ھەواى دل بوو و كەس كەس خۆى لە بەريدا
 رائەگرت، وتى:

—سەيرە! مەگەر ئەبى كە ئىتر منت خۆش نەوئىت؟!

خاتوو دورينال وەلامى نەدايەوھ. بەلام ژووليهن بەكول ئەگريا
 و بەراستى تواناى دووانى نەمابوو: «واتە، تەنھا كەسيك كە لە
 ژيانىدا خۆشى ويستبوو، بە تەواوھتى لەبىر كردهوھ! ئەى لە پاش
 ئىستە ژيانى بەكارى چى دى؟»

لەو ساتەوھ كە مەترسى تووشبوونى نەمابوو، بوپرييەكەشى

هەلۆهەریبوو. ھەموو شتیک مەگەر ئەوین لە دلی ئەودا نەمابوو. ماوہیەکی باش بە بیدەنگی گریا. دەستی ئەوی گرت و ئەویش ھەولیدا دەستی لە ناو دەستی ژولییەن دەر بەھێنئ. سەرەپرای ئەمەش پاش چەند پاشەکانی موچرکاوی دەستی لە ناو دەستی دا ھێشتەوہ. تاریکی قوول و بئ سنوور بوو. ھەردووک لە سەر سیسەمەکە ی خاتوو دورینال دانیشتبوون.

ژولییەن بە خۆی وت: «چەندە جیاوازی لە نێوان ئەم کاتە و ئەو کاتانە ی چوار دە مانگ بەر لە ئیستەدا ھە یە؟!» فرمیسی جۆگە لە ی بەست. بەمجۆرە، بە بیگومان دووری ھەموو ھەستیکی مروف ئەکوژی! باشتر وایە پرۆم.

ژولییەن کە بیدەنگیەکە ی ئەو ئەیکوشت، سەرەنجام بە دەنگیک کە دابارینی فرمیسی ئەیبیری وتی:

– تکتا لئ ئەکەم ئەو ی بە سەرت ھاتووہ، بۆم بگێرەوہ!
خاتوو دورینال بە ئاوا یەک کە زۆر دلرەقانە بوو و لە چاوی ژولییەن دا سارد بوو و گلەیی ئامیز، وتی:

– بیگومان ئەو پۆژە ی کە تۆ پۆیشتی، گومرایی من لە کەس شاراوہ نەبوو، کارەکانی تۆ ئەو ھندە ناپاریزانە بوو! پاش ماوہیەک کە گیرۆدە ی نائومی دی ببووم، پێزدار قەشە شەلان ھات بۆ لام. ماوہیەکی زۆر ھەولی دا رازی دلەم بدرکینم. پۆژیک ھەولیدا بمبا بو کلیسای دیژۆن کە یەکەم جار لەوی، پیرۆز کرابووم. لەوی، جەر بەزە ی ئەو ی پەیدا کرد کە پیش من بدوی...

دابارینی فرمیسی پێگە ی ئاخافتنی لە خاتوو دورینال گرت. – چ ساتیکی ئابرووچوون بوو، ھەموو شتیکم پیوت. ئەم پیاوہ مەزەنە بە میھرەبانی خۆی نەک ھەر لیم توورە نەبوو، بوو بە شەریکی غەم و ئازارم. لەو سەردەمە دا من ھەموو پۆژیک نامەم بۆ تۆ ئەنووسی، بەلام نەم ئەویرا بیان نیرم. ئەم نامانەم

به باشی ئەشاردهوه و ههركات كه غه م تینی لی ئەپریم، دهرگام له سه ر خۆم دئهخست و ئەم نامانه م ئەخویندهوه. کۆتاییه که ی قه شه شه لان ناچار ی کردم ئەم نامانه ی پی بدهم. نامه یه ک که به وردبینییه کی زیاتره وه نووسیوووم، ناردم بۆ تو. وه لآمی هه یچ نامه یه کت نه دامه وه!

— سویندت بۆ ئەخۆم ته نه ا یه ک نامه ی تۆش له فیرگه ی ئاینی به من نه گه یشتوو!

— خواجه گیان، ئە ی کئ ئەم نامانه ی پراگرتوو؟! —

— خۆت دهرباره ی دهر د و غه می من داوه ری بکه. تا ئە و پۆژه ی له کلیسا بینیم، نه مئه زانی ماوی یان مردووی! خاتوو دورینال وتی:

— خوا به زه یی پیمدا هاته وه و تییگه یاندم که به رامبه ر به ئە و، به رامبه ر به مناله کانم، به رامبه ر به میرده که م چه نده گوناهم کردوو. شووه که م هه رگیز ئە وه نده خووشی نه ویستوووم که تۆ ئە و پۆژانه خوشت ئە ویستم.

ژوولیه ن ئەمجاره یان به بئ نه خشه و ناخودئاگا خوی هاویشه باوشی. به لآم خاتوو دورینال پالی پیوه نا و زۆر به فه رمی پیی وت:

— دۆستی ریزدارم قه شه شه لان تییگه یاندم کاتی شووکردن به جه نابی دورینال هه موو خوشه ویستی خۆم و ته نانه ت ئە و خوشه ویستیه نه ش که نه م ناسیبوون و تا ئە و په یوه ندییه نارپه وایه، هه رگیز له دلئ خۆم دا نه مبینبوو، هه ر هه مووی دابوو به ئە و. پاش ئە و خۆبه خت کردنه ی له ده ستدانی نامه کان، ژیانم ئە گه ر خووشیش نه بووبئ، لانیکه م ئاسوو ده بووه. کوپی چاک به و ئە م ئارامیه م لی تیک مه ده! وه ره هاوړپی من به؛ باشترین هاوړپی ژیانم.

ژوولیه ن دهسته کانی ماچ باران کرد. خاتوو دورینال بینی

ژوولیهن هیشتاش ھەر ئەگری، وتی:
 —مەگری، گریانی تو ئازارم ئەدا. بۆم بگپەرەوہ با منیش بزنام
 تو چیت کردوہ.

ژوولیهن توانای وتنی نہبوو. خاتوو دورینال دووبارہ وتی:
 —ئەمەوی باسی باری ژیانی خۆتم لە فیرگہ بۆ بکەہی و
 پاشان برۆیت.

ژوولیهن بە بی ئەوہی لای گرنگ بی چی ئەلی، باسی پیلان
 و ئیرہیی توندوتیژ و بیکۆتایی سەرہتای خویندنی کرد و ئەوسا
 ئەو ژیانہ ئارامہی پاش ھەلبژاردنی بۆ بەرپۆہبەری وانہکان،
 گپراپەوہ:

—لەو دەم و کاتەدا بوو کہ پاش بیدەنگیہکی دووردیژ کہ
 بیگومان ئەتویست لەم شتانہم تیبگہیہنی کہ ئیستہ بە ئاشکرا و
 بە چاوی خۆم ئەیبینم و ئەزانم کہ ئیتەر خۆشت ناویم و بوون و
 نہبوونم لە لات یەکە.

خاتوو دورینال دەستی گۆشی.

—ئا ئەو کاتە بوو کہ پینجسەد فرانکہەہی تۆم پینگہیشت.

خاتوو دورینال وتی:

—ھەرگیز!

—نامەہیک بوو بە مۆر و پوولی پاریسەوہ و کەسیک بە ناوی

پاول سۆرئیل واژوی کردبوو.

مشتومرپیکی کورت لە سەر سەرچاوەی ئەم نامە ساز بوو.
 باری دەروونی گۆپا. خاتوو دورینال و ژوولیهن، بە بی ئاگا،
 وازیان لەو شیوازە فەرمیہ ھینابوو و گەرابوونەوہ بۆ شیوہیہکی
 شیاوی میھر و دۆستی. تاریکی هیشتاش ئەوہندە قوول و نووتەک
 بوو کہ یەکدیان نہئەبینی. بەلام دەنگ و ئاویان ھەموو شتیکی
 ئەوت. ژوولیهن دەستی لە دەوری کەمەری دلہەرەکەہی ئالقہ کرد.

ئەم کاره مه ترسی گه وره ی لی ئەکه وته وه. خاتوو دورینال هه ولیدا بازووی ژوولیهن له دهور که مری هه لپری، به لام ژوولیهن به ته پردهستی سه رنجی خاتوو دورینالی بو لای یه کیک له پووداوه سه مه ره کانی ژیانی خوئی پراکیشا. ئەم بازووه وهک شتیکی له بیرچوو، له بیرچوو و بهو شیوازه ی که بوو، وهک خوئی مایه وه. پاش گریمانی جوړاوجوړ ده رباره ی سه رچاوه ی نامه که، ژوولیهن به سه رهاته که ی دهست پیکرده وه. کاتی گێرانه وه ی پووداوه کانی ژیانی رابوردووی، که سه باره ت به پووداوه کانی ئەم ساته هر هه یچ نه بوون، هه ولی ئەوه بوو بیری زیاتر کو بکاته وه و سه رنج و وردبینی خوئی چر بکاته وه له سه ر شیوازی کو تایی ئەم دیداره! خاتوو دورینال هیش تاش ناو به ناو و به دهنگیکی کورت پیی ئەوت: «ئەبئ برۆیت!»

به خوئی ئەوت: «ئەگەر له م ده رگایه بچمه ده ره وه، تووشی چ نه نگ و سه رشوړییه که ئەم! ئەم پووداوه ئەبئ به په شیمانیه که که رۆژم رهش ئەکا. هه رگیز نامه یه کم بو نانووسی. خوا ئەیزانی که ی بگه رپمه وه بو ئەم مه لبه نده؟ له و ساته وه هه موو شتیکی ئاسمانی که له دلێ ژوولیهن دا بوو، به خیرایی پووکانه وه. له نیوانی شه وه زه نگ دا، له هه مان ئەو هۆده ی که ئەو هه مووه چیژ و نو شه ی پیگه یشتبوو، له لای ژنیکه وه که تا سنووری په رستن خو شی ئەویست و ئەوا بلئی نه لئی له ئامیزی گرتبوو، دانیشتبوو. باش ئەیزانی ئەوا ژنه ماوه یه که ئەگری و له لیدانی دلپیه وه هه ست به هه نسکی گریانی ئەکات. به لام به ده ختانه، له م ناوه دا پامیاریکی خه مساردی لیده رچوو، ریک وه کو ئەو پوژانه ی له حه وشه ی فیژگه که وته بهر توانجی ناشیرینی خویندکاریکی له خوئی به هیزتر، بوو به مروفتیکی ساردوسر و حه سابگه ر. ژوولیهن به رده وام به سه رهاتی خوئی ئەگێرایه وه و باسی ژیانی پر له نه گبه تی خوئی له و پوژه وه له

قېرير دەرکە وتیبوو، گېپرايه وە. خاتوو دورينال بە خۆی ئەوت: «کە
وا بوو، پاش سالیك داپران، هەرچەند لە نیشانهکانی بیرەوهری
بیبەش بوو و منیش ئەوم لە بیر کردوو، جگە لەو پۆژە
خۆشانەى قېرژى بیری لە هیچی تر نەکردۆتەو.» پرمەى گریانی
دوو چەندان ببوو. ژوولیهن بەوهری زانی کە سەرکەوتنى بە دەسات
هیناوه. هەر وەها زانی کە ئەبى دوا چەکی خۆی بە کاربەینى. لە پەر
دەربارەى نامەکەى پاریس هەلیدایەو:

—دەرفەتم لە جەنابى کاردینالیش وەرگرتوو.

—مەگەر ناگەرپتەو بو بزانسون؟ بە یەكجاری بە جیمان
ئەهیلئى؟

ژوولیهن بە دەنگى لىبراو وەلامى دایەو:

—بەلئى! بەلئى، ئەو شارەى وا لە بیری هەمووان چوومەتەو
و، تەنانەت ئەو کەسەى لە ژيانمدا لە هەموو خۆشترم وىستو، لە
بیری چووم، بە جى ئەهیللم و ئەرۆم. ئەرۆم و وەها ئەرۆم کە ئیتەر
هەرگیز نەببینمەو. ئەچم بو پاریس.

خاتوو دورينال بە دەنگى بەرز یەك بە خۆی وتى:

—ئەچى بو پاریس!؟

دەنگى بە هۆى گریانەو نووسابوو و پادەى شلەژانى ئەوى
بە تەواوەتى دەرتەخست. ژوولیهن پىویستی بەم هاندان و ورە
و بەرخستنه هەبوو. ئەویست بە ئەنجامدانى کارىک هەلبسئى کە
بۆى هەبوو هەموو هاوکیشەکە بە زيانى ئەو بگۆرئى. لەبەر ئەوهرش
کە بەر لەو قیژانە هیچی نەئەبینى، دپدۆنگى لە خۆى پادا و ترسى
پەشیمانى وای کردبوو بە تەواوەتى بەسەر خۆى دا زال ببو. پابوو
و بە دەنگى سارد وتى:

—بەلئى، خاتوون! لیتان جیا ئەبمەو و بو هەمیشە بە جیتان

ئەهیللم. هیواى بەختەوهرى و خوا ئاگای لیتان بئى!

چەند هەنگاو بەرەو پەنجەرەکه پوښت. پەنجەرەکهی کردبوویەو هە خاتوو دورینال فرکەیی کرد و لە ئامیزی گرت. بەم جووره پاش سێ کاتژمێر گفتوگۆ، ئەو شتەیی که ژوولیهن لە دوو کاتژمێری یەکه مەدا بە تامەزرۆییەو ئارەزووی ئەکرد، بە دەستی هینا. ئەگەر ئەم سەرھەڵدانەو هە ئوین و سپینەو هە پەشیمانی لە دلێ خاتوو دورینال دا تۆزیک زووتر پووی بدایە، شادمانی ژوولیهن ئەبوو بە شادییەکی خودایی. بەلام لەبەر ئەو هە پێگەیی فرت و فیلەو بە دەست هاتبوو، ئیتر ئەو تامەیی نەبوو که ئەبوا ببوایە! ژوولیهن سەرەپای نە یاری توندی دل بەر، پێی لە سەر ئەو هە چەقاند که چرا هەلبکەن. بە خاتوو دورینالی وت:

— ئەتەوئ بپۆم هیچ بیرەو هەرییەکی تۆم لە دل دا نەبێ؟ ئەگەر وابێ ئەو ئەوینەیی لەو چاوه ئەفسووناوییە دایە، لە چاوی من شاراو ئەبێ. سپیئتی ئەم دەستانە نابینرێ. لە بیرت بێ رەنگە بو ماوہیەکی دووردریژ دوورکەومەو و نەتینمەو...

خاتوو دورینال فرمیسیکی دائەباراند و لەم کاتی جیا بوونەو هە دا، هیچ نە ما بوو، لە ژوولیهنی درێخ کردبێ. بەلام سپیدپەهنا، وا خەریک بوو دەوری سنەو بەرەکانی شاخی پوژھەلاتی پوون ئەکردهو. ژوولیهن که مەستی شەرابی هەو هەس بوو، لەبری پوښتن، داوای لە خاتوو دورینال کرد لە ژوورەکهیی ئەو خوئی حەشار بدات و شەوی داھاتوو بەجیئ بەیئ.

خاتوو دورینال وەلامی دایەو هە:

— جا بو وا نەکەین؟ دوویات بوونەو هە ئەم پووخانە شوومە ریزی خوئی لە لای خووم تیکشکاندوو و هەتا ماوم مایەیی بەدبەختیمە!

ژوولیهنی گووشی بە سینگی و درێژەیی دا:

— میردەکه م ئیتر میردەکهی پێشوو نییە. گومانێ هەیه. گومانێ

وايه لەم پووداوانەدا من کردوومه به دەسکەلای خۆم. وەك دیاره زۆر به توندی لێم پەنجاوە. ئەگەر بچووکتەری دەنگێک ببیسێ، سەرم تیاچوو. منی نەگەت وەك پەپۆی پیس فری ئەدات. ژوولیهن وتی:

—ئە! ئەم قەسەیه له قەسەکانی قەشە شەلانە. بەر له پڕۆشتنم بۆ فێرگەى ئاینی تۆ بەم جۆرە لەگەڵ من نەئەدوای. ئەو پڕۆژانە گێرۆدەم بوویت!

ژوولیهن له پێناوی ئەو سەنگینی و هێمنییەى له وتنى ئەم گوتەیه‌دا بەکارى هێنابوو، پاداشتتیکى وەرگرت. دل‌بەرەكەى خۆى بىنى كە مەترسى شوو، كەى به خێراى له بىر بردۆتەوه و، بىر له مەترسىیه‌كى زۆر گەورەتر ئەكاتەوه. ئەم مەترسىیه بریتى بوو له بىننى گومانى ژوولیهن له ئەوینەكەى ئەو. پووناكى پڕۆژ به خێراى له زیادبووندا بوو و ناو هۆدەكەى به توندى پروون ئەكردهوه. كاتتیک كه ژوولیهن جارێكى تر ئەم ژنى خواوهندى جوانییه، ئەم تاقانە ژنەى له ژيانىدا خۆشى وىستوو و؛ چەند كاتژمێر لەمەوبەر هەموو گیانى پر له ترسى خۆى بێبەزەى و ملکه‌چى ئەركى ئاینى خۆى بوو، له باوهرش و له بن پانى خۆىدا بىنى، گەيشته ئەوپەرى دفره و خۆشییەكانى ئەم دنیاىه! بپیارەكانى له ماوه‌ى يەك سال ئەمەگ و پراوهرستوى نەیتوانیبوو له بەرامبەر جەربەزەى ئەودا خۆى پابگرێ.

ئەوهندەى نەبرد دەنگێك بىسرا. ئەوه‌ى بىرى لێنەكردبوو، وه، خۆشییەكەى خاتوو دورینالى تێكدا. به خۆشه‌وىستەكەى وت:

—ئەم ئیلیزا چەپەلە ئیستە دیت و ئەم پەیزە زله چى لى

بکەین؟ له كوێ بيشارينه‌وه؟

له هەمان كاتيشدا به شادىيه‌وه وتی:

—ئەبیه‌م بۆ هەورەبان.

ژوولیهن به سهرسووپمانه وه وتی:
 — به لَام ئەبئ به ژووری نوکەرەکه دا برۆی!
 — په یژەکه له ناو دالان دانه نیم و نوکەرەکه بانگ ئەکه م و
 ئەینیرم به دوی کاریکدا.
 — ئاگات لیبی ئەگەر نوکەرەکه کاتی تپه پین له دالان، چاوی
 به په یژەکه کهوت، وه لَامیکی ئامادەت هەبئ.
 خاتوو دورینال ماچیکی کرد و وتی:
 — زۆر چاکه فریشتەکه م، تۆ ئاگادار به ئەگەر له نه بوونی
 من دا ئیلیزا هات بو ئیره، گورج خۆت بکه به بن سېسه مه که دا.
 ژوولیهن له م وزه و وره کتوپره سهری سووپما. له دلّی خۆی دا
 وتی: «که وا بوو نزیکى جهسته یی جگه له وهی نای شه له ژینئ،
 دلخۆشی و گورپیشی ئەداتئ، چه نکه په شیمانیه که ی له بیر ئەباته وه!
 به راستی ژنیکى مه زنه. ئاه! له م دلّ که پادشایی کردن به سهریدا
 چ شانازییه کی بئ سنوهره.» ژوولیهن شاگه شکه ببوو!
 خاتوو دورینال دهستی دایه په یژەکه. به ئاشکرا دیار بوو
 بو ئەو زۆر قورسه. ژوولیهن گورمی بهسته وه یارمه تی بدات.
 چونکه ئەم به ژنه ناسکه ی وادیار بوو هیژ و وزه ی تیا نه بئ،
 ئەپه رست. به لَام له پر، خاتوو دورینال به هیژی خۆی، به بئ
 یارمه تی په یژەکه ی وهک کورسییه ک بهرز کرده وه. پاشان به
 خیرایی بردی بو دالانی قاتی سییه م و لای دیواره که راپیکیشا.
 نوکەرەکه ی بانگ کرد و بو ئەوهی دهرفته تی جل له بهر کردنی پبیدا،
 سهرکه وت بو کوترخان. پاش پینج خولهک، هاته وه بو دالان،
 په یژە ی لئ نه مابوو. ئە ی په یژەکه چی لیها تبوو. ئەم مه ترسییه
 نه ئەبوویه هوی په رووشی، به لَام ئەگەر له و کاته دا میرده که ی ئەم
 په یژە ی بدییا! ئەم رووداوه بو ی هه بوو پوآله تیکى دزیو به خویه وه
 بگرئ. خاتوو دورینال به هه موو لایه کدا هه لئه هات. کو تاییه که ی

پەيژەي لە شوپۆتیکدا دۆزىيەوہ کە نۆکەرەکە بردبووی و لەوێی دانابوو و تەنەنەت شارەدبووشیەوہ. ئەم ڕووداوہ زۆر سەیر بوو و لە ڕابوردوودا تەواو ئەیتۆقاند. بە خۆی وت:

«بىست و چوار کاتژمىرى تر کە ژوولەين لەم مالا ئەروا، ھەر شتیک ڕوو بەدا، چ کاریک ئەکاتە سەر ژيانى من؟ مەگەر لەو کاتەدا ھەموو شتیک نايىتە ماىەي نەفرەت و پەشيمانىم؟»

ئەتوت وینايەکی پىوار لە بەرچاويدا تىپەرپىبوو، کە ئەبى دەست لە ژيان دابشۆرئ. بەلام چى ئەبى؟ پاش ئەو دابراڤانەي کە لە لای ئەو لە ڕادەبەرد دووردریژ بىوو، ديسانەوہ دەستی بە ژوولەين گەيشتبوو و ئەو کارەي کە ژوولەين بۆ گەيشتن بەو کردبووی، نيشانەي ئەو ھەموو ئەوين و خۆشەويستىيە بوو!

کاتی گىراڤانەوہي باسى پەيژەکە بۆ ژوولەين وتى:

—ئەگەر ئەم نۆکەرە چىرۆکی دۆزىنەوہي پەيژە بە مێردەکەم

بلى، چ وەلامىکی بەدەمەوہ؟

ھەندىک بىرى کردەوہ. دۆزىنەوہي ئەو جوتيارەي کە پەيژەکەي لى کردرابوو، بىست و چوار کاتژمىرى پىئەچوو. خۆي ھاويشە باوہشى ژوولەين و لە کاتىکا تەزوو بە گيانيا ئەھات، ئەوي گوشا بە سىنەي دا. سەر و ڕووي ماچ ئەکرد و ھاواري ئەکرد: «ئۆف! مەرگ! مەرگى وا چەندە شىرىنە!» و بە پىکەنىنەوہ وتى:

—وەرە! ئەمەوئ لە ژوورەکەي خاتوو دورقىل کە ھەمىشە

دەرگاگەي داخراوہ بتشارمەوہ.

بۆ ئەوہش بىئ بە کىشک چوو بۆ ئەوسەري دالانەکە و ژوولەين

بە غار تىپەرئ. دەرگاگەي قفل کرد و وتى:

—ئەگەر لە دەرگايان دا، ئاگات لىبئ نەيکەيتەوہ. ھەر چوڤىک

بئ مەگەر منالەکان پىکەوہ گالته بکەن ئەگىنا ھىچى تر نىيە.

ژوولەين وتى:

— منالەکان بهینە بۆ باخی بەر پەنجەرەکه تا چاوم بە دیداریان
شاد ببی. هەولبەدە قسە بکەن!

خاتوو دورینال دوور کەوتەووە و هاواری کرد:

— زۆر باشە، زۆر باشە!

پاش تۆزیک بە پرتهقال و پسکیت و شووشەیهک شەرابی
مالاگاوه هاتەووە. نەیتوانیبوو نان بدزیت.

ژوولیهن وتی:

— شووهکەت چی ئەکات؟

— خەریکی نووسینی یادداشتی هەندی پێشنیارە بۆ مامەلە
لەگەڵ جووتیارەکان.

بەلام کە کاتژمێر هەشت زەنگی لێدا، مال پر بوو لە غەلبەغەلب.
هەرکات خاتوو دورینال دیار نەئەبوو، هەموو مالەکه ئەگەرەن بە
دوای دا. ناچار بوو ژوولیهن بەجی بهیڵی. ئەوەندە پینەچوو بی
هیچ پەنا و پارێزیک گەراییه و فنجانیک قاوهی بۆ هیئا. لەبەر
ئەوێ نەکا ژوولیهن لە برسان بمری، لەرزی لی نیشتبوو. پاش
نانی نیوهرۆ منالەکانی هیئا بۆ بن پەنجەرە ژوورەکهی خاتوو
دورقیل. ژوولیهن بینی کە زۆر گەرە بوون. بەلام پرۆالەتیکی
ئاساییان هەبوو، یان ئەوێ کە بۆچوونی ئەو گۆرپابوو.

خاتوو دورینال باسی ژوولیهنی لەگەڵ کردن. کورپە گەرەکهی
بە مخابن و سۆزەووە وەلامی دایه‌ووە. بەلام سەیر ئەو بوو
بچووکهکان تا رادەیهک ئەویان لەبیر کردبوو.

ئەو پۆژە بهیانی، جەنابی دورینال لە مال نەچوووبوو
دەرەووە. بەردەوام ئەچوووە قاتی سەرەووە و ئەهاتەووە خوارەووە.
خەریکی مامەلە بوو لەگەڵ جووتیارەکان و بەرووبوی سیوی
باخەکهی بهوان ئەفرۆشت. خاتوو دورینال تا کاتی شیوان بۆی
نەلوا سەر بدات لە زیندانییه‌کهی. کاتیک کە زەنگی شیو لێدرا،

كەوتە بیری ئەوہی قاپپك سووی گەرمی بۆ بدزی. لەو كاتەدا كە ئارام و خامۆش ئەگەیشتە بەر ژوورەكەى ژوولیهن، ئەو نۆكەرەى بینى كە بەیانى پەیژەكەى شار دەبوویەو. لەو كاتەدا نۆكەریش ئارام و بیدەنگ ھاتە بەرەو و وەكو ئەو و وا بوو گوئی بۆ شتیک رادبیراوە. گومانى بۆ ئەو چوو ژوولیهن بە شیوازىكى ناپارێزانە لە ژوورەكەدا پياسەى كردبى. نۆكەرەكە تۆزى تەرىق بوویەو و دوور كەوتەو. خاتوو دورینال بەوپەرى جەر بەزەو خۆى كرد بە ژوورەكەى ژوولیهن دا. ئەم دیدارە ژوولیهنى تۆقاند.

خاتوو دورینال پىیوت:

— ترسای؟ ئامادەم لەگەڵ ھەموو مەترسییەكانى ئەم دنیاىەدا رۆبەرپوو بىم و ناوچاوىش تىك نانیم. من تەنھا لە یەك شت ئەترسم و ئەویش ئەو ساتەى پاش رۆیشتنى تۆیە كە دیسانەو تەنھا ئەكەومەو!

بە فركەش بەجپى ھیشت و لە ژوورەكە چوو دەرەو. ژوولیهن ھەژابوو. بە خۆى وت: «ئاھ! پەشیمانى، ئەو تەنھا مەترسییەكە ئەم گیانە مەزنە لى ئەترسى!»

سەرەنجام شەو ھات. جەنابى دورینال چوو بۆ گازینۆ. ژنەكەى وتبوى ژانەسەرىكى زۆر تووشى تووش بوو. بەم جۆرە چوو بۆ ھۆدەكەى خۆى. ئیلیزای بەرپى كرد و رابوو و رۆیشت و دەرگای لە ژوولیهن كردووە.

راستەكەى ژوولیهن خەرىك بوو لە برسان لار ئەبوویەو. خاتوو دورینال بۆ ھینانى خواردن چوو بۆ ئاشپەزخانە. ژوولیهن ھاوارىكى بیست. خاتوو دورینال گەراپەو و وتى كە كاتى چوونە ناو ئاشپەزخانەى تارىك و نزىك بوونەو لە دۆلابى نانەكە و دەست بردن بۆ نان، دەستى كەوتوو لە قۆلى ژنىك. ژنەش ئیلیزا بوو كە قیزاندبووى و ژوولیهن بیستبووى.

— لهوئ چي ئه کرد؟

خاتوو دورينال به وپه پري که مته رخه مييه وه وتی:

— يا ئه يوست شيريني بدزئ يان کولئ له ئيمه گرتبوو. به لام خوشبه ختانه من شيرينييه کی قه له و نانئکی که وره م دوزييه وه.

ژووليه ن گيرفانه کانی به روانکه که ی پيشان دا و وتی:

— ئه ی ئه و گيرفانانه چييان تيايه؟

خاتوو دورينال له بيري چوو بوو که له نانی شيوانه وه ئه و

گيرفانانه پر بووه له نان!

ژووليه ن به وپه پري ئه وين و خوشه ويستيه وه باوه شي پياکرد. هرگيز خاتوو دورينالی به و جوانيه نه بينيوو؛ شپرزه و شله ژاو. به خوی ئه وت: «ته نانه ت له پاريسيش به که سايه تيه کی به رز و بالای وه ک ئه م ژنه ناگه م!» خاتوو دورينال وه ک که سيک که خوی به مکارانه نه گرتي، خاو و شله ژاو بوو و له هه مان کات دا بوئرييه کی سه يري پيوه ديار بوو و ده ري ئه خست، که جگه له مه ترسييه کانی تر و ئه و مه ترسيانه ی که زور سامناک بن، باکی له هيچ نييه.

ئه و کاته ی که ژووليه ن به ئيشتيا نانی ئه خوارد و دل به ره که ی سه باره ت به ساده یی خوارده که داوای ليبوردي ليئه کرد، چونکه نه فره تی له گفتوگوي هه تهر هه بوو، ده رگا که له پر و به توندي که وته له رزين. جه نابی دورينال بوو. بانگی خاتوو دورينالی ئه کرد:

— بوچی ده رگات له سه ر خوت داخستوه؟

ژووليه ن جگه له وه ی خوی بکا به بن قه نه فه که دا هيچی بو نه کرا.

جه نابی دورينال هاته ژووره وه و وتی:

— سه يره! جلی ته واوه تیت له به ره، نان ئه خويت و ده رگا که شت

قفل کردوه!

ئەگەر كاتى تر بوايە، ئەم پرسیارە كە ھەموو تووپرەبى مېردايەتى پېوھ ديار بوو، خاتوو دورینالى ئەشلەژاند. بەلام ئەيزانى ئەگەر شووھكەى تۆزىك دانەوئەتەوھ ژوولیهن لە بن قەنەفەكەدا ئەبىنى. چونكە جەنابى دورینال خۆى ھاویشتە سەر ئەو كورسییەى، كە ژوولیهن تاویك بەر لەمە بەرامبەر بە قەنەفەكە لە سەرى دانیشتبوو.

سەرئیشە بوو بە بیانوى ھەموو شتیک. كاتیک كە شووھكەشى لە ئاستى خۆیەوھ بە دوورودرېژى باسى ئەو بیلپارد بردنەوھى خۆى لە كازینۆ بو ئەگېراپەوھ و باسى بردنەوھىكى نۆزدە فرانكى ئەکرد، خاتوو دورینال كلاًوھكەى ژوولیهنى لە سەر یەكك لە كورسییەكان بىنى، كە تەنھا سى ھەنگا و لەلاترەوھ بوو. ھیورتر لە ھەمیشە، دەستى كرد بە خۆ پروتكردنەوھ و بە خیرایى لە پشت شووھكەىوھ تىپەرپى و لە دەرفەتیکا پارچەپەك لە جەكانى ھەلدایە سەر كلاًوھكە.

جەنابى دورینال، سەرەنجام پۆیشت. خاتوو دورینال داواى لە ژوولیهن كرد بەسەرھاتى خۆى لە فیرگەى ئاینى بو بگېرپتەوھ: «دوینى گۆیم لە قسەكانت نەبوو. كاتیک كە قسەت ئەکرد، جگە لەوھى دلم ناچار بكەم پالت پېوھ بنى، ئاگام لە ھىچى تر نەبوو.» خاتوو دورینال ببوو بە گەوھەرى گۆینەدان و كەمتەرخەمى. زۆر بە دەنگى بەرز قسەى ئەکرد. پەنگە دوو كاتژمیر لە نیوھشەو تىپەرپىوو كە بە لیدانى توند دەرگاکیان کوتایەوھ. دیسانیش جەنابى دورینال بوو. ئەیوت:

—گورج دەرگاکیە بکەرەوھ. دز ھاتووھ! ئەمپرو بەیانى سەنژان پەيژەكەى دۆزیوھتەوھ.

خاتوو دورینال خۆى ھاویشتە باوھشى ژوولیهن و وتى:
—ھەموو شت تەواو بوو. ئیستە ھەردووكمان ئەكوژى. باوھپى

نه کردووه دز هاتی، ئیسته له ئامیزی تۆدا ئه مرم.
وهلامی میرده کهی نه ئه دایه وه که توورپه و تۆسن له پشت
دهرگا که وه ستابوو. به ئه وین و ئاره زوووه وه ژوولیه نی له باوه شی دا
ئه گۆشی و پوخساری ماچاران ئه کرد.

ژوولیه ن به نیگایه کی به پرشت پیوت:
— دایکه، ستانیسلاس پزگار بکه! من له په نجه ره ی
هه ویشخانه وه خۆم هه لئه دهم بۆ ناوباخ و هه لدم. سه گه کان
ئه مناسن. جله کانم گرمۆله بکه و ده سبه جی هه لیده بۆ ناو باخ.
لییگه ری با دهرگا که بشکی نی. له هه موو زیاتر خۆت له «رازدرکان»
بیوی ره. نه کا، نه کا نه نیت بدرکی نی! باستر وایه لئی بگه ری تا
له بری ئارخایه نی، گومانی لیت هه بی!

ته نه ا وه لام و ته نه ا مه ترسی خاتوو دورینال ئه م پرسته یه بوو:
— به م بازه خۆت ئه ده ی به کوشت!

تا بهر په نجه ره ی هه ویشخان له گه لی چوو. پاشان جله کانی
له سووچیک دانا. سه ره نجام دهرگای بۆ میرده که ی کرده وه که
له پقان که فی ئه چه راند. جه نابی دورینال به بی ئه وه ی هیچ بلئی
سه ری کی هه ویشخانی کرد و ون بوو. خاتوو دورینال جله کانی
ژوولیه نی بۆ هه لدا. ژوولیه ن جله کانی گرت ه وه و به غار به ره و لای
خواری باخ، به ره و چه می دوو تیی ته قاند.

کاتی پاکردن قیزه ی تیری ک و تفهنگیک که که وتبوویه کار
به رگویی که وت.

به خۆی وت: «ئه مه له ته قه کردنی جه نابی دورینال ناچی. ئه و
تا ئه م پاده یه پسپۆر نییه.»

سه گه کان له هه ردوو به ره وه له گه لی پریان ئه کرد. تیری کی تر.
وا پیئه چوو قاچی سه گیک ئه نگاوت. چونکه سه گه که ده سبه جی
به زه لیلی قرووسکاندی. ژوولیه ن له دیواری ته لاتی ک خۆی هه لدا.

پەنجا ھەنگاۋ بە پەنادا پۈڭۈش ۋە جارىڭى تر دەرکەۋتەۋە ۋە بە ئاقارىڭى تر دا ھەلھات. غەلبەغەلپىڭى بىست كە يەكدىيان بانگ ئەكرد ۋە بە ئاشكرا، ئۆكەر، واتە دوژمنە كۆنەكەى خۆى بىنى كە خەرىك بوو تەقەى لىئەكرد. جوتيارىڭىش لە ۋە بەرى باخەكەۋە كەۋتە تەقەكردن. بەلام ژۈولپەن خۆى كەياندبوۋپە پۈخى چەمەكە ۋە خەرىك بوو جلى لەبەر ئەكرد.

كاتژمىرىڭ پاش ئەۋە، لە يەك فرسەنگى قىرير، بە جادەى ژنىقادا ئەپۈڭۈش. ژۈولپەن لە دللى خۆى دا وتى: «ئەگەر گومانپان بردى، لە سەر جادەى پارس بۆم ئەگەرپىن!»

كۆتايى بەرگى يەكەمى سوور ۋە پەش

سور و رهش

پهرتوکی دووهم

هېچ جوان نېيه،
توزيک سسوراي نه کړه ووه.
(سه ن بيټ)

خۆشپیه کانی گوند

ئەي لاياپكەم، جارێكتر ئەتبینمەوه؟!
(فیرزیل)^(۹۶)

له لایەن خاوەنی ئەو مۆتیلەوه که لایدا بۆ بەرچایی خواردن،
له ژولیهن پرسرا:

— بێگومان، جەنابت چاوه‌پوانی عەرەبانەیی پۆستی پاریس
ئەکەیی؟

ژولیهن وتی:

— عەرەبانەیی ئەمپروۆ بێ یان هی بهیانی، بۆ من وهک یهکه.
له کاتیکا که ژولیهن خۆی به که‌مه‌رخه‌م پیشان ئەدا،
عەرەبانە گە‌یشت. جیگە‌ی دوو که‌سی هه‌بوو. گە‌شتیارێک که له
لای ژنی‌فاوه ئەهات، به‌و گە‌شتیاره‌ی که وه‌کو ژولیهن هه‌مان کات
سوار ئە‌بوو، وتی:

— چۆنی! ئەوه تۆی فالکۆزی بێچاره‌ی خۆم؟

فالکۆز وتی:

— پیم وا بوو له لای لیۆن، له دۆلیکی دل‌پفین له سه‌ر چه‌می
«رۆن»^(۹۷) دامه‌زراوی؟

— ئە‌ی له‌و دامه‌زرانه، خه‌ریکه هه‌لدیم!

فالکۆز به پیکه‌نینه‌وه وتی:

۹۶- فیرزیل: Virgil هۆنەر (۷۰-۱۹) هۆنەری کۆماری رۆما و نووسەری بەستەیی
گوندی، سروودی شوانی وئەنەبیدە.

—چی؟ خه ریکی هه لډیی؟ تو، سه ن ژیره و! به م پړالته ته
له باره ته وه تاوانت کردووه؟

—پراسته که ی، وه کو ئه وه وایه تاوانم کردبئی. من له و ژیا نه
نه فده تبارهی شارستان هه لډیم. وه ک ئه زانی دل به سته ی ته رچکی
لپړه وار و هیوری گوند و لادیم. زور جار به وینا گه ر ناو هینراوم.
نه مئ و یست له هه موو ژیا نی خو م دا گویم له باسی پامیاری ببی،
که چی ئه و پامیاری له مالبات و دیاری خو م دهرم ئه کات!
—ئهندامی چ پارتیکی؟

—کوره ئهندامی هیچ پارتیک نیم و ئه مه ئه مکوژی. هه موو
پامیاری به که ی من هه ر ئه وه نده بووه: چه زم له مووزیک و
وینه کی شان ه. په رتووی باش له ژیا نندا به پووداو ئه ژمی ردری.
ئه و خه ریکه ئه بم به چل و چوار سال. چه ند سالی تر زیندو و
ئه بم؟ پانزه، بیست، ئه و په پی سی سال؟ زور چاکه! پروام وایه
له پاش سی سال، وه زیره کان هه ندی ته رده ستر، به لام ری ک به
ئهن دازه ی وه زیره کانی ئه مرؤ ده ستپاک ئه بن. میژووی ئینگلیز له
لای من وه کو ئا وینه یه ک وایه بو بینینی داها توومان. دیسانه وه ش
پادشایه ک په یدا ئه بی که بیه وی ده سلا ت و تازیاری خو ی په ره
پی بدات. دیسانه وه ش تامه زروی گه یشتن به ئهن دامه تی پارلمان
و ناوبانگ و ئه و سه دان هه زار فرانکه ی ده ست میرابو^(۹۸) که وت،
ناهیلی خو بچیته چاوی ده ول مه ندانی شارستانی. جا ئه م کارانه
به ئازادی خوازی و خو شه ویستی گه ل دئه نری. ئاره زووی گه یشتن
به ئهن جو م نه ی ئاریستوکراته کان و خوانچه سالاری دهرباری شا،
هه می شه له می شکی جه وانانی به رزه فردا خول ئه خواته وه. هه موو
که س ئه یه وی بی بی به که شتی به وانی که شتی حکومه ت، چونکه ئه م
کاره پاره ی چاکی تیا یه. بو یه شه گه شتیاری ساده ری گه ی ده ست

ناكه‌وئ.

— بۆچى؟ ئەگەر باش سەيرى ھاوكېشەكە بكەين، بەم سىروشتە ئارامەى تۆۋە، زۆرىش سەمەرەيە. بلى بزانم ھەلبۇزاردنەكەى پابوردوۋ لە مەلبەندى خۆى راوى ناوى؟

— دەردى من لە شوپىنىكى ترەۋە سەرچاۋە ئەگرئ. چوار سال بەرلەمە، من چل سال تەمەنم بوو و پەنجا ھەزار فرانكم ھەبوو. ئىستە چوار سال زيادىم كىردوۋە و پەنگە پەنجا ھەزار فرانك كەم كىردوۋە كە لە ئەنجامى فرۆشتىنى كۆشكى مۇنت فلورى لە سەر چەمى پۇن، لەو شوپىنە زۆر جوانە، لە دەستم دەرئەچئ. لە پارىس، لەو گالىتەجارىيە بەردەوامەى ئەم ژيارەى سەدەى نۆزدەتان تووشى مرۆقى ئەكات، ماندوۋ بىووم. تىنوى پاكى سىروشت و سادەىى بووم لە كىۋەكانى نىزىكى پۇن، كە لەبن ئەم ئاسمانەدا شوپىنى لەوئ خۆشتىرى لئ نىيە، زەۋىيەكم كرى. پېشنىۋىژ و دەمپراستانى دئ بۇ ماۋەى شەش مانگان لەگەلم خەرىك بوون. چەندىن مىوانىم بۇ بەرپا كىردن. پىم ئەۋتن من بۇيە پارىسم بەجئ ھىشتوۋە كە تا ماوم، نە باسى پامىارى بكەم و نە باسى پامىارى بىسىم. ۋەك ئەبىنى ئابونەى ھىچ پۇژنامەيەك نىم. چەندە تەتەر كەمتر نامەم بۇ بەئىنى، ئاسوۋدەترم. ئەم كارانە بە دلى پېشنىۋىژ نەبوو. ھەر زوۋ تووشى ھەزار جۆر داخۋازى دور لە ھزر و ھەزار شىۋە پىلان و ئازار و شتى تر بووم. ئەمويست سالانە دووسەد سىسەد فرانكىك بدەم بە ھەژار و نەدار. داۋايان لىكرىم پارەكە بدەم بە ئەنجومەنەكانى سەر بە دىن و ئاين لە بابەتى سەن ژۆزۋىيت و ئەنجومەنى مەريەم و ھتد. بە قسەم نەكردن. ئەوسا سەد جىنۇيان پىدام. ئەۋەندە گەۋج بووم بەم جىنۇانە قەلس بووم. لەمەۋلا، ئىتر نەمتوانى سەر لە بەيانان بۇ پىياسە و چىژۋەرگرتن لە جوانى و تازەيى شاخەكان بچمە دەرەۋە، بە بئ ئەۋەى تووشى

کهسانیکی بیټام بېم که څرۆشه و زینده‌خونم ټیک بدن و به جوړیکی ناخۆش بمخه‌نوهه بیری خه‌لک و کرداری نه‌گریسیان. بو وینه له نه‌ریتی سی پوژهی بهر له «جه‌ژنی رابونه‌وه»، ده‌سته‌ی ریپیوان بو پیروژکردنی کیلگه‌ ئه‌چی بو مه‌زراکان و من زورم حه‌ز له سرووده‌که‌یه‌تی که ئاوازیکی یونانییه. به‌لام کیلگه‌کانی من ئیتر پیروژ ناکری، چونکه جه‌نابی پیشنویژ فهرموویه‌تی خاوه‌نه‌که‌ی کافره. مانگای یه‌کیک له ژنه‌کانی ناودی ئه‌مری. پیریژن ئه‌لی ئه‌مه به هوئی ئه‌ستیله‌که‌ی ئه‌و کابرا کافره یان ئه‌و فه‌یله‌سوفه پارسییه‌وه رووی داوه. حه‌فته‌یک پاش ئه‌وه‌ش هه‌موو ماسیه‌کانم به پشته به‌سه‌ر ئاوه‌وه بینی که به کلس ده‌رمانخوارد کرابوون. ده‌یان جوړی ئازار و ئه‌شکه‌نجه یه‌خه‌ی پیگرتووم. دادوه‌ری ئاشتی که پیاویکی پاکه، به‌لام له ترسی ئه‌وه‌ی نه‌کا ده‌ری بکه‌ن، ناچاره هه‌میشه له دژی من بریار بدات. به‌م شیوه‌یه ئارامی هه‌موو لایه‌کم لی بووه به دۆزه‌خ. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی زانیان که من له به‌رچاوی پیشنویژ، واته سه‌روکی ئه‌نجومه‌نی قه‌شه‌کانی گوند که‌وتووم و ئه‌و ئه‌فسره‌هه‌ر خانه‌نشینه‌ی سه‌روکی ئازادیخوازان پشته‌یانیم لی ناکات، هه‌موو که‌س، ته‌نانه‌ت ئه‌و به‌نایه‌ی سالیک بوو نانم ئه‌دا و ئه‌وعه‌ره‌بانه‌سازه‌ی که ئه‌یویست کاتی ده‌مه‌زه‌رد کردنه‌وه‌ی گاسنه‌کانم، بییاکانه کلاو بکاته سه‌رم، هه‌ر هه‌موویان ئه‌پرژین به سه‌رم‌دا! بو ئه‌وه‌ی پشت و په‌نایه‌کم هه‌بی و له هه‌ندی له کیشه‌کانم‌دا سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست به‌ینم، بووم به ئازادیخواز. به‌لام وه‌ک تو ووتت، ئه‌م هه‌لبژاردنه نه‌گریسه دینه پیشه‌وه و ده‌نگیان لیم ئه‌وی.

— بو یه‌کی نه‌ناسراو؟

— نا، نا. بو که‌سینک که زور باشیش ئه‌یناسم. قبوولی ناکه‌م. له‌وه‌له‌ گه‌وره‌یه! هه‌ر له‌و کاته‌وه ئازادیخوازه‌کانیش ئه‌بن به

سەرباری ئەوانی تر و پۆژم ڕەش ئەبێ. درۆم نەکردبێ ئەگەر
پێشنوێژ بیویستایە بە کوشتنی کەنیزەکەى خۆى تاوانبارم بکات،
بیست شایەت لە ھەر دوو پارتەکە ئەھاتنە دەرەوہ و سویندیان
ئەخوارد بە چاوی خۆیان منیان دیوہ کە ئەو ژنەم کوشتوہ.
—واتە تۆ ئەتەوئى لە لادى بژی بەلام نەبیتە ملکەچى ھەزى
ئەوان و تەنانەت گوی لە فرەوئى ئەوانیش رانەگى؟ ئەى لەو
بۆچوونە ھەلەئە!

—ئەوہ تا ئەمەوئى قەرەبووی ئەو ھەلەئە بەکەمەوہ. کۆشكى
«مونت فلورى» م خستۆتە مەزادەوہ. ئەگەر پێویست بکات با پەنج
ھەزاریش زەرەر بکەم. ھێشتاش ھەر شادمانم. ئەم دۆزەخى
درۆ و بەدخوازىیە فری بەدەم و بێدەنگى گوندى لەگەڵ، یەکەم
شوینیکە ئەم جۆرە پێژەنە لە فەرانسە، لەوئى دەست ئەکەوئى،
بگۆرمەوہ؛ واتە لە قاتى چوارەمى خانوویەک کە بروانئى بەسەر
«شانزەلیزە»^(۹۹) دا. سەرەرای ئەمەش بیر لەوہ ئەکەمەوہ ئایە لە
رێگەى پێشکەشکردنى نانى پیرۆز بە کلیسای گەرەک، ئەتوانم
ژيانى رامیاری خۆم لە گەرەکی «پوول»ى پاريس دەست پێبکەم
یان نا؟

فالکۆز بەو چاوانەوہ کە لە ڕق و داخا ئەبریسکایەوہ وتى:
—سەردەمى بۆناپارت ئەم ھەموو بەلایەت بەسەر نەئەھات.
—کەى وایە کاکەبرا! ئەى بۆناپارتەکەى تۆ خۆى بۆ نەیتوانى
بەردەوام بئى؟ ئەوہى من ئەمپرو ئەیکیشم، بەرەنجامى کارەکانى
ئەوہ!

لێرەدا ژولویەن زیاتر قیت بوویەوہ. لە یەکەم وشەوہ بۆى
دەرکەوت ئەم فالکۆزە بۆناپارت پەرستە، ھەمان ھاورپى دیرینەکەى
جەنابى دورینالە کە سالى ۱۸۱۶ لە لایەن ئەوہوہ دەرکرا و

«سهن ژیره و» ی فهیله سووفیش برای ئه و به پړیوه بهری نووسینگه ی پاریزگارییه که پړیگه ی سه رکه وتن له مه زاد و کرپنی خانووه کانی شاره وانی، به نرخي هه رزان ئه زانی!

سهن ژیره و له دريژده ی قسه کانی دا وتی:

— به للی بونا پارتي تو هه موو ئه م کارانه ی کردووه. کابرایه کی پاک و بی ئازار، که وینه ی نییه به چل سال ته من و پینجسه د هه زار فرانک پاره وه، ناتوانی له شارستان دابمه زری و پرووی ئاسووده بی بیئی. قه شه و خانه دانه کانی بونا پارت ده ری ئه په پړینن. فالکوز هاواری کرد:

— تکایه! به خراپه باسی ئه و مه که ن. هه رگیز فه رانسه به ئه ندازه ی ئه و سیانزه ساله ی ده سه لاتداری ئه و، له چاوی نه ته وه کانی تر دا جیگه ی پړیز نه بووه. ئه و پوژانه شکومه ندییه ک له هه موو ئه و کارانه دا هه بوو که رانه په پړینرا.

کابرای چل و چوار سال وتی:

— ئیمپراتوره که ی تو، خوا بیباته وه بو خوی، جگه له مهیدانی جهنگ هیچ مه زن نه بوو، ئه ویش له سالی ۱۸۰۲ که باری ئابووری ولاتی چاک کرد. ئه وه ی لیبگه پړیته وه هه موو کاره کانی تری چ واتایه کی هه بوو؟ به و هه موو خزمه تکار و په رده دار و میوانییه په نگا وره ننگه کانی له توپله ری، زور به ساده یی فورمیکی تری داموده زگای پرپووی شاهانه ی دامه زرانده بوو. ئه مه نمونه یه کی چاککراو بوو و بوی هه بوو یه ک دوو سه ده به رده وام بی. خانه دان و قه شه کان که لکه له ی گه رانه وه بو ئه و نمونه کونه یه که وتوته سه ریان، به لام ده ستیکی پولا بیینیان ده ستناکه وی، که ئه و سه رده مه بو خه لک بگپړیته وه.

— ئه وه تا چاپخانه داره کونه که بومان ئه دوی!

چاپخانه دار به توو په یی وتی:

— کئى منى له زه‌وييه‌که‌ى خۆم ده‌رکردوه؟ ئەو قه‌شانه‌ى که ناپۆليۆن به‌ هۆى په‌يمانى کونکۆرداى خۆيه‌وه پيگه‌ى گه‌رانه‌وه‌ى پيڊان؟ له‌برى ئەوه‌ى به‌رامبه‌ر ئەوانيش، په‌فتاريکى وه‌کو په‌فتارى حکومه‌ت به‌رامبه‌ر به‌ پزيشکان و پاريزه‌ران و ئەستيره‌ناسانى هه‌بئ و جگه‌ وه‌کو هاوولآتى سه‌يريان نه‌کات، به‌ بئ دابينکردنى هۆکارى نان په‌يداکردن بۆيان و سپاردنى مه‌يدانه‌که به‌وان! ئەگه‌ر ناپۆليۆنى جه‌نابت، بارۆن و کونتى دروست نه‌کردبايه، ئەم‌رۆ له‌ کوئ ئەو هه‌موه ئاريس‌تۆکراته‌مان ئەبوو... باويان نه‌مابوو. پاش قه‌شه‌کان، ئەم توئيزى ورده‌خانه‌دانى گوندىى بوو که ئاوا به‌رينگى گرتم و واى لیکردم بيم به‌ ئازادىخواز!

گفتوگۆيه‌کى بئ برانه‌وه له‌ ئارادا بوو. ئەم بابته‌ بۆ نيو سه‌ده‌ى تريش فه‌رانه‌سه به‌ خۆيه‌وه خه‌ريک ئەکات. له‌به‌ر ئەوه‌ش که سه‌ن ژه‌يرۆ سوور بوو له‌ سه‌ر ئەوه‌ى که ژيان له‌ شارستان ده‌ست نادات، ژووليه‌ن به‌ پرکيشى و شه‌رمه‌وه باسى نمونه‌ى جه‌نابى دورينالى کرد.

فالکۆز نه‌راندى:

— وايه جه‌وان. تۆ مروڤيکى ساده‌ى! ئەم کا‌برايه بۆ ئەوه‌ى نه‌بئ به‌ سندان خۆى کرد به‌ پيک! ئەويش چ پيکيکى سامناک! به‌لام ئەوه‌تا جه‌نابى قالينۆ ژيانى لئ تال کردوه. پيټ وايه ئەو نه‌گريسه ئەناسى؟ ئەو نمونه‌ى که قسه‌ى تيا نيه‌! پيټ وايه جه‌نابى دوريناله‌که‌ى تۆ چى ئەلئ، کاتيک که هه‌ر له‌م پۆژانه‌دا، ئەبينئ جه‌نابى قالينۆ شوينه‌که‌ى ئەوى داگيرکردوه؟!

سه‌ن ژه‌يرۆ وتى:

— ئەبئ بچيټه‌ خه‌لوه‌وه و بيه‌ر له‌ تاوانه‌کانى خۆى بکاته‌وه. تۆ ڤيرير ئەناسى، جه‌وان؟ زۆر چاکه‌، بۆناپارته‌که‌ى تۆ که خوا پرووى خۆى و داموده‌زگا کۆنه پاشايىخوازه‌که‌ى په‌ش بکات، پيگه‌ى به‌

رینال و شه لانه کان دا حکومت بکهن و بهر نهجامی فرمانرهبوایی
 نه وانیش بوو به سونگه‌ی دهسه لاتداری فالینوه کان و مالونه کان.
 نه م وتوویره باسی رامیارییه کی رهش و ئالوسکاو بوو و
 ژوولیه نی چه په ساندبوو و، خون و نه ندیشه هه وه ساوییه کانی له
 میشکی نه ته راند.

یه که مین دیمه نی پاریس که دووره وه خوئیای نه کرد، کاریکی
 وای نه کرده سهری. ئاره زووه نه فسانه ییه کانی سه بارهت به
 چاره نووسی ئاینده ی له گه ل نه و بیست و چوار کاتر میره ی له
 قیریر ژیا بوو و هیشتاش له دلای زیندوو بوو، مللانیان هه بوو.
 سویندی نه خوارد مناله کانی دل به ره که ی ویل نه کات و نه گه ر
 هه ولی بیسه رمانه ی قه شه کان کوماریان بو بگه رینیتته وه و بکه ونه
 ئازاردانی خانه دانه کان، بو پاریزگاری له مناله کانی نه و، دهست
 له هه موو شت داشوری.

نه گه ر شه وی چوون بو قیریر، کاتیک که په یزه که ی نابوو
 به په نجره ی ژووره که ی خاتوو دورینه وه، مسیو دورینال یان
 بیگانه یه کی تری له و ژووردها ببینایه، چی پووی نه دا؟

به لام له ماوه ی نه و دوو کاتر میره شدا که دلداره که ی له ناخی
 دل وه ویستبووی پالی پیوه بنی و نه و له تاریکی شه وه زنگا له لای
 نه م دلداره وه دانیشتبوو و داکوکی له نه وینی خوی کردبوو، چ
 چیژیکی وهر نه گرتبوو. گیانیکی وه ک گیانی ژوولیه ن له هه موو ژیانی
 خوی دا گیروده ی نه و جوړه بیره وه ریانه یه. ماوه ی به سهرهاتی
 توانه وه ی له ئامیزی شوخه که ی دا له گه ل بیره وه رییه کانی یه که م
 خولی نه وینیان له چوارده مانگی پیشوودا، لیک ئالابوو.

ژوولیه ن له نه جامی وه ستانی عه ره بانه که، له و بیره قووله ی
 داچله کا. هاتبوونه ناو چه وشه ی پوستانه له شه قامی ژان ژاک

رۆسۆ. بە عەرەبانەچی ئەو فایتوونەى ھاتبووێ بەرەو، وتی:
 — ئەمەوئى بچم بۆ مالمیژۆن^(۱۰۰).

— بەم شەو، مەگەر چ کاریکتان لەوئى ھەیه؟

— ئەو پرسىارە بۆ تۆ نەھاتوو، لیخوړە وتم!

خولیاى راستەقىنە بە تەنھا لە ئەندىشەى خۆى دا ئەژى. بە
 رای من، بۆیە لە شارى پارىس ئەوین و خۆشەویستى کارىكى
 گالتهئامیژە، چونکە دراوسى سوورە لە سەر ئەوئى بىر
 لەو بکەیتەو. من لیڤرەدا خۆم لە گێرانهوئى ئەو ھەلچوون و
 تامەزروییەى ژوولین لە مالمیژۆن ئەپاریزم. ژوولین گریا! بۆ؟!
 سەرەرای ئەم دیوارە سپییە دزیوانە کە ئەمسال دروستیان کردوو
 و ئەم پارکەى پارچە پارچە کردوو؟ بەلئى جەناب لەبەر ئەوئى
 لەلای ژوولین لە نیوان ئارکۆل و سەنت ھیلن و مالمیژۆن دا ھیچ
 جیاوازییەک نەبوو.

ئەو شەو، ژوولین بەر لە چوونە ژوورەو بۆ شانۆ، ماوئىەکی
 باش دپدۆنگ بوو. بیروپرای سەیرى سەبارەت بەم گێژەنى مان و
 نەمانە ھەبوو.

دپدۆنگى لیئى نەگەرا پەسنى پارىسى زیندووى ئەمپۆ بکات.
 جگە لەو تەلارانهى لە قارەمانەکەى بەجئى ماوو، ھىچ شتىكى
 تر کارى تینەکرد: «کەواتە من ئیستە وام لە ناوئەندى پیلان و
 ریا! پشتیوانەکانى جەنابى مەتران دوفریلەر دەسەلاتى ئیڤریان
 بەدەستەوئىە.»

شەوى پۆژى سىیەم، مەراقى زانخووزى بەسەر گەلألەى ئەو
 بەرنامەىەدا زال بوو کە ئەیویست بەر لە بینىنى رەبەن پیرار ھەموو
 شتىک ببىنى. رەبەن پیرار چۆنىتى ژيانى لە مالى جەنابى مارکیز
 دولامۆلى، زۆر بە ساردى بۆ باس کرد:

—ئەگەر بېت و پاش چەند مانگ كاری كارات له دەست نەهەت، ئەبئ بگەپتەوه بو فیرگە. تو له مالى مارکیز ئەژیت كه یه كیکه له گەورهترین ئاریستوکراته كانی پاریس. بهرگی رهش له بهر ئەهە، به لام نه وهكو قهشه و نه وهكو یه كیکیش كه پرسه ی ههیه. چاوه پرسی ئەوهت لی ئەهەم له و فیرگه یه ی كه خوم پیت ئەناسینم، ههفته ی سئ جار وانە ی ئاین و رهوانبیزی بخوینی. هه موو پوژیک له پهرتوو كخانه ی مارکیز دائه نیشی و مارکیز ئەیه وی بو نووسینی ئەو نامانه ی په یوهندی به كیشه و دادگا و كاره كانی ترییه وه ههیه، سوود له تو وه ربگری. خودی مارکیز له پهراویزی هه موو نامه یه كدا به دوو وشه تیت ئەگه یه نی كه ئەبئ چ وه لامیكى پئ بدریته وه. من پیموتوو كه تو له ماوه ی سئ مانگدا شیوازی نووسینی هه موو جوړه كانی ئەم نامانه فیر ئەبی؛ به راده یه ك كه له هه ر دوانزه نامه كه بییه ت بو لای، بتوانی هه شت نۆیه کی واژو بكات. له هه شتی شه وه وه ئەهه ویته ریکویپكردنی نووسینگه كه ی مارکیز و له كاتژمیری ده وه ئیتر ئازادی.

ره بهن پیرار به رده وام بوو:

—رهنگیشه پیریژنیک یان پیاویکی زمانپاراو لیت په یدا ببئ و به لینی فراوانت بداتئ و به وپه ری بیشه رمیه وه تو په لی زپر بکاته ناو دهسته وه و داوات لییکا، تا ئەو نامانه ی دیت بو مارکیز پیشانی بده ی.

ژوولیه ن كه رهنگی سوور هه لگه پابوو، هاواری كرد:

—وا مه لی، قوربان!

ره بهن پیرار به بزیه كه وه وتی:

—سهیره به و نه داریه و پاش سالیك له فیرگه ی ئاینی، شوینه واری ئەو توور په بوونه ی ئاویته ی پاکی، هیشناش له تودا ماوه! تو ئەبئ کویر بوویتی.

پەبەن پیرار که ئەتوت لەگەڵ خۆی ئەدوئ، ورتە ی ئەکرد: «کئ
چوو زائئ ئەمە هۆی خزمایەتی و پەویوەندی نەبئ؟» لە کاتێکی شدا
که سەیری ژوولیەنی ئەکرد، وتی:

— جا سەیرە کەش لەوە دایە که مارکیز تۆ ئەناسئ! من نازانم
چۆن! سەرەتا مووچە کەت سەد دراوی زێرە. ئەم کابرایە که
بە هەوێس و بۆ سەرگەرمی کار ئەکات و کیماسییە کەشی هەر
ئەمە یە، لەو کارە منالانە دا پێشت ئەکەوئ و لیت ئەباتەو! ئەگەر
لە کارت رازی بئ، مووچە کەت ئەبئ بە هەشت هەزار فرانک.

پەبەن پیرار بە دوا ی قسەکانی دا بە دەنگێکی تۆسن وتی:
— بەلام ئەبئ ئەو بەزانی که ئەو هەموو پارە یە نادا بە تۆ
چونکه چاوت جوانە! مەبەست ئەو یە که ئەبئ سودمەند بیت.
ئەگەر من لە جینگە ی تۆ بووما یە، زۆر کەم قسە م ئەکرد نەخوازە
باسی ئەو شتانە م هەر نە ئەکرد که نایزانم.

پەبەن پیرار وتی:

— ئا، ئەوێش بلیم که هەولم دا لە لایەن تۆو هەندی زانیاری
وەر بگرم. خەریک بوو لە بیرم بچئ. مارکیز دوو منالی هە یە:
یەکیان کچ و ئەو یتریش کورپکی نۆز دە سالانە که زۆر سەلار
و سالارە. بەلام شیتۆکە یە کیشە که هیچکات لای نیوەرۆ نازائئ
پاش دوو کاتژمیر دوا ی نیوەرۆ چی ئەکات! پەوشتی ناسک و
بە جەر بە زە یە! لە جەنگی ئیسپانیا بە شدار ی کردووە. نازانم بۆ؟
بەلام مارکیز هیوادارە دۆستایەتی لە نیوان تۆ و کونت «نوربیر»
ی جەوان دا بە دی بیت! پیموتوو ه که تۆ لە لاتین دا پسپۆر ی.
پەنگە پیی خۆش بئ چەند رستە یەکی تیرو تە سەلی سیسرو ن و
قێژیل بە کورپە کە ی فیر بکە ی. جا ئەگەر من لە جیات ی تۆ بووما یە
لەگە ل ئەم جەوانە، هەرگیز نە مئە کرد بە گالته و جەفەنگ و، پێش
ئەو ی ببم بە گوێرپا یە لی پێشەکی و پێشنیازی هاوړییەتی، که زۆر

سهلارانه بهلام تۆزیک ئامیتتهی قۆشمهیییه، وام لیئئه کرد که ئەم پێشهکیانه دوو جار بلیتتهوه. لیئت ناشارمهوه که کونت دولامۆلی جهوان سههرتا به چاوی سووک سههیرت ئەکات. چونکه تۆ له چینی دووهمی کۆمهلی. باوهگهورهی ئەو، مرۆفی دهربار بوو و ئەو شانازییهی پهیدا کرد رۆژی ۲۶ی ئەپریلی ۱۵۷۴ به تاوانی پیلانیک که رهنگی رامیاری ههبوو، له مهیدانی «گریف» سههری له لهشی بکهنهوه. بهلام تۆ کوپی دارتاشیکی قییریت و جگه له وهش فهرمانبههری باوکی ئەویت. ئەم جیاوازیانه به وردی لیک بدهروه و به سههراتی ئەم بنه مالهیه له به رهه مهکانی مۆریری دا بخوینه رهوه. هه موو ئەو مه راییکه رانهی له مالی ئەوان نان ئەخۆن، جارچاره به گۆتهی خۆیان ئەماژهیهکی ته رده ستانه به و بابه ته ئەهه. له به رامبه ر گالته کانی کونت نوربیر دولامۆل، فه رماندهی دهستهی سواره و ئەندامی ئایندهی ئەنجومه نی ئاریستۆکراته کانی فه رانسه، ئاگات لیبێ چۆن وه لام ئەدهیته وه، پاشان بۆ گله یی و بناشت نهیهیت بۆ لای من.

ژوولیه ن که ته واو سووره لگه رابوو، وتی:

— که وا بوو نابێ وه لامی کابرایه ک که سووکایه تیم پێ ئەکا

بده مه وه؟

— گوايه تۆ ئاگات له م شیوازه ی سووکایه تی پیکردنه نییه، ئەم توانجانه ئاویتتهی هه لدان و پیا هه لگوتن ئەگوترین. ئەگه ر بابایه کی گه وچ بی، ئەوا رینگه ئەدهی ئەو توانجانه کارت تێ بکه ن. ئەگه ریش ئەته وئ سهرکه وتوو بیت، ئەوا پشت گو ییان ئەخه یت و کارت تیناکه ن.

ژوولیه ن وتی:

— ئەگه ر پۆزیک له پۆژان ئەم شتانه م هه ز لئ نه بی

و بگه رپمه وه بۆ هۆده ی ژماره ۱۰۳ی خۆم، به نمه ک نه ناس

ئەژمىردىرىم؟

رەبەن پىرار ۋە لاملى دايە ۋە:

— بىگومان ھەموو ماستاۋكەرانى ئەم مالاۋە وات پى ئەلەين.
بەلام من دىمە مەيدان و منىك كە ئەم كارم كردوۋە، رايئەگەيەنم
كە ئەو بىرپارە من داۋمە!

ژۈولەين لە ۋە شىۋازە تفت و تا رادەيەك كىناۋىيەي لە رەبەن
پىرادا ئەبىنى رقى ھەلسابوو. ئەم شىۋە دوانە پووناكى دواين
ۋە لاملى قەشەي دائەمراندىۋە.

راستەكەي ئەۋە بوو كە رەبەن پىرار سەبارەت بە خۆشويستنى
ژۈولەين، توۋشى دىدۆنگىيەكى ويژدانى و جۆرىك ترسى ئاينى
بىوو كە بۆچى راستەخۇ دەست لە چارەنۋوسى مروڧىكى تر
ۋەرئەدا؟

بە ھەمان نەفرەت و بە شىۋەيەك ۋەك بلىي كارىكى بەئازار
رئەپەپىنى، وتى:

— جگە لەمانە خاتوو لاماركىز دولامۆل لەم مالاۋە ئەبىنى.
ژنىكى بالابەرزى قژ خورمايى و دىندار و لەخۆبايى، زۆر سەلار
ۋ لەۋەش زياتر بىكارە. كچى «دووك دوشۆلن»ى پىرە كە بە
ھۆي خۆبەزلانينى لە رادەبەدەرى ئەۋ ھەموۋە بەناۋبانگە. ئەم
ژنە مەزنە، بە شىۋازىكى بەرجەستە، شىلە و رپالى ئەۋ شتەيە
كە لە راستىدا گيان و گەۋھەرى رەۋشتى ژنانى چىنەكەي ئەۋ
بەدى ئەھىنى. ئەۋە ناشارىتەۋە كە بوونى ئەۋ باب و باپىرانەي
كە چوون بۆ جەنگى خاچپەرستان، تەنھا خالى شانازىيە كە لاي
ئەۋ نرخ و بايەخى ھەيە. پارە، بە چەند پلە لە دواي ئەۋە دىت.
پىت سەيرە؟ كوپرى خۆم، ئىمە ئىتر لە شارستان نىن. لە ھۆلى
دىۋەخانى ئەم ژنە كۆمەلىك لە ئارىستۆكراتەكان ئەبىنى كە بە
بىرپىزى باسى شازادەكانمان ئەكەن. بەلام خاتوو دولامۆل، لە

ئاستى خۆيه وه كاتىك كه ئهيهوئى ناوى شازادهيهك بهينئى به واتاي ريزليگرتن دهنگى خۆى دائه به زينئى و چ جايه له ناوهينانى شادوتىكدا زياتريش. به باشى نازانم لاي ئه و بلئى فيليبى دووهم يان هانرى ههشتهم دهعبا و درنده بوون. ئه مانه شا بوون و ئه م شا بوونه مافىكى هه ميشه بيان بو مسوگهر ئهكات و ئه بئى له لايه ن هه مووان و به تايبهت بئى ناو و نيشانى وهكو تو و منه وه ريزيان لايگيرئى.

رهبه ن پيرار دريژه ي دا:

— سه ره راي هه موو ئه مانه ش ئيمه قه شه ين. چونكه توش به چاوى قه شه ئه بينئى. واته ئيمه به خزمه تكارىك ئه زانئى كه بو رزگار يى دواروژى پيوسته.

ژووليه ن وتى:

— قوربان وا دياره مانه وه ي من له پاريس زور ناخايه نئى!
— چونت پيخوش بئى! به لام ئه وه ش بزانه ئيمه ي له به رگى ئيمه دا مه گهر له لايه ن ده ره به گ و خانه دانه وه، ئه گينا هه رگيز به سامان و دارايى ناگات. ئه گهر تو به هوئى ئه و گه وه ره نه ناسه ي له ناخدا هه يه، يان ئه و گه وه ره ي لانيكه م من تئى ناگه م، نه توانى سامانىك پيكه وه بنئى، تووشى ئازار ئه بئى. بو تو لايه نى ناوه رپاست له ئارادا نييه. خو ت فر يو مه ده. خه لكى باش ئه زانن كاتى ئاخافتن له گه لت نابنه هوئى شادمانى تو. له ولايتيكي وهك ئه م كو مه لگه كو مه لايه تيه، ئه گهر ريزي ك بو خو ت دا بين نه كه ي، رور ت ره ش ئه بئى. ئه گهر ماركي ز دولامول ئه و خوليايه نه كه وتايه ته سه رى، له بزانسون چيت به سه ر ئه هات؟ ئينجا ئه زانئى ئه و كار ه ي ئه م پيا وه بو توئى كردو وه، چه نده سه مه ره يه! جا ئه گهر جانه وه ر نه بئى به و چا كه يه ئه زانئى و هه تا ماوى منه تبارى چا كه ي ئه وان ئه بئى. ئه زانئى چيها قه شه ي نه گبهت كه له توش زانتر بوون و

سالیانی سال له شاری پاریس و به پانزه لیله پاره‌ی نوێژ و ده لیله هه‌قده‌سی به‌لگه و سه‌لماندن له «سوربوڤن» ژیاون؟ ئه‌و بابته‌ی که زستانی راپوردوو سه‌بارته به یه‌که‌مین ساله‌کانی ژیانی ئه‌م کاردینال دبوای بیکاره و به‌دکاره بۆم گێپراپته‌وه، له‌بیرته؟ نه‌کا دفره‌ی تو، ئه‌گه‌ر به‌رێکه‌وتیش بووه، خۆی له‌و به‌ زیره‌ک و به‌هره‌مه‌ندتر ئه‌زانئ؟

لیی روانی و درێژه‌ی دا:

— بۆ نمونه، منی ئارام و ئایه‌خ، چاوه‌پروان بووم له‌ فیرگه‌که‌ی خۆم‌دا سه‌ربنێمه‌وه. کارێکی منالانه‌ بوو که خووم گرتیوو به‌و فیرگه‌یه‌وه. ئه‌وه‌تانئ ئه‌وان خه‌ریک بوو دهرم بکه‌ن که خۆم کارکه‌ناریم نووسی. ئه‌زانئ سامانی من چه‌نده‌ بوو؟ هه‌موو دارونه‌دارم پینجسه‌د و بیست فرانک بوو. نه‌ فرانکیک زۆرتر و نه‌ که‌متر. هاو‌رپیه‌کم نه‌بوو. به‌ زۆر دوو سئ ئاشنام هه‌بوو. جه‌نابی دولامۆل، ئه‌و که‌سه‌ی هه‌رگیز نه‌مبینیوو، منی له‌و گێژنه‌ پرزگار کرد. به‌ ته‌نها یه‌ک وشه‌ی ئه‌و کردمیان به‌ پێشنوێژی ناوچه‌یه‌ک که دانیشتوانی هه‌ر هه‌موو ده‌وله‌مه‌ندن و دوورن له‌ تاوان و هه‌له‌ی دزیو. من شه‌رم له‌و داهاته‌ زۆره‌ ئه‌که‌م که پێژه‌ی له‌گه‌ل راده‌ی کاره‌که‌م هاو‌کێشه‌ نییه‌. مه‌به‌ست له‌م وتووێژه‌ دووردرێژه‌ له‌گه‌ل تو ئه‌وه‌ بوو که هه‌ندی ئاوه‌ز له‌ میشتکت‌دا به‌دی بیته‌. شتیکی تریش بلیم: نه‌گه‌ته‌ی من له‌وه‌دایه‌ که زۆر زوو هه‌له‌چم. په‌نگه‌ من و تو ئیتر بۆمان نه‌لوئ پیکه‌وه‌ قسه‌ بکه‌ین. به‌لام ئه‌گه‌ر هات و فیژ و ده‌عیه‌ی ژنه‌که‌ی و گالته‌ی ناشیرینی کورپه‌که‌ی ژیانی تو‌ی له‌م ماله‌ ناخۆش کرد، وای به‌ باش ئه‌زانم له‌ سی فرسه‌نگی پاریس درێژه‌ به‌ خویندنه‌که‌ت بده‌ی. بۆ خویندنی‌ش من باکوور به‌ باشتر ئه‌زانم هه‌تا باشوور. خۆشت هه‌ست به‌وه‌ ئه‌که‌ی له‌ باکوور ژیا‌ریکی زیاتر و نادادگه‌رییه‌کی که‌متر له‌ ئارادایه‌.

پاشان دهنگی خوئی دابهزاند و وتی:

—ئه بئی دان به وهدا بنئین که نزیکی پوژنامهکانی پاریس ورده
سته مکارانی توفاندووه. ئه گهر مائی مارکیزت به دل نه بوو و
حزت له وه بوو زیاتر پیکه و گفتوگومان هه بئی، ئه وا من ئه تکهم به
جیگری خوم و چیمان دهسکهوت به نیوه بی.

پاشان لیزمه ی سپاسکردنی ژولیه نی پچراند و وتی:

—سه بارهت به و پینشیاره سهیره ی تو له بزانسون، من
له مانهش زیتره قهرزاری توم. ئه مانه قهرزیکه له ئه ستوی من دا.
ئه گهر ئه و پینجسه د و بیست فرانکه شم نه بوایه، تو به جوامیری
خوت پرگارت ئه کردم!

ئیتیر ئه و شیوه توند و تۆسنه له قسهکانی قه شه دا نه بوو.
له و په ری شهرم و شیوان، ژولیه ن بینی فرمیسک له چاوهکانیا
قه تیسماوه. له ئاره زوی ئه وه دا ئه سووتا خوئی هه لدا ته ئامیزی
هاورپیکه ی. به پیاوانه ترین شیوازیک که ئه یتوانی ههستی خوئی
دهربیری، به بئی ئه شان وتی:

—من هه ر له ناو بیسکه وه رقم له باوکم بوو و ئه مه یه کیک بوو
له به دبه ختییه گه وره کانم. به لام ئیتیر گله بییم له به ختی خوم نییه.
قوربان من له که سایه تی جه نابت دا، باوکیکم بو خوم دۆزیوه ته وه.

په به ن پیرار که شپرزه ببوو، وتی:

—چاکه، چاکه! ئیتیر به سه.

پاشان یه کیک له گوتهکانی سه روکی فیگرگی ئاینی که وته وه
بیری، که بو ئه م کاته زور له بار بوو: «کوپری شیرینم، هه رگیز
مه لئ به خت و ناوچاو، هه میشه بلئ: ویستی په روهر دگار».

فایتوون وه ستا. عه ره بانه چی چه کوشی برپونزی دهروازه یه کی
که وره ی به زکرده وه: ته لاری دولامول بوو. بو ئه وهش پئیوار له م
پوهوه دوودل نه بئی، ئه م دوو وشه یه له سه ر به رده مه پمه پیکی

رەش لە سەر ووی دەرگاگە ئەبینرا.

ژوولیهن ئەم خۆدەر خستنه ی لا جوان نەبوو. ئەم ئاریستۆکراتانە کە ئەوەندە لە ژاکۆبۆنەکان ئەترسن و لە بنی ھەر بنچکیکدا پۆبسیپیریک بە عەرەبانە کە یەوہ ئەبینن، بەم جۆرە کارانەیان مروۆف ئەخەنە پیکەنین. بەم شیۆەییە بە ئاشکرا ناوی خۆیان ئەنووسن تا کوو ئەگەر برسی و بەرەللا پاپەڕین مالە کەیان بدۆزنەوہ و تالانی بکەن. ئەو بیرە ی ھاتبوو بە میشکی دا لەگەڵ رەبەن پیرار باسی کرد:

—ئای، کورە گوناحە کەم! بەمزوانە ئەبی بە جیگری خۆم.

لەو بیرە سامناکە ی داویە لە سەرت!

ژوولیهن وتی:

—ناتوانم بیر لە شتیکی لەوہ سادەتر بکەمەوہ.

سەنگینی دەرگاوان و پاک و خاوینی حەوشە پەسەندی پەسنی

ژوولیهن بوو. خۆریکی خۆش بوو. بە ھاوریکی و ت:

—ئەم تەلاریان چەندە جوان ساز کردووہ!

ئەم تەلارە یەکیک لە خانووہکانی گەپەکی سەن ژرمەن

بوو بە پووکاریکی بیپرەنگ و پوو کە سەردەمی مەرگی قۆلتییر

سازکرا بوون. مۆدە و جوانی ھەرگیز ئەوەندە لیک دوور نەبوون.

دەرکهوتن له ناو کوډه

بیره وهریډه کی گالنه نامیز و کاریدگره:
 یه کهم جار، له ههژده سالی و بر پختنیوان له ناو هوئی
 میوان ما، پزیسکهی خیکای ژنیک بو به زانم بهس جوو!
 چه نه ههولم ما بچمه مالهوه، هه و نه ده زیاتر هه له
 لیم پروی ما! سه جار هت به هه مور شنت، مزو ترین بیره به
 میشتکما هه هات! یان خوم هه ما به ماسست هه و نه وه،
 یان هه کابرایه به سه نگیزی تیر هه رانیم، به موزمن
 ما هه نا! به لام له کاتر رهنجی هه تر سه ما که شه رمنی من
 خولقانه جووی، چه نه ده خوش جوو ژوژیکو خوش!
 (کانت)

ژوولیهن مات و چه په ساو له چه وشه راوه ستابوو.

په بهن پیرار وتی:

— خوت خرکه ره وه کوپم. بیری سه مه ره هی رشی هی ناوه بو
 میشتک. خو تو می رمن دایک زیاتر نیت. ئەی کوانی «هه لمه چو» ی
 هو پاس؟ له بیرت بی ئەم ده ست و پیوه ندهی له م ماله کار
 ئە کهن، کاتیک که لیره دابمه زریی توانجت تیئه گرن. وه کو هاوتا
 و هاوشانیکی خویان سه یرت ئە کهن که به ناهه ق سه رکه وتوو.
 ئەوسا هه ولئه دهن له ژیر په ردهی پیاوه تی و چاکه و له بن
 ده مامکی ئاموژگاری دا، به ریگهی هه له و ناله باردا بته بن.

ژوولیهن لیوی خوی گه ست و وتی:

— بهرهنګاریان ته بهمه وه ته ګه ر بزانه کاری وا ته ګه ن.
پاشان چوو به وه داره ته درېونګ و ګومانو بیه که ی خوی.
ته و هولا نه ی که ته م مه زانه له هه مان نهومی یه که م و به ر له
ګه یشتن به نووسینګه ی مارکیز پیا تپه پین، هولی وها بوون که
ته ی خوینه ری به پړز، ته نانه ت له لای توش هه م خه مناک و هه م
شکو دار خو یایان ته ګه ر. ته ګه ر به و جوړه ی که هه بوو بدرایه به
توش، بیګومان تیدا نیشته جی نه ته بووی. ئیره نیشتمانی قاقری
«باویشکان» و سه لماندنې و هره زکه ره. بینینی ته م هولا نه ته و
ته فسوون و جادوه ی دو هینده کرد که له ژولیه ن داباریبوو. به
خوی وت: «مروث ته ګه ر له شوینکی ئاواها دا نیشته جی بی، ئیتر
بو په شیو و ناشاد ته بی؟»

ګوتایه که ی به پړزان ګه یشتنه ناشیرینترین هولی ته م
ته لاره ګرانبایه؛ روونکی روژ پی نائاشنا بوو. لیره، پیاوکی
کورته بالای لاواز و چاوتیژ دانیشتبوو، که باروکه یه کی نیوه زیپین
و نیوه قاوه یی له سه ردا بوو. په به ن پیرار ئاوری له ژولیه ن
دایه وه و به و که سه ی ناساند. مارکیز بوو. ژولیه ن سه رسامی
سه لاری و په فتاری جوانی ته م کابرایه زور به دژواری ناسییه وه.
ئیتر ته و خانه دانه مه زنه نه بوو که له دیری به ی— له— هوت ته و
هه مووه به ده عیه و دهمار بوو. ژولیه ن هه سستی کرد باروکه که ی
زیاد له پیویست تووکنه و له ته نجامی ته و هه سته دا، توژی شهرم
دایګرت. پواله تی ته م نه وه ی دؤستی هانری سییه مه سه رها
بچو وکتر خو یای ته کرد. زور لاواز و زور ته جوولا. به لام هه ر
زوو بوی دهرکه وت، که خوشدووی ته و له زمانپاراوی کار دینالی
بزانسون زور خوشتر و سازګارتره. ته م به خزمه ت ګه یشتنه
سی خوله کیشی پینه چوو. کاتی چوونه دهره وه، په به ن پیرار به
ژولیه نی وت:

وهها سهیری مارکیزت ئەکرد وهکو بپروانیتته وینیههک! من له و لایه نه دا که لای ئەم جوړه که سانه چی به ئەدهب و نهرمونیانی دانهنن پسیپوړ نیم و دلنیم زانیاری تو له مبارهیه وه زور زوو زیاد ئەکات. به لām سه ره پرای هه موو ئەمانه ئەو گوستاخی و بیباکییهی له نیگای تودا بینیم، تا رادهیهک دوو له ئەدهب بوو.

سواری فایتوون بوونه وه. فایتوونه که لای شاشه قامی گه وره وهستا. ره بن پیرار ژوولیه نی به کومه لیک هۆلی مه زندا تپیه پراند. ژوولیه ن دی لیره هیچ که لوپه لی ناومالی لی نییه. چاوی بریبوووه کاتر میړیکی زور جوان و زیړکاری، که ئەو پیی وا بوو بابه تیکی زور نه شیواو پیشان ئەدا. له هه مان کاتدا کابرایه کی ناسک و روو خۆش هات بو لایان. ژوولیه ن نیوه کرنۆشیکی بو برد.

کابرا بزهیهک گرتی و دهستی نایه سه ر شانی. ژوولیه ن موچرکه ی پیاها ت و به ره و دواوه هه لبلوقایه وه و، له رقان سوور بوویه وه. ره بن پیرار سه ره پرای مۆنی و سه نگی نی خۆی، ئەوه ونده پیکه نی ئاو به چاویا هاته خواره وه. ئەم کابرایه «به رگدروو» بوو! ره بن پیرار کاتی رویشتن پیوت:

— من دوو پوژ به جیت ئەهیلّم و پاشان ئەتبه م بو خزمه تی خاتوو دولامۆل. هه موو که س له م «بابل» ه مودپرنه ی تو پیّت تیخستوه، وهک کیژۆله یهک ئاگای لیت ئەبی. ئەگه ر ئەته وی به رابواردن خۆت به رباد دهی، هه ر له ئیسته وه پیم بللی با بزانه م خوّم له و په رووشییه رزگار بکه م که به به رده وامی خه می داهاتووی تویه تی! دوو به یانی ئەم به رگدرووه دوو ده ست قاتت بو ئەهینی. ئەبی پینچ فرانک بده ی به و کورپه ی ئەم جلانه له به رتدا تاقی ئەکاته وه. جگه له وهش مه هیله تۆنی دهنگت بگاته گوپی ئەم پارسیانه. یهک وشه بلّیت، ریگه ی توانج تیگرتت ئەدۆزنه وه. به هره ی ئەمانهش له مه دایه. دوو به یانی لای نیوه پو وهره بو مالی

من. برؤ. تیتته قینه و بهر باد ده... له م ناونیشانه، کهوش و قه میس و کلاو بکره.

ژوولیه ن کهوته له بهر کردنی ناونیشانه کان.

قه شه وتی:

—دهستنوسی مارکیزه. کابرایه کی چالاکه و پیشبینی هه موو شتی ک ئه کات و چه ز ئه کات خوی کاره کان راپه رپینی، تا فه رمانی راپه راندنی بدات. توئی هیناوه بو مالی خوی تا ئه م جوره سه رقالیانه ی له کول بکه یته وه. جا نازم ئه وه نده هوش و تیگه یشتنت هه یه که هه موو فه رمانه کانی ئه م پیاوه بزوزه، که به هیما و ئه ماژه پیتی رانه گه یه نی، راپه رپینی یان نا؟ ئه م شتانه له داهاتودا ده رئه که وی. وهره!

ژوولیه ن به بی ئه وه ی که مترین قسه یه ک بکات، پیی نایه ئه و دووکانانه ی که ناونیشانیان له کاغه زه که دا نووسرابوو. زور به ریزه وه وهرگیرا. پیلاودروو ناوی ئه وی به جه نابی ژوولیه ن دوسوریل له په راوه که ی دا یاداشت کرد.

له گوړستانی پرلاشیژ کابرایه کی ئاماده ی خزمه ت و له قسه کانیدا ئازادبخوازتریش بوو، گوړی مارشال نه ی پیشانی ژوولیه ن دا که له ئه نجامی رامیارییه کی زیره کانه دا، له شانازی نووسینی سه ر کیله که ی بیبه ش کرابوو. به لام پاش جیا بونه وه ی ژوولیه ن له م ئازادبخوازه چاو به فرمیسه که، که قاره مانه که ی ئیمه ی له ئامیز گرتبوو، ئیتر کاتژمیری نه بوو! ئازادبخواز کاتژمییره که ی بردبوو و بو دووبه یانی لای نیوه رپو، به م ئه زمونه وه چوو بو خزمه تی په به ن پیرار.

قه شه ماوه یه ک تیی روانی و به توورپه ی پییوت:

—په نکه ئه ته وی بی به گه وجیکی له خوبایی؟

ژوولیه ن رواله تی جه وانیکی کوست که وتوو ی هه بوو. به راستی

قۆز و خۆشپۆش بوو. به لām قه شهی ساکار ئه وهنده خووی شارستانی هه بوو که نهیتوانیبوو ئه شان هه لته کانهی ژوولیهن ببینی، که له شارستان هه م نیشانهی ناسکی و هه م نیشانهی مه زنیه! مارکیز به بینینی ژوولیهن، به جوریکی تر سه بارهت به قۆزی و ناسکی ژوولیهن داوه ری کرد و ئه م جیاوازییه ئه وهنده زۆر بوو، که به ره بن پیراری وت:

—خۆ پیت ناخۆش نابێ ئه گهر جه نابی سۆرێل چه ند جارێک بچیت بۆ وانهی فیروونی سه ما.
قه شه ئه بله ق بوو.

به لām ئاخره که ی وه لāmی دایه وه و وتی:

—نه خیر، من پیم ناخۆش نابێ. ژوولیهن خۆ قه شه نییه.
مارکیز، دوو دوو به پلیکانه باریکه نهیییه که دا سه رکه وت و قاره مانه که ی ئیمه ی له ژووریکی خۆش و له بهر دلان له قاتی سه ره وه ی ته لاره که نیشهتته جی کرد، که په نجه ره کانی ئه یانپروانی به سه ر باخه گه وره که ی کۆشکه که دا. له ژوولیهنی پرسى چه ند کراسی له کراسفرۆشه که وه رگرتوو؟

ژوولیهن که له بینینی دابه زینی خانه دانیکی وه ها گه وره بۆ ئه و شته بچووکانه، تۆزیک سه رسام ببوو، وه لāmی دایه وه:
—دوو کراس.

مارکیز به داره تیکی هه ته ر و بیژه یه کی کورت و به پرشت که ژوولیهنی خسته ناو بیره وه وتی:

—زۆر چاکه، زۆر چاکه! بیست و دوو دانه ی تریش وه ربگره.
ئه مه ش چاره کی یه که می مووچه که ت.

مارکیز کاتی که له ژووره که چوه دهره وه، کابرایه کی به ته مه نی بانگ کرد و وتی: «ئارسن، تۆ له خزمه تی جه نابی سۆرێل دا ئه بیت.» ساتیک پاشتر ژوولیهن به تاقی ته نها له

په رتووکخانه په کی مه زن بوو. ئەم چرکه ساته، ساتیکی زۆر ناوازه بوو. له بهر ئەوهی نهکا لهو دارهتی هه لچوون و شادمانییه دا له پپه کیکی خۆی بکا به ژوورا، له سووچیکی تهنگ و تاریک خۆی شاردهوه. له سووچی تاریکه وه ئەپروانییه پشتی پرووناکی په رتووکخانه و به خۆی ئەوت: «هه هه موو ئەمانه ئەخوینمه وه! چۆن من له شوینیکی وه هادا شادمان نابم؟ ئەگه ر جهنابی دورینال تهنها یهک له سه سه دی ئەوهی بۆ من بگردایه که مارکیز بۆی کردووم، وای ئەزانی که تا دنیا دنیا ئاپرووی خۆی بردووه.»

«به لام با ئەو نامانه ببینم که ئەبێ بیاننوسمه وه.» کاتیک که له م کاره ی بوویه وه، زۆر بویرانه چوو بۆ لای په رتووکخانه. له بینینی کۆبه رهه می قۆلتیر، له خوشیان خه ریک بوو سوپی ببیته وه. له بهر ئەوهی نهکا یه کیکی بێ، به فرکه رۆیشت و ده رگای په رتووکخانه که ی کرده وه. پاشان به چه زیکی بیۆینه هه ر هه شتا به رگه که ی یه که یه که کرده وه. به رگی ئەم په رتووکانه له راده به ده ر جوان و گرانبه ها و شاکاری باشتترین وه ستای له نده ن بوون. ئەمه ی لیره هه بوو زۆر زۆر له وه زیاتر بوو که له خوشیان دا بال به ژولیه ن بگریته وه و سه رسامی بکات.

کاتر می ریک پاش ئەوه، مارکیز هات. سه یری نامه کانی کرد و سه ری له وه سوورما که ژولیه ن وشه ی «ئهمه» ی به دوو «م» نووسیوه. «نهکا ئەو شتانه ی قه شه ده رباره ی ئەم جهوانه لای من وتوویه تی، هه مووی چیرۆک بووبی!» مارکیز که زۆر نائومید ببوو، به پوو خوشییه وه وتی:

— ئایه له پینوسه که ی خۆت دلنیا نیت؟

ژولیه ن گوئی نه دایه ئەو زیانه ی به خۆی ئەگه یه نی و وتی:

— پیموایه، راستم نووسیوه.

له و پوو خوشی و میهره بانیه ی جهنابی دولامۆل که شیوازه

تووپه و به دهعهكهی جهنابی دورینالی ئەهینایهوه بیری زۆر
خەمبار ببوو.

مارکیز به خۆی وت: «هه‌موو ئەم تاقیکردنه‌وهی ئەم به‌چکه
قه‌شه فرانش کونته‌ییه، کات به‌فیرۆدانه. من پێویستیم به‌یه‌کی
لیهاتوو و به‌ئەزمون هه‌یه.»

مارکیز پێی وت:

— وشه‌ی «ئەمه» به‌یه‌ک «م» ئەنوسری. کاتیک که
نامه‌کان ته‌واو ئەکه‌ی هه‌ر وشه‌یه‌ک له‌رینوسه‌که‌ی دلنیا نیت له
فه‌ره‌ه‌نگه‌که‌دا بیدۆزه‌ره‌وه.

کاتژمێر شه‌شی ئیواره، مارکیز بانگی کرد. به‌رامانیکی
ئاشکراوه‌روانییه‌بووته‌کانی ژوولیه‌ن و وتی:

— ئەبێ گله‌یی له‌خۆم بکه‌م. له‌بیرم چوو پێتان بلێم که‌هه‌موو
پۆژیک پێنج و نیوی ئیواره‌ئەبێ جل له‌به‌ر بکه‌ی.

ژوولیه‌ن که‌له‌واتای ئەم قسه‌یه‌نه‌گه‌یشتبوو، تیی ئەروانی.
— مه‌به‌ستم ئەوه‌یه‌که‌ئەبێ گۆره‌وی درێژ له‌پێ بکه‌ی.
ئارسن ئەمه‌ت ئەخاته‌وه‌بیر. بۆ ئەم‌پۆ تازە هه‌یج.

جه‌نابی مارکیز دولامۆل، له‌کۆتایی ئەم قسانه‌دا، ژوولیه‌نی
برد بۆ هۆلیک که‌ئەوه‌نده‌پازاوه‌بوو هه‌مووی ئەبریسکایه‌وه. له‌م
جۆره‌کاتانه‌دا، جه‌نابی دورینال بۆ ئەوه‌ی بکه‌ویته‌پیشه‌وه، مافی
زووتر تییه‌رین له‌ده‌رگاکه‌بۆ خۆی بپاریزی، پێی هه‌لئه‌گرت.

بیرکه‌وته‌وه‌ی ئەم خوه‌ه‌خراپه‌ی خودانی پێشووی، بووه
هۆی ئەوه‌ی ژوولیه‌ن پێ بنی به‌پێی مارکیزدا و له‌به‌ر ئەوه‌ی
ده‌رده‌میرانی هه‌بوو ئازاریکی زۆری پێگه‌یشت. مارکیز به‌خۆی
وت: «فه‌رموو، جگه‌له‌مانه‌گه‌هجیشه.» پاشان بردی بۆ لای
ژنیکی بالابه‌رزی سه‌نگین و سامدار.

ئەمه‌ژنی لومارکیز دولامۆل بوو. ژوولیه‌ن له‌پوخساری ئەم

ژنه‌دا، وه‌کو خاتوو دو مه‌وژیرۆنی، ژنی فه‌رمانداری قئیریر، له میوانییه‌که‌ی سه‌ن شارل، هه‌ندی بیحه‌یایی له پوخساری دا بینێ. له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که شکۆی ساڵۆنه‌که گرتیووی، قسه‌کانی جه‌نابی دولامۆلی نه‌بیست. مارکیز به‌ دژواری توانی سه‌یری بکات. له‌م هۆله‌دا چه‌ند نه‌فه‌ر هه‌بوون و ژوولیه‌ن، کاردینالی گه‌نجی ئاگدی ناسییه‌وه، که چه‌ند مانگ پێش له‌ دابه‌که‌ی بره‌ی—له‌ هوت به‌ میهره‌بانی له‌گه‌لی دوا بوو و ئه‌مه‌ بووه‌ مایه‌ی شادمانی. ئه‌م کاردیناله‌ جه‌وانه‌ له‌ و نیگا میهره‌بانیه‌ی ژوولیه‌ن که به‌ شه‌رمه‌وه تیی ئه‌روانی، ترسا و هه‌ولێ نه‌دا ئه‌م شارستانییه‌ بناستیته‌وه.

ژوولیه‌ن وای هه‌ست کرد، به‌شدارانی ئه‌م میوانییه‌ شتیکی ئاوێته‌ی خه‌م و دردۆنگی دایگرتوون. له‌ پاريس له‌سه‌رخۆ قسه‌ ئه‌که‌ن و شته‌ بچکۆله‌کان زل ناکه‌نه‌وه.

نزیکه‌ی شه‌ش و نیو، گه‌نجیکی قۆز که سمیلێ هه‌بوو و زۆر بیپه‌رنگ و باریکه‌له‌ بوو، هاته‌ ناو هۆله‌که‌. سه‌ری زۆر بچووک بوو.

کاتیکی که جه‌وان ده‌ستی مارکیزی ماچ کرد، پێیوت:

—وامان لیئه‌که‌ی هه‌میشه‌ چاوه‌رپێت بکه‌ین.

ژوولیه‌ن زانی که ئه‌م لاره‌ کونت دولامۆله‌ و له‌ هه‌مان یه‌که‌م

بینینه‌وه، به‌ کورپکی موتورفه‌ هاته‌ به‌رچاوی.

به‌ خۆی وت: «ئه‌م کورپه‌ ئه‌بی هه‌مان ئه‌و که‌سه‌ بی که گالته‌

بیتامه‌کانی له‌م ماله‌ دهرم ئه‌په‌رینی!»

ژوولیه‌ن، ئه‌وه‌نده‌ی له‌ کونت نۆرپیروانی، بۆی دهرکه‌وت

که‌ جزمه‌ و مامزه‌ی له‌ پێیه‌. «که‌ وا بوو منیش وه‌کو فه‌رمانبه‌ر

ئه‌بی پیللو له‌ پێ بکه‌م.» له‌ سه‌ر سفره‌ دانیشتن. ژوولیه‌ن گوپی

له‌ مارکیز بوو که تۆزی به‌رزتر، وه‌ک لۆمه‌کردن شتیکی وت و

له‌ هه‌مان کاتیش دا کچیکی جوان و زۆر قژ زه‌رد و به‌ژن رپکی

بینی که هات و له‌ به‌رامبه‌ری دانیشتن. یه‌ک تۆزیش خۆشی له‌م

ژنه نه هات. به لّام سه ره پای ته وهش که جوان لّی ورد بوویه وه، له دلّی خوی دا ددانی به وه دا نا که چاوی وها جوانی هرگیز نه بینویه. که چی ته م چاوانه تا وده ره وهی گیانگی سارد و دوور له سوژ بوو. پاش ته وهش ژوولیه ن بوی دهر که وت که ته م چاوانه په له یه کی خه مناکی له سه ره که خه ریکی تاوتویکرنه، به لّام ته وهشی له بیر ناچی که ته بی همیشه سه نگی و سامناکی خوی بپاریژی. به خوی ته وت: «خاتوو دورینالیش چاوه کانی زور جوان بوون و خه لکی له م پرووه و پیروزبایان لّیته کرد. به لّام ته و چاوانه هیچ ویکچوونگی له گه لّ ته م چاوانه نه بوو.» ژوولیه ن ئیتر ته وهنده ته زمونی نه بوو که بزانی ته و ئاورینگه ی که ناوبه ناو له چاوه کانی ته م ماتیلد خانمه وه باز ره قه ته به ستی، ئاگری وشیاری و زیره کییه. چاوه کانی خاتوو دورینال کاتیک که ژیانی تی ته زا، به ره نجامی ته وین یان له سوئگه ی رقیکی دادگه رانه له دژی کرداریکی دزیو و ناله باردا ته که وته پزیسکه هاویشن. له کوئی نانی شیوان، ژوولیه ن وشه یه کی بو ته و جوانییه ی چاوه کانی مادمازیل دولامول دوزییه وه. به خوی وت: «ته م چاوانه پرشنگدارن و جگه له وهش ته م کچه به شیویه کی بیتام له دایکی خوی ته چی.» ته و ژنه ی که ژوولیه ن رقی لّی بوو و له وه به دوا ئیتر سه یری نه کرد. به لّام به پیچه وانه کوئت نوربیر له هه موو پرویه که وه رازوه بوو. ژوولیه ن ته وهنده گیروده ی ته و ببوو، که بیری ئیره یی و دوژمنی نه هات به میشکی دا.

ژوولیه ن بینی که په ژاره له پواله تی مارکیز ته بارئ.

مارکیز له قوناخی دووه می شیوکردن به کوره که ی وت:

—نوربیر، داوات لّیته که م ئاگات له جه نابی ژوولیه ن سوړیل بی که کردوومه به کارمندی خوم و ته مه وی بیکه م به پیاویکی پیاوانه.

مارکیز به و کهسهی له ته نیشته وه دانیشتیوو، وتی:
 —ئمه باشنووسه ری منه و ئمه به دوو م ئهنوسی!
 ههمو چاوه کان ئاورپیان له ژولیهن دایه وه که له به رامبه ر
 نوپیدا توژیک زیاد له پیوست سه ری دانه وانده بوو. به لام ئه بی
 بوئی نیگی به گشتی له چاوی ههموان دا جیگه ی په سه ند بوو.
 دیاربوو مارکیز باسی راده ی خویندن و په روه رده ی ژولیه نی
 کردبوو. چونکه یه کیک له میوانه کان سه باره ت به هوپاس که وه ت
 تاقیکردنه وه ی. ژولیه ن به خو ی وت: «له ئه نجامی گتوگو
 ده رباره ی هوپاس له لای کاردینالی بزانسون وه رگیرام. وا دیاره
 ئه مانه جگه له م هوئره که سی که نانسن!» له هه مان ساتیشه وه
 هیور بوویه وه. ئه م گوپانه زور به ئاسانی پوی دا، چونکه برپاری
 دابوو هه رگیز مادمازیل دولامول به ژن دانه ئی. له سه رده می
 فیڤرگه ی ئاینیشه وه رقی له پیاو و ههمو ئه و شتانه بوو که به
 پیاو ئه کرا. زور به دژواری سه ری له به رامبه ر داخوازییه کانیا ن دا
 دانه وانده. ئه گه ر هو له که که متر پازاوه و به بریقوباق بوایه ،
 به دلنیا یی به ته واوه تی به سه ر خو ی دا زال ئه بوو. راسته که ی
 ئه و دوو ئاوینه ی که هه شت پا به رزبوون و هه ندیجار، کاتی
 خویندنه وه ی هوپاس خه نیمه که ی تیا ئه بینی، هه رچه ند پرسته کانی
 بو شارستانییه ک دریز نه بوو، هیشتاش له لای سامی هه بوو.
 چاوه کانی جوان بوون و کاتیک که وه لامی پرسیاریکی به جوانی
 ئه دایه وه، شه رمی په میو یان شادمانی، دره وشانه وه ی دوو هینده
 ئه کرد. کوپ ژولیه نی په سه ند کرد و به دللی بوو. ئه م تاقیکردنه وه یه
 میوانیه سه نگیه که ی خو شتر کرد. مارکیز کاتیک که به ئه ماژه
 داوای له خه نیمه که ی ژولیه ن ئه کرد تا ئه توانی گوشاری بو بهیئی،
 لای خو ی وتی: «له وه ئه چی شتیکی پی بی!»
 ژولیه ن له وه لامدانه وه دا، ئه ندیشه ی تاز و جوانی بو هات.

ئەوئەندە بەسەر شەرمى خوۋدا زال ببوو، كە ھەرچەند بە ھۆى نائاشناىى بە زاراۋەى پارىسى، نەيتوانى رەوانىئىيەكى ناۋازە پىشان بەت، كەچى قسەى تازەى كرد و ھەرچەند ئەم بىرە تازانە ناسكىيەكى ئەوئەندەى پىۋە ديار نەبوو و لە كاتى خۆيشىدا نەوترايون، بەلام ئەوئەى بۆ ھەمووان سەلماند كە ژولەين لە زمانى لاتىندا مامۇستايە.

خەنمەكەى ژولەين، ئەندامى ئاكادىمىيەى كۆننەناسى بوو كە بە رېكەوت لاتىنى ئەزانى. ئەم كابرەى زانى كە ژولەين لە زمان و وىژەى كۆندا بەتوانايە، ئىتر لەو نەپرېنگايەو كە ژولەين سور بكاتەو. راستەكەشى ھەولى دا دللى داخوريپىنى. سەرەنجام لە ميانەى ملاملانېكەدا ژولەين شكۆى ھۆلەكەى فەرامۆش كرد و شتى وەھى دەربارەى ھۆنەرانى لاتىن وت كە ئەندامى ئاكادىمىيە لە ھىچ شوئىك نەخويىندبوويەو، بەلام سەرەراى ئەوئەش كە مروقتىكى دلپاك بوو، كەوتە پەسنكردى ژولەين. خۆشبەختانە، ئەو مشتومرە بوو ھۆى ئەوئەى دارا يان نەداربونى ھوراس پوون بىتتەو و بزائرى كە كابرەىكى خۆشەويست و ھەوئەسباز و كەمتەرخەم بوو، وەكو شاپىلى دوستى مولپىر و لافونتن بۆ دللى خويان شىعريان نووسىو، يان ھۆنەرىكى ھەزار و داھىنەرى سەر بە دەربار بوو و وەكو ساوسى^(۱۰۱)، زەمكەرى لورد بايرون^(۱۰۲)، ھۆنراۋەى پەسنى بۆ لەدايكبونى شا وتوو. ئەوسا باسى ھەلومەرجى كۆمەلەيەتى سەرەدمى پاشايەتى ئاگوستوس و جورجى چوارەم ھاتە پىشەو. لە ھەر دوو خولەكەدا ئارىستوكراسى دەسەلاتى رەھا بوو، بەلام لە رۇميا يەككى وەكو مېسپىن كە شاسوارىكى ئاسايى بوو، دەسەلات لە دەستى ئەم

۱۰۱ - ساوسى: Robert Southey (۱۷۷۴-۱۸۴۳) ھۆنەرى رۇمانتىكى ئىنگلىزى.

۱۰۲ - لورد بايرون: Lord Byron (۱۷۸۸-۱۸۲۴) ستراننوس و نووسەرى رۇمانتىكى ئىنگلىزى، كارىگەرى لەسەر نووسەرانى وەك ئەلكساندر پووشكىن ھەبوو.

ههنگاوه سه ره تاييه كان

ئهو ماو له ئه بېنم كه پر له
 پريشكه ي به تين و هه زاران مروفت،
 يه كيان له گه لم ئاشنا خييه و،
 هه ره مو له من سه ره ترن.
 مي شكم خه ريكه ماين ئه بر!
 (رينا، پاريزه ر)

به ياني ئه و پوژه، چيشته نگا، ژوليه ن له په رتووكخانه
 خه ريكي نووسيني پيشنووسي نامه كان بوو، كه له پر كونتيس ماتيلد
 له ده رگايه كي نه ينييه وه كه له پشت په رتووكه كان دا شارابوويه وه
 هاته ژوره وه. كاتيک كه ژوليه ن له م فيل و داهيئانه سه رسام
 ببوو، كونتيس ماتيلد له بينيني ئه و له په رتووكخانه سه ري
 سوورپماوو و دلئيشي ره نجاوو. بو ئه وه ي بسكي لوول بكات،
 له لوي كاغزي به ستبوو. ژوليه ن داره تيكي لووتبه رز و تا
 راده يه ك پياوانه ي تيدا بيني. مادمازيل دولامل توانيويي كاريك
 بكات كه له په رتووكخانه ي باوكي په رتووك بدزي و دزييه كه شي
 ده رنه كه وي! بووني ژوليه ن بووه هو ي ئه وه ي دزي ئه و پوژه ي
 سه رنه گري. ئه مه ش له و پوه وه شه مزاندی كه هاتبوو بو به رگي
 دووه مي شازاده ي بابلي قولتير كه تازه هاتبوويه په رتووكخانه و،
 يارمه تيده ريكي باشي شاپه رستانه و ئايني و شاكاري ساكره كوړ
 بوو. كچه ي ره بن له نوژده سالي دا بو ئه وه ي حه زي بچيته سه ر

رۆمانیک، پئویستی به گوتاری پر له ترش و خوی هه بوو.
 کونت نۆربیر کاتژمیر سی دوی نیوه پۆ هات بۆ په رتووکخانه.
 بۆ ئه وهی بتوانی شه و باسی پامیاری بکات، ئه بویه پۆژنامه یه ک
 بخوینتته وه و له بینینی ژوولیه ن که هه ر ههستی به بوونیشی
 نه کردبوو، زۆر شادمان بوو. له گه ل ژوولیه ن که وتنه دوانیکی
 گه رموگۆر و پئشنیازی ئه سپ سواری پیکرد:
 — باوکم تا نانی شیوان ده رفه تمان پیئته دا.
 ژوولیه ن ههستی به وشه ی ئیمه کرد و زۆری پخۆش بوو.
 وتی:

— ئای جه نابی لۆکونت! ئه گه ر داوام لیکه ی داریکی هه شتا
 پایی بیرمه وه و وه ک شه شپالوو پارچه پارچه ی بکه م، دلنایم زۆر
 به ئاسانی پیم رانه په پینری، به لام له هه موو ژیا نی خۆم دا زیاتر
 له شه ش جار سواری ئه سپ نه بووم.
 نوریتر وتی:

— دهیجا چیه، ئه مه ش ئه بی به هه وته مین جار!
 له راستیدا ژوولیه ن هاتنی شای بۆ قیریر به باشی له بیر
 بوو و ئه یزانی که باش ئه توانی ئه سپ سواری بکات. به لام کاتی
 گه رانه وه له «بوادوبۆلونی»، پیک له ناوه پاستی کۆلانی «باک»،
 کاتیک که ئه یویست خوی نه کیشی به عه ره بانه که دا، که وتبویه
 خواره وه و هه موو گیانی ببوو به قور. به خۆشییه وه دوو دوست
 جلی هه بوو. نانی شیوان مارکیز که ئه یویست قسه ی له گه ل بکات،
 له گه رانه که ی پرسیبوو.

نوریتر به په له و به زمانیکی گشتی وه لامی دابوویه وه.
 ژوولیه ن وتی:

— جه نابی لۆکونت، گه ره یی ئه فه رموون و منیش بۆ ئه و
 میهره بانیه سپاسی ئه که م و پیزی ئه و خۆشه ویستییه یان ئه زانم.

گه وره بیاں فرموو و فرمانیان دا جوانترین و پامترین ئه سبب بدن به من، که سواری بیم. به لام، سهره پای ئه مهش، ئه و که نه یتوانیبوو بمبه ستیته وه به ئه سپه که وه، له ناوه پراستی ئه و کولانه دريژه ی لای پرده که هه لدرامه خواره وه.

کونتیس ماتیلد بیهوده هه ولیدا قاقاکه ی خوی بشاریته وه. پاشانیش وهک مروقیکی هه له شه داوای کرد به وردی بوی بگپرنه وه. ژولیه ن زور به ئاسانی گپرایه وه و خوی په رانده وه و ئه مهش بووه هوئی ئه وه ی تۆزی زیاتر بچیته دلانه وه.

مارکیز به ئه ندامی کۆری زانیاری وت:

— من داهاتوویه کی باش بو ئه م فهقی قه شه یه ئه بینم. شارستانییه کی ساکار له کوئی و ئه م رووداوه ی ئیره له کوئی؟ شتی وا هه رگیز نه بینراوه و ناشیبنریته وه. جگه له مهش چیرۆکی نه گبه تیته که شی له بهر چاوی خاتوونه کانیش دا ئه گپریته وه!

ژولیه ن ئه ونده به خووشی و به تام باسی هه لدرانه که ی خوی گپرایه وه، که کۆره که ی ته واو خووش کردبوو. له داوی نانخواردنیش که وتووێژی پامیاری گۆرا، کونتیس ماتیلد داوای گپرانه وه ی ئه و رووداوه دلته زینه ی له براکه ی کرد. پرسیارهکانی ماتیلد به رده وام بوو، ژولیه ن که چه ند جاریک نیگای له نیگای ئه و چه قیبوو، وره ی هات به به ردا و هه رچه ند پرسیار له و نه کرابوو، به لام پراسته وخو وه لامی کونتیس ماتیلدی دایه وه و سهره نجام هه ر سیکیان، وهک سی جهوانی گوندی له قوولایی جهنگه لیکدا، دایانه قاقای پیکه نین. به یانی ئه و پۆژه، ژولیه ن چوو بو خویندنی دوو وانه ی ئاین و په وانیبژی. پاشان بو نووسینه وه ی ده بیست نامه گه رایه وه بو ماله وه. له په رتوو کخانه، گه نجیکی لای خویه وه بینی که جلیکی زور ریکوپیکی له بهر کردبوو، به لام پواله تیکی کریت و پوخساریکی ئیره یی ئامیزی هه بوو.

مارکيز هات و به دهنگيکي رهق به گهجه که ی وت:
 -جه نابی تانبوو لیره چی نه که ی؟
 گهجه که بزه یه کی نوکه رانه ی کرد و وتی:
 -پیموایه...

-نه خیر، پیت وانه بی... ئەم کاره ئەزمونیک بوو، به لام
 ئەزمونیک به ئەنجامی ناخۆشه وه.

تانبووی جه وان، به تووره یی هه لسا و چوو ده ره وه. ئەمه
 یه کیک له برازاکانی ئەندامه که ی کوپی زانیاری و دوستی خاتو
 دولامۆل بوو که ژیا نی خو ی له پیناوی وێژهدا ته رخا ن کرد بوو.
 ئەندامی کوپ داوای لیکر دبوو وه ک باشنوسه ری خو ی دايمه زری نی.
 تانبوو که له ژووریکي پهرت کاری ئە کرد، کاتیک که چیرۆکی ئەو
 میهره بانیه ی به رامبه ر به ژولیه ن بیستبوو، دا بووی له سه ری
 ئەویش له م سوژ و میهره بانیه به شیک بو خو ی بچپری؛ بویه ئەو
 به یانیه هاتبوو تا دهوات و په ره موچی لای ژولیه نه وه دا بنیت و
 شوینی کاره که ی بگوژیته وه بو په رتووکخانه.

چوار کاتژمیر له نیوه رۆ تیه پریبوو. ژولیه ن پاش توژیک
 دردۆنگی، ویرای بچی بو لای نوربیر. کونت ئە یویست بچی بو
 ئەسپ سواری و که چاوی به ژولیه ن کهوت، یه کسه ر شله ژا،
 له بهر ئەوه ی مرۆفیکي سه لار بوو.

-پیموایه ئە گه ر بین بو فی رگه ی فی ربوونی ئەسپ سواری،
 دلنیا م پاش دوو سی حه فته، من ئەسپ سواری له گه ل تو م زۆر
 پیخۆش ئە بی.

-ئەمو یست ئەو شانازییه م پینگا سپاسی ئەو میهره بانه ی
 به پریت بکه م.

پاشان به سه نگی نه کی ته وا وه تی وتی:
 -جه ناب، من باش ئاگاداری ئەو چاکه یه ی به پریتانم! وای

دابنن که من هه موو ئه و شتانه ی بۆ خۆپاراستن پئویست بووه، به ئیوه م وتووه. گرنگ ئه وه یه که ئیسته کاتژمیر چواره و نابی کات به فیرو بدهین.

ئه وه ندهش که سواری ئه سپه که بوو، به کونتی جهوانی وت:
— چی بکه م که به رنه بمه وه؟

نوربیر قاقایه کی لیدا و وه لامی دایه وه:

— ئه بی زۆر کاری جوراوجۆر بکهیت، بۆ نمونه خۆت له دواوه رابگری.

ژوولیه ن دایه غار. کاتیک که له مهیدانی لویی شانزههم تینه په رین. نوربیر وتی:

— ئه ه، ئه ی جهوانی بیباک! ئیره پره له فایتوون و عه ره بانه و لیخوره کانیش شیئیکن بۆ خویان. هه ر ئه وه نده ی بکه ویته خواره وه، له بن فایتوونه کان دا وردوخاش ئه بی! ئه مانه له بهر ئه وه ی نه کا لاله غاوی ئه سپه که یان ئازاری پیبگات، له پر له غا و ناکیشنه وه.

نوربیر بیست جار ژوولیه نی بینی خه ریکه بهر ئه بیته وه. به لام سه ره نجام ئه م گه رانه به بی رووداوه کۆتایی هات.

له گه رانه وه دا، کۆنتی جهوان به کونتیسی خوشکی وت:

— فه رموون له گه ل سواریکی بیباک ئاشنا بین!

کاتی شیوکردن، کۆنت نوربیر له مسه ری میزه که وه بۆ ئه وسه ری میزه که له گه ل باوکی قسه ی ئه کرد، دادی ئه وه ی دا که ژوولیه ن له هیچ ناترسن. جه ره زه ته نها شتیک بوو که له ئه سپ سوارییه که ی دا مایه ی په سنکردن بوو. کونتی جهوان بینیبووی مه یته ره کان که له حه وشه خه ریکی تیماری ئه سپه کان بوون، که وتته خواره وه ی ژوولیه نیان کردبوو به بیانوو و به شیوه یه کی سه یر گالته یان پیئه کرد.

سه ره پای ئه و هه موو میهره بانی و سوژه، ئه وه نده ی پینه چوو

ژووليهن له ناو ئەم بنه ماله يه شدا خوڤى به بيكهس و بيگانە بينيه وه. هه موو داييكي ئەم ماله له لاي نامۆ و سه مه ره بوو و هيچكام له م نه ريتانه ي نه ئە ناسييه وه. هه له و نه زانمكاري ئە و ئە بوويه هۆي شادي و خوڤي خزمه تكاره كان.

په بهن پيرار چوو بوو بۆ ناوهندي پيشنوڤيژييه كه ي خوڤي. له دلي خوڤي دا ئە يوت: «ئە گەر ژووليهن وهك قالۆره بي ناوکه، با بفه وتي. ئە گەر پياويكي دليريشه، با ريگه ي خوڤي ده رباز بکات!»

تەلاری دولامۆل

لیرە چی ئەکا؟
بلیی پیی خوۆش بی؟
بلیی پییان خوۆش بی؟!
(رۆنسا)

ئەگەر لە هۆلە گرانبایی و بەشکۆکەیی تەلاری دولامۆل هەموو شت لای ژوولیهێن سەمەرە بوو، ئەم جەوانە پەنگ پەریوە بەرگ پەشەش لە چاوی ئەوانەدا کە سەرنجیان بۆ لای ئەچوو، لە ئاستی خۆیەوه سەیر بوو. خاتوو دولامۆل بە شووکهەیی وت، لەو رۆژانەدا کە هەندێ کەسایەتی تایبەت میوان ئەبن، بینیریت بە دواي کاریکدا.

مارکیز وەلامی دایەوه:

— ئەمەوی تاقیکردنەوه کە بگەینمە کۆتایی. پەبن پیرار پیی وایە ئیمە لە ئازاردانی دفرە و کەسایەتی ئەو کەسانەیی ئەیاننەین بۆ مالی خۆمان بە هەلەدا چووین. مرۆف تەنها پال بەو شتەوه ئەدا کە خۆی پائەگرئ! هتد. ئەم جەوانەش جگە لەو پووالەتە نامۆیە هیچ کیماسییەکی نییە. جگە لەمەش مرۆفیککی دەم و گوئی بەستراوه.

ژوولیهێن بە خۆی وت: «بۆ ئەوهی زانیاری تەواو پەیدا بکەم ئەبئ ناوی ئەوانەیی دینە ئەم هۆلە بنووسم و کورتەیک لە پەوشت و هەلسوکهوتیان لای خۆم یاداشت بکەم.»

ناۋى پېنج شەش كەس لە دۆستانى بىنەمالەھى لە رېزى يەكەمدا دانا، چونكە ئەيانزانى ماركىز پشتىۋانى ژۈولېھە، لە داھاتودا ھەر كېشەيەكى بۇ ساز بوايە، يارمەتتېيان ئەدا. ئەم شەيتانە نەدارانە، كەسانى بى مېشك بوون. بەلام سەبارەت بەوانەھى لە سەر سفرەھى دارا و خانەدانەكانى پارىس بوو، ئەبى بوترى ھەر ھەموويان بە شىۋەھىەكى يەكسان كۆينەدەر و بى مېشك بوون. ھەبوو كۆيى لېنەبوو ئەگەر ماركىز شتېكى پى بلى، بەلام ھەمانكەس لە خاتوو دولامۇلى قەبوول نەئەكرد.

لە قوۋلايى ناخى ھەر دوو خودانى مالىكە، دفرەھىەكى لە رادەبەدەر و بىزارىيەكى فراۋان ھەبوو. راھاتن بە سووكايەتېكردن بەم و بەو، بۇ رەۋاندنەۋەھى كەسەر و بىزارى لەم بىنەمالەھىەدا ئەۋەندە باو بوو كە نەئەبوا ھىۋايان بە دۆستى يەكدل و يارى تەنگانە ھەبى. بەلام سەرەپاي رۆژانى باران و ئەو كاتانەھى بىزارى سەرپىژ ئەبوو، ھەمىشە ئەدەبىكى شىاۋ و لەبار لە ئارادا بوو. ھەركات ئەو پېنج شەش ماستاۋكەرەھى سۆزىكى باۋكانەھىان بەرامبەر بە ژۈولېھەن دەرئەپرى، لە كۆشكى دولامۇل نەبوونايە، ماركىز بە بىگومان تۈۋشى تەنھايى ئەبوو، بە راي ژنەكانى ئەم چىنە، تەنھايى دياردەھىەكى ئەۋەندە ترسناكە؛ نىشانەھى لە بەرچاۋ كەۋتتە.

رەفتارى ماركىز بەرامبەر بە ژنەكەھى بىخەۋش بوو. ئاگاي لىيوو ھۆلەكەھى بە ئەندازەھى پىۋىست رازاۋە بى. بەلام نەك بە پىۋقەدەھى ئەندامانى پارلەمان. چونكە ھاۋكارە تازەكانى، نە ئەۋەندە بە رەسەن و خانەدان ئەزانى ۋەكو دۆست بانگيان بكات بۇ مالى خۆى و نە ئەۋەندەھى بە مايەھى سەرگەرمى ئەزانىن كە ۋەكو فەرمانبەرى بىندەستەھى ميوانداریيان بكات.

ژۈولېھەن پاش ماۋەھىەكى درىژ بەم رازەھى زانى. گفتوگۇ

سه بارهت به رامیاری چینی دهسه لاتدار که مالی خه لکانی چینی ناونجی گهرم پرائه گری، جگه له کاته کانی هه لچوون دا، له مالی خه لکانی وهکو مارکیز نایه ته ئاراوه.

هیشتاش، ته نانهت له م سه دهی بیزاری و قه لسیوونه، دهسه لاتی پیداوستی گالته و سه رگهرمی به پادهیه که که ته نانهت له پوژانی میوانیش دا، ههر ئه وهندهی مارکیز هۆله که ی به جی ئه هیشت، ههر هه موو هه لئه هاتن. به و مه رجه ی دهر باره ی خوا و پیرانی دین، دهر باره ی شا و داموده زگای، دهر باره ی هونه رمه ندانی سه ر به دهر بار، دهر باره ی خاوه ن دهسه لات، گالته و جه فهنگ نه کرایه، ئه توانرا سه بارهت به هه موو شت به ئازادی داوه ری بکری... به و مه رجه ی به قازانجی برانژه^(١٠٣) و پوژنامه کانی ئوپوزیسیون، به قازانجی قولتیر و پوسو و به قازانجی هه موو ئه وانیه ی به راشکاو ی قسه ی خو یان راگه یاندووه، شتیکی ئه وتو نه وتری و به تاییهت به و مه رجه ی باسی رامیاری نه کری، ئه توانرا سه بارهت به هه موو شت به ئازادی داوه ری بکری.

داهاتی سه د هه زار فرانکی و حه مبه لی شینیش نه یئه توانی دژ به هۆلکی ئاوا، به قانون مملانی بکات. لیره که مترین بیرری زیندوو به پرووداری و توندپهوی دا ئه نرا. سه ره پای ئه مه ش په وانبیژی و په رفتاری جوان، په سه ند و شایسته بوو و بیزاری به هه موو پوخساریکه وه ئه بینرا. ئه و گه نجانیه ی بو پیزلینان ئه هاتن بو ئه م هۆله، له ترسی ئه وهی نه کا به مرۆقی خاوه ن ئه ندیشه دا بنری یان به خوینه ره وهی په رتووکیکی به رگیراو تاوانبار بکری، پاش وتنی چه ند وشه ی جوان و له بار دهر باره ی پرووسینی^(١٠٤) و خو شکی یان ناخو شکی هه وا، ده میان دا ئه خست و له وه زیاتر

. Beranger - ١٠٣

. Rossini - ١٠٤

ھېچيان نەئەوت.

ژوولپەن زانى ۋەك ھەمىشە بازارى كفتوگۆ لە لايەن «دو فيكۆنت» و پېنج بارۆن لە ناسراوانى سەردەمى كۆچبەريەكەى جەنابى دولامۇلە ۋە گەرمە. ئەم بەرپىزانە داھاتىكى ھەوت ھەشت ھەزار فرانكيان ھەبوو. چواريان لايەنگرى رۆژنامەى كوتيدىن و سيانىشيان سەر بە گازت دو فرانس^(۱۰۵) بوون. يەكك لەمانە ھەموو رۆژىك چىرۆككىكى دەربارى شا ئەگىرپايە ۋە كە وشەى «دلپەسەند»ى زياد لە پيوست بەكار ئەھيئا. ژوولپەن بينى ئەم كابر پېنج مەداليى ھەيە، لە كاتىكا ئەوانىتر لە سى دانە زياتريان نەبوو.

لە لايەكى ترەو ۋە خزمەتكار لە بەرگى بە برىقوباقدا لە ناو دالانەكە بوون و بە دريژايى شەو، ھەر چارەكە و جارېك دۆندرمە يان چايان ئەدا بە ميوانەكان و لاي نيوەشەويش نانى شيوان و شامپانيا ئەھاتە سەر مېزەكەيان.

لەبەر ئەمەش بوو كە ژوولپەن ھەندىجار تا كۆتايى شەو لە ھۆلەكە ئەمايە ۋە. لە لايەكى ترەو نەيئەزاني گۆى لە كفتوگۆى ھەمىشەيى ناو ئەم ھۆلە پر لە شكۆ و زەرنىگارە بگرى يان نا؟ سەيرى ئەكردن تا بزاني بە قسەكانى خويان پيئەكەنن يان نا؟ بە خۆى ئەوت: «جەنابى دومستەر كە من نووسىنەكەيانم لەبەرە، سەد جار لەمانە جوانتر قسەى كردوو، سەرەپاي ئەمەش لە رادەبەدەر ماندووكەرە.»

ژوولپەن تەنھا كەسيك نەبوو كە پەى بەم بىزارىيە پەنگخواردوو ھەروونىە بردبى. ھەندىك بە خواردنى دۆندرمەى زۆر دللى خويان خۆش ئەكرد و ژمارەيەك بە ۋەى كە كۆتايى شەو بلىن: «تازە لە مالى جەنابى ماركىز دولامۇل ھاتومەتە دەرەو ۋە لەوئى بىستم

که پوسیه» و هتد... و هتد.

ژوولیهن له زمانی یه کیک له مه راییکه رانه وه بیستبووی، که نزیکه ی شهش مانگ له مه و بهر، خاتو دولامۆل پاداشی بیست سال به شداربوونی به رده وامی بارۆن لۆ بورگینیۆنی په بهنی به وه داوه ته وه، که کردوو یه تی به پاریزگار له کاتیکا له سه رده می «بووژانه وه ی پاشایه تی» به وه (١٠٦)، جیگری پاریزگار بووه.

ئهم پروداوه مه زنه غیره تی ئهم به پیزانه ی بزواند بوو. بهر له وه بۆی هه بوو له هه موو شتیکی بچکۆلانه هه لپچن. به لام ئیتر له هیچ شتیکی تووره نه ئه بوون. کۆتاییکردن له ریزلینان و مه راییکردن زۆر به ده گمهن و په نگه به شیوازی ناراسته وخۆ، ئه گینا پرووی نه ئه دا. به لام ژوولیهن له سه ر سفره، له پر دوو سی رسته ی زۆر کورتی له زمانی مارکیز و ژنه که یه وه بیستبوو که بۆ ئه و که سانه ی لایان دانیشتبوون، زۆر توند و گورچوو پر بوو. ئهم مه زنه پاکنه ژادانه هه رکهس که سوارانی فایتوونه کانی پاشایه تی نه بوایه، له ناخی دل وه به سووک و نارپه سه ن دانه نا. ژوولیهن بینی که دوو وشه ی جهنگی خاچه رستان ته نها زاراوه یه که کاریگه ریه کی قوول پر له ریز له پوخساریان دا به دی ئه هیئی. ریزگرتنی هه میشه یی ئه مانه ش به رده وام په گه یه کی زیده په وی و مه راییکردنی تیا بوو.

له نیوان ئهم شکۆمه ندی و بیزارییه دا، ژوولیهن جگه له جه نابی دولامۆل که سی به دل نه بوو. پوژیک له پوژان، به خووشی له زمانی ئه وی بیست که هیچ نه خشیکی له پیدشکه وتنی ئهم لۆ بورگینیۆنه دا نه بووه. ئه مه چاکه یه ک بوو به رامبه ر به مارکیز. ژوولیهن راستیه که ی له زمانی په بن پیرار بیستبوو.

پوژیکیان که په بهن پیرار له گه ل ژوولیهن له پهرتوو کخانه ی مارکیز خه ریکی راگه یشتن به ناکوکییه وه رجاوه ند و بیکۆتاییه که ی

«فريلەر» بوون، ژووليهن له پېر وتى:
 — قوربان، پېم بلّ با بزنام، ئايه شيوكردن له گەلّ خاتوو
 دولامۆل ئەرکی سەرشانى منە يان ميهره بانى نواندى ئه وانە
 به رامبەر به من؟

قەشە که به توندى هه لچووبوو، وتى:
 — ئەمە شانازييه کى گەوره يه! جەنابى ئەندامى کۆپى زانيارى
 که پانزه سالى رەبه قە شهو و پوژ وا له دەرگانه يان، هەتا ئىستاش
 نه يتوانيوه ئەم شانازييه بۆ برازاكەى جەنابى تانبوو، بەدى بهينى!
 — قوربان من ئەم بەشە به دژوارترين بەشى کاره کەى خۆم
 ئەزانم. له فيرگەى ئاينى که متر ليره بيزار ئەبووم. نه خوازه
 هەنديچار خاتوو دولامۆلش، که ئەبوا له گەلّ ناسكى و نەرمى
 دۆستانى مالە کەى راهاتبى، ئەبينم له بيتاقەتى دا باويشک ئەدا.
 له وه ئەترسم نه کا خەو بمباته وه. تکات لى ئەکەم دەر فەت بۆ من
 وەر بگرن که بتوانم له چيشتخانە يه کى چل ليره يى کەس نه ناس
 نانه کەم بخۆم.

قەشە که بۆ خۆى تازه پياکە وتوويه کى ته وا وه تى بوو، ئاره زوى
 ئەوه بوو که له گەلّ خانە دانان بييت به هاوسفره. له و کاتە دا که
 هەولى ئەدا ئەم لايە نه له ژووليهن بگەيه نييت، دهنگي کورت بووه
 هۆى ئەوهى سەريان وەر بگيرن به ره و دهنگه که. ژووليهن، کونتيس
 ماتيلدى بينى که گوئى لپراگرتون. ژووليهن سوور هه لگه پرا. ماتيلد
 هاتبوو بۆ پەرتوو کيک و هەموو شتي کى بيستبوو. پيز و سەرنجى
 بۆ ژووليهن پتر بوو. به خۆى وت: «ئەمە يان وه ک ئەم پيره
 قەشە يه بۆ نوکەرى دروست نه بووه. خوايه گيان، چەنده دزيوه!»
 له سەر سفره ژووليهن پرووى نه بوو بروانيته مادمازىل
 دولامۆل، به لام ماتيلد گەوره يى کرد و له گەلى دوا. ئەو پوژە
 چاوه پوانى هاتنى ميوانتي کى زور بوون. مادمازىل دولامۆل داواى

لێکرد له هۆلهکه بمینتتهوه. کچانی پاریس، پیاوانی پیریان خۆش ناوی، به تایبەت ئەگەر بەرگی رازاوهیان له بەر نه بێ. ژوولیهن به بێ ئەوهی پپووستی به هۆشمه ندییهکی زۆر هه بێ، به ئاسانی له وه گه یشت که هاوکاره کانی جه نابی لۆ بورگینیۆن که له هۆلهکه ماونه ته وه، بوون به گالته جاری قه شمه رییه کانی مادمازیل دولامۆل. ئەو پۆژه، مادمازیل دولامۆل، چ به ئەنقه ست و چ به پیکه وت، رهفتاریکی توند و رهقی به رامبه ر که سانی ماندووکهر هه بوو.

مادمازیل دولامۆل، چهقی ئەو دهسته به ژماره که مه بوو که کهم تا کورتیک هه موو شه و له پشت کورسییه گه وره که ی مارکیزه وه کۆ ئە بوونه وه. مارکیز دو کرۆزنووا و کونت دو که یلۆس و فیکونت دو لوز و دوو سی ئەفسه ری تر له هه قالانی نوربیر، یان خوشکه که ی هه میشه له وی بوون. ئەم به پیزانه له سه ر قه نه فه یه کی شینی گه وره دائه نیشتن. له کۆتایی قه نه فه که، به رامبه ر به و شوینه ی که جیگه ی ماتیلد بوو، ژوولیهن ئارام و بیده نگ له سه ر کورسییه کی هه سیری زۆر ئاسایی دائه نیشتن. ئەم بابته مایه ی ئیره یی و به خیلی زۆر له شالووژان بوو. نوربیر هه موو شه ویک یه ک دوو جار قسه ی له گه ل ژوولیهن ئە کرد یان یه ک دوو جار ناوی ئە هیئا. به م جوړه، باشنووسه ری جه وانی باوکی، به شیوه یه کی شیاو له و شوینه دا رائه گرت. ئەو پۆژه مادمازیل دولامۆل لئی پرسی، به رزایی ئە و لوتکه ی بزاسۆنی له سه ر دروستکراوه، چه نده؟ ژوولیهن نه ی توانی بلێ که ئەم لوتکه یه له مومارتر به رزتر یان کورتتره. زۆر جار له ناخی دلّ وه به قسه کانی ئە وان پینّه که نی، به لام خۆیشی له زانینی ئە و جوړه پرسیارانه نه شاره زا بوو. ئەم شتانه وه کو زمانیکی بێگانه بوو ک ژوولیهن تییان ئە گه یشت، به لام توانای ئە وه ی نه بوو قسه یان پینکات.

دۆستانى ماتىلدا، دوژمنايەتيەكى سەختيان لەگەڵ ئەو كەسانە ھەبوو كە ئەمپروۆ ميان كرابوون، لەبەر ئەوەش كە دۆستانى مالاكە ئاشناتر بوون، پييان باش بوو سەرھەتا سەر بخەنە سەر ئەم دەستەيە. ئەتوانرئ بوتريئ كە ژووليەن سەرنجى بو لای ئەم شتانە پاكيشرابوو. ھەموو شت خوليايەكى لە لای ئەورووژاند. ھەم بناغەى پووداوەكان و ھەم جۆرى ئەم گالته پيكردەن لەلای، شايانى سەرنجدان بوون.

ماتىلدا وتى:

—ئەھ، كونت ديسكوۆلى ھات! ئيتەر بارپۆكەى لە سەر نيبە. راستە ئەيەوئ بە ھۆى بەھردى ھەلكەوتوويەوہ ببئ بە پاريزگار و ئەو سەرە تاسەى، كە ئەلئين كانى بير و ھوشى ناوازيە خستوتە بريقانەوہ؟

ماركيز دو كرپوزنئووا وتى:

—كابرايەكە ھەموو گۆى زەوى ئەناسئ. دئ بو مالى كاردينالى ماميشم. ئەتوانئ ھەر كام لە ھاوپييانى بو چەندين سال بە درۆيەكەوہ سەرگەرم بكات، ئينجا دووسەد سئسەد ھاوپيشى ھەن. ريگەى بەھيزکردنى دۆستايەتى ئەزانئ. توانايەكى باشى لەم كاردا ھەيە. بەو پووالەتەوہ كە ئەيبينى، لە وەرزى زستاندا، كاتزميرى ھەوتى بەيانى، سەرتاپا گول، لەبەر دەرگاي مالى ھاوپيئەكىدا قيت ئەبيتەوہ. جارجارە تووشى دلئشان ئەبئ و ھەوت ھەشت نامە بو پەرەپدانى دلئشانەكە ئەنوسئ. پاشان ھەولئەدا ئاشت بكاتەوہ؛ ھەوت ھەشت نامەى ئامادەى ھەيە بو ژيانەوہى دۆستايەتى. بەلام لەبەر ئەوہى پازى دلئ بە پاشكاوى پابگەيەنئ و وەكو پياويكى راستگۆ ھيچ لە دلئ خوىدا پانەگرئ، لەو كاتانەدا زياتر سەرنج پائەكيشئ و كاتيك كە پيويستى بە سۆز و ميھرەبانى ھەيە، ئەم فيل و تەلەكەيە ديته ئاراوہ. يەكئك لە

بریکارهکانی مامم به سهرهاتی ژیانی کونت دئسکۆلی له سهردهمی
«بووژانه وهی پاشایه تی» زۆر چاک ئەزانئ. ئەبئ پوژیک بیهنم
بو ئیره.

کونت دو کهیلۆس وتی:

— بهه! من بروام بهم قسانه نییه! ئەمانه زادهی ئیرهیی و
کئبه رکئییه و لای خه لکانی بهرچاوته نگه وه سهرچاوه ئەگرئ.

مارکیز وتی:

— ناوی کونت دئسکۆلی له میژوودا ئەمیئته وه. پاشایه تی نوئ
به یارمه تی ئەم و مه تران دوپراد و جه نابی دوتالیران و پوتسۆدی
بورگۆ ژیاوه ته وه.

نورییر وتی:

— ئەم کابرایه، ملیونه ها پارهی داوه و وهرگرتوه و ئاوهز و
تیگه یشتنی من، پیی وا نییه ته نها بو بیستنی لومه و توانجه کانی
دوژمنکاره کانی باوکم بئ بو ئیره. چهند پوژ له مه و بهر له وه سهری
میژه که وه هاواری ئەکرد: «دئسکۆلی خوشه ویستم چهند جار
خیانهت له دۆستانت کردوه؟»

مادمازیل دولامۆل هاته دهنگ:

— به راستی خیانهتی کردوه؟ جا کئ ههیه خیانهتی نه کردبئ؟

کونت دو کهیلۆس به نورییری وت:

— وهو، جه نابی سه نکلهری ئازادبخواری به ناوبانگیش میوانی
ئیرهیه؟! ئەو بوچی لییرهیه؟ ئەبئ لیی نزیک بکه ومه وه و قسه ی
له گه ل بکه م و ناچاری بکه م له گه لم بدوی. ئەلین زۆر زیره که.

مارکیز دو کرۆزنووا وتی:

— دایکت چون ریگه ی ئەدا؟ ئەم کابرایه بوچوونی شیئانه و
به جووش و تا بلئی سهر به خوخوازانه یه.

مادمازیل دولامۆل وتی:

— سەيركە سەربەخۇخوازەكەت تا كوئى له بەرامبەر جەنابى
ماركيز دولامۇلدا ئەنوشىتتەۋە و دەستى ئەگرى. وا بزىنم
خەرىكە ماچيان ئەكات!

ماركيز دو كرۇزىنۇۋا وتى:

— دىسكۆلى ئەبى لەۋەى كە ئىمە پىمان وايە، باشتەر لەگەل
دەسەلاتداران بىجولتتەۋە.

نورىبىر وتى:

— سەنكلەر بۇ ئەۋە ھاتوچۇى ئىرە ئەكات، چونكە ئەيەۋى بىيى
بە ئەندامى كۆرى زانىارى.

ئەۋسا پوو لە دو كرۇزىنۇۋا دىژەى دا:

— سەير ئەكەى چۆن لە بەرامبەر بارۆن دا كىنۇش ئەبا؟

ئىكونت دو لوز وتى:

— ئەگەر چۆكى دابدايە بەۋ ئەندازەيە بىشەرمى نەبوو.

نورىبىر وتى:

— سۆرىلى ئازىزم، تۆ كە تىگەيشتنت ھەيە و تازە لە لوتكە
بەرزەكانى لای خۇتانەۋە داگەپراۋى، ھەۋلبدە تەنانەت لە بەرامبەر
پەروەردىكارىش دا ھەك ئەم ھۆنەرە گەۋرەيە سەر دانەنەۋىنى.

مادمازىل دولامۇل ھەك لاسايىكىردنەۋەى ئەۋ خزمەتكارەى كە
ھاتنى جەنابى لو بارۆن باتۇنى رانەگەياندا، دەنگى خۇى گۇرپابوو،
وتى:

— ئاھ، ئەۋەش پىاۋى خاۋەن ئاۋەز ھاتە ژوورەۋە!

كونت دو كەيلۇس وتى:

— وا بزىنم تەنانەت نۆكەرەكانىش پىي پىئەكەنن. ھەى لەۋ

ناۋە؟ بارۆن باتۇن؟

ماتىلد وتى:

— چەند پۇژ بەر لەمە ئەيوت جا ناۋ چىيە؟ دووك دۇبۇلۇن

بهیننه پیش چاوی خوتان که بۆ یه کهم جار ناویان هینا؟! به رای من خه لکی هه تا ئیستهش له گه ل ئه م ناوه رانه هاتون.

ژوولیه ن لای قه نه فه که ره ویشته. هیشتهش ئه و خوشیه ی له گالته پیکردنکی بچکوله دا هه بوو، تی نه ئه گه یشت. بۆ ئه وه ی گالته یه ک بیخاته پیکه نین، پیی وا بوو ئه بی بناغه که ی له سه ر ئاوه ز و چاکه دانرابی. له توانجی ئه م جه وانانه دا ئه وه ی هه بوو بره بیانوو و گالته پیکردن بوو، ئه مه ش ئه ی شه مزاند. خوگرته ی شارستانه یان ئینگیزی ئه و تا ئه وی چوو، که ئه م لومه کردنه ی به نیشانه ی ئیره یی بردن دانا و بیگومان به هه له دا چوو بوو.

به خوی ئه وت: «کونت نۆرپیر، که له بهر چاوی من بۆ نووسینه نامه یه کی بیست دیری بۆ سه ره هه نگه که ی، سی پيشنووسی نووسیوه، ئه گه ر له هه موو ته مه نی دا، لاپه ره یه کی وه کو نووسینه کانی جه نابی سه نکه ره ی بنووسیایه، زۆر شادمان ئه بوو!»

ژوولیه ن که به هوی گرنه نه بوونیه وه، ره ویشته و که س ئاگای لی نه بوو. له چه ند ده سته ی ئیره و ئه وی نزی که بوویه وه. له دووره وه ئاگای له بارۆن باتۆن بوو و ئه یویسته قسه کانی ببیست. ئه م کابرایه زۆر قۆشمه و داره تیکی هه لچووی هه بوو و تا ئه و کاته ی سی چوار ره سته ی به کاکلی په یدا نه کرد، ئوقره ی نه گرت. ژوولیه ن هه سته ی کرد گیانکی وه ها هۆشمه ند، پیویسته ی به که شیکی فراوان هه یه بۆ ئه وه ی بشکوئ.

بارۆن نه یه توانی توانجی نه سته ق بهاوی. چونکه بۆ ئه وه ی بتوانی سه رکه وتتیک به ده ست بهینئ، لانیکه م پیویسته ی به چوار ره سته هه بوو که هه رکامیان شه ش دیر بی.

یه کی که له پشت سه ری ژوولیه نه وه وتی:

— ئه م کابرایه قسه ناکات، ئه هۆنیه وه!

ژوولیه ن وه رگه پا و که ناوی کونت «شالقی» ی بیست له

خۆشيان سوور ھەلگەپرا. ئەم كابرايە، وشيارترين و وردبیتترین پياوی سەردەمی خۆی بوو. ژوولیهن بە زۆری ناوی ئەوی لە «یاداشتەکانی سەن ھیلن» و ئەو میژوانەیی لە زمانی ناپۆلیۆنەو نووسرابوون، دیبوو. کونت شالفی کورت قسەیی ئەکرد. نوکتەکانی بروسکە بوون، توند و تیژ و کاریگەر! ھەر کات باسی شتیکی ئەکرد، دەسبەجی ھەستت ئەکرد لەو وتووێژەدا بۆ پێشەوہ چوونیک پرووی داوہ. کاتی قسەکردن بەلگە و سەلماندنی ئەھینایەوہ. گوێگرتن لە قسەکانی چێژی ھەبوو. لە لایەکی تریشەوہ لە رامیاریدا، تەوسھاویژیکی چوختی بوو.

روو لە میوانیک کە سێ مەدالیای ھەبوو و وا دیار بوو کەوتیویە بەر پلاری ئەو، وتی:

— من سەربەخۆم! بۆ ئەتەوی ئەمرۆش ھەمان بۆچوونم ھەبی کە شەش ھەفتە بەر لەمە ھەمبوو؟ ئەگەر وابی بۆچوونە کەم ئەبی بە بریادەری کەلەگا بە سەرمەوہ!

چوار پياوی رازاوہی گەورە و گران کە دەوریان دابوو، پرویان ترشاند. ئەم بەرپزانی ھەزیان لە گوتەیی شوخ نەبوو. کونت زانی زیاد لە پيوست توند رۆیشتووہ. خۆشبەختانە چاوی بە جەنابی بالانی مەزن، ئەم تارتۆفە راستگۆییە کەوت کە دەستی کرد بە قسەکردن لەگەلی. کونت لە قسەکردن بەردەوام بوو. جەماوہر لییان کۆبوونەوہ و زانیان بالانی ھەژار ھەر ئیستە ئەبی بە قوربانی. جەنابی بالان سەرەپای روالەتی دزیوی و پاش پێشکەوتنی کۆمەلایەتی، کە باسکردنی زۆر دژوارە، بە یارمەتی رەوشت و پەپرەویکردنی بنەماکانی رەوشت، ژنیکی زۆر دەولەمەندی ھینا کە پاش ماوہیە ک مرد. پاشان ژنیکی دەولەمەندی تری ھینا، کە لە ھیچ کۆر و میوانییەکی خانەدانەکان نابینری. بە بی ھەرا داھاتیکی شەست ھەزار فرانکی ھەیە و خۆشی ھەندی

په سنگوی هیه. کونت شالقئ، باسی هه موو ئه م شتانه ی کرد و به بئ به زه بییش لیان دوا. هه ر زوو باز نه یه کی سی که سی له دهوریان کۆ بوویه وه. هه ر هه موو، ته نانه ت جه وانانی سه نگین و مایه ی هیوای به یانیش، پئنه که نین.

ژوولیه ن به خۆی ئه وت: «ئهم کابرایه که به م جۆره مایه ی گالته ی ئهم کۆپه یه، بۆ دئ بۆ ئهم ماله؟» بۆ ئه وه ش که له په به ن پیرار پیرسی لئی نزیک بوویه وه.

جه نابی بالان له هۆله که چوو ده ره وه.

نوربیر وتی:

— باشه، ئه وا یه کئیک له سیخوره کانی باو کم پۆیشت. ئیتیر جگه له له «ناپیه شهل» که س نه ماوه.

ژوولیه ن لای خۆی وتی: «نه کا کللی مه ته له که لیره دا بئ؛ به لām ئه گه ر وایه مارکیز بۆ بالان پئگه ئه دا بۆ مالی خۆی؟!»
په به ن پیراری مۆن له گۆشه یه کی هۆله که به بیستنی ناوی میوانه تازه کان له زمانی خزمه تکاره که، ناوچاوی نایه یه ک و وه کو «بازیل» ئه یوت:

— ئهم هۆله هیلانه ی به دکارانه، جگه له ناکه س، که س نایه ته

ژوره وه.

راسته که ی ئه وه بوو که قه شه ی سه ختگیر ئاگای له نیشانه کانی کومه لگه ی ئاریستۆکراته کان نه بوو، به لām له پئگه ی دۆستانی ژان سنستی خۆیه وه، سه باره ت به و که سانه ی به هۆی به هره و هوشیاری زوریان ئه که ونه ته ک پارتیه کان و له و پئگه یه وه یان له سایه ی سامانی بئ سامانیان، خۆیان ئه که ن به میوانی ئاریستۆکراته کان، زانیاری زۆر له باری به ده ست هینا بوو. ئه و شه وه، بۆ چه ند خوله کئیک، به میهره بانی په رده ی له سه ر پازی دلئ هه لدایه وه و وه لāmی پرسیاره تامه زرۆکانی ژوولیه نی دایه وه.

پاشان لەوەی که ئەبێ خراپەى هەموو کەسێک بۆ پەژارە داىگرت و لەوە زیاتر هیچى نەوت. ژيانى ئەم کابرا قوشقى و ژان سنسىستە که بپواى بە چاکە هەبوو وەکو ئەرکىکى ئاينى، لە ناو ئەم کۆمەلگەى دەولەمەندانە، سەرتاپا کێشە و مەملانى بوو. کاتىک که ژوولەين لە قەنەفەکە نزىک بوویەو، مادمازىل دولامۆل وەهاى پىوت:

— ئەم قەشە پىرە چ پواڵەتیکى ئەرژەنگى هەیه!

ژوولەين توورە بوو و پەنجا. بەلام سەرەپاى ئەوەش هەق بە کونتىس بوو. پەبەن پىرار، بە بىگومان لەو هۆلەدا جىاوازى لەگەل هەموو بەشداران هەبوو. بەلام پوخسارە زىکاو بىبەکەى، که لەبەر زۆرى شلەژان و دلەپراوکه، وىژدانى هەژاندبوو، لەو کاتەدا پواڵەتیکى دزىو و ناشىرىنى پى بەخشىبوو. ژوولەين بە خۆى وت: «که وا بوو لەمەولا نابى پواڵەت بکەم بە بەلگەى داوهرى کردن! لەو کاتەدا که وىژدانى پاکى پەبەن پىرار بە هۆى گوناھىکەو خۆى بە شىاوى سزادان ئەزانى، پوخسارى دارەتیکى زۆر ترسناک بە خۆیەو ئەگرى. لە کاتىکا لە پوخسارى ئەم «نابى» دا، که سىخورپىکى ناسراوى باش و خراپە، مرۆف بەختەوهرىکى پاک و ئاسوودە ئەبىنى. سەرەپاى ئەمەش پەبەن پىرار لە پىناوى دەستەکەى خۆى دا، زۆر گىانبازى کردبوو؛ خزمەتکارىکى گرتبوو و جلىکى زۆر جوانى لەبەر کردبوو.»

ژوولەين شتىکى سەيرى لە هۆلەکەدا بىنى و ئەویش وەرگەپانى سەرەکان بوو بەرەو دەرگاکه و ئەو بىدەنگىبەى لەپر کەوتەو. خزمەتکار هاتنى بارۆن دو تولى بەناوبانگى پائەگەياند که بە هۆى هەلبژاردنەو، هەموو سەرنجەکانى بۆ لای خۆى پراکىشابوو. ژوولەين چوو بەرەو و باش سەيرى کرد. بارۆن سەرۆکى چاودىرى ناوچەىکى هەلبژاردن بوو. ئەم بىرە هاتبوو

به میښکی دا که لاپهړه بچوکه کانی دهنګدانی یه کیک له پارته کان بدزیت. به لّام بؤ ئه وهی لاسه نګیه که زور دیار نه بئ، دهنګی تری به ناوی که سانی تره وه خستبوویه جیګه ی ئه وه دهنګانه. چه ند کهس له دهنګه ران ئه م فیله یان بینی و دسه به جئ پیرو زبایان له بارون دوتولی کرد. ئه م پیاره باشه له ئه نجامی ئه وه کاره ګرنگه دا، هیشتاش پهنګی نه هاتبوویه وه سهر خوی. ههندي که سی ناجسن باسی ګرتن ئه کهن. جه نابی دولامول زور به ساردی وه ریګرت. بارونی ره بهن به په له هه لات.

کونت شالقئ وتی:

— ئاوا زوو ئیمه ی به جیهیشت و به په له رویشته که بچئ بؤ لای جه نابی «کونت»^(١٠٧).

ههر هه موو که وتنه پیکه نین.

له ناو ژماره یه که له خانه دانه خاموش و بیده نګ و پیلانګیره کان، که زور به یان فیلباز و ناو زپاون، به لّام هر هه موویان زیره کن و ئه وه شه وه یه که له دوا ی یه که له هولی مالی جه نابی دولامول، که ناوی بؤ سهره که وه زیری ئه برا، له نګه ریان ئه خست، تانبووی جه وانیش خه ریکی یه که م جه نګی خوی بوو و هر چه ند هیشتاش خیرایی پیویستی له تیګه یشتن دا نه بوو، به لّام وه که ئه ی بینین، به هوی ره وانبیژییه وه قهره بووی لایه نه کانی تر ئه کاته وه.

کاتی که ژولیه ن له دهسته که ی خوی نزی که ئه بوویه وه، تانبو خه ریک بوو ئه یوت:

— بؤ نابئ ده سال زیندانی بؤ بېر نه وه؟ ئه م خشوکانه ئه بئ له قوولایی زیندانئیکی قوول و تاریک دا رابگیرین. ئه م دهسته یه ئه بئ له زیندان دا له ناو بېرین، ئه گینا ژه هریان دینه کول و کوشنده تر ئه بئ. چ قازانجیک ئه که یین ئه گهر هزاره فرانکیان لئ بسینرئ؟

ھەژارە؟ باشە، باشتىرىش. پارتەكەى جەرىمەكەى بۇ ئەبۇئىرى.
سزای ئەبۇ پىنجسەد فرانك و دە سال زىندانى تارىك بى.
ژوولیهن كە شىۋازى توند و ئاگرين و بزاونتى شلەژاوى
ھاوکارەكەى ئەبىنى، بە خۆى وت: «خوایە گيان! تۆ بلىى ئەو
دەعبایە كى بى كە باسى ئەكەن؟»

روومەتى بچووك و بىگۆشتى برازای خوۋشەوىستى ئەندامى
كۆپى زانىارى لەو ساتەدا نەفرەتبار بوو. ژوولیهن ھەر زوو
بۆى دەرکەوت كە بابەتى وتوویژەكە گەورەترین ھونەرى ئەو
سەردەمەيە^(۱۰۸).

ژوولیهن بە دەنگىكى تا رادەيەك بەرز، وتى:
— ئەى جانەوەر!

فرمىسكى جوامىرەنە چاويان تەپ كىرد و لە دلى خۆىدا وتى:
«ئاخ، ھەتتو بەرەللا، ئەگەر سزای ئەو قسانەت نەخەمە ناو
دەستت.» ديسان بىرى كىردەوہ: «بەلام خۆ ئەمانە پىشپەوى ئەو
پارتەن كە ماركىز يەككە لە سەركردەكانى! ئەم پياوہ بەناوبانگەى
كە كەوتتو بەر پلارى تۆمەتى ئەو، ئەگەر خۆى، نالىم بەم دەولەتە
بىگيانەى دوبرقال، بەلكو ئەگەر بە يەككە لەم وەزىرە پاكانە
بفرۆشتايە، كە ھاتنى ھەمويانمان بە دواى يەكدا بىنيوہ، چىھا
نیشان و پلەى دەست نەئەكەوت!»

پەبەن پىرار لە دوروہ ئەماژەى بە ژوولیهن كىرد. جەنابى
دولامۇل شتىكى پى وتبوو. ژوولیهن لەو كاتەدا سەرى داخستبوو
و گوئى لە نالەكانى كارديناللىك پاكرتبوو. بەلام ئەوئەندەى بۆى
پەرژا و توانى لە ھەقالەكەى نىك بىتتەوہ، بىنى تووشى بووہ
بە تووشى ئەم تانبو نەگرىسەوہ. ئەم بەچكە دىوہ قەشەيەى بە

۱۰۸ - Pierre-Jean de Béranger، برانژە، كە بە بەستەبىزى گەلەرى ھەموو سەردەمەكان
ناوبراۋە لە دىسامبىرى سالى ۱۸۴۸دا گىرا و ۱۰،۰۰۰ فرانك سزا درا (۱۷۸۰-
۱۸۵۷).

سه رچاوهی ئەو بەخششه ئەزانی که ژوولیهن لێی بەشدار بوو، بۆیه رقی لێی بوو و بەدرۆ هاتبوو بۆ خزمەتی. مەرگ کهی لەم گەندەلی و بۆگەنە کۆنە پزگارمان ئەکات؟ ئەم بەچکە نووسەرە، بەم شیوازە و بەم گۆتە جوانەیی ئینجیل، که لەمکاتەدا باسی لۆرد ھۆلاندی مەزن ئەکرد. تانبو لە بەسەرھاتی زیندووھکانی باش ئەزانی و زیرەکییەکی لەوھدا بوو ھەموو ئەوانەیی بەسەر کردبوویوھە که رەنگ بوو لە سەردەمی پاشای تازەیی ئینگلیزدا ئارەزوو و خولیای دەسەلاتیک لە دلایاندا خەملابێ.

رەبەن پیرار چوو بۆ ھۆلیکی تەنیشت ئەم ھۆلە. ژوولیهن بە دوایدا رۆیشت. قەشە وتی:

— ئەمەوئێ لەم خالە تیت بگەیهنم که مارکیز نووسەرانی بئێ ھونەری خۆش ناوئێ و تەنھا مایەیی بئیزی و شەمزانئێ مەیه. ئەگەر بتوانئێ زمانی لاتین و زمانی یۆنانی و میژووی میسر و فارس و شتی لەم بابەتە فیر ببی، پزیت لئێگەرئێ و بەرزت ئەکاتەوھ و وەکو زانایەکی پشٹیوانیت لئێگەر. بەلام تەنانەت یەکی پەرەش بە زمانی فەرانسە مەنووسە، بە تاییەت ئەگەر دەربارەیی شتی گرنگ و گەرەتر لە پلەویایەیی خۆت لە کۆمەلدا مەنووسە. چونکە ئەوسا نازناوی نووسەری بئێ ھونەر وەرئێگری و رقیان لئیت ئەبیتەوھ. تۆئێ نیشتەجیبی جانەدانئیکئێ وھا مەزن چۆن ئاگات لە گۆتەکانی دووک دوکاستری دەربارەیی دالامبیر و رۆسوئێ نییە: ئەم کابرایە مشتومر لە سەر ھەموو شت ئەکات، کهچی ھەزار فرانکیش داھاتی نییە!

ژوولیهن لە دلای خۆیدا وتی: «لیرەش وەکو فیرگەیی ئاینی ئاگایان لە ھەموو شت ھەیه!»

ھەشت نۆ پەرەیی زۆر دژواری نووسیوو. ئەم ھەشت نۆ لاپەرە پەسنی میژووی ژوانی نەشتەرگەری پیر بوو، که وەک خۆی

ئەبوت ژوولپەنى كوردبوو بە پپاۋ. ژوولپەن بە خۆى وت: «ئەو شوپنەى ئەم نووسىنگەى تپابوو، ھەمىشە داخرابوو!»

چوۋپە ۋە بۆ ژوورەكەى خۆى، دەستنوسەكانى سووتاند و گەپراپە ۋە بۆ ھۆلەكە. بەرەللای بە برىقوباق پۋىشتبوون. جگە لەوانەى خاۋەن مەدالپا، كەس نەمابوو.

بە دەۋرى مپزىكەۋە كە خزمەتكارى پازاۋە ھىنابوۋپان، ھەوت ھەشت ژنى مەزن و دىندار و خۆگرى سى و سىۋپىنج سالان دانىشتبوون. ژنە جوان و پرشنگذارەكەى مارشال دوفراقا كە بە ھۆى دوا كەۋتتپەۋە تا ئەو كاتە داۋاى لپبورنى ئەكرد، ھاتە ژوورەۋە. شەۋ لە نپۋەشەۋ تپپەپپوو. پۋىشت و لاى ماركپزەۋە دانىشت. ژوولپەن زۆر بە توندى ھەژا؛ چاۋەكانى و نىگای ئەم ژنە چەند لە خاتو دورپنال ئەچوو.

دەستەكەى مادمازپل دولامۆل ھپشتا بلاۋەى نەكردبوو و، كونتپس لەگەل ھەقالەكانى خەرىكى گالتهكردن بە كونت دوتالپرى نەگبەت بوون. ئەم كاپراپە تاقە كورپى ئەو چوۋلەكە بەناۋبانگە بوو كە لە پىگەى قەرزدان بە شاكان، بۆ جەنگى نپۋان ولاتان، سامانپكى يەكجار زۆرى بەدەست ھىنابوو. چوۋلەكە مردبوو و داھاتپكى سەد ھەزار فرانكى مانگانەى بۆ كورپەكەى بەجى ھپشتبوو. ئەم بارە سەپرە پپووستى بە كەسايەتپپەكى ساكار پان ھەتەر و پلاننانانپكى بەھپز ھەبوو.

بەدەخنانە ھەرچەند كونت، پپاۋپكى ساكار و باش بوو، بەلام لە ئەنجامى ھاندانى مەراپپكەران لە خۆى گۆپابوو و بەرزەفپرى لپدەرچوۋبوو.

بەپراى كونت دو كەپلۆس، وا لە خۆى گۆپابوو كە ناردبوۋى بۆ خوازپىنى مادمازپل دولامۆل كە ماركپز دو كپۋزنۋا خاۋەنى نازناۋى دووك و سەد ھەزار فرانك داھات، دەزگىرانى بوو.

دراوى زېم پېنەداۋە. بەلام بېروا بفرمومون كە ئەم دووانە تەنھا شەۋانە لە فایتوون ئەبەستەن، چونكە چوار نالەيان ۋەكو چوار نالەي دووانەكەي ترە.

را دەربېنى نوربېر، ئەۋ بۆچوونەي لاي كونت دروست كرد كە بۆكەسانى ئەۋ، كە حەزىان لە ئەسپە ۋا باشتەرە ئەسپەكان لەبەر باران پانەگرن. كونت كەۋتە رې ۋ ئەم بەرپزانەش پاش ساتىك، بە دەم گالتە ۋ پېكەنېنەۋە چوونە دەرەۋە.

ژۋولېن كە دەنگى پېكەنېنەكەيانى لە پلىكانەكانەۋە ئەبېست، لاي خۆي وتى: «كە ۋا بوو رېگەم پېدرا كەسېكى پېچەۋانەي خۆم بېنم! من بېست دراوى زېر داھاتم نېيە ۋ خۆيشم لاي كەسېكەۋە ئەبېنم، كە ھەر كاژېرەۋ بېست دراوى زېرى داھاتە ۋ كەچى لە كۆلى نەئەبوونەۋە! دياردەي ۋا بۆئەۋە ئەبى ئېرەيى پى بېەي.»

ههسته ناسکى و ژنهى دیندار

بچووکتريڻ بيري زينهارو لايان كهتنه،
چونكه له گهل قسهى برى كاكل راهاترون،
وهى لهو كهسهى بيري تازه له قسهى ما بيت!
(فوبلاس) (۱۰۹)

پاشى چهند مانگ پهنج و تاقيكردنه وه، ئه و پوژهى كه
سهركارى ماله كه مووچهى وهرزى سييه مى ژوليه نى دا، كارى
له م قوناغدا بوو. جه نابى دولامول ئه م كارهى خستبوويه ئه ستوى
ئه و، كه سه رپه رشتى زه وويوزاره كهى بكات له برتانى و نورماندى.
ژوليه ن ناوبه ناو به م كارانه پائه گه يشت. گه وهره ترين ئه ركى
دارشتنى ئه و نامانه بوو كه په يوه ندى به كيشه به ناوبانگه كهى
جه نابى مه تران دوفريله روه هه بوو. په بن پيرار هه ندى فيركارى
پيدا بوو.

ماركيز له په راويزى هه موو جوړه نامه يه كدا ياداشتىكى
كورتى ئه نووسى و ژوليه ن له سه ر بناغهى ئه م ياداشته قلى بليه
نامهى ئه نووسى كه هه ر هه موويان واژويان وهرئه گرت.
له فيرگهى ئاينى، ماموستاكانى گله بيان له كه م كاركردى ئه و
هه بوو، كه چى سه ره پاي ئه مه ش وه كو يه كييك له به رجه سته ترين
خويندكارانيش چاويان ليئه كرد. ئه م كاره جوړاوجورانه كه
به رزه فپرى لاوازى ژوليه ن به و توند و تيژييه به ده ستييه وه

گرتبوو، ئەو پەنگ و پوو گەشەیی لە شارستانەو هینابووی، زۆر زوو لێی پفاندبوو. ئەم پەنگە مات و پەریو لە لای هاوپیانی خویندکاری، بە لێهاتوویی دائەنرا. ژوولێن کپتۆشبردنی ئەمانەیی بەرامبەر بە دراوی سێ فرانکی، لە سەردانەواندنی خویندکارەکانی فیرگەیی ئاینی بزاسۆنیش بە کەمتر و سووکانهتر ئەزانی. ئەم هەقائە تازانە پییان وا بوو ژوولێن تووشی دەردەباریکە بوو. مارکیژ ئەسپێکی پیدابوو.

ژوولێن، لەبەر ئەوەی نەکا کاتی سواری یەکیک لەمانە بیینی، پیی وتبوون لە سەر برپاری دکتۆر ئەم وەرزشە ئەکات. پەبەن پیرار چەند جارێک بردبووی بۆ کۆبوونەوی دەستەیی ژانسنیست. ژوولێن سەرسام بوو. وینای ئاین لە میشکی ئەودا بە شیوەیەکی مسۆگەر تیکەل بوو بە فیڵ و پیا و بەدەستھێنانی پارە و سامان. بەلام پەسنی ئەم دیندارە پاکیزە و توندپەوانەیی کرد کە گوپیان لە «بووجە» نەبوو. هەندێ لە ژانسنیستەکان سۆزیان بۆی بزوا و ئامۆژگارییان کرد؛ دنیاوەکی تازە لەبەر چاوی دا کرایەو. لە کۆری ژانسنیستەکان لەگەڵ پیاویک ئاشنا بوو بە ناوی کونت ئالتامیرا کە بالایی ئەگەیشته شەش پا، مروڤیکی دیندار و ئازادخواز بوو کە لە ولاتەکەیی خۆی حوکمی مەرگی بەسەردا درابوو.

پەییوەندی نیوان ژوولێن و کونت نوربیر سارد بوو. نوربیر ئەبیینی کە ژوولێن زۆر بە توندی وەلامی گالتەیی هەقائانی ئەداتەو. ژوولێن کە یەک دوو جار بۆ ئەوەی بی ئەدەبی نەکردبێ، کۆتا هاتبوو، لەگەڵ خۆی پەیمانی بەستبوو کە ئیتر لەگەڵ کونتیس ماتیلد قسە نەکات. لە کۆشکی دولامۆل بەردەوام بە پیزەو لەگەڵی ئەجوولانەو. بەلام ئەبیینی لە پلەیی پیشووی خۆی دابەزینراو. ئاوەزی شارستانی ژوولێن، ئەم گۆرانەیی بە هۆی ئەم پەندە سادەو لیک ئەدایەو، کە ئەلی: ئەوەی تازەیی

جوانه!

رهنگه ههستی رهوشه نینیی له رۆژانی سه رهتا پتر ببوو یاخود
ئهو ئه فسوونه سه ره تاییه ی له سه لاری و ژیری پارسییه کانه وه
سه رچاوه ی هه لئه به ست، ئیتر نه مابوو.

ئهو هنده ی کاره که ی ته واو ئه بوو، په ژاره یه کی کوشنده
دایئه گرت. ئه م خه مه به رهنجانی ئهو ئه ده به شیاوه یه که بوته
هوی سه رده ست بوونی ئاریستوکراته کان. به لام ئه م ئه ده به
به رجه ستیه وه ها که وتوته ناو کووت و به ندی پیوه ر و ئه ندازه وه
و به گویره ی هر که سیک له کومله دا، پله به ندی کراوه که ئاوی
گیان ئه چنی و تووشی خه موکی ئه کات. ئهو دلله ی ههسته وه ره به
ئاسانی خۆبادان و درو ئه بیئی.

خو ئه کرێ شارستانی لومه بگری چونکه که م ئه ده به. به لام
کاتیکی که وه لامی پرسیارتان ئه داته وه، توژیکی ئه هه ژئی و شاگه شکه
ئه بی. دفره ی ژولیه ن هه تا ئیسته له مالی دولامول نه شکینرابوو.
سه ره رای ئه وه ی که ئیواره ی لی ئه هات، حه زی ئه کرد به کول
بگری. له شارستان ئه گهر کاتی چون بو چاخانه یه ک، رووداو یکی
روو بدات، پیشخزمه تی ئهو چاخانه یه، سوژی بووت ئه بی و ئه گهر
ئه م رووداوه شتیکی بی که دفره ی و متمانه ی مروفت تیک بشکیئی،
ئه م پیشخزمه ته به ده م دلسوژی کردنه وه، وشه ی وا ئه لیت که
ئازارت بدات. به لام له پاریس، ئاگیان لیه به نهینی پیت پیبکه نن،
به لام بو هه میشه هه ر نامویت.

باسی ئهو رووداوه بچکولانانه ناکه ین که ئه گهر ژولیه ن
توژیکی شیاوی گالته پیکردن بوایه، چیه ا گالته ی پی ئه کرا.
به رهه ستیه کی له راده به دهر وای کردبو هه زار هه لسوکه وتی
کال و کرچ ئه نجام بدات. هه موو شادییه کانی له دوورینه وه
سه رچاوه ی ئه گرت؛ هه موو روژیکی به ده مانچه ته قه ی ئه کرد.

له شمشیربازی دا شاگردی بهناوبانگترین شمشیربازان بوو. ئەوهندهی دهرفتهیکی بو ئەلوا، لهبری ئەوهی وهک راپوردوو پهرتوک بخوینتتهوه، ئەچوو بو مهیدانی فیربوونی ئەسپ سواری و داوای ئەکرد سهرکهشتین و چهمووشتین ئەسپی بو بهینن. له سوارییهکانی لهگهڵ مامۆستای فیرکاری یانهی ئەسپ سواری، بهردهوام له سهر ئەسپهکهیهوه ههلهدرایه خوارهوه.

مارکیز، به هۆی سووربوونی له سهر کار و زیرهکی و لهسهرخو بوونی، ئەوی به مروڤیکی ئارام و هیور ئەزانی و ورده ورده بهریوهبردنی ههموو ئەو کارانهی تۆزیک تیکهڵ و پیکهڵ بوو، بهو پاسپارد. لهو ساتانهدا که بهرزهفری له رادهبهدهری دهرفتهی تۆزی حهسانهوهی بو ئەرهخساند، به وشپاری و لیزانییهوه بازرگانی ئەکرد. بوونی له پلهیهکی وهها بالادا وای کردبوو ئاگای له ههواله تازهکان ههبی و به سهرکهوتویی ئالویری ئەکرد. خانووی کپی، جهنگهلی کپی. بهلام مارکیز زور به خیرایی توپه ئەبوو. سهدان دراوی زیپی ئەدا و بو سهدان فرانک قههی ئەکرد. ئەوانهی که زیاد له پپووست دهوله‌مندن و بیریان بهرزه، حهزبان له سهرگهومی و خوشییهکهتی، نهک بهرهنجامی کارهکه. مارکیز پپووستی به یهک سهروکی نووسینگه ههبوو که ههموو کاروباری داریی و ئابووری ئەو بخاته چوارچیوهی بهرنامهیهکی ژیرانهی زیرهکهوه.

خاتوو دولامول لهگهڵ ئەوهی که سایهتیهکی لهبار و خوڤاگریشی ههبوو، جارجاره گالتهی به ژولیهن ئەکرد. ئەم کاره چاوه‌پوان نهکراوه که زادهی ههستی خیرایه، خاتونه گه‌وره‌کان ئەتوقینن. ئەمه پپچه‌وانه‌ی ههموو نه‌ریتیکه. دوو سی جار مارکیز داکوکی لیکرد: «ئەم جه‌وانه ئەگه‌ریش لای ئیوه جیگه‌ی گالته بی، به‌لام له کار و له نووسینگه‌ی خو‌ی سهر‌داریک‌ی سهر‌که‌وتوو‌ه.» ژولیهن له

ئاستی خوویه وه وای زانی که پازی مارکیزی دۆزیوه ته وه. کاتیک که هاتنی بارۆن دولاژومات به م ژنه رائه گه یه نرا، حه ز و وازی ئه چوو یه سه ر هه موو شت. ئه م بارۆنه ش کابرایه کی سارد بوو به پرواله تیکه وه که هیچ لئی کاریگه ر نه بوو. وردیله و باریکه له و به ته واوه تی خو شپۆش بوو. له کۆشک ئه ژیا و ده رباره ی هیچ شتیک قسه ی نه ئه کرد. ئه مه بوو بۆچوونه که ی! ئه گه ر خاتوو دولا مۆل بیتوانیا یه بیکات به میردی کچه که ی، بۆ یه که مین جار له هه موو ته مه نی دا به به خته وه ری که بیوینه ئه گه یشته.

بیژە

راسپارمەدی شتکۆماریان، ماوەریکرمانی
 خەمسارمەیاخە لە سەر رووماوی ورمە و مەرفەنتی ژپانی
 خەتەوکان، خاوەزی ژیریان ئەبێ رێگە لە هەلچووێ رقی
 مەزنیان بگێرێ کە بە هۆی سۆنگەیی بچووکیوە روو ئەما،
 یان ئەو رووماواخەیی کە مەنگۆ لە ماورە دەست
 ئەیاخگۆرێ!
 (گراسیۆس)

سەبارەت بە کەسیک کە تازە لە زیدی خۆیەو هاتوو و
 لەبەر لووتبەرزێ هیچ ناپرسی، گەوجیەکانی ژولییەن زۆریش
 گەورە نەبوو. پۆژیکیان کە بە هۆی شەستە پەهیلەیه کەو لە پڕ
 خۆی کرد بە چاخانەیک لە کۆلانی سەن ئۆنۆرە، کابرایەکی زلە
 کە سەردارییەکی تووکی سەگلاوکی لەبەر بوو، لە نیگای مۆن و
 لیلی قارەمانەکەیی ئیمە سەرسام بوو و پێک وەکو فاسقەکەیی
 خاتوو ئەماندای بزاسۆن لیی پروانی!

ژولییەن بە رادەیک لە وەلام نەدانەو هێ ئەو نیگای یە کە مە
 پەشیمان بوو، کە نەیتوانی قورساییی ئەم نیگایە قبوول بکات.
 پرسیری کرد بۆ وا سەیری ئەکا. کابرای سەرداری لەبەر
 دژوارترین جیتیوی پێدا؛ ئەو هێ لە چاخانە بوو، دەوریان دان.
 ژولییەن بە گۆیرەیی پاریزی شارستانی خۆی هەمیشە دەمانچەیی
 بچووکی لەگەڵ خۆی هەلئەگرت. بە لەرزینی کەو ئەم دەمانچانەیی

له ناو گیرفانی دا ئەگوشی، بەلام هیشتاش ئاوهزی خۆی له دهست نه دا. بەلام وهک کاتژمێر پاتهی ئەکردهوه: «پیم بلی مالت له کوئیه؟ من به به هیچو پوچت ئەزانم.»

بهردهوامیی ژوولیهن له پاته کردنهوهی ئەم چهند وشه یه دا، سه ره نجام کاری کرده سهر کابرا:

— تو بلی! ئەوهی له خۆرا قسه ئەکا ئەبێ ناو نیشانی خۆی بدا. کابرای سهرداری له بهر، به بیستنی ئەم وشانه که بهردهوام ئەوتران، پینج شهش بیزنیس کارتیی بۆ سه روچاوی ژوولیهن هه لدا. به لام خوشبه ختانه هیچی لێ نه که وت. له گه ل خۆی مه رجی کردبوو تا ئەو ساته ی زه بریککی به رنه که وتوو، ده مانچه به کار نه هینی. کابرا چوو ده ره وه، به لام تا ده رچوونی چهند مشت و جنیوی هاویشت.

ژوولیهن شه لالی ئاره قه بوو. به رق و بوغزه وه به خۆی وت: «واته، چروو کترین مرو فیش ئەتوانی تا ئەم راده یه قه لسم بکات! ئەم خیرا هه لچوونه چۆن له کۆل بکه مه وه، که ئەوهنده ئەبیته مایه ی سه رشوپی؟!»

شایه تیک له کوئ په یدا بکات؟ دۆستیکی نه بوو. چهند ئاشنایه کی په یدا کردبوو. به لام ئەم ناسراوانه ش پاش شهش هه فته لێ دوور ئەکه وتنه وه. به خۆی وت: «بۆ دۆستایه تی ناشیم و ئەمه ش سزامه!» سه ره نجام دای له سه ری بچی بۆ یه کیک له ئەفسه رانی پێشووی تیبی نه وه د و شهش به ناوی لیه قن، بگه ری. ره به نیک به زۆری شمشیربازی له گه ل ئەکرد. ژوولیهن سه ری دۆستایه تی له گه لی داخستبوو.

لیه قن وتی:

— ئاماده م بيم به شایه تی تو به لام به مه رجیک. ئەگه ر هات و خه نیمه که ت بریندار نه بی هه ر له وئ له گه ل من دوئل بکه ی!

ژوولیهن به سه‌رسووپرمانه‌وه وتی:

—ئاماده‌م!

له بنه‌کانی گه‌په‌کی سه‌ن ژیرمه‌ن، له سه‌ر ناو‌نیشانی کارته‌کان، گه‌وتنه‌ گه‌پان به‌ دوای س. د. بۆقازی.

کاتژمێر چه‌وتی به‌یانی بوو. کاتیک که ژوولیه‌ن هاتنی خۆی پرائه‌گه‌یاند، له‌په‌ر له‌ دلێ خۆی دا وتی: «نه‌کا ئه‌م کابرایه‌ خزمه‌ جه‌وانه‌که‌ی خاتوو دورینال بێ که له‌ پابوردوودا ئه‌ندامی بالۆیزخانه‌ی رۆما یان ناپل بوو و نامه‌یه‌کی پاسپارده‌شی دابوو به‌ جڕۆنیمۆی گۆراننییژ؟»

ژوولیه‌ن به‌کێک له‌و کارتانه‌ی که‌ دوینێ بۆ چه‌وا درابوو، له‌که‌ل کارتیکی خۆی دابوو به‌ خزمه‌تکاره‌که‌.

ئه‌و و شایه‌ته‌که‌ی بۆ ماوه‌ی سێ چاره‌ک چاوه‌پڕیانی کرد. سه‌ره‌نجام بران بۆ ته‌لاریک که‌ زۆر رێک و رازاوه‌ بوو. گه‌نجیکی به‌خۆیان بینی که‌ وه‌کو له‌یستۆک جلی له‌به‌ر کردبوو. پڕواله‌تی ئه‌م جه‌وانه‌ نموونه‌ی جوان و ئایه‌خی یۆنانی بوو. سه‌ری زۆر باریک بوو و له‌ تاجیکی قووچه‌ک ئه‌چوو که‌ جوانترین قژی زی‌پین دایبۆشابوو. ئه‌م قژه‌ ئه‌وه‌نده‌ به‌ وردی خه‌م و پێچی پێدرا‌بوو، که‌ ته‌نانه‌ت تالی له‌ تالی نه‌ئه‌که‌وت. ئه‌فسه‌ری تییی نه‌ود و شه‌ش به‌ خۆی وت: «ئه‌م گه‌وجه‌ی نه‌گریسه‌ بۆ ئه‌م قژ دا‌هینانه‌ی ئیمه‌ی را‌گرتبوو.» رۆبیک‌ی په‌نگاوپه‌نگ و پانتۆلیکی به‌یانه‌ و هه‌موو شت ته‌نانه‌ت سۆله‌ گۆلدۆزی کراوه‌که‌ی به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌رسووپه‌ینه‌ر شۆراو و خاوی‌ن بوون. پڕواله‌تی گیل و گه‌وره‌ی، لی‌هاتووی و بێمیشکی ئه‌نوانده‌وه‌. ئه‌م پڕواله‌ته‌ ئه‌وپه‌ری پیاویکی نیا‌زپاک و ترسی‌نه‌ر و پق له‌ گالته‌ و خۆپا‌گری ئه‌نوانده‌وه‌.

ئه‌فسه‌ری تییی نه‌ود و شه‌ش به‌ ژوولیه‌نی وتبوو که‌ فریدانی کارت به‌و شیوه‌یه‌ و چاوه‌پۆی را‌گرتنی خه‌لکی، جۆریکی تری

سووکایه تیکردنه. ژوولیهن که ئەم پوونکردنه وهی بیستبوو، به جەربەزەوه چوو بۆ لای جەنابی دووڤۆقازی. ئەیویست گۆستاخ بێ، بەلام له هەمان کاتدا پەروردهی جوانیش پیشان بدات.

روالەتی جەنابی دووڤۆقازی و نەرمی رەفتاری که له هەمان کاتدا فەرمی، گرینگ و خۆپەسەندانە بوو، لەگەڵ ئەو شتانە ی بە دەورووبەرییەوه بوو وەها کاری کردە سەری که بۆ ساتیک هەلوێستی رەفتاری گۆستاخانە ی له بیر بردەوه. ئەم مرۆڤە ئەو خەنیمە ی دوینێ نەبوو. بە رادەیهک سەری له بینینی ئەم کهسایەتییه ریکوپییکە و ئەو کهسە رەقە کرێتە ی له چاخانە بینیبووی، سوورمابوو، نەییەزانی چی بکات! یهکیک له و کارتانه ی بۆی فریدرابوو پیشان دا.

کابرای شیک و پازاوه که جله رەشەکه ی ژوولیهن له کاتزمیری حەوتی بەیانی دا، بلێی نەلێی ریزیک ی لای بەدیھێناوو، وتی:

—ناوه که ناوی منە، بەلام تیناگەم چۆن بووه...

وتنی ئەم وشانە ی دوا یی، رەقە خەوتووہە که ی ژوولیهنی

پاساندهوه:

—ئەلیم من بۆ دویل هاتووم بۆ ئیره!

ئینجا به یهک هەناسه هەموو باسەکه ی بۆ پوون کردەوه.

جەنابی شارل دووڤۆقازی پاش بیرکردنه وه و پامان، له برین و دوورینی جلهکانی ژوولیهن زۆر پازی بوو و له هەمان کاتدا که گوێی له قسەکانی ژوولیهن پارگرتبوو، به خۆی ئەوت: «ئەم جلانە ئەبێ دوراوی ستۆب بێ. وا پینێهچێ. ئەم ئیلهگە نیشانە ی حەزی جوانە، ئەو بووتانە ناوازیه، بەلام ئەو چاکەتە رەشە و بەم بەیانیه زووه!» سوارچاک دووڤۆقازی جاریک ی تر بیری کردەوه:

«وا دیاره ئەم جلانە ی له بەر کردووه که باشتەر خۆی له برینی

تیر بپاریزی.»

ئەوئەندەى ئەمەى لای خۆى ساخ كردهوه، دووباره كهوتەوه رېزنوناندن و لهگەل ژوولیهن وهكو هاوشانئىكى خۆى جوولایهوه. گفتوگو درێژ بوویهوه. بابەتئىكى ناسك بوو. بەلام كۆتاییهكهى، ژوولیهن ئەیتوانى خۆى لهوه بدزیتەوه كه له لای ئاشكرا بوو. ئەو جەوانه پاكنهژادهى له بهرامبەر خۆى دا ئەى بىنى، لهگەل ئەو مروڤه گوستاخه درهى دوئىنى جنئوى پېداوو، زۆر حياواز بوو. دوودل بوو لهوهى وازبهئىنى يان نا؟ ئەيزانى رۆيشتن قەلسى ئەكا. هەولئى دا زياتر بىر له خۆپهسەندى سوارچاك دوپۆقازى بكاتەوه، كه خۆى بهمناوه ناساندبوو و زۆرى پیناخۆش بوو كه ژوولیهن به جەناب بانگى كردبوو.

ژوولیهن ئەو سەنگینیهى كابرای بەدل بوو كه ئامیتەى خۆپهسەندى بوو و بۆ ساتئىكیش لهبىرى نهئەچوویهوه. له جوولانى زمانى كابرأ كاتى بیژەى وشەكان سەرى سوورمابوو. بەلام هەرچى چۆن بئ ئەم شتانه هیچ نیشانهى شەراژوئى تیانەبوو! راميارى جەوان گەورەى نواند و پېشنىازى دوئىلى قبوول كرد. بەلام ئەفسەرى پېشووئى تىبى نهوهد و شەش كه يەك كاتزمیڤر بوو به قاچى دوور له يەك و دەست له سەر پان و ئانىشكى بۆ دەرەوه دانىشتبوو، گەيشتبووئەوه بهرەنجامهى كه جەنابى سۆرئىلى دۆستى، به گوڤرەى رېسای ئالمانى، نابئ دوئىل بكات، چونكه كارتهكانى ئەو كابرأیه دزراوه.

ژوولیهن به توورپهبيیهكى كهفچهرئىن فرکهى كرده دەرەوه. فايئونەكهى سوارچاك دوپۆقازى له حەوشه، لهبەر پليكانهكاندا چاوهپوانى بوو. ژوولیهن، بهرپىكهوت، سەرى هەلئىنا و خەنیمهكهى دوئىنى خۆى له بهرگى عەرهبانهچىدا ناسییهوه!

بىنىنى كابرأ و گرتنى يەخه و هەلدانى بۆ سەر عەرزەكه و به قامچى بهربوونه گيانى كابرأ، يەك خولهكیشى پینەچوو.

دوو خزمه تکار که وتته دا کوکی له هاوکاره که بیان و ژوولیه ن چهنه
مشتی بهرکه وت و هه مان کات یه کیک له ده مانچه بچوکه که کانی
سوار کرد و ته قه ی لیکردن. هیرشکه ران هه لاتن و هه موو ئه م
بگره و بهرده یه له یه ک دوو خوله کدا پرووی دا.

سوارچاک دو بو قازی به سه نگی نه ک که لپی جوانتر هه ر
نه بوو، له پلیکانه کان ئه هاته خواره وه و بهو شیوازه خانه دانه ی
خوی بهرده وام ئه پیرسی: «چی بووه؟ چ باسه؟» به ئاشکرا
دیار بوو مهراقیه تی بزانی چی بووه، به لام پاراستنی نمود و
خوگری ریگه ی نه ئه دا له وه زیاتر خوی به تامه زرو پیشان بدات.
به لام ئه وهنده ی زانی چی پرووی داوه، داره تی خو به زلزانیه که ی
له گه ل ئه و خه مساردیه شوخه ی ئه بوایه هه میشه به روخساری
ستاسه تمه دارییه وه ببینرایه ت، که وتنه ململانی.

ئه فسه ری تیپی نه وه د و شهش که ههستی به وه کرد،
سوارچاک دو بو قازی ئه یه وئ شپ بکات، هه ولی دا زیره کی بکات
و باره که به قازانجی هه قاله که ی رابگری. بویه هاواری کرد:
«ئیسته، هوکاریک بو دوئل هه یه!» رامیار وتی:

— منیش پیموایه!

به خزمه تکاره کانی خوی وت:

— من ئه م بیکه لکه ده رئه که م. با یه کیکی تر لیبخورئ.

دهرگای فایتوونیان کرده وه. سوارچاک فه رموی کرد و
داوای کرد ژوولیه ن و شایه ته که ی بهر له و سوار بین. یه کیک چوو
به دوا ی دؤستیکی سوارچاک دو بو قازیدا. ئه م کابرا شوینیکی
ئارام و له باری بو دوئل پیشان دا. له ناو ری و توویژه کان ئاسایی
بوون و جگه له سوارچاکی پوب له بهر، هیچ شتیکی نئاسایی له
ئارادا نه بوو.

ژوولیه ن به خوی وت: «ئه مانه هه رچه ند پاکنه ژادن، به لام

وهكو ئهوانه‌ی بۆ نانخواردن دین بۆ كۆشكى جه‌نابى دولامۆل، وه‌ره‌زكه‌ر نين.» ساتيک پاش ئه‌وه‌ش لىي زياد كرد: «هۆكه‌شى ئه‌ويه كه ئه‌م كه‌سانه به پيچه‌وانه‌ی ميوانه‌كانى كۆشكى ماركيز، له ئه‌نجامدانى كارى ناپه‌سەند ته‌ريق نابنه‌وه!»

باس باسى ئه‌و چه‌ند سه‌ماكه‌ره بوو كه له باليى شه‌وى پيشوو سه‌رنجى هه‌مووانيان بۆ لای خويان راكيشابوو. ئه‌و دوو مه‌زنه ئه‌ماژهيان به‌و چيروك و نوكته گالته‌جاپيانه بوو كه ژوليه‌ن و شايه‌ته‌كه‌ى، ئه‌فسه‌رى تىپى نه‌وه‌د و شه‌ش، هه‌ر ئاگاشيان لى نه‌بوو. خۆى گه‌وج نه‌كرد كه بلّى ئاگای له‌و شتانه‌يه. زۆر به‌ سانايى رايگه‌ياند ئه‌و شتانه نازانى. ئه‌م راشكاوييه له لای دۆسته‌كه‌ى سوارچاك زۆر په‌سەند بوو و ئه‌م سه‌بردانه‌ى به‌ دوورودريژى و زۆر به‌ باشى بۆ گي‌رايه‌وه.

بابه‌تيك زۆر بووه هۆى رامانى ژوليه‌ن. ئه‌و نه‌زرگه‌ى بۆ ده‌سته‌ى جه‌ژنى جه‌سته‌ى خوا له ناو كۆلانه‌كه‌دا ساز ئه‌كرا، بۆ ساتيک فاي‌تونه‌كه‌ى راگرت. ئه‌و دوو خانه‌دانه كرديان به‌ رپوودارى و كۆليک گالته‌يان پيكردن. به‌ راي ئه‌وان پيشنوئىژ كورپى كاردينالى گه‌وره بوو. له كۆشكى جه‌نابى ماركيز دولامۆل، كه ئاره‌زووى ئه‌وه بوو ببى به‌ دووك، كه‌س نه‌ى ئه‌وي‌را قسه‌ى وا بكات.

دوئيل له چركه‌ساتيكددا كۆتايى هات. گولله‌يه‌ك داى له بازووى ژوليه‌ن. قۆلى به‌ چه‌ند ده‌سپ به‌سترا. ئه‌م ده‌سپانه‌يان به‌ ئاره‌قه‌ ته‌ر كرد. سوارچاك دوبرۆقازى به‌ ده‌نگيكي زۆر سه‌لار به‌ ژوليه‌نى وت رپگه‌ بدات به‌ هه‌مان فاي‌توون بېريته‌وه بۆ ماله‌وه كه پيى هاتبوون. كاتيک كه ژوليه‌ن ته‌لارى جه‌نابى دولامۆلى پيشان دا، راميار و دۆسته‌كه‌ى نيگايه‌كيان پيکه‌وه گۆرپه‌وه. فاي‌تونه‌كه‌ى ژوليه‌ن گه‌يشتبوو؛ به‌لام ژوليه‌ن گفتوگۆى ئه‌و دوو خانه‌دانه‌ى

له قسه‌کانی ئەفسه‌ری تیپی نه‌وه‌د و شه‌ش، زۆر لا شیرینتر بوو. ژوولیه‌ن بیرى کرده‌وه: «خوایه‌ گیان! ئەمه‌ بوو دوپل؟ چه‌نده‌ باش بوو که ئەو عه‌ره‌بانه‌چه‌یه‌م دۆزییه‌وه. چ به‌خته‌وه‌رییه‌کی مه‌زن بوو که بۆ جارى دووهم له سووکایه‌تییه‌کی وه‌ها خوشنه‌بووم.»

وتووێژی شیرین هیشتاش به‌رده‌وام بوو و نه‌برابوووه‌وه. ژوولیه‌ن ئەوسا بۆی ده‌رکه‌وت خوگرتن و خو‌بادانی پامیار ئەتوانی که‌لکیشی هه‌بی. به‌ خۆی وت: «که‌ وا بوو گیلی به‌ میرات به‌ مروف‌ ناگات! ئەوه‌تا ئەمانه‌ گالته‌ به‌ ده‌سته‌ی سروودخوینی جه‌ژنی خوا ئەکه‌ن و به‌وه‌په‌ری بو‌یرییه‌وه‌ به‌سه‌ره‌اتی زۆر پروت به‌ دووردریژی و چه‌ژه‌وه‌ بۆ یه‌ک ئەگێرنه‌وه‌ و ته‌نها شتیکی لیبی بپرنگینه‌وه‌ گالته‌کردن به‌ حکومه‌ته‌. ئەم کیماسییه‌ش له‌ پشت چه‌ژ و به‌له‌زه‌تی قسه‌کانیان دا شاراوته‌وه‌ و که‌س هه‌ستی پیناکات. ژوولیه‌ن له‌ دل‌وه‌ هه‌ستی به‌ نزیکى ئەم که‌سانه‌ ئەکرد. «چه‌نده‌ باش ئەبێ ئەگه‌ر بتوانم جارجاره‌ بیانینم!»

ئەوه‌نده‌ی لیک جیابوونه‌وه‌، سوارچاک دوپۆقازی هه‌ولی دا ده‌نگوباس بزانی. ده‌نگوباسیکی وه‌های ده‌سته‌نه‌که‌وت.

زۆری چه‌ز ئەکرد خه‌نیمه‌که‌ی بناسی. ئەیتوانی به‌ شیوه‌یه‌کی شیاو بچێ بۆ سه‌ردانی. ئەو هه‌واله‌ که‌مه‌ی ده‌ستی خستبوو، هیچی وای تیانه‌بوو بیته‌ هۆی هاندانی.

به‌ شایه‌ته‌که‌ی خۆی وت:

— سامناکه‌! هه‌رگیز باوه‌ر ناکه‌م که‌ من له‌گه‌ل باشنووسه‌ری ساده‌ی جه‌نابی دولامۆل دوپلم کردوه‌، ئەویش ته‌نها له‌به‌ر ئەوه‌ی عه‌ره‌بانه‌چه‌یه‌که‌م کارتی بیزنیسه‌که‌می دزیوه‌!

— مسۆگه‌ر تیکرای چه‌رۆکه‌که‌ ئەوه‌نده‌ سه‌یره‌ ئەبیته‌ هۆی گالته‌ پیکردن.

هه‌ر ئەو شه‌وه‌، سوارچاک دوپۆقازی و دوسته‌که‌ی له‌ هه‌موو

شۈيۈن بلالويان كردهۋە كە ئەم جەنابى سۆرئەلە، كە نەخۋازە گەنجىكى لىئاھتووشە، پۇلەھى سىروشتى ھاورپئەكى گىيانى بە گىيانى جەنابى ماركىز دولامۇلە. دەنگۇ، بە بى كىشە دەماۋدەم گەپرا. ئەۋەندەھى دەنگۇ جىيى خۇي كردهۋە، پامىيارى جەۋان و دۇستەكەھى چەند جار چوون بۇ سەردانى ژوولەھن كە بۇ پانزە پۇژە لە ژوورەكەھى خۇي كەۋتېوۋ. ئىنجا ژوولەھن لە لاي ئەۋان ددانى بەۋەدا نا كە لە ھەموو ژيانىدا تەنھا يەكجار چوۋە بۇ ئۇيۇرا.

پىيان وت:

— سەيرە! مروڧ جگە لە ئۇيۇرا مەگەر بۇ كويى ئەچى؟ يەكەم پۇژ كە لە مال بىيىتە دەرەۋە، ئەبى پىكەۋە بچىن بۇ سەيرى ئۇيۇراي كونت ئۇرى.

لە ئۇيۇرا، سوارچاك دۇبۇقازى ئەۋى بە گۇرانىيىژ جىرۇنىمۇ ناساند كە لەۋ سەردەمەدا ناۋبانگىكى فراۋانى پەيدا كىردىۋو. ژوولەھن كەم و زۇر خۇشى بە دۇستايەتى سوارچاك ئەھات. تىكەلەھى رىژ لەخۇگرتن و خۇپەسەندى گەنجانەھى ژوولەھنى كىردىۋو بە شەيداي كەسايەتى ئەۋ. بۇ ۋىنە سوارچاك تۇزىك زمانى ئەيگرت، چونكە شانازى ئەۋەھى ھەبوۋ لە خزمەتى ئارىستۇكراتىكدا بى، كە ئەۋ كىماسىيەھى ھەبوۋ. ژوولەھن ھەرگىز ئەيىنىبوۋ كە تەۋسى گالئەئامىز و ئەۋ پەفتارەھى كە شارستانى پەبەن ئەبى ھەۋلېدا لاسايى بىكاتەۋە، لە لاي يەك كەس كۇ بوۋىتەۋە.

ژوولەھن لە ئۇيۇرا لەگەل سوارچاك دۇبۇقازى ئەيىنرا و ئەم پەيوەندىيە ناۋى ژوولەھنى بلالو كردهۋە. جەنابى دولامۇل پۇژىك پىي وت:

— زۇر چاكە! كە ۋا بوۋ تۇ كوپى سىروشتى يەككىك لە خانەدانەكانى فرانش كۇنتەھى كە دۇستى گىيانى بە گىيانى منە! ژوولەھن ھەۋلېدا بلىت كە ئەۋ ھىچ نەخشىكى لە پەرەپىدانى

ئەو دەنگۆيەدا نەبوو:

—ئەو سوارچاک دويۇقازى بوو كە نەيوستىبوو لەگەل كورە
دارتاشىك دويلى كردى...

ماركىز قسەكەى پى بى:

—ئەزانم، ئاكام لىيە. ئىستەش ئەو ئەركى منە كە ئەم چىرۆكە
پەرە پىدەم، چونكە بە قازانجى خۆمە. بەلام داوايەكم لىت ھەيە
كە لە نيو كاتزمىر زياتر كاتت ناگرى. رۆژانى ئۆپىرا، كاتزمىر
يانزە و نيو كاتىك كە خانەدان و مەزنان لە دالانەكەن، تۆش
لەو ناوہ بە. من ھىشتاش زۆر رەفتارى گونديانە لە تۇدا ئەبىنم.
تۆ ئەبى ئەو خوانە فرى دەى. لە لايەكى تىرشەوہ، خراپ نىيە
ھەندى لەو كەسايەتییانەى رەنگە رۆژىك بۇ راپەراندنى كارىكى
گرنگ بتنىرم بۇ لای، بە دەموچا و بيانناسى. بچۆ بۇ نووسىنگەى
بلىت فرۆشى ئۆپىرا، خۆتیاں پى بناسىنە. ناوى تۆيان لە لىستەى
ئۆپىرادا نووسىوہ.

دەردەمیران

جا پلەم بەرز کراپەو،
بەلام ئەک لەبەر ئەوێ شتایستە جوو،
لەبەر ئەوێ خودانم خووشنی باماری جبوو!
(بیرتۆلۆتی)

رەنگە خوینەر لەم شیوازە ئازاد و با بلین دۆستانەییە سەری سووڕ مابئ. لە بیرمان چوو بلین ئەوا بۆ شەش حەفتە ئەچوو، کە مارکیز بە هۆی سەرھەڵدانەوێ نەخۆشینی باداری لە مالهەو کەوتیوو.

مادمازێل دولامۆل و دایکی لە «هایەر» لای دایکی مارکیز بوون. کۆنت نۆرپیر تەنھا چەند ساتیک باوکی ئەبینی. بەرامبەر یەکدی زۆر میھرەبان بوون، بەلام هیچیان نەبوو بە یەکی بلین. جەنابی مارکیز دولامۆل، کە بەناچار ببوو بە هاو دەمی ژولییەن، لە ناسینی بیر و بۆچوونی ژولییەن سەرسام بوو. ژولییەنی ناچار ئەکرد پۆژنامەیی بۆ بخوینیتەوێ. ئەوێندەیی پینەچوو باشنووسەری جەوان، خۆی بابەتە گەرنگەکانی هەلئەبژارد. پۆژنامەییەکی تازە هاتبوو کە مارکیز زۆر بە توندی پرقی لێی بوو. سویندی خواردبوو هەرگیز نەبخوینیتەوێ و هەموو پۆژیکیش باسی ئەکرد. ژولییەن بەمە پینەکەنی. مارکیز کە لە دەستی پۆژگار زۆر داخ لە دل بوو، ژولییەنی ناچار کرد، بەرھەمەکانی «لیقایی» بۆ بخوینیتەوێ. وەرگێرانی کورتکراوێ لە لاتینەوێ سەری گەرم ئەکرد.

پوژيک مارکيز بهو شيوازه پر له نهدهبهی خوئی، که به زوری
ژوولیهنی بیتاقهت نهکرد، وتی:

—سورلی نازیز، دهرهت بده با جلیکی شینت وهکو دیاری
پئی بدهم، بو نهوهی ههر کات به پیویستت زانی لهبهری بکهی و
بیی بو لای من. بهرای من تو به کوری دووهمی کونت دوشون،
واته به کوری دوستم، دووکی پیر دانراویت.

ژوولیهن خویشی ناگای لهوه نهبوو چی پروو نهدا. ههر نه
شهوه له بهرگی شیندا چوو بو لای و مارکيز وهکو هاوشانیک
لهگهلی جوولایهوه. ژوولیهن خاوهنی دلک بوو تامهزرۆی نهدهبی
راست و بی درۆ، بهلام ناگای له فیلبازییهکانی نهدهب نهبوو.
بیگومان بهر لهوهی نه سهرگهرمییهی مارکيز بیته ئاراو،
نهیتوانی سویند بخوات که ههتا ئیسته ههچکس به ریژیکی لهوه
زیاترهوه له لای مارکيزهوه وهرنهگیراوه. ژوولیهن به خوئی وت:
«چ بههرهیهکی ناوازه!» کاتیکش ههلسا پروات، مارکيز داوای
لیبورنی لیکرد که به هوی باداری جمگهکانییهوه ناتوانی ههلسی
و بهرپی بکات.

ژوولیهن لهم بیره سهیره راما. له دلی خویدا وتی: «نهکا
نهیهوی گالتهم پی بکات؟» بو پاریژ چوو بو لای رهبن پیرار.
قهشه که به نهندازهی مارکيز سهلار نهبوو، لهبری نهوهی وهلام
بداتهوه، فیکهیهکی لیدا و کهوته باسکردنی بابهتیکی تر. بهیانی
نهو پوژه، ژوولیهن به جلی رهشهوه به جانتاکهی خویهوه نامه
ئامادهکانی برد بو لای مارکيز بو واژوکردن. ژوولیهن به شيوازی
کون وهرگیرا. کاتیک که شهو جلی شینی لهبهر کرد جوریک
لهگهلی جوولانهوه که لهگهله پرفتاری سههرلهبیانی به تهواوهتی
جیاواز بوو و وهک پرفتاری شهوی پیشوو نهوپهپی ریز و نهدهبی
لهگهله بوو!

مارکیز پیی وت:

—وهک دهرئهکهوئ سهردانی میهره بانانهت له پیره میردییکی ره بهن و کهوتوو زۆر ماندووت ناکات، که وا بوو ئه بی به راشکاو هیموو لایه نه ورد و درشتهکانی ژیانته بو من باس بکهیت و بهس ئاگات لهو لایه نه بی که هه موو شتهکان به زمانیکی پاراو و شیرین بگپریته وه.

مارکیز به دوا ی ئه م قسانه دا وتی:

— چونکه ئه بی خۆمان سه رگه رم بکهین و جگه له مه راستیه کی تر له ژیان دا نییه. هیچکس هه موو پوژیک له مهیدانی جهنگ رزگارم بکات یان هه موو پوژیی یه ک ملیۆنم به دیاری پی بدات. به لام ئه گه ر ریفارۆل، لیڤه له ته نیشت قه نه فه که م بوایه هه موو پوژیک بو کاتژمیڤیک له دهستی دهرد و خه فه ت رزگاری ئه کردم. له سه رده می کوچه ریم له هامبۆرگ، نمونه ی پیاویکی مه زنه تیدا بینی.

ئینجا مارکیز، چیرۆکهکانی ریفارۆلی له گه ل هامبۆرگیه کان بو ژولیهن ئه گپرایه وه، که بو تیگه یشتن له نوکته یه ک ئه بوایه چواریان بخاته یه ک.

جهنابی دولامۆل که ناچار بوو له گه ل ئه م «به چکه قه شه» یه هه لسی و دانیشی، لیڤرا که شادمانی بکات و بیبووژینیته وه. دفره ی ژولیهنی جوولاند و ژولیهن که داوایان لیکردبوو راستگۆ بی، بریاری دا هه موو شتی بگپریته وه. به لام، سه باره ت به دوو بابته هیچ نه لیته، یه کیان په سنی له راده به دهری خۆی به رامبه ر به کابرای سه رکولکن که مارکیز تووره ئه کات و ئه وی تریش که می برپوا به ئاین، که شیای قه شه نییه. گپرانه وه ی دوپله بچوکه که ی له گه ل سوارچاک دو بو قازی جیی خۆی گرت. مارکیز له بیستنی چیرۆکی ئه و قه ره یه ی چاخانه که ی کو لانی سه ن ئوئوره له گه ل ئه و

عه‌ره‌بانه‌چییی‌ه‌ی که تیر جنیوی کردبوو، ئه‌وه‌نده پیکه‌نی که ئاو به چاویا ئه‌هاته خواره‌وه. له په‌یوه‌ندی نیوان خودان و شاگردی تاییه‌ت شه‌رایه‌کی^(١١٠) راستگۆ و جی متمانه به‌دی هات.

جه‌نابی دولامۆل بوو به خولیای ئه‌م گیانه نامۆیه. سه‌رتا بو گالته و خووشی خوئی، هه‌لسوکه‌وته گالته‌ئامیزه‌که‌ی ژوولیه‌نی په‌سن ئه‌کرد، به‌لام ئه‌وه‌نده‌ی پینه‌چوو زیاتر سه‌رنجی بو ئه‌م لایه‌نه راکیشرا و ورده ورده که‌وته چاککردنی داوه‌رییه ناراسته‌کانی ئه‌م جه‌وانه، ده‌رباره‌ی ژیان. مارکیز به‌ خوئی ئه‌وت: «گونددیه‌کانی تر که دین بو پاریس په‌سنی هه‌موو شت ئه‌ده‌ن، که چی ئه‌مه نه‌فره‌تی له هه‌موو شته! ئه‌وان هه‌ولئ هه‌ست و سوژیکی یه‌کجار زوریان هه‌یه و ئه‌مه‌یان هه‌ر هه‌یچ؛ نه‌زان به‌ گه‌وجی ئه‌زانی!»

ته‌وژمی ئازاری باداری له ئه‌نجامی سه‌رمای سه‌ختی زستان به‌رده‌وام بوو و چه‌ندین مانگ درێژه‌ی کیشا.

مارکیز به‌ خوئی ئه‌وت: «خه‌لکی چه‌زبان ئه‌چپته سه‌ر سه‌گیکی جوان، من بو شه‌رم ئه‌که‌م که ئه‌م جه‌وانه‌م خووش ئه‌وی؟ بوونه‌وه‌ریکی سه‌یره، من وه‌کو کوپی خۆم لئی ئه‌پوانم. زۆر چاکه، ئه‌مه بو ئه‌بئ شووره‌یی بئ؟ ئه‌م سه‌رگه‌رمییه، ئه‌گه‌ر به‌رده‌وام بئ، سه‌ره‌نجامه‌که‌ی ئه‌وه ئه‌بئ که له پاسپارده‌که‌م دا ئه‌لماسیکی به‌ پینجسه‌د دراوی زیڤ بو به‌جئ به‌یلم!»

ئه‌وه‌نده‌ی که مارکیز له وره‌ی به‌هیز و ئه‌قانی توانای به‌رکاره خووشه‌ویست و جی متمانه‌که‌ی خوئی دلنیا بوو، هه‌موو پوژ کاری تازه‌تری پئ پائه‌سپارد.

ژوولیه‌ن به‌ سه‌رسووپمانه‌وه هه‌ستی به‌وه کرد، که ئه‌م خانه‌دانه مه‌زنه سه‌باره‌ت به‌ یه‌ک بابته، فه‌رمانی وه‌ها ئه‌دات، که پیکه‌وه ناکوکن یه‌ک له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی پيشوو جیاوازه.

١١٠ - شه‌را: داوه‌ت، حالته + چوومه شه‌رای مه‌رگ و دیسان گه‌رامه‌وه (چاوه).

ئەم بابەتە بۆی ھەبوو بە توندی بەدناوی بکات. ژوولین ئیتر بە شیوەی ھەپمە لەگەڵ مارکیز کاری نەکرد، بەلکە ھەمیشە پەراویکی لەگەڵ خۆی ئەھینا، کە ھەموو بپیارەکانی تیا ئەنوووسی و، مارکیز راستی ئەم بپیارانە و واژۆ ئەکرد. ژوولین، شاگردیکی گرتبوو بپیاری ھەموو بابەتیکى سەرلەنوێ لە پەراویکی تاییەتدا ئەنوووسی و جگە لەمە، ھەر ئەم پەراوھ پێشنوووسی ھەموو نامەکانیشی تیا بوو.

ئەم بۆچوونە سەرەتا بوو ھۆی گالتە و وەرەزی. بەلام لە ماوہیەکی کەمتر لە دوو مانگ مارکیز ھەستی بە سوودمەندی ئەو پەراوھ کرد. ژوولین داوای کرد کارمەندیکی بۆ بەینێ کە لە بانک کاری کردبێ. ئەم فەرمانبەرە ئەبوايە داھات و دەرچووی ھەموو زەویوزارە جۆراوجۆرەکانی مارکیز، کە بەپێوەبردنیان لە ئەستۆی ژوولین دایە بە شیوەی بنوووسی دووبل^(۱۱۱) بنوووسی و پریان بگری.

ئەم تەگبیر و پێشبینیە بەکەلکانە وھا مێشکی مارکیزی سەبارەت بە کارەکانی پرون کردەو، کە توانی دوو سی مامەلە تازە بکات، بە بئ سوود وەرگرتن لەو دەلالەکی کە پارەیکى باشی لئ ئەخوارد.

پۆژیک بە وەزیرە جەوانەکی خۆی وت:

—سی ھەزار فرانک بۆ خۆت ھەلبگرە.

—قوربان، ئەم کارە پەنگە ببیتە ھۆی پەخنە.

مارکیز بە تووپیەتی وت:

—ئەى تۆ چیت ئەوئ؟

—من ئەمەوئ بپیاری پاشکاو بەدەن و بپیارەکەش بە دەستی خۆتان لە پەراوھە بنووسن. جا بەپێی ئەم بپیارە سی ھەزار

فرانک به من ئه درئ. جگه له مهش، ئه و کهسهی که بیری له م
 هساب پراگرتنه کردهوه، ره بهن پیرار بوو.
 مارکیز، به پوآله تیکی خه مباره وه که مارکیز دومونکادی له
 کاتی گوپراگرتن به هسابه کانی جه نابی پواسونی پیشکاری خوی
 ئه هینایه وه بیر، برپاره کهی نویسی.

شه و، کاتیک که ژوولیه ن به جلی شینه وه پهیدای ئه بوو،
 هیچ باسی مامه له و بازرگانی نه ئه کرا. میهره بانای مارکیز به
 رادهیه ک دفره ی برینداری قاره مانه که ی ئیمه ی نه وازش ئه کرد
 که سه ره پای حه زی خوی، خۆشه ویستی پیره میرد چوه دلایه وه
 و هوگری بوو. بابه ته که ئه وه نییه که ژوولیه ن، به و واتایه ی که
 به رهست له پاریس واتای ههیه، به رهست بووبی. پرسه که لیردا
 بوو که ژوولیه ن جانه وهر بوو و له رۆژی مه رگی نه شته رگه ری
 پیره وه، که س به م سۆز و میهره بانیه وه قسه ی له گه ل نه کرد بوو.
 به سه رسوو پمانه وه ئه بیینی که مارکیز بۆ پاراستنی دفره ی ئه و،
 ئه وه نده نه رم و به رپزه که نه شته رگه ری پیریش ئه وه نده به سۆز
 نه بوو. سه ره نجام ئه وه شی بۆ ده رکه وت که شانازی نه شته رگه ر
 به خاچه که ی له شانازی مارکیز به حه مبه له شینه که ی زیاتر بووه.
 باوکی مارکیز خانه دانئیکی مه زن بوو.

پۆژیک به یانی که له به رگی رهش دا بۆ وتووێژ سه باره ت
 به کاری بازرگانی چوو بوو بۆ لای مارکیز. ژوولیه ن، مارکیزی
 سه رگه رم کرد و مارکیز بۆ ماوه ی دوو کاتژمیر رایگرت و داوای
 لیکرد ئه و چه پکه ئه سه کناسه ی پیشکاره نه ئینییه که ی له بۆرسه وه
 بۆی هینابوو، وه ربگری.

— جه نابی لۆ مارکیز، ته ماکارم له و رپزه قوولیه ی به رامبه ر به
 به رپزتان هه مه، که م نه کاته وه، ئه گه ر داوای وتنی چه ند وشه یه ک
 بکه م.

— قسه بکه دۆستی ئازیز!

— داوام له بهرپزتان ئهوهیه پریگه م بدن ئه م بهخششه وهرنهگرم. چونکه ئه م بهخششه به پیاوی رهشپۆش پهوا نییه و ئه و گوستاخیانه ی کابرای شین پۆش که به گهرهیی خۆتان چاوپۆشی لینه کهن، به تهواوهتی ئهفهوتینی.

ئهوسا سه ریکی دانه واند و به بی ئهوهی سهیری دهو روبه ری خۆی بکات، چوه دهروهه.

ئه م رهفتاره بوویه هۆی شادمانی مارکیز. مارکیز، شه و قسه کهی بۆ ره بهن پیرار گهراپه وه:

— ره بهن پیراری ئازیز، سه ره نجام ئه بی له خزمه تی ئیوه دا دان به شتی که دا بنیم. من ئاگام له راسته قینه ی له دایکه بوونی ژولیه ن ههیه و داوا له ئیوه ش ئه که م ئه و رازه لای خۆتان مه پاریزن.

مارکیز ئه وسای له دلّی خۆی دا وتی: «رهفتاری سه ره له به یانی ئه مپۆی مه زنا نه بوو و من ناوی خانه دانی لی ئه نیم.»

ماوهیه که پاش ئه وه، مارکیز سه ره نجام توانی له مال بچیته دهروهه. به ژولیه نی وت:

— برۆ دوو مانگ له له ندهن بمینه وه. نامه ی هاتوو و یاداشته کانی من له پریگه ی ته ته ری تایبه ت و ته ته ره کانی تره وه ئه گاته ده ست. تو وه لامی نامه کان ئه نووسی و هه موو نامه یه که له گه ل پاشکۆکه ی ئه نی ری ته وه بۆ من. لیم کۆلا وه ته وه، له پینچ رۆژ زیاتر دوا ناکه وئ. ژولیه ن که به خیرایی له جاده ی «که لی» دا ئه رپۆشیت، له بی سوودی ئه و کاره رامابوو، که مارکیز به هۆیه وه ئه ینارد بۆ له ندهن.

باسی ئه وه ناکه یین به چ نه فره ت و چ ترسیکه وه پپی خسته سه ر خاکی ئینگلیز. خۆشه ویستی شیتگی رانه ی ژولیه ن بۆ بۆناپارت، له هه مووان ئاشکرا بوو. هه موو ئه فسه ریکی به «سیر

ھۆدسن لوو» ئەزانی و ھەموو ئارېستۆكراتىكى بە «لۆرد بات ھېرست» دائەنا. ھەمان ئارېستۆكرات كە نەنگى بى بەزەبىيانەى سەن ھىلن، بە فرمانى ئەو ئەنجام درا و لە پىناوى ئەو ھەدا دە سال ۋەزىرى پى بەخىشرا.

لە لەندەن، سەرەنجام گەمژەبى توندپەرە ۋەكانى ناسى. لەگەل خانەدانە پروسەكان، كە نەپىنەبەكانى ژيانىان پىشان ئەدا، دۆستايەتى خۆش كرد. پىيان ئەوت:

— سۆرلى ئازىز، تۆ قەبلىنراوى قەزا و قەدەرى. پۋالەتى تۆ ئەو پۋالەتە خەمسارد و گوپنەدەرەبە كە ھەزار فرسەنگ لە ھەستى دەم و كات دوورە، كە ئىمە ئەو ھەموو ھەول ئەدەين پى بگەين.

شازادە كۆرازۆف پى ئەوت:

— تۆ لە پىزەى ئەم سەدەبە نەگەبىشتووت: ھەمىشە پىچەوانەى ئەو بەكە كە خەلكى چاۋەپىيە! سوپندت بۆ ئەخۆم ئەمە تەنھا رىبازى ئەم سەردەمەبە. نە خۆت شىت بەكە و نە پۆزلىدەر بە. چونكە ئەوسا داۋات لى ئەكەن دىۋانە بى و خۆت با بدەى و تۆيش ناتوانى لە دەورگىران بەردەوام بى.

ژۋولەين، پۆژى لە ھۆلى «دووك دوفىتەز فۆلك»، كە لەگەل شازادە كۆرازۆف بۆ نانى شىۋان بانگەبىشتن كرابوو، زۆر شانازى مەزنى دەستكەوت. كۆرەكە بۆ ماۋەى بەك كاترمىر چاۋەپۋان بوو. پەفتارى ئەو پۆژەى ژۋولەين لە نىۋان ئەو بىست مىۋانە چاۋەپىيەدا، لە نىۋان شالىارە جەۋانەكانى بالۆپزخانەى لەندەندا ھەتا ئىشتەش باس ئەكرى و شايانى پەسنە.

پىچەوانەى ھەزى دۆستان، خۆشپۆش و پاراۋە بوو و لىپرا بچى بۆ دیدارى «فېلىپ قەين»^(۱۱۲)، ئەو فەيلەسوفە تاقانەبەى

که ئینگلیز له پاش «لاک»^(۱۱۳) به خۆیهوه بینیوه. فهیلهسوفی بهناوبانگ سالی حهوتهمی زیندانهکهی بوو. ژوولیهن به خۆی وت: «کۆمه لگهی ئاریستۆکرات له م ولاته گالته هه لئاگرئ. جگه له مهش فهین ئابروی چوه و سه رشۆر بووه.»

ژوولیهن، فهینی به کابرایهکی دل زیندوو هاته پیش چاو. شیتگیی ئاریستۆکراسی به گهشی پرایگرتبوو. ژوولیهن، کاتی هاتنه دهرهوه له زیندان به خۆی وت: «ئهم کابرایه تاکه مروۆشی خۆش و خه ندانه، که له ئینگلیز بینیم.»

«فهین» پئی وتبوو: «وینای خوا بو ستهمه گهران، سودمه ندرینی ویناکانه.»

به شهکانی تری بۆچوونهکانی ئهم فهیلهسوفه له بهر ره شبینی زۆر باس ناکهین.

کاتی گه پانهوهی، جه نابی دولامۆل لئی پرسی:

— چ بۆچوونیککی خۆشت له ئینگلیزهوه بو هیناوم؟

ژوولیهن بیدهنگ بوو! مارکیز به توندی وتی:

— چ بیرۆکهیهکت بو هیناوم، خۆش یان ناخۆش؟

ژوولیهن وتی:

— یه که میان ئه وهی که ژیرترین ئینگلیز پۆژی یه ک کاترمییر شیتته! دیوی خودکوشی ئه چۆ بو سهردانی، که خوی ئه و ولاتهیه. دووهم، کاتیک که بههره و زیرهکی له ئینگلیز دانه بهزی، له سهتا بیستپینجی نرخی خۆی له دهست ئه دات. سییهم، هیچ شتیکی له دنیا دا به ئه ندازهی بهرجه وه نهکانی ئینگلیز، جوان و له بار و دل پرفین نییه.

مارکیز وتی:

۱۱۳ - جان لاک: John Locke **ئه یلهسوف** - **ئابووی** **ناوی فایهه** (۱۶۳۲-۱۷۰۴) ئابووریزان و فهیلهسوفی توانای ئینگلیزی، پهیرهوی شیوازی دو الیزم و سینسوالیزم .Sensualisme

— منیش له ئاستی خۆمهوه ئه‌لیم؛ یه‌که‌م، بۆ له به‌زمی سه‌مای
 بالۆیزی پووسییه وتووته له فه‌رانسه سیسه‌د هه‌زار جه‌وانی بیست
 و پینج سالان هه‌یه که ئاره‌زوویان به‌شداریکردنه له جه‌نگ‌دا؟ پیت
 وایه ئه‌م قسه‌یه بۆ شاکان جیگه‌ی دلخۆشی بی؟
 ژوولیه‌ن وتی:

— مروّف نازانی کاتی قسه‌کردن له‌گه‌ل پامکاره گه‌وره‌کان
 چی بکات؟ شیتی لیدوانی بابه‌تی گه‌وره‌ن. ئه‌گه‌ر که‌سیک شتیک
 له نوسراوه ئاساییه‌کانی پوژنامه‌کان نه‌لێت، به‌گه‌وجی ئه‌زانن؛
 ئه‌گه‌ر جه‌ربه‌زه‌ی هه‌بی و شتیک تازیه و راست بلێت، سه‌ریان
 سوور ئه‌مینێ؛ وه‌لامیان ده‌ستناکه‌وی و به‌یانی ئه‌و پوژه، هه‌وتی
 سه‌ر له‌به‌یانی، له‌ ریگه‌ی شالیاری یه‌که‌می بالۆیزخانه‌وه په‌یام
 ئه‌نێرن که فلانی کاریکی ناشایستی ئه‌نجام داوه!

— خراپ نییه. جگه‌ له‌مه‌ش ئه‌ی جه‌وانی وردبین، من گره‌و
 ئه‌که‌م هه‌تا ئیسته‌ش نه‌ترانیوه بۆچی چووی بۆ ئینگلیز!
 ژوولیه‌ن وتی:

— داوای لیبوردن ئه‌که‌م. بۆ ئه‌وه چووم بۆ ئینگلیز تا هه‌فته‌ی
 جاریک له سه‌ر سفره‌ی شالیاری شا، که سه‌لاری سالاره‌کانه،
 شیو بخۆم.

مارکیز وتی:

— تو چوویت به‌ دوا‌ی ئه‌و مه‌دالیای خاچه‌دا که لیڤه ئه‌یینی.
 نامه‌وی ناچارت بکه‌م به‌رگه‌ په‌شه‌که‌ت فری ده‌ی. جگه‌ له‌مه‌ش
 به‌و شیوازه گه‌رموگه‌ره‌ی له‌گه‌ل کابرای شینپۆش راهاتووم.
 تا فه‌رمانی داها‌توو، ئه‌وه‌ت له‌ بیر بی که من چون ئه‌و خاچه
 ئه‌بینم، تو به‌ کورپی دۆستی من، دووک ئه‌ژمێردرپی. کورپیک که
 ماوه‌ی شه‌ش مانگه‌ به‌ بی ئه‌وه‌ی خۆشی زانیییتی بووه به‌ ئه‌ندامی
 ده‌زگای دیپلۆماسی ئه‌م ولاته!

مارکیز پرشتهی سپاسهکانی ژوولیهنی پچراند و به دهنگیکی زۆر توکمه وتی:

ئاگات لیبی که من نامهوی له کهوشهنی کارهکهتان دوورتان بخه مه وه. ئەم کاره بو ئەو کهسهی پشتیوانی تویه و بو کهسیک که سود له م پشتیوانیه وەرئەگرئ، زیانی ههیه. کاتیک که له دادگاییهکانی من ماندوو بوویت یان ئیتر که لکت بو من نه بوو، پلهی پیشنوژی له شوینیکی زۆر باش وهکو پلهی ره بهن پیرارت بو وەرئەگرم و...

لیره دا مارکیز به دەر اوکی^(۱۱۴) زۆر وشک وتی:
— ئیتر هه ره وهنده!

ئەم نیشانهیه بووه مایه ی ئاسوودهیی ویژدانی ژوولیهن. به سه ره بهستی زیاتره وه قسه ی ئە کرد. که متر خوی به نیشانه ی ئەو تیر و توانجانه ئە زانی، که نه شیاو و بی ئە ده بانه بوون و کاتی مشتومرپیکی توندوتیژ رهنگ بوو له دهمی هه ره کهس بیته دهره وه. ئەم خاچه بو ئەو، بووه هوی چاوپیکه وتنیکی سه مه ره. ئەم دیدارهش، چاوپیکه وتنی جهنابی لو بارون دو قالینو بوو که پاش وهرگرتنی نازناوی بارون، بو سپاسکردنی وهزیر و ریکه وتن له گه لی هاتوو بو پاريس. رهنگ بوو له بری جهنابی دورینال بکری به سه روکی شاره وانی.

کاتیک جهنابی قالینو به زمانیکی خومانه به ژوولیهنی وت خه لکی زانیوانه جهنابی دورینال ژاکوبونه، قاره مانه که ی ئیمه له دل خوی دا تیر پیکه نی. پاسته که ی ئە وه بوو که له هه لباردنی تازه ی نوینه رانی پار له مان که خه ریک بوون زه مینه یان بو ئاماده

۱۱۴ - دەر او: tone شیواز و چۆنیه تی ئاخفتن و دهر برین؛ دهنگیک به به رزی و نرمی تاییه ته وه؛ شیوه ی دهر برینی بابه تیک: ۱. نامه که ی دەر اوکی دۆستانه ی هه بوو ۲. به دەر اوکی تووره وتی ۳. به دەر اوکی راماو و دهنگیکی نرم پاته ی کرده وه

ئەکرد، بارۆنى تازە پالئوراوى دەولەت بوو و لە سنوورى گەورەى مەلەبەندا كە زۆر لايەنگرى پاشايەتى بوو، جەنابى دورينال لە لايەن ئازادىخوازەنەو نوادير كرابوو.

ژووليهن ھەولیدا زانیارییەك دەربارەى بارى خاتوو دورینال ھەربگرى، بەلام ئەم كۆششەى سەرەنجامى نەبوو. وا دیار بوو تازە بارۆن كەوتەو ھەبیری مەملانئى كۆن و نەبەپشت پەى بە رازى ناو سینەى ببەن. سەرەنجام داواى لە ژووليهن كرد، كە باوكى لە ھەلبژاردنى داھاتوودا، كە ئەوھەندەى نەماو، دەنگى بۆ بدات. ژووليهن بەلئىنى دا سەبارەت بەم داوايە نامەيەك بۆ باوكى بنووسى.

— بەلام جەنابى سوارچاك تۆ ئەبى من لەگەل جەنابى لۆ ماركيز دولامۆل ئاشنا بكەيت.

ژووليهن لە دلئى خۆى دا وتى: «راستە ئەركى من بوو ئەو كارە بكەم، بەلام نەگريسيكى وھا بۆ ئەو ئەشى؟»
وھلامى بارۆنى داىەوھ:

— راستەكەى پلەى من لە كۆشكى جەنابى دولامۆل لەوھ كەمترە كە بتوانم ئەم كارە بكەم.

ژووليهن ھەموو شتێكى بە ماركيز ئەوت. ئەو شەوھ بەسەرھاتى جەنابى قالئىنۆى لە ۱۸۱۴ ھوھ بۆ ماركيز گئرايەوھ.

جەنابى دولامۆل بە دەنگێك، كە زۆر نیشانەى ھەتەر و سەنگینى پئوھ دیار بوو، بەم جۆرەى وت:

— جگە لەوھى كە ئەبى بارۆنى تازەم پئى بناسئىنى، داواى لئ ئەكەم دووبەيانى بۆ نانى شئوان بئت بۆ مالى ئئیمە. ئەو ئەبى بە يەكئك لە پارئزگارانى تازەى ئئیمە.

ژووليهن بە ساردى وتى:

— كە وا بوو منیش داواتان لئئەكەم كە باوكم بكرئ بە

بەپێوەبەری ھەژارخانە.

مارکیز کە پۆلەتە شاد و کراوەکە ی گەپابووێوە، وتی:
— ئافەزین! ئەو پێی درا. چاوەپوانی ئەو بووم پەندم پێ
بەدی، دیارە وردە وردە بوخت ئەبێ.

جەنابی قالیئۆ بە ژوولێنی پراگەیاندا کە بەرپرسی نووسینگە ی
یانەسیبی قێریر مردووە. ژوولێن کە زانی دانانی شۆلنی،
پیرەمێردی نەزان، کە ماوەیە ک لەمەوبەر داواکارییە کە ی دابوو بە
وەزیری دارایی واژۆی بکات، کاریکی باش و سەمەرە ئەبێ، بۆیە
دەقی نامە یەکی دوشۆلەنی لەبەر بۆ خویندەووە و مارکیز لە بیستنی
ئەو نامە یە تێر پێکەنی.

ھێشتا بریاری دانانی جەنابی دوشۆلەن بۆ ئەو پۆستە درابوو
یان نەدرابوو کە ژوولێن بۆی دەرکەوت، کە ئەم پلە یە لە لایەن
نوینەرانی مەلەبەند لە پارلەمان داواکراوە بۆ ئەندازە زانی بەناویانگ،
جەنابی گرو. ئەم پیاووە بەرێژە زیاتر لە ھەزار و چوارسەد فرانک
داھاتی نەبوو و ھەموو سالیکی ئەبوا یە شەشسەد فرانک بەدات بە
بەرپرسی تازە ی مردووی نووسینگە ی یانەسیب، بۆ یارمەتیدانی
خیزانی مردووەکە.

ژوولێن لەو کارە ی کردبووی سەری سوورپما. بە خۆی وت:
«شتیکی گرنگ نییە. ئەگەر بمەوی بە پلەویا یە ک بگەم، ئەبێ
ستەمی تریش بکەم و پێگە ی شاردنەووە و پەردەپۆشیان لە پشت
جوانترین قسە ی رازاوەدا بزنام. بێچارە جەنابی گرو، ئەو شیاوی
مەدالیا بوو و من خەلات کرام. ئەبێ بە ئاراستە ی بەرژەوہندی
حکومەتێکدا کار بکەم. کە ئەم مەدالیای خاچە ی داوہ بە من!

كام مه داليا نه بيته هويا پله و شانازي؟

فريشنته ي تينو وتر:
ئاوه كه ي تو تينوي تيم ناشنكي نر،
هه چه نه نه مه فينك ترين كانياوه له هه موو
ديار به كرما!
(پي ليكو) (۱۱۵)

پوژيک له پوژان ژووليه ن له گه پانه وه ي له مووچه ي دلر فيني
فيلکيه، که نه که ويته قه راخ چه مي سين. جه نابي دولامول له بهر
نه وه ي له ناو هه موو زهويه کاني دا ته نها زه وي بوني فاس دولامولي
به ناوبانگ بوو، زوري خو ش نه ويست. مارکيز و کچه که ي که تازه
له هايه ره وه گه پابونه وه، له کوشک بيني.

ژووليه ن ئيسته جه وان يکي ديار و پازاوه بوو و شيوه ي ژياني
پاريسي فير ببوو. سه باره ت به مادمازيل دولامول سارديه ي کي
ته واوي پيشان دا. نه توت له و سه رده مه وه که مادمازيل دولامول
به و شادي و خوشييه وه داواي گي پانه وه ي چوني تي له نه سپ
که وتنه خواره وه ي ليک رده بوو، هيچ بيره وه رييه کي تري له دل دا نه بوو.
له چاوي مادمازيل دولامول، بهر زتر و بي پره نگر له پيشووي
بوو. به ژن و داره تي توژيکيش رهنگي شارستاني نه بوو. سه ره پاي
نه مه ش له قسه کردن دا، وا نه بوو. هيشتاش هه تهر و سه نگينه کي

له پاده به دهر و وردبینه کی زۆر له قسه کانی دا بوو. له گه ل ئهم ئەدگارە ژیرانه ش دا، له قسه ی دا، به هۆی دفره و لووتبه رزی، هیچ شوینه واریکی نوکهری و بندهستی نه ئه بینرا. تهنه شتی که ئه بینرا ئه وه بوو که هیشتا ش پژی بو زۆر شت دانه نا، به لام ئه وه ش خۆیا بوو که پیاویک نییه له قسه ی خۆی پاشگه ز بیته وه.

مادمازیل دولامۆل، کاتی گالته کردن له گه ل باوکی سه باره ت به و مه دالیایه ی به ژولیه نی دابوو، وتی:

— ئهم جه وانه له ناسکی که مه نه ک له زیره کی. برا که م هه ژده مانگ بوو داوای ئهم مه دالیای لیئه کردی و خۆیشی کورپی بنه مالیه ی دولامۆله!

— به لئ، وایه. به لام ژولیه ن هه لویستی چاوه پواننه کراوی هه یه و ئهم ئەدگارە هه رگیز له هیچ دولامۆلیک نه بینراوه. خزمه تکار، هاتنی جه نابی دووک دو پژی پراگه یاند.

ماتیلد یه ک به خۆی باویشکی ئەهات. بینینی ئهم کا برایه، زیڕ و زیوی کۆنه و میوانه کانی پیشووی هۆله که ی باوکی ئه هینایه وه بیر. له ژیان ی پارسی، ئاینده یه کی مات و غه مگینی بو خۆی وینا ئەکرد و سه ره پای ئه مه ش ئه وسا، که له هایه ر بوو، بو پارسی ئه سووتا.

لای خۆی ئه یوت: «ئه وه تا تازه نۆزده سالم و به گوته ی ئهم گیژانه، به زیڕ و زیوه ر پاراومه ته وه و سالی به خته وه ریمه.» سهیری ئه و نو ده به رگه ی شیعه ر تازه کانی ئەکرد، که له ماوه ی سه فهری بو مه لبه ند له سه ر میزه تاییه ته که ی هۆله که کو ببوویه وه. به دبه ختییه که ی له وه دا بوو که تیگه یشتنی ئه و له هی مارکیز دو کرۆزنووا و کونت دو که یلۆس و قیکونت دو لوز و دوستانی تری و هه موو ئه و شتانه ی، که بۆی هه بوو ئه مانه ده رباره ی ئاسمانی جوانی گوند و چامه و وێژه بیلین، زیاتر بوو.

ئەم چاۋە جوان و دلپۇنناھە كە نوپنەرەھە قوولتۇر خەم بوو و لە ھەموو خراپتەر، لە ئاورىنگ و برىسكانەھە ھەر جۆرە چىژ و خۆشەويستىيەك بىبەش بوو، مۇرەھى لە سەر ژولويەن، بە خۇي ئەوت: «لانكەم ئەمەيان بە تەواۋەتى ۋەكو ئەوانى تر نىيە.» بەو دەنگە توند و كورتەھى كە ھىچ ناسكىيەكى ژانەھى تيا نىيە و ژنانى ئارىستۇكرات بەكارى ئەھىنن، وتى:

— جەنابى سۇرئىل، جەنابى سۇرئىل ئەمشەو دىي بۇ كۆرى سەماي جەنابى دورپىتۇز؟

— كونتۇس، من شانازى ناسىنى «لۇ دووك دورپىتۇز» م پەيدا نەكردوۋە. (ئەتوت ئەم وشانە و ئەم نازناۋە، دەمى ئەم شارستانىيە لە خۇپازىيە ئەپرووشىنى!)

— دووك دورپىتۇز داۋاي لە براكەم كردوۋە تۇ بىبات بۇ مالى ئەوان و ئەگەر بىي بۇ ئەم ميوانىيە، ئەتوانى ھەندى شت دەر بارەھى زەويوزارى قىلكىيە بە من بلىي. ۋا باسە بەھار بچىن بۇ ئەوي. ئەمويست بزەم كۆشكى قىلكىيە بۇ ژيان ئەبى يان نا؟ مېرگ و باخاتى ۋەك ئەوترى جوانە يان نا؟ زۇر ناو و ناۋانگ ھەيە لە خۇپاي كەوتتە سەر زاران!

ژولويەن ۋەلامى نەئەدايەۋە.

كونتۇس ماتىلد بە دەنگىكى وشك وتى:

— لەگەل براكەم ۋەرە بۇ ئەو كۆپى سەمايە!

ژولويەن سەرىكى بە رىزەۋە دانەۋاند. «كە ۋا بوو لە بەزمى سەماش من ئەبى ھەر راپورتىان پى بدەم. مەگەر بۇ ئەۋە پارەم نادەنى كە پىشكارىان بم؟» ئەوسا دلى پەستىۋراۋى وتى: «تەنھا خواش ئەۋە ئەزانى، ئەۋەھى بە كچەي ئەلېم، پىچەۋانەھى نەخشەكانى دايك و باۋكىيەتى يان نا؟ ئەم مالە ۋەكو دەر بارى شايە. لەوي ناچارىت ۋەكو خاك ۋابى و كەچى دلى ھىچكەسىش نەيەشىنى.»

خاتوو دولامۆل، کچەکە ی بانگ کردبوو لەگەڵ چەند ژن لە دۆستان ئاشنا ببی و ژوولیهن که چاوی لە پیکردنی مادمازیل دولامۆل بوو لە دلی خۆی دا وتی: «چەندە رقم لەم کچە بالابەرزەیه! هەموو مۆدەکانی بێتام کردووە. کراسەکە ی خەریکە لە شانی ئەکەوێتە خوارەووە. پەنگی لە کاتی پێش گەشتەکەشی زیاتر پەپیووە. لەو کەزیه بێپەنگانە! ئەوەندە زێرینه پەنگی پیووە نەماوە. ئەلیی خۆر لە ناو تالەکانییەووە تێپەر ئەبی. چ لووتبەرز ی و خۆگرتنیک لە سلأو و چاک و چۆنیەکە ی دا هەیه! لەو پەفتارە ی ئەلیی خۆی بە شارژن ئەزانئ!»

مادمازیل دولامۆل، هەمان کات براکە ی بانگ کردبوو، که لە هۆلەکە ئەهاتە دەرەووە.

کۆنت نۆرپیڕ لە ژوولیهن نزیک بوویەووە و وتی:
— سۆرلی ئازیز، بۆ پۆیشتن بۆ کۆری سەمای جەنابی دۆرپیتز، لای نیووەشەو لە کوی بێبیم؟ بە راشکاوی داوای لیکردووم تۆ لەگەڵ خۆم بیهەم.

ژوولیهن بە ریزهوه سەری دانەواند و وەلامی دایهوه:
— باش ئەزانم ئەم هەموو میهرەبانیه وامداری کیم!
شیووی دوانی سەلار و ئامیته ی خۆشەویستی نورپیڕ، شیووی پەخنە نەبوو، بەلام لەبەر ئەوێ دلی گیراوی ژوولیهن نەیتوانیبوو پەخنە ی لیبگری، پقی دلی بەسەر ئەو وەلامە دا پژاند که بەم قسە نەرمانە ی دابوویەووە. لەم وەلامدانەوێهە دا نمونەیهکی نانەجیبی ئەبینی.

شەو، کاتی چوون بۆ کۆری سەما، لە شکۆ و پاراوهی تەلاری «پیتز» سەری سوورپما. حەوشە ی تەلارەکە بە خێوہتیکی کەتانی پەنگ شیلانی پاراوه بە ئەستیرە ی زێرینهووە، داپۆشرا بوو. لەمە جوانتر نەئەکرا! لە بن ئەم خێوہتە مەزنە دا، حەوشە ی جەنگەلی

تهژی دارنارنج و ژالهی پر له خونچه. به گویرهی ئه وهش که ههول
 درابوو ئینجانهکان به ئەندازهی پئویست بکری به بن خۆلهوه، وای
 خویا ئه کرد که لوورک و دارنارنج له عهززه که دا پراون. ئه و
 شه قامه‌ی فایتوونه که‌ی پیا ئه پویشت، چه و پێژ کرابوو.

تیکرای ئه م شتانه لای قاره‌مانی گوندی ئیمه، سه‌یر و سه‌مه‌ره
 بوون. شکۆمندی و پازاوه‌یی به و پاده‌یه به بیریشی دا ئه‌ته‌هات.
 ئه‌ندیشه‌ی که له و جوانیه پامابوو، له پر هه‌زار فرسه‌نگ له دلی
 ته‌نگی دوور که‌وته‌وه. له و فایتوونه‌دا که ئه‌بیردن بو کۆری سه‌ما،
 نوربیر ته‌ژی خۆشی و شادمانی و ئه‌میش هه‌موو شتیکی به پره‌ش
 ئه‌بینی. به‌لام هیشتا پیا نه‌نابوو به ناو و حه‌وشه‌که، بار و که‌شی
 هه‌ردووکیان گۆرا.

نوربیر جگه له و دوو سی خاله بچوکه‌ی له و ده‌ریای
 شکۆمندی و مه‌زنییه‌دا له‌بیر کرابوو، سه‌رنجی هه‌چی تری
 نه‌ئه‌دا. تیچووی هه‌موو شتیکی به‌راورد ئه‌کرد. کۆی ئه‌م تیچووانه
 پاره‌یه‌کی یه‌کجار زۆر بوو. ژولیه‌ن هه‌ر ئه‌و کاته هه‌ستی به‌وه
 کرد، که ئه‌م ژماره گه‌وره‌یه ئیره‌یی نوربیری بزواندوو و گرژی
 کردوو.

به‌لام ژولیه‌ن... ئه‌وه‌نده‌ی پیا نایه ناو یه‌که‌م هۆلی سه‌ما،
 گیرۆده و شه‌یدای بوو، ئه‌وه‌نده هه‌لچوو و هه‌ژا شه‌رم دایگرت.
 هه‌موو که‌س به‌ره‌و ده‌رگای هۆلی دووم ئه‌پویشتن و مونجی
 حه‌شامات هه‌ینه‌بوو، چوونه پیشه‌وه بو ئه‌و نه‌لوا. پازاندنه‌وه‌ی
 هۆلی دووه‌م، کۆشکی «ئه‌له‌مه‌رای گرانادا»ی^(١١٦) ئه‌نوانده‌وه.

جه‌وانتیکی سمیلی، که شانی چه‌قیبویه سینگی ژولیه‌ن، وتی:

١١٦ - کۆشکی ئه‌له‌مه‌رای گرانادا: Alhambra of Granada کۆمه‌له‌ کۆشکینه به
 مپهرازی ئیسلامی، ئه‌روانج به سه‌ر شاری گرانادا ئیسپانیا، له ١٢٣٨
 فه‌رمانی سازکردنی به‌شی یه‌که‌می له لایه‌ن محهمه‌دی یه‌که‌می کۆری ئه‌حمه‌ر
 دراوه و، پاشتر لای زیاد کراوه.

—ئەبې دان به ودا بڼين که ئەم ئافره ته شاژنی کۆری سه مایه .

یه کیک له تهنیشتیه وه وه لامي دایه وه:

—خاتوو فورمۆن که به دريژايی وهرزی زستان جوانترین کچی ئەم مه له بنده بوو، ئەوا تیگه یشتوو که ئەبې دابه زی بو پله ی دووهم! پروانه چون داگیراوه .

—پاستییه که ی بو سهرنجراکیشان هرچی خشلی هیه له خۆی داوه . ساتیکه به تهنایی له م سه مایه دا دهرئه که وی، چه نده نازداره! به شهره ف ناوازه یه که بو خۆی .

له پوخساری مادمازیل دولاموله وه، که ههستی به سهرکه وتنی خۆی کردبوو، وادیار به سهر ئه وچیژه ی له و سهرکه وتنه ی ئه ییا، زالّه . ئەتوت له پفاندنی دلّی هه موو ئەوانه ئەترسی، که له گه لّی ئەدوین!

—خۆیه تی! پڼگه ی دل به ری هه ر وا ئەبې!

ژولیه ن هه ولّیکی بیهووده ی ئەدا بتوانی ئەو په ریزاده ببینی .
حه وت هه شتیکی که له گه ت به رچاویان گرتبوو و نه ی ئەتوانی ژنه ببینی .

جه وانی سمیلّی، وتی:

—چ نازیکی دل نه واز له و شهرمکردنه ی دا هه یه!

ئه وه ی تهنیشتی وتی:

—ئو چاره قه له وانه ی کاتی پروانین که ئەلّی تا راده ی دهرخستنی پازه کانی خۆی پویشتوو، چه ند به ئارامی برپوه ته ئەو عه رزه .

سییه می وتی:

—پروانه «فورمۆن» ی شوخوشه نگ چون له ئاستی ئەو له

چا و که وتوو!

—دارهتی نازدار و پر له نازی پیمان ئه‌لی: ئه‌گه‌ت تو شیایوی
من بی، چ ئه‌وین و خو‌شه‌ویستییه‌کت پی ببه‌خشم.

یه‌که‌میان وتی:

—کی ئه‌توانی شیایوی ماتیلدی پایه‌دار بی؟ شازاده‌یه‌کی
تاجدار و شوخ و قوشمه و به‌ژن ری‌ک و قاره‌مانی جه‌نگ و
ئه‌وپه‌ره‌که‌ی بیست سالانه.

—زۆله‌زاکه‌ی ئیمپراتۆری پروس به هینانی ئه‌م کیژه،
پاشایه‌تیه‌کی بۆ ساز ئه‌بی. یان با بلین کونت دوتالر، به‌و رواله‌ته
دیها‌تیه‌وه له به‌رگی...

له‌به‌ر ده‌رگای هۆله‌که ئاپۆره‌ی لی نه‌ما و ژوولیه‌ن توانی
بچیته ژووره‌وه. به خۆی وت: «ئه‌گه‌ر ئه‌م کچه له لای ئه‌م
لیبوو‌کانه، ئه‌وه‌نده مایه‌ی سه‌رنجه، ئه‌هیننی منیش توزی گرنگی پی
بده‌م. ئیسته ئه‌زانم بیخه‌وشی لای ئه‌مانه واتای چیه‌ه.»

کاتیکیش چاوی له دووی کچه بوو، ماتیلد تیی روانی. ژوولیه‌ن
به خۆی وت: «ئه‌رکی سه‌ر شانم بانگم ئه‌کا!»

به‌لام ئیتر نابه‌دل‌بوون له سنووری پواله‌ت تینه‌ئه‌په‌ری. مه‌راقی
تامه‌زرۆیی ئه‌وه‌نده به‌چیزه‌وه ئه‌بیرده به‌ره‌وه‌ه که ئه‌و کراسه‌ی
له شانی ماتیلد دانه‌که‌وت، جوانیه‌که‌ی دوو ئه‌وه‌نده ئه‌کرد. به‌لام
راستییه‌که‌ی له پروانگه‌ی دفره و پروا به‌خۆبوونه‌وه، ناله‌بار بوو.
له دلی خۆی دا وتی: «جوانی ئه‌م کچه، ته‌رچه‌ه و جوانه.» پینج
شه‌ش جه‌وان ببوون به‌ ته‌یمانی نیوان ئه‌و و ماتیلد. ژوولیه‌ن
ئه‌و دوان سیانه‌ی له ناو ده‌رگا‌که ئاگای له قسه‌یان بوو، لی‌ره

ناسىنەوہ.

ماتىلد پىيى وت:

— بە راى تو كە ھەموو زستان لىرە بووى، ئەمە پازاۋەتتىن
كۆپى سەماي ئەم وەرزه نىيە؟
ژوولىيەن وەلامى نەئەدايەوہ.

— ئەم كادرىلەي «كۆلۆن» ەكان^(۱۱۷) بەپراستى جىگەي ستايشە.
ئەو خاتونانە چەند جوان سەما ئەكەن.

سەرنجى گەنجان بو بىننى ئەو پىاۋە بەختەوەرەي بە زۆر
داۋاي وەلامى لىئەكرا، بو لاي ژوولىيەن وەرگەپرا. وەلامەكەي
دلخۆشكەر نەبوو:

— مادمازىل، لەوہ ناچى من داۋەرىكى باش بىم. من بەس
لەگەل نووسىن خەرىكم. ئەمەش يەكەم كۆپى سەمايە بەم ئەندازە
شكۆدارە.

ئەم وەلامە بووہ ھۆي توورەبوونى گەنجانى سىيلى.
ماتىلد بە ھەزىكى ئاشكراترەوہ وتى:

— مەسيو سۆرىل، تو مروفىكى فەرزانەي، ھەموو ئەم كۆپرانە
و ئەم جەئنانە بە چاۋي فەيلەسوف، بە چاۋي ژان ژاك پۇسۇ
ئەيىنى. ئەم شىتگىريانە لە برى ئەوہي شەيدات بكات، ئەيىتتە ھۆي
سەرسامى بوٹ.

وشەي بەخت، ئەندىشەي ژوولىيەنى تاساندبوو و ھەموو
ويژىنگىكى لە دلى پاداۋو. دەمى دارەتتىكى گالئەئامىزى پەيدا
كردبوو كە پەنگە تۆزىك خۆھەلكىشانە بوو. وەلامى دايەوہ:

— بە راى من ژان ژاك پۇسۇ سەبارەت بە داۋەرى و
ھەلسەنگاندنى كۆمەلگەي ئارىستوكراتى، لە گەوجىك زياتر نىيە.

۱۱۷ - quadrille، جوړى سەمايە و Coulon ناۋي بنەمالەيەكە ھەموويان لە سەماكردن دا
بە ناۋبانگ بوون. لە نيۋەي يەكەمى سەدەي نۆزدە ناۋبانگى ئەم بنەمالەيە
سەرانسەرى فەرانسەي داگرتبوو.

له دنیای خانه دانه کان تینه ته گه یشت و وهک نه دیویدی پئی نه نایه کۆرپانه وه.

ماتیلد به دهنگیکی پر له پۆز و نه وازش وتی:

—ئه م کابرایه دانه ری گریهستی کۆمه لایه تیه!

—ئه م «تازه پیگه یشتوو» که سه بارهت به کۆمار و له ناوچوونی په یوه ندیه کانی پاشایه تی بانگه شه ته کات، ته وهنده ی دووکیک ببینی، بۆ به پیکردنی یه کیک له دۆستانی ئاراسته ی گه رانه که ی خۆی گۆرپوه، له خۆشیان شایگه شگه ته بی.

مادمازیل دولامۆل به و چه ز و گوینه دانه وه، که له یه که م خۆ

به زانا دانانی مروقه وه سه رچاوه ته گری، وتی:

—ئا، به لی! دووک دو لۆگزامبۆرک، له «مۆنتمۆرانسی» چوو

بۆ به پیکردنی «کوانده» ناویک که به ره و پاریس ته چوو.

ماتیلد، که م تا کورتیک وه کو ته و نه نامه ی کۆری زانیاری لیهاتبوو که په ی به شا فرتیریۆس بردبوو و له تیگه یشتنی خۆی سه رخۆش ببوو. چاوه کانی ژولیه ن مۆن و سمینه ر پامابوون. ماتیلد بۆ ساتیک هه ژان دایگرتبوو. ساردی خه نیم تا قوولایی دل شله ژاندبووی. سه رسام بوو و له هه موو زیاتر له وه سه ری سوورما که ته و خاوه نی ته و خووه بوو، که کاری ته کرده سه ر دهروونی خه لکانی تر!

له و کاته دا، مارکیز دو کپۆزنۆوا له سه ر خۆ و به تامه زرۆیی به ره و مادمازیل دولامۆل ته چوو. بۆ ساتیک تا سی هه نگاو بۆ لای چوه پی شه وه، به لام به هۆی ئاپۆره ی چه شاماته که نه یوانی بگاته لای. سه یری ته کرد و به و له مپه ره ی به رده می پیته که نی. مارکیز دوپۆقیری جه وان لایه وه بوو، ته م ژنه ئامۆزای ماتیلد بوو. قۆلی کردبوو به قۆلی شووه که ی دا که ته نها دوو چه فته ته بوو شووی پیکردبوو. مارکیز دوپۆقیری که خۆیشی زۆر گه نچ

بوو، ببو بە يەخسىرى ئەوينىكى گەوجانە كە مرۇف بۇ سامان و خانەدان بوون ئامادەى گرىبەستىك ئەبى، كە كەرەسەكەى بە دەستى باشنوسەران ئامادە كراوہ و پاش مارەبېرىن، ژنىكى پاك و جوانى دەسئەكەوى! بېرىار وا بوو مسيو دوپۇقىرى پاش مردنى مامە زۆر پېرەكەى، بېى بە دووك.

لەو كاتەدا كە ماركىز دو كرۇزىنۇوا نەى ئەتوانى دې بە ئاپۇرەكە بدات و بە پۈللەتتىكى دەم بە پىكەنېن، سەيرى ماتىلدى ئەكرد، ماتىلد چاۋە قەلەو و شىنباۋەكەى بېرىبوۋە يارانى. بە خۇى وت: «چ شتىك لەم خەلكە رېگرە بېكەلكتر ھەيە؟ ئەمە ھەمان دو كرۇزىنۇوايە كە لەقەز داواكارى منە؟ پىاۋىكى سەلارە و ھەكو مسيو دوپۇقىرى رەقتارىكى جوان و لەبارى ھەيە. ئەگەر بوونى ئەم مەزنانە نەبوايە، كاتتىكى خۇش و دلېزۋېن ئەبوو. ئەگەر بېم بە ژنى، ئەۋىش بەو دارەتە رەزامەند و بېۋەرى لە بەھرە و وشىارى لەگەلم دىت بۇ كۆرى سەما. سالىك پاش زەماۋەند فايتۈنەكەى من و جەكانم و كۆشكەكەم لە بېست فرسەنگ بۇ پارىس، كورتىيەكەى ھەموو شت تا ئەۋىپەرى خۇى شەنگ و جوان ئەبى و رېك ئەو شتە ئەبى، كە ژنىكى تازە پىگەىشتۈوى ھەكو كونتېس دوپۇقىللى لە داخا ئەتەقېنى... ئەى پاش ئەۋە چى پوو ئەدا؟!»

ماتىلد لەو ھەموو ھىوا بى بناغەيە پەژارە داىگرىتېوو. ماركىز دو كرۇزىنۇوا تۈانى لىى نرىك بېتتەۋە و لەگەلى بدوى. بەلام ماتىلد بە بى ئەۋەى كۆپى لى رابگرى، لە جىھانى قروشەدا سەرگەردان بوو. ئاۋازى قسەكانى ماركىز دو كرۇزىنۇوا لە مېشكىدا لەگەل ھەۋەھوى سەماكە تىكەل ئەبوو. بى ئەقان لە دووى ژۈولېن بوو كە ساتىك بەر لە ئىستە بە شىۋازىكى ئامىتتە بە رېز، بەلام مۇن و خۇگر دوور كەتبۈۋىەۋە. لە سوۋچىكى ھۆلەكە، دوور لەۋانەى لە

هاتوچۆدا بوون، چاوی به کونت ئالتامیرا کهوت که له ولاتی خوئی برپاری کۆشتنی له سهر بوو و خوینهر پیشتر لهگه‌لی ئاشنا بووه. له سه‌ردهمی لویی چوارده‌هه‌م، کچیکی خزمیان شوی کردبوو به یه‌کیک له شازاده‌کانی بنه‌ماله‌ی دوکوتتی و ئه‌م بیره‌وه‌رییه له به‌رامبه‌ر پۆلیسی «لیژنه‌ی نه‌ینی قه‌شه‌کان»، تا پرا‌ده‌یه‌ک پشتیوانی بوو.

ماتیلد به خوئی وت: «به‌پرای من هیچ شتیکی به ئه‌ندازه‌ی برپاری مه‌رگ نابێ به‌مایه‌ی شانازی و هه‌لا‌واردنی پیاو: ئه‌مه‌ ته‌نها شتیکه‌ ناتوانی به‌پاره‌ بیکری! ئاه، ئه‌م قسه‌یه‌ گالته‌یه‌ک بوو له‌گه‌ل خۆم کردم! چه‌ند به‌داخه‌وه‌م که ئه‌م گالته‌یه‌م له‌کاتی خوئی دا نه‌هاته‌وه‌ بیر که بیته‌هۆی شانازییه‌ک بۆم!»

ماتیلد ئه‌وه‌نده‌ به‌هره‌ی هه‌بوو کاتی قسه‌کردن نوکته‌یه‌ک نه‌لیت که پیشتر دروستکراوه، به‌لام ئه‌وه‌نده‌ش لوتبه‌رز بوو که به‌نوکته‌یه‌ی خوئی شادمان نه‌بێ. داره‌تی به‌خته‌وه‌ری له‌سیمای دا جیگه‌ی خه‌می گرته‌وه‌. مارکیز دو کرۆزنۆوا که هیشتاش له‌گه‌لی ئه‌دوا وه‌های زانی که سووچیکی پوا‌له‌تی سه‌رکه‌وتن ئه‌بینی و قسه‌ی خۆشتر کرد.

ماتیلد به خوئی وت: «نه‌یاریک چ په‌خنه‌یه‌کی له‌م نوکته‌ی من ئه‌گرت؟ وه‌لام ئه‌دایه‌وه: نازناوی بارۆن و فیکونت شتیکه‌ ئه‌توانی بیکری. مه‌دالیا شتیکه‌ ئه‌دری. براهه‌ی من بوو به‌خاوه‌نی مه‌دالیا، به‌لام چی کردوه؟ پله، به‌رزیش ئه‌کریته‌وه‌ و ترۆش ئه‌کرێ. ده‌سال خزمه‌ت له‌قشله‌ی شار به‌هۆی خزمایه‌تی وه‌زیری جه‌نگه‌وه‌، مرو‌قی وه‌کو نوربیر ئه‌کا به‌فرمانده‌ی ده‌سته‌ی سواره. پاره‌ی فراوان. دیسانه‌وه‌ش شتیکه‌ زۆر به‌دژواری به‌ده‌ست ئه‌هینری و له‌ئه‌نجام دا شایانی په‌سنکردنیکی زیاتره‌. بابه‌تیکی سه‌یره! پیچه‌وانه‌ی هه‌موو ئه‌و شتانه‌یه‌ له‌په‌رتوو‌کدا

ئەوتری. زۆر چاکە! بۆ بەدەستھێنانی سامان، مروۆف کچی مسیو پوچیلک ئەخوای. راستەکە ی قسەکان بە کاکلن. بپریاری مەرگ، هیشتاش، تەنھا شتییک کە مروۆف بۆ دەرچوونی ناکەوئ بەسەر دەست و پای کەسدا!

بە مارکیز دو کرۆزنووی وت:

— کونت ئالتامیرا ئەناسی؟

ئەم پرسیارە لەگەڵ ئەو قسانە ی مارکیزی رەبەن، کە پینچ خولەک بوو ئەپرست، ئەوەندە بئ پەيوەندی بوو و پوخساری ماتیلد نیشانە یەکی وەهای گەرانەو لە دنیای دووری پيوە دیار بوو کە هەستی ناسکی مارکیزی بیچارە ی هەژاند. سەرەرای ئەمەش ئەو پیاویکی هەست ناسک بوو و بەمەش ناوبانگی هەبوو.

بیری کردەو: «ماتیلد گیانیکی سەمەرە ی هە یە. ئەمە بۆ خۆ ی بەرگریکە. بەلام ئەتوانئ پلە یەکی زۆر بەرز بۆ شوووەکە ی لە کۆمەلدا دابین بکات. نازانم ئەم جەنابی مارکیز دو لامۆلە چۆن کار ئەکات. ئەم کابرایە لەگەڵ سەرکرده دیارەکانی هەموو پارتەکان پەيوەندی و دۆستایەتی هە یە. پیاویکە نەبوونی نالوی و لە لایەکی ترەو ئەم شیتی و سەیربوونە ی ماتیلد، رەنگە بە نیشانە ی بەهرە و بلیمەتی بژمیردری. لەو شوینە ی سامان و خانەدان بوون لە ئارادایە، هەلکەوتە یی گالته نییە. پاشان چ جیاوازییەک؟ لە لایەکی تریشەو، ئەگەر ویستبیتی، لەو تیکەلە ی ناسکی هەست و تەرچکی گیان و ناسینی کات لە وتارداندا، کە مروۆف بە هۆیەو ئەچیتە دلانەو و سۆز وەرئەگرئ، چەند بە بەهرە ی!

لەبەر ئەوەش ئاسان نەبوو بە دەستییک دوو شووتی هەلبگرئ، مارکیز لە دارەتیکی دوور لە بیروپامان و وەکو کەسیک وانەکانی ئەلئیتەو، وەلامی ماتیلدی ئەدایەو:

— کئ هە یە ئەم ئالتامیرا هەژارە نەناسئ؟

ئهوسا چيروكي پيلانه شكست خواردوو و گالته ئاميز و به واتاكه ي بۆ ماتيلد گنرپايه وه.

ماتيلد كه ئهتوت له گه ل خوي قسه ئهكات، وتي:
 - زور بئ واتايه! هه ر نه بئ كاركي كردوو. ئه مه وي ئه م
 بياوه ببينم.

ئهوسا به ماركيز دو كرؤزنؤوا، كه زور داگيرابوو، وتي:
 - بيهينه بۆ لاي من!
 كونت ئالتاميرا يه كييك له ناسراوترين ستايشگه راني داره تي
 خۆبه زلزان و تا راده يه ك گوستاخى مادمازيل دولامول بوو و
 به راي ئه و مادمازيل دولامول يه كييك بوو له جوانترين كچاني
 پاريس.

به ماركيز دو كرؤزنؤواي وت:
 - له سه ر ته ختي پاشايه تي چه نده جوان ئه بئ?
 له گه ل ئه و كه سه ي ئه يويست بيبات بۆ لاي ماتيلد، رويشت.
 - له كوړ و كۆمه له ئاريس توكراتيه كان دا، زور كه س هه ولئه دهن
 دزيوي پيلانه كه بسه لمينن. لاي ئه م كه سانه هيج شتيك له م دنيايه دا
 له پيلان ناشيرينتر نيه. ئه م كرداره بؤنى ژاكوبؤنى ليدئ و چي
 له وه خراپتر كه ژاكوبؤن سه ر نه كه وتييت?

نيگاي ماتيلد به و ئه ماژه كردنه ي به ماركيز دو كرؤزنؤوا،
 وه ك گالته كردن به ئازادبخوازي ئالتاميرا وا بوو. به لام به حه ز
 و خوشييه وه گوپي له قسه كاني راگرتبوو و له دلئ خوي دا ئه يوت:
 «بووني پيلانگنيرپيك له كوړي سه ما، ناكوكي جوانييه.» لاي ماتيلد
 ئه م كابرايه به م سميله ره شه يه وه، له شيريك ئه چوو كه خه ريكي
 پشوودان بئ. به لام زوو بؤي ده ركه وت كه ميشكي ئه و ته نها يه ك
 ئه دگاري هه يه: سودمه ندي و په سني سودمه ندي!

كونتي جه وان، جگه له و شته ي كه رهنگ بوو حكومه تي

دوو پارلەمان بەهێنێ بۆ ولاتەکەهی هیچی تری لا گرنگ نەبوو. ئەوەندەهی هاتنی ژنرالیکی «پێپۆ» یی بینی، دلرڤینترین سەماکاری کۆرەکەیی، بە خۆشییەوه بەجێهێشت.

ئالتامیرای بیچارە که له ئوروپا نائومید ببوو، بە ناچاری وای بیر ئەکردهوه که هەر کات ولاتانی خوارووی ئەمریکا بەهێز بوون، ئەلوی ئەو ئازادییەیی که میرابۆ ناردبووی بۆ ئەوی، بگێرێنەوه بۆ ئوروپا.

ئاپۆرەیهکی گەنجانی سمیلێ دەوری ماتیلیدیان دابوو. ماتیلد باش له وه گەیشتبوو که ئالتامیرا شهیدای نەبووه و له رۆیشتنی ئەو تۆزێ رەنجابوو. چاوه رەشهکانی ئەبینی کاتی قسهکردنی له گەل ژنرالی «پێپۆ» یی ئەبریسکێتهوه. مادمازێل دولامۆل بە نازیکی وه ها قوولەوه ئەپروانییە فەرانسەییە جەوانەکان، که هیچکام له هاوچاوهکانی نهیانئەتوانی لاسایی بکەنەوه. له دللی خۆی دا وتی: «کام له م گەنجانه جەرپەزەیی ئەوهی هەیه، گریمان بە یارمەتی هەموو بەخت یاریبوونیش، بە بریاری فەرمانی مەرگی خۆی رازی ببی؟»

ئەم بۆچوونە سەیره زۆر بەی ئەوانەیی هەلئەخەلەتاند، که زیرەکییەکی ئەوتۆیان نەبوو. ئەمانە له پزیسکەیی قسهیەکی چزوودار و وهلامە سەختەکەیی ئەترسان.

ماتیلد بیرێ کردوه: «رەسەنی بنەمالە سەد ئەدگار بە مڕۆف ئەبەخشی، که نەبوونی بە بیگومان ئەبوویە هۆی دلشکانم: من ئەم واتایە له نمونەیی ژوولیهن دا بە ئاشکرا ئەبینم. بەلام رەسەنی بنەمالە ئەو تاییەتمەندیانە ئەژاکینێ، که ئەبنە هۆی دەرچوونی بریاری مەرگ.»

له مکاتەدا یه کێک له تەنیشتیەوه ئەیوت:

— ئەم کونت ئالتامیرایە، کورپی دووهمی شازادە سان نازارۆ

پیمنتله و یه کیکه له ئەندامانی بنه‌ماله‌ی پیمنتل، که به هۆی هه‌ولدان بۆ پزگاری کۆنراندن له ساڵی ١٢٦٨دا، سه‌ریان بری. ئەم بنه‌ماله‌یه یه‌کیک له به‌رپزترین بنه‌ماله‌کانی ناپۆلین.

ماتیلد به‌خۆی وت: «ئهمه‌ش باشتترین سه‌لماندنی راستی! ر‌ه‌سه‌ن بوونی بنه‌ماله‌ ئه‌و وره و جه‌ربه‌زه‌یه ناهێلی که ئه‌گه‌ر نه‌بێ، مرۆف برپاری مه‌رگ بۆ خۆی به‌دی ناهێنی. که وا بوو چاره‌نووسی من ئه‌مه‌یه که ئه‌مشه‌و و‌رپینه بکه‌م. به‌گۆره‌ی ئه‌وه‌ش که ژنیکم وه‌کو ژنانی تر، باشت‌ر ئه‌وه‌یه که بچم بۆ سه‌ماکردن.» لێ‌رده‌دا بوو که ملی دا به‌ داخوازییه به‌رده‌وامه‌که‌ی مارکیز دو کرۆزنووا، که یه‌که کاتژمێر بوو داوای لێ‌ئه‌کرد سه‌مای له‌گه‌ڵ بکات. بۆ ئه‌وه‌ش فه‌لسه‌فه و رامیاری له‌کۆل خۆی بکاته‌وه، برپاری دا شو‌خوشه‌نگ بێ؛ مارکیز دو کرۆزنووا له‌خۆی بوویه‌وه! به‌لام نه‌ سه‌ما توانی بی‌ری ئاسووده بکات و نه‌ ئاره‌زووی گیرۆده‌ کردنی یه‌کیک له‌ ده‌ربارییه قۆزه‌کان توانی خه‌می بره‌وینیته‌وه. به‌ده‌سته‌پینانی سه‌رکه‌وتنی زیاتر نه‌ئه‌گونجا. ماتیلد شاژنی کۆری سه‌ما بوو. خۆی ئه‌مه‌ی ئه‌زانی به‌لام زۆر گرنگی به‌م شتانه‌ نه‌ئه‌دا.

کاژپریک پاش ئه‌وه، مارکیز دو کرۆزنووا ئه‌یویست بیباته‌وه، به‌خۆی ئه‌وت: «ژیان له‌گه‌ڵ یه‌کی وه‌کو مارکیز دو کرۆزنووا چه‌نده وه‌رپه‌زکه‌ر ئه‌بێ!» ئه‌وسا به‌ ده‌نگێکی خه‌مبار له‌خۆی پرسى: «ئه‌گه‌ر پاش شه‌ش مانگ دووربوون، له‌و کۆری سه‌ما که مایه‌ی ئێره‌ی هه‌موو ژنانی پاريسه، نه‌توانم خۆش بم، ئه‌ی له‌ کوێ ئه‌توانم؟ جگه‌ له‌وه‌ش به‌و جو‌ره‌ی که به‌شدارانی هه‌لبژارده لێم ئالاون، له‌وه‌ باشت‌ر هه‌رگیز نابێ. لێ‌ره جگه‌ له‌ چه‌ند ئه‌ندامی پارله‌مان و یه‌که دووانیکی وه‌کو ژوولیه‌ن، که‌سی بۆره‌پیاوی لێ نییه.» ئه‌وسا به‌ خه‌میکه‌وه که پتر و پتریش ئه‌بوو، ئه‌یوت: «له‌گه‌ڵ

ئەمەش چ رېژەننىكم پى نەبەرە، ناوبانگ و پارە و جوانى... بەلام جەخار، ھەموو شتىكم ھەيە مەگەر بەختەوهرى! ھىشتاش سستترين و كەمدەوامترينى ئەو شتانەي ھەمە بە دريژايى شەو، بابەتى وتويژى ئەم جەوانانە لەگەل من بوو. ھەستى ناسك، ئەزانم ھەمە. چونكە بوونى من ماىەي توقانى ھەموو ئەمانەيە. ئەگەر جەربەزەي ئەوھيان ھەبى سەبارەت بە بابەتتىكى گرنگ بدوين، پاش پىنج خولەك ئاخافتن بە ھەناسەبركى، وەكو ئەوھي شتىكى مەزنيان دۆزيببىتەو، ئەگەنە ئەو شتەي كە من كاترميرىكە پىيان ئەلیم. جوانم و بەھرەيەكم ھەيە كە خاتوو دوساتیل بە بيگومان ھەموو شتىكى لە پىناودا فيدا ئەكا و سەرەراي ئەمەش، راستى بابەت ئەمەيە كە لە زۆرى خەم و كەسەر وا ئەمرم. ئايە ھىچ ھۆيەك ھەيە بو ئەوھي ئەگەر ھات و ناوى خۆم گۆرى و كردم بە ماركيز دو كرۆزنووا، پەژارەم لەوھي ئىستە كەمتر ببىت؟!»

ئەوسا كە فرمىسكى خەريك بوو دائەبارى، وتى: «بەلام ئەي خوايە گيان! مەگەر ئەم كابرايە، پياويكى پياوانە نيبە؟ شاكارى پەرورەھي ئەم سەدەيە. جار نيبە سەيرى بكەيت و بابەتتىكى لەبەر دلان و تەنانەت شوخى لىنەبىسيت. پياويكى بویرە.»

دریژەي دا: «بەلام ئەم سۆرلە بوونەوهرىكى سەمەرەيە.» خەمى ناوچاوانى گۆرا بە توورەيى: «وتم ئەمەوى لەگەلى بدويم و ئەوھتا بە بىرىشىدا نايەت دەرکەويتەو!»

كوړې سها

ماره و شخاڼه وهی جلوه رگ،
 برېسکاڼه وهی موم و بهرامه ی بوڅه کان؛
 نه و هه مووه بازووی مالرفین و شخاڼی جوان،
 چه پکه ی گول و موزیکې نه فسوونای پروویدین،
 تابلوی سبیسیرې و ځنه گه؛
 من له خوم جوومه څه وه!
 (گه شته کانی نوزری)

مارکیز دولامول پپی وت:

— روخسارت تیکچووه. نه مه وی پیت بلیم که نه مه له کوړی
 سه ما شتیکی باش نییه.

ماتیلد خوینانه وه لامی دایه وه:

— هیچم نییه. سهرم ئیشئ. ئیره زور گه رمه.

له و کاته دا بارون دوتولی پیر، وه ک بللی بو سه لماندنې
 قسه کانی مادمازیل دولامول، له سه رخو چوو و به ربوویه وه. به
 ناچار له هوله که بردیانه دهره وه. باسی جهلته کرا. پروداویکی
 ناخوش بوو.

ماتیلد هیچ گوپی نه دایه نه م پروداوه. پای وا بوو و لیپرابوو
 هه رگیز نه چئ بو لای پیران و نه وانهی به گپړانه وهی بابه تی
 خه مگین ناوبانگیان هه یه.

بو خوده ربازکردن له گفتوگو دهر باره ی بوورانه وه که وته

سەماکردن. بەلام وا دیار بوو ئەمە جەلتە نەبوویت، چونکە بەیانی ئەو پۆژە سەر و سەکوتی بارۆن پەیدا بوویەو. پاش ئەو سەمایە دیسانەو بە خۆی وت: «مسیۆ سۆرئیل نایەوی بئ!» کاتیکیش چاوەکانی بە دواى ژوولیهن دا ئەگەپرا، لە ھۆلەکەى تر بینى. سەیر بوو. ئەتوت ژوولیهن ئەو سروشتە ساردە نەگۆرەى لئى ئەو شایەو، ناوہتە لاوہ. ئیتەر دارەتى ئینگلیزى نەبوو. ماتیلد بە خۆى وت: «لەگەل کونت ئالتامیرای مەحکوم بە مەرگى من قسە ئەکا! چاوەکانى بە ئاگرىكى مۆن گرپان گرتوہ. پوالتى شازادەيەكى ھەيە خۆى گۆرابى، فيزى پوانىنى زياتر بليسىەى سەندوہ.

ژوولیهن کە ھیشتا لەگەل ئالتامیرا خەرىكى دووان بوو، لە ماتیلد نزیك ئەبوویەو. ماتیلد بە خیسەوہ چاوی تى پریبوو و لە گەران بو ئەدگارى بەرزى شانازى برپارى مەرگ، کە بە ھۆیەوہ بە مروّف ئەپرئى، خەرىكى لیکدانەوہى سیمای بوو. ژوولیهن کاتى تپەپین بە بەردەمى ماتیلدا بە کونت ئالتامیرای ئەوت:

— بەلى، دانتون^(۱۱۸) عگید بوو.

ماتیلد بە خۆى وت: «خوايە گيان! ئەم جەوانە ئەبئ بە دانتونىكى تر! بەلام پوخسارى ئەم جەوانە ئاوەھا خانەدان و دانتون بەو پوالتە دزیوہى، ئەتوت قەسابە.» ژوولیهن نزیکتر کەوتەوہ. ماتیلد بە راشکاوى بانگى کرد. ئەوہندە بە ھەرمەند بوو کە پرسىاریک بکات لە زمانى کىژیکەوہ جوان و پەسەند بئ. بە ژوولیهنى وت:

۱۱۸ - ژورژ ژاک دانتون: George Jacques Danton (۱۷۵۹-۱۷۹۴) کەسابەتى بەرجەستەى شوپشى بۆرژوايى فەرانسە لە کۆتايى سەدەى ھەژدە. سەرۆکى بالى راستى ژاکوبون.

—دانتۆن قهساب نه بوو؟

ژووليهن به هۆى ئەو توانجه وه كه زۆر ئاشكرا بوو و به چاويك كه هيشتاش به هۆى گفتوگۆ له گهڵ ئالتاميرا ئەدره وشايه وه، وهلامى دايه وه:

—به لى، زۆر كهس پينيان وايه. به لام به داخه وه لاي خه لى پاكنه ژاد، له «مىرى سورسهين» پاريزه رى دادگا بوو.

ئه وسا به ته وسىكى رهقه وه دريژه رى دا:

—مه به ستم مادمازىل ئەوه يه، كه ژيانى وه كو ئەم چه ند نوينه رى پارله مان كه لى رهن ده ست پىكر دبوو. راسته دانتۆن به روخسار ناشيرين بوو...

ئەم چه ند وشه يه رى كۆتايى، به خىرايى و به شىوازيك تاراده يه ك بى ئەده بانه دهر برى.

ژووليهن توژى بۆ به ره وه نووشتايه وه و له داره تىكدا كه هم كرنۆش و هم ئامىته رى دفره بوو، ساتىك پاما. ئەتوت ئەيه وى بلى: «بۆ ئەوه مووچه به من ئەدهن كه وهلامى پرسىاره كانى تو بده مه وه و من به و مووچه يه ئەژيم.» چاوى هه لئه ئەهات چاو به ماتيلدا هه لبه ينى. ماتيلديش به و چاوه جوانانه رى خۆيه وه، كه به شىويه كى سه مه ره قه له و ببون، ئەپر وانيه ئەو؛ وهك كۆيله رى بوو و كاتىك كه بىده نگرى دريژه رى كيشا، ژووليهن وهك نۆكه رىك بۆ وه رگرتنى فه رمانيك ئەپر وانيته خودانه كه رى، سه رى ئەكرد؛ له گه ل ئەوه رى چاوه كانى له گه ل چاوه قه له وه كانى ماتيلدا لىك ئالان، به پامانيكى به رچاوه وه دوور كه وته وه.

ماتيلد له زينه ده وه كه رى هاتبوويه دهر وه. كۆتاييه كه رى به خۆ رى وت: «ئەو كه خۆ رى ئەوه نده جوانه، بۆ ئەبى به و جوړه دهر باره رى دزىوى باخىوى. هه رگيز بىر له خۆ رى ناكاته وه! ئەم جه وانه هىچ له كه يلۆس و كرۆزنۆوا ناچى. له پر واله تى ئەم سوړيله دا

شېۋەيەكى ئەو شەرا و دارەتە ھەيە، كە باوكم ئەيگىرى بە خۆيەۋە، كاتىك كە ئەيەۋى ۋەكو ناپۆليۇن خۇيا بكات. «سەر لەبەر دانتۇنى لە بىر كىرەبۇو. «من، ئەمشەۋ، بە بى سۆنگە دلم تەنگە!» قۆلى براكەي گرت و لەۋپەپى خەم و پەژارەدا، لەگەل خۆى پەلكىشى كىرە تا گەشتىك بە كۆپى سەماكەدا بگەپىن. دای لە مېشكى كۆى لە گەفتوگۆى ژۋولپەن و مەحكوم بە مەرگەكە رابگىرى.

ئاپپۆرەكە مۆنجى ئەدا. سەرەراى ئەمەش كاتىك كە ئالتامىرا دوو ھەنگاۋ پېشتىر بۇ خواردىنى دۆندىرە لە يەكك لە سىنىيەكان نىزىك بوۋيەۋە، تۋانى خۆى بگەيەنئەتە لايان. ئالتامىرا نىۋوسوۋرپىك خۆى سوۋراندبوو و لەگەل ژۋولپەن قسەى ئەكرد. چاۋى بە بازۋويەكى زەرەبەفت كەوت كە دۆندىرەمەى لە تەنىشت دۆندىرەكەى ئەو ھەلئەگرت. ۋا دياربوو جۆرى گۆلدۆزى ئەم قۆلى كراسە، سەرنجى راکىشابوۋ. بۇ بىنىنى خاۋەنى ئەو قۆلە، بە تەۋاۋەتى ئاۋرپى دايەۋە. دەسبەجى، لەو چاۋانەدا كە تا ئەو رادەيە جوان و خۇشباۋەر بوو، تۆزقالتىك رۋالەتى سوۋكانەى تيا بەدى ھات.

زۆر بە ئەسپايى بە ژۋولپەنى وت:

— ئەم كابرەيە ئەبىنى؟ شازادە داراسىللى. ئەمپۇ بەيانى داۋاي رادەستكىردنەۋەى منى لە مسىۋ دونرقال، ۋەزىرى دەرەۋەى فەپانسە كىردوۋە. ئەۋەتا بۇ خۆى خەرىكى يارى «ۋىست» ە. جەنابى دونرقال ئامادەيە من بدات بە دەستەۋە، چونكە ئىمەش سالى ۱۸۱۶ دوو سى پىلانگىرمان دايەۋە بە ئىۋە. ئەگەر رادەستى شاكەى خۆم بەكەنەۋە، لە ماۋەى بىست و چوار كاتزىمىردا لە قەنارە ئەدرىم و يەكك ئا لەم گەنجە قۆزە سىمىليانەش دەسگىرم ئەكات.

ژۋولپەن بە دەرۋىكى نىۋەبەرز ھاۋارى كىرد:

— ئەى بى رۋومەتانە!

ماتیلد سه‌رله‌به‌ری هه‌موو قسه‌کانیانی ئەبببست. خه‌می ره‌وا
بوویه‌وه.

کونت ئالتامیرا وتی:

— نه زۆریش بۆ پروومه‌ت! من بۆیه باسی خۆم بۆکردی
که نمونه‌یه‌کی زیندووم بۆ هینابیته‌وه. شازاده داراسیللی هه‌موو
پینچ خوله‌ک جارێک سه‌یری مه‌دالیای «به‌رخ‌ی زێڕین» ی سه‌ر
سینه‌ی ئەکات و له‌ بینینی ئەم مت و موورووه به‌ سینه‌یه‌وه
تێر نابۆ! بوونی کابرای ره‌به‌ن پپچه‌وانه‌ی ره‌وتی ئاساییه. سه‌د
سال له‌مه‌وبه‌ر مه‌دالیای «به‌رخ‌ی زێڕین»، ره‌نگه‌ مایه‌ی شانازی
بووبۆ. به‌لام ئەو رۆژانه «به‌رخ‌ی زێڕین» له‌ سه‌ریشی زیاد بوو.
ئه‌م‌پ‌رۆش له‌ ناو خانه‌دانه‌کان دا مرۆف ئەبۆ بۆ به‌ ئاراسیللی، تا
ئه‌فسوونی ئەو نیشانه‌ بیکرێ. بۆ وه‌رگرتنی ئەم مه‌دالیا بێگومان
تیکرای شارێکی ئەدا له‌ سێداره!

ژوولیه‌ن به‌ شله‌ژاوی وتی:

— مه‌به‌ستت، ئەو مه‌دالیایه‌ی به‌و نرخه‌ به‌ده‌ست هیناوه‌؟!

ئالتامیرا به‌ ساردی وه‌لامی دایه‌وه:

— نه‌ک به‌و نرخه‌ش... به‌لام ره‌نگه‌ سی که‌س له‌و زه‌ویداره
گه‌رانه‌ی ولاته‌که‌ی که‌ به‌ ئازادبخواز ناسرابوون، هه‌ل‌دایته‌ ناو
چه‌مه‌که‌وه.

ژوولیه‌ن دیسان وتی:

— له‌و دپنده‌یه!

مادمازیل دولامۆل که‌ به‌وپه‌ری په‌رۆشه‌وه گوێی پارگرتبوو،
ئه‌وه‌نده‌ لێی نزیک ببوویه‌وه که‌ پرچه‌ جوانه‌که‌ی ئەیدا له‌ شانی.

ئالتامیرا وه‌لامی دایه‌وه:

— تۆ هینشتا گه‌نجی! وتم خوشکێکم هه‌یه‌ له‌ مه‌لبه‌ند شووی
کردووه. هینشتاش شه‌نگ و میهره‌بان و نازه‌نینه. بۆ خیزانه‌که‌ی

دايكيكى زۆر باشە. ھەموو ئەركى خۆى رانئەپەپرىنى. ئىنكىكى دىندارە، بەلام نەك خۆدەرخەر...

كونتتیس دولامۆل لە دللى خۆى دا ئەيوت: «مەبەستى لەم قسانە

چىيە؟»

كونت ئالتامىرا وتى:

— ئىنكىكى بەختەوەرە. سالى ۱۸۱۵ بەختەوەر بوو. ئەو پۇژانە من لە ماللىكى ئەو، لە زەويوزارىك كە لە ئانتىب ھەيەتى، خۆم شارىدبوويەو. ھەر ئەم خوشكە، ئەوئەندەى ھەوالى كوشتنى مارشال «نەى» بىست، كەوتە ھەلەكە سەھا!

ژولىيەن سەرسام و پاماو وتى:

— شتى وا نايى!

ئالتامىرا وتى:

— ئەمە بەرەنجامى بىرکردنەوەى حىزىبىيە! لە سەدەى نۆزدەدا ئىتر ھەستى راستەقىنە نەماو. بۆيەشە مروقى فەرانسەيى تا ئەو رادەيە گىرۆدەى خەمۆكيە. گەرەترىن سەم ئەكرى بە بى سەم. ژولىيەن وتى:

— چى لەو خراپتر؟ لانىكەم كاتىك كە مروف تاوان ئەكات، ئەبى بە پىخۆش بوونەو ئەو كارە بكات. تاوان جگە لەمە ھىچ لايەنكى باشەى نىيە. تەنانت مەگەر بەم ھۆيەو، ئەگىنا ناتوانىن ھەلسان بە تاوانکردن بە كاريكى پەسەند دابىيىن.

مادمازىل دولامۆل كە ئەركى سەبارەت بە خۆى، بە تەواوەتى لە بىر چووبوويەو، كەم تا كورت لە نيوان ژولىيەن و ئالتامىرادا ھەستابوو. كۆنت نۆرپىر ۋەك خوو گويپرايەلى خوشكى بوو و بەم كارە راھاتبوو؛ قۆلى ئەوى گرتبوو و خۆى ئەپروانىيە سوچىكى تر و بۆ ئەوەى پوالەتتىكى ئاسايى بە خۆيەو گرتبى، وى دەرئەخست كە ھەشاماتەكە رىگەى پۇيشتنى لىگرتوو.

ئالٲاميرا ئه يوت:

—هه ق به تويه. ئيسٲته، هه موو كاره كان ته نانه ت تاوانيش به
 بئ چيژ و به بئ ئه وهى بيره وه رييه كى لئ به جي بمينئ، ئه نجام
 ئه درئ. په نكه له م كوړى سه مايه بتوانم ده كه ستان پيشان بدهم
 كه به تاوانئ «كوشتن»، توشى له حنه تى خوا ئه بن. ئه مانه
 خو شيان له بيريان چووه ته وه و دنياش له بيرى چووه ته وه! هه ندى
 له مانه، ئه گهر قاچى سه گه كه يان بشكى، فينگه فينگ بوى ئه گرين.
 له «پره لاشز»، كاتيك كه گوړه كانيان، به گوړه دابى دلر فينى
 پاريسى، گولباران ئه كرى، ئه لئن ئه م شادره وانانه خاوه نى هه موو
 ئه دگار و تاييه تمه ندى شاسوارانى دلر بوون! ئه وسا باسى كاره
 مه زنه كانى باپيرانيان له سه رده مى هانرى چواره م دا ئه كرئت.
 ئه گهر من سه ره راي هه ولدانى خيرخوازانه ي شازاده داراسيلى،
 له دار نه دريم و به رده وام له م سامان و ئاسايشه له پاريس
 به شداريم، ئه مه وئ تو و نو ده بكورئى خو شناوى ويژدان ئاسووده
 بانگه يشتن بكه م بو ميوانى نانى شيوان. له و ميوانيه دا تو و من
 ته نها مروقى پاكنه ژادى ئه و كوړه ئه بين. به لام بو خوت ئه بينى
 كه من وه كو ده عبايه كى خوئنخور و ژاكويون ئه بم به سه رچاوى
 بوغز و دوژمنايه تى و توش وه كو مروقتيك له ناو جه ماوهره وه به
 ناروا پيٲ خستو ته كو مه لگه ي ئاريسٲوكراته كانه وه، كوليك تير و
 توانجت به رئه كه وئ.

كونٲيس دولامول وتى:

—قسه ي له مه راستتر نه بووه و نابئ!

ئالٲاميرا، به سه رسامى تئى پوانى. ژووليه ن گرنكى پينه دا
 كه سه يرى بكات.

—سه رنجى ئه و شوړشه بدن كه من سه ركرده ي بووم. ته نها
 هوئ شكسته كه ي ئه وه بوو كه نه مويست سه رى سئ كه س بېرم

و ئەو ھەوت ھەشت مليۆن پارەيەي لە باولئىكدا بوو و كليلەكەي بە دەست منەوہ بوو، لە نيوان ياران و لايەنگراندا دابەش بکەم. شای ولات كە ئەمپۆ لە ئارەزووي لە سىدارەدانى مندا ئەسووتى و بەر لە پاپەپىن و شوپش لە يارانى گيانى بە گيانى من بوو، ئەگەر سەرى ئەم سيانەم ببپىايە و پارەكەم دابەش بگردايە، بە بيگومان ھەمبەلە گەرەكەي خۆي ئەدا بە من، چونكە لانىكەم، من نىمچە سەرکەوتنىكم ھەر بە دەست ئەھينا و ولاتەكەم وەكو ئەوانى تر ئەبوو بە خاوەنى دەستور و بەياننامەيەك. كارى دنيا بەم جۆرەيە. يارى شەترەنجە.

—واتە ئەو پۆژانە توپرىگەي يارىيەكەت نەزانىبوو و ئىستەش...
—مەبەستت ئەوہيە ئەبوايە سەريانم ببپىايە و وەكو ئەو پۆژانە ئەيانوت تووشى چارەنوسى ژىرۆندەكان نەئەبووم.

ئالتاميرا بە دەنگىكى خەمناك درىژەي دا:

—ئەو پۆژەي كە توپىكەكت لە دوپلدا كوشت، وەلامت ئەدەمەوہ؛ ھەرچەند دزىوي كوشتن لە جەنگى تەن بە تەن زۆر كەمتەرە لەوہي گيانىك بەدەي بە دەست جەللادەوہ!

ژولىيەن وتى:

—ئەرى بە دىنم! ئەوہي كە لە ئارەزووي گەيشتن بە بەرەنجامىكە، نابى لە ھىچ كەرەسەيەكى تر بىرنىگىتەوہ. ئەگەر لە برى ئەوہي تۆزقالىك بم، دەسەلاتىكم ھەبوايە، بۆ پزگارکردنى چوار كەس، سيانم ئەنارد بۆ سەر دارى قەنارە!

چاوھەكانى كە ئاگرى ويژدان و سووكايەتى داوھىيە بىھوودەكانى خەلكى تىيدا ئاشكرا و خۆيا بوو، لە چاوھەكانى مادمازىل دولامۆل، كە رىك لە نزيكىيەوہ وەستابوو، گىرا. لىكگىرانى ئەم سووكايەتییە، جگە لەوہي نەبوو بە مېھر و ئەدەب، ئەتوت دوو ئەوہندەش بوو.

مادمازېل دولامۆل له م بابه ته وه زۆر په نجا. به لام ئيتر توانا و دهسه لاتى ئه وهى نه بوو كه ژووليه ن له بير بكات. له پقا دوور كه وه ته وه و براكه شى به دواى خوځى دا په لكيش كرد.

به خوځى وت: «ئه بى ئاره قى كوكتيل بخومه وه و زۆر سه ما بكه م. ئه مه وى يه كيك كه له هه مووان باشته، هه لېږم و به هر شپوه يه ك بووه به زميك ساز بكه م پر به مناوه. چاكه، ئه مه هه مان كونت دوفرواكي ئازا و به ناوبانگه!» داواكهى كونتى قبول كرد و كه وه سه ما. لاي خوځى وتى: «ئه بى بيسه لمينم كاممان گوستاخترين! به لام بۆ ئه وهى بتوانم باش پي پيكه نم، ئه بى بيخه مه دوان.» زۆر زوو سه ماى كادريل بوو به «سه ما بۆ پاراستنى پواله ت». زۆر هه ولئه درا نه كا يه كيك له وه لامه چزووداره كانى ماتيلد نه بيسرى. مسيو دوفرواك شله ژابوو و، له بهر ئه وهى له برى بىرى نوى جگه له قسه ي فهرمى نه ئه دوزيه وه، پوخسارى په ننگى ئه گورا. ماتيلد كه زورى بۆ هاتبوو، په فتاريكى توندى له گه ل كرد و له كورپى سه ما چوه دهره وه. به لام، له ناو فاي تونه كه، ئه و توژه وزه يه ي بوى مابوويه وه بۆ ناشادى و خه مگين كردنى خوځى به كارى هينا. له لاي ژووليه نه وه چيها سووكايه تى پيكرابوو و تواناى نه بوو سووكايه تى پي بكات!

ژووليه ن له لوتكه ي به خته وه رى دا بوو. له بهر تيشكى موزيك و گول و ژنى جوان و جوانى گشتى و له هه موو زياتر، له سيبه رى ئه نديشه ي خوځى دا كه له ئاره زوى پايه و ناوبانگ بۆ خوځى و ئازادى بۆ هه مووان بوو، ئاگاي له خوځى برابوو. به كونتى وت:

— چ كورپى كى سه ماى بيخه وشه! بى كه موكوورپيه!

ئالتاميرا وه لامى دايه وه:

— له پوانگه ي «بىر» وه كيماسى هه يه!

ئينجا پواله تى سووكايه تيه كى ئاشكراى ئه نوانده وه كه خوځى

سەلارى ھەوللى ئەدا بېشارىتەۋە و لە ئەنجامى ئەم ھەولەدا، كرىتتەر خۇيى ئەكرد.

—تو لىرەيت، مىسۇ لۆكونت. مەگەر ئەمە خۇي «بىر» نىيە؟ ئەۋىش بىرىك كە خەرىكى پىلان نانەۋەيە!

—من لەبەر ناۋەكەم لىرەم. بەلام لە ھۆلەكانى ئىۋە دوژمنايەتى لەگەل بىر ئەكەن. بىر لىرە، نابى لە ئاستى گۆرانىيەكى ھەزەلى پتر بى كە خەلاتىش كراۋە! بەلام ئەگەر بىرمەندىك پەيدا بىي قسەكانى تازەيى و لۆمە و توانجى تىابى، ئىۋە بە قەشمەرى گوستاخى ناۋئەبەن. مەگەر يەككە لە داديارەكانتان ئەۋ ناۋەي لە كۆرىە نەنا؟ مەگەر ئىۋە ئەۋ و برانژەتان نەخستە زىندان؟ ئەۋەي لەم ولاتەي ئىۋە لە پۋوى ناسكى و وشىارىيەۋە بايەخىكى ھەبى، لىژنەي نەپنى ئەيدا بە دادگا و ئارىستۆكراتەكانىش چەپلەيان بۇ لىئەدەن. كۆمەلگەي دارزاۋى ئىۋە لەبەر ئەۋەي كە داب و نەرىت لە ھەموو شت بە گرنگتر ئەزانى، بۇيە ھەرگىز لە ئازايەتى سەربازى سەرتىرناكەن. ئىۋە ھى ۋەك «مۇرا» تان ئەبى، بەلام ھەرگىز نابىن بە خاۋەنى «ۋاشىنگتۆن». من لە فەرانسە، جگە لە لوتتەرزى ھىچ نابىنم. كەسىك كە بىرىكى نوپى پىيە، ۋەكو نوكتەيەكى ناپارىژانە دەرى ئەبىرئ و خاۋەن مالىش پىي وايە ئابپۋوى چۋە.

لە ماۋەي ئەم وتوۋىژەدا، فایتوونەكەي كونت كە ژۋولەينى ئەگەياندەۋە، لەبەر تەلارى دولامۇل ۋەستا. ژۋولەين بىۋو بە خولىاي ئەم پىلانگىرە. ئالتامىرا پىرۋزبايىەكى لىكردبۋو كە بە مسۆگەرى لە بپۋايەكى قوۋلەۋە سەرچاۋەي ئەگرت: «تو كىرۋدەي سەرسەرىتى فەرانسەيى نىت و لە پرنسىپى سودمەندى تىئەگەيت.» سەير لەۋەدا بۋو كە ژۋولەين تەنھا دوو پۋژ بەر لەۋە، مارىنۇ فالىرۇ، تراژىدىاي مىسۇ كازىمىر دىلاۋىنى بىنىۋو.

ئەم كۈرە ياخىيەي جەماۋەر بە خۇي ئەۋت: «تەنانەت

ئیزرايل برتوچيیویش کاراكتەری له سهروو هەموو خانەدانەکانی قینیزیاوە نییە، کەچی سهره‌پای ئەمەش خانەدان و کەسانی وا هەن کە رەسەنایەتیان له کۆنەوێ واته هەوتسەد سال پێش و ئەگەر پێتەوێ بو سەد سال بەر له شارلمانیش. له کاتیکی میژووی رەسەنایەتی گەورەترین خانەدان له کۆپی سەمای ئەمەشەودا، له سەدەیی سیانزە دوورتر ناکەوێتەوێ؛ ئەویش بە شەلەشەل و بە هەزار کیشە! زۆر چاکە له ئیوان ئەم خانەدانانەیی قینیزیای کە له پوانگەیی رەسەنایەتییه‌وێ له هەموو بەرزترن، کەسێک کە یادی له بیر نه‌چووێتەوێ، ئیزرايل برتوچيیوێه.

«یه‌ک پیلان ئەتوانی هەموو ئەو ناویانگ و نازناوانەیی کە به‌ پێی هەوێسی کۆمەڵایەتی دراوێ، تەفروتوونا بکات. ئینجا له‌م کەین و به‌ینه‌دا، کابرایەکی له‌پەر به‌ پله‌یه‌ک ئەگات کە په‌یوه‌ندی به‌ جووری پوانینی ئەو بۆ مەرگ هه‌یه‌. میشکیش بۆ خۆی توانا و دەسه‌لاتی خۆی له‌ده‌ست ئەدا...»

«ئینجا پیاویکی وه‌کو دانتۆن، ئەم‌رۆ له‌ سه‌رده‌می قالیئۆکان و دورینا له‌کان دا ئەبوو به‌ چی؟ تەنانەت نه‌ئەبوو به‌ بریکاری دادیاری شایش!...»

«ئەوێ ئەلیم چی؟ بیگومان خۆی ئەفروشت به‌ لیژنەیی نه‌ینی و ئەکرا به‌ وه‌زیر. چونکه‌ پاش هەموو ئەم شتانه‌، ئەم دانتۆنە مه‌زنه‌ دزی وه‌ک خۆی نه‌بوو. میرابۆش خۆی فروشت. ناپۆلیۆن ملیۆنه‌های له‌ ئیتالیا دزی. ئەگەر ئەم دزیبانه‌ش نه‌بوا، په‌شته‌ی کاره‌کانی وه‌ک ژنرالی پیشگرو بۆ هۆی نه‌داریه‌وه‌ لیک هه‌لئەپچرا. لافاییت ته‌نها کەسێک کە هه‌رگیز دزی نه‌کردووه‌.» ژوولیه‌ن له‌ خۆی پرسى: «ئەبێ یه‌کیک دزی بکا؟ ئەبێ یه‌کیک خۆی بفرۆشی؟» ئەم پرسیارانه‌ میشکی جام کرد. ماوه‌ی ئەو شه‌وه‌، میژووی شوپشی فه‌رانسه‌ی خوینده‌وه‌.

بەيانی ئەو پۈژدە، کاتی نووسىنى نامەکان لە پەرتووکخانى،
 ھېشتاش جگە لە گەتوگۆکەي لەگەل کونت ئالتامىرا، ھىچى ترى
 لەبىر نەبوو.

پاش بىرکردنە ۋە ھىکى دوورودرېژ بە خۆي ئەوت: «راستەكەي
 ئەگەر ئەم ئىسپانىيە ئازادىخوازانە بە ھۆي كۆمەلئىك تاوانە ۋە
 جەماوەريان نەخستايەتە مەترسىيە ۋە، بېگومان بە ۋ ئاسانىە
 دەرنەئەكران.» ژوولەين كە ئەتوت لە خەو پراچەنيە، لەپەر ھاواري
 كرد: «ئەوانىش ۋەك من فرەوېژ و لەخۆبايى بوون!»

«من تا ئىستە چ كارئىكى گرنگم ئەنجام داۋە كە سەبارەت بە ۋ
 رەبەنانەي ھىچ نەبى، جەربەزەي ئەۋەيان ھەبوو بىنە مەيدانە ۋە
 ۋ كارئىك ئەنجام بەدن، داۋەري بىكەم؟ من ۋەكو ئەو كەسە
 وام كە كاتى ھەلسان لە سەر سفرە ھاوار ئەكات: من بەياني
 نان ناخۆم! ئەمە رېگە لەۋە ناگرئى كە من ۋەكو ئەمرو بەھىز و
 چالاک بم. كئى چووزانئى لە نيۋە رېي كارئىكى مەزندا مروڤ چى
 بەسەر دئى؟» ئەم بىرە بەرزانە لە ئەنجامى ھاتنە ژوورەۋەي
 مادمازئىل دولامۆل بو ناو پەرتووكخانى، لئىك ھەلپچرا. ئەۋەندە
 لە بەرامبەر تاييەتمەندىيەكانى دانتۆن و مىرابوو و كارنۆ، كە لە
 رازەكانى «شكست نەخواردن» تىگەيشتبوون، ھەژابوو، كە چاوى
 لە مادمازئىل دولامۆل كرد، بەلام بە بئى ئەۋەي بىر لە ۋ بىكاتەۋە،
 بە بئى ئەۋەي پۈژباشى لئىكا و بە بئى ئەۋەي كەم تا زۆر بىيىنئى،
 لە كۆتايىدا كاتئىك كە چاۋە تاساو و پەر خىسەكەي، ھەستى بە
 بوونى كچە كرد، گر و بئىسەي دامركايەۋە. مادمازئىل دولامۆل ئەم
 خالەي بە ھەستئىكى تالەۋە بىنى.

ئەوسا بئىھوودە بەرگئىك لە مئژووي فەرانسەي نووسىنى
 «قئىلى» داواكرد، كە لە بەرزترين قەفەسەدا بوو و ژوولەين
 ناچار بوو بچئى بە دواي پەيژەيەكەي بەرزتردا. ژوولەين پەيژەكەي

هینابوو، پرتووکه که هی دۆزببوییه وه، دابووی به دهستییه وه، به بی ئه وهی دیسانه وهش بتوانی بیر له و بکاته وه. کاتیک که ئه یویست په یژده که بباته وه، له گهرمه ی ئه م بیر ئالۆزییه دا، ئانیشکی دای له شووشه ی یه کیک له جامخانه کان و خرپی دابارینی ورده شووشه، سه ره نجام له خهوی پاچه ناند. به کاوه خو چه ند جار داوای لیبوردنی له مادمازیل دولامۆل کرد، هه ولیدا سه لار بیته، به لام نه ی توانی له وه زیاتر بی. ماتیلد به ئاشکرا بینی که ئاسایشی لی تیکداوه و ژوولیه ن حه زی له وه یه له بری ئاخافتن له گه ل ئه و، بچیته وه ناو ئه ندیشه که هی خوی. پاش ئه وه ی زوری پروانییه ژوولیه ن، به ئارامی چووه دهره وه. ژوولیه ن سه یری رویشته که ی کرد: چیژی له ناکۆکی نیوان ئه و به رگه ساده یه ی ئیسته ی و ئه و رازاوه یی و شکۆمه ندیییه ی شهوی پیشوو وه رته گرت. جیاوازی هه ر دوو روخساره که ش سه رسوورپه ی نه ر بوو. ئه و کچه ی که له کۆری سه مای دووک دورپیتز، ئه و هه مووه لووتبه رز و به دفره بوو، ئیسته و لی ره نیگایه کی تکاکاری هه بوو. ژوولیه ن به خوی وت: «ئه م کراسه ره شه به راستی زیاتر شکۆی ئه و ئه نوینیته وه. له نه جی ئه لی شانه؛ ئه ی بوچی وا دل به سویه؟»

«ئه گه ر بیته و هوی ئه م که سه ره له یه کیک بپرسم، دیسانه وهش به کال و بی ئه زمونم دانه نین. ژوولیه ن ته واو له و داره تی ئه ندیشه یه هاتبوویه دهره وه. ئه بی هه موو ئه و نامانه ی ئه مرۆ به یانی نووسیومه سه رله نوی بخوینمه وه. خوا ئه یزانی چه نده ها وشه دا که وتوو و چیها رسته ی ناقولای تیانادۆز مه وه. ئه وساش که به وردبینه کی ناچاری که وته خویندنه وه ی یه که م نامه، هه سته به خسه خشی کراسیکی هه وریشم له نزیک خویه وه کرد. به خیرایی ئاوری دایه وه. مادمازیل دولامۆل له دوو هه نکاوی میزه که ی دا وه ستابوو و پیته کنی. ئه م کاره که دیسانه وهش پرشته ی

بیری پچراندبوو، ژولیهنی توورە کرد.

بەلام ماتیلد هەستی بەوہ کردبوو لای ئەم جەوانە بە هیچ نازمیردری! ئەم پیکەنینهش بو ئەوہ بوو کہ شلەژانەکەى خوی بشاریتەوہ و لەم کارەشىدا سەرکەوتوو بوو.

—وا دیارە مسیۆ سۆریل وان لە بیری شتیکی زۆر سەرنجراکیشدا. نەکا لە بیری ئەو چیرۆکە سەیر و سەمەرەداى کہ مسیۆ لۆ کونت ئالتامیرای بو ئیمە ناردووہ بو پاریس؟ بلێ بزانی چ باسە؟ زۆر حەز ئەکەم ئەم بابەتە بزانی. سویند ئەخۆم کہ پازدار بم.

جا بە بیستنی ئەم وشانە لە دەمی خویەوہ واقی ورمای. سەیرە! ئەو لە کوئی و لالانەوہ لە نۆکەرەکەى لە کوئی؟ هەژانی زیاتر بوو، بە دەنگیکی بیتام و سووکانە وتی:

—تۆ کہ بە روالەت ئەوہندە خەمسارد و خۆگری، چی بووہ کہ لەپر بووی بە بوونەوہریکی خاوەن سرووش و یەکیک لە پیغەمبەرانى مايکل ئانجیلو؟

ئەم پرسیارە رەق و هەلەشەیه، ژولیهنی تا ناخی دل پەنجاند و هەر هەموو شینگیرییهکەى بو گەپاندهوہ.

ژولیهن بە توندی و دارەتیکەوہ کہ زیاتر و زیاتر دوژمانانە بوو، وتی:

—دانتۆن چاکى کرد کہ دزی کرد؟ شۆپرشگێپرانى پیهمۆنتى ئیسپانیا بە هۆى تاوانکارییهوہ بوونە هۆى ئابرووچوونى جەماوەر؟ مەگەر ئەبێ پلە و مەدالیای سەربازى بە هەموو پۆخلەواتیکیش بدری؟ ئەوانەى ئەم مەدالیانە ئەدەن لە سینەیان، نابێ لە گەپانەوہى شا بترسن؟ گەنجینهى تۆرین، ئەبوايه تالان بکرایه؟

بە دارەتیکى سامناک لە ماتیلد نزیك بوویەوہ و وتی:

—بە کورتییەکەى مادمازیل، ئەو پیاوہى کہ ئەیهوئ تۆوى

تاوان و نه زانی له سهه ئهه عهزه هه لښگرئ، ئه بهی وهک گه رده لولول
 تپه پیت و له ههه کوئ که پپویست بوو، به چاوی به ستر اووه
 خراپه بکات؟

ماتیلد ترسا! خوی له بهرام بهری دا پپرانه گیرا و دوو ههنگاو
 چوو دواوه. ساتیک پروانییه ژوولیهه. پاشان، له ترسانه کهی
 خوی ته ریق بوویه وه و به له نهجه له په رتووکخانه چوویه دهه وه.

تازن مارگاریت

ئەي خەوين!
 كام مایوانە مەری ئەپە بە وزەي تو
 نەبیتە مەری چاوی خوشتی؟
 (نامەکانی تەرکە دنیای پورتوگالی)^(۱۱۹)

ژوولیهن، سەرلەنوی نامەکانی خویندەو. کاتیک زەنگی شیو
 لیدرا، بە خۆی وت: «لە چاوی ئەم لەیستۆکە پارسییەدا، ئەبئ
 چەندە گالته جار خۆیام کردبئ؟ ئەمە چ هەلەیکە هەلەشە بوو کە
 راستی ئەندیشەي خۆم لا درکاند؟! بەلام رەنگە زۆریش شیئانە
 نەبوو، دەرپرینی راستەقینە لەم بواردەدا شیاوی من بوو.»
 «جگە لەمەش، ئەم کچە بۆ ئەبئ سەبارەت بەو نەینیانە
 داوای رۆونکردنەو لە من بکات؟ ئەم پرسیارە لە لایەن ئەووە
 پیچەوانەي داب و نەریته. بێر و بۆچوونی من سەبارەت بە دانتۆن
 بەشیک لەو خزمەتە نییە کە باوکی ئەو مووچەیه بە من ئەدا.»
 ژوولیهن کاتی چوونە ژووری نانخواردن لە بینینی ئەو
 رەشپۆشییەي کونتیس دولامۆل، ئەوئەندە سەری سوورما کە
 گرژییەکەي خۆی لەبیر بردەو و زیاتریش لەبەر ئەوئەي کەسی تر
 رەشپۆش نەبوو.
 پاش نانخواردن، هەستی کرد ئەو هەلچوونە توندەي بە

۱۱۹ - nun رەبان یان راهیب، بە تاییەت ئەو ئافرەتانەي لەم دنیا خۆیان لە خۆشی
 جەستەي بیەش ئەکەن و بییان وایە لەو دنیا شوو بە عیسا ئەکەن.

دریژایی پوژ له گه لى بوو، له كوڅلى بوته وه. خوښه ختانه ئه ندامى كوڅرى زانىارى له وى بوو. ژووليه ن به خوڅى وت: «ئه گه ر بى ت و پرسىاره كه مى من سه باره ت به شينگىڅپرى مادمازىل دولاملول، وهك بوى ئه چم، گىلاننه بى، ئه م كا براهه تهنه كه سيكه له هه مووان كه متر پىم پىكه نى!»

ماتيلد به شيوه يه كى سه ير تىي ئه پروانى. ژووليه ن به خوڅى وت: «ئه مه هه مان ئه و ناز و دل به رييه ي ژنانى ئه م مه ل به نده يه كه خاتوو دورىنال بوى باس كردبووم. ئه مپو به يانى پروم نه داى، ئه يو يست له گه لم بدوى، له گه لى نه دوام. كه چى هيشتاش نرخم له لاي زياتر بووه. به بىگومان، ئه م شه يتانه هىچى لى كه م نابىته وه. دفره ي شكينه رى له داها توويه كى نزيكدا ريگه ي توله ئه دوژىته وه. بلا چى له ده ست دى، درىخى نه كات. له گه ل ئه و ژنه ي له ده ستم چوو، چه نده جياوازى زوره؟ ئه ي له و گيانه ئه فسو ناوييه! چه نده ساكار بوو! بهر له خوڅى بيره كانيم ئه خوڅينده وه. له داىكبوونى ئه نديشه كانيم ئه بينى. له دلدا جگه له ترسى مه رگى مناله كانى، هىچ خه نيمى كم نه بوو. ميه رى ميه ره بان بوو و ته نانته له لاي منيش كه له م ترسه ي ئه ترسام، خوښه ويست بوو. گه وچ بووم. ويناى پاريس له ئه نديشه ي به رزه فرمدا نه يه هيشت نرخى ئه و ژنه پايه به رزه بزنام!

چ جياوازيه ك، خوايه گيان! چيم ليره دوژيوه ته وه؟ دفره ي وشك و له خوڅرازى، هه موو جوړه كانى لوتبه رزى لووسكانه و ئيتير هىچ.»

خىلى ميوان له سه ر سفره رابوون. ژووليه ن به خوڅى وت: «نابى به لىم كه س يه خه ي جه نابى ئه ندامى كوڅرى زانىارى بگرى.» كاتى روښتن به ره و باخ، لىي نزيك بوويه وه. رواله تىكى نه رم و مل به كوڅينى به خوڅيه وه گرت و بوو به شه ريكي ئه و تووپه ييه ي كه

سەرکەوتنى ھېرنانى لە دلى كۆرى زانىارى دا داىگىرساندبوو.
وتى:

—چەندە خۆش ئەبوو ئەگەر ھىشتاش لە سەردەمى نامەى
سەربەمۆردا بژيانىايە!

ئەندامى كۆرى زانىارى بە نواندنېك كە شياوى تالما^(۱۲۰) بوو،
دەنگى ھەلئنا:

—ئەوسا ھەرگىز نەيئەوئرا...

ژولپەن يەك دوو دېر لە ھۆنراوھى جىورجىكى فېرجىلى^(۱۲۱)
سەبارەت بە گولئېك خويئدەوھ و وتى، كە ھىچ ھۆنراوھەك شان
نادا لە شانى ھۆنراوھەكانى «ئابە دولىل». كورتييەكەى، بەو جۆرھى
كە پئويست بوو مەرايى بۇ ئەندامى كۆرى زانىارى كرد و پاشانىش
بە شىوھەك كە كەمترىن ھەز و ھۆگرييەكى تيا نەبوو، وتى:

—وا بزنم مادمازىل لەو مامەى كە بە ھۆيەوھ بەرگى رەشى
لەبەر كردوھ، مىراتئىكى پىگەيشتوھ؟

ئەندامى كۆرى زانىارى وەستا و وتى:

—چى! تۆ لەم مالە ئەژى و ئاگات لە شىتى كچە نىيە؟
راستىيەكەى سەيرە كە داىكى رېگەى ئەو جۆرە كارانەى پىئەدا!
بەلام لای خۆمان بئ، ئەوھ بە ھۆى بەھىزى كەسايەتییەوھ نىيە
كە يەكئك لەم بنەمالەيەدا ئەدرەوشىتەوھ. مادمازىل دولامۆل بەو
ئەندازەى بۇ ھەمووان بەس بئ، كەسايەتییەكى تواناى واى ھەيە،
كە بتوانئ بە ئاسانى ھەموويان ببا بەرپوھ! ئەمپۆ سى ئاپرپە.

۱۲۰ - تالما: François-Joseph Talma ھونەرپىئنتە (۱۷۶۳-۱۸۲۶) ئەكتەرى فەرانسەيى
خۆشەويستى ناپۆليۆن. زۆر لای گرنگ بوو جلى خۆى و دىكۆرى شانۆكانى لەگەل
رۆژەفى سەردەمى شانۆگەرييەكە بگونجئ.

۱۲۱ - جۆرجىكەكان: Georgics بە دووھم بەرھەمى گەورەى فېرجىل دائەنرئت، لە
دواى ئىكلوگەكان Eclogues لە و پىش ئەنەيىد Aeneid. ئەم جامەيە لە سەرچاوھى
جۆراو جۆرەوھ وەرگىراوھ.

لیره دا ئەندامی کۆپی زانیاری وهستا و به دارهتیکى پر له گیانی جوانی و ناسکی روانییه ژولیهن. ژولیهن به شوخترین شیوه که له توانیدا بوو بزهى بو کرد.

به خوی وت: «ئەبێ چ پهيوهندییهک له نئوان رابه ریکردنی خیزان و رهشپۆشی و سی ئاپریل دا هه بێ؟ وهک پیننه چى هیشتاش زور خام.»

به ئەندامی کۆپی زانیاری وت:

— ئەبێ دان به وهدا بنیم که...

هیشتاش به چاو پرسیاری ئەکرد.

ئەندامی کۆپی زانیاری که دهرفتهى بو گێرانه وهى چیرۆکیکی ناسک و دووردریژ به باش ئەزانی، وتی:

— با بچین بو ناو باخ پیاسهیهک بکهین. سهیره! چون ئەبێ

له و رووداوهى له سی ئاپریلی ١٥٧٤ دا پرووی دا، ئاگادار نه بێ؟

ژولیهن به سه رسووپرمانه وه وتی:

— له کوی؟

— له مهیدانی «گریڤ».

ژولیهن ئەوهنده سه رسام ببوو که ئەم روونکردنه وهیش روونی نه کرده وه. مهراق و چاوه پروانی کاره ساتیک که له گه ل ئەدگاری ئەو ئەهاته وه، ئاورینگی له چاوه کانی چاند و ئەو پزیسکانه ئەوپه پری ئاره زوی هه ر چیرۆکییژیکه. ئەندامی کۆپی زانیاری که دۆزینه وهى گوپییه کی بیسه ر شادمانی کردبوو، به دریژی بو ژولیهنی گێرپه وه که پوژی سی ئاپریلی ١٥٧٤، چوناوچون بونیفاس دولامول، قوژترین گهنجی سه رده می خوی و هاوپیکه ی، ئەنیبال دوکو کوناسوی خانه دان له ئاریستو کراته کانی پیه مون له مهیدانی گریڤ سه ریان له له شیان جیا کراوه ته وه. دولامول، فاسقی خو شه ویست و دلداری مارگریت، شازنی ناقار

بوو. ئەندامی کۆپی زانیاری وتی: «ئەبێ سەرنجی ئەوەش بەدەیت که مادمازیل دولامۆل، ناوی ماتیلد مارگریته. جگە لەمەش لامۆل خزمەتکاری دووک دالانسۆن و پازداری شووی دلبەرەکهی و اتا پادشای ناچار بوو، که پاش ماوهیهک به ناوی هانری چوارەم بوو به پادشا. سالی ١٥٧٤ پوژی سیشەممە، پاش جهژنی رابوونەوهی مەسیح، دەربار و شارلی نۆهەم، ئەو شا بیچارەیهی له سەرەمەرگدا بوو، له سەن ژیرمەن بوو. لامۆل هەولێ دا ئەو شازادانە بریفینێ که شاژن کاترین دومیدیسیان وەکو زیندانی له دەربار رایگریبوون. لهگەڵ هەموو ئەم زیندانیانە دۆست بوو. دووسەد سواری تا بن دیوارهکانی سەن ژیرمەن برد. دووک دالانسۆن تۆقی و له حەیبەتان لامۆلی دا به دەست جەللادەوه. بەلام ئەوهی کاری کردۆته سەر گیانی مادمازیل دولامۆل و حەوت هەشت سال بەر لەمە که دوانزە سالان بوو، خۆم له زمانیم بیستوو، چونکه ئەم کچه سەریکی هەیه، سەر به گۆنگل...

ئەندامی کۆپی زانیاری سەری بۆ ئاسمان بەرز کردەوه:
 —شتیک که لەم کارەساتە رامیارییهدا ئەوی سەرسام کرد ئەوه بوو، که شاژن مارگاریتی ناچار، که له مالیکی مەیدانی گریف خۆی شارەدبوویهوه، جەر بەزەهێ ئەوهی پەیدا کرد، به هۆی کهسانی خۆیهوه سەری فاسقهکهی له جەللاد وەرگریتهوه و بهیانی ئەو پوژە، لای نیوہشەو، ئەم سەرەهێ خستە فایتوونەکهی و بردی له پەرستگەیهک له داوینێ گەردی مۆنمارتر به خاکی سپارد.

ژوولیهن که به توندی هەژابوو، هاواری کرد:

—داد و بیداد! بوچی شتی وا ئەبێ؟

—مادمازیل ماتیلد به چاوی سووک سەیری براکهی ئەکات لهبەر ئەوهی کۆنت نۆرپییر، وەک ئەبینن، تۆزیکیش ئەم میژووه کۆنەهێ له لاگرنگ نییه و پوژی سی ئاپریل بەرگی پەش لهبەر ناکات.

له سهردهمی ئەو کوشتاره بهناوبانگهوه، له بیرهوهری دۆستایهتی زۆر نزیکى لامۆل لهگهڵ دوکوکۆناسۆ، ئەو «دوکۆکۆناسۆ»یهى چون ئیتالیاىی بوو به ئەنیبال بانگ ئەکرا، ههموو پیاوهکانى ئەم بنه‌ماله‌یه به‌و ناوه بانگ ئەکه‌ن.

ئهن‌دامى کۆرى زانیارى ده‌نگى خۆى دابه‌زاند و وتى:

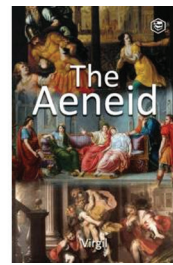
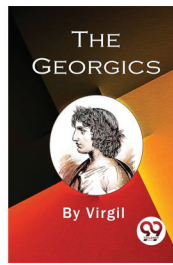
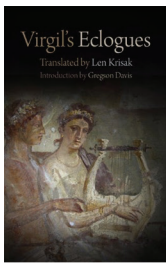
—ئەم دوکوکۆناسۆیه به‌گوتەى خودى شارلۆ نۆهه‌م، یه‌کێک له‌ خوینخۆرت‌ترین مرۆفکۆژانى ٢٤ى ئاگوستى ١٥٧٢ بووه. به‌لام سۆرێلى خۆشه‌ویست، چۆن ئەبێ تۆى هاوسفره‌ى ئەم ماله‌ ئەم شتانه‌ نه‌زانی؟

—واته‌ له‌به‌ر ئەمه‌ بوو که‌ مادمازیل دولامۆل، له‌ سه‌ر سفره‌ى نانخواردن دوو جار براکه‌ى به‌ ئەنیبال بانگ کرد. من پیم وا بوو گوێى من به‌ هه‌له‌ وای بیستوه.

—کاره‌ساتیک بووه‌ بۆ خۆى! به‌لام سه‌یره‌ که‌ مارکیز پریگه‌ به‌م دیوانه‌ بازیانه‌ ئەدا. شووى ئەم کچه‌ گه‌وره‌یه‌ چه‌نده‌ ره‌فتارى سه‌مه‌ره‌ له‌ ژنه‌که‌ى بیینی!

به‌ دواى ئەم پرسته‌یه‌دا، پینچ شه‌ش پرسته‌ى ته‌وسن‌امیزی وت. ئەو شادمانییه‌ى له‌ درکاندنى ئەو نه‌ئینییه‌ مسۆگه‌ره‌ له‌ چاوه‌کانى ئەندامى کۆرى زانیارى‌دا ئەبریسکایه‌وه، ژوولیه‌نى داچله‌کانه‌. به‌ خۆى وت: «ئیمه‌ دوو نۆکه‌رین که‌ خراپه‌ى خودانه‌که‌مان ئەلین. به‌لام هه‌یج شتیک سه‌باره‌ت به‌م کابرا ئاکادیمییه‌ نابێ بیته‌ هۆى سه‌رسوو‌رمانم.»

ژوولیه‌ن به‌ چاوى خۆى ئەم کابرایه‌ى دیووو که‌ خۆى خستوه‌ به‌سه‌ر پای جه‌نابى مارکیز دولامۆل‌دا. ئەندامى کۆرى زانیارى داواى له‌ مارکیز کردبوو مۆله‌تى توتن بدات به‌ یه‌کێک له‌ برازاکانى

که له شارستان داښه نیشی. هر څه و شه و هس کاره که ره گه نجه که ی
مادمازیل دولامول که وهکو ئیلیزا له پوژانی رابوردوودا، هزی له
ژولیهن بوو، پیوت که بهرگی رهشی خاتونه که ی بو خوده رختن
و سهرنچراکیشان نییه. به و ته ی کاره که ره، ښم نامویی و
دیوانه سهریه له ناخ و سروشتی مادمازیله وه سهرچاوه ښه گری
و مادمازیل، ښه «لامول» ه ی بهراستی خوش ښه وی، که فاسقی
شوخترین شازنی سهرده می خوی بووه و له پیناوی پرکارکردنی
هاوپپییانی دا کوژراوه. ښنجا کامانه دوست؟! شازاده ی جی نشین
و هانری چواره م.

ژولیهن که خوی به و گیانه بیگه رده گرتبوو که له هه موو
رهفتاریکی خاتو دورینال دا پهنگی ښه دایه وه، له ژنانی پاریس دا
جگه له خوده رختن و پواله ت سازی چی تری نه ښه بینی. کاتیکیش
که توزیک گرفتاری هه م و په ژاره بوو، هیچی نه بوو پپیان بلئ،
به لام مادمازیل دولامول له م ریسیایه به دهر بوو.

ژولیهن گه ښه تېبوویه ښه وی که جوانی ښه گهر له بهرزی
رهفتاره وه سهرچاوه بگری، نیشانه ی نه بوونی هه ست و سوژ
نییه. له گه ل مادمازیل که هه ندیچار، پاش نانی شیوان، پیکه وه
له بهر په نجه ره کراوه کانی هوله که دا، له ناو باخ پیاسه یان ښه کرد،
وتووپیژی دورودریژیان هه بوو. ماتیلد پوژیک دهر باره ی خویندنی
میژووی ښه بینی^(۱۲۲) و بهر هه مه کانی برانتوم^(۱۲۳)، قسه ی بو کرد.

۱۲۲- میژووی ښه بینی: d'Aubigne's History میژووی سده ی شانزه، نووسینی
ژان هانری ښه بینی، به بهر هه میکی ره سن و راستگو یانه ناسراوه. ☞ ژان
هانری ښه بینی: Jean-Henri d'Aubigné میژوونووس (۱۷۹۴-۱۸۷۳) قه شه ی
میژوونووس و ریفورمیستی پرتستانتی سویسی.

۱۲۳- برانتوم: Pierre Brantôme (۱۵۴-۱۶۱۴) **نوو سه ور** میژوونووس، سهر باز و

ژوولیهن به خۆی وت: «چ هه‌لبژاردنیکی سه‌یره! له‌و په‌رتووکانه! سه‌یره له‌وه دایه که مارکیز پێگه‌ی خویندنه‌وه‌ی پۆمانه‌کانی والت‌ر سکات^(١٢٤)، به‌م کچه نادات؟»

پۆژیک مادمازیل دولامۆل به‌و چاوانه‌وه که له خۆشی و به‌خته‌وه‌ری دا ئه‌بریسکانه‌وه و هۆی راستی و پاکی ستایش بوو، باسی هونه‌رمه‌ندی ژنیکی گه‌نجی کرد له سه‌رده‌می پاشایه‌تی هانری سه‌په‌م، که له یاداشته‌کانی ئه‌توال دا^(١٢٥) خویندبوویه‌وه، بۆی گێپرایه‌وه: کاتیک که زانی شووه‌که‌ی ناپاکه، به‌ر چه‌قۆی دا! متمان‌ه‌ی ژوولیه‌ن به‌ خۆی تۆزی بوو ژابووویه‌وه. ئه‌و کچه‌ی پووگه‌ی ئه‌و هه‌موو پێزه بوو و به‌ وته‌ی ئه‌ندامی کۆری زانیاری هه‌موو خێزانه‌که‌ی ئه‌برد به‌ پێوه، به‌ سۆز و داره‌تیک له‌گه‌ڵی ئه‌دا له‌ هه‌لسوکه‌وتی دۆستانه‌ ئه‌چوو. دوا بیرکردنه‌وه، ژوولیه‌ن به‌ خۆی ئه‌یوت: «به‌ هه‌له‌دا چووبووم. ئه‌مه نابێ ناوبنری دۆستایه‌تی. من له‌ رازداری کاره‌ساتیک زیاتر نیم. ئه‌م کارانه به‌ره‌نجامی پێداویستی قسه‌کردنه. له‌م ماله‌دا من به‌ که‌سه‌یکی پۆشنبیر ئه‌ناسریم. ئه‌بێ ده‌سه‌بکه‌م به‌ خویندنه‌وه‌ی به‌ره‌مه‌کانی ئوبینییه و پرانتۆم و ئه‌توال. له‌و کاته‌دا ئه‌توانم په‌رخه‌ له‌ هه‌ندی له‌و چیرۆکانه بگرم که مادمازیل دولامۆل ئه‌یگێرپێته‌وه. نامه‌وی ئیتر ئه‌و رازداره‌م که ته‌نها گوێ پاره‌گه‌ی و خۆی هه‌یچ نالی.»

به‌ تێپه‌پینی کات وتووێژی له‌گه‌ڵ ئه‌و کیژه‌ی، که په‌فتاری له‌ یه‌ک کاته‌دا هه‌م به‌پێزانه و هه‌میش زۆر ئاسایی بوو، خۆشتر و شیرینتر بوو. ئه‌رک و په‌له‌ی خۆی وه‌کو بۆره‌پیاویک فه‌رامۆش

ژباننامه‌نووسی فه‌رانسه‌ی.

١٢٤ - والت‌ر سکات: Walter Scott (١٨٣٢ - ١٧٧١) **نووسه‌ر** میژوونووس، پۆماننووس

هۆنه‌ر و شانۆنووسی سکاتله‌ندی.

١٢٥ - یاداشته‌کانی ئه‌توال: Memoires by l'Estoile نووسینی په‌ر ئه‌توال. ☞ په‌ر

ئه‌توال Pierre de L'Estoile (١٥٤٦ - ١٦١١) بیره‌وه‌ری نووسی فه‌رانسه‌یی.

کردبوو. مادمازێل دولامۆلی بە زانا و تەنانەت بە بلیمەتیش دائەنا. بۆچوونەکانی ئەم کچە لە باخ، لەگەڵ ئەوەی لە ناو ھۆل ئەیوت زۆر لێک دوور بوون. ھەندێجار لە بەرامبەر ژوولییەدا ھەلچوون و پاشکاوئییەکی وەھای پیشان ئەدا کە لەگەڵ پەفتاری پۆژانەیی کە تا ئەو پادەییە لووتبەرزانە و سارد بوو، زۆر ناکۆک بوون.

پۆژێ لە پۆژان بەو چاوانەووە کە لە زۆری شەوق و وشیری ئەدرەوشایەووە، بە ژوولییەنی وت: «جەنگەکانی «یەکگرتن»ی سەردەمی پالەوانی میژووی فەرانسەییە. لەو سەردەمەدا ھەموو کەس بە ئارەزووی دلێ خۆی ئەچوو بۆ جەنگ. ھەموو کەس بۆ سەرکەوتنی پارتەکەیی ئەچوو بۆ جەنگ، نەک وەکو ئەم سەردەمی ئیمپراتۆریەتەیی ئیو، لە رینگەیی خراپەکارییەووە مەدالیایەک بە دەست بەیئیی. ئەبێ دان بەویدا بنیین کە لەو سەردەمەدا خۆپەرستی و سپڵەیی کەمتر بوو. من ئەو سەدەییەم خۆش ئەوی!»

ژوولییەن پێیوت:

—خۆشت ئەوی و بۆنیفاس دولامۆل قارەمانی ئەو سەدەییە

بوو.

—لانیكەم بە شیوہیەك بە ئەوینی دلەبرەكەیی گەیشت کە ئەگەر ھەرکەس بەو شیوہیە بە ئەوین بگات، پەنگە شیرین بێ. لە ناو ژنانی زیندووی ئەمڕۆدا، کامە ژن ھەییە لە دەستی لێداننی سەری بپاوی دلدارەكەیی خۆی، نەپرینگیتەووە.

خاتوو دولامۆل کچەكەیی بانگ کرد. پیا بۆ ئەوہی کاریگەر بێ ئەبێ پرووی داشاری و ژوولییەن وەك پێئەچوو، سەبارەت بە ھەزی خۆی بەرامبەر بە ناپۆلیۆن، نیمچە دانپیانئێکی لای مادمازێل دولامۆل کردبوو و...

ژوولییەن کاتێک لە باخ تەنھا بوو، بە خۆی وت: «مەزنبوونی ئەم کەسایەتیانە بەسەر ئێمەدا ھەر لەمەدایە. میژووی باپیرانی

ئەم ھۆزە، ئەوان ئەخاتە پلەيەکی بالاتر لە ھەز و خۆزگەي ئاسايی و ئەوەیان لە خۆیان نەکردوو بە ئەرک، شەو و پڕۆژیان لەبیری مووچە و داھاتدا بن.» ئەوسا بە تالی وتی: «چ ھەژاری و سېلەيیەک! من شایستەي ئەو نيم سەبارەت بەم شتە گەورانە داوھری بکەم. ژيانی من جگە لە چەردەيەک درۆ و پیا ھیچی تر نيبە. لەبەر ئەوھي ھەزار فزانک داھاتم نيبە کە نانی خۆم بکړم.» ماتیلد کە بە غار ئەگەرایەوھ وتی:

— مسیۆ خەو بە چيیەوھ ئەيینی؟

ژوولیهن لە خۆ بەکەم دانان وەرەز ببوو. بە دفرە و راشکاوی ئەندیشەي خۆي بۆ گێرپايەوھ. کاتیک کە بەو دەولەمەنديیە باسی نەداری خۆي ئەکرد، زۆر سوور بوویەوھ. ھەولێ زۆری دا بەو شیوازە برۆابەخۆيە بلێ کە پێويستی بە ھيچ نيبە. ماتیلد ھەرگیز ئەوي تا ئەو پادەيە قۆز نەبينیوو. راشکاوی و ھەست ناسکيیەکی لە ژوولیهن دا بينی کە بە زۆری لەودا نەبوو.

کەمتر لە مانگیک پاش ئەو ریکەوتە، ژوولیهن، لە دەريای بېردا لە ناو باخی کۆشکی دولامۆل پياسەي ئەکرد. بەلام ئیتەر لەو توورپەيی و فيزليدانە فيلەسووف ئاسايەي لە ئەنجامی ھەستی ھەميشەيی خۆ بەکەم زانين، کە بە روخساريەوھ ئەبينرا، شوينەواری نەمابوو. مادمازیل دولامۆل کە ئەتوت کاتی ھەلاتن لەگەڵ براکەي کۆنت نۆرپيئر قاچی ئيشی پيگەيشتووھ، تا ھۆلەکە لەگەڵی ھاتبوو.

ژوولیهن بە خۆي ئەوت: «بە شيۆھيەکی زۆر سەير پالی دا بە بازوومەوھ. بلێی من گەوج بووبیتم يان ئەو ھەزی ليم کردووھ؟ تەنانەت کاتيکيش ھەموو پەنج و ئازاری خۆمي بۆ ئەگێرپەوھ، بە دارەتيکی زۆر دلسۆزانە بەس گوێ لە قسەکانم پائەگرێ. ئەو کچەي ئەوھەندە بە فيز و دەعيەيە، ئەگەر بەو پڕوالەتەوھ لە ناو

Jean-Henri d'Aubigné

Pierre Brantôme

Sir Walter Scott

Pierre de L'Estoile

هۆلەكە ببینرایه، ئەبووه مایه‌ی سه‌رسووڤمان. بێگومان ئەم نهرمی و سۆزه‌ی بۆ هیچكەس نییه.»

ژوولیه‌ن هه‌ولی ئەدا سه‌بارەت به‌م دۆستییه‌ سه‌مه‌ره‌یه، خۆی فریو نه‌دات. خۆی ئەم دۆستییه‌ی له‌گه‌ڵ بازرگانیه‌کی چه‌كدارانه به‌راورد ئەکرد. هه‌موو پۆژیک کاتی یه‌كدی ببینه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی شیوازی دۆستانی پۆژی پێشوو ده‌ست پێبکاته‌وه، له‌ خۆیان ئەپرسی ئەم‌پۆ دۆستن یان دۆژمن؟ ژوولیه‌ن ئەوه‌ی زانیوو كه‌ ته‌نها یه‌كجار ملکه‌چکردن بۆ سووكایه‌تی بپه‌روای ئەم كچه‌ لووتبه‌رزه، به‌ واتای له‌ده‌ستچوونی هه‌موو شتیك ئەبێ. ئەگه‌ر بپریار وابێ پۆژیک له‌ پۆژان نیوانم له‌گه‌ڵی تیک بجێ، باشتەر ئەوه‌یه هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه ئەوه‌ ڤوو بدات، تا منیش بتوانم داكوکی له‌ مافی قانوونی ڤیز و ویژدانی خۆم بکه‌م. چونکه‌ به‌یانی بۆ نه‌هیشتنی ئەو نیشانه‌نای سووكایه‌تی، كه‌مترین كاریك كه‌ بیکه‌م به‌ ناچاری ئەوه‌یه، كه‌ ڤیز و نرخ‌ی خۆم بدۆڤینم.

چه‌ندین جار له‌ کاتی دلێشان‌دا، ماتیلده‌ هه‌ولیدا وه‌ك خاتوونێکی مه‌زن له‌گه‌ڵی بجوولێته‌وه. له‌م هه‌ولانه‌ی‌دا زیره‌کییه‌کی ناوازه‌ی به‌كار ئەهێنا، به‌لام ژوولیه‌ن به‌ ڤقه‌وه به‌ره‌نگاری ئەبوویه‌وه.

پۆژیک قسه‌ی پێی بری و وتی: «ئه‌گه‌ر مادمازیل دولامۆل کاری به‌ باشنووسه‌ری باوکی هه‌یه؟ باشنووسه‌ر ئەبێ گۆی له‌ فه‌رمانه‌کانی مادمازیل ڤابگرێ و ئەم فه‌رمانانه‌ به‌ ڤیزه‌وه ڤاپه‌ڤرێنێ. به‌لام له‌ ده‌ره‌وه‌ی ئەم كه‌وشنه‌ هه‌یچ كاریکی به‌ مادمازیل نییه. چونکه‌ بۆ ئەوه‌ی بیروبوچوونی خۆی له‌گه‌ڵ مادمازیل باس بکات، هه‌یچ مووچه‌یه‌کی بۆ نه‌بپاوه‌ته‌وه.»

ئەم هه‌لومه‌رجه و ئەو گومانه‌ سه‌یره‌ی ژوولیه‌ن بووه هۆی

نهمانی ئەم پەژارەیهی بە شەو و بە پوژ له ناو هۆلەکه تەوژمی بۆ ئەهینا. ئەو هۆلەکی که تا بلایی پازاوه بوو، بەلام لهوئ، له هەموو شت ئەترسان و پێگە نەدرابوو گالته به هیچ شتیک بکری.

«زۆر خۆش ئەبێ شەیدای من بووبی!» پاشان له دلی خۆی دا درێژە ی ئەدا: «گریمان دلێشی له من چووبی، یان نەچووبی. هاوپزازی من ئەو کچە زیرەکەیه که تیکرای ئەندامانی بنەمالە و له هەمووان زیاتر مارکیز دو کرۆزئووا له بەردەمی دا له رزی لی ئەنیشی؛ هەمان ئەو جەوانەکی که ئەو هەموو سەلار و میهرەبان و تا ئەو پادەیه دلێره و هەموو ئەدگارەکانی سامان و خانەدان بوونی هەیه، که دلی من به تەنها یەکیان سوکنایی ئەهات. ئەو شیئی ئەم کچەیه و ئەبێ ئەم کچە ماره بپری. چەندەها نامەم به فەرمانی جەنابی دولامۆل بۆ نووسینی گریبەستی هاوسەریتی ئەو دووانە بۆ خاونی نووسینگەکی ماره بپین نەنووسیوه؟ منیک که پینووس به دەست ئەو هەموو خۆم به ستهم لیکراو ئەزانم، پاش دوو کاترمیر، لێره له ناو باخ بەسەر ئەو جەوانە قۆزەدا زال ئەبم؛ چونکه پاش هەموو ئەو کارانە، ئەم کچە منی لا پەسەندتره. گرنگ ئەوهیه ماتیلد، رقی له بۆچوونی شووی داها تووه! ئەوهنده برۆای به خۆی هەیه ئەوهی لیبوشیتهوه. ئەگەر حەسیب بۆ منیش ئەکات، وهکو نوکەرێکه که رازداری ئەوم.»

«بەلام نا، نابێ وابی. یان من شیتم یان ئەو ئەوینیم له گەل ئەکات. مەن چەندە سارد بم و خۆم بکیشمەوه و چەندە زیاتر بەپزەوه هەلسوکەوت بکەم، خولیای ئەو زیاتر ئەبێ. پەنگە ئەمه به پپی نەخشە و بپاریک بی و له سەر بناغەیهکی دەستکرد دانرابی. بەلام کاتیک که له پپ خۆم دەرئەخەم، گرپیک له چاوهکانیا ئەبینم. مەگەر ژنانی پاریس تا ئەم پادەیه مەکر بازن؟ دەيجا با وابی! ئەمه خۆ به قازانجی منە. بلا چیژ له پوالت وەر بگرین.»

خوايه گيان! چەندە جوانە! ئەو چاوە قەلەوھ شىنانە، كاتىك كە لە نزيكەوھ ئەيان بينم و كاتىك كە زۆربەى كاتەكان ئەپروانئىتە من، چەندەم خۆش ئەوین!»

«لە نىوان ئەم بەھارە و بەھارى پابوردوو كە لە ناو ئەو سىسەد بەكرىگىراوھ نەگريسەدا پۆژم پەش بوو و بە زۆرى ئەقان بەسەر پىوھ پراوھ ستابووم و خۆم پراگرتبوو، چەندە جياوازی ھەيە؛ بەلام نىوانى خومان بى، منيش لەوان كە مەتر چەتون نەبووم!»

لە سەردەمى گومان و دردۆنگى، ژووليهن لای خۆى ئەيوت: «ئەم كچە پىم پى ئەكەنى! بۆ دەمكوتكردى من لەگەل براكەى يەكيان گرتووھ. بەلام ھەر لە پراوھ تيشيەوھ ديارە، گالتهى بە ورنەنمى براكەى دى. خۆيشى پى وتووم: براكەم بوپەرە، بەلام لەوھ زياتر ھىچى پى نىيە. بىرىك لە مېشكىدا نىيە كە جەربەزەى لادان لە داب و مۆدەى ھەبى. بۆيەشە من ئەبى ھەميشە داكوكى لى بكەم. كچىكى نۆزە سالان! چۆن ئەكرى مروف لەم تەمەنەدا، لە بەيانی تا ئىوارە، ھەموو كات لە بىرى ئەو درۆ و دەلەسەيە بى خۆى بەسەر خۆىدا دایسەپاندووھ!»

«لە لايەكى ترەوھ، كاتىك كە مادمازىل دولامۆل چاوە قەلەوھ شىنەكانى بە شىوازيكى سەير ئەگرىتە من، دەسبەجى كۆنت نۆرپىر لىمان دوو ئەكەوئىتەوھ. ئەمە لای من جى گومانە. مەگەر نابى كاتىك خوشكى لەگەل نۆكەرەكەيان چاوەبركىيەتى، ئەو قوشقى بى؟ بەلى بەم گويچكانەى خۆم بىستم، كە دووك دوشۆن بە ناوى خزمەتكار باسى ئەكردم.» بە وەبىرھىنانەوھى ئەم بىرەوھريانە بوغز و توورپەيى جىگەى ھەموو ھەستىكى ترى ئەگرتەوھ. «ئەم شتانەى لەم دووكە شىتەدا ئەبىنرى، رەنگە نيشانەى كۆنەپەرستى بى.»

ژووليهن، نىگای وەكو بەور ئەيوت: «زۆر چاكە، جوانە؟ منيش

کولی دلمی پی دانه مرکینمه وه و پاشان ئه پۆم. به دا به پۆژی ئه و
که سهش ریگه م لینگری.»

ئه م بیره، ته نها مه شغه له ی بیرى ژولیه ن بوو. ئیتر نه یئه توانی
بیر له شتیکی تر بکاته وه. پۆژانی به خیرایی کاترمیر تیئه په پین.
هموو ساته کانی پۆژ، بیرى به دواى کاریکی گرنگ و
دژواره وه بوو. هموو شتیکی دانه نا و پاشان، پاشی چاره کیک،
به دلکی په ریشان و سه ریکی شیواو و به م بیر و ئه ندیشه وه
دانه چله کا:

—خۆشی ئه ویم یان نا؟!—

دوسه لاتی کچیک

په سنی جوانییه که ی نه که م،
به لام له زیره کییه که ی نه ترسم!
(می ریمی)

نه گهر ژوولیه ن، له بری زلکردنه وهی جوانی و شهنگی ماتیلد،
یان یاخیبون له به رامبه ر خوبه زلانی خورسکی ئەم بنه مالیه،
ئەو خوبه زلانییه ی که مادمازیل دولامول له به ر دلی ئەو، چاوپوشی
لیئه کرد، کاتی خوی بو تاوتویکردنی پروودا و بابته کانی ناو
هوله که به کار بهینایه، بیگومان بوی دهرئه که وت که دسه لاتی
ئەم کچه به سهر هه موو ئەو شتانه ی دهوره ی داوه، چ جوره
دسه لاتی که! ئەوهنده ی مادمازیل دولامول رقی له که سیک بوايه،
به تیری توانجیک وها به ئەندازه و وها به وه زهنگ و به رواله ت
وها جوان و شیاو سزای ئەدا، که چهنده زیاتر بیر ی لیئه کرده وه،
برینه که ی قولتر و ئازاره که ی به سوتر ئەبوو. له به ر ئەوهش که
زوربه ی ئەو شتانه ی لای ئەوانی تر زور گرنگ بوو، لای ئەو
هیچ نرخ ی نه بوو، له چاوی ئەواندا هه میشه به ئارام و خه مسارد
ئەژمیردرا. چیرۆکی کوپ و به زمی ئاریستوکراته کان کاتیک له
دل ئەنیشی، که مروف لی هاتبینه دهره وه، که چی هه مووشی
هه ر ئەمه یه و به س. ئەدهبی پرووت و قووت شتی که بو خوی و
ته نها بو چهنه رپوژیکی سه ره تا. ژوولیه ن ئەم لایه نه ی ئەزانی.
پاش ئەفسوون بوونی سه ره تا، سه رسووپمانی یه که م دیته ئاراوه.

به خۆی ئهوت: «سهلار بوو، له راستیدا بهرهنجامی نیشتهوهی توو پهبیه که به هۆی رهفتاریکی ناسه لارهوه بهدی دیت.» ماتیلد به زۆری پهژاره دایگرتبوو و پهنگه له هه موو شوین و هه موو هه لومه رجه کان دا هه ر خه مگین بوو. ئه وسا، شمشیری ته وس و توانج هاویشتن بۆ ئه و مایه ی رابواردن و به راستی خۆش و به چیژ بوو.

پهنگه بۆ هه بوونی قوربانی زیاتر و له بارتر له خزمانی به ریز و ئه و ئه ندامه ی کۆری زانیاری و پینج شه شی مه راییکه ر و ماستاوچی بوو که هیوایه کی له دلّی مارکیز دو کرۆزنووا و کونت دوکه یلۆس و دووان سیانیک له گه نجه هه ره به رجه سته کان دا، وروژاندبوو. بوونی ئه م که سانه بۆ ئه و بابه تی تازه ی ته وس و قسه ی نه سته ق بوون.

له بهر ئه وه ی ماتیلد مان خۆش ئه وی، ئه بی به داخه وه دان به وه دا بنیین که له لایه ن چه ند که سیکه وه نامه ی پیگه یشتبوو و ئه ویش ناوبه ناو وه لّامی به هه ندیکیان دا بوویه وه. به په له ش ئه وه بلّیین که ئه م هونه رمه نده ی داستانه که ی ئیمه له داب و رپسای سه رده می خۆی جیاواز بوو. کورتیه که ی ئه بی بلّیین که ناتوانین خویندکارانی خانه دانی ده یری ساکره کۆر به تاوانی وریابوون لۆمه بکه ین.

پوژئی مارکیز دو کرۆزنووا نامه یه کی زۆر رپسوی هینه ری دایه وه به ماتیلد که شه وی پپشوو مادمازیل بۆی نوسی بوو. مارکیز دو کرۆزنووا پپی وا بوو بتوانی به م پاریزکردنه بی ئه ندازه یه بیته هۆی پپشکه وتنی کاره کانی خۆی. به لّام بی ئاوه زی و نا پاریزی ئه و شته بوو که ماتیلد له نامه کانی خۆی دا چه زی لیی بوو. چیژوه رگرتنی له کایه کردن به ئاگر بوو. رپک بۆ ماوه ی شه ش هفته وشه یه کی له گه لّ نه وت.

سەرى بە نامەكانى ئەم گەنجانەۋە گەرم كىردىۋو. بەلام بە راي ئەۋ، ھەموو ئەم نامانە ۋەك يەك بوون. لەم نامانەدا بە بەردەۋامى باسى قوللىرىن ۋ دلتەنگانەترىن خۇشەۋىستى ئەكرا. ماتىلد بە كچى مامى ئەۋت:

— چىرۆكى ھەموو ئەمانە، چىرۆكى ئەۋ كابرا تەيار ۋ ئامادەيە كە ئەيەۋى بچى بۇ فەلەستىن! ھىچ ھەيە لەمە بىتامتەر؟ بزانه لە ھەموو تەمەندە چ جورە نامەيەكم پىئەگات! شىۋازى ئەم نامانە بە كۆيرەي ئەۋ پىشەيە برەۋ پەيدا ئەكات، ھەر بىست سال جارىك ئەكۆردىت. لە سەردەمى ئىمپراتورى لە ھى ئىستە تۇختر بوو. لەۋ سەردەمە، ھەموو گەنجانى دىئاي ئارىستۆكراسى، كارى وایان دىبوۋ يان كىردىۋو كە بەراستى مەزن بوون. دووك دو«ن» یش لە جەنگى واگرام بەشدار بوو.

مادمازىل دوستىن ھىرئىدەتە، ئاموزاي ماتىلد وتى:

— بۇ شمشىربازى پىۋىست بە چ زانست ۋ بەھرەيەك ھەيە؟ ئەگەر شتىكى وایش لە ژيانىاندا روۋى دابى، چەنای چەند سال ھەر باسى ئەكەن.

— زۆر چاكە! من چىژ لەم چىرۆكانە ئەبەم. بەشدارى لە جەنگىك كە بەراستى جەنگ بى، جەنگى ۋەك جەنگەكانى ناپۆليون كە دە ھەزار سەربازى تيا ئەكوژرا، نىشانەي ئازايەتى بوو. خۇ خستەنە مەترسىيەۋە مايەي گەۋرەيى رۇخى ئىنسانە ۋ ئەۋان لەۋ پەژارەيەي كە پەسنگەرانى من تيا ئەتلىنەۋە، پزگار ئەكات. بەلام ئەم پەژارەيە درمە. كى ھەيە بىر لەۋە بكاتەۋە كاريكى مەزن جىبەجى بكات. پەلەقاژەيانە من بىم بە ژيان! لەۋ بەزمە خۇشە! من سامانم ھەيە ۋ باۋكم ئەبىتە ھۇي پىشكەۋتنى زاۋاكەي. ئاھ! خۇزگە زاۋايەكى دەسكەۋى تۆزى مايەي سەرگەرمى بى.

ۋەك ئەبىنرى، بىر كىردنەۋەي توند ۋ روون ۋ سەرنچراكىشى

ماتيلد، زمانى ئهوى تال كردهوه. زوربهى ئهوى قسانهى له دهى ديتته دهرهوه لاي دؤستانى زور به ئهدهب و تيف تيفه دراوى، به مايهى نهنگ ئهژميردرى. كاتيك كه بازارگهرمى ماتيلد بهرهه كزى ئهچى، بيگومان، كهه و زور ئهه نوكتهيان قبول ئهكره كه زمانى ئهه كچه شتيكى تيايه، سه بارهه به ته رچكى و ناسكى ژنانه توژيك توختره.

ئهويش له ئاستى خويهوه، سه بارهه به جهوانانى قوز و له بارى «بوا دويولونى» زور بى بهزهى بوو. به ترسهوه سهيرى داهاتوى نهئهكره، كه ههستيكي توندوتيزه، بهلكو به چاوى نهفرهتهوه تىي ئهروانى كه له تهمهنى ئههوا نوازه بوو.

چى ماوه ئارهزوى بكات؟ ئهههتا دهستى چارهه نووس، سامان و خانهدانى و ناسكيژى و به وهى خهلك و بهراى خويشى، جوانى و له نهجهى پى رهوا بينيوو.

دلخوازترين كچى گه رهكى سهن ژيرمهه گه يشته ئههوى له پياسه كردهه له گه ل ژوليهه چيژ وه ربهگرى و له دفرهى كوره، سهرى سوور بمينى و ته ردهستى ئهه كوره جووتياره پهسن بكات. به خوى وت: «ئهه كوره كاردينا لىكى وهكو ئابه مه وراى ليدهرئه چى!»

ههه زووش ئهه به رگريهه بيپيا و راستگويا نهيهى قاره مانه كهى ئيمه، بوو به كه لكه لهى بير و هوشى. كه وهه گيژهنى ئهه بيرانه وه. بچووكترين ورده كاربيه كانى و توويژه كانى بو ئاموزاكهى ئهه گيپرايه وه. ئهه بينى هه رگيز ناتوانى هه موو ئهه لايه نانه بگيپريته وه.

له پىر ئهه نديشهيهه ك ميشكى پوون كرده وه! پوژيك به هه لچوونىكى بيوينه وه به خوى وت:

«به ختم ياره و ئهوين له دلم جيگير بووه؛ دلم داوه به»

Julie ou La nouvelle Héloïse

Texte intégral

Culture
Commune

دەست ئەوینەو، ئەو دەم لا پوونە! لە تەمەنی مندا، كچىكى شوخوشەنگ، ئەگەر ئەوین نەبى بە چى گرى ئەگرى و گيانى ئەهەژى؟ لەخۆرا هەولئە دەم. ئەوینی كەسانى وەكو ماركيز دو كپۆزتووا و كەيلوس و هېچكام لەمانە هەرگيز لە دلم ناچەسپى. تەواو و بېخەوشن، بەلام كەم ئەهینن، بېخەوش ئەوئەندەى وەرەزم ئەكەن.»

لە دلى خویدا ئەو ئەوین و هەژان و كەسەرەى لە مانۆن لىسكو^(۱۲۶) و نوڤیل هیلواز^(۱۲۷) و نامەكانى تارك دنياى پورتوگالى و ئەوانى تردا خویندبوو، هەر هەمووى بەسەر كردهو. بېگومان هېچ پرسىكى تر لە ئارادا نەبوو جگە لە ئەوینی راستەقىنە. ئەوینی سووك و رابواردن، شياوى كچىكى لەو تەمەنە و شایستەى وەكو ئەو نەبوو. جگە لەو ئەوینە مەزنەى پر بوو لە داستان و لە فەرانسەى سەردەمى هانرى سېهەم و باسوئى پیردا بېنرابوو، ئەوانى تر هېچى ئەوین نەبوون. ئەو ئەوینە لە بەرامبەر رېگر و لەمپەردا بە ئاسانى سەر دانانەوینی. نەك هەر سەردانانەوینی بەلكو ئەبیتە هوى كارى مەزن و بەشكو. چەندە مایەى داخ و كەسەرە كە ئەمپوئى ئیمە دەربارىك پەيدا نەبى كە وەكو دەربارى كاترین دومیدیسى، بەراستى دەربار بى! من لەم دنياىەدا خۆم بە هاوتای جەربەزەترین و مەزنترینەكانى جیهان ئەبېنم. چیم لە پادشایەكى خاوەن هەستى وەكو لویى سیانزەهەم، نەئەكرد، كە لەبەر پېمدا ئاخى هەلئەكیشا؟ وەك بارون دوتولى زۆر جار ئەلئى،

۱۲۶ - مانۆن لىسكو: Manon Lescaut رۆمانىكى ئەویندارى سەرەتای سەدەى هەژدەى

لویزیانای فەرانسەى، نووسىنى فرانسوا پریڤۆ Antoine François Prévost.

۱۲۷ - نوڤیل هیلواز: Nouvelle Héloïse یان زوولى، بە ناوى سۆلانى نامەكانى دوو

خوشەویست، دانیشتووى شارۆچكەىكى بېووك لە دامپنى بەرزاییهكانى ئەلب،

رۆمانىكى نامەگۆرینەو، سالى ۱۷۶۱ لە ئامستردام بلاو كرايهو.

ئەمبەرد بۆ «قەندەى»^(۱۲۸) بۆ ئەوەى جارېكى تر لەو پۆه ولاتەكەى خۆى بگرېتەو. ئەوسا ئېتر باسى پړسا و پەيماننامە نەئەكرا. ژوولپەن يارمەتى ئەدام. مەگەر ژوولپەن لە چى كەمە؟ ناو و سامان؟ ناو و نازناوى بۆ خۆى ساز ئەكرد و دارايىشى پېكەو. ئەنا!

كړۆزئووا لە هېچى كەم نېيە. بەلام لە وەتەى هەبوو دووك بوو و نيوە توندپەو و نيوە ئازادىخواز بوو و كەسېكە كە لە كارى توندپەوانە خۆى ئەپارېزى و لە ئەنجامدا بۆ هەميشە هەر نەفەرى دوو هەمە.

كام كارى مەزن هەيە، كاتى راپەراندن توندپەوانە نەبى؟ بەلام كاتېك كە كرا، لای جەماوەر پەسەندە و لواو. بەلئى، ئەوین بە هەموو پەرچووەكانىيەو فەرمانرەواى دلئى من ئەبئى! من ئەمە لەو ئاگرەو كە بەرپۆتە گيانم، ئەزانم. گەردوون ئەبوایە ئەم چاكەيەم لەگەل بكات. هەموو ئەدگارەكانى لە تاكە كەسېكدا كۆ نەكردۆتەو! بەختەوهرى من شياوى خۆم ئەبئى. هېچ پړۆژېكم بە ساردى لە پړۆزى پېشووى ناچېت. هەر ئەم شەيداوونە بە پياويك كە لە پړانگەى كۆمەلايەتییەو تا ئەو رادەيە لەگەل من جياوازه، خۆى جەربەزه و گەورەييە؛ ئەبئى ئەو شەش بزەنم، ئەویش شياوى منە يان نېيە؟ بە بينىنى كەمترين كېماسى لئى ئەگەر پېم. كچېكە ئاوا پەسەن و خانەدانە، بەو گيانە شاسوارەيەو (ئەمە قسەى باوكى بوو) نابئى وەكو ژنىكى نەزان هەلسوكەوت بكات.

ئەگەر ئەوینى ماركيز دو كړۆزئووا لە دللم بچەسپېنم، مەگەر هەر ئەم ئەركانەم لە ئەستۆدا نابئى؟ ئەو بەختەوهریەى پېئى ئەگەم، نموونەى ئەو بەختەوهریەى كە كچانى ئامۆزام پېئى گەشتوون و من گالتم پېئى دئى؟ هەر لە ئېستەو ئەزانم ماركيزى رەبەن چيم

پى ئەللى و ۋەلامى من بۇ ئەۋ چى ئەبى. ئەۋ ئەۋىنەى بىتتە ھۆى
 باۋىشك دان نرخی چىيە؟ دىندارى و تارك دىنباىى لەۋە خۆشترە.
 گرىبەستىكى ھاوسەرى ۋەكو گرىبەستى بچوكتىرىن كچى ئامۆزام
 واژۇ ئەكەم، ئەگەر پارىزەرى مالىە زاۋا، پۇژى پىشوو داخۋازى
 مەزنى بە دايك و باوكم واژۇ نەكردى، پەنگە لە خۆشيان دوو
 دلۇپ فرمىسكم بۇ دابارىنن.

نایه نه هه دانتۆنیکی تره؟

نیاز به ماله پراوکی، که سسایه تر «مارگاریت دو قالوا»ی شهنگ، پووری من، که هه زوو شووی کره به شای خانقار، نه که سسهی نیسته به خاوی هه خاری چواره له سسه ته هتتی پاشایه تیبیه، پوون نه کاته وه! نیازی قومار کردن کلیلی به هیه هه تر که سسایه تر نه م شازاده خازه نینه جوون. چما هه له شخزه سالییه وه له گهل جراکان له شه پر خاشتر ما جوون به لام، کچیکی گهنج چی هه یه قوماری پر بکات؟ جگه له ریژو خاوانگی، به هه ریژایی ژیاخر! (یاداشته کانی دووک دانگۆلیم، کوپی سروشتی شارلی نویه م)

«له نیوان ژوولیهن و مندا، چ باسی واژۆکردنی گریبه ست و ماره پر و نووسینگه له ئارادا نییه. هه موو شتیکی قاره مانانه یه! هه موو شتیکی له نه ستۆی ریکه وت نه بی. نه م نه وینه، نه وینی مارگاریت دو قالوا به لامۆلی جهوان، به رجه سته ترین پیاوی سه رده می خۆیه تی! هه ر کات لاوانی ده رباری، که نه وه نده لایه نگری خیر و چاکه ن و له پوودانی که مترین پوودا و که توژیکی نائاسایی بی، په نگ به پوخساریانه وه نامینی، مه گه ر من تاوانبارم؟ سه فه ریکی کورت بو یونان یان نه فریقا لای نه وان نه و په پی جه ربه زه ییه. تازه بو نه و سه فه ره ش نه بی ده سته پیکه وه بنین. نه وه نده ی خۆیان به ته نها ببینن، ترس و توکان نه ک له نیزه ی عه ره بی به ده وی، به لکو

له گالته و لومه، به سهريان دا زال ئهبي و شيتيان ئهكا!»
 «كه چى به پيچه وانه، ژووليهنى ئازيزى من، حهز ئهكا به تهنه
 خوى دهست پي بكا. ئه م ميشكه هه لكه وتوه، هه رگيز بير له وه
 ناكاته وه داواى كه مترين پشتگيرى و په زامه ندى بكات. به چاوى
 سووك سهيرى ئه وانيتر ئه كات و هه ر بويه شه من به چاوى سووك
 سهيرى ناكه م.»

«ئه گه ر، ژووليه ن به و هه ژارييهى خويه وه، خانه دان بوايه،
 ئه وينى من گه و جيتيه كى ره شو كى و په يوه ندييه كى نه شياو و
 گه مژانه ئه بوو. من له گه ل ئه و جو ره ئه وينه نامكرى. من ليره دا
 ئه ماژه به وه ناكه م كه رهنگه تاييه تمه ندى ئه وينى مه زن پيشان
 نه دات: ئه و مه زنايه تيبه دژوارهى ئه بي به سه رى دا زال ببى و ئه و
 گومانه ره شهى كو تايى روودا وه كه.»

بير و هو شى مادمازىل دولامول به رادهيك به م بيره
 خو شان وه خهريك بوو كه به يانى ئه و پوژه، به بي ئه وهى خوى
 ئاگاي ليبي، له بهر چاوى ماركيز دو كرؤزنؤوا و كو نت نو ربيرى
 براى به شان و بالى ژووليه ن دا هه ليئه دا و ئه و پياگه لگو تنه ئه وه نده
 په رهى سه ند كه هه ر دوو جه وانه كهى ره نجانده.

براكهى وتى:

— جه وانتيك كه ئه وه نده بوير بي، ئه بي خو تى لى بپاري زى.
 ئه گه ر شو رپش ده ستپي بكا ته وه، سه رى هه ر هه موومان به گيو تين
 ئه په رپي ئى.

ماتيلد له وه لامدانه وه خوى پاراست و ده سه به جى براكهى
 و ماركيز دو كرؤزنؤواى لومه كرد، كه له بويرى ئه ترسن. ئه م
 ترسه له راستيدا شتيكى له وه زياتر نييه، ترسى بينينى شتيكى
 چاوه پوان نه كراو، ترسى و نكردى سه ره داوه له به رامبه ر ئه و
 روودا وه چاوپوان نه كرا وانه وه سه رچاوه ئه گرن.

—هیشتاش به پیزان، هیشتاش له وه ئه ترسن ببن به گالته جار؟
 ئه و ديوه به داخه وه له سالی ۱۸۱۶ دا مرد!
 جه نابی دولامول ئه یوت:
 —له ولاتیکدا که دوو پارت ههیه، ئیتر قه شمهری لی نییه.
 کچه که ی واتای ئه م بۆچونه ی زانیوو، به دوژمنانی ژولیه نی
 ئه وت:

—به م جوړه ئیوه هه موو ژیانتان راوچی ترس به دواتانه وه یه
 و پاشان رۆژیک پیتان ئه لین: ئه وه گورگ نه بوو، ئه وه ته نها
 سییه ری گورگ بوو!
 ماتیلد هه ر زوو لییان دوور که وته وه. له قسه کانی براکه ی
 ئه ترسا و ئه مه به توندی نیگه رانی ئه کرد. به لام له به یانی ئه و
 رۆژه وه ئه م قسانه ی به جوانترین په سن هاتنه به رچاو.
 «له م سه ده یه دا که هه موو جوړه ئازایه تییه ک مردوو، له
 جه ربه زه ی ئه و ئه ترسن. ئه م قسانه ی براکه می بو ئه گپرمه وه.
 ئه مه وی بزانه وه لامی چی ئه بی. به لام ئه م کارانه له یه کیک له و
 کاتانه دا ئه که م که چاوه کانی ئه بریسکیته وه. له و ساته دا ناتوانی
 درۆم له گه ل بکات.»

پاش بیرکردنه وه ی دوور و دریژ و نیوه پروون وتی:
 —په نگه بیی به دانتونیک تر! زۆر چاکه! وای دابنن شۆرش
 دهستی پیکردۆته وه. له و کاته دا براکه م و مارکیز دو کپۆزنووا چ
 رۆلیکیان ئه بی؟ ئه رکی ئه و دووانه له پیشه وه نووسراوه: وازه یانی
 سه ربه رزانه. مه رانی پاله وان به زمانی به سراوه وه، سه ر ئه دهن
 به دهست جه للا ده وه. ته نها ترسیان کاتی مه رگیش، به بی زه وق
 ده رچوونه. به لام ژولیه نه بچکۆلانه ی من ئه گه ر بچووکتیرین هیوای
 خۆده ر بازکردنی هه بی، میشکی ئه و ژاکوبونه ی دی بۆ گرتنی ئه و،
 ئه پزینی. لانیکه م له وه ناترسی به بی زه وق دانه نری.

ئەم دوا رېستە بردىيەو و ناو بىر. بىرەوهرى جەخاراوى لە دلىدا ئەهەژاند و... ھەموو ورە و لىبراوى لە دەستى دەرھىنابوو. ئەم رېستەيە گالئەکانى مسیۆ دوکەیلۆس و مارکيز دو کپۆزئووا و مسیۆ دولۆز و براکەى ئەھىنايەو وە يادى. ئەم بەرپىزانە بەو ھۆيەو و کە رۆخسارى ژووليهن وەکو رۆخسارى قەشە، مل بە کوپنە، ھەر ھەموو پیکەو و ئەياندايە بەر تەوس و تواج.

لەپر بە نيگايەکەو وە کە لەو پەرى شادىدا ئەبريسکايەو، کەوتە قسەکردن:

— بەلام ئەو تالى و بەردەوامىيەى لەم تەوسانەدا ھەيە، خودى خويان ئەو ئەسەلمين، ھۆى ئەو ھەيە کە ئەم کابرايە بەرخەستەترين پياويکە، ئيمە لەم زستانەدا ديومانە. کيماسى و ھەلسوکەوتى گالئەئاميزى چ پەيوەندييەكى بە خودى بابەتەکەو و ھەيە؟ مەزنايەتییەكى تيايە و ئەم کەسانە، کە گوايە زوريش بەسۆز و لىبوردون، لەو مەزنايەتییە رەنجاون. ژووليهن، وايە، ھەژارە و بۆ ئەو ھى بىي بە قەشە خویندوويەتى. بەلام جەنابى نۆربير فەرماندەى دەستەى سوارەيە و پيوستى بە خویندن نەبوو، کارى سادەتر و ئاسانتر بوو.

سەرەپاي ئەو ھەموو زيانانەى لەو جلە رەشە وەرچاوەندە ئەکەوئتەو و سەرەپاي ئەو روالەتە قەشەيە، کە ئەو رەبەنە ئەبى ھەيبى، ئەگەر نەيبى، ئەبى لە برسان بمرى، ئەو ھەندە ليوەشاو ھەيە بۆتە مايەى تۆقىنى ئەم کەسانە. ئەو ھەش وەک پۆژ پوونە ئەو ھەندەى کە چەند خولەک پیکەو ئەبين ئەو دەموچاوە قەشەيە ئيتەر کال ئەبیتەو و نامينى. کاتیک کە ئەم مەزنانە قسەيەک ئەکەن و پىيان وايە تازە و نەستەقە، مەگەر نيگايان ناروانتتە ژووليهن؟ ئەمەم بە چاوى خۆم بينو و سەرەپاي ئەمەش باش ئەزانن تا پرسىارى لىنەکەن، ژووليهن ھەرگيز سەرى قسەيان لەگەل داناخا. ژووليهن

له گه ل کهس جگه له من قسه ناکات. من به خاوهنی گیانئیکی بهرز
 ئەزانئ. ئەوهندهی بوئ بکری وەلامی پەرخنهکانیان به ئەدهبهوه
 ئەداتهوه و پاشان دەسبەجئ لایهنی پز پائهگری. له گه ل من
 چهندن کاتژمیر وتووێژ ئەکات و تا ئەو کاتهی پەرخنهی من ئەگاته
 کهترین ئاست، بروا به بوچوونهکانی خوئ ناهئینی. کورئیهکهی
 له هه موو زستان دا ته قه نه کرا. ته نه که ره سهی سه رنج پراکش
 هه مان قسه کردن بوو و بهس. زور چاکه، باوکی من، ئەم کابرا
 به رجهستهیهی که سامانی بنه ماله ی ئیمه زیاتر ئەکات، پز ی بو
 ژوولیهن هه یه. ئەوانی تر رقیان لئیه تی و جگه له هه قالانی ئاینی
 دایکم، هه چکهس به چاوی سووک سهیری ناکا.

کونت دوکه یلۆس هه زئیکی زوری له ئەسپ بوو یان وای
 ده رئه خست که ئەسپی زور خو ش ئەوی. بو خو ی هه ر له گه ور
 بوو و زور جار نانی شی له وی ئەخوارد. ئەم خولیای له گه ور
 بوونه، له گه ل ئەو خو وهی که هه رگیز پینه ئەهه نی، پزئیکی ته وا وه تی
 له نیوان هه قاله کانی دا بو به دیه ئینا بوو. ئەو هه لوی ئەم نا وه نه
 به رته نگه بوو.

به یانی ئەو پو ژه، ئەوهندهی که ئەم کو په، به بی ژوولیهن،
 له پشت کورسیه گه وره که ی خاتو دولامۆل کو بوویه وه، مسیۆ
 دوکه یلۆس، به یارمه تی مارکیز دو کو ژنووا به توندی هیرشی
 کرده سه ر ئەو تیروانینه له باره ی، که ماتیلد له باره ی ژوولیهن
 هه یبوو. ئەم کاره شی دەسبەجئ و پیک له و کاته دا دهستی پیکرد
 که چاوی به مادمازیل دولامۆل کهوت. ماتیلد له دووره وه په ی به
 واتای ئەم فیله برد و پیی زیره کانه بوو.

به خو ی وت: «ئه وه تا هه ر هه موویان دژی پیاویکی
 هه لکه وتوون که ته نه دا ده دراوی زپیش دا هاتی نییه و جگه له
 وه لامی پرسیا ریان هه چی تریان له گه ل نالی، په یمانیان به ستووه.

ئەو ەتا لەم جەلە پەشەدا لێی ئەترسن. ئەگەر حەمبەل و سەرشارانی هەبێ، چی لێ دەرئەچێ؟»

ماتیلدا هەرگیز لەو دەرەوشاوەتر نەببوو. لە هەمان سەرەتای ھێرشکردنەو، بارانی بزەیی تەوس و جوانی بەسەر کەیلۆس و یارانیدا باراند. ئەوساش کە بلیسەیی گالتهکانی ئەم ئەفسەرە بە بریقە و باقانە نیشتەو، بە مسیۆ دوکیلوسی وت:

— بلا بەیانی یەکیک لە ئاریستۆکراتەکانی کوێستانی فرانش کوئتە، ژوولییەنی کورپی سروشتی خۆی بیینی و نازناویک و چەند ھەزار فرانکی پێ بدات، ئەویش پاش شەش حەفتە وەکو ئیو ھەستەیی سوارە و ئەوسا ئیتر مەزنایەتی پۆچی ئەو لە لاتان مایەیی گالته نابێ. جا منیش ئیو ھە «دوک» ی داھاتوو ئەبینم کە بە ناچار پەناتان بردۆتە بەر ئەو سەلماندە دزیو کۆنە و باسی بالادەستبونی خانەدانەکانی دەربار بەسەر خانەدانەکانی مەلەبەنددا ئەکەن. بەلام ئەگەر بەھوێ توورەتان بکەم، ئەگەر بە ھوێ چەتوونییەو «دوک» یکی ئیسپانی بە باوکی ژوولییەن دا بنیم و بلیم کە ئەم دووکە لە سەردەمی ناپۆلیۆن، لە بزاسۆن یەخسیری جەنگی بوو و بە گوێرەیی وێژدان و وەسواس لە سەرەمەرگدا، ئەوی کرد بە کورپی خۆی، ئیتر چیتان بۆ ئەمینیتەو؟!

ھەموو ئەم گریمانانە سەبارەت بە بنەچەیی ژوولییەن، لە لایەن دوکەیلۆس و مارکیز دو کپۆزۆواو ھە زۆر بە کرێت و ناپەسەند دانرا. بەلام لە سەلماندەکەیی ماتیلدا جگە لەمە ھیچی تریان نەبیینی.

ھەرچەند برا، گوێپایلی خوشک بوو، بەلام وتەکانی خوشک ئەو ھەندە پاشکاوانە بوو، کە دەسبەجێ سینەیی دایە پێشەو کە ھەرچەند لەو گەنجە پووخۆشە نەئەوشایەو، بەلام وێرایی و چەند

وشه‌یه‌کی وت.

ماتیلد به شیوازیکی هه‌ته‌ری گالته‌ئامیز وه‌لامی دایه‌وه:
 —ئازیزه‌که‌م، نه‌خۆشیت؟ وا دیاره زۆر ناساخی که وه‌لامی
 گالته به پهن‌دی هه‌ته‌ر ئه‌ده‌یته‌وه. تو و پهن‌دی ئاینی؟ ئایه ئه‌ته‌وی
 ببی به پارێزگار؟

ماتیلد هه‌ر زوو داره‌تی ره‌نجاوی کونت دوکه‌یلۆس و داره‌تی
 گۆراوی نوربیر و نائومیدی خامۆشی مارکیز دو کرۆزنۆوی له‌بیر
 کرد. ناچار بوو سه‌باره‌ت به‌و بیره‌ مسۆگه‌ر و نه‌گریشه‌ی به‌سه‌ر
 گیانی‌دا زال ببوو، برپاریک بدات.

به‌خۆی وت: «ژولیه‌ن به‌ئهندازه‌ی پێویست له‌گه‌ڵ من
 به‌کپوو و یه‌ک زمانه‌. له‌ته‌مه‌نی ئه‌وا، له‌میان‌ه‌ی ئه‌م هه‌ژاری و
 ئه‌م به‌دبه‌ختیه‌ی که زاده‌ی به‌رزه‌فپی سه‌رسوورپه‌ینه‌ره، مرۆف
 پێویستی به‌خۆشه‌ویستی‌ک هه‌یه. ره‌نگه‌ من ئه‌و خۆشه‌ویسته‌م.
 به‌لام توژیکیش ئه‌وینی تیانابینم. ئه‌گینا به‌و جه‌ربه‌زه و بویرییه‌ی
 له‌هه‌ناوی ئه‌وا‌یه، به‌بیگومان باسی ئه‌و خۆشه‌ویستییه‌ی له‌گه‌ڵ
 ئه‌کردم.»

ئه‌م گومان و ئه‌م گفتوگۆیه‌ له‌گه‌ڵ ناخی خۆی، له‌هه‌مان
 سه‌ره‌تاوه، هه‌موو ساته‌کانی ژیا‌نی ماتیلدی داگرت. هه‌ر جاره و
 که ژولیه‌ن له‌گه‌ڵی ئه‌وا، به‌لگه و سۆنگه‌ی تازه‌ی ده‌سه‌که‌وت
 که ئه‌م بۆچوونه‌ی به‌هیز ئه‌کرد، سه‌لمان‌دی وا به‌هیزی دۆزییه‌وه
 که ئه‌و ساتانه‌ی په‌ژاره‌ی به‌سه‌ردا زال ببوو، به‌ته‌واوه‌تی
 ئه‌سپیه‌وه.

مادمازیل دولامۆل، کچی پیاویکی تیگه‌یشتوو بوو که ئه‌یویست
 ببی به‌وه‌زیر و دارستانه‌کانی کلیسا بداته‌وه پێیان، له‌ده‌یری
 ساکره‌کۆر پووگه‌ی گه‌وره‌ترین پیاه‌لگۆتن بوو. ئه‌م به‌دبه‌ختیه‌
 هه‌رگیز قه‌ره‌بوو ناکرێته‌وه. ئه‌مه‌ چووبوو به‌می‌شکیا که به‌هۆی

رەسەن بوون و سامان و شتەکانی تریبەو، ئەبێ لە هەموو کچیکێ تر بەختەوهرتر بێ. ئا ئەم بۆچوونەش سەرچاوەی هەموو پەژارەى شازادەکان و سەرچاوەی هەموو شینبیتى ئەوانە.

ماتیلدیش لە کاریگەری شوومی ئەم بیرە بێبەش نەبوو. مروف چەندەش وشت و وریا بێ، لە دە سالییەو لە کاریگەری مەرایى کردن و ئەو پیاگەلگۆتەى لە زمانى هەموو ئەوانەى لە دەیرن پارێزراو نابێ، لە کاتیكا بە کاریکی باش و بەجیش دانهێرێ.

لەو چرکەیهو لە زانی ژولیهنى خۆش ئەوئى، ئیتەر دلێ نەگیرا و تەنگ نەبوو. هەموو پوژیک بە سۆنگەى ئەوئى کە برپاری داوہ کاریکی مەزن ئەنجام بدات، پیرۆزبایی لە خۆی ئەکرد. بیری کردەوہ: «ئەم سەرگەرمییه مەترسى هەیه، چاکتر، هەزار جار چاکتر!»

لە نەبوونی ئەم ئەوینە مەزنەدا، لە خۆشترین برگەى ژيانى، واتە لە شانزە تا بیست سالی، بە هۆى زۆرى پەژارەو، هەمیشە داگیرابوو. «خۆشترین سالانى ژيانم لە دەست چوو و هەمیشەش ناچار بووم گۆئ لە وەرپنەکانى هەقالانى دایکم رابگرم، کە رەفتاریان لە سالی ۱۷۹۲ لە کۆبلەنتز^(۱۲۹)، بە ئەندازى قسەى ئیستەیان بایهى نەبوو.»

بەلام ئەو ساتانەى کە ئەم دەرۆنگییه مەزنە شوپشگێرپییهى لە دەروونی ماتیلدا ئەهەژاند، ژولیهن پەى بە واتای ئەو نیگایانە نەئەبرد، کە بۆ بۆ ماوہیەکی دووردریژ خیسەى تیبیبوو. بە ئاشکرا دیار بوو کە رەفتاری کۆنت نۆرپییر بە توندی لەگەلئى سارد بوو و لە رەفتاری مسیۆ دوکەیلۆس و مسیۆ دولۆز و مارکیز دو کرۆزنۆواشدا، لووتبەرزىیەکی تازە پەیدا بوو. لەگەل ئەم شتانە رهااتبوو. ئەم بەدبەختى و نائومیدییه هەندیجار بە دواى شەویکدا

۱۲۹ - Coblenz یا Koblenz، شاریکی ئالمانيه ئەکەوئە باکووری فرانسە، سەردەمى شوپشى فرانسە سپایەک بۆگرتنى فرانسە لەوئى کۆکراووبوہو.

هورووژمی بۆ ئەهینا که لەو شهوهدا زیاد لە پڤویست شانازی فرۆشتبوو. ئەگەر ئەو سۆزه تاییهتەى ماتیلد و ئەو مەراقە لە ئارادا نەبوايه که ئەم کۆمەلە لە دلیدا ئەیورووژینن، بە بیگومان قارەمانەکهی ئیمە نەئەکهوتە دواى ئەو گەنجە سمئیلیانەى که پاش نانی شیوان لەگەل مادمازیل دولامۆل بەرەو باخ ئەچوون.

ژولیهن بە خۆى ئەوت: «بەلێ، نالوئى ئەم رازە لە خۆم بشارمەوه. مادمازیل دولامۆل بە شیوهیهکی سەیر سەیرم ئەکات! بەلام من، تەنانت لەو کاتانەشدا که چاوه شینه جوانەکانى بە تامەزرۆییەوه سەیرم ئەکەن، دیسان شوینەوارى گەران و خەمساردى و چەتوونى تیدا ئەبینم. تۆ بلێى ئەمانە ئەوین بن؟ چەندە لەگەل نیگای خاتوو دورینال جیاوازه!»

ئێواریهک پاش نانی شیوان، ژولیهن که لەگەل جەنابى دولامۆل چوو بۆ نووسینگەکهى، بە پەلە گەرایهوه بۆ ناو باخ. لەو کاتەدا که بە بئى بەرنامە و بە بئى گویدان بەرەو ماتیلد ئەچوو، چەند وشەیهک که بە دەنگى بەرز و ترابوو، بەر گوئى کهوت. ماتیلد براکهى ئازار ئەدا. ژولیهن دوو جار بە پوونى ناوى خۆى بیست. لە ناو کۆمەلەکهدا قیت بوویهوه. لەپر بێدەنگییهکی سەیر بالى بەسەر کۆرپەکهدا کیشا، و هەولێکی بیهووده درا بۆ ئەوهى ئەو بێدەنگیە بشکێنن. مادمازیل دولامۆل و براکهى بە پادیهک هەژابوون، که بابەتیکی تریان بۆ گفتوگۆ نەدۆزییهوه. ژولیهن هەستی کرد رەفتارى مسیۆ دوکهیلۆس و مارکیز دو کپۆزنووا و مسیۆ دولۆز و یهکیکی تر لە دۆستانی ئەوان، زۆر ساردوسپره... یهکسەر کشایهوه!

داو

وئندھی ماچارو و مایجاری ریکهوت،
 له لای پیاوی خاون وینا که خاکریکی له مالعیه،
 ئاشکرترین بهلگهیه!
 (شیلله ر)

بهیانی ئه و پوژهش، دیسانه وه نورییر و خوشکی بینی که
 ده باره ی ئه و قسه ئه که ن. دیسانه وه ئه وه نده ی ئه و گه یشت، وه کو
 پوژی پیشوو، بیده نگییه کی چر که وته وه. ئیتر گومانی نه ما. «نه کا
 ئه م گه نجه موتورفانه ئه یانه وی گالته به من بکه ن؟» ئه بی دان
 به ودها بنین که ئه م لایه نه له ئه وینی ئه ندیشه ی مادمازیل دولامۆل
 به باشنوسه ری ره به ن و بیچاره، زۆر گونجاوتر بوو. «سه ره تا
 با بزاین ئه م لاوانه خولیای ئه وینیان له سه ردایه یان نا؟ ئه مانه
 پسپۆرن له سه رلیشیواندن. ئه مانه به و سه ربوونه بچکۆله یه ی من
 له قسه کردن دا، ئیره یی ئه که ن. ئیره یی له خاله لاوازه کانیانه.
 ریپازه که یان زۆر ئاشکرایه. مادمازیل دولامۆل، به س بو بزواندن
 ههستی ده زگیرانه که ی، ئه یه وی من بروا به وه بکه م که ئه و منی
 ئه وی.»

ئه م گومانه تونده باری دهروونی ژوولیه نی به ته واهه تی
 ئاوه ژوو کرد. ئه م گومانه له دلیدا له گه ل چرووی ئه وینیک پووبه پوو
 بوویه وه، که به ئاسانی له ناوی برد. ئه م ئه وینه له سه ر بناغه ی
 جوانی بیوینه ی ماتیلد یان به زمانیکی تر له سه ر بناغه ی شارن

بوون و جلوبه‌رگه رازاوه‌که‌ی ئه‌و بوو. له‌م زه‌مینه‌یه‌ش‌دا، ژوولیه‌ن دیسانه‌وه تازه پی‌گه‌یش‌توو بوو. ژنی جوانی دنیای ئاریستۆکرات، وه‌ک ئه‌وتری، دیمه‌نیکه‌ که له‌ هه‌موو دیمه‌نیکه‌ی تر بۆ کوپه‌ گوندیه‌یه‌کی ناسک و په‌وانی‌بژ، که پی‌ی که‌وتۆته کوپری خانه‌دانه‌کان، ئه‌ی‌یته‌ مایه‌ی سه‌رسوو‌پومان.

ئه‌وه‌ی که‌ پۆژانی پی‌شوو ژوولیه‌نی ئه‌خسته‌ ناو بیر و ئه‌ندیشه‌وه‌، گیان و تایبه‌تمه‌ندی ماتیلد نه‌بوو. ئه‌وه‌نده‌ ئاوه‌زی هه‌بوو که‌ بتوانی په‌ی به‌ نه‌زانی خۆی سه‌باره‌ت به‌ راز و نه‌ینیه‌کانی ئه‌م گیانه‌ ببات و ئه‌وی له‌م ژیانه‌دا ئه‌ی‌بینی ره‌نگ بوو له‌ رواله‌تیک زیاتر نه‌بی.

بۆ وینه‌، هه‌موو شته‌کانی دنیاش نه‌ی‌توانی ماتیلد له‌ نو‌یژی پۆژی یه‌کشه‌مه‌ی دوور بخاته‌وه‌. ها‌کا هه‌موو پۆژ له‌گه‌ڵ دایکی ئه‌چوو بۆ کلیسا. ئه‌گه‌ر له‌ هۆله‌که‌ی کۆشکی دولامۆل، یه‌کی گوینه‌ده‌ر، خافل له‌و شوینه‌ی لییه‌تی، بیویرایه‌ و گالته‌یه‌کی به‌ زیانی به‌رژه‌وه‌ندی ده‌سه‌لات یان ئاین بوتایه‌، ده‌سه‌بجی رواله‌تیکه‌ی وه‌کو سه‌هۆلی ئه‌گرت به‌ خۆیه‌وه‌. نیگای که‌ بۆ خۆی ئه‌وه‌نده‌ به‌ ژه‌نگ و ژار بوو، هه‌موو لووتبه‌رزی بنه‌ماله‌که‌ی، که‌ له‌ وینه‌ کۆنه‌کان‌دا هه‌بوو، ئه‌نوانده‌وه‌.

به‌لام ژوولیه‌ن دلنیا بوو که‌ مادمازیل دولامۆل هه‌میشه‌ یه‌ک دوو به‌رگ له‌ په‌رتووکه‌کانی فۆلتیر که‌ زیاتر بابته‌ی فه‌لسه‌فین له‌ ژووره‌که‌ی خۆی پائه‌گرئ. خۆیشی به‌زۆری چه‌ند به‌رگی‌ک له‌و چاپه‌ جوانه‌ی، که‌ له‌ پوانگه‌ی به‌رگ و زه‌په‌فته‌وه‌ زۆر گرانبایی بوو، له‌ په‌رتووکه‌خانه‌ ئه‌رفاند. په‌رتووکی‌کی له‌وی تر تۆزی دوور ئه‌خسته‌وه‌ و به‌و جوړه‌ هه‌ست به‌وه‌ نه‌ئه‌کرا په‌رتووکی لیبراوه‌. به‌لام هه‌ر زوو زانی که‌ یه‌کی‌کی تریش خه‌ریکی خوینده‌وه‌ی

به ره مه کانی قوالتیره.

پهنای برده به فیلک له فیله کانی فیرگه ی ئاینی: له ناو هر پهرتووکیک که پیی وا بوو مادمازیل دولامول حهزی لیی بی، چهند تاله مووی یالی ئهسپی دانا. ئه م پهرتووکانه چهند حهفته ی تهواو ون ئه بوون.

جه نابی دولامول به دست پهرتووکفروشه که یه وه گیری کردبوو چونکه هه موو بیره وه ریبه کی ساخته ی بو ئه نارد. بو یه ژولیه نی کرد به بهرپرسی کرینی هه موو ئه و پهرتووکانه ی به راستی هه ژینه ر بن. به لام بو ئه وهش بهر به بلا بوونه وه ی ژهر له ماله که دا بگیریت، باشنوسه ر له سه ری بوو که ئه م پهرتووکانه له قه فه سه یه ک له ژوره که ی خودی جه نابی دولامول دابنی. ژولیه ن هه ر زوو بو ی دهرکه وت هه ر کام له م پهرتووکه تازانه، که له گه ل حکوممه ت و ئاین توژه دژایه تیه کی هه بی، پاش ماوه یه ک ون ئه بن. بیگومان، نوربیر خو کوری خویندنه وه نه بوو.

ژولیه ن که سه باره ت به مه زنی ئه م تاقیکردنه وه یه زیده رپه وی ئه کرد، مادمازیل دولامولی وه کو «ماکیا قیللی» به که سایه تیه کی درۆن و دووروو ئه زانی. ئه م چه په لیه درۆینه به پای ئه و جوانی و ناسکیه ک بوو، که م و زور ته نها ناسکیه ک بوو، که مادمازیل ماتیلد له پروانگه ی موراله وه هه یبوو. بیزاری له ریا و درۆ و، بیزاری له گفتوگۆی پاکداوینی، ئه وی به م ریگه ی زیده رپه ویه دا ئه برد.

به و ریژه یه ی که هیزی وینا کردنی خو ی رانه ژهند، گیروده ی ئه وین نه بوو.

پاش ئه وه ی ماوه یه ک له زینده خه وی به ژنی به رزی مادمازیل دولامولدا رۆ ئه چوو و له ده ریای لیزانی ئه و، له جلوه برگ و سپیتی دهسته کانی و جوانی بازوو و نه رمی و ناسکی له نجه ی

ئەو پۆ ئەچوو و ئاوارە ئەبوو، خۆی بە ئەویندار ئەزانی. ئەوسا بۆ ھەموو ئەفسوون و جادووی ئەوی بە کاترین دومیدیسسی ئەھاتە بەرچاو. ئەو گیان و ئەدگارەیی کە ژوولین لە دنیای ئەندیشەدا بەم پەرییەیی ئەدا، ھەموو شتیکی قوول یان تاوانکارانە لە دنیا دا ئاسان و سادە بوو. گیانی ئەم کچە ئەو پەری و یشتی مالۆنەکان و فریلەرەکان و کاستانئیدەکان بوو. ئەو کەسایەتیانەیی کە ژوولین لە سەر دەمی جەوانی خۆی دا پەسنی ئەدات. کورتییە کەیی، ئەم کچە لە لای ئەو تروپیکی ئامانج و پرائی ئارەزووی پارسیسی بوو. ھەرگیز لەو گالته ئامیتر بوو کە مرۆف کەسایەتی پارسیسی بە خاوەنی کاریگەری یان چەپەلی وینا بکات؟

ژوولین لە لای خۆی وتی: «رەنگە ئەم سیانە بیانەوی گالته بە من بکەن.» ئەگەر کەسێک تا ئیستە ئەو دارەتە سارد و خەمگینەیی ھەست پیکردبێ، کە کاتی وەلامدانەو بە نیگا کانی ماتیلد لە نیگای ژوولین دا پەیدا ئەبێ، ئەو ھەندە ئاگای لە ناخی قارەمانە کەیی ئیمە نییە. تەوسخەندیکی تال و گیانتەزین مژدەیی دۆستی و خۆشەویستی، کە مادمازیل دولامۆلی خانەدان دوو سی جار پێشکەشی کرد، رەت کردەو. دلێ ئەم کێژە کە بە خۆرپسک سارد و خەمگین و تا بلێی ناسک و بەرھەست بوو، کە لەم نامۆیی و دیوانەسەرییە کتوپرە پەنجا و بەو پادەییە کە سروشت وزەیی و بەرنا بوو، شلژا و ھەلچوو. بەلام دفرەییەکی فراوانیش لە ناخی ماتیلدا ھەبوو و لەدایکبوونەو ھەستی کە بەختیاری ئەوی گری ئەدا بە یەکی ترەو، خەمیکی رەشی لەگەل خۆی ھینا.

ژوولین لە پۆژی چوونی بۆ پارسیس، ئەو ھەندە پێش کەوتبوو کە ئەم خەمە پەشە، وەکو پەژارەییەکی ژاکاو، بە بەرەنجامی بیزاریی و وەرەزی دانەنا. ماتیلد لەبری ئەو ھە ک رابوردوو ئارەزوومەندی شەونشینی و نەمایش و ھەرچەشە سەرگەرمی

بئى، لەم شتانه خۆى ئەبوارد و دوور ئەكەوتەوہ.
 ئەو گۆرانىانەى لە لايەن گۆرانىيىژە فەرانسەيىيەكانەوہ ئەخوینران،
 بۆ ماتىلە خەمىكى قورس بوون و سەرەپاى ئەمەش ژوولەين، كە بە
 گۆيرەى ئەركى سەرشانى ئەبوايە كاتى چوونە دەرەوہى بىنەران لە
 ھۆلى ئۆپپىرا، لەوئى بوايە، ھەستى كرد مادمازىل دولامۆل ئەوہندەى
 بۆى بكرى داوا لە ھەقالانى ئەكا بىبەن بۆ ئۆپپىرا. ھەستى كرد
 ھەندى لە و ميانەپەويىيەى لە ھەموو كارەكانى دا ئەدرەوشايەوہ، لای
 داوہ. ماتىلە ھەندىچار وەلامى گالتەى دۆستانى وەھا بە توندى
 ئەدايەوہ كە برىنداركەر و ھىرشەبانە بوو. گومانى بۆ ئەوہ چو
 ماتىلە رقى لە ماركىز دو كرۆزنووايە. ژوولەين بە خۆى ئەوت: «وا
 پىئەچئ ئەم جەوانە نەخۆشىنى پارەپەستى ھەبئ، كە ناتوانئ ئەم
 كچە بە دار و نەدارىيەوہ بەرەللا بكات!»

بەلام خودى ژوولەين؛ بە ھۆى ئەو سووكايەتییەى بە پياو و
 دفرەى پياو كرابوو، زۆر توورە بوو، خۆپارىزى و ساردى خۆى
 لە بەرامبەر ئەودا چەند جار زياتر ئەكرد و زۆر جار تا رادەى
 وەلامى بئى ئەدەبانەش، پىيى رانەكيشا.

ژوولەين بە توندى لىبراوو كە بە نىشانەكانى دۆستايەتى و
 ھەست دەربرپىنى ماتىلە ھەلنەخەلەتئ. بەلام ھەندى لە پۆژان ئەم
 نىشانانە ئەوہندە ئاشكرا بوون، ژوولەين كە چاوەكانى وردە وردە
 كرابوويەوہ، ئەوہندە ئەوى بە شۆخوشەنگ ئەھاتە بەرچا و كە
 سەرەپاى ئەمەش ناخى ئەھەژا.

بە خۆى وت: «پسپۆرى و خۆپاگرى ئەم جەوانە ئارىستۆكراتانە
 ئاخەرەكەى بەسەر ئەو ئەزموونە كەمەى من دا زال ئەبئ. ئەبئ
 بكەومە رى و برۆم و كۆتايى بە ھەموو شت بەيئەم.» جەنابى
 دولامۆل سەرپەرشتى بەشىك لە زەويوزار و خانووەكانى لانگدۆكى
 خوارووى دابوو بە دەستى ئەوہوہ. سەفەرئىك پىويست بوو. جەنابى

دولامۆل به دژواری لئی قبول کرد: ژوولیهن به چاوپۆشی کردن له ویستی بهرزهفرانه، بۆ ببوو به مارکیز دولامۆلکی تر! ژوولیهن کاتی تهیارکردنی خۆی بۆ ئەم گهشته، به خۆی ئەوت: «پاش ئەو هه موو هه وڵدانهش، نه یانتوانی بمخه نه داوه وه. گالتهکانی مادمازیل دولامۆل بهم به پڕیزانه ئەگەر راست بوو و ئەگەر بۆ پراکیشانی متمانه و دلنیاپی من، بووه هۆی سه رگه رمی بۆ من.»

ئەگەر پیلانیک له دژی کۆری دارتاش له ئارادا نه بی، که وا بوو مادمازیل دولامۆل مروۆفیککی ئالۆز و دژواره. به لام لانیکه م بۆ مارکیز دو کرۆزنۆواش به ئەندازهی من وهک مه ته ل وایه. بۆ وینه دوینی، به راستی جارس بوو و له وهی که منی به ره لّالی کارگه رزاده، توانیم به هۆی نزیکي خۆمه وه، گه نجیکي به و خانه دانی و به و سامانه وه بهینم به چۆکا، به راستی چیژم وه رگرت. ئەم سه رکه وته له جوانترین سه رکه وته کانی منه. کاتیک که سواری فایتوونه تیژره وه که ی، له دهشتاییه کانی لانگدۆک به ملا و ئەولادا پائەژینریم، به و یاده وه شاد و سه رمه ست ئەبم.»

پۆیشتنی خۆی ئاشکرا نه کردبوو. به لام ماتیلد له خودی ژوولیهن باشتر ئەیزانی که ئەو به یانی ئەو پۆژه له پاریس ئەروا و ماوه یهک له پاریس دوور ئەبی. سه رئیشه یه کی توند، که به هۆی هه وای داگیراوی هۆله که وه توندتر ئەبوو، کرد به بیانوو. ماوه یهک له ناو باخ پیاسه ی کرد و به گالته ی وه زهنگ وه ها فرۆزی بۆ نوربیر و مارکیز دو کرۆزنۆوا و که یلۆس و دولۆز و چه ند گه نجی تری میوانی کۆشکی دولامۆل هینا که ناچار بوون له دهستی هه لّیین. ماتیلد به شیوه یه کی سه یر ئەپروانییه ژوولیهن!

ژوولیهن بیرى کرده وه: «ئەم نیگایه رهنگه فیل و درۆ بی. به لام ئەی ئەو هه ناسه برکی و ئەو هه ژان و شله ژانه چ ناویکی

لی ئه نرئ؟!» له گه ل خوی بهردهوام بوو: «بهه! من چکاره م که سه بارهت به هه موو ئه م شتانه داوهری ئه که م؟ ئه مه نمونه ی پایه بهرترین و وشیارترین ژنیکه له ناو هه موو ژنانی پاریس دا ئه دۆزریته وه. ئه م هه ناسه تونده خه ریک بوو دلم داچله کینئ. ئه مه شتیکه له «لیونتین فه ی» فیر بووه که ئه و هه مووه خوشی ئه وئ. «ته نها که وتبوو. بازاری گفتوگۆ به ئاشکرا نه شه ی نه ئه ما. ماتیلد به وپه ری په ژاره ی دهروونه وه به خوی ئه وت: «نهء! ژولیه ن هیچ دلئ به منه وه نییه.»

کاتی که ئه یوست دهرفهت وهربگرئ، ماتیلد قۆلی گرت. به توندی گوشای و وتی:

— ئه مشه و نامه یه کت له لایه ن منه وه پیئه گا.

ئاوازی دهنگی وه ها گۆر ابوو که نه ئه ناسرایه وه.

ئه م لایه نه هه مان کات سۆزیکه ی له دلئ ژولیه ن دا بزواند.

ماتیلد وتی:

— باوکم نرخه ی ئه و خزمه تانه ی پیئ ئه که ی باش ئه زانی،

به یانی نابئ بکه وپته ری! بیانویه ک بدۆزه ره وه.

خۆیشی به راکردن دوور که وته وه.

به ژنی دلپفین بوو. نه ئه لوا قاچیک له قاچی ئه و جوانتر هه بی.

به له نجه یه کی وه ها به ناز ئه رۆیشته به پیدا که ژولیه ن له خوی

بوویه وه. به لام با مه زنه ی بکه ی، پاش ونبوونی ماتیلد ئه ندیشه ی

دوومه ی ژولیه ن چی بوو؟ له شیوه ی وتنی فه رمانده رانه ی وشه ی

— نابئ — په نجا بوو. لویی پانزه مینیش له سه ره مه رگدا، له وشه ی

ئه بی که سه رۆکی پزیشکانی ده ربار به کاری هینا بوو، به توندی

په نجا، هه رچه ند لویی پانزه مین تازه پیگه یشتوش نه بوو.

کاتر میریک پاشتر، خزمه تکاریک نامه یه کی دا به ده ست

ژولیه نه وه. ئه م نامه یه به یه ک واتا: راگه یانندی ئه وین بوو!

ژوولیهن بۆ بهرگری لهو شادییهی گۆناکانی ئەلهرزانهوه و به ناچاری ئەیخستنه پیکهین، سهبارهت بهم نامهیه له پروانگهی وێژهیهوه کهوته رادهربهرین و به خۆی وت:

— شیوازهکهی وهکو پیویست بههیز نییه.

لهبهر ئەوهوش که ئەوهنده ههڵچوو بوو نهی ئەتوانی خۆی رابگرئ، لهپریهک به خۆی هاواری کرد: «سههرهناج من، منی کورپه گوندی رههه، نامهیه دلداری خاتوونی مهزنی خۆم بینی!» ئەوسا ئەوهندهی که بۆی بکرئ ههولئ دا ههڵچوونهکهی ئارام بکاتهوه، وتی:

— بهلام سهبارهت به من، ئەبئ بلیم که کارهکهم خراپ رانهپه راندوهه. توانیم خۆم رابگرم. هه رگیز نه موت من ئەویندارم. کهوته تاوتوی کردنی شیوازی نووسینی پیتهکان. مادمازیل دولامۆل شیوازیکی جوانی ئینگلیزیانهی ههبوو:

«رۆیشتنه کهت ناچارم ئەکات قسهی خۆم بکهه. له توانام دا نییه ئیتر نهت بینم.»

بیریکی وهک دۆزینهوه، ژوولیهنی سههسام کرد. دهستی له پشکنینی نامهکهی ماتیلده لگرت و شادمانیههکهی دوو بهرامبهه بوو. ژوولیهن هاواری کرد: «من، که جگه له قسهی سهنگین هیچی تر نالیئم، بهسهه مارکیز دو کرۆزنووادا زال بووم! چهنده قۆزه، سمیلئ ههیه و یونیفۆمی جوانی له بهردایه و هه میشه، ریک له کاتی خۆی دا قسهیهکی شوخ و نهستهق بۆ وتن ئەدۆزیتهوه.»

ژوولیهن ساتتیکی خۆشی ههبوو و ئەوسا که له خۆشیان شایگهشکه ببوو، به بئ مه بهست له ناو باخه کهدا ئەهات و ئەچوو. ماوهیهک پاش ئەوه، چوو بۆ نووسینگه کهی خۆی و به هۆی خزمهتکاره کهوه داوای کرد بچئ بۆ خزمهتی جهنابی دولامۆل، که خۆشبهختانه نهچوو بوویه دهرهوه. چهند نامهیه فهرمی لۆگۆداری

پيشاندا، كه تازه له نورماندييه وه گه‌يشتبوو. وتى كه ناچاره بۆ لىكۆلئينه وه له دادگاييه كانى نورماندى، رۆيشتنه كه‌ى بۆ لانگدۆك دوا بخات.

كاتىك كه گفټوگۆ ده‌رباره‌ى كاره‌كان كۆتايى هات، مه‌ركيز وتى:

— زۆرم پىخۆشه كه جارى نارۆيت. بينيت شادمانم ئەكا!
 ژووليه‌ن چوه ده‌روهه. له م قسه‌يه شپزه ببوو.
 جا سه‌يرى من بكه كه ئەمه‌وى كچى ئەم پياوه هه‌لخه‌له‌تتيم!
 ره‌نگه‌ بيمه هۆى ئەوه‌ى كه ئەو شووكرده‌ى به ماركيز دو كرۆزنووا،
 كه مايه‌ى داهاتويه‌كى گه‌شه، لى تىك بده‌م. ئەگه‌ر «دووك»
 نيه‌، به‌لام لانيكه‌م كچه‌كه‌ى كه تىكى^(۱۳۰) له ده‌ربار به‌رئه‌كه‌وى.
 ژووليه‌ن لىبرا سه‌ره‌راى نامه‌كه‌ى ماتيلد و ئەو پروونكرده‌وه‌ى به
 ماركيزى داوه، به‌ره‌و لانگدۆك بكه‌ويتته رى. به‌لام ئەم پرووناكى
 خىر و چاكه‌يه زوو كال بوويه‌وه.

به خۆى وت: «من چهنده جواميرم! منى كارگه‌رزاده له كوئى و دلسووتان بۆ مروقى ئەم چينه له كوئى؛ من كه دووك دوشون به نوكره ناوى ئەهينام! جه‌نابى دولامول چۆن سامانه‌كه‌ى ئەكا به دوو قات؟ له رىگه‌ى فرۆشتنى «به‌لگه‌ى به‌هادار» وهه. هه‌ر جاره‌ى كه له ده‌ربار ئەبيستى بۆ به‌يانى مه‌ترسى كودتا هه‌يه... ئينجا من كه چاره‌نوسى بى ميه‌ر فرپى داومه‌ته دواين ريزى كۆمه‌له‌وه، من كه چاره‌نوس دلىكى گه‌وره‌ى پيداوم، به‌لام هه‌زار فرانك، يان به زمانى پاست و په‌وا، نانى پۆژانه‌شى پى نه‌داوم، بۆ ئەبى لهو خۆشيبه‌ى بۆم هاتۆته پيشى، كامى خۆم شيرين نه‌كه‌م؟ له سه‌حراى ئاگرينى ئەم ژيانه په‌سته‌دا كه به‌و دژواريه رى

۱۳۰ - كهت: **شاو** كورسى بى ده‌سك و پشتى؛ قه‌ره‌ويله **+** كهت و نيوكهت **+**
 نيوكهت: bench كورسى درىژۆكه‌ى دوو سى كه‌سى، كه‌تى پشتيدار،
 قه‌نه‌فه‌ى ته‌خته .

ئەكەم، كانىهكى زهلال بۆ شكاندنى تىنوئىتى من له خاكدا ته قيوه.
 راستهكهى من ئەوهنده گەوج نيم! لەم بىابانى خودپه رستىيهدا كه
 پىي ئەوترى «ژيان»، ههركهس ئەبى له بىرى خوى دا بى.
 پاشان چەند نىگاي پر له سووكايهتى خاتوو دولامۆل و
 دۆستانى، واته خانه گهورهكانى هاتهوه بىر.

بىرى چىژى سهركهوتن بهسه ر ماركيز دو كرۆزنووا هاته
 پيشهوه و ئەم بىره، كارى ئەو بىرهورىيهى خىر و چاكهى يهكلابى
 كردهوه.

ژووليهن وتى: «چەند حەزم لى بوو توورەى بكەم! بەلام
 ئىستە بە چ وره و دلنابىيهكهوه شمشىرى لى رانئەوشىنم.»
 دهستىشى وهكو راولهشاندنى جوولەى دووهى شمشىربازى له
 حەوادا راولهشاند. «بەر لەمه بەردهستىك بووم كه به زۆر تۆزى
 جەربهزەم هەبوو. بەلام پاش ئەم نامەيه، هاوتاي ئەوم.»
 ئەوسا كه به ئارامى قسهى ئەكرد، به تامه زروى و ههوهسىكى
 بى پايان، به خوى ئەوت:

— بەلى، لىهاتوى من و ماركيز خراوته تاي تهرازووه و
 دارتاشى ربهنى كوستانى ژورا سهركهوتوه!
 هاوارى كرد:

— باش بوو! واژوى خۆم دۆزىيهوه. بەم واژويه به نامەكهى
 وهلام ئەدهمهوه. مادمازىل دولامۆل، پىت وا نهبى كه من پهوپايهى
 خۆم له بىر كرووه. كارىك ئەكەم له بابتهكه تىنگەن و ئەوه بزەن
 كه ئيوه بۆ كورپه دارتاشىك خىانهت به گاي دو كرۆزنوواى به
 ناوبانگى هاوپى سەن لوى له جەنگى خاچپه رستاندا ئەكهى!

ژووليهن نهى ئەتوانى بهر به شادمانى خوى بگرى. ناچار
 چوو بۆ ناو باخ. ژوروهكهى كه پهناى بۆ هينابوو و دەرگاكهى قفل
 كردهبوو، ئەوهنده به تهنگه بهر ئەزانى كه نهى ئەتوانى هەناسەى

تیابدات.

بەردەوام بە خۆی ئەوت:

— منی گوندیی هه‌ژاری ژوورا، که بەردەوام ئەبێ ئەم جله
رەشه خەمگینه له‌بەر بکه‌م، به داخه‌وه که ئەگەر بیست ساڵ پیش
ئێسته بوايه، یونیفۆرم له‌بەر ئەکرد! ئەو پوژانه پیاویکی وه‌کو من
یا ئەکوژرا یان له‌سی و شه‌ش ساڵی ئەبوو به‌سالار^(۱۳۱).

ئەم نامەیه که توند له‌ناو ده‌ستی‌دا گرتبوی، بال‌ا و پو‌اله‌تیکی
پاله‌وانانه‌ی پێ ئەدا و راستییه‌که‌ی ئەوه بوو که به‌م جله پره‌شانه‌وه
له‌چل ساڵیدا، ئەیتوانی وه‌کو کاردینالی شاری «بیوقای»، خاوه‌نی
سه‌ده‌زار فرانک داها‌ت و خاوه‌نی حه‌مه‌لێش بێ.

وه‌کو شه‌یتان بزه‌یه‌کی کرد و به‌خۆی وت: «زۆر چاکه!
هۆش و تیگه‌یشتنم له‌وان زیاتره. رێگه‌ی هه‌لبژاردنی یونیفۆرم له
سه‌رده‌می خۆم‌دا ئەزانم.» زانی که هه‌ستی به‌رزه‌فپی و هۆگری
بۆ به‌رگی قه‌شه‌یی دوو به‌رامبه‌ر بووه. «چیها کاردینال که له
بنه‌ماله‌ی نزمتر له‌منیش له‌دایک بوون و به‌وه‌زاره‌ت و ده‌سه‌لات
گه‌یشتوون. بۆ نمونه گرانقیلی هاوشاری خۆم.»

هه‌لچونه‌که‌ی ژوولیه‌ن ورده ورده نیشته‌وه. به‌لام وشیا‌ری
و پارێزی زیندوو و له‌جیی خۆی بوو. ژوولیه‌ن که ده‌وری
مامۆستا‌که‌ی «تارتۆفی» له‌بەر ئەزانی، وه‌کو ئەو له‌گه‌ل خۆی
وتی:

ئەم قسانه ئەتوانی به‌مه‌کرێکی پاک و زیره‌کانه بزانی!

...

نه‌خیر، من به‌م قسه‌ شیرین و پرنه‌وازشه‌ باوه‌ر ناکه‌م...
مه‌گه‌ر ئەوه‌ی تۆزیک له‌سۆزی ئەو، ئەو سۆزه‌ی که ئاه‌ی بۆ
هه‌لته‌کیشم،

۱۳۱ - سالار: Lieutenant General، واته فریق، هه‌روه‌ها General واته پایه‌دار یان فریق اول.

راستی ئەم قسانە بسەلمیڤنی!

(تارتۆف، پەردەى چوارەم، برگەى پینجەم)

تارتۆفیش بە دەستى ژنیک بە گوشت چوو، سەرەپای ئەوهى
 که پیاویکی پیاوانە بوو... وه لāmه کهى من پەنگە بەم و بەو پیشان
 بدری... لەسەر خو و بە دەنگى دەرندەیه کی قەمتەرکرا وتی:
 «چارەیه کی بۆ ئەدۆزمه وه. نامە که بە ئاگراویتىرین و بەهیزترین
 پرستە بۆ ماتیلدى بەرز و بەرپیز دەست پینێه کهم.»

«بەلێ، ئەوسا چوار لە پیاوه کانی مارکیز دو کرۆزنووا
 دا ئەبارن بە سەرمدا و نامە کهم لێ ئەسین.»

«نە، شتی وا پروو نادات. چونکه خۆیان باش ئەزانن که من
 چه کدارم و پاش هاتووم تەقه لە دەستوپیوه ند بکه م.»
 «زۆر چاکه، یه کیان ئازایه. هاشاولم بۆ ئەهینێ. بەلینى سەد
 دراوی زیریان پیداو. ئەیکوژم. یان برینداری ئەکه م... زۆر
 جوانه، ئەوان ئەوهیان ئەوئ. بە پێی قانون ئەخریمه زیندانه وه.
 ئەمبەن بۆ دادگای ئەتک. بە گویره ی داد لە لایەن دادوهران بۆ
 هاوده می مسیۆ فونتان و مسیۆ ماگالۆن بۆ پواسیم ئەنیرن. لەوئ
 تیکه ل و پیکه له. لە نیوان چوارسەد بەرەللاى کلۆل ئەخەوم...»
 ئینجا هاواری کرد: «من دلّم بەم خەلکانە ناسووتئ! مەگەر ئەو
 کاتەى که ئەوان هەژاری چینی سیهه میان بەرپل ئەکه وئ، دلیان
 بۆی ئەسووتئ؟ ئەم وشانە دواین هەناسەى سپاسکردن بۆ جەنابى
 دولامۆل بوو، ئەو کەسەى که بەناچار و پینچەوانەى ویستی خوئ،
 تا ئەو ساتە ئەشکهنجەى ئەدا.

«ئەى مەزنانى خانەدان!... توند مەرپۆن! من واتای ئەم
 فیالنه ئەزانم. ئابە مالۆن یان قەشه کاستانیدی فیرگەى ئاینی
 ئەیانته توانی له وه باشتر ئەم کاره پاپەرپین. ئیوه نامەى هاندەر له

من ئەدز و چاره‌نووسی من ئەبئ به بەرگی دووہمی چارہ‌نووسی
سەرھەنگ «کارۆن» لە کولمار.»

«ئەمی مەزنانی خانەدان!... دەرفەت بەدەن! نامەمی مەبەست
وہکو ئەمانەت لە پاکەتییکی سەر بەمۆر، بە ناوی مسیۆ پرەبەن
پیرار ئەنێرم. ئەم کابرایە، پیاویکی پاکیزە و ژان‌سنیستە و لە بەر
ئەوہش پارە و بووجە ناتوانی کاری تیبکا و ھەلیفریوینی. بە لای...
بە لای ئەو نامەکان ئەکاتەوہ... دەجیا منیش بە ناو نیشانی فۆکە
ئەینێرم.»

ئەبئ دان بەوہدا بنیین کہ درەوشانەوہی نیگای ژوولین
ترسناک و پوولەتی پەزاکران بوو. بەدبەختییەکی لەوہدا بوو کہ
لەگەڵ ھەموو کۆمەڵ لە جەنگدا بوو.

ژوولین ھاواری کرد:

— بە چەک!...

ئەوسا بە قەلەمبازیک لە پلیکانەکانی بەردەم تەلار تێپەری.
وہا خۆی کرد بە نووسینگی نامە‌نووسی سەر کۆلندا، نامە‌نووسی
تۆقاند! نامە‌کی مادمازێل دولامۆلی پێدا و وتی:

— رایشتیکم^(۱۳۲) لەم نامەییە بۆ بگرەوہ.

ئەوساش کہ نامە‌نوس خەریکی کاری خۆی بوو، ئەمیش
نامە‌یەکی بۆ فۆکە نووسی. لەم نامە‌یەدا داوای لە فۆکە ئەکرد
کہ ئەمانەتییکی زۆر بەنرخیی بۆ پابگری و بپاریزی... دەستی لە
نووسین رادێرا و بە خۆی وت: «پاراستنی پۆستەخانە نامە‌کی
من ئەکەنەوہ و ئەو نامە‌یەکی کہ تۆ بۆی ئەگەرپی، ئەدەن پیت...
بە لای، نا بەرپێزان وا ناکەم.» چوو بۆ پەرتوو کفرۆشی پرۆتستان
و ئینجیلیکی ئەستوری کپی. نامە‌کی ماتیلدی بە شارەزاییەکی

۱۳۲ - رایشت: **کارکردی** **ئاوچاوک** رایش، کۆپی، وەکووک، پروونوس، لەبەرگیرا، لەبەر
نوسراو **ر** رونوشت **N** kopiere **E** نسخه طبق الأصل **E** copy **ق** رایشت:
تیراژ، ژمارەیی کۆپی چاپکراو.

زۆرەو لە ناو بەرگەكەى دا شار دەو. ھەر ھەمووى جوان پېچايەو ە
 و ئەم بەستەيە بە ەره بانەى پۆست بە ناو نيشانى يەكئىك لە
 كرئكارەكانى فۆكە، كە كەس لە پاريس ناوى نەئەزانى كەوتەپرى.
 كاتئىك كە ئەم كارە جئبەجئ بوو، دلشاد و چوست و چالاک
 گەرايەو ە بۆ كۆشكى ماركيز. كاتئىكئىش كە دەرگای داخست و
 جلەكانى فرئى دا، ھاواری كرد:

—ئىستەش نۆرەى ئىمەيە!

بۆ ماتىلدى نووسى:

«سەيرە! مادمازئىل دولامۆل بە ھوى ئارسنى خزمەتكارى
 باوكىيەو، نامەيەكى زۆر ھەلخەلەتئىنەرى بۆ ئەم دارتاشە نەگبەتەى
 كوئىستانى ژوورا ناردووە... بئىگومان، بۆ ئەوەى بە سانايى پئى
 پئىكەنئى!» ئەوسا كەوتە نووسىنەوەى ديارترين رستەكانى ئەو
 نامەيەى كە بۆى ھاتبوو.

نامەكەى خۆى ئەكرا شانازى ئەوەى پئى بدرى، كە بە رادەى
 كارەكانى سوارچاك دوپۆقازى، وردەكارى و پارئىزى راميارانەى
 پئو ە دياربوو. كاتئمئر ھئشتا لە دە لای نەدابوو. ژولىەن لە
 زۆرى شادمانى و ھەستكردن بە دەسەلات، كە بۆ رەبەنئىكى ەكو
 ئەو تازە بوو، مەست و مەدەھۆش ببوو لەم دنيايەدا بالئى لئئەدا
 كە پئى خستە ناو ئۆپئراى ئىتالىايىيەكانەو ە و گوئى لە گۆرانىيەكانى
 جرۆنيمۆى دۆستى خۆى راگرت. ھەرگيز موزىك تا ئەو رادەيە
 ئەوى نەھەژاندبوو.

ببوو بە خوايەك!

نه نديتسهه كجيك

چه نده شله ژان، چه نده شنه ويچاره!
 ناي خواجه گيان! خوم سسوروك كر موه؟
 به چاوي سسوروك تيم نه روان؟
 نه پيه وي جروا؛ نه وئا نه روا!
 (ئالفريد دو موسه)

ماتيلد، پاش مشتمپر يكي دورودريژ له گهل خوي، نامه كه ي نووسيويو. سه ره تاي نه وي ني نه و به ژولي هه رچي بوو، نه م هوكر ييه به سه ر نه و خويه رستييه دا زال بوو، له و پوژوه ماتيلد خوي نه ناسي حاكمي بيوي نه ي دل و گياني بوو. نه م گيانه به رزه فر و ساردوسره، نه وه به كه م جار بوو كه هه ستيكي ئاگرين راي نه نه ند. به لام هه رچه ند نه م هه سته به سه ر هه ستي دفره و لووتبه رزي دا زال ببوو، به لام هيشتاش خو و خده ي بوغرابووني فرئ نه دابوو. نه توانين بلين كه دو مانگ مملاني و هه لچوون و هه ستي تازه، په نكيكي نو ي دابوو له سه ر تا پاي گياني.

ماتيلد پي و بوو ديمه ني به ختيا ري له به رده مي دا نه بينئ. كاريگه ري نه م ديمه نه له سه ر گياني بو ي ري، كه له گهل تيگه يشتن و هوشمه ندييه كي بليند پايه په يوه ندي هه يه، نه بوايه خه با تيكي دريژ خايه ن دزي ده عيه و هه موو نه ركيكي به ره ستي گشتي به پيوه ببات. پوژيک، كاترمير هوتي به ياني چوو بو لاي دا يكي و داواي ليكرد كه نه يه وي بو پشوويه كي هه سانه وه بچي بو فيلكيه. ماركي ز

ته نانهت وه لامیشی نه دایه وه و ئاموژگاری کرد بگه پیتته وه بۆ ناو جینگه. ئەم کاره دواين هه ولدانی ئاوه زیکى ساکار و په چا و کردنی بۆ چوونی باو بوو.

ترس له کاری ناله بار و وابهسته بوون به و بیرانه ی لای کهسانی وه کو که یلۆس و دولۆز و کرۆزنۆواکان پیروژ بوو و ئە په رسترا، لای ئەو هیچ گرنگ نه بوو. وای بیر ئە کرده وه که دهستی گهردوون ئەم که سانه ی بۆ تیگه یشتن له مه بهسته که ی ئەو دروست نه کردووه. پرس به وان ئەکا ئە گه ر بابه ته که کرینی زهوی یان فایتوونیک بۆ. به لām ئەو شته ی که به راستی بلیی ئە ترسا ئە مه بوو، که په نگه ژوولیه ن دلّی لئی ئیشابۆ!

په نگه ئە ویش ته نها به روالهت ئازا و به جه ربه زه بۆ؟
ماتیلد رقی له لاوازیی که سایه تی بوو و ئە مه ته نها په خنه یه ک بوو له گه نجه قۆزه کانی ده روبه ری ئە گرت. چه ندهش ئەم جه وانانه گالته یان به و شتانه بگردایه که له مۆد لای داوه یان په خنه یان له و شتانه بگرتایه که په پیره وی کردنیان له مۆد به شیوه یه کی هه له یه، پیز و نرخیان له لای ئەو زۆر که متر ئە بوو.

جه ربه زه یه کیان هه یه. هه ر ئە وه نده و به س. به خۆی وت:
«ئەیش چ جه ربه زه یه ک! جه ربه زه له دویل کردن دا. به لām خۆ دویلش جگه له دابیکی ساده هیچی تر نییه. له دویل دا هه موو شتیک، ته نانهت ئەو شته ی کاتی به ربوونه وه ئە بۆ بیلّی، له پێشه وه روونه. ئە وه ی که که وتۆته سه ر چیمه نه که و دهستی ناوته سه ر دلّی، ئە بۆ جوامییرانه خه نیمه که ی ببه خشی و په یامیک بنیروی بۆ ئەو دلّبه ره جوانه ی، که زیاتر زاده ی ئە ندیسه یه یان پۆژی مه رگی ئەو له ترسان ئە چۆ بۆ کوپری سه ما.

سه رده سه ته ی پۆلی سواران که بریقه ی چه ک و شمشیریان چا و به شهواره ئەخا، له هیچ ناترسن. به لām له به رامبه ر مه ترسییه کی

تاك و سەير و كتوپر و بەراستى دزىو، ھىچيان لە دەست نايەت. ماتىلد بە خۆى وت: «بە داخەوہ تەنھا لە دەربارى ھانرى سىيەم، مرؤقى وا پەيدا ئەبوو، كە ئەيتوانى ھەم لە پوانگەى كەسايەتى و ھەم لە پوانگەى رەسەنىيەوہ پياوى مەزن بن. ئاخ! ئەگەر ژوولەين لە ژارناك يان مۆن كۆنتور خزمەتى كىردبا، من گومانىكم بۆ نەئەمايەوہ. لەو سەردەمى ھىز و دەسەلاتەدا، فەرانسەيەكان لەيستۆك نەبوون. رۆژى جەنگ بە بىگومان رۆژى كەمترين ھەژان و سەرلەيشىوان بوو.»

«تەمەنيان وەكو مۆميايى مىسرى لە ناو كەنىكدا كە بۆ ھەمووان وەك يەك و ھەميشە يەكجۆر بوو، زىندانى نەكرابوو.» ئىنجا درىژەى ئەدا: «بەلى، كاترۇمىر يانزەى شەو لە تەلارى سواسۆن، نشىنگەى كاترین دومىدىسى، بە تەنھا ھاتنە دەرەوہ جەربەزەى ئەويست، كە ئەمرۆ بۆ رۆيشتن بۆ جەزيرەش بوىرى ناوى. ژيانى مرؤف زنجيرەيەك رىكەوت و رۆوداى بوو. ئىستە ژيارن رىكەوتى وەلا ناوہ. ئىتر رۆوداوى كتوپر بوونى نەماوہ. ئەگەرىش لە ئەندىشەى ئىمەدا پەيدا بىي، ھەموو جۆرە تەوسىك بۆى كەمە. ئەگەر لە رۆوداوەكاندا ببىنرى، ترسمان لە ھەموو ترسنۆكى سەرتەرە. ھەر دىوانەسەريەك لە ئىمە رۆویدات، شياوہ و لىوہشاوہيە. چ سەدەيەكى لادەر و وەرەزكەرە! ئەگەر بونىفاس دولامۆل سەرى برأوى لە گۆر بەرزبكردايەوہ و لە سالى ۱۷۹۳دا ھەقەدە نەفەر لە نەوہكانى خۆى بدىيا، كە وەكو مەرى بىزمان مىليان بە كۆت و زنجيرەوہ كراوہ و دواتر بەر كىوتىن ئەدرىن، چى ئەوت؟ مەرگ مسۆگەر بوو. بەلام دوور لە ئەدەب و رىز بوو كە داكۆكى لە خۆيان بكەن و لانىكەم يەك دوو ژاكوپۆن بكۆژن! ئاھ! لەو سەردەمەى پالەوانى فەرانسە، لە سەردەمى بونىفاس دولامۆل، ژوولەين فەرماندەى دەستەى سواران و براكەشم قەشەيەكى جوان

و سه‌لار و شایسته بویه که ئاوهز و لۆجیک له چاوانی‌دا و به‌لگه و سونگه له ده‌مییه‌وه داباریایه.»

چهند مانگ به‌ر له‌وه، ماتیلد له بینینی بوونه‌وه‌ریک که له‌گه‌ل نمونه‌ی گشتی و ئاسایی تۆزی جیاواز بوو، نائومید بوو. به‌لام ئه‌وه‌نده‌ی که توانی نامه بو چهند نه‌فه‌ر له جه‌وانانی خانهدان بنووسی، هه‌ستی به به‌خته‌وه‌ری کرد. ئهم بویرییه بو کچیکی گهنج ئه‌وه‌نده نه‌شیاو بوو، که بۆی هه‌بوو له‌به‌ر چاوی مارکیز دو کرۆزنۆوا و دووک دوشۆن و هه‌موو که‌سانی ناو کۆشکی دوشۆن، به‌دناوی بکات، که پاش تی‌کچوونی زه‌ماوه‌نده‌که، به بی‌گومان ئه‌که‌وتنه لی‌کۆلینه‌وه له هۆکاره‌که‌ی. له‌و سه‌رده‌مه‌دا، هه‌موو جارێک که نامه‌یه‌کی ئه‌نووسی، ئیتر خه‌وی لینه‌ئه‌که‌وت. به‌لام ئهم نامانه به‌س وه‌لام بوون.

ئێسته به‌راشکاوێ ئه‌یتوانی بلێ که شه‌یدا بووه. چونکه نووسی‌بووی یه‌که‌م (ئه‌ی له‌و وشه‌ ترسناکه!) بو پیاویک له خواروترین توژی کۆمه‌ل.

ئهم بابته‌ته ئه‌گه‌ر ئاشکرا ببویه ئه‌بووه هۆی ئابرووچوونیکێ هه‌میشه‌یی. له‌و ژنانه‌ی که ئه‌هاتن بو سه‌ردانی، کێ هه‌بوو بویری پش‌تگیری بکات؟ بو ئه‌وه‌ش که بتوانی زه‌بری ئه‌و ریسواییه که‌م بکاته‌وه، ئه‌یتوانی چ ده‌سته‌واژه‌یه‌کی شیاو بخاته سه‌ر زاریان؟ له شوینی‌که قسه‌کردن کاریکی ترسناک بوو، ئه‌بوا نووسین چی بێ! ناپۆلیۆن پاش راده‌ست بوونی بایلۆن هاواری کردبوو: هه‌ندێ شت هه‌یه بو نووین ناشی و ئهم رسته‌یه خودی ژوولیه‌ن بۆی گێرا‌بوویه‌وه. وه‌ک بلێی ویستبووی له پیشه‌وه ئه‌زموونیکێ پێ کردبێ...

به‌لام ئه‌مانه هه‌مووشی هیشتا هه‌یچ نه‌بوو. دل‌ه‌راوکێی ماتیلد هۆکاریکی دیکه‌ی هه‌بوو. کاریگه‌ری سامناکی کرده‌که‌ی خۆی له

ناو كۆمەل ۋە پەلەھى نەنگ ۋە ئالۋودە بە يەك دىنيا سووكايەتى، كە بەرەنجامى بى رېزى بە چىنەكەھى خۆى بوو، لە بىر بردبوويەو ۋە خەرىكى نامە نووسىن بە كەسىك بوو، كە زۆر لەگەل كېرۋىتۋا ۋە دولۇز ۋە كەيلۋسەكان دا جياواز بوو.

قوۋلايى ناخ ۋە سەمەرەبوونى كەسايەتى ژوولەين لە ئەگەرى بوونى پەيوەندى لە نىوانيان دا، سامناك بوو، ئەو ئەيوست كەسىكى ۋا بكا بە سۆتە ۋە پەنگە، بە خاۋەن دەسەلاتى خۆى!

«داۋاى چى ناكات، ئەگەر پوژىك دەسەلاتى ئەۋەى ھەبى چى پىخۆش بى لەگەلم بكات؟ زۆر چاكە! منىش ۋەكو مىدى بە خۆم ئەلئىم: «سەرەپاى ھەموو ئەم مەترسىانەش، ھىشتا خۆ نەمردووم!»

پىي ۋا بوو كە ژوولەين ھىچ رېزىكى بو ئارىستۆكراتى پاكەنەژاد نىيە ۋە لەۋانەش گرنگتر، پەنگە ھىچ ھەزىكى لەۋ نىيە. لەۋ دوو خولەكانەى ئەۋ دېرۇنكىيە سامناكانە دا، ئەندىشەى دفرەى ژنانە بە مىشكى دا رابورد. ماتىلە كە ئوقرە ۋە ئارامى لەبەر پرابوو، ھاۋارى كرد: «لە چارەنۋوسى كچىكى ۋەكو من دا، ھەموو شتىك ئەبى، سەير ۋە سەمەرە بى.»

ئەۋسا ئەۋ دفرەيەى لە بىشكەۋە خزابوويە گيانىەۋە، ئەچۋو بو جەنگى نىيازپاكى. لىرەدا بوو كە پوۋىشتىنى ھەرەشەئامىزى ژوولەين، پوۋدانى پوۋداۋەكانى خىراتر كرد. (ئەم جۆرە كەسايەتپانە، خۆشەختانە زۆر دەگمەن.)

ئەۋ شەۋە دەرەنگان، ژوولەين لە چەتۋونى خۇيا جانتايەكى زۆر قورسى نارد بو مالى دەرگاۋان. بو گواستەۋەى ئەم جانتايە تۆكەرىكى بانگ كرد كە لەگەل كارەكەرىكى مادمازىل دولامۇل ھەزلىكەريان ئەكرد. بە خۆى وت: «ئەم كارە پەنگە ھىچ

به‌ره‌نجامیکی نه‌بی، به‌لام ئەگەر تیرم دای له نیشان، ئەو وائەزانئ
که من پۆیشتووم.»

ئینجا به بیرى ئەم فیله قوشمه‌یه‌وه، تهخت بۆی خهوت. به‌لام
ماتیلد چاوی نه‌چوووه خهوه.

به‌یانی ئەو پۆژه، ژوولیه‌ن به بی ئەوهی بیئری، شیپ‌ده‌هنا
له کۆشک چوووه دهره‌وه، به‌لام پێش هه‌شت گه‌رایه‌وه.

هه‌شتا پپی نه‌نابوووه ناو په‌رتوو‌کخانه، که مادمازیل دولامۆل
له ناو دهریزانی دهرگا‌که‌دا په‌یدای بوو. ژوولیه‌ن وه‌لامی نامه‌که‌ی
دا به ده‌ستییه‌وه. وای هه‌ست کرد ئەبی قسه‌ی له‌گه‌ل بکات.
لانیکه‌م، له‌وه ئاسانتر نه‌بوو. به‌لام مادمازیل دولامۆل نه‌یویست
گوئ له قسه‌ی رابگری و پۆیشت. ژوولیه‌ن له خۆی بوویه‌وه، نه‌ی
ئەزانی چی پپی بلئ!

ئەگەر هه‌موو ئەم شتانه، به هاوبیری کۆنت نۆرپییر و به
فیله ساز نه‌کرا‌بی، دیاره‌ نیگای سارد و گرنکی نه‌دانی من بۆته
هۆی بلێسه‌ سه‌ندنی ئەم ئەوینه سه‌مه‌ره‌یه، که دلئ ئەم خاتوونه
پاکنه‌ژاده بۆی فرپوه. ئەگەر من له‌غاوی خۆم شل بکرده‌یه و
ببوومایه به گراوی ئەم بووکه شووشه‌ بالآ به‌رزه بسک زیڕینه،
زیاد له پیویست گه‌وجیتم کردبوو؛ ئەم به‌لگانده زیاتر له هه‌موو
کاته‌کانی تر دلئ فیئک کرده‌وه.

به دواى ئەم قسانه‌دا وتی: «له‌و جه‌نگه‌دا که ورده ورده
که‌ره‌سه‌که‌ی ئاماده ئەبی، دفره‌ی په‌گه‌ز و په‌سه‌نایه‌تی وه‌کو
بنکه‌یه‌کی سه‌ربازی ئەکه‌ویته نیوان من و ئەوه‌وه. لی‌ره‌دایه که
ئەبی مانۆر بده‌ین. زۆر خراپم کرد له پاريس مامه‌وه. ئەگەر ئەم
شتانه فیله بی، ئەم دواخستنه ئەبیته هۆی لاوازیونی هه‌لو‌یستم
و ئەمخاته مه‌ترسییه‌وه. پۆیشتن چ مه‌ترسییه‌کی تیا‌بوو؟ ئەگەر
مه‌به‌ست گالته‌کردن به من بوايه ئەوا گالته‌یان پیته‌کردم و ئەگەر

خۆشەويىستى ماتىلدىش بۇ من راستەقىنە بوايە، ئەوا سەد ئەوئەندەم ئەكرد.

ژوولىيەن وەھا لە نامەكەى مادمازىل دولامۆل مەستى بادەى دفرە و خۆپەرستى ببوو، كە لەگەل پىكەنن بەو شتانهى پرووى ئەدا، لەبىرى كردبوو، كە بەراستى بىر لە قازانجەكانى پۇيشتن بكا تەو.

يەكك لە لاوازيبەكانى كەسايەتى ئەو، ئەمە بوو كە لە بەرامبەر ھەلەكانى خۆى دا زۆر بەرھەست بوو. لەم ھەلەيەى خۆى زۆر چارپس بوو و ئەتواننن بلىنن ئىتر بىرى لەو سەر كەوتنە مسۆگەرەى بەر لەم شكستە بچكۆلانەيە نەئەكردەو. لەم گىرە و كىشەيەدا بوو كە كاتمىر نزيكەى تۆ مادمازىل دولامۆل لە ناو دەريزانى دەرگا كەدا خۆيا بوو، نامەيەكى بۇ ھەلدا و ھەلات!

ژوولىيەن نامەكەى لە عەرز ھەلگرتەو و وتى:

— وا ديارە ئەم چىرۆكە بە نامە پائەپەپى! دوژمن ھەلەيەكى كرد و ئەمجار نۆرەى منە ساردى و ژىرى پيشان بەدم.

داواى وەلامىكى پاشكاوى لىكرا بوو ئەم دەعيەى لەم نامەيەدا بەكار ھىنرابوو، شادمانى دەروونى دوو بەرامبەر كرد. دوو لاپەرەى نووسى و ھىرشى كرده سەر ئەوانەى ئەيانويست گالتهى پىبەن. وەكو سووكە گالتهيەكيش لە كۆتايى نامەكەدا نووسى كە بەيانى زوو ئەپوا.

كاتىك كە ئەم نامەيەى تەواو كرد، بە خۆى وت: «باخ پەنگە دەورى پۇستخانەم بۇ ببىنى!» چوو بۇ باخ. ئەپروانىيە پەنجەرەكەى ژوورى مادمازىل دولامۆل.

ئەم ژوورە لە قاتى يەكەم، لای مالى داىكى ماتىلدەو بوو. بەلام لە نيوان ئەم نھۆمە و نھۆمى ژىرەو ھاوئەك وەكو قاتىك ھەبوو.

قاتی یه کهم ئەوهنده بهرز بوو که نه ئەلوا ژولیهن به نامهی دهستییه وه کاتی پیاسه کردن له بن داری مسکی، له په نجه ره ی ژووره که ی مادمازیل دولامۆله وه ببینری. لقه کانی مسکی ئەوهنده جوان هه لپا چرابوون و ئەو گومه زه ی به دییان هینابوو، به جوانی به ره گه ی پروانینی ته نیبوو. ژولیهن قه لّس و په نجاو وتی: «سهیره! دیسانه وهش کاریکی ناپارێزانه! ئەگەر مه بهست گالته پیکردنم بئ، خولانه وه به نامهی دهستمه وه، وه کو خزمه تکردن به دوژمنه کانه.»

ژووری نوربیر، پیک له سه رووی ژووره که ی خوشکییه وه بوو. ئەگەر ژولیهن له بن گومه زی لقو پۆپی مسکی بهاتایه ته دهره وه، کۆنت نۆربیر و هه قالانی ئە یانتوانی هه موو هه لسوکه وتیکی ببین. مادمازیل دولامۆل له پشت شووشه ی په نجه ره که دهرکه وت. ژولیهن سووچیکی نامه که ی خۆی پیشان دا. ماتیلد سه ری داخست. ژولیهن ده سه به جئ غاری دا به ره و ژووره که ی خۆی و به پیکه وت له سه ر پئ پلیکانه ی گه وه ماتیلدی بینی که به سانایی و به چاویکی پر له بزه نامه که ی خۆی لیوه رگرت.

ژولیهن به خۆی وت: «چاوه کانی خاتوو دورینالی ره به ن، ته نانه ت پاش شهش مانگیش، کاتیک که نامه یه کی لیوه رئه گرتم، چ خه میکی تیا بوو! وا بزانه هه موو ته مه نی به چاوی پر له بزه وه تیی نه پروانیم.»

پاشماوه ی ئەو وه لامه ی به خۆی دایه وه ئەوهنده پروون نه بوو. ئایه شه رمی له بیهووده یی هۆکاره که ی خۆی ئە کرد؟ ئە ندیشه ی وای پئ ئە وت: «به لام چ جیاوازییه ک له نیوان جوانپۆشی به یانی و جوانی پوآله ت به گشتی هه یه؟! پیاویکی لیزانی پسپۆر به ببیننی مادمازیل دولامۆل هه ر له دووری ده گه زه وه، به بیگومان پله ی ئەم کچه ی له کۆمه لّ دا هه ست پئ ئە کرد. ئە مه ش هه مان ئە و شته بوو که نیشانه ی پروون و ئاشکرای لیوه شاوه یی ئە و بوو.»

ژووليهن كه سەرگەرمى گالته و رابواردن بوو، هېشتاش
 ھەموو ئەندىشەكانى خۆى دەرنەئەپرى. خاتوو دورىنال، ماركىز
 دو كپۆزئۆوايهكى نەبوو كه گيانى بكا بە فېداى خاكى بەرپىي.
 تەنھا خەنىمى ژووليهن ھەمان فەرماندارە سووكەكە بوو، كە لەبەر
 ئەوھى ئىتر موژىرۆن نەمابوو، ناوى خۆى نابوو موژىرۆن.

كاتزىمىر پىنجى بەيانى نامەى سېھەم بە ژووليهن گەشت. ئەم
 نامەى لە دەرگای پەرتووكخانەوھە ھەلدرايە ژوورەوھە. مادمازىل
 دولامۆل ديسانەوھە ھەللات. ژووليهن بە پىكەننەوھە بە خۆى وت:
 «شىتتى نامەنووسىن! كاتىك كە ئەتوانىن بە و ئاسانىيە پىكەوھە
 بدويىن، ئەمە ئىتر شىتى نىيە؟ دوژمن ئەيەوئى چەند نامەيەكم
 دەست بخات. ئەمە شتىكى ئاشكرايە.» پەلەى نەبوو كە ئەو
 نامەى بكاتەوھە. بە خۆى وت: «ديسانەوھە چەند دىر پەخشانى
 رازاوھە!...» بەلام كاتى خوئىندەوھى نامەكە رەنگى ھەلپروسقا.
 نامەكە لە ھەشت دىر زياتر نەبوو:

پىويستە قسەت لەگەل بكەم. ئەشېر
 ئەمشەو قسەت لەگەل بكەم.
 ئەوھەندەى كاتزىمىرېك لە نيوەشەو
 تىپەرى، وەرە بو ناو باخ. پەيزەكە
 لە لای بىرەكە ھەلبىگرە. بىنى بە
 پەنجەرەى ژوورەكەى منەوھە و وەرە بو
 ژوورەكەم. ھەرچەند مانگەشەوېشە؛
 بەلام ھىچ گىرنگ نىيە!

پیلانیك له نارادایه؟

ئاخ! له گه لاله ی پلانیکی مه زه وه
 تا راپه رانخنی چ ماوه یه کی گیانکیښن هه یه!
 چه نه ترسی بیله ووه! چه نه مار وونگی!
 هه مه په یوه خدی به ژیاخه وه هه یه؛ له ژیاخیښن گرنگتر:
 به خاچر ووه!
 (شیلله ر)

ژوولیه ن بیری کرده وه: «بابه ته که ورده ورده خه ریکه گرنگ
 ئه بی.» ئینجا پاش توژیک بیرکردنه وه وتی: «که میک له ئه ندازه ش
 پوون ئه بیته وه. زور سهیره! ئه م کچه جوانه ئه توانی، خوا یار بی،
 له وپه ری ئازادی دا، له په رتوو کخانه قسم له گه ل بکات. مارکیز
 له ترسی ئه وه ی به باسی حساب و پاره یه خه ی نه گرم، قهت
 نایهت بو ئیره. بو؟ جه نابی دو لامول و کوئت نو ربیر، ئه و ته نها
 که سانه ی بو یان هه یه بی ن بو ئیره، به درژیایی روژ هیچ کامیان
 نابینی. به ئاسانی ئه توانی کاتی هاتنه وه یان بو ته لار بزانی.
 ماتیلد خاتوونی مه زنیش که شیاوی هه موو شازاده یه کی تاجداره،
 حه ز ئه کا تووشی هه له یه کی نه شیاو بيم.»

«بابه ته که پوونه، یان ئه یانه وی تووشی شتیکم بکن، یان
 لانیکه م گالته م پی بکن. سه ره تا ویستیان به هو ی ئه و نامه یه وه
 بمفه وتینن. به لام ئه م نامانه نیشانه ی وریایی و پاریزه. زور باشه!
 پیو یستیان به کرده وه یه که، که وه کو روژ پوون بی. به بوچوونی

ئەم بەرپۆزانە من یان زۆر ئاژەلم یان لە پادەبەدەر خۆپەسەندم. سەیرە! لە گەشتەکانمانگەشەودا پەیزە دابننیم و سەرکەوم بۆ قاتتیک کە بیست و پینج پا بەرزە! دەرفەتی ئەوەیان ئەبێ تەنانهت لە خانووەکانی تریشەووە بمبینن. لە سەر پەیزە چ دیمەتیکێ جوانم ئەبێ!» ژوولین چوو بۆ ژوورەکەیی خۆی و بە فیکەلیدان کەوتە داچنینی جانتاکەیی. لێپرابوو بکەوێتە پێ. تەنانهت وەلامی نامەکەش نەداتەووە.

بەلام ئەم بپارە ژیرانەییە سوکنایی نەئەدا بە دلێ. کاتتیک کە جانتاکەیی بەست، لەپەر بە خۆی وت: «ئەگەر بە ریکەوت، ماتیلد بەراستی بووی، ئەوسا ئەم پەفتارەیی من بە نیشانەیی ئەو پەری ترسنۆکی ئەژمێردری و لەبەرچاوی ئەکەوم. من کە تووزیکیش دەماری پەسەنی و خانەدانیم تیا نییە، پێویستم بە تاییەتمەندی و پەفتاری وەها هەییە، کە لە ئەندیشە و گریمان دوور بێ و بە کردەووی پوون و پاراو سەلمینرابی.»

پاش چارەکیک بیرکردنەووە، سەرەنجام بە خۆی وت: «خۆ گیلکردن سوودی چییە؟ بە مروۆفیکێ بێدەمارم دائەنێ. جگە لەوێش، بە گوتهی بەشدارانی کۆری سەمای مسیۆ لۆدووک دوریتز، دلرپینتترین کچی میوانییەکانی خانەدانەکان لە دەستم دەرنەچێ و لەو خۆشییە ئاسمانییە بێبەش ئەبم، شکستی مارکیز دو کپۆزنووی دووک زاده کە خۆشی ئەبێ بە دووک، لە بەرامبەر خۆمدا ببینم. جەوانیکێ قۆز کە هەموو ئەو تاییەتمەندییانەیی من نیمە ئەو هەییەتی: نوکتەبیژ، پەسەن، دارا...»

«ئەم پەشیمانییە هەتا مردن هەوکم بەرنادات. نەک لەبەر ئەم کچە، چونکە دلەبەر لەم دنیاوەدا زۆرە. بەلام بە گوتهی «دون دیەگۆ» ی پیر، مروۆف لە ئابروویەک زیاتری نییە!»

«لێرەدا من بە ئاشکرا لە یەکەم مەترسی بەردەم تێپەرپوم.»

هه لډيم، چونكه ئه و دويله له گه ل مسيو دو بو فازی وهك گالته وا بوو. به لام ئه مه يان عهرز تا ئاسمان له گه ل ئه و جياوازه. پهنگه له پاله وه خوينم به دهستی نوکه ريك پرژيټ. به لام ئه م مه ترسييه که متريني مه ترسييه کانه. پهنگه ئا برووم بچي.»

به و هه لچوونه ي خه لکی گاسکوونی وتی:

— بابته که ورده ورده گرنگ ئه بي. پوله گيان؛ پای ئا بروو له ئارادايه. مروڅيکی به دبهخت که به ريکهوت تووشی بووه به تووشی ئه و هه مووه نه گبه تيبه وه، هه رگيز هه لی وای ده سناکه وي. پهنگه له دنياي ئه وين دا به خته وهر بم، به لام ئه و دل به ره ی دستم ئه که وي له بنه ماله يه کی نزم ئه بي.»

ماوه يه ک بيري کرده وه. به ههنگاوی خيرا به ملا و ئه ولادا ئه چوو و جار جار هه لوه سته ي ئه کرد. له ژورره که ي په يکه ريکی مه رمه ري زور گرانبايی کاردينال ريشيليو دانا بوو، که به بي ئه وه ي بيه وي چاوی پي ئه که وت. ئه توت ئه م په يکه ره نيوته نه پووتاله، تي ئه پوانئ و به تاواني ئه وه ي جه ربه زه ي په گه زي فه پانسی له داماره کانی دا نيبه، لومه ي ئه کات. «ئه ي پياوی مه زن، ئه گه ر سه رده می تو ئه بوو، مه گه ر دردونگی ئه يتوانی بي به ميوانم؟»

کو تاييه که ي بيري کرده وه: «له خراپترين داره تی کيشه که دا، ئه گه ر هه موو ئه م شتانه داو بي، بو کچه ئه بي به مايه ي پورپه شي و ئا بروو چوون. خويان ئه وه ئه زانن که من پياوی ئه وه نيم دهم دابخه م. که وا بوو کوشتنم مسوگه ره. ئه م کاره له سالی ١٥٧٤، له سه رده می بونيفاس دولامولدا زور ئاسان و ئاسايی بوو. به لام دولامولی ئه مرپو ئيتر ئه و که سانه نين. مادمازيل دولامول تا ئه و پاده يه ئيره ي پي ئه بري. به يانی، زايله ی ئه و نه نگيه له چوارسه د هول دنگ ئه داته وه و ئه ويش به چ شادمانيه که وه!»

«خزمەتکاران لە ناو خۆیاندا، باسی ئە پێز و سۆزە تاییەتە ئەکەن کە بەرامبەر بە من لە ئارادایە. خۆم ئەزانم. بە گۆیی خۆم بیستووومە.»

«لە لایەکی ترەوه، ئەی نامەکان! پەنگە وایان زانیی کە نامەکان وا لە گیرفانمدا. ئەگەر لە ژوورەکە ی ئەو بمگرن، نامەکانم بە زۆر لێئەستێن. بەجاری سیان چوارێک بەرەنگارم ئەبنەوه. چوزانم! بەلام ئەم سیان چوارە لە کوئی ئەهینن؟ لە ئاسایش ئەترسن. زۆر چاکە، ئەمەش خۆی چاکە! کەیلۆس و کپۆزئووا و دولۆزەکان بۆخۆیان دین. وینای ئەو کاتە و پووالەتی گەوجانە ی من لە نیوانیاندا ئەو شتەیه، کە ئەم کەسانە ی هەلخەلە تاندووە. ئاگات لە چارەنووسی ئابەیلار^(۱۳۳) بێ جەنابی باشنووسەر.»

«چاکە! شوینەواری ئەم شەپلاخانە ی من، ئەی بەرپێزان، بە گۆناتانەوه ئەمیین. وەکو سەربازانی سزار لە فارسال^(۱۳۴)، بە مشت لە گۆناتان ئەسەرەوینم. بەلام سەبارەت بە نامەکان؟ دەيجا چییە، لە شوینتیکی دایان ئەنیم.»

ژوولییەن لەبەر هەر دوو نامەکە ی دوایی گرتەوه و لە ناو بەرگیک لە کۆبەرەمی ناوازی قۆلتیر، لە پەرتووکخانه داینا و خودی نامەکانیشی برد بۆ پۆستخانه.

کاتیکی کە گەپرایەوه، بە ترس و سەرسامییە بە خۆی وت: «ئەمەوئێ چ کاریکی شیتانە بکەم!» چارەکیک لە کاتی بەسەرچووبوو و هیشتاش هیچ بیریکی لە بەرنامە ی شەو نەکردبوویەوه.

۱۳۳ - ئابەیلار: Abelard فەیلەسوفی ئاینزانی فەرانسی شەیدای کچیک بوو بە ناوی «هیلپۆز». کاردینالی پاریس کە خزمی کچە و زۆریش بە دەسلەت بوو، گرتی و سەری تیا برد. ئابەیلار بە هۆی ئەوین و پەنجیەوه بە ناوبانگە (۱۰۹۷-۱۱۴۳).
 ۱۳۴ - Pharsalia، شاریکە کە سزاری قەیسەری بە ناوبانگی رۆما سالی ۸۴ ی پێش زاین لەوئێ بەسەر پەمپە ی دا زال بوو. لەم جەنگەدا سزار فەرمانی بە سەربازەکانی خۆی دا کە بە مشت بەدن لە روخساری خانەدانەکانی پەمپە ی. ئەوانیش لە ترسی برینداربوون و دزیبوونی رومەتیان، تییان تەقاند و هەلاتن.

«بهلام ئەگەر خۆم ڤاگرم و نه پۆم، له داهاتوودا به چاوی سووک سهیری خۆم ئەکه م. جا که وابی، هه موو ته مه نم له گومان و دپدۆنگی و ئەم دلله پراوکێیه ئەبێته هۆی په ژاره و به دبەختی هه ره به ژان و دلته زین. مه گەر سه بارهت به ئەوینی ئەماندا هه ر ئەو داره ته م به سه ر نه هات؟ پیم وایه ئەگەر هۆکارێکی هه ته ر بوایه م له تاوانیکی ئاشکرادا، به ئاسانی ئەمتوانی له تاوانی خۆم خۆش بيم. ئەوهنده ی لای خۆم دانم پیا بنایه، ئەمتوانی ئیتر بیری لێ نه که مه وه.»

به لام زۆر سهیره! له گه ل یه کێک له ناودارترین که سانی فه رانسه، مملانیم هه بی و ئەوسا خۆم به خۆم بلیم من بابایه کی سووک و چرووکم؟ له راستیدا نه پویشتن بێغیره تییه.» ژوولیه ن له شوینی خۆی ڤابوو و هاواری کرد: «ئەم پرسته یه چاره نووسی هه موو شتیکی ڤوون ئەکاته وه. جگه له مه ش ئەم کچه هه ر زۆر شوخه!»

«ئەگەر غه یانییه ک له ئارادا نه بێت، ئەم شیت بوونه ی کچه بو من زۆر سه مه ره یه. ئەگه ریش بو چه واشه کردنه، زۆر چاکه به ڤیزان، منیش ئەبی لیتان بکه م به راست و... ئەشیکه م!»

«بهلام ئەگەر کاتی چوونه ژووره وه دهسته کانم به سترابئ، ئەبی چی بکه م؟ ڤهنگه داویکی شهیتان ئاسایان بو نایتمه وه!»
 ئەوسا به پیکه نینه وه وتی: «ئەم کاره وه کو دوێله. به گوته ی مامۆستای شمشیربازی، هه موو هیرشیک، به رگریه کی هه یه. به لام خوای گه وره که ئەیه وی کیشه که کۆتایی پی بی، کاریک ئەکات که یه کێک له دوو خه نیمه که ئەو «به رگریه» له بیر بکات. جگه له مه ش، به م شتانه وه که هه مه، ئەبی وه لامیان پی بده مه وه.»
 ده مانچه که ی له گیرفانی ده رهینا و هه رچه ند ڤر کرابوو یه وه و چاشنیه که ی ئاماده بوو، به لام سه ره له نوئی ڤریکرده وه.

هێشتا ئەبوایه چەند کاتژمێر چاوەرێ بکات. بۆ ئەوەش کە بێکار نەبێ، نامەیهکی بۆ فۆکە نووسی: «هاورپی ئازیزم، هاوپیچی ئەم نامەیه مەکەرەوه مەگەر ئەوهی شتیکی بۆ من ڕوو بدات. ئەگەر بیستت بەلایهکی سهیرم به سههر هاتوو، ئەوسا چەند ناوی تایبەت لەو نامەیهی بۆ تۆم ناردوو بکوژینهوه و هەشت دانە لەبەر بنوسهوه و بێنێره بۆ پوژنامهکانی ماریسهی و بۆردو و لیۆن و بروکسل و شارەکانی تر. پاش دە پوژ ئەو دەسنووسەش چاپ بکە و یەکەم ژمارە ی بە ناوێشانی جەنابی مارکیز دولامۆل بێنێره و پانزە پوژ دوا ی ئەوهش ژمارەکانی تر بە شەو هەڵدە ناو مالهەکانی قێریر.»

ئەم یاداشته کورته، ژوولیهن بۆ سهلماندنی بێتاوانی خۆی و وهکو چیرۆک نووسیبوو و فۆکەش بۆی نەبوو بیکاتهوه، مەگەر ئەوهی شتیکی ڕوو بدات. نامەکه وا نووسرابوو که متر بێتته هۆی ئابرووچوونی مادمازیل دولامۆل. بەلام ژوولیهن پاش هەموو ئەم شتانهش، دۆخی خۆی لەم یاداشتهدا، بە شیوهیهکی راستگۆیانه نووسیبوو.

کاتیکی که ژوولیهن نامەکانی خۆی داخست و ناردنی، زەنگی شیو لێدرا. ئەم زەنگه دلێ لەرزاند. ئەندیشهی له ناو قهیرانی ئەو چیرۆکه تازهیهدا که نووسیبوو، مهلهی ئەکرد، بهر له ڕوودانی ڕووداوهکه تووشی ههستی به ئازار و دلتهزین ببوو. خۆی بێنیوو که کهوتوته دهست خزمهتکاران و دهست و قاچیان بهستوتهوه، بردوویانه بۆ ژێرزهمین و پهڕۆیهکیان له دهمی ئاخنیوه. لهوئێرته ئۆکریک ئاگای لێی بوو و ئەگەر لای ئەم بنه ماله خانهدانه گرنگ بوايه، که ئەم ڕووداوه کۆتاییهکی کارهساتاوی ههبێ، ئەوا زۆر ئاسان بوو بهو ژههرانهی که ههچ شوینهواریکی لێ بهجێ نامێنێ، کۆتایی به ههموو شتیکی بهینن. ئەوسا ئەیانوت به نهخۆشینیک

مردووه و تهرمی بیگیانیاں ئەبردهوه بۆ ژوورهکهی.
 ژوولیهن که وهکو شانۆنوسیکی دراماتیک کهوتیویه بن
 کاریگهری شانۆکهی خۆی، کاتیک که چووه ناو هۆلی ناخواردن
 بهراستی شله ژابوو. سهیری هه مو ئەو خزمه تکارانهی ئەکرد
 که جلی فهرمی خۆیان له بهر کردبوو. کهوته هه لسه نگاندنی
 پوخساریان. به خۆی ئەوت: «کام له م کهسانه یان بۆ هیرشی
 ئەمشه و هه لێژاردووه؟ بیره وه ریبه کانی هانری سه بهم له ناو ئەم
 بنه ماله یه دا ئەوهنده زیندووه و له سه ر زمانه، که کاتی سووکایه تی
 پیکردن، زیاتر له که سانی هاوشانی خۆیان جه ربه زه یان ئەبێ.
 بۆ خویندنه وهی نه خشه کانی ئەم بنه ماله یه له چاوه کانی مادمازیل
 دولامۆلدا سه یری کرد. ماتیلد رهنگ به پروویه وه نه مابوو و
 هه ر له پوخساره کانی سه دهی ناونجی ئەچوو. ژوولیهن هه رگیز
 رواله تیکی ئاوا مه زنانهی پیوه نه دیوو. بهراستی جوان و به سام
 بوو. ژوولیهن شه یدای بیوو. به خۆی وت: «پوخساری رهنگ
 په ریوی نیشانهی پلانه مه زنه کانییه تی!»

پاش نانی شیوان، له خۆرا ماوه یه ک له ناو باخ پیاسه ی کرد.
 مادمازیل دولامۆل دهر نه کهوت. بیگومان ئاخافتن له گه ل ئەم کچه
 دلێ ژوولیهنی له بن باریکی گران رزگار ئەکرد.

بۆ ئەبێ ددانی پیا نه ئی. ئەترسا و له بهر ئەوهی برپاری دابوو
 که به کاریک هه لیبسێ، به بێ شه رم خۆی دابوو به ده ست ئەم
 هه سته وه. به خۆی ئەوت: «ئه گه ر کاری چالاکییه که پیویست به
 ئازایه تی هه بێ، ئەم هه سته ی ئیسته م ئیتر گرنگ نابێ.» رۆیشت
 بۆ ئەوهی شوینی په یژه که و قورسییه که ی هه لسه نگینی.

به پیکه نینه وه وتی: «که ره سه ی وا هه یه که به کاره یانی له
 چاره نووسم دا نووسراوه! لیره ش وه کو قیریر ئەبێ به کاری به ینم.
 جیاوازی چیه؟» ئەوسا ئاخیکی هه لکیشا و وتی: «ئهو پۆژانه

ناچار نەبووم خۆم لەو کەسە بپارێزم کە گیانم بۆ ئەو ئەخەمە
 مەترسییەوه. جا چ جیاوازییەکیش لە نێوان مەترسییەکاندا هەیە؟»
 «ئەگەر لە ناو باخەکانی جەنابی دورینالدا بکوژریم، توژیکیش
 نابێتە هۆی ئابرووچوونم. بە ئاسانی مردنەکەم ئەئالۆزینن. لێرە
 چیه چیرۆکی نەفرەتبار لە هۆلی تەلارەکانی دوشۆن و دوکەیلۆس
 و کۆشکی دوریتز و ئەوانی تر و لە هەموو شوێنیک بڵاوناکەنەوه:
 من لە بەرامبەر بەرەى داها توودا وەک خێو و دێو ئەناسریم.»

لە کاتی گالتهکردن بە خۆیشی بە پێکەنینەوه وتی: «ماوهی دو
 سێ ساڵ... کێ بێتاوانیم ئەسەلمین؟! گریمان فۆکە تەوسنامەى
 پاشمەرگم چاپ بکات و بڵاوی بکاتەوه، ئەم کارەش لە ریسواییەکی
 تر زیاتر نییە. سەیرە! بۆ مالتیک رینگەمیان داوم، کەچی من پایشتی
 چاکە، لەبری ئەو هەموو میواننەوازییەى لەم ماله بینیومە و لە
 بەرامبەر ئەو هەموو میهرەبانییە دلاوایهدا، تەوسنامەیان لە سەر
 بڵاو ئەکەمەوه! هێرش ئەکەمە سەر ئابرووی ژنان! ئاھ! هەزار
 جار وەتر، خۆزگە هەلخەلابیتم!»

شەویکی غەددار بوو.

یه کی یاش نیوہ شهو

باخ بهر بهرین جوون
 سدا ته وه ختییک جوو به گه لاله ی
 گه شن خوژهن کرا جوون. ماره خت ته مه خیان به لام
 سه سه سال جوون. جوانییه کی لاهاییی له و خاوه اهه جوو!
 (ماسینگر)

له و کاته دا که بو هه لوه شان هوه ی برپاره که ی خو ی خه ریک
 بوو نامه یه کی تری بو فوکه نه نووسی، کاتژمیر یانزه جار لیی دا.
 له ژووره که ی هاته دهره وه و دهرگای داخست، کلپله که ی به
 دهنکه دهنکه وه له قفله که دا سووراند، وای بیر نه کرده وه خه ریکه
 دهرگا له سهر خو ی دائه خات. له سه رخو که وته گه پان بو بینینی
 خانووه که و له پیش هه مووشیانه وه قاتی چواره م که شوینی ژیانی
 خزمه تکاره کان بوو. هیچ شتیکی نائاسایی له ئارادا نه بوو. یه کییک
 له خزمه تکاره کانی خاتوو دولامول میوانی نه دا و نوکه ر و کاره که ر
 به خو شیییه وه خه ریکی خوار دنه وه بوون. ژوولیه ن بیری کرده وه:
 «نه مانه ی به م جو ره پیئه که نن، پیناچی له ریزی نه وانه دا بن که
 بو شه پی شه و دیاری کراون. چونکه نه گه ر وا بووایه نه بو زیاتر
 ئاگایان له خو یان نه بوو.»

پویشت و له سووچیکی باخه که وه ستا. نه گه ر نه خشه یان
 نه وه بی به بی ئاگاداری خزمه تکاره کان نه و کاره بکه ن، نه وانه ی
 که نه بی بدن به سهر من دا، نه بی له سهر دیواری باخه که وه

خۆیان هەڵدەنە ژوورەوہ.

ئەگەر مارکیز دو کرۆزنووا لەم کەین و بەینەدا هەلنەچوو، ئەبێ ئەوہ بزانی کە پیش ئەوہی بچمە ژوورەکەوہ ئەبێ، پەلامارم بدەن. چونکە ئەمە بە قازانجیانە و ئەو کچە ی ئەبێ شووی پێبکات کەمتر ئابرووی ئەچی.

وہک سەربازیک کە بیەوی هەلومەرجی بەرە ی جەنگ تاوتوی بکات، کەوتە لیکۆلینەوہ. بیری کردەوہ: «ئابرووم لە ئارادایە. ئەگەر هەلەیکە تر بکەم و دیسانیش بە خۆم بلیم کە ئاگام لەم لایەنە نەبوو، لە بیانووھێنانەوہیک زیاتر نابێ.»

ئاسمان بە شیوہیەکی بێبەزەیی سامال بوو. لای یانزە، مانگ ھەلات و نیو کاتژمێر پاش نیوہشەو، بەرخانی تەلارەکە ی بە تەواوہتی ڕووناک کردبوویەوہ کە ئەپرۆوانی بە ڕووی باخەکەدا. ژوولین بە خۆی ئەوت: «ئەم کچە شیتە!» کاتیک کە زەنگی یەکی نیوہشەویشی لیدا، پەنجەرەکانی ژووری نوربیر ھیشتاش ڕووناک بوون. ژوولین لە ھەموو ژیانیدا ئەوہندە نەترسابوو. جگە لە مەترسییەکانی کارەکە ھیچی نەئەبینی و ھیچ ھاندەر و خولیا یەکی نەبوو.

چوو پە یژە گەرەکە بەینێ. پینج خولەک ڕاوەستا بو ئەوہی ئەگەر ھات و ژیان بوویەوہ. یەک و پینج خولەک پە یژەکە ی نا بە پەنجەرە ی ژوورەکە ی ماتیلدەوہ. دەمانچە بە دەست، ئارام ئارام سەرکەوت. لەوہی کە پەلاماریان نەداوہ، سەری سووڕ ماوو. کە گەیشتە بەر پەنجەرەکە بە ئەسپایی کرایەوہ.

ماتیلد بە ھەژانیکی فراوانەوہ پئی وت:

—تۆی؟ یەک کاتژمێرە چاوم لە ھەلسوکەوتی تۆیە.

ژوولین زۆر شلە ژابوو. لە میانە ی ئەو ھەلچوونەدا بە خۆی وت، ئەبێ جەر بەزە ی ھەبێ. ئەوسا لیبرا ماتیلد بگریتە باوہش.

ماتیلد به توورهبییهوه پآلی پئوه نا و وتی: «ئوهه چیهه؟!»
 ژوولیهن که پئی خۆش بوو دوورخراوتهوه، به پهله پروانییه
 دهوروبه ری خۆی. مانگ ئهوهنده به تریفه بوو که سیبه رهکانی
 ناو ژووره کهی توختر کردبوو. لای خۆی وتی: «بۆی ههیه لیره،
 ههندی کهس شارابیتهوه و من نه توانم بیانینم.»

ماتیلد که له دۆزینهوهی بابه تیک بو گفتوگۆ شادمان بوو، وتی:
 —گیرفانت چی تیایه؟

به شیوهیهکی سهیر په ریشان بوو. هه موو ئه و سۆز و شهرم
 و دهعییه به خۆرسک له کچیکی خانه دان دا ههیه، هه ره هه مووی
 سهری هه لدا بوویهوه و ئهوی ئه شکه نجه ئه دا.
 ژوولیه نیش که له دۆزینهوهی بابه تیک بو گفتوگۆ وهک ئه و
 شادمان بیوو، وه لآمی دایه وه:

—هه موو جۆره چهک و ده مانچه یه کم بییه.
 ماتیلد وتی:

—ئه بی پهیژه که لابه رین.

—پهیژه که زۆر قورسه و پهنگه شووشهکانی هۆلی خوارهوه
 یان قاتی نیوان سهر و خوار بشکینن.

ماتیلد که به بیهووده ئه یویست به دهنگیکی ئاسایی قسه
 بکات، وتی:

—نابی شووشه بشکی. ئه توانین په یژه که به هۆی گوریسیکه وه
 که له یه کهم پیپیلکهی ئه به ستین، بخه وینین. من هه میسه له ماله وه
 گوریسم ههیه.

ژوولیهن لای خۆی وتی: «ئهمهش ئه و ژنه ی که شهیدا بووه و
 به پاشکاوی داوی ئه وین ئه کات! ئه م هه مووه خه مساردی و بیر
 و ئاوهزه به باشی پیشانی ئه دا، هه رچه ند گه وجانه پیم وایه به لآم
 به سهر مارکیز دو کرۆزنووادا زال نه بووم. باسه که لیره دایه که

من جىڭكەي ئەوم گرتۆتەوۋە و ھىچى تر. راستەكەي چ جياوازييەكى ھەيە؟ مەگەر من ھەزى لىئەكەم؟ سەرکەوتنى من بەسەر ماركىزدا لەو ھەدايە كە ماركىز لەو ھى يەككى تر جىڭكەي بگرېتەو، توپرە ئەبى و ئىستەش كە ئەبىنى من جىڭكەم گرتۆتەو، زۆرتريش توپرە ئەبى. دوپشەو لە كافەي تورتۆنى، بە بيانوى ئەو ھى نامناسپتەو بە چ دفرەيەكەو تى ئەپوانىم! پاشان، لەبەر ئەو ھى كە نەيتوانى بە تەواو ھتى خۆي گىل بكا، بە شىو ھەيەكى دىرندانە سلاوى لىكردم. ژولپەن گورىسەكەي بەستبو بە يەكەم پىپىلكەي پەيژەكەو ۋ بە ئارامى دايئەبەزاند. بۆ ئەو ھش پەيژەكە نەدا لە شووشەكان، زۆر بەسەر محاجەرەي بالكونەكەدا شوپر بپو ھەو. بىرى ئەكردەو ئەگەر يەككى لە ژوورەكەي ماتىلد خۆي شارديتەو، ئىستە كاتىكى لەبارە بۆ كوشتنى. بەلام بىدەنگىيەكى قول، بەردەوام پالى بەسەر ھەموو لايەكدا كىشابوو.

سەرى پەيژەكە داي لە عەرز. ژولپەن تۋانى لاي گولە ناوازەكانەو، لاي دىوارەكەو پالى بخت.

ماتىلد وتى:

— ئەگەر دايكەم بىبىنى گولە جوانەكانى شىلراو، چى ئەلى؟

ئەوسا زۆر ئارام و ھىور وتى:

— ئەبى گورىسەكە فرى دەين. ئەگەر ئەو گورىسە بىبىن بەرەو

بالكونەكە دىرېژ بوو ھتەو، خۆ ناتوانىن بلىن ئىمە نەبووين.

ژولپەن بە دەنگىكى شوخ و ھەك لاسايى كردنەو ھى دوپرەگەكان (يەككى لە خزمەتكارەكان لە سەن دومىنىك لەدايك

ببوو) وتى:

— ئەي من چۆن بپۆمەو ھە؟

ماتىلد كە لەم بىرەي خۆي شادمان بپوو، وتى:

— تۆ لە دەرگاۋە ئەپۆيتەو ھە.

پاشان له دلّی خوئی دا وتی: «ئۆف! ئەم پیاوه چهنده شیاوی
ئەوینی منه!»

ژوولیهن گوریسه که ی هه‌لدا بو ناو باخ. ماتیلد قوئی گووشی.
ژوولیهن ههستی کرد له ناو په‌نجه‌ی دوژمن دا گیری کردووه.
خه‌نجهری پراکیشا و به‌خیرایی سوورا. ماتیلد ههستی کرد ده‌نگی
کرانه‌وه‌ی په‌نجهره‌که‌ی بیستووه. رامابوو. ورته‌ی نه‌ئه‌کرد. مانگ
سه‌رتاپایانی روون کردبوویه‌وه. کاتی‌ک که ده‌نگه‌که ئیتر نه‌بیسرا.
خه‌میان نه‌ما.

جاریکی تر دل‌ه‌راوکه دهستی پیکرده‌وه و ئەمجاره‌یان خشه له
هه‌ر دوو لاوه بوو. ژوولیهن دل‌نیا بوو که ده‌رگا به‌هه‌موو کیلون
و ئەلقه‌پیزی‌وه داخراوه. ئەیویست سه‌یری بن قه‌ره‌ویله‌که بکات،
به‌لام نه‌یه‌و‌ی‌را. بۆی هه‌بوو یه‌ک دوو خزمه‌تکار له بن قه‌ره‌ویله‌که
خۆیان شار‌دیته‌وه. سه‌ره‌نجام له‌وه ترسا له داها‌تو‌دا لۆمه‌ی
خۆی بکا، بۆیه پاریزی نایه لاوه و پروانییه ژیر قه‌ره‌ویله‌که.
هه‌موو ئەو دل‌ه‌راوکی و شله‌ژانه که له مه‌زنت‌ترین شه‌رم و
ئا‌پ‌رووه سه‌رچاوه ئەگرئ، به‌سه‌ر ماتیلدا زال ببوو. له بار و
دۆخی خۆی ئەترسا.

سه‌ره‌نجام وتی:

— نامه‌کانت چی لیکردم؟

ژوولیهن له دلّی خوئی دا وتی: «چ ده‌رفه‌تیکی باشم
ده‌ستکه‌وتوو که پیلانی ئەم به‌پیزانه، ئەگه‌ر له‌م ده‌ورو به‌رانه
خۆیان هه‌شار دابئ، هه‌لوه‌شینمه‌وه و خۆیشم بۆی ده‌ربچم.»

— کاغەزی یه‌که‌م له ناو ئینجیلیکی پرۆتستانی شارده‌وه و
فایتوون هه‌تا ئیسته زۆر لی‌ره دووری کردۆته‌وه.

کاتی‌ک که خه‌ریکی گێرانه‌وه‌ی ئەم ورده‌کاریانه بوو، زۆر
به‌پوونی و به‌جۆری‌ک قسه‌ی ئەکرد که بگاته گوئی ئەوانه‌ش

كە پەنگە لە ناو دۆلابە تەختە مەهاگۆنپەكان خۆيان شارادىتەو.ه.
ژوولپەن نەيوپرابوو ئەم دوو دۆلابە بگەپى.

— دوو نامەكەى تىرىشم دا بە پۆستخانە و ھەردووکیان بە
ھەمان پىگەى نامەكەى پېشوو دا پۆشستوون.
ماتىلد، بە سەرسووپمانەو و تى:

— ئاھ، خواپە گيان! ئەو ھەموو قايىمەكارىپە لەبەر چى؟
ژوولپەن لە دللى خۆى دا و تى: «چ سوودىكى ھەپە ئەگەر
سەبارەت بەو شتانە درۆى لەگەل بگەم؟ ئەوسا ھەموو گومان و
دردۆنگى خۆى لە بەرامبەر ئەو دا بۆ گىراپەو!»
ماتىلد بە دەنگىك كە لاپەنى شىتى تىايدا زىاتر بوو ھەتا ئەوین
و خۆشەوېستى، ھاوارى كرد:

— كەوابى ھۆى ساردى نامەكانى تۆ لەبەر ئەمە بوو؟!
ژوولپەن ھەستى بە گۆرانى ئەم شىو و تنە كرد. بەكارھىنانى
وشەى تۆ كە نىشانەى دۆستى و نىكپى، دىوانەى كرد. يان
لانپكەم بەدگومانىپەكانى پەواندەو. ئەو كچەى كە ئەوئەندە جوان
بوو و ئەو ھەموو پىزى لە دللى ئەمدا ئەھەژاند، بە پاشكاوى لە
ئامىزى گرت. ژوولپەن، ئەمجار بەو توندپىپەى جارى يەكەم پالى
پىو نەنرا.

وھكو پابوردوو، وھك لە بزانسۆن، لە لای ئەماندا، پەناى بردە
بەر بىرەوھرى خۆى و چەند پستە لە جوانترىن شىعەرەكانى نۆقىل
ھىلوازى لەبەر بۆ و ت.

بە بى ئەوھى گوى لە گوتەى پابگىرى، وھلامى دراپەو:
— دللىكى پىاوانەت ھەپە. وېستم جەربەزەت تاقى بگەمەو و
دان بەو دا ئەنپم. يەكەم بەدگومانىپەكانى تۆ و ئەم لىپرانە و ئەم
بوپىپە پىشانى ئەدات كە زىاتر لەوھى من پىم وا بوو، جەربەزەت
ھەپە.

ماتیلد ههولییتهدا که به شیوهیهکی دۆستانه و زۆر نزیک راناوی تو به کار ببات. ئەوهندهش گرنگی بهم لایهنه ئەدا خودی بابهتهکهی لا مه بهست نه بوو. ئەم ره چا و کردنه ی شیوهی دۆستانه که له لایهنی ئەوین و خۆشهویستی بیوهری بوو، هیچ چیژیکی به ژوولیهن نه ئەدا. ژوولیهن زۆری پێ سهر بوو که ههست به بهخته وهری ناکات. سه ره نجام بو ههستکردن بهم شادییه، په نای برده بهر هۆش و ئاوهزی خۆی. ئەیبینی له لای ئەو کچهی که ئەوهنده به دهعیه و دهماره و هه رگیز به بی دلنیا بوون په سنی کهس نادا، ریز و پلهیهکی ههیه. بهم به لگانده، به و بهخته وهرییه که هیشته که بو دفره و که سایه تی ئەو مایه ی چیژ و شادمانی بوو. له راستی دا ئەم بهخته وهرییه، ئەو شادییه دهروونییه نه بوو که هه ندیچار له تهنیشت خانوو دورینالدا ههستی پیکردبوو. هیچ سۆزیک له و ههسته سه ره تاییانه دا نه بوو و ئەوهی هه بوو، هه ژاوترین بهخته وهری خۆپه رستانه بوو، ژوولیهن له هه موو شت زیاتر، به رزه فر بوو! سه ره له نوێ، باسی ئەوانه ی کردهوه که گومانی لییان هه بوو و چ نه خشه یه کی بو به رگری کیشابوو. له کاتی قسه کردنیش دا له بیرى که لک وه رگرتن له سه ره که وتنی خۆی بوو. ماتیلد که هیشتايش دلّه پرا و که ی هه بوو و له و کاره ی کردبووی ترس دایگرتبوو، ئەتوت له دۆزینه وهی بابه تیک بو گفتوگو شایگه شکه ببوو. زۆر باسی یه ک بینینه وه کرا. ژوولیهن له و هۆشمه ندی و بویرییه ی له م دیداره دا پیشانی دا، زۆر شادمان بوو. سه روکاریان له گه ل که سانیک بوو که زۆر پۆشنین بوون. تانبو، به بی گومان سیخوړ بوو، به لام خو ماتیلد و ئەویش که م ئەزمون نه بوون. چی له وه ئاسانتر بوو که له په رتوو کخانه ژوان بکه ن و به ئاسانی هه موو شت هه ر له وێ به یه ک بلین.

ژوولیهن ئەیوت:

—من، بە بێ ئەوەی هیچ گومانێک بەدی بهێنم، ئەتوانم لە هەموو سووچ و قوژبێکی ئەم کۆشکە، تەنانەت لە ژوورەکەى خاتوو دولامۆلێش دا ببینریم.

بۆ چوون، بۆ ژوورەکەى ماتیلد ئەبوايه بەناو ژوورەکەى خاتوو دولامۆلەوه تێپەرپێ. ئەگەریش ماتیلد وای پێ باش بوايه که هەمیشە بە پەيژە بچیت بۆ لای، بەدنیایی و بە شادمانییەوه ئەیتوانی بەم مەترسییە بچکۆلانەیه هەلبسێ.

ماتیلد که گویى لە قسەکانی ژوولیهن پراگرتبوو، لەم دارەتى سەرکەوتنەى لەویدا ئەبینی رەنجابوو. بە خۆى ئەوت: «کە وا بوو ئەو خاوەن دەسەلاتى من!» ئاوا زوو پەشیمان ببویەوه. بێر و هۆشى لەو سەرشیتیە ئاشکرایەى که کردبووی، ئەترسا. ئەگەر بیتوانیایە، بە بیگومان خۆیشی و ژوولیهنیشی تیا ئەبرد. ئەوساش که ساتیک بە هیزی ئەفان، دەمی پەشیمانیهکانی دەروونی ئەبەست، سۆز و شەرمی رەنجاوێ خەمگینی ئەکرد. ئەم دارەته ترسناکەى ئیستە هەببوو، تەنها یەك تۆزیش پێشبینی نەکردبوو.

ئاخرەکەى بە خۆى وت: «سەرەپای ئەمەش ئەبێ قسەى لەگەڵ بکەم. ئەمە دابەکەیهتى. ئەبێ لەگەڵ دلداری خۆم قسە بکەم.» ئەوسا وەکو ئەوەى ئەرکیک لە سەر شانی خۆى لابه‌رئ و بە سۆزیکەوه که زیاتر لە وشەکان دا هەبوو تا لە دەنگى دا، هەموو بپرایە جۆراوجۆرەکانى لەم پوژانەى دواى دا گرتبووی، دانه دانه بۆی گێپرایەوه.

پێشتر لای وا بوو ئەگەر ژوولیهن بویرئ، بە پەيژە و بە هەمان شیۆه که فەرمانى دابوو، بێ بۆ ژوورەکەى، سەر و گیانی بکات بە قوربانى. بەلام هەرگیز نەبووه که بابەتیکى ئەوەندە پڕ لە سۆز بە شیوازیکی ئەوەندە ساردوسر دەر بپردرئ. تا ئەو ساتە، ئەم ژوانە دلدارانەیه، سارد و سەهۆل بوو، وەها بوو که ئەوینی لەبەرچاوى

مروّف ئەخست. بۆ كچىكى ناپارئىز چ وانەيهكى باشى رهوشت بوو!
ئايە ئەهينئى ئايندەى خۆى بۆ كاتىكى ئاوهها بدۆپئىنى؟

پاش دوودلپهكى دريژخايەن، كه رهنگه چاوديرىكى پروالەت
بين به بهرهنجامى سهخترين رق و كينهى دابنى، سهبارەت به و
سوژهى كه ژن بهرامبەر دفرهى خۆى دا وا له ئەستۆى، ئەوندە
ئوستادانە رادهستى كرد، كه سهرهنجام ماتيلد بوو به دلپهرى
دلخواز و ميهرهبانى.

راستهكهى، ئەو ههّلچوون و داچوونە ئەويندارانهيه تا رادهيهك
زادهى دهستكرد و ئەنقهست بوو. ئەوينى ئاگراوى بهر له وهى بىي
به راستهقينه، نموونهيهكى لاسايى كردنه وه بوو.

مادمازىل دولامۆل پيى وا بوو كه ئەركىكى له پيئاوى خۆى
و دلدارهكهى دا جيپه جيئ ئەكات. به خۆى ئەوت: «كورپهى بيچاره
جهربهزهى وهك خۆى هه ر نييه. ئەبى بهخته وه ر بىي. ئەگينا من
كهسيكى بى كهسايه تيم.» به لام تا چ رادهيهك چهزى ئەكرد
به بهههه رۆژه رهشى هه ميشه يى خويشى بووه، ئەو پيداويستيه
گيانكىشهى تووشى ببوو، قه ره بوو بكاته وه.

سه ره راي ئەوهى به توندى هيرشى ئەكرده سه ر خۆى، به لام
توانيبوى به ته وا وه تى زمانى پيارئى.

هيج جوړه په ژاره و په شيمانيهك، خو شى ئەو شه وهى تىك
نه دا كه له لاي ژوليهن له بهخته وه ريش به رزتر بوو. خوايه
گيان! ئەم شه وه چ جياوازيهكى له گه ل ئەو لادانه بيست و چوار
كاتر مي ريهى فيريردا هه بوو؟! ئەوساش كه بى ئەندازه له دادوهى
دوور كه وته وه، به خۆى وت: «ئەم دابه جوانهى له پارس ههيه،
هه موو شت، ته نانهت ئەوينيشى به با داوه.»

ماتيلد به بيستنى يه كه م دهنگ له ئاپارتمانى تهنيشته وه، كه
هى خاتوو دولامۆل بوو، ژوليهنى له يه كىك له دۆلابه مه زنه كانى

مەھاگۆنى دا شار دېبويىەو. لەم گەنجەيەدا بوو كە ژوولەين ئەو
بيرانەي كوردبويىەو. ماتىلد لەگەل داىكى چوو بۆ نوژى بە
كۆمەل. خزمەتكار پۆشتەن و ژوولەين پيش گەرانەوەي ئەوان بۆ
تەواوكردى كارەكانيان، تىي تەقاند.

سواری ئەسپ بوو و بۆ دۆزىنەوەي سووچىكى ئەھوون چوو
بۆ يەككىك لە لىپرەوارەكانى دەوروبەري پاريس. زياتر لەوەي
شادمان بى، سەري سوورمابوو. ئەو بەختەوەرييەي كە جار جارە
گيانى دائەگرت، وەكو بەختەوەري ئەفسەرىكى جەوان بوو كە بە
ھۆي كرادارىكى سەرسامەوە لەپەر لە لايەن فەرماندەوە كرابوو
بە سەرھەنگ. ھەستى ئەكرد بە پلەيەكى زۆر بالا گەيشتووە.
ھەموو ئەو كەسانەي پۆژى پيشوو، پلەيان لەو بەرزتر بوو، ئىستە
يان ھاوپايەي ئەو بوون يان لە خوار ئەوەوە بوون. بەختەوەري
ژوولەين، وردە وردە بەو رادەيەي كە دوور ئەكەوتەو، پەرەي
ئەسەند.

ئەگەر ئەو پۆژە ھىچ شوينەواریكى خۆشەويستى لە گياندا
نەبوو، لەبەر ئەو بوو كە ماتىلد، ھەرچەند رەنگە ئەم قسەيە
سەيريش بى، ھەموو كارەكانى وەكو ئەركىك راپەراندبوو. لە
ھەموو رۆوداوەكانى ئەو شەو، لەبرى ئەو چىژ و خۆشبيەي
لە چىرۆكەكاندا ئەيگىرنەو، جگە لە نەنگ و بەدبەختى، ھىچى
نەدیبوو و ھىچ رۆوداووىكى چاوەرواننەكراویش ديسانەو جگە لەم
نەنگ و بەدبەختىيەي، بەچاوەبىنبوو.

لە خۆي پرسى: «بلىي بە ھەلەدا چووبم؟ بلىي شەيداي نەبم؟

شمستیرما کونه

ئیسسته ئهجره ههتهرجم: ئیسسته کاتیهتر،
له وهتهی خهخهه جه واخای ههتهر جوونه.
توانجی چاکه له مژگی خراپه خوی تاوانیکه!
(دون ژوان، ۱۳)

ماتیلد له سهه سفرهی شیو نه بینرا. شهو بو تاویک هات بو
هۆلهکه، بهلام سهیری ژولیهنی نه کرد. ئەم پهفتارهی لا سهیر
بوو. ژولیهن لای خوی وتی: «من له م داب و نه ریته تیناگه م!
دیاره هۆیهکی ههیه.» سههه پای ئەمهش چونکه زور مهراقی
بوو، کهوته ههلسهنگاندنی سیمای ماتیلد. نهیتوانی ئەوه له خوی
بشاریتهوه که ماتیلد پوخساریکی سارد و به دخوازی ههیه. ئەم
ماتیلده ئەوهی دویشه و نه بوو که به راست یان به ناراست تووشی
ئەو ههژان و هه لچوونه ببوو و، دارهتهکهی ئەوهنده به هیز بوو، له
راست نه ئه چوو.

به یانی ئەو پۆژه، دووبه یانی ئەو پۆژه دیسانه وه هه روا
سارد بوو. نه یه پروانییه ژولیهن، ههه گویشی لی نه بوو. ژولیهن
که دژوارترین ههژان رایهتهژهند، له وههستی سههههوتن و
بردنهوهی که پۆژی یه کهم ئەوی شاد کردبوو، ههزار فرسهنگ
دووهر که وتبوویه وه. به خوی وت: «نهکا به پیکهوت گه پابیته وه
بو دینداری؟» بهلام ئەم قسهیه بوچوونیککی ورده بورژوازیانه بوو
به رامبهه به ماتیلدی له خۆپازی.

ژووليهن بيري كردهوه: «ئەم كچه له لايەنه ساكارهكانى
ژياندا ئەوهنده بپرواي به دين و ئاين نيبه. ئاينى خوښ ئەوى
چونكه قازانجى زۆرى بۆ چينهكهى ههيه.»

«بهلام مهگەر ناکرئ له بهر ناسكى و سۆزى ژنانه له و
ههلهيهى کردوويهتى، پهشيمان بوويتهوه؟» ژووليهن خۆى به
يهكەم دلدارى كچه ئەزانى.

جارىكى تر به خۆى ئەوت: «بهلام ئەبئ ئەوهش بلیم كه
ههچ شتىكى ساده و ميهرهبان و نهرم و نيان له ههلو سهكهوتىدا
نیه. ههركيز له وه خۆپهسه ندر نه ميبينهوه. نهكا به چاوى سووك
سهيرم ئەكا؟ دوور نيبه ئەوهى له بهر من کردوويهتى به هوى نزمى
بنه ماله كه مه وه پهشيمان بوويتهوه؛ لئى ئەوه شئته وه.»

ژووليهن به ميڤشكىكى پپر له ده مارگرژى كه له پهرتووك
و بيره وه ريبهكانى قيرير قيرى ببوو، له ئەنديشهى دلبريكي
ميهرهباندا له شهقهى بالئ ئەدا كه له و ساته وه بۆته هوى
بهخته وه رى دلبره كهى، ئيتير بير له خۆى ناكاته وه. له م كهين و
بهينه شدا، ماتيلد لئى توپه بوو!

به پئى ئەوهى كه ماوهى دوو مانگ بوو كچه دلتهنگ نه ئەبوو،
په ژاره دايه ئەگرت، ژووليهن به بئ ئەوهى ههست به و لايهنه
بكات، مه زنترين خاله ئەرينيهكانى خۆى، له لاي كچه له دهست
دابوو.

له و لاشه وه، مادمازئل دولامۆل كه يه خسيرى په شترين خه م
و په ژاره ببوو، به خۆى ئەوت: «ئاغەم بۆ خۆم كپيوه! كانگاي
شه ر هه، به ه بهه! بهلام ئەگەر دفرهى بريندار بکه م، به بيگومان
له ريگهى دركاندى چۆنيهتى په يوه نديمانه وه تۆلەم لئ ئەكاته وه.»
ماتيلد ههتا ئەو پوژه خو شه ويستى نه ببوو و، له م قوناغەى
ژياندا كه تهنانهت مروقى به خوړسك ساردوسپريش ئەبزوينئ بۆ

ئەندىشەى شىرىن و پر له مىهر، ئەم تووشى دلته زىنتىر بىر و ئەندىشە ببوو.

«ئەم كابرايه دەسه لاتىكى بى سنورى بەسەر مندا هەيه. لەبەر ئەوەى كه برۆاى بە ترس و تۆقاندن هەيه، ئەگەر زۆرى بۆ بهينم، رەنگە بە شىوہيهكى بىبەزىيانە سزام بدات.» تەنھا ئەم يەك بىرە بەس بوو بۆ ئەوەى مادمازىل دولامۆل بکەوئىتە سووکايەتى پىکردنى. جەربەزە، يەكەمىن و گەرەترىن ئەدگارى گيانى كچە بوو. بەلام هەرچەند پىي وا بوو هەموو ژيانى خۆى كردوو بە قومارىكى شىر يان خەت، هىچ شتىك نەيئەتوانى گيانى بەهژىنى و لەو پەژارە و خەمۆكيبەى بەردەوام سەرى هەلئەدايەوہ رزگارى بكات.

پوژى سىبەم، مادمازىل دولامۆل لىپرابوو سەبرى نەكات. ژووليهن پاش نانى شىوان كەوتە شوينى بۆ هۆلى بىلياردەكە. ئەم كارە بە ئاشكرا دژى ويستى مادمازىل دولامۆل بوو.

ماتىلد بە توورەبىيەكەوہ كه بە زۆر پىشى پىگرتبوو، پىي وت: —بەلى، جەناب؟ پىت وايە خاوەنى منى كه بە پىچەوانەى حەزى ئاشكراى من ئەتەوئى لەگەلم بدوئى؟! ئەزانى لەم دنيايەدا كەس ئەوہندە بوئر نەبووہ؟

هىچ شت بە ئەندازەى وتووئىژى ئەم ئاشقە و باشقەيە بەتام نەبوو. بە بى ئەوەى هەست پىيكەن، دژترىن رق لە دلياندا ئەجوشا. چونكە هىچكاميان گيانى لىبورديان تيانەبوو. جگە لەمەش هەردووكيان گىرۆدەى داب و نەرىتى كۆمەلگەى ئارىستۆكراتەكان بوون، هەر زوو بە يەكيان وت كه تازە هەتا ماون نىوانيان تىكچووہ.

ژووليهن وتى:

—سوئند ئەخۆم هەتا پوژى كۆتايى رازادارت بم. ئەگەر لە

ئەنجامى ئەم گۆرپانە زۆر بەرھەستەدا زيان بە تۆ ناگات، ھەتا ماوم وشەيەكت لەگەڵ نالئيم.

سەرىكى بە پېزەوہ بۆ دانەواند و پوئىشت.

ژوولپەن ئەو كارەى كە بە ئەركى خۆى ئەزانى، بە ئاسانى رائەپەپراند. زۆر دوور بوو كە خۆى بە ئەويندارى گيرۆدەى مادمازئيل دولامۆل بزانى. بيگومان، سئ پوژ بەر لەمە بە يارمەتى ئەو لە دۆلابە گەورە مەھاگۆنيەكەدا خۆى داشاردبوو. ھەزى لپى نەبوو. بەلام لەبەر ئەوہى كە ھەستى ئەكرد تا قامى قيامەت لپى داپراوہ، ھەموو شت بە خيراىى لە ناخدا بەراوہژوو ببوو!

بيروہەرى ستەمكارى وردە وردە كەمترين ھەل و دارەتى ئەو شەوہى كە راستىيەكەى ھيچ نەبىزواندبوو، ئەھىنايەوہ بەر چاوى. ھەر لەو شەوہدا كە جيابوونەوہى ھەميشەيى راگەيەنرا، ئەوہندەى نەمابوو كە ژوولپەن شئت و ھار بپى، چونكە ناچار بوو بە خۆى بلئ كە شەيداي مادمازئيل دولامۆل بووہ. ماملانئى سامناكى پاش ئەم دانپيانانە، ھەموو ھەست و نەستى خستە بن كارىگەرى خۆيەوہ.

دوو پوژ دواى ئەوہ لەبرى نازفرۆشتن بە ماركيز دو كپوژنووا ئامادە بوو بە دەم فرميسك دابارانەوہ خۆى ھەلداتە باوہشى. خوى راھاتووى لەگەڵ چارەپەشى، تيشكىكى دا لە ميشكى و برپارى دا بچئ بۆ لانگدۆك. جانتاي پپچايەوہ و بەرەو گاراجى ەرەبانەكانى پوئست كەوتە پئ.

كاتئك كە گەيشتە نووسينگەى پوئست، بە پئكەوتئكى سەير بوى دەرکەوت كە بەيانى ئەو پوژە لە فائتونى تولوز جئگە بۆ نەفەرئك ھەيە، خەرىك بوو ببوورئتەوہ. جئگەكەى گرت و بۆ ئەوہى جەنابى دولامۆل لە پوئىشتنەكەى خۆى ئاگادار بكات، كەرايەوہ بۆ تەلارى دولامۆل.

جهنابی دولامۆل چووبوویه دهرهوه. ژوولیهن که گیان له لهشی فریبوو، بۆ ئەوهی چاوه‌پړیی بکات، چوو بۆ پەرتووکخانه و کاتیک که مادمازیل دولامۆلی بینی نازانی چی به‌سه‌ر هات!
ماتیلد به بینینی ئەو، پوواله‌تییکی نەمرچی به‌خۆوه گرت که هیچ گومانئیکی بۆ ژوولیهن نەهێشتهوه.

ژوولیهن که له زۆری به‌دبەختی خۆی قه‌ڵس ببوو و له ئەنجامی ئەم پووداوه کتوپرەدا سه‌ری سووپ‌مابوو، له پووی لاوازییهوه، به‌ میهره‌بانترین شیوه که له ناخه‌وه دێته دهرهوه، پێی وت:
—واته ئیتر خۆشت ناویم؟

ماتیلد که له رق و توورپه‌یی‌دا ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر خۆیدا نەما‌بوو و ئەگریا، وتی:

—رقم له خۆمه که خۆم دا به‌ ده‌ست یه‌که‌م که‌سه‌وه له سه‌ر پیم سه‌وز بوو.

ژوولیهن نەپاندی:

—یه‌که‌م که‌س؟

ئەوسا گۆری به‌سته‌وه به‌ره‌و شمشیرئیکی کۆنه‌ی سه‌ده‌ی ناونجی که وه‌کو دیارده‌یه‌کی ناوازه له پەرتووکخانه هه‌ل‌واسرا‌بوو. ئەو دهرده‌ی که تۆزیک پێش وتنی رسته‌که‌ی به‌ مادمازیل دولامۆل له دلیدا بوو، ئیسته به‌ هۆی فرمی‌سکی نەنگ و ریسوایی له چاوانی ماتیلد دا‌ئه‌باری، سه‌د چه‌ندان ببوو. ئەگەر بیتوانی‌یه بیکوژئ، ئەبوو به‌ به‌خته‌وه‌رت‌ترین مرۆفی سه‌ر ئەم زه‌مینه‌.

کاتیک ژوولیهن شمشیره‌که‌ی به‌ زۆر، تۆزیک له کێلانه‌که‌ی هینابوویه دهره‌وه، ماتیلد که له هه‌ستی‌کی ئاوا تازه شادمان ببوو، به‌ شیوازی‌یکی پر له دفره بۆ لای چوو. فرمی‌سکی چاوه‌کانی قه‌تیس ببوو. ژوولیهن به‌ خیرایی که‌وته‌وه بیرى خودانه‌که‌ی، جهنابی دولامۆل. به‌ خۆی وت: «من ئەمه‌وئ کچی ئەو بکوژم؟ حه‌ی

لهو بهزمه جوانه!» بۆ ئوهى شمشیرهكه هه‌لدا، خۆى بزواند. به خۆى وت: «بىگومان ماتيلد له بينىنى ئه‌م شاكاره‌ى كه شياوى مېلۆدرامايه، ئه‌دا له قاقاي پيگه‌نين.» له سايه‌ى ئه‌م ئه‌نديشه‌يه‌دا تووڤه‌يه‌يه‌كه‌ى به ته‌واوه‌تى دامركايه‌وه. وهك مه‌راق يان ڤه‌نگه بۆ دۆزينه‌وه‌ى په‌له‌يه‌كى ژه‌نگ، سه‌يرى ده‌مى شمشيره‌كه‌ى كرد، پاشان خسته‌يه‌وه كالانه‌كه‌ى و له‌وپه‌رپى بېده‌نگى‌دا دووباره هه‌ليواسيه‌وه به بزماره ڤرۆنزه زه‌رکه‌ف كراوه‌كه‌دا.

هه‌موو ئه‌م بېنه و به‌ره‌يه كه كۆتاييه‌كه‌ى زۆر ئارام بوو، ته‌نها يه‌ك خوله‌كى پيچوو. مادمازېل دولامۆل به سه‌رسووپمانه‌وه تېتى ئه‌ڤوانى. به خۆى وت: «ئه‌وه‌نده‌ى نه‌مابوو به ده‌ستى دلداره‌كه‌م بكۆژي‌م!»

ئه‌م بېره ئه‌وى برد بۆ جوانترين ڤۆژه‌كانى سه‌رده‌مى شارپلى نۆه‌م و هانرى سه‌يه‌م.

له به‌رامبه‌ر ژووليه‌ن‌دا كه خه‌رىكى هه‌لواسينه‌وه‌ى شمشيره‌كه بوو، به بى جوولّه وه‌ستا‌بوو. ئه‌و چاوانه‌ى ئه‌يانڤوانيه‌ ژووليه‌ن، ئيتير شوپىنى كينه‌ى تيا ديار نه‌بوو. ئه‌بى له هه‌ق لانه‌ده‌ين كه ماتيلد له‌و داره‌ته‌دا به‌راسته‌ى دلڤين بوو. هه‌رگيز ژنيك له‌دايك نه‌بووه كه‌متر له‌مه له له‌يستۆكى پاريسى بچى. (ئه‌م قسه‌يه توانجى گه‌وره‌ى ژووليه‌ن بوو له ژنانى ئه‌م مه‌له‌بنده).

ماتيلد له دلّى خۆى‌دا وتى: «ديسانه‌وه‌ش له به‌رامبه‌رى‌دا تووشى لاوازى ئه‌بم. دياره ئه‌مجاره پاش تيكشكانى دووباره و ڤيک له‌و كاته‌دا كه به تووڤه‌يه‌يه‌وه له‌گه‌لى ئه‌دوام، خۆى به خودان و خاوه‌نم ئه‌زانى.»

بۆيه له‌ڤر هه‌لات.

ژووليه‌ن له‌و كاته‌دا كه چاوى له هه‌لاتنه‌كه‌ى بوو، وتى: «خوايه، چه‌نده شه‌نگه! ئه‌مه هه‌ر ئه‌و بوونه‌وه‌ره‌يه حه‌فته‌يه‌ك به‌ر له‌مه به

هممو توندی و ههژانه وه خوی ههله دایه ئامیزم؟! ئه و ساتانه هه رگیز نایه نه وه! نایه نه وه و سوچی خومه! له و کاته دا که ئه و هه مووه کاری سه مه ره و سه راسا پرووی ئه دا، توژیکیش ئاگام لئی نه بوو. ئه بی دان به وه دا بنیم که زور گیل و زوریش به دبه ختم.»

مارکیز هاته وه. ژوولیه ن به په له رویشته که ی خوی پپراگه یاند. جه نابی مارکیز دو لامۆل وتی:

— بۆ کوئی؟

— بۆ لانگوۆک.

— تکات لئ ئه که م مه پۆ. تو کاری گه وره ترت به دهسته وه یه. ئه گه ر بریار بی بچی به لایه کدا، به ره و باکوور ئه بی. ته نانه ت، به زمانی سه ربازی، له کوۆشک ده سه به سه رت ئه که م. زور به جی ئه بی ئه گه ر له سی کاتژمیر زیاتر له کوۆشک دوور نه که ویته وه. بوئی هه یه هه موو ساتیک پیویستم پیته هه بی.

ژوولیه ن سه ریکی دانه واند و به بی ئه وه ی هیچ بلێت، چوه ده ره وه و مارکیزی له دنیا یه کی سه رسوورمان دا به جیه یشت. توانای ئاخافتنی نه بوو. گه راپه وه بۆ ژووره که ی و ده رگای له سه ر خوی داخست. له وی، ئازادانه سه بارت به چاره نووسی خوی، که وته ترش و خوی پیوه کردن.

به خوی وت: «واته ناتوانم ته نانه ت له کوۆشکیش دوور بکه ومه وه! خوا ئه یزانی مارکیز چه ند پۆژ له پاریس پامه گری! خواهه! چیم به سه ر دیت؟ ته نانه ت دوستیکیشم نییه راپۆژی له گه ل بکه م. په به ن پیرار ده رفه تم نادا یه که م په سه تم ته واو بکه م. کونت ئالتامیرا پیشنیازم پیته کا له پیلانیکدا به شداری بکه م.»

«سه ره پای هه موو ئه مانه ش من شیتم. خۆم ئه زانم، من شیتم!»

«کی ریگه یه کم پیشان ئه دا؟ چیم به سه ر دی؟»

ساته به بازاره گان

هه موویم بو نه گير پته وه،
به بچووكترين ورده كار پيه وه!
چاوه جوانه گان كه تيم نه روان،
خوشه ويستى نه بو يه كيكي تر خاشنكرا نه گان!
(شيلله ر)

مادمازيل دولامول گه شكه گرتبووى، جگه له به خته وه رى
كوژران، كه تا ئاستانه ي روڤشتبوو، بيري له هيچى تر نه نه كرده وه
و نه وهنده توند نه رووى كه به خووى نهوت: «نه م پياوه شياوى
نه وه يه خاوه ن دهسه لاتی من بى. چونكه تا نه و راده يه له خووى
نه وى كه خه ريك بوو بمكوژى. نه بى چه ن دانه له م جه وانه جوانكيله
ئاريس توكراتانه پيكه وه هه لشيلى تا نه وينيكى ئاگرينى واى لى
به دى بى.»

«نه بى دان به وه دا بنيم كاتيك كه چووه سه ر كورسييه كه و
شمشيره كه ي ريك وه كو خووى، به و جوړه ي كه پسپوړى رازاندنه وه
داينا بوو، نايه وه شوينى خووى، هه ر زور قوز بوو. جگه له مانه ش،
خو نه وهنده شيت نه بووم كه خوشم بوى!»

نه گه ر له و ساته دا، هوپه كى له بار و نه برومه ند بو ئاشت
بوونه وه پهيدا ببوايه، بيگومان ماتيلد به خوشييه وه نه م هوپه ي
نه قوسته وه. ژووليه ن كه ده رگاي ژوره كه ي له سه ر خووى
داخستبوو، جاريكى تر داخستبوو، تووشى نا ئوميديه كى دلته زين

ببوو. گیرۆدهی بیرى شیتانهی لهو ئەندیشهیه دا بوو که بکهوئى بهسه ر پاي دا. ئەگەر له برى خوچه شاردان له ناو ژووره کهى بچوايه بۆ سووچىكى چه په کى ناوباخ يان ناو ته لار به ملا و ئەولادا برۆيشتايه، بۆى هه بوو له دهر فه تى کدا هه لى کى ده سکه وئى که ئەو به دبه ختييه سامناکهى بکات به به چيژترين خو شبه ختى.

به لام ئەو پسپۆرپيهى که نه بوونى ره خنه يه له سه ر ژووليه ن، بيگومان ئەوى له و کرده وه به هادارهى ده ستدانه شمشير رانه گرت و له ئەنجامى ئەم هۆيانه دا، ئەو ديمه نه دلرپينهى شمشير راکيشان که تا ئەو راده يه له چاوى مادمازىل دولامۆلدا جوانى کردبوو، نه ئەهاته ئاراوه. ئەم هه وه سه که به قازانجى ژووليه ن بوو، به دريژايى ئەو رۆژه به رده وام بوو. ماتيلد له و ساته کورتانهى که به هۆيه وه ژووليه نى خو شو يستبوو، وي نه يه کى ئەفسووناوى له ئەندیشهى خوئى دا به ديه ينابوو و داخى بۆ ئەخوارد.

به خوئى ئەوت: «له راستيدا، ئەوينى من بۆ ئەم کوپه بيچاره يه له کاتزميرى يه کى به يانبيه وه ده ستى پيکرد که به په يژه هات بۆ ژووره که م و هه موو ده مانچه کانى له گيرفانى به روکى دا هه لگرتبوو و تا هه شتى به يانى به رده وام بوو. چاره کيک پاش ئەوه، کاتى نويز له سه نت قالير، به وه م زانى که ورده ورده خوئى به خاوه ن برپيارم ئەزانئى و ره نگه هه ولبدات به زور و ترساندن بمکات به فه رمانبه رى خوئى.»

پاش نانى شيوان، مادمازىل دولامۆل جگه له وهى خوئى له ژووليه ن نه دزييه وه، به لکو له گه ليشى دوا و تا راده يه ک داواى له ژووليه ن کرد له گه لئى بچئى بۆ باخ. ژووليه ن پيشى خو ش بوو. ئەم ئەزموون و تاقىکردنه وه يهى له ژيانى دا نه دييوو. ماتيلد به بئى ئەوهى خوئى ئاگاي لىبئى، سه باره ت به و ئەوينه ي تيايدا ئەبووژايه وه، سه رى دا نه وه واند. له پياسه کردن به ته نيشت ژووليه نه وه زور چيژى

وەرئەگرت و بە مەراقەوہ ئەپروانییە ئەو دەستانەى سەرلەبەیانى،
بۆ کوشتنى شمشىڤى راکىشا بوو.

پاش کارىكى وەها و پاش ئەو ھەموو پووداوەى کە پرووى
دابوو، نەئەلوا ئىتر باسى گەفتوگۆکانى پىشوويان بکەنەوہ.
ماتىلد وردە وردە کەوتە قسە کردن و بارى دللى وەک
رازدارىک بۆ گىرپرايەوہ. چىڤىكى سەير لەم وتوويزانەدا ھەبوو و
سەرەنجام سەربردەى ھەژانى کاتى و تىپەرى خۆى بەرامبەر
مارکيز دو کرۆزنووا و مسیۆ دوکەیلۆس کە لە دللى خۆىدا ھەستى
پىکردبوو، بۆ گىرپرايەوہ.

ژولییەن ھاوارى کرد:

— بەللى! بۆ مسیۆ دوکەیلۆسىش؟

ھەموو ئەو ئىرەبىيە تال و گيانکىشەى دلدارىكى لىکەوتوو
لەم رستەيەدا بەدى ئەکرا. ماتىلد بەم جۆرە داوہرى کرد و ھىچ
نەرەنجا.

دریژەى بە ئەشکەنجەدانى ژولییەن دا بە گىرپنەوہى
ھەستەکانى پىشووى خۆى بە شىوہیەكى زۆر لەبار و بە زمانىک
کە ئەوپەرى راستى و راستگۆيى پىوہ دیاربوو. ژولییەن ئەبىينى
کە ماتىلد ئەو شتانەى بۆ ئەنەخشىنئى کە وا لەبەر چاوى دا. غەم لە
دللى ئەنىشت کاتىک کە ئەبىينى ماتىلد لە کاتى قسەکردن، لە دللى
خۆيدا پەى بە پازى تازە ئەبا.

بەدبەختى لەمە گەرەتر نابئ!

گومانى ئەوہى کە دلبەر خەنمىكى خوشويستووہ، زانىنىكى
بە ئازارە. بەلام باسکردنى ئەو ئەوینە مووبەموو لە زمانى دلبەرى
دین و دنیاوہ، بە بئى گومان ئەوپەرى دەرد و جەخارە.

ئاخ! چۆنى تەمى کرد، لەو کاتەدا کە ھەژانى دفرە پىی وا بوو
بەسەر کەیلۆسەکان و مارکيز دو کرۆزنوواکان دا سەرکەوتووہ!

چ دل و چ گیانئیکی که ساس و پهنجاو دژوارترین قازانجهکان
قهبهئه کاتهوه و به چ برپوايهکی ئاگرینهوه تیر و توانج له خوئی
ئهگری.

ماتیلدی به مروفتیکی شیاوی پهستن ئهزانی و زمانی له
پهسن و پیاهه لدانای بی توانا بوو. کاتی گه پان له ناو باخ، له بیهوه
سهیری ئهوه دهست و بازوه شازاده ئاسایه ئهکرد. له زوری
ئهوین و پامان وهها پهکی که وتبوو خه ریک بوو بکهوئ بهسه ر
قاچی دا و هاوار بکات:

«به زه بیهه ک!»

جا ئه م مروفته دلرفینه که ئه وهنده جوان بوو تا ئه م پادهیه
له سهرووی هه مووانه وه و رۆژی له رۆژان منی خوشه ویست،
بیگومان تاویکی تر ئه بی به دهنکی مسیو دوکه یلۆس!

ژوولیه نه ئه توانی گومانی له راستگویی مادمازیل دولامول
هه بی. زاری راسته قینه، زیاد له پیویست، له هه موو گفتوگۆکان دا
ئاشکرا بوو. بۆ ئه وهی ژوولیه نه هیچی له به دبه ختی که م نه بی،
تاویک پیش ئیسته، ماتیلد باسی ئه وه ههست و هه ژانه ی ئه کرد
سه بارهت به مسیو دوکه یلۆس هه بیوو، که وتبوویه وه بیرى و به
جۆریک باسی کابرای ئه کرد ئه توت هه ر ئیسته یه و ئه وه تا خوشی
ئه وئ. دیاره شوینه واری ئه وین تیایدا ئاشکرا بوو. ژوولیه نه ئه م
بابه ته ی به پرونی ئه بینی.

ئه گه ر سینگی پر بکرایه له قورقوشمی ئاگرین، په نگه که متر
له مه ههستی به ئازار بکر دایه. کورپه ی نه گبهت که به و شیویه
تووشی به دبه ختی ببوو، چۆن ئه ی توانی په ی به و نوکته یه ببات که
مادمازیل دولامول، له گێرانه وهی هه وهسه ئه وین ئاساکانی که
رۆژانی رابوردووه سه بارهت به مسیو دوکه یلۆس یان مسیو دولۆز
په ی دای کردووه، تا ئه وه پادهیه چیژ ئه بات!

هیچ زمانیک نەییئەتوانی پەڕیسانی و نیکەرانییەکانی ژوولین بەیان بکات. بەسەرھاتی دووردیژی ئەوینی خەنیمەکان لە ھەمان شەقامی درەختانی مسکی دا بە بەرگۆی ئەکەوئێ کە چەند پوژ لە مەوبەر بۆ چوون بۆ ھۆدەکە ی مادمازیل دولامۆل، لە چاوەروانی ھاتنی نیوہشەو، لە سووچیکا خۆی ھەشار دابوو. لە توانای مەرفەدا نییە تا ئەو پادەییە خۆی لە بەرامبەر تەوژمی پوژەرەشی دا پابگری!

ئەم دۆستیە گورچووبەرە، یەک ھەفتە ی تەواو درێژە ی کیشا. ماتیلد ھەندێجار خۆی لە ھەلی گەتوگۆ نەئەبویرا و ھەندێجاریش وای دەرئەخست کە بۆ قسەکردن لەگەڵی، بۆ دەرفەت ئەگەرێ. بابەتی ئەم وتووێژانەش کە ئەتوت ھەردووکیان بە تامەزرۆیی و چێژیکی دلتەزینەوہ بۆی ئەچن، چیرۆکی ئەو ئەوین و خۆشەویستیە بوو کە ماتیلد بە خەلکی تر پەیدای کردبوو! ناوەرۆکی ئەو نامانە ی کە نووسیبووی، بۆ ژوولینە ی ئەگێرایەوہ و تا ئەو پادەییە چوہ پیشەوہ، کە وشەکانی ئەم نامانە ی بۆ ئەوتەوہ و پرستەکانی بۆ ئەخویندەوہ. لە پوژانی دواتر دا وای دەرئەخست کە بە شادییەکی گەمارەوہ ئەروانیئە ژوولینە. ئازارەکانی ژوولین بۆ ئەو چێژیکی بۆینە بوو.

وہک ئەبینین، ژوولین ھیچ ئەزموونیکێ لە ژیان دا نەبوو، تەنانەت پۆمانیشی نەخویندبوویەوہ. بەلام ئەگەر تۆزیک لەمەش بێ ئەزموونتر بوايە، بەم کچە ی کە ببوو بە بتی و بەو شیوازە ناوازیە پازەکانی خۆی بۆ ئەگێرایەوہ، زۆر لەسەرخۆ پپی ئەوت:

«ھەرچەند من لەم بەپیزانە کە مەتر نیم، بەلام دان بەو دا بنین کە گیرۆدە ی ئەوینی من بوون!»

پەنگە ماتیلد لەوہ ی کە پەبیان بە پازەکە ی بردووہ، شادمان بووبی، یان لانیکەم سەرکەوتنی ئەم لایەنە بەسترابوو بەو کاتە ی

که ژوولیهن بۆ وتنی ئەم قسهیه هه‌لییژاردبێ. هه‌رچۆنیک بێ، له‌و دۆخه‌ی که ورده ورده له‌ لای ماتیلد یه‌ک چه‌شن ئه‌بوو، پزگاری ئه‌بوو و قازانجیکیشی ده‌ست ئه‌که‌وت.

ژوولیهن که به‌ هۆی ئه‌وین و ئازاره‌وه خۆی لێ ون ببوو، پۆژیک پێی وت:

—ئینجا تۆیه‌ک که من ئه‌تپه‌رستم، ئیتر خۆشت ناویم!

ئهمه‌ گه‌وره‌ترین گه‌وجیته‌ی بوو که په‌نگ بوو بیکات!

ئهم قسه‌یه هه‌موو ئه‌و چیژه‌ی که مادمازیل دولامۆل له‌ گێرانه‌وه‌ی ده‌رده‌ده‌له‌کانی ئه‌یبرد، له‌ چاوتروکانیکدا فه‌وتاند. ورده ورده له‌وه‌ی که ژوولیهن پاش ئه‌و شتانه‌ی که پ‌رووی دابوو، له‌ چیرۆکه‌کانی نه‌ئه‌ره‌نجا، سه‌ری سوورپامبوو. کاتیکیش که ئه‌و قسه‌ بێتامه‌ له‌ لایه‌ن ژوولیه‌نه‌وه‌ وترا، خه‌ریک بوو بگاته‌ ئه‌و بۆچوونه‌ی که ژوولیه‌ن ئیتر ئه‌وی خۆش ناوی. به‌ خۆی وت:

«هه‌ستی دفره‌، بیکومان، ئاگری ئه‌وینی ئه‌وی خامۆش کردوه‌.»

ژوولیه‌ن که تا ئه‌و راده‌یه به‌ سه‌رکه‌وتنی خۆی به‌سه‌ر که‌یلۆس و دولۆز و ک‌رۆزنووادا دلنیا بوو، پیاویک نییه‌ بتوانی به‌ راشکاوی ئه‌م که‌سانه به‌سه‌ریدا زال بکات و که‌سیک نییه‌ به‌ ئاسانی چاو له‌ کرده‌یه بپۆشێ. نه‌ه، ئه‌و ئیتر خۆی نادا به‌سه‌ر پیم دا!

له‌ پۆژانی رابوردوو، ژوولیه‌ن له‌ جه‌نگه‌ی ئه‌و خۆشباوه‌په‌دا که له‌ ناچاریه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی ئه‌گرت، تاییه‌تمه‌ندییه‌ دره‌وشاوه‌کانی ئه‌م به‌پ‌یزانه‌ی له‌ پوانگه‌ی راستگۆیییه‌وه‌ په‌سن ئه‌دا و سه‌باره‌ت به‌م ئه‌دگارانه‌ تا راده‌ی هه‌ل‌دان ئه‌پۆیشت. ئه‌م گۆرانه‌ تۆزیکیش له‌ چاوی مادمازیل دولامۆل نه‌شارد رابوویه‌وه. سه‌ری له‌وه‌ سوورپامبوو که له‌ هۆکاره‌که‌ی تینه‌ئه‌گه‌یشت. گیانی سه‌رسام گرتووی ژوولیه‌ن له‌ کاتی په‌سنکردنی خه‌نیمیکدا که به‌ خۆشه‌ویستی خۆشه‌ویسته‌که‌ی خۆی ئه‌زانی، تامه‌زرۆی خۆشبه‌ختی ئه‌م خه‌نیمه‌ ئه‌بوو!

قسه يهك كه به وپه پى راستگۆييه وه ده ريبيرى، به لام تا ئه و راده يه گه و جانه ده رچوو بوو. له ساتيكداهه موو شتى به راوه ژوو كرد. ماتيلد كه له پوانگه ي ئه وين و هوگرى ئه وه وه دلنيا بوو، ئه وپه پى سووكايه تى پى ره وا بينى.

كاتيكد كه ئه و قسه كال و كرچه كرا، له گه ل ژوليه ن پياسه يان ئه كرد. لى جيا بوويه وه و دوا نيگاي نوينه ره وه ي سامناكترين سووكايه تى بوو. گه رايه وه بو هو له كه. به دريژايى ئه و شه وه ئيتير سه يرى ژوليه نى نه كرد. به يانى ئه و پوژه ئه م هه ستي سووكايه تى كرده هه موو گيانى داگرتبوو. ماوه ي حه فته يه ك وه كو گه و ره ترين دۆستى هاوپازى خوى، جوو لابيويه وه و له م په فتاره ي خوى زور چيژى وه رگرتبوو. به لام ئيتير باسى ئه و هه ژانه نه بوو كه ئه و هه موو خو شيبه ي به ديهي نا بوو. ديدارى ژوليه نى زور له به ر دژوار بوو. ئه م هه سته له دلى ماتيلدا تا راده ي نه فره ت رو يشت. هه يچ شتيك نه يته توانى ئاستى ئه و هه ستي سووكايه تيه، كاتى بينينى ژوليه ن له به ر چاوى دا پيشان بدات.

ژوليه ن له و رووداوانه ي كه ماوه ي حه فته ي رابوردو له دلى ماتيلدا روى دابوو، هه يچ تينه ئه گه يشت. به لام ئه م هه ستي سووكايه تيه ي ناسيبوو. به هوش و ئاوه زى خوى، ئه وه نده ي توانيبوى، مه گه ر به ريكه وت، ئه گينا له به رده مى خوى ده رنه خستبوو و هه رگيز نه پيروانيبووه پوخساريشى.

به لام بو ئه وه ي له بوون و گفتوگو له گه لى دوور بكه ويته وه، ناچار ئازاريكى كوشنده ي به سه ر خوى دا سه پاند. واى هه ست كرد ئه م كاره زياتر يش پوژى ره ش ئه كات. به خوى ئه وت: «دلى مروف له مه زياتر تواناي خو راگرى نييه.» هه موو كاتى خوى له پشت په نجه ره كانى ژوو ريكدات تينه په پاند. ده رابه كانى ئه م په نجه ره به جوانى به سترابوون، به لام درزيكى هه بوو كه ئه يتوانى تا پويه كى

مادمازیل دولامۆل کاتی چوونه ناو باخ بینینی.
 کاتیک که پاش شیۆ ماتیلدی بینی سه‌رگه‌رمی پیاسه‌کردنه
 له‌گه‌ل مسیۆ دوکه‌یلۆس و مسیۆ دولۆز یان که‌سیکی تر، ئەهاته‌وه
 بیرى که ماتیلد، به‌ قسه‌ی خۆی، به‌ شیۆه‌یه‌کی نه‌ زۆر توندوتۆل
 شه‌یدای بووه، چی به‌سه‌ر نه‌ئه‌هات؟

ژوولیه‌ن ئاگای له‌ زۆری ئەم به‌دبه‌ختیه‌ نه‌بوو. خه‌ریک بوو
 یه‌ک به‌ خۆی بنه‌رپینى. ئەو دلّه‌ که تا ئەو راده‌یه‌ سه‌قامگیر و
 به‌هیز بوو، سه‌ره‌نجام هه‌لته‌کابوو و به‌راوه‌ژوو ببوو.
 هه‌ر بیریک که له‌گه‌ل مادمازیل دولامۆل نامۆ بوایه، له‌ لای
 ئەو نه‌فرتبار بوو. ساده‌ترین نامه‌ی بۆ نه‌ئه‌نوسرا.

مارکیز پیی وت:

—تۆ شیۆی!

ژوولیه‌ن که له‌ ئاشکرا‌بوونی نه‌ینیه‌که‌ی تۆقابوو و له‌رزى
 لاینشتبوو، باسی ئەوه‌ی کرد که نه‌خۆشه‌ و توانی بیسه‌لمینى که
 قسه‌که‌ی راسته‌. خۆشبه‌ختانه‌، جه‌نابی دولامۆل له‌ سه‌ر سفره‌
 ده‌رباره‌ی سه‌فه‌ره‌که‌ی ژوولیه‌ن، له‌گه‌لی کردی به‌ گالته‌ کردن.
 ماتیلد به‌ وشیا‌ری خۆی تیگه‌یشت که ئەم گه‌شته‌ ره‌نگه‌ زۆر
 دووردریژ بى. چه‌ند پۆژ بوو که ژوولیه‌ن خۆی لى ئەشارده‌وه.
 جه‌وانه‌ قۆز و رازاوه‌کانیش، ئیتر توانای ئەوه‌یان نه‌بوو که ئەم
 مروّقه‌ ره‌نگ په‌رپوه، خه‌مگینه‌ و ئەم خۆشه‌ویسته‌ی دوینى ئەو،
 له‌ ده‌ست ئەندیشه‌کانی پزگار بکه‌ن.

به‌ خۆی ئەوت:

—کچیکى ئاسایی، به‌ بیگومان بۆ پیاوی دلخوازی خۆی له
 ناو ئەم جه‌وانانه‌دا ئەگه‌را که له‌ هه‌موو کۆرپیک، هه‌موو چاویان
 تپیریبوو. به‌لام یه‌کێک له‌ ئەدگارەکانی هه‌لکه‌وته‌یی ئەوه‌یه، که
 ئەندیشه‌کانی به‌و به‌ستینه‌ی خه‌لکی ئاسایی‌دا نه‌پروات.

«ئەگەر بتوانم بېم بە ھاوسەری یەکیکی وەکو ژولییەن، کە جگە لە پارە ھەموو شتیکی ھەیه، بەردەوام سەرنجی خەلکی بۆ لای خۆم پائەکیشم و لە گۆرەپانی ژیاندا ھەموو چاوەکان تێم ئەپروان. جگە لەوہی وەکو کچانی مام، کە لە ترسی جەماوەر ناتوانن عەرەبانەچیەکیش تەمێ بکەن کە خراب لیئەخوپی، شەو و پوژ ترسی شوپش لە دلمدا نابێ. دلنیا ئەبم کاریک، ئەویش کاریکی مەزن، ئەنجام بەدەم. چونکە ئەم پیاوہ ھەلبژاردەییە من، ویست و ئەقانی ھەیه و بەرزەفرییەکەشی سنووری بۆ نییە. چی کەمە؟ ھاوپی و پارە؟ من ئەم شتانەیی پێئەدەم.» بەلام ئەندیشەیی تا رادەییەک ژولییەنی، بە چاوی ئەو بوونەوہرە سووکە سەیر ئەکرد، کە ھەر کات بیەوی ئەتوانی بیکات بە گیرۆدەیی خۆی.

نۆپیرای بوف (۱۳۵)

خای، چون به هاری ئه وین له ورژه
 سه رکه و قوه خالنجایه ی خنده سسته باران ئه چی؛
 خاویک هه موو جوانی هه تاو تاو ئه ماته وه و
 مهادتیکی تر په له هه ورچک
 هه ر هه مووی راجیچ ئه کات؟!
 (شکسپییر)

سه رکه رمی داها توو و به شهو و رۆژ له بیرى ئه و کاره
 مه زنه ی ئه بوو بیکات، ماتیلدی گه یانده ئه و داره ته ی په شیمان بی
 له و گفتوگۆ ساردوسر و پر له نامۆیی و ناروونییه ی له گه ل ژولیه ن
 کردبووی. له و ئه ندیشه ی که ئه و هه مووه بهرز و به شکۆ بوو،
 ماندوو ببوو و هه ندی جاریش ئاخى بو ئه و ساته پر له خۆشییانه
 هه لئه کیشا که له گه ل ژولیه ن هه ببوو. ئه م بیره وه رییانه ی دوایی
 هه میشه ئامیته ی په شیمانی بوو و هه ر ئه م بیره وه رییانه هه ندی جار
 جارسی ئه کرد.

به خۆی ئه وت: «ئه گه ر لاوازیش بم، په وپایه ی کچیکی وه کو من

۱۳۵ - نۆپیرای بوف: Opéra des Bouffes له نۆپیرا بؤفا Opera buffa ی ئیتالیا یی، هه مان
 نۆپیرا کۆمیک یان کۆمیدی موزیکاله، له ۱۷۳۰ه وه له ناپۆلی و فینزییا وه سه ری
 هه لدا، بهروه رۆما و له ئوروپا بلاو بوویه وه و، له سه رده می رۆمانتسیزمی
 سه ده ی نۆزده گرنگی خۆی له ده ست دا؛ هه رچه ند لا سیرقا پادرونا له نووسینی
 جیوفانی باتیستا پیرگولینسی (۱۷۱۰-۱۷۳۶) ناکوو ئیستاش به بهرده وامی
 نمایش ده کریت و، نموونه یه کی ده گه من و ناوازه ی ئه م شیوازه یه .

ئەۋەدەيە كە ئەركى خۆم مەگەر لە پېناۋى پياۋىكى لېۋەشاۋەدا لەبىر نەكەم. ئەي نالېن شەيداي سميلى جوان يان دانىشتنى شاسوارانەي لە سەر ئەسپ بووم! ئەلېن قسە بە كاكلەكانى سەبارەت بەو **داھاتوۋەي لە فەرانسە چوۋەتە بۆسەۋە** و بۆچۈنەكانى دەربارەي لېكچۈنى گونجاي رۋوداۋەكانى ئايندەي ئەم ۋالاتەي ئىمە و شۆپشى ۱۶۸۸ى ئىنگليزدا، منى كىردى بە شەيداي ئەو؟» ئەۋسا ۋەلامى پەشيمانىيەكانى خۆي ئەدايەۋە: «بەللى، من ھەلخەلەتاوم. ژنىكى لاۋازم، بەلام لانىكەم ۋەكو بووكەشۋوشە بە دۋاي دياردە رۋالەتییەكاندا ھەلنەخرام.»

ئەگەر شۆپشىك رۋوبدات، ژۋولپەن بۆ نابى كارى رۋلان بكات و من بۆ نابى كارى خاتو رۋلان راپەرىنم؟ من ئەم كارەم لە كارى خاتو دوستايل زياتر پېخۆشە: بى رەۋشتى لە سەدەي ئىمەدا رېگرېكە. بېگومان بە تاۋانى لاۋازىيەكى تر لۆمە ناكىم. لەو كاتەدا لە زۆرىي رېسۋايى كەم ئەيىتەۋە.»

ئەبى بلىن كە ھەموو بىرەكانى ماتىلدا، بە ئەندازەي ئەۋ بىرانەي لەم لاپەرەيەدا نووسىمان، سەنگىن و مەزنانە بوون. ئەپروانىيە ژۋولپەن و لە كەمترىن بزۋوتنىدا ئەۋپەرى جوانى و كېشەرى ئەفسۋوناۋى ئەبىنى. بە خۆي ئەۋت: «تۋانىومە بىرى كەمترىن خۆسەپاندن لە مېشكىدا بمرېنم.»

جگە لەمەش، ئەۋ كەساسى و ھەلچۈنە قوۋلەي ھەفتەيەك بەر لەمە، كاتى دەرپرېنى ھەستى خۆي، لە رۋخسارى ئەم منالە بېچارەيەدا ئەبىنرا، سەلماندى مىسۆگەرى ئەم لايەنە بوو. «ئەبى ئەۋەش بلىم كە من خۋويەكى سەيرم ھەيە كە لە بەرامبەر ئەۋ قسەدا كە بەۋپەرى رېزەۋە خۆشەۋىستى خۆي دەرئەبىرى، ھەلچۈوم. مەگەر من ژنى ئەۋ نىم؟ ئەم قسەيە زۆر ئاسايى بوو و نەخۋازە زۆر مايەي شادى بوو. من ھەمىشە باسى ھەۋەسى

ئەوین ئامیز، که بهرنجامی ئەم ژیانە پر له پەژارەییە خۆم سەبارەت بە گەنجانی دنیای ئاریستۆکراتی پەیدام کردبوو، لەگەڵ ئەودا ئەدوام که ئەو هەموو ئێرەیی بەوان ئەبرد. ئەبئ بلیم که بە توندی و بیبەزەبی لەگەڵی ئەدوام. بەلام ژوولین پاش ئەم جۆر ئاخفتنەش هەر خۆشی وستم. ئاخ، خۆزگە ئەیزانی مەترسی ئەوانە لە سەر من چەندە کەمە و بە بەراورد لەگەڵ ئەودا چەندە بێرەنگ و کەساسن و هەر هەموویان وینە یەکن!

ماتیلد لە کاتی ئەم ئەندێشانەدا، بە بئ پلان و بە بئ ئامانج، خەریکی کیشانی هیلکارییهک بوو لە سەر پەراوەکە. یەکیک لەو نیورپوخانە تەواوی کردبوو، بوو هۆی سەرسوورمانی خۆشی! دلێ پفاند. ئەم وینە بە شیوەیەکی سەیر لە ژوولین ئەچوو. بە شەوقەو هەواری کرد: «ئەمە سرووشی ئاسمانییە! ئەمە پەرجوی ئەوینە، بە بئ ئەوێ بە خۆم بزنام، وینە ئەوم کیشاوه!»

هەلات بۆ ژوورەکە خۆی. دەرگای لە سەر خۆی داخست. زۆر ورد بوویەو، زۆر هەولیدا، وینەکی ژوولین بکیشی، که نەیتوانی و نەیتوانی! ئەو نیورپوخە هیلکارییهی هەپەمەکی لە سەر کاغەزەکە کیشرابوو، دیسانەو هەش لە هەموو وینەکی تر زیاتر لە ژوولین ئەچوو. ئەوەندە داھێزا، ئەفسوون هەلیگرت و ئەم نیشانەیی بە سۆنگە ئاشکرای بوونی ئەوین زانی.

تا شەو دەرنگان که مارکیز بۆ پۆیشتن بۆ ئۆپیرای ئیتالی، کەسیکی نارد بە شوینی دا، دەستبەرداری پەراوەکە نەبوو. تەنها ئەندێشەیک لە سەری دابوو، ئەمە بوو چاوی بە ژوولین بکەوی و لە پێگە دایکیهوه داوای لیبکەن لەگەڵیان بچئ بۆ ئۆپیرا!

ژوولین دەرئەوکت. ئەم خاتوونانەش جگە لە مرۆقی ئاسایی کەسیان لە لۆژەکە خویان نەبینی. لە سەرەتاو تا کۆتایی پەردە یەکەمی ئۆپیرا، ماتیلد بیری لە پیاویک ئەکردووه

که به هۆگى و ههژانى ئاگراويتىر ئهوينهوه خۆشى ئهوى، بهلام له پهردهى دوهم، باسى ئهوين، که ئهبى بوتى به دهنگى ناوازهى جىماروزا خوينرا، بهراستى تا ناخى دل کارىگەر بوو. ژنه ئهکتهرى شانۆگهرييه که ئهوت:

من ئهبى به تاوانى زىدهپهوى له پهرهستنىدا سزا بدرىم،
زىاد له پىويست خۆشم ئهوى!

له و ساتهوه که ماتىلد ئه کانتاليناى بىست، ههچى له دنيادا ههبوو له بهر چاوى ون بوو. قسهيان له گهله کرد، وهلامى نه ئه دايه وه. دايكى لى تووپه بوو، بهلام به دژوارى خوى بو رائهگىرا سهبرى دايكى بکات. گهشکهى گهيشته رادهيهک له ئهوين وه لچون، که شياوى بهراوردکردن له گهله ئه وه لچونانه بوو که ژوليهن له چهند پوژى رابوردوو و له پيناوى ئه ودا چهشتبووى. ئاوازي کانتاليناى ناسک و ئاسمانى ئه و هونراوهى ئه وينه، که ئهتوت له گهله بار و دارهتى ئه و به شيوهيهكى سه رسوورپهينه ر ئه گونجى، هه موو ئه و ساتانهى پر ئه کرده وه که له بىرى ژوليهن دا نه بوو. ماتىلد له سايهى ئه وين و تامه زرۆبى بو موزىک، داره تىكى به سه ر هات، که خاتوو دورينال به يادى ژوليهن هه ميشه تووشى ئه بوو. ئه وينىک که له ميشکدا به دى هاتبى، بى بينه و به ره له ئه وينى راسته قينه هۆشمه ندره. به لام جووش وه لچونى له چهند ساتىک تىپه ر ناکات. ئه م ئه وينه خوى باش ئه ناسى، سات به سات زياتر په خنه له خوى ئه گرى. ئه يه وى ئاوه ز به لارپدا به رى، چونکه خوى له سه ر بناغهى ئاوه ز دامه زراوه.

کاتى گه پانه وه بو مالله وه، ماتىلد که ئه يتوانى هه ر بيانويهک بو دايكى به نىينه وه: ياوى کرد به بيانوو و ماوه يهک له شه وى، بو دووپا تکرده وهى ئه و کانتاليناى له گهله پيانۆکه خوى خه رىک کرد. هونراوه کانى ئه و سه رووده به ناوبانگه ي دلى پفاندبوو، ئه يخويند:

ئەگەر لەو زياتر خۆشم بويستايە،
خۆم سزا ئەدا، خۆم سزا ئەدا...
بەرەنجامی ئەم شەو شەیتە ئەو بوو، کە پێی وا بوو بەسەر
ئەوینی خۆی دا زال بوو.

(ئەم لاپەرەیه لە پەندین لاو زانی بۆ نووسەری بێبەختی
ئەم پەرتووکە هەیه. هەندێ کەسی سارد تۆمەتی ئەو هی لێ
ئەدەن کە لە رێگەی ئەدەب دوور کەوتۆتەو. گریمان گێانی
یەکیک لەو کێژانەی کە مۆمی کۆر و کۆمەلانی پارێسن،
ئامادەیی ئەو هەلچوون و داچوونە هەبووی کە گێانی
ماتیلد بەرەو فراپە و لادان ئەبات، نووسەر هیچ مەبەستی
سووکایەتیکردن بەم کێژە شۆفانە نییه. ئەم قارەمانی
ناو پیرۆکە کە بە تەواوەتی زادهی ئەندێشی نووسەرن.
تەنانەت ئەندێشی نووسەر ئەوی میاواز لەو کەسایەتیانە
دروستکردوو کە لە کۆمەلگەی ئێمەدا هەیه و لە بەراوردی
هەموو سەرەمەکاندا پلەیهکی زۆر شایان بە ژیاوی سەدهی
نۆزده ئەدا.

بە دنیایی ئەو کچانەی کە گۆلانی کۆری سەمای ئەم
زستانە بوون، ناتوانی بە گیل و بێ تیبینی و پارێز دا بنرین.
پێشم وا نییه تۆمەتی ئەوەیان لێ بدری کە بە چاوی سووک
سەیری سامانی زۆر و ئەسپ و زەویوزاری جوان و ئەو شتانە
ئەکەن کە پلەیهکی لەبار بۆ فاندانەکان بەدی ئەهین. بگە
لەو شە ئەم شتانە تۆزیکیش نابنە هۆی پەژارە. بە کورتییەکی
ئەم بابەتە سەقامگیرترین ویست و ئارەزووەکانی ئەمانەیه
و ئەگەر ئەوینیکیش لە دڵدا هەبێ، هەر بۆ ئەم شتانەیه.
بۆ ئەو گەنجانەی کە وەکو ژولییەن بەهرە و توانایەکیان

ھەيە، ئەوينىش ناتوانى سامانىان بۇ بەدى بەينى. ئەمانە
 بە مەزىكى بېھقانەۋە ئۇيان ئەبەستىن بە دەستەيكەۋە و
 كاتىك كە دەستە سامانىكى دەسكەۋەت، ھەموو پۈژەنكى
 كۆمەلەيتى بە سەرياندا دائەبارى. با ۋەي لەۋەي كە ئەندامى
 ھىچ دەستەيكە نەبوۋىن! تەنەت سەركەۋتەنە بېچوۋك و
 كورتفەيەنەكانىش ئەبىتە ھۆي رەفەنگرتن لىي و ئەۋانەي كە
 پاكىزەترن لە پۈگەي دزىنى دارايىيەكەۋە، بەسەرىدا زال ئەبن.
 بەلى، مەسىۋ! پۇمان ئاۋىنەيكە لە سەر پۈگەيكە ئەكەۋىتە
 پ. ھەندىبار رەنگى پىرۈزەيىيە ۋەك ئاسمان و ھەندىبارىش
 قورۋى زەلەكەۋەكانى پۈگەتان پى پىشان ئەدا و تۆ تۆمەت لە
 كەسەك ئەدەي ئاۋىنەكەي لە ناو سەبەتەدا گرتوۋە بە كۆلەۋە
 و بە بىنۇفروۋش ناۋى ئەبەي. ئاۋىنەكەي ئەۋ قوراۋە پىشان
 ئەدا و تۆ ئاۋىنەكە بە تاۋانبار ئەزانى. لە كاتىك باشتر ۋايە
 پەخنە لەۋ جادەيە بگىر كە قور و چىپاۋە و لەۋەش زىاتر
 پەخنە لەۋ پىشكەنرە بگىر، بەرى بە كۆبۇنەۋەي ئاۋ و گەنىنى
 ئاۋ و دروستبۇنى زەلەكەۋە نەگرتوۋە!

ئىستە كە مەمك و مۇنئىتى ئاشكرا بۇ، بۇنى كاراكتىك
 ۋەك كەسايەتى ماتىلد لە سەدەي پارىزگارى ئىمەدا كارىكى
 نەگۇنجاۋە. با بۇيە ئىتر لەۋە ناترسە گىرانەۋەي دىۋانەسەرى
 كە لە درىزەي پىرۈكەكەدا بىتە ھۆي دلىشان!

سەرانسەرى بەيانى ئەۋ پۇژە، بۇ دەرفەتەك ئەگەپرا تا لە
 زالبۇنى خۇي بەسەر ئەۋىنە دىۋانەئاساكەي دا دلىيا بىي. ئامانجى
 گەۋەدەي ئەۋە بۇۋ كە لە ھەموو پۈۋىيەكەۋە لە چاۋى ژۋولىيەن دا
 ناپەسەند بى، بەلام ھىچ رەفتارىكى ئەۋ لە چاۋى ژۋولىيەن ون
 نەبۇۋ.

ژوولیهن زۆر که ساس بوو و له سهرووی ئهوانه شهوه ئهوهنده شله ژابوو که نهیتوانی پهی بهو فیله فیلاوییهی ئهوین ببات؛ چ بگات بهوهی که ئاگای لهو هوکاره بی، ئهم فیله به قازانجی بوو. بوو، به چه شهی ئهو فیله. پهنگه هرگیز به دبختیه کهی تا ئهو رادهیه په رهی نه سه ندبوو. کارهکانی ئهوهنده له دهسه لاتی ئاوهز و ژیری بهدر بوو که ئهگه ره فیهله سوفیکی پوژه رهش پیی بوتایه: «ئهم ههلهی که ئیسته به قازانجی تویه، به پهله بقوزهوه. ئهم جوژه ئهوینه پارسیبانهی له سه ر بناغه ی ئه ندیشه دانراوه، له دوو پوژ زیاتر له داره تیگدا برناکات.» له مه بهستی ئهم فیهله سوفه تی نه ئه گه یشت. به لام ژوولیهن هه رچه ند تووشی هه ژانیش بووبی، پابه ندی ویزدانی خو ی بوو. یه که م ئه رکی رازداری بوو. له م لایه نه تیگه یشت. راولیژکردن و داوای ئاموژکاری و ئه شکه نهجی دل و دهروون بو هه ر کهس و ناکه سیگ گپرانه وه، بیگومان شتیکی باش بوو و ئه و به خته وه ریه بو ئه وه باش بوو له گه ل به ختیاری مروقیکی چاره رهش به راوردی بکه ی، که کاتی تیپه رین به بیابانیکی گه رمدا، دلویک ئاوی سارد له ئاسمانه وه بیاری به سه ری دا. مه ترسی ناسی و له وه ترسا نه کا وه لامی پرسیری یه کیکی هه له شه به لیزمه ی فرمیسک بداته وه. ده رگای له سه ر خو ی داخست.

ماتیلدی بینی که ناو باخ پیاسه ئه کا. ئهم پیاسه کردنه ماوه یه کی پچوو. سه ره نجام پاش ئه وه ی ماتیلد پویشت، چوو بو ناو باخ و بو لای ئه و داره ی که ماتیلد گولی لی چنیبوو. شه ویکی نووته ک بوو. به بی ئه وه ی له وه بترسی ئه بیبنن، چوو ناو بیره وه. وه ک پوژ لیی روون بوو که مادمازیل دولامول دلی داوه به یه کیک له و ئه فسه ره گه نجانه ی تا کاتز میریک له مه وه به ره به شادمانی له گه لیان ئه دوا. ماتیلد ئه ویشی خو شو یستبوو، به لا له

که می لئها توویی ئەو تیگه یشتبوو.

ژوولیهن به برپای ته واوه وه به خۆی ئەوت: «پراسته کهی لئوه شاهه نیم، ته نانهت مروۆقیکی ساردوسر و ئاساییم که خه لکی لیم بیتاقهت ئەبن و خۆم ملۆزمی خۆیشمم.» رقیکی به ئەندازهی له وه موو تایبه تمه ندییه چاکه و له هه موو ئەو شتانه ئەبوویه وه که به تامه زرۆیییه وه خۆشی ویستیوو. له و قوناغی بیرکردنه وهی ئالۆز و به راوه ژوو، به یارمه تی ئەندیشهی خۆی ژیا نی هه لئه سه نگاند. ئەو هه له یه، هه مان ئەو نیشانه یه که مۆرکی به هه موو که سایه تیه کی به رزه وه ئەبیینی.

چه ندین جار دای له سه ری، خۆی بکوژی. ئەم بۆچونه، تهژی خۆشی و کیشهر بوو. وهک پشوویه کی خۆش وا بوو. قاپیک سه هۆلاو بوو له بیابان دا بۆ ره به نیک که له تینویتی و گهرمادا، خه ریک بوو بمری.

هاواری کرد: «خۆکوشتن وای لئ ئەکا دوو جار زیاتر به سووک سه یرم بکات! چ بیره وه ریبه ک له خۆم جئ ئەهیلیم!» کاتیکی که مروۆقیکی ئەگاته ئەم دوا نی هه لئیره ی پۆژه ره شی، هیچ که ره سه یه ک مه گهر جه ره زه پزگاری بکات! ژوولیهن ئەوه نده ئەقلی پینه شکا به خۆی بلئ: «ئەبئ جه ره زه م هه بی.» به لام له و کاته دا که ئەپروانییه په نجه ره ی ژوره که ی ماتیلد، له درزه کانی ده رابه تۆره که وه بینی خه ریکی کوژانه وه ی چراکه یه تی. ژوولیهن ئەم ژووری خه وه دلرپینه ی، که به داخه وه ته نها یه کجار بینبووی، ئەهینایه پیش چاوی... بیری له وه زیاتر بری نه ئەکرد.

زه نگی یه کی پاش نیوه شه و لیدرا. بیستنی ئەو زه نگه و وتنی: «ئهمه وئ به په یژه سه رکه وم» ساتیکی نه برد.

تروسکه ی بلیمهت^(۱۳)، به لگه ی له باری به دوا ی خۆی دا هینا.

به خۆی ئەوت: «مه‌گەر به‌دبه‌ختی له‌مه‌ خراپ‌تریش هه‌یه؟» چوو بۆ لای په‌یژه‌که. باخه‌وان به زنجیر به‌ستیبوی. ژوولیه‌ن که له‌و ساته‌دا هه‌یژیکێ به هه‌یژتری له‌ وزه‌ی مرۆبی په‌یدا کردبوو، به‌ یارمه‌تی چه‌کوشی یه‌کێک له‌ ده‌مانچه‌کانی، که به‌ده‌ستییه‌وه بوو، یه‌کێک له‌ ئالقه‌کانی زنجیره‌که‌ی هه‌لپه‌چراند، له‌ ماوه‌ی چه‌ند خوله‌کدا په‌یژه‌ی ئازاد کرد و نای به‌ په‌نجه‌ره‌ی ژووره‌که‌ی ماتیلده‌وه.

«تووره‌ ئەبێ؟ قسه‌م پێ ئەلێ؟ ده‌یجا چیه‌؟ ماچیکێ ئەکه‌م... دواین ماچ و ئەپۆمه‌وه و خۆم ئەکوژم! بلا لێوه‌کانم به‌ر له‌ مردن له‌ گۆنای ئەو که‌وتبێ!»

کاتی سه‌رکه‌وتن له‌ په‌یژه‌که‌ بالی گرتبوویه‌وه. ئەیدا له‌ په‌نجه‌ره‌. پاش چه‌ند ساتیک ماتیلده‌ بیسی. ئەیه‌وی په‌نجه‌ره‌ بکاته‌وه، په‌یژه‌که‌ رپی پێگرتووه. ژوولیه‌ن ده‌ست ئەگرێ به‌ قولاییکێ ئاسنه‌وه که بۆ راگرتنی په‌نجه‌ره‌که‌ به‌کار دی. له‌ نیوان هه‌زار مه‌ترسی هه‌لان‌دا په‌یژه‌که‌ ئەجوولینێ و تۆزێ له‌ شوینی خۆی دووری ئەخاته‌وه. ماتیلده‌ ئەتوانێ په‌نجه‌ره‌که‌ بکاته‌وه.

ژوولیه‌ن که‌ گیان له‌ له‌شی‌دا نه‌ماوه، ئەچیته‌ ناو ژووه‌که‌. ماتیلده‌ به‌ په‌له‌ خۆی هه‌لئه‌داته‌ باوه‌شی و ئەلێ:

— که‌ وا بوو ئەمه‌ تۆی؟

کامه‌ وشه‌ ئەتوانێ راده‌ی به‌خته‌وه‌ری ژوولیه‌ن به‌یان بکات؟ به‌خته‌وه‌ری ماتیلدیش له‌ هی ژوولیه‌ن که‌متر نه‌بوو.

دژی خۆی دوا. نه‌یینه‌کانی ناو دلێ درکاند.

وه‌های له‌ ئامیژیدا ئەگوشی خه‌ریک بوو ئیسکه‌کانی بشکیینێ

بلیمه‌ت و هه‌لکه‌وتوو و داهه‌ناییک رووئه‌دا. تا ئەمه‌رۆش له‌ بواری زانسته‌دا ئەوانه‌ی که‌ داهه‌ناییک ئەکه‌ن و ئەپانه‌وی پانتی بکه‌ن به‌ ناوی خۆپانه‌وه، ئەبێ ترووسکه‌ی بلیمه‌ت به‌لمین. فیلمی ترووسکه‌ی بلیمه‌ت.

و ئەيوت:

— بە تاوانى دفرەى تاوانبارم سزام بدە. تۆ خوداوەندى منى.
من كۆيلەى تۆم. ئەگەر هات و لىت ياخۆى بووم، ئەكەومە سەر
چۆك و داواى بەخشىن ئەكەم.

لە ئامىزى ئەكردەوه و ئەكەوت بەسەر قاچەكانىدا و لەو
كاتەدا كە هېشتا لە چىژى بەختەوهرى و ئەوين مەست و سەرخۆش
بوو، پىي ئەوت، تۆ خاوەن دەسلەلاتى منى. تا ئەو پۆژەى چەرخ
ئەگەرپى فەرمانرەوامى، ئەم خولامەى خۆت هەركات ياخى بوو، بە
بى بەزەى سزاي بدە.

ساتىكى تر لە ئامىزى دەهاتە دەرەوه و مۆمەكەى دائەگىرساند.
ژوولەين بۆ ئەوهى نەهیللى لايەكى ئەگرىجەى بېرى، زۆر لەگەللى
خەرىك ئەبوو.

ماتىلد پىي وت:

— ئەمەوى لەبىرم بى كە كەنيزى تۆم. ئەگەر پۆژىك لە پۆژان
دفرەيهكى نەفرەت لىكراو هەلىخپراندم، ئەم ئەگرىجەم پيشان بدە و
پىم بلئ: «ئىتر پرسى خۆشەويستى نىيە. بابەتى ئەو خۆشەويستىيە
نىيە كە ئىستە رەنگە لە ناخى تۆدا شەپۆل ئەدا. تۆ سویندت
خواردووه، بە گویرەى بەلئنت ئەبى ملكەچ بى!»

بەلام باشتەر ئەوهيه باسى ئەو خۆشىيە شىتانهيه كە تا ئەم
رادەيه توندتىژە، لابەرىن.

جوامىرى ژوولەين لە ئاستى بەختەوهرىدا بوو. كاتىك كە
دەرکەوتنى كازىوهى لەوپەرى باخ و بە دووگەلكىشەكانى ئاسۆى
دوورى پۆژەلەتدا بينى، بە ماتىلدى وت: «ئەبى لە پەيزەكەوه
بچمە خوارەوه. ئەو خۆبەختکردنەى پىي هەلئەسم، شىاوى گيانى
تۆيه. لە چەند كاترئىر خۆشىيە كە مەزنترىن خۆشى گيانى مروڤە،
چاوپۆشى ئەكەم و ئەويش لە پىناوى پاراستنى ئابرووى تۆدا؛

ئەگەر دلی منت ناسیبی، ئەزانی که من چ ههوساریک له ههستی خوم ئەدهم! پیم بلی بزنام، ئایه ههیشه لهگهلم بهو جوره ئهبی که ئیستا هه، یان ئەگۆرپی؟ بهلام بهلینت پیدام به ویژدانت و ئەمهم بهسه... ئەمه بزانه که له یهکه م دیدارمانهوه، گومان تهنها له دز نهکراوه. جهنابی دولامۆل کیشکی له ناو باخ داناوه. مارکیز دو کرۆزنۆوا کۆمه لیک سیخوړ دهوریان گرتووه. ئەزانن ههموو شهو چی ئەکات.

ماتیلد له م بوچوونه پیکه نینی هات. دایکی و خزمه تکاریک له خهو رابوون. له پهر له پشت ده رگاوه له گهلی دوان. ژوولیه ن سهیری کرد. ماتیلد که له خزمه تکار تووره ببوو، رهنگ به پرویه وه نه ما و له گهلی دایکی نه دوا.

ژوولیه ن وتی:

— ئەگەر بیان هوی پهنجه ره بکه نه وه، په یژه که ئەبین!

جاریکی تر له باوهشی گرت و به رهو په یژه که چوو و له بری ئەوهی به په یژه دا بچینه خواره وه، باشتر وایه بلین به په یژه دا خزایه خواره وه و له چاو ترووکانیک دا پپی گه یشته سه ر عه رز. سی چرکه پاشتر، په یژه له بن داری مسکی بوو. ئا پرووی ماتیلد پاریزرابوو. ژوولیه ن که پروانییه خوی، خلتنای خوین و نیوه پرووت بوو. کاتی که به بی گویدان به په یژه که دا خزابویه خواره، بریندار ببوو.

زۆری شادمانی هه موو هیز و وزه ی دهروونی پیدابوویه وه. ئەگەر بیست که س بوی بهاتایه ن، شالو بردن بو هه ر هه موویان خوشییه کی تر ئەبوو. خوشبه ختانه توانای سه ربازی تاقی نه کرایه وه. په یژه ی له شوینی خوی دانیه وه. زنجیره که ی لی به سته وه و شوینه واری ناو گوله کانی بن په نجه ره که ی له بیر نه کرد. کاتی که بو دلنیا بوون له نه مانی شوینه واری بن په نجه ره که له تاریکی دا

دهستی به سهر عهرزی نهرم دا ئه گهران، شتیك بهر دهستی كهوت.
ماتیلد لایه کی ئه گریجه ی بریبوو و بوی هه لدا بوو!
له بهر لیواری په نجه ره كه بوو.
به دهنگی بهرز وتی:

—بزا كه نیه كهت چی بو ناردوویت؟ ئه م دیارییه نیشانه ی
ملکه چی هه میشه ییه. من ژیری خۆم و ئاوهری خۆم ژیر پی ئه خه م
ئه ی خودانی خاوه ن ده سه لاتم.

ژوولیه ن، به زیو و ته زیو، لیبرا په یژه كه دابنیه وه و
سه ركه ویته وه بو لای ماتیلد. به لام ئاوهر توانتر بوو.
له باخه وه چونه ژووره وه دژوار نه بوو. ده رگای دالانیکی
ژیرزه مینی له گریجه نه ده رهینا و ناچار بوو ده رگای ژووره كه ی
خویشی به بیده نگ له گریجه نه ده رهینن. له جه نگی شپرزهی دا،
ته نانه ت کلله كه ی گیرفانیسی له و ژووره ته نکه به ره ی تۆزیک بهر
له مه به جی هیشتبوو. بیری کرده وه: «هیوادارم ئه و له بیری بی،
هه موو ئامیره کانی تاوانکردن بشاریته وه!»

سه رهنجام ماندویتی به سهر به ختیارای دا زال بوو و کاتیك كه
خۆر تیشکی هاویشت، خه ویکی قول بردیه وه.

زهنگی نیوهرۆ، به زۆر هه لیساند. چوو بو هوئی نانخواردن
و پاش ماوه یه ك ماتیلدیش هات. دفره ی ژوولیه ن له بینینی ئه و
ئه وینه ی له چاوانی ئه و خوداوهندی جوانیه وه به و هه موو پرێز و
نه وازشه وه تیی ئه پروانی، لی خۆشتر نه بوو. به لام شهرم و ئابروو
هه ر زوو ترساندی.

ماتیلد، له بهر ئه وه ی ده رفه تی قژ داهینانی زۆر كه م بوو،
ئه گریجه كه ی كه دویشه و له بهر ژوولیه ن بریبوو، وه ها داهینابوو
كه ژوولیه ن به یه ك نیگا بتوانی مه زنی ئه م فیداکارییه به تیکرا
بینن. ئه گه ر بلوایه پوخساریکی به و جوانیه بشیوینرایه، بیگومان

ماتیلد له و کاره دا سهرکه وتوو ئه بوو. لایه کی ئه و قژه جوانه زیږین میښییهی وها بریوو، که بهندی په نجهیه ک زیاتری لئ نه مابوویه وه.

کاتی ناخواردن، هه موو په فتاری ماتیلد له گه ل ئه م یه که م کرده وه شیتانه یه ی ریک که وت. ئه توت به ئه رکی خوی ئه زانی هه مووان له ئه وینی شیتانه ی خوی بو ژوولیه ن تیبگه یه نی. خوشبه ختانه، ئه و پوژه جه نابی دولامول و مارکیز به زوری به خه لاتکردنی همبه لی شین، به کومه لیک که سانه وه خه ریک بوو که ناوی مسیو دوشونی تیا نه هاتبوو. پاش ناخواردن ماتیلد خه ریکی قسه کردن له گه ل ژوولیه ن بوو، به ریکه وت به «ئه زبه نی» بانگی کرد و ژوولیه ن تا سپینه ی چاوه کانی سوور بوویه وه!

ئو پوژه خاتوو دولامول به ئه نقه ست یان به ریکه وت، بو ساتیکش ماتیلدی به جی نه هیشت. سه ره رای ئه مه ش شه و، کاتی رویشتن له هولی ناخواردن بو هولی دانیشتن، ده رفه تی ده سته که وت که به ژوولیه ن بلئ:

— په نگه وابزنی ئه وه منم که بیانوو ئه هیمنه وه، به لام دایکم بریاری داوه شه و یه کی که له خزمه تکاره کانی له ژوره که ی من بخه وئ!

ئو پوژه وه ک برووسکه تیپه ری. ژوولیه ن له وپه ری به خته وه ری دا بوو. به یانی ئه و پوژه، له حه وتی به یانییه وه، له په رتوو کخانه بوو. هیوای وا بوو مادمازیل دولامول دلئ بوی بیزوی و له په رتوو کخانه ده رکه وئ. نامه یه کی بیکو تایی بو نووسیوو.

چه ندین کاتزمیر له پاش ئه وه و تا نانی نیوه رو نه یینی. ئه و پوژه، ماتیلد گه وره ترین هه ولی دابو بو پازاندنه وه ی که زی. هونه ریکی ئه فسوناوی به کار برابوو بو شارندنه وه ی شوینی ئه گریجه ی براو. یه ک دوو جار سه یری ژوولیه نی کرد، به لام ئیتر

نە بەو پۈدوانگەى بانگى بکات «ئەزبەنى».

ژولپەن ئەوئەندە سەرسام ببوو، ھەناسەى توند ببوو. ماتپلدا،
 وا ديار بوو ئەوئەى کردبوى لىى پەشىمان بوو!
 ئەنجامى بىرکردنەوئەى تەواو، گەشىتە ئەوئەى كە ئەم جەوانە
 بوونەوئەى ئەگەر بە تەواوئەى بىكارە نەبى، لانىكەم ئەو پەسەنى
 و لىوئەشاوئەى نىيە، كە مرؤف بوى شىت ببى. ھەرچونىك بى،
 ماتپلدا پندارى ئەوئەى لەسەردا نەبوو. ئەو پۈژە لە ئەوئەى ماندوو
 ببوو!

بەلام دەربارەى ژولپەن، ئەبى بلپن ھەلچونى دلى وەك
 ھەژانى دلى مئرمندالىكى شانزە سالان بوو. كاتى ئەم نىوئەپۈيە كە
 بىكۆتايى بوو، گومانى ترسناك و سەرسوورمان و نائومئىدى يەكە
 يەكە و بە جيا جيا پەلامارى مئشكىيان ئەدا. لەو كاتەدا كە توانى بە
 شىوئەى كى لەبار و گونجاو لە سەر سفرەكە ھەلسى، پرووى كرده
 گەورپ. بەلام لەبرى ھەلات ھەلات، باشتەرە بوترى بە فرپن چوو بو
 گەورپ. بە دەستى خوى ئەسپى زىن كرد و بە چوارنالا دايە غار.
 لەوئە ترسا نەكا بە ھوى لاوازىيەكەوئە ئابرووى خوى ببات و
 ئەوسا كە لە جەنگەلەكانى «مئدون» دا ئەسپى تاو ئەدا، بە خوى
 ئەوت: «ئەبى دلم بە گۆشارى ماندوئىتى لەش بكوژم. چىم كرد
 و چىم وت كە شىاوى ئەو غەزىنە بم. وەك گيانم مردوئە ئەبى
 جەستەشم مردبى. ژولپەن ئىتر زىندوو نىيە، ئەوئە جەستەئەتى
 كەوا ئەجوئى.»

گولدانس ژاپونسی

مالی په کهم جار له زه به لاسی به به ختیبه کهی تیښه نه که پښت:
زیاتر په ژارهی هه بوو، تا کوو هه لچووی. به لام که ورده ورده
ناوړی نه که پښتو، پهی به قولیس
به به ختیبه کهی خوی نه یا. گښت خوښ ژبان له
لای نه و هیچه، جگه له چزوی ناومیای که مالس پاره پاره
نه کا، ناگای له هیچی ترخیبه. به لام باس له
خا زاری جه سسته سووای چیبه؟
کام خا زاری جه سسته په له که ل نه م، ده رده به راوړه بگری؟!
(ژان پاول)

زهنگی شیو دهنکی دایه وه. ژولیهن جگه له جل له به رکردن
درفه تی هیچی تری نه بوو. ماتیلدی له هوله که بینی که جه خت
له براهی و مارکیز دو کرؤزنووا نه کات، که نه و شه وه نه چن بو
مالی خاتو لامار شال دوفر واک له سورین.

دژوار بوو له به رده میان دا له وه به نازتر و شوختر بی. پاش
نانی شیوان، مسیو دولوز و مسیو دوکه یلوس و چهند کهس له
هه فالانیان پهیدا بوون. نه توت مادمازیل دولامول شان به شانی
دلسوزی خوشکانه، داب و ئاینی سه لاری ده سپی کردبوویه وه.
هرچهند نه و شه وه هه واک د لگر بوو، ماتیلد هه ر نه یوت با نه چن بو
باخ. ویستی له و کورسییهی خاتو دولامول له سه ری دانیشتبوو،
دوور نه که ونه وه. کورسی شین وه کو وهرزی زستان ببوو به

رووگهی دهسته.

ماتیلد له باخ داخ له دل بوو. یان لانیکه م به مایه ی په ژاره ی
 ئەزانی. باخ و بیره وه ری ژوولیه ن لیک ئالابوون.
 به دبه ختی ئەبیته هوی لاوازبوونی توانای لیکدانه وه.
 قاره مانه که مان خاوی نواند و لای ئەو کورسییه حه سیره وه وه ستا
 که له سه رده می رابوردوودا شایه تی ئەو سه رکه وته پرسنگداره
 بوو. ئەمرو هیکهس له گه لئ نه دوا. بوونی ئەتوت وه ک نه بوونه و
 له وهش خراپتر. ژماره یه که له دۆستانی مادمازیل دولامول که له و
 سه ری قه نه فه که لای ئەوه وه بوون، وا پئنه چوو پشتیان تیکردبئ؛
 یان لانیکه م ژوولیه ن وای زانی.

وای دانا: «ئەم باره ئەبئ وه ک تووشبوون به غه زه بی ده رب ار
 ناوبیری.» هه ولیدا تاویک له و که سانه بکۆلئته وه که ئەیانه وی
 سووکایه تی پئیکه ن!

مامی مسیۆ دولۆز پله یه کی گرنگی له ده رباری شا هه بوو و
 ئەنجامه که شی ئەوه بوو، که ئەم ئەفسه ره جه وانه له به رامبه ر هه ر
 که سییدا که ئەهاته به ره وه، ئەم بابته سه یر و سه رنجراکیشه ی
 له سه ره تای قسه کانی دا پئ ئەوت: «که مامی کاتزمیر حه وتی
 به یانی به ره و سه ن کلود^(۱۳۷) که وتۆته ری، به و هیوایه ی شه و له
 سه ن کلود بمیئته وه.» ئەم هه واله وه کو هه والئیکی ئاسایی و به
 ریکه وت ئەوترا، به لام هه موو جاریک و به بی له بیر کردن ئەوترا.
 ژوولیه ن که له ئەنجامی به دبه ختی خۆی دا، خیسه ی له مارکیز
 دو کپۆزنووا ئەکرد، بینی که ئەم گه نجه رووخۆش و زمانشیرینه
 تا چ راده یه ک سه رقالی هۆکاره شاراوه کانه. مارکیز دو کپۆزنووا
 به و ئەندازه یه له سه ر ئەمه سوور بوو که ئەگه ر پووداویکی تا

۱۳۷ - سه ن کلود: Saint-Cloud کۆشکیکه له رۆژهه لات ی پاریس، شوینی دانیشتی
 لویی هه زدهه م و شارلی دهه م، له شوړشی ۱۸۷۱ ئاگر درا.

پادیهک گرنګ، به هۆی هۆکاریکى ساده و سروشتى بزانرايه، تووپه ئه بوو و خهفتهى پى ئه خوارد. ژووليهن به خۆى وت: «ئمه شتانه نيشانهى شىتييه. له نيوان ئه م كابرليه و خوى سزار ئه كساندردا^(١٣٨)، وهك له شازاده كۆپازۆفم بيستوه، په يوه ندييه كى زۆر ئاشكرا ههيه.» ژووليهنى ههژار كه تازه له فيرگه كى ئاينى هاتيوويه دهره وه، سالى يه كه مى ژيانى له پاريس، ناسكى و رازاوه يى ئه م گه نجه دلپرينانهى ئه وهنده له لا تازه بوو، كه چاوى گرتبوو و جگه له په سن و پياهه لگوتن كارى كى ترى پينه كرابوو. به لام گيانى راسته قينهى ئه م كه سانه ورده ورده خويان دهره خست.

له پى بىرى كرده وه: «من ليره ئه ركى كى نه شياو و شووره ييم گرتۆته ئه ستۆ.» واته چۆن ئه و كورسيه هه سىريه چۆل بكات تا له وه زياتر به دهست و پى سپيلكه نه ژميردرىت. هه وليدا رپگه يه كى باش بدۆزىته وه. شتى كى تازهى له بىر و ئه نديشهى خۆى ئه ويست كه خۆى له شوينى كى تر سه رى قال بوو. ئه بوا له بىره وه رى دا شتى كى بدۆزىته وه. بىره وه ريش ئه بى بلين ئه وهندهى تيا نه بوو. كورپه ي نه گبهت هيشتاش ئاگاي له داب و نه ريت نه بوو و كاتى كى كه ويستى له هۆله كه بچىته دهره وه، به جورى كى رهفتارى كرد كه زۆر دهست و پى سپيلكانه و بوو و هه موو كه س پى زانى. هه موو رهفتارى كى نه گبهتى لى ئه بارى. ماوهى سى چارهك بوو دهورى ئه و ملۆزمه بندهستهى ئه بينى كه كه س خۆى ماندوو ناكات شتى لى بشارىته وه.

سه ره پاي ئه مهش به گوپرهى ئه و توژينه وه ره خنه گرانهى له خه نيمه كانى خۆى كردبوو، به دبه ختييه كهى خۆى زۆر به دلته زىن

١٣٨ - ئه له كساندرى يه كه م: Alexander I (١٧٧٧-١٨٢٥) ئيمپراتۆرى روهسيه، پاش ئه وهى ماوه يه ك هاوپه يمانى ناپوليون بوو، گۆرا به يه كى ك له دوژمنه گه وره كانى. كه سايه تيبه كى ئالۆزى هه بوو و كۆتايى ژيانى روهى كرده عيرفان و سؤفيگه رى.

نه هاته پيش چاو. بيره وهري ئه و پروداوانه ي دوو پوژ له مه و بهر پرويان دابوو، پشتيواني دفره ي ئه و بوو. له و كاته شدا كه تاك و تهنه ا پي ئه نايه ناو باخه كه، به خوي ئه وت: «سه ربووني ئه مانه به سه ر من دا هه رچييه ك بي، ئه و دل فراواني ه ماتيلد له ماوه ي ژيانم دا دوو جار له گه لي كر دووم، دل نيام به رام به ر به هيچكام له م كه سانه نه ي كر دووه.»

زاناييه كه ي له مه زياتر بر ي نه كرد. له و گيانه سه يره ي كه به ريكه وت ببوو به ده سه لاتداری ره هاي به خته وهري ئه و، هيچ تينه ئه گه يشت!

به ياني ئه و شه وه تهنه ا كاري بوو به وه، كه خوي و ئه سپه كه ي له ماندويتي دا پره تيني. ئيتر هه ولي ئه وه ي نه دا كه شه و له قه نه فه شينه كه نزيك ببه تته وه كه ماتيلد خوي پيوه دادوورا بوو. كوونت نوپيري بيني كاتيک كه به لايدا تينه په ري، ته نانه ت سه يريشي ناكات. له دلي خويدا وتي: «گه نجيك كه به خوړسك ئه وه نده به ئه ده به، ئه بي چ زوريك بو خوي بهيني كه به و جوړه له گه ل من بجوليته وه!»

بو ژوليه ن، خه و ريژهن بوو. سه ره پاي ماندويتي جهسته، ورده ورده بيره وهري زور دلرفين بير و هوشي داگرت. به لام ئه وه نده هوش و به ره ي نه بوو له وه تيبكات، به ئه سپ سواري له جهنگه له كاني ده ورو به ري پاريس دا، چاره نووسي خوي ئه دا به ده ست ريكه وته وه. چونكه ئه م كاره تهنه ا خودي ئه وي ئه په تاند و هيچ كاريگه ريه كي له سه ر دل و بيري ماتيلد نه بوو.

واي ئه زاني تهنه ا به قسه كردن له گه ل ماتيلد ده ردي بي سنووري سوكنايي دي، به لام سه ره پاي ئه مانه ش چي هه بوو پي بلن؟

پوژيك، كه وتي به ياني كاتيک كه له ده رياي ئه م بيرانه دا نوقم

ببوو، له پړ ماتيلك هات بو پهرتووكخانه.
- مسيو، ئه زانم ئه ته وئ قسه م له گه ل بكه ي!
- خوايه گيان! كئ پئ و تئ؟
- خوم ئه زانم. ئيتر چيت ئه وئ؟ ئه گه ر
مروځيكي بيويژدان بي ئه تواني بده ي له پيشه م،
يان لانيكه م هه ول بده ي له ناوم به ري. به لام ئه م
مه ترسيه كه به پاي من راست نيه، بيگومان ريگه له وه ناگرئ كه
به پاشكاوي قسه ي خوم بكه م. جه ناب من ئيتر توم خوش ناوئ.
ئهنديشه ي شيتانه م هه ليفريواندم.

ژوليه ن كه له زوري ئه وين و به دبه ختي سه ري لي شيوا
بوو، هه وليدا له به رامبه ر ئه م هيرشه بي به زه بيه دا بيتاواني خوئ
بس له مي ئئ. له وه گه وچانه تر نه بوو. «كاتي ك كه ئه و به هيچم
نازاني، ئه و به لگه شم هينا يه وه؟» به لام ئاوه ز ئيتر له لاي نه بوو.
په مه كيكي چاو به ستراو واي لي ئه كرد چاره نووسي خوئ بخاته
دواوه. واي ئه زاني تا ئه و كاته ي كه قسه ئه كات، هيش تاش كار
له كار نه ترازوه. ماتيلك گوئئ له قسه كاني ئه و نه بوو، له شيوازي
ئو جوړه وتنه چارس ئه بوو، له وينا كرنئ ئه و لايه نه ش دوور بوو
كه ژوليه ن بوئري قسه ي پئ بپري.

په شيماني ناخ و په شيماني دفره ئاوئته ي يه ك ببوون و له و
به يان بيه دا ببوونه مايه ي خه م و په ژاره ي. بير كرنه وه له و ديارده
ترسناكه ي ده سه لاتي خوئ داوه به ده ست به چكه قه شه يه كي
گوندييه وه، تا راده يه كي باش كو له ي كوتابوو. له و كاتانه دا كه
به دبه ختيه كه ي خوئ به سه د جار زياتر هه ست پئنه كرد، به خوئ
ئوت: «بابه ته كه وه كو ئه وه وايه كه له به رامبه ر خزمه تكارئ كدا
لاواز بوو بيتم و ئسته په شيمان بوو بيتمه وه.»

له لاي گياني جه ربه زه و بيباك، تووره بوون له خو، تا

توورپه بون له خه لکی تر، نیوانه که ی ته نها
یه که ههنگاوه. هه لچوونی بوغز و توورپه یی له م
بواردها مایه ی حه زیکی یه کجار به هیزه.

له ماوه ی ساتیکدا، مادمازیل دولامول
تا ئه و سنوره چو پیشه وه که ئه وپه ری
سووکایه تی پیکرد. مادمازیل دولامول خوویه کی

زور ناسکی هه بوو، ئه م ئه دگار ه ناسکه له شکاندنی دفره ی خه لک
و بریندار کردنی قوولی که سایه تی که سان، دهستیکی بالای هه بوو.
ژولیه ن له ژیانی دا یه که م جار بوو، ببوو به خاوه نی
گیانیک ی به رز که ئاگری دژوارترین کینه کان له دژی ئه و تیایدا
بلیسه ی ئه کیشا. له و کاته دا ته نها توژیکیش دا کوکی له خو ی
نه کرد و سه رنجام به چاوی سووکه وه روانیه خو ی. له به رامبه ر
نیشانه کانی سوکایه تیکردن دا که تا دوا راده به ئازار بوو، به و
هه موو ناسکی و وه ستاییه دروستکرا بوو، وای هه ست ئه کرد که
هه ق به ماتیلده و هیشتاش هه موو و تراوه کانی نه تووه! ئه م وتنانه
بو ماتیلد چیژیکی هه بوو.

به لام دفره ی ماتیلد له م سزادانه ی خویشی و ئه ویش، به تاوانی
ئه و ئه وینه بیوینه یه ی چه ند پوژ له مه و به ر، چیژیکی فراوانی ئه بینی.
ماتیلد پیویستی به وه نه بوو که ئه و قسه دژوار و بریندار که رانه ی
که تا ئه و راده یه چیژی به ژولیه ن ئه گه یاند، له میشکی خو ی دا
دا بریژی. ئه مانه هه موو دووپا تکرده وه ی ئه و با به تانه بوو، که
نوینه ری لایه نی دژ به خو شه ویستی، یه ک حه فته بوو له دادگای
دلی ئه ودا ئه یوته وه و ئه یوته وه.

هه ر وشه یه ک خه می سامناکی ژولیه نی سه د به رامبه ر ئه کرد.
ویستی هه لیت! مادمازیل دولامول توند قوولی گرت و نه یه هشت
بپروات.

ژوولیهن وتی:

—ئاگاتان لئ بئ که زۆر بهرز قسه ئه کهن. دهنگتان له ژووره کهی تهنیشتمان ئه بیستری!

مادمازیل دولامۆل به دهنگیکی لووتبهزانه وتی:

—دهیجا چیه؟ کئ ئه وییری پیم بلئ دهنگم ئه بیستی؟ ئه مه وی ئه م دفره منالانهیهی تو، له و بۆچوونانهی رهنگه سه بارهت به من پهیدای کردبئ، بۆ هه میشه پاک بکه مه وه.

کاتیگ که ژوولیهن توانی له په رتوو کخانه بیته دهره وه، ئه وهنده سه ری سوور مابوو که به ته واوه تی ههستی به به ده بختی خۆی نه کرد. به دهنگی بهرز له گه ل خۆی ئه دوا، ئه توت ئه یه وی له داره تی خۆی تیگا: «باشه، ئیتر خۆشی ناویم! وا دیاره هه شت نو پوژ خۆشی ویستووم و من تا ماوم ئه وم خۆش ئه وی.»

«تو بلئی شتی وا ببئ؟ لای ئه و واتای هیچ نه بوو؟ هه ر هیچ بۆ دلئ من؟ خۆ هه ر هه مووی چه ند پوژ پئیش ئیسته بو!»

خۆشی دفره، وه کو لافاو دلئ ماتیلیدیان داگرتبوو. واته سه رکه وتبوو ئه م له زگه یه تا هه تایه بقرتینئ! له سه رکه وتن به سه ر ئه م په یوه ندیه سه یه ردا له راده به دهر خۆش به خت بوو. «به م جوړه، ئه م کوړه به دلنیا ییه وه تیئه گا که هیچ ده سه لاتیکی به سه ر من دا نییه و هه رگیز ده سه لاتی به سه ر من دا نابئ.» ئه وهنده به خته وه ر بوو که له و کاته دا، به پراستی، به ری به هه رچی ئه وینه گرتبوو.

پاش مشتومر پکی ئاوا پیسوا و بئ به زه یی، ئه وین ته نانه ت له دلئ یه کیکی له ژوولیهن که م هه ستتریش ئیتر نه ئه لوا. مادمازیل دولامۆل به بئ ئه وهی بۆ ساتیک ئه رکی خۆی له بیر بچیته وه، قسه ی وه ها ناشیرین و بریندار که ری پئ وتبوو، ئه وهنده به پپی نه خشه و پلان پپی وتبوو، ئه گه ر له کاتی ئاسایی و ئارامیش دا بییری لئ بکریته وه، به راست ئه زانری!

يهکه م بهرهنجامی مشتومړنکی ئاوا سهر و سه مره له لای ژولیه، ئه وه بوو که ماتیلد دفره یه کی له راده به دهری هه یه. به توندی له وه ئارخایه ن ببوو که په یوه نندیان بؤ هه میسه پچراوه. به لآم سهره پای ئه وه ش به یانی ئه و پړژه، کاتی نانی نیوه پړو له به رامبه ری دا شهرم دایگرت و پرهنگی هه لیزرکا. ئه مه ش خه وشیک بوو که تا ئه و پړژه که س نه یوانیبوو هیچ پره خنه یه کی لیبگری. ژولیه ن له کاری بچوک و گه وره یش دا ئه یزانی چی بکا و ئه یه وی چی بکات و وایشی ئه کرد.

ئو پړژه له پاش نانخواردن، مادمازیل دولامول داوای ئه و نامیلکه هاندەر و دهگمه نه ی لیکرد که به یانی زوو یه کی که له قه شه کان بوی هی نابوو. ژولیه ن که ئه یویست له سه ر میزه که هه لیگری، دهستی که وت له گولڈانگی فه خفوری شینی زور ناشیرین و به ری دایه وه.

مادمازیل دولامول قنجه وه بوو و یه ک به خوی داخی بؤ گولڈانه خو شه ویسته که ی خوارد و هات بؤ ئه مبه ری ژورره که، تا پارچه و ته له زمه کانی له نزیکه وه بینئ. ئه یوت: «ئهم گولڈانه، پورسلینگی کونی ژاپونی بوو، له لایه ن پوری گه وره م قه شه ی دهری «شیل» به من گه یشتبوو. دیاریه ک بوو له لایه ن خه لکی هؤلنده وه درابوو به دووک دورلیان کاتیک که شازاده ی تاجدار بوو، ئه ویش دابووی به کچه که ی و...»

ماتیلد لاسای دایکی کردبوویه وه و به بینینی شکانی گولڈانه شینه که که له لای یه کجار ناشیرین بوو، له دلله وه گه شابوویه وه. ژولیه ن خاموش بوو و زور گوئی لئ نه بوو. بینی مادمازیل دولامول لای دهستییه وه وه ستاوه و، پی ئه لئ:

—ئهم گولڈانه بؤ هه میسه فه وتاوه و ئه و هه سته ش که له رابوردوودا ده سه لاتداری دلئ من بوو، هه ر ئه و چاره نووسه ی

تووش بوو. داوات لئ ئەکه م سه بارهت به و رهفتاره شیتانه ی به م
هۆیه وه لئیم پرووی داوه، لئیم ببووری.

به داوی ئەم قسه یه دا چوو ده ره وه.

خاتوو دولا مۆل، کاتی رویشتنی ئەو، وتی:

— وا پئ ئەچئ مسیۆ ژولیه ن له و کاره ی که کردوو یه تی شاده

و شانازی شی پۆه ئەکات.

ئەم قسه یه وه ک ته نئکی قورس که وته سه ر دلئ ماتیلد.

به خۆی وت: «راست ئەکا. دایکم باشی بوچوو. هه ستیکه

ئهی بووژینتیه وه، هه ر ئەم هه سته یه.» روژی پیشووش، ریک له و

کاته دا پرشته ی شادیبه خشی مشتومرکه ی خۆی له گه ل ژولیه ن

برپیوو. به بیده نگیه کی ئاشکراوه به خۆی وت: «ئمه هه له یه.

هه موو شت ته واو بووه. به لام ئەزمونیکی مه زم ده سکه وت. ئەم

هه له سامناک و پر له نه نگه، مایه ی ئەوه یه هه موو ته مه نم ژیر و

وریا بم.»

ژولیه نیش له و لاوه له دلئ خۆی دا ئەیوت: «بو راستیه که م

نه وت! بوچی ئەو ئەوینه ی که من به م کچه شیته م هه یه، هیشتاش

ئەشکه نه م ئەدات؟»

ئاگری ئەم ئەوینه پیچه وانه ی ئەندیشه ی ئەو، نه ک هه ر

نه کوژایه وه به لکو په ره شی سه ند. به خۆی ئەوت: «ئەم کچه شیته،

ئەوه راسته! مه گه ر سه ره پای ئەمه ش بو ئەوه نابئ بیپه رستی؟

مه گه ر هه موو ئەو خو شیه توندوتیزانه ی که جوانترین ژیار ئەتوانئ

بمانداتئ، یه ک له دژی ئەو یتردا له که سایه تی مادمازیل دولا مۆل دا

کو نه بو ته وه؟» ئەم بیره وه ریه خو شانیه ی رابوردوو به سه ر گیانی

ژولیه ن دا زال ئەبوو و زۆر به خیرایی هه موو رپسه کانی ئەکرده وه

به خوری.

ئاوه ز و ژیری به بیهووده له گه ل ئەم بیره وه ریه نه دا ململانیه ی

ئەکرد. ھەولڊانى بېوچانى جگە لەوھى جوانى و كېشەرى ئەم
بېرەوھەرييانە دوو بەرامبەر بکات، کارىكى تىرى لە دەست نەئەھات.
بېست و چوار کاتزىمېر پاش شکانى گولڊانە كۆنەى ژاپوونى،
بە بېگومان، ژولويەن يەكېك لە ناشادترين مروڤھەکانى سەر ئەم
گۆى زەوييە بوو.

یادداشتی نهیانی

ئەوێ ئه‌پلیم له‌مورج بینییوه: به‌چاو
مایومه و نه‌وسا که بینیمه رنگه له‌خه‌له‌تایبتم،
به‌لام که به‌تۆی ئه‌لیم، مه‌به‌ستم خیه
له‌تخه‌له‌تینم!
(له‌نامه‌یه‌ک بو‌نوسه‌ر)

مارکیز ناردی به‌دوای دا. جه‌نابی دولامۆل گه‌نجتر خۆیای
ئه‌کرد، چاوه‌کانی ئه‌دره‌وشایه‌وه.
به‌ژولیه‌نی وت:

—تۆزێ باسی بیرى خۆتم بکه، وه‌ک بیستومه‌بیر و یادگه‌ت
زۆر به‌هێزه. ئه‌توانی چوار لاپه‌ره‌ له‌به‌ر بکه‌یت و بچی له‌له‌نده‌ن
هه‌مووی له‌به‌ر بلێته‌وه، به‌بێ ئه‌وه‌ی وشه‌یه‌کی بگۆریت؟
مارکیز پۆژنامه‌ی ئه‌و پۆژه‌ی کۆتیدینی به‌رق و توو‌په‌یی له
ناو ده‌ستی دا ئه‌گوشی و به‌بیه‌وده هه‌ولێ ئه‌دا پ‌واله‌تی هه‌ته‌ر
و سه‌نگینی خۆی بپاریزی که ژولیه‌ن ته‌نانه‌ت کاتی باسکردنی
کێشه‌ی فریله‌ریش تییدا نه‌بینیوو.

ژولیه‌ن تا ئه‌و پۆژه ئه‌وه‌نده‌ی ئه‌زمون ده‌سکه‌وتبوو که
سه‌باره‌ت به‌و شیوازه‌ لووتبه‌زانه‌یه‌ی، که مارکیز له‌به‌رامبه‌ر
ئه‌ودا به‌خۆیه‌وه ئه‌گرئ، وای ده‌ربخات باوه‌ری پیکردوو و
ملکه‌چی فه‌رمانه:

—ئه‌م ژماره‌ی کۆتیدین په‌نگه‌ زۆر به‌تام نه‌بێ، به‌لام ئه‌گه‌ر

جهنابی مارکیز دولامۆل رایان لئی، به یانی زوو، شانازی ئه وه م
ئهبی، که ههر هه مووی له بهر بۆ به پزیزتان بخوینمه وه!

—چی؟ ته نانه ت ریکلامه کانیش؟

—به لئی، وشه به وشه و به بئ ئه وهی وشه یه که دابکه وئ.

مارکیز به مهندی و له سه رخۆ وتی:

—به لئینی ئه وه م پئ ئه دهی؟

—به لئی قوربان! ترس له رانه په راندنی فه رمان رهنگه خۆبه خۆ

بیرم په ریشان بکات.

—مه به ست ئه وه یه که من له بیرم چوو دوینئ ئه م باب ته ت لئ
بپرسم. پئویست ناکات سویند بخۆیت ئه وهی که ئه بیسی، هه رگیز
له هه چکوئ باسی نه که ی، من به ئه ندازه یه که ئه تناسم که ناتوانم
تۆمه تی وات پئ ره وا ببینم. خۆم بووم به دهسته به رت. ئیسته ش
ئه تنیرم بۆ کۆرپیک که دوانزه که سی لئیه و تۆ له لای خۆت یاداشت
له قسه کانی ئه م دوانزه یه هه لئه گری.

مارکیز ئه و داره ته خۆبه زلزان و ناسکه ی که به خۆرسک

له گه لئ بوو، سه ره له نوئ وه رگرت وه و وتی:

—نیگه ران مه به. وتووئژیکئ تیکه ل و پیکه ل نابئ. نامه وئ بلیم

که گفتوگۆ سیسته می ئه بی، به لام لانیکه م هه رکه سه و له نۆره ی
خۆی دا قسه ئه کات. کاتیک که ئیمه قسه ئه که ی، تۆ نزیکه ی
بیست لاپه ره ئه که ی به چوار لاپه ره و به یانی زوو له بری هه موو
رۆژنامه ی کۆتیدین ئه م چوار لاپه ره یه له بهر بۆ من ئه خوینیته وه.
پاش ئه وه به په له ئه که ویته ری. ئه بی وه کو گه نجیک که ئه چئ بۆ
گه شت و رابواردن، سواری فایتوونی پۆست ببی. مه به ست ئه وه یه
هه چکه س گومان ت لئنه کا. ئه چئت بۆ خزمه تی که سایه تیه کی گه وره.
له وئ، ئه بی پسرپورییه کی زیاتر پیشان به دی. مه به ست به هه لدا
بردنی ئه وانیه که له ده روه برین، چونکه له نیوان باشنووسه ران

و خزمه تکاره کانی دا هندی کهس هه ن که خویان به دوژمنه کانی ئیمه فروشتوو و لیمان چوونه ته بۆسه وه، بۆ ئه وهی له ناکاو په لامارمان بدهن. نامه یه کی پشتگیری و پیناساندنت پی ئه بی. کاتیک که ئه و به پریزه سهیری کردی، کاتزمیره گیرفانییه که ی من، که بۆ ئه م سه فهره پیت ئه بی، له گیرفانت دهرئه هینی. ئه م کاتزمیره له لای خۆت بپاریزه. دیسانه وهش هه ر باشه، کاتزمیره که ی خۆت بده به من. ئه و چوار لاپه ریه ی له بهرت کردوو، جه نابی دووک به گویره ی ئه وهی تۆ ئه یلی، به دهستی خۆی ئه نیوسیت. پاش ته واوبوونی ئه م کاره، به لام نه زووتر، له بیرت نه چی، ئه توانی، ئه گه ر هات و پرساری کرد، رووداوی ئه و کۆبوونه وه یه ی ئه مپۆ تیدا به شدار ئه بی، به خزمه تیان رابگه یه نی. شتیک که ناهیللی له م گه شته دا بیئاقته بی ئه وه یه، که له پارسه وه تا نووسینگه ی وه زیر که سانیک هه ن که گه وره ترین ئاره زوویان ئه وه یه تیری که بۆ قه شه سوړیل باویژن. ئه وسا راسپارده ی قه شه سوړیل کۆتایی پی دی. کار بۆ ماوه یه کی باش په کی ئه که وی. چونکه، هاوکاری به پریز، چۆن ئه توانین له مه رگی تۆ ئاگادار ببین؟ ته نانه ت جه ره به زه و لیها تووی تۆش له م بواره دا کاریگه ر نییه و ناتوانی هه واله که مان پی رابگه یه نی.

مارکیز به داره تیکی قورس و سه نگین وتی:

— ئیسته ش به په له برۆ و دهستی که چاکه ت و پانتۆل بکپه، وه ک هی دوو سال له مه و به ر بی. ئه مشه و ئه بی سه ره به چکت زۆر ریکوپیک نه بی. به پیچه وانه کاتی سه فهر جلوه رگتانه ئاسایی ئه بی. پیت سهیره؟ گیانی گومانای تۆ هوی ئه م لایه نه هه ست پیئه کا؟ به لی، دۆستی ئازیز، بۆی هه یه یه کی که له م که سایه تیه مه زانانه ی که ئه مشه و بۆچوونه که یان ئه بیسی، هه وال و هیما یه ک بنیرن و به م جوړه بۆی هه یه شه و له و ریستورانته باشه ی که نانی

لی ئه‌خۆی، لانیکه‌م تۆزیک تریاک بده‌نه دهرخواردت.
ژوولیه‌ن وتی:

—باشتره سی فرسه‌نگ زیاتر برۆم و به لاریش‌دا برۆم. وا
بزانم مه‌به‌ستی ئه‌م سه‌فه‌ره پۆما بی...
مارکیز پ‌واله‌تیکی تۆران و لووتبه‌رزی به خۆیه‌وه گرت، که
ژوولیه‌ن له بره‌ی—له—هوته‌وه هه‌تا ئیسته ئه‌و داره‌ته‌ی پێوه
نه‌دیوو.

—جه‌ناب، که‌ی خۆم به باشم زانی، زانیاریت پێ ئه‌ده‌م.
حه‌زم له پرسیارکردن نییه.
ژوولیه‌ن به سینگ فراوانیه‌وه وتی:

—مه‌به‌ست پرسیار نه‌بوو، قوربان. سویند ئه‌خۆم که ئه‌ندیشه‌ی
من له شوینی زۆر به‌رزدا ئه‌فری، له میشکی خۆم‌دا به دوا‌ی
ئاسووده‌ترین پێگادا ئه‌گه‌پام.

—به‌لێ وا دیاره بیرى تۆ له شوینی زۆر دور له فریندایه.
هه‌رگیز له بیرت نه‌چێ که نابێ له پ‌واله‌تی یه‌ک بالۆیز، ئه‌ویش
بالۆیزیک له ته‌مه‌نی تۆدا، وا تیگه‌ن که مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه به زۆر
متمانه‌یه‌ک بخه‌نه دل‌ه‌کانه‌وه!

ژوولیه‌ن زۆر به خۆیدا داچوو. هه‌له‌ی کردبوو. دفره‌ی بۆ
پاساوێک ئه‌گه‌پا و نه‌ی ئه‌دۆزییه‌وه.
جه‌نابی دولامۆل وتی:

—واته بزانه، مرۆف کاتیکی که نه‌زانی ئه‌کات، دلێ خۆی ئه‌کا
به دادوهر.

کاترمیریک پاش ئه‌وه، ژوولیه‌ن له پ‌واله‌تی بنده‌ستیکی
کۆنه‌پۆش و بۆینباخیک که په‌نگه سپییه‌که‌ی ون ببوو، له هۆلی
چاوه‌پوانی مارکیز ئاماده بوو.

مارکیز به بینینی دای له قاقای پیکه‌نین و ته‌نها له‌و ساته‌دا

بوو که بیتاوانی ژوولیهن سهلمینرا. جهنابی دولامۆل به خوی ئەوت: «ئەگەر ئەم گەنجە خیانەتم پێ بکات، ئەهی ئیتر متمانه به کئی بکهه؟ جگه له مانهش، مرۆف که دهست ئەداته کاریک ئەبی خۆ به یه کێک متمانه بکات. کورپه کهه و هه قالانی قۆزی هاوکاری دلێکی پاکیان ههیه و له ئازایهتی و ئەمهگداری سهدهزار ئەهینن. ئەگەر جهنگ ببی به پیداوێستی. له سهه پێ پلێکانهکانی تهختی پاشایهتی تیا ئەچن. ئەم گەنجانه هه موو شت ئەزانن، جگه له و شتهی که ئیسته پێویستمانه. کویراییم دابی ئەگەر برپا به وه بکهه یهکیان بتوانی چوار لاپه ره له بهر بکات و ده فرسهنگ برپات، به بی ئەوهی شوینی هه لېگرن! نوریڕ ئەتوانی وهکو باپیرانی خوی بدا به کوشت و ئەو لێوه شاوه بیه له سهه بازه تازه که بيش دا ئەبیرئی.»

مارکیز چوه ناو بیریکی قووله وه. ئاهیکی له دل وه هه لکیشا و وتی: «خۆ به کوشت دان؟ رهنگه ئەم سوړیلهش به ئەندازهی ئەو، جهه به زهیی ئەو کارهیی هه بی.»

مارکیز که ئەتوت ئەیه وی بیریکی ملۆزم له کۆل خوی بکاته وه.

وتی:

— برۆین سواری فایتوون ببین.

ژوولیهن وتی:

— قوربان کاتیکی که خه ریکی ئاماده بوونی جله کانم بووم.

لاپه رهیی یه که می کویتیدینم له بهر کرد.

مارکیز پۆژنامه کهی وه رگرت. ژوولیهن به بی ئەوهی هیهچ

هه له یه کی هه بی، له بهر خویندی وه. مارکیز ئەو شه وه به ته وا وه تی

ببوو به رامیار. وتی:

— باشه له ماوهی ئەم ماوه یه دا، ئەم گەنجه نازانی له کامانه

کۆلان و شه قامه وه تیئه په رین.

گه یشتنه هۆلیکی فراوان که پرواله تیکی زۆر خه مگینی هه بوو.

به‌شپک له دیواره‌کانی ته‌خته و به‌شپکیشی به قه‌دیفه‌ی سه‌وز رازابوویه‌وه. ناوه‌پراستی هۆله‌که، خزمه‌تکاریکی ناوچا و تال میژیکی گه‌وره‌ی نانخواردنی داناوو، ئەم میزه بوو که پاش هه‌ندیک به هۆی قه‌دیفه‌ی سه‌وزی زۆر گه‌وره و پر له په‌له‌ی مه‌ره‌که‌ب که بیگومان میراتی وه‌زاره‌تخانه‌یه‌ک بوو، کرا به میژی کار.

خاوه‌ن مال کابرایه‌کی چوارشانه‌ی به‌خۆ بوو که ناوی نه‌هینرا. ژوولیه‌ن پ‌واله‌ت و زمانپاراوی ئه‌وی وه‌ک پیاویک هاته به‌رچاو، که خه‌ریکی کاویژکردنه.

ژوولیه‌ن به ئە‌ماژه‌ی مارکیز له لای خواری میزه‌که‌وه وه‌ستابوو. بۆ ئە‌وه‌ی سه‌رنج رانه‌کیشی بۆ لای خۆی، خۆی به قه‌له‌مدادانه‌وه خه‌ریک کرد. له سیله‌ی چاویه‌وه حه‌وت بیژهر و بیسه‌ری ژمارد. به‌لام ژوولیه‌ن ته‌نها له پشته‌وه ئە‌بیینین. وای هه‌ست کرد دوان له‌وه‌که‌سانه وه‌ک هاوپایه له‌گه‌ل جه‌نابی دولامۆل قسه ئە‌که‌ن و ئە‌وانی‌تر که‌م تا کورتیک به‌ریز و کړنۆشه‌وه له‌گه‌لی ئە‌دوان. یه‌کی‌کی تر به‌ بۆ ئە‌وه‌ی هاتنی خۆی رابگه‌یه‌نی، هاته ناو هۆله‌که‌وه. ژوولیه‌ن له دلی خۆی دا وتی: «سه‌یره، له‌م هۆله‌دا خه‌لکی هاتنی خۆیان راناگه‌یه‌نن! په‌نگه ئە‌م پاریز و وریاییه به‌ریزی منه‌وه هاتبیته ئاراوه. بۆ ریژگرتن له‌م تازه هاتوو، هه‌ر هه‌موو له‌به‌ری هه‌لسان. ئە‌م کابرایه‌ش ئە‌و مه‌دالیا زۆر تاییه‌ته به‌سینه‌یه‌وه بوو که سیانی تر له به‌شدارنیش به‌سینه‌یان‌وه ئە‌دره‌وشایه‌وه. زۆر به ئە‌سپایی قسه‌یان ئە‌کرد. ژوولیه‌ن بۆ هه‌لسه‌نگاندنی ئە‌م تازه‌هاتوو، جگه له‌سیما و پ‌واله‌تی ئاسایی ئە‌و، هیچی ده‌سه‌نه‌که‌وت. ئە‌م کابرایه کورته‌بالا و که‌ته و سوور و گه‌ش بوو، چاوه‌کانی دره‌وشاوه و زه‌ق بوو و جگه له‌داره‌تی شه‌پاژۆ هیچی تری تیا نه‌هینرا.

سه‌رنجی ژوولیه‌ن له ئە‌نجامی هاتنی کابرایه‌کی زۆر جیا‌ازدا

که هه مان دهم پئی خسته ناو هۆله که، به ته واوه تی شپرزه بوو. ئەم کابرایه یه کی بالابهرز و زۆر له پ بوو، که سئ چوار ئیله گی له بهردا بوو. نیگای پر بوو له نه وازش و پهفتاری زۆر سه لار بوو. ژوولیه ن له دلئ خۆی دا وتی: «ئەم پوا له ته پریک له کار دینالی بزانسۆن ئەچی. ئەم کابرایه به ئاشکرا سه ر به کلیسا بوو. پوخساری وای ده رته خست په نجا په نجا و پینچ سالیک ببی. نه ئەلوا پوخساریکی له وه باوکانه تر په یدا ببی.

کار دینالی جهوانی ئاگد هاته ناو هۆله که وه و کاتیک که سهیری دایشتوانی ئەکرد، چاوی به ژوولیه ن که وت، زۆر سه ری سوورما. له ئاههنگی بره ی—له—هوته وه له گه لی نه دوا بوو. سه رنجی سه رسامی بووه هۆی شله ژانی ژوولیه ن. ئەمیان به خۆی وت: «ئەمه ئیتر چیه؟ هه ر کهس که بیناسم و بیینمه وه ئەبئ ببیته هۆی چاره ره شیم؟! هه موو ئەم مه زن و خانه دانانه که هه رگیز نه مدیون، توژیکیش نامترسیین، که چی نیگای ئەم کار دیناله جهوانه خوینم ئەرچینی. ئەبئ دان به وه دا بنیم که مروقیکی زۆر سه یر و زۆر به ده ختم!»

زۆری پینه چوو کابرایه کی وردیله ی یه کجار په شتاله به هه راوهوریا خۆی کرد به هۆله که دا و هه ر له ده ریزانی ده رگا که وه ده ستی کرد به قسه کردن. په نگه پریو و توژیک شیتۆکه بوو. بیژه ری بیبه زه یی ئەوه نده ی هاته ژووره وه، به شداران به ش به ش بوون و وا دیار بوو ئەم کاره ش بو خۆپاراستن له وه په زبوون له قسه کانی ئەو بوو.

به شداران ورده ورده له زۆپاکه دوور ئەکه وتنه وه و به ره و لای خواری میزه که که ژوولیه نی لئ دانیشتبوو، ئەپویشتن. دلله پاوکه ی ژوولیه ن له زیادبوون دا بوو. چونکه چه نده هه ولی ئەدا که هه یچ نه بیسیت، گوپی هه ر ئەبیسیست و چه نده ش بئ ئەزمون بوو، به لام

به ئاشکرا و بهبی پوره له گرنگی بابتهکان تیئهگه‌یشت. ئەم کهسایه‌تییه پایه‌به‌رزانه که ئاوا به ساده‌یی له به‌رام‌به‌ر خۆی دا ئەیبینن، چه‌نده چه‌زیان ئەکرد که ئەم قسانه‌ی ئەیکه‌ن به نهینی بمیته‌وه!

ژوولیه‌ن که ئەوه‌نده‌ی بۆی کرابوو له‌سه‌رخۆ کاری کردبوو، تا ئەو کاته بیست په‌رهمووچی دادابوو. خه‌ریک بوو ئەم هۆکاره گرینگه‌ی له‌ده‌ست ده‌ریچی. له‌خۆوه چاوه‌پروانی فه‌رمانیک بوو له چاوه‌کانی جه‌نابی دولامۆل‌دا. مارکیز ئەوی له‌بیر کردبوو.

ژوولیه‌ن به‌ده‌م په‌رهمووچ دادانه‌وه به‌خۆی ئەوت: «ئەو کاره‌ی من ئەیکه‌م مایه‌ی پیکه‌نینه. به‌لام ئەو که‌سانه‌ی که ئەم رواله‌ته ئاساییه‌یان هه‌یه و به‌فه‌رمانی خه‌لکی تر یان به‌ئەقانی خۆیان راپه‌راندنی ئەم کاره مه‌زنانه‌یان گرتۆته ئەستۆ، بیگۆمان زۆر دل‌ناسک و تۆرینۆکن. نیگای سه‌راسیمه داره‌تیکی وه‌ک پرسیا‌ری تیا‌یه و دل‌نیام لێی ئەسه‌له‌می‌نه‌وه؛ که چاوه‌کانیشم ته‌واو دا‌بخه‌م وا ئەزانن خه‌ریکم قسه‌کانیان یاداشت ئەکه‌م.»

دل‌ه‌راوکی‌ی یه‌کجار زۆر بوو. قسه‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی ئەبیست.

گفتوگو

کومار - ڏهڙو له بهرام بهر په ک که سدا که څا ما ده بی
هه مو شتی بو بهر ژه ونه ای گشتی به خت بکات،
هه زاره ها و ملیونه ها هه به که بهس څا گایان
له فیزو څو شتی څو پان هه به.
له پاريس، ریڙی هه مو کهس له بهر
څا یترونه که به تی، نه ک له بهر چاکی و مین خاری!
(ناپولیون، بیره و هری)

خزمه تکار به په له هاته ژووره وه و رایگه یاند که جه نابی
«دووک دو...» هات.

دووک هه نځاوی نایه پیښه وه و به خزمه تکاری وت:
- بیډهنگ، گه وچه!

ئهم پرسته یه شی ئه وهنده باش و به گه وره بییه که وه وت که
ژوولیهن، به نابدلی به څوی وت: «هه مو هونه ری ئهم کابرا مه زنه
ئه وه به که چوڼ څوی به سهر خزمه تکاردا توپه بکات.» سهری
هه لئینا و ده سبه جی چاوی برییه عه رزه که. وه ها له پله و پاییه ی
میوانی تازه گه یشتبوو، که له ترسی ئه وهی سهر کردنه که ی به
پیچه وانه ی رازداری بژمیدری، له رزی پیا هات.

ئهم دووکه پیاویکی په نجا ساله بوو، که وه کو لویکی که شخه
جلی له بهر کردبوو و وه ها قونه ی ئه کرد ئه توت فنه ر له بن
قاچیه تی. سهری باریک و گوشراو و لووتی زل و پرومه تی قوڅز

بۆ بەرەۋە. پۋالەتى لەمە خۆبەزلانتر و لەمە بېھوودەتر زۆر كەم بوو. ھاتتى ئەو، نیشانەى دەسپىكىردنى كۆبۈنەۋە بوو.

دەنگى جەنابى دولامۆل پىشتەى تۆژىنەۋەكانى ژۋولپەنى لە پۋالەت ناسىدا پىچراند. ماركىز وتى: «لەگەل مسىۆ سۆرئىل ئاشنا بىن. بىرىكى زۆر بەھىزى ھەيە. زياتر لە كاتزمېرىك نابى كە من سەبارەت بەو ئەركەى پەنگە شانازى پاپەپاندى بى بسپىردى، لەگەلى داۋام و بۆ ئەۋەى تواناى تاقى بکەينەۋە، يەكەمىن لاپەرەى كۆتىدىنى لەبەر كىردۋە.»

خانەخوئى وتى:

— ئا، دەنگۋاسى دەرەۋەى ئەم «ن...» ھە پەبەنە. ئەۋسا بە پەلە پۆژنامەكەى ھەلگرت و بە پۋالەتتىكى پۋوخۆش، كە ھەۋلىئەدا گىرنگ خۇيا بکات، وتى:

— مسىۆ، فەرمو!

بېدەنگى زۆر قوۋل بوو. ھەموو چاۋەكان مۆرەيان كەۋتېۋىيە سەر ژۋولپەن. ئەۋىش ئەۋەندە جوان ئەيخوئىندەۋە كە دووك پاش بىست دېر وتى:

— بەسە!

كابراى وردپەلە كە نىگای ۋەك نىگای بەراز بوو، دانىشت. ئەم كابرا بەرپۆبەرى كۆبۈنەۋە بوو. چۈنكە ئەۋەندەى دانىشت، تەپلەكىكى يارى پىشانى ژۋولپەن دا و بە ئەماژە پىپى وت بىبات بۆ لای. ژۋولپەن بە پىنۋوس و كاغەزى خۇيەۋە لایەۋە دانىشت. دوانزە كەسى بە دەۋر قەدىفە سەۋزەكەۋە ژمارد.

دووك وتى:

— مسىۆ سۆرئىل، بچۆ بۆ ھۆلەكەى تەنىشتەمان. كاتى پىۋىست

بانگت ئەكەم.

خانەخوئى پۋالەتتىكى نىگەرانى بەخۇيەۋە گرت و بە ئەسپاىى

به وهی تهنیشت خۆت وت: «ده لاقه که دانه خراوه.» ئەوسا به شیوهیهکی گه و جانە ژولیهنی بانگ کرد:

— سهیرکردن له ده لاقه که وه سوودی نییه!

ژولیهن له دلێ خۆی دا وتی: «لانیکه مه که ی ئەوهیه هینراوم بۆ ناو پیلانییک، به لام خوشبه ختانه له و پیلانانه نییه که کۆتاییه که ی مهیدانی «گریڤ» بێ. ئەکه ره مه ترسییه کیش هه بێ، مارکیژ ئەوهنده ی به سه ره مه وه هه یه و له وه زیاتریش. خۆزگه بتوانم ئەو خه مه قه ره بوو بکه مه وه که ره نگه پۆژیک له پۆژان شیتیتی من بۆی به دی بهینێ.»

کاتییک که به ته واوه تی بیری له شیتی و به دبختی خۆی ئەکرده وه، وه ها ئەیره وانیه ده ور به ری خۆی که هه رگیز ئەو شوینانه له بیر نه کات. هه ره له مکاته ش دا بیری که وته وه ناوی کۆلانه که له لایه ن ماکیزه وه به عه ره بانه چی وترا و مارکیژ فه رمانی دا فایتوونیکی بۆ بگرن. ئەمه ش شتییک بوو که هه رگیز له مارکیژ نه بینرا بوو.

ئهن دیشه کانی ژولیهن، ماوه یه کی دووردریژ بر دیه وه. له هۆلیک دا بوو که قه دیفه یه کی سوور به قه راخی زه ره بته وه هه لواسرا بوو. له سه ره میزه که ی تهنیشته وه، خاچیکی عاجی گه وره ی لیوو و له سه ره سوپاکه په رتووکی پاپا، نووسینی مسیۆ دو میستر به لیواری زه ره که ف و به رگی گرانبا ییه وه، ئەبینرا. ژولیهن بۆ ئەوه ی نه لێن کولی گرتوه، خۆی به م په رتووکه وه خه ریک کرد. له هۆله که ی ئەودیه هه ندیجار به ده نگی به رز ئەدوان. سه ره نجام ده رگا کرایه وه و بانگیان کرد.

به پڕیوه به ری کۆره که ئەیوت:

— ئەبێ ئاگاتان لیبێ که له ئیسته وه له به رده می «دووک

دو...» دا قسه ئەکه یین.

ئەوسا ژوولییەنی پیشان دا و وتی:
 — ئەم جەنابە، قەشەییەکی گەنجە که گیانی خۆی بە راستگۆیی
 کردۆتە پیشکەشی ئامانجە پیرۆزەکەیی ئیمە و بە یارمەتی بیری
 تیژی، هەموو قسەکانی ئیمە لەبەر ئەلێتەو. پاشان دەستی پراکیشا
 بوو ئەو کەسەیی که پڕوالەتییکی باوکانەیی هەبوو و سێ چوار ئێلەگی
 لەبەر کردبوو و، وتی:
 — نۆرەیی جەنابە.

ژوولییەن بیری کردەووە که ئەگەر بەم کابرایە بوتایە جەنابی
 ئێلەگ پۆش، زیاتر لێی ئەهات. کاغەزەکەیی هەلگرت و نووسی.
 (نووسەر لێرەدا ویستی لایەرەییەک بکات بە خال خال
 «...»)

بلاوکەرەووە وتی:

— جوان نابێ و بوو نووسینی وا که زۆر ناسکە، ناشیرینی
 ئەکات و ئەوەش بە واتای مەرگە.
 نووسەر وتی:

— رامیاری بەردێکە بەستراووە بە ملی وێژەووە و لە ماوہی
 کەمتر لە شەش مانگدا نوومی ئەکات. دوان لەمەر
 رامیاری لە جەنگەیی هەلچوونی ئەندێشەدا وەکو تەقاندنی
 دەمانجەییەکە لە میانەیی کونسپرتیکدا. ئەم دەنگە نەک هێز
 و کاریگەری هەیی، بەلکو گۆی کەر ئەکات و لەگەڵ هێج
 سازیکیش ناگونجی. ئەم دوانی رامیارییە نیوہی خوێنەرانی
 بە توندی ئەشەمزێتی؛ بوو نیوہەکی تریش که بابەتەکیان
 بە شیوہەکی تایبەت و بە تامەزرۆییەووە لە پۆژنامەیی
 سەرلەبەیاندا خوێندووہتەووە، ئەبێتە هۆی چارەس بوون.
 بلاوکەرەووە وەلامی دایەووە:

— ئەگەر ئەکتەرەکانت باسی رامیاری نەکن، ئیتەر بە

فهرانسهي ١٨٣٠ نازميردرين و پهرتووکه که شت، وهک
خوت ئه لير، ناب؛ به ئاوينهی سهردهمه کهی...
ياداشته کانی ژووليهن گهيشتبويه بيست و شهش لاپه ره.
ئه وهی له خواره وه دي، کورتهيه کی بيرهنگی ئه و راپورتهيه. چونکه
من ناچار بووم وهک ههميشه ئه و به شانهی که مایه ی پیکه نينه
لابهرم، که ئه بوونه هوی ماندووکردن و بيزاری. (بروانه گازت
دوتريبينو).

کابرای ئيله گ له بهری خاوهنی پواله تی باوکانه (که رهنگه له
کاردیناله کان بووی) به زوری بزه له سهر ليوی بوو و، کاتيک که
چاوه کانی له نيوان پيلووه له رزوکه کانی دا بوو، درهوشانه وهيه کی
سهير و داره تیکی سه مه رهی به خووه ئه گرت که دردوونگی و
سه رسامی له راده ی ئاسایی که متر بوو. ئه م که سایه تيبه که
له به رده م دووکدا («به لام کامه دووک؟») ژووليهن به خوی
وت) پيش هه موو که س نوره ی قسه کردنی پيدرابوو بو ئه وهی
بيروپرواکان به يان بکات و دهوری دادیاری گشتی ببینی. به
بوچوونی ژووليهن ئه چووه ناو دوودلی و ئه رخايه ن نه بوونه وه و
وته کانی به رهنجامیکی پروونی نه بوو. به م جوړه تووشی هه مان
کیماسی ئه بوو، که به هوی وه ره خنه له م جوړه دادوهرانه ئه گیرئ.
دووکیش که ژووليهن لير تينه ئه گه شت، کاتی گفتوگو هه مان
ره خنه ی ليگرت.

کابرای ئيله گ پۆش، پاش وتنی چهند رسته يه ک ده رباره ی
ره وشت و فه لسه فه ی به خشنده بوون وتی:

—ولاتی ره سه نی ئینگلیز به سه روکايه تی رابه ريکی شاميري
وهک «پیت»ی^(١٣٩) گه وره، بو له ناو بردنی شوپش چل ميليارد

١٣٩ - ويله م پیت: William Pitt (١٧٥٩-١٨٠٦) رامیاری به ناوانگی ئینگلیزی که دوژمنی
سه رسه ختی شوپشی مه زنی فه رانسه بوو و سئ جار کومه ليک له ولاتانی ئوروپای دژی
فه رانسه هاند.

فرانکی خەرج کرد. ئەگەر پێگەم بەدەن ئەمەوی سەبارەت بە بابەتییکی دلتەزین توژی بە راشکاوی قسە بکەم. ئەبێ بلیم کە ئینگلیز بە باشی سەرنجی خالیکی نەدا. ئەویش ئەوەی کە لە خەبات دژی پیاویکی وەکو ناپۆلیۆن، ئەویش کاتیکی کە هیچت بە دەستەووە نەبێ، جگە لە بریک نیازی چاکە، تەنھا چەکی بریار دەر بەنا بردنە بۆ لیزانی و کەرەسەیی خویی.

خانەخوێ بە شلەژاوی وتی:

— ئەها! دیسانە وەش پەسنی پیاوکوژی!

بە پێوەبەری کۆرەکە کە توورە بیوو، هاواری کرد:

— تکایە لەم مەوعیزە بزۆینەرانی بمانپاریژە!

چاوی بە رازئاسای وەک درندەیهک بریسکایەو، بە کابرای

ئێلەگ پۆشی وت:

— فەرموو قسەکەت تەواو بکە.

دادیار وتی:

— ئەمپۆ ئینگلیزی مەزن لە پێ کەوتوو. چونکە هەموو

ئینگلیزیک، بەر لەوەی پارەیی نانی خۆی بدات، ناچارە بەشی خۆی

لەو چل میلیارد فرانکە بدات کە بۆ لەناو بردنی ژاکۆبۆنەکان سەرف

کرا. ئینگلیز ئیتر پیاویکی وەکو «پیت» ی نییە.

ئەفسەرێک خۆی گیف کردووە و وتی:

— بەلام دووکی ولینگتۆنی^(۱۴۰) هەیه.

بە پێوەبەر هاواری کرد:

— تکایە، بێدەنگی! ئەگەر دیسانە وەش مشتومپر بکەن، کەواتە

۱۴۰ - ولینگتۆن: Arthur Wellesley, Duke of Wellington (۱۷۶۹-۱۸۵۴) رامیاری ئینگلیزی، سەرەتا لە ئیسپانیا و پورتوگال و پاشان لە ۱۸۱۴ لە جەنگی تۆلۆز دژی هیزەکانی فەرانسە جەنگا و سالی ۱۸۱۵ وەکو فەرماندەیی هەموو هیزەکانی دژی فەرانسە لە واترلوو سەرکەوت. لە رووی جەستەیی و ئەقەنەو ئەوەندە بەهیز بوو، ناویان نابوو دووکی بۆلایین.

بوونی مسیۆ سۆرئیل بیهودهیه.

دووک به دارهتیکى رهنجاو پرووی لهو کهسهی که قسهکهی
پى بریبوو و له ژنرالهاکانى پیشووی ناپۆلیۆن بوو، کرد و وتى:

—هه موو ئەزانين که ژنرال مێشکى پرى ههیه!

ژوولیهن زانى ئەم قسهیه ئەماژهیه به بابەتیکى تايهتیه و زۆر
بريندارکه ره. هه موو بزه گرتنى. وا دیار بوو ژنرالی هه لگه پراوه
زۆر توورپه ببوو.

داديار به شیوهی نائومیدانهی که سیک که له تیگه یاندنی
راسته قینه هیوا برا بووه، دهستی پیکردهوه:

—ئیتیر پیت له ئارادا نییه. ئەگەر «پیت» یکی تازهش له
ئینگلیز پهیدا بێ، ناتوانین نه ته وهیه که لهو رێگانه وه فریو بدین.

ئهو ئەفسه ره ی که قسهکانی پى بریبوو، نه پاندی:

—هه ر بهم پیهش پهیدا بوونی فه رماندهیه کی داگیرکه ری وه کو
بو ناپارت له فه رانسه کاریکى نه گونجاوه.

ئهمجاره یان نه به رپوه بهر و نه دووک نه یانویرا بیزاری
ده ربیرن. هه رچه ند ژوولیهن به رای خوی شوینه واری رق و
توورپه یی له چاوه کانیان دا بینبوو. دووک و به رپوه بهری کۆرپه که
هه ر دوو چاویان داخست و دووک ئاخیکى هه لکیشا که هه موو
بیستیان.

به لام بیژهر شه مزابوو.

بویه ئەو شیوازه سه لاره ی ئاویتیه ی بزه و پر له ئەندازه یه ی
که ژوولیهن پیی وا بوو ئەدگاری تايهتیه گیانی ئەوه، به جار ی
نایه لاوه و به توندی و هه ژانه وه وتی:

—په له تانه قسه کانم کۆتایی پى بهینم؟ په له تانه له کورتی
بیرمه وه؟ ئیتیر ئاگاتان له وه نییه من چهنده هه ول ئەدهم که گوپی
کهس — چهندهش درێژیش بێ — ئازار نه ده م؟! زۆر چاکه له

کورتی ئەبیرمەوہ. جا بە زمانیکی سەرپێیی رایئەگە یەنم کە ئینگلیز ئیتر فرانکیکیشی نییە کە لە پێگە ی هەق دا خەرجی بکات. تەنانەت ئەگەر خودی «پیت» یش زیندوو بێتەو، بەو هەموو بلیمەتیە ی خۆیەو ناتوانی وردەمالیکی ئینگلیزی هەلخەلەتینی. چونکە هەموو ئەمانە ئەزانن کە تەنھا جەنگی کورتخایەنی واترلوو، یەک میلیار د فرانکی لە گیرفانی ئەوان تیچوو.

بێژەر کە زیاتر هەژابوو، درێژە ی دا:

— ئەتەنەوئ بە پرستی پرووت و پەوان بۆتان بلیم کە خۆتان ئەبئ یار و یاوهری خۆتان بن! چونکە ئینگلیز ئیتر یەک لیرەشی بۆ یارمەتیدانی ئیوہ نییە. کاتیکیش ئینگلیز پارە نەدا، نەمسا و پروسیە و پرووس، کە سەرما یەیان تەنھا ئازایەتیە، پارەیان بە دەستەوہ نییە، جگە لە یەک دوو جەنگ هیچ کاریکیان لە دژی فەرانسە پیناکرئ. پەنگە هیوای ئەوہ هەبئ کە ئەو سەربازە جەوانانە ی کە ژاکوبۆنەکان کو یان کردۆتەو، لە پیکادانی یەکەم و دووہم دا تیک بشکین، بەلام لە هیرشی سییەم دا چی ئەبئ؟ هەرچەند پەنگە لە بەر چاوی ئیوہ کە چاو و گویتان پڕ بۆتەو، بە شۆرشگێڕ بژمیردریم، بەلام ئەبئ بلیم لە جەنگی سییەم، پووبەرووی سەربازانی ۱۷۹۴ ئەبنەوہ کە ئیتر سەربازەکانی تپەکانی ۱۷۹۲ نین.

لیرە دا پرشتە ی قسە ی دادیار لە چەند لاوہ بە یەکجار پرا.

بەپێوہ بەری کو بونەوہ بە ژوولییەنی وت:

— مسیو، بۆ پاکنووسکردنی ئەو پینشەکییە ی کە نووسیوتە، بچۆ

بۆ ئەو دیو.

ژوولییەن بە داخیکی قوولەوہ چووہ دەرەوہ. دادیار سەبارەت بەو ئەگەرانیە هەمیشە بیری لێئەکردنەو، دەستی پیکردبوویەوہ. ژوولییەن لای خۆی وتی: «ئەترسن پینان پیکەنم.» کاتیک کە دیسانەوہ بانگ کرایەوہ، جەنابی دولامۆل بە دەنگیکی سەنگین و

پر له هه‌ته‌ر که له لای ژولیه‌ن که ئه‌یناسی، زۆر شیرین و سه‌یر بوو، ئه‌یوت:
—... به‌لّی به‌پّیزان، له هه‌موو زیاتر ده‌رباره‌ی
ئهم نه‌ته‌وه بیچاره‌یه که ئه‌توانین بلّین:
ئه‌یه‌وی بیی به‌ خوا؟ ته‌پله‌ک یانه
ته‌شت؟

ئه‌یه‌وی بیی به‌ خوا! هاواری هۆنه‌ره. ئهم قسه به‌کاکل و به‌پّیزانه وه‌کو شتی بۆ ئیوه‌یه به‌پّیزان! به‌هه‌لی خۆتان ده‌ست بده‌نه کار. ئه‌وسایه که فه‌رانسه‌ی ره‌سن، که‌م تا زۆر ئه‌بی به‌ ولّاتیک که به‌ ئه‌فانی لیپراوی باپیرانمان به‌دی هاتوو و چاوی ئیمه به‌ر له مه‌رگی لویی شانزه‌هشی بینوه. ئینگلیز و لانیکه‌م چینی ئاریستوکراتی ئه‌و ولّاته، به‌ ئه‌ندازه‌ی ئیمه رقیان له‌م ژاکویونه دزیوانه‌یه. ئه‌گه‌ر زیپری ئینگلیز نه‌بی، نه‌مسا و روسیه و پرووس دوو سی جه‌نگ زیاتریان له‌ده‌ست نایه‌ت. جا پیتان وایه ئهم دوو سی جه‌نگه بۆ داگیرکردنی سه‌رکه‌وتوانه، وه‌کو ئه‌و داگیرکردنه گه‌جانه‌یه‌ی جه‌نابی ریشیلیۆ له‌ ساڵی ۱۷۱۷دا تیکی شکاند، به‌س بی؟ من که پیم وانییه...

دیسانه‌وه وتار برا، به‌لام ئهم به‌رپه‌رچدانه‌وه‌یه له به‌رامبه‌ر بیده‌نگی هه‌مووان دا ون بوو. ئهم قسه پێ برینه دیسانه‌وه‌ش له لایه‌ن کۆنه ژنرالی سه‌رده‌می ناپۆلیۆنه‌وه بوو که ئاره‌زووی حه‌مه‌لی شین له دلّی دا بوو و ئه‌یویست له نیوان نووسه‌رانی «یاداشته نه‌ینیه‌کان» دا جیاواز بی.

جه‌نابی دولامۆل پاش گه‌رده‌لوولی غه‌لبه‌غه‌لب، ده‌ستی پیکرده‌وه:

—من که پیم وانییه.

وشه‌ی «من» یه‌شی ئه‌وه‌نده به‌ گوستاخ‌ی وت که ژولیه‌ن پپی

خۆش بوو. ژولیهن که پینووسه که ی به هه مان خیرایی و توندی به یانی مارکیز به سهر کاغه زدا ئه فراند، به خۆی ئه وت: «به پاستی که باش دهوری بینی. جه نابی دولامۆل به یه که وشه له شوینی خۆیدا به سهر بیست جهنگی ئه م فه رمانده هه لگه پاره دا زال بوو.» مارکیز به دهنگیک که زۆر له سه رخۆ بوو وتی:

— له داگیرکردنی ولات دا نابی ته نها چاو له دهستی بیگانه بین. هه موو ئه م گه نجانیه که وتاری ئاگرین له پۆژنامه ی «گلۆب» دا ئه نووسن، سی چوار هه زار فه رمانده ی جه وانتان پی ئه دهن که په نگه له نیوایان دا که سانی وه کو کلپیر و هۆش و ژوردان و پیئشگرۆی هه لکه وئی. به لام که سانیکی که م به هره تر.

به پیره بهر وتی:

— ئیمه هه له مان کرد ئه گهر به شانازییه وه تاجمان نه نایه سه ر ئه م پیاوه. ئه بی ناوه که ی بکه یین به وه رجاوه ند.

جه نابی دولامۆل درێژه ی دا:

— به کورتی له فه رانسه ئه بی دوو پارت هه بی. به لام دوو پارت که هه لوئستیان دیار و ئاشکرا بی، نه ک دوو پارت که ته نها ناویان لیک جیا بی. ئه بی لای خۆمان پوونی بکه یینه وه ئه مانه وی کئی تیک بشکینین. له لایه ک پۆژنامه نووس و دهنگه ران به کورتی بیروپرای گشتی و له لایه کی تریشه وه گه نجان و هه موو ئه وانیه لایه نگری گه نجانن. ئه وسا که ئه م گه نجان له زایه له ی قسه بیهووده کانی خۆیان سه رسام بوون، ئه م سووده مسۆگه ره مان دهسته که وئی که بووجه به کار بهینین.

لیره دا دیسانه وه ش پرشته ی وتار برا.

جه نابی دولامۆل به لووتبه رزی و ئاسانییه کی شیاو به کابرای قسه که ی برپیوو، وت:

— جه ناب، تو مه بیرپه وه. هه رچه ند ئه م قسه یه دات ئه چله کیئ،

ئەبئ بَلِّيم که چل ههزار فرانک له بووجهی ولات دائه‌پری و ههشتا ههزار فرانکیش له و مووچه‌یهی له لیستی هاوالاتیان وهری ئەگری.

— زۆر چاکه، که ناچارم ئەکه‌ی. منیش به پاشکاو، خۆت به شایهت ئەهینمه‌وه. تۆش وه‌کو باپیرانی مه‌زنت که له‌گه‌ل سهن لویی چوون بۆ جه‌نگی خاچپه‌رستان، ئەبئ له به‌رامبه‌ر ئەم یه‌کسه‌د و بیست هه‌زار فرانکه‌دا لانیکه‌م هه‌ژیک، ته‌پیک، ئەلیم چی! یه‌ک لقم پیشان بده‌ن. ئەگه‌ر نه‌فه‌ره‌کانی له په‌نجا که‌سیش پتر نه‌بێ. به‌لام په‌نجای گوجوگۆل که تا گیانی تیا‌بئ له پیناوی هه‌ق‌دا خه‌بات بکات. تۆ جگه‌ له کۆمه‌لیک خزمه‌تکار که کاتی سه‌ره‌لدانی شو‌رش ئەبنه‌ مه‌ترسی له سه‌ر خۆت، خۆ که‌ست نییه‌! تا ئەو رۆژه‌ی که هه‌ر مه‌لبه‌ندیکی هه‌ژیک یینجسه‌د که‌سی گیانبازی تیا به‌دی نه‌یه‌ت، هه‌موو کات ته‌ختی پاشایه‌تی، نو‌یژگه‌ و چینی ئاریستۆکرات مه‌ترسی تیاچوونی له‌سه‌ره‌. کاتیکی که ئەلیم گیانباز مه‌به‌ستم ته‌نها ئازایه‌تی فه‌رانسی نییه‌، به‌لکو وه‌فاداری ئیسپانیش له ئارادا بێ. نیوه‌ی ئەم ده‌سته‌یه ئەبئ له کورپان و برازا و خوشکه‌زای خۆمان و به‌کورتی له منالانی خانهدان و پاکنه‌ژاد بن. هه‌رکام له‌مانه‌ش ئەبئ گوندییه‌کی وه‌کو کاسه‌لینۆ^(١٤١) بۆ خۆی بدۆزێته‌وه‌. نه‌ له که‌سانی فره‌ویژی چینی سیه‌هم، که ئەگه‌ر ١٨١٥یه‌کی تر بیته‌ پێشه‌وه‌، ئاماده‌یه که ئالای سئ سووچی سئ رهنگ به‌رز بکاته‌وه‌. خانهدانی ئیمه ئەم گوندییه‌ رائه‌هینئ و گوندییش کاتی پئویست وه‌ک برای شیرئ ئەو ئەبیت. هه‌ر کام له ئیمه ئەبئ بۆ پیکه‌پینانی ئەم پۆله به ژماره که‌م و به ناوه‌رپۆک گیانبازه پینجسه‌د که‌سییه له هه‌ر مه‌لبه‌ندیکی، له یه‌ک له سه‌ر پینجی داها‌تی خۆی چاوپۆشی بکات. ئەوسا ئەتوانین له‌وه

١٤١ - کاسه‌لینۆ: Cathelineau (١٧٥٩ - ١٧٩٣) کوره‌به‌نایه‌ک بوو تا پله‌ی فه‌رمانده‌ رو‌یشت. له جه‌نگه‌کانی سه‌رده‌می شو‌رش له فه‌نده‌ی ئازایه‌تی نو‌اند و له هه‌رش بۆ سه‌ر نانت کوژرا.

دلنیا بین که ولات ئەتوانئ له لایەن بیگانه‌وه داگیر بکری. تا ئەو
 پوژەهی به پادشاکانی بیگانه نەلین که بیست ههزار خانەدان بو
 کردنەوهی دەروازەکانی فەرانسە و بو چەک هه‌لگرتن ئامادەن
 گوئ له قسەتان پارانگرن. ئەلین ئەم کارە دژوارە؟ سەرورەران،
 ئەمە نرخێ سەرەکانی ئیمەیه. له نیوان ئازادی پوژنامەگەری و
 بوونی ئیمەدا، وه‌کو خانەدان و دارا و دەمپراست، جەنگی مان و
 نەمان بەرپا بووه. بپوون ببن به پیشەگەر یان جوتیار یان دەست
 بدەنه چەک. ئەگەر ویستتان ترسنوک بن، به‌لام گەوج مەبن!
 چاوتان بکەنەوه!

دریژەهی دا:

— من به دەقی سروودی دەستەهی ژاکوبۆنەکان به ئیوه ئەلیم:
 به‌تالیۆنەکانتان پیک بهینن. ئەوسا گوستاف ئادۆلفیکی^(۱۴۲) پاکنەژاد
 په‌یدا ئەبئی که له بینینی مەترسی به‌سەر سەری پاشایه‌تییه‌وه
 هەستی ئەبزوی و وه‌ک ره‌شەبا سیسەد فرسەنگ له سنوره‌کانی
 خزی دوور ئەکه‌ویته‌وه، تا ئەو کارە بو ئیوه بکات که گوستاف
 بو شازاده پوژتستانه‌کانی ئەنجام دا. تا که‌ی هەر قسە‌ی بی
 کرده‌وه؟ په‌نجا سالی تر له ئوروپا جگه‌ له سەرەک کۆمار چی
 تر نامیئ. ئیتر شایه‌ک له‌م ناوچه‌یه نابینری. به‌گویره‌ی ئەم
 پیتانه‌ی پ—ا—د—ش—ا قەشه‌ و ئاریستۆکراتیش ئەفه‌وتین. من
 که ئیتر جگه‌ له‌و پالیئوراوانه‌ نابینم که کاریان بوو به‌مه‌راییکردن
 بو جەماوه‌ری چه‌په‌ل. له‌خوڤا مه‌لین که فەرانسە ئیسته‌ ژنرالی
 به‌ناوبانگ و به‌دەسه‌لاتی نییه‌ که لای هەمووان ناسرابی. کاتیکی
 که بناغە‌ی سپا به‌ قازانجی تاج و ته‌خت و نوێژگه‌یه، کاتیکی که
 هەرچی کۆنه‌ سەرباز هه‌یه، له‌ سپا وه‌رگیراوه، له‌ کاتیکی که هەرکام

۱۴۲ - گوستاف ئادۆلف: Gustavus-Adolphus پادشای سوید، سالی ۱۵۹۴ له‌دایک بوو. له
 سالی ۱۶۱۱ تا ۱۶۳۳ شای سوید بوو. کابرایه‌کی لیها‌توو و به‌رزەفەر بوو. سپای سویدی
 بووژاندوه‌وه و له‌ شەری سی‌ سالی‌دا پارمه‌تی پوژتستانه‌کانی ئالمانی دا.

له هیزه‌کانی پرپوس و نه‌مسا په‌نجا ئه‌فسهر و جیداری هه‌یه که جه‌نگیان بینویه. دووسه‌د هه‌زار جه‌وانی سه‌ر به ورده‌بورژوازی خولیای جه‌نگن.

کابرایه‌کی مه‌نگ به شیویه‌کی له‌خۆپازی وتی:

—وتنی راستی ناخۆش ئیتر به‌سه!

وا دیار بوو که ئه‌م کابرا له‌ بواری قه‌شه‌یی‌دا زۆر پیشکه‌وتبوو، چونکه جه‌نابی دولامۆل له‌بری ئه‌وه‌ی تووره‌ ببی، بزه‌یه‌کی کرد و ئه‌م بزه‌یه‌ش له‌ چاوی ژوولیه‌ن‌دا زۆر به‌واتا بوو.

—به‌پێزان، وتنی راستی ناخۆش ئیتر به‌سه! باسه‌که کورت

ئه‌که‌ینه‌وه. ئه‌و که‌سه‌ی که پێویسته به‌ هۆی نه‌خۆشینی تیراوی قاچی بپرئه‌وه، زۆر نه‌شیاوه به‌ نه‌شته‌رگه‌ر بلی: ئه‌م قاچه‌ دارپزاوه‌ی من زۆر ساخه. له‌م به‌راوردکردنه‌ بمبوورن، به‌لام دووک ... ی مه‌زن نه‌شته‌رگه‌ری ئیمه‌یه.

ژوولیه‌ن بیرى کرده‌وه: «سه‌ره‌نجام پازی گه‌وره درکینرا،

من ئه‌مشه‌و به‌ره‌و ... غاری ئه‌ده‌م.»

قهسه، لیږ، نازادنا

یه کهم ریښای اهومو بوونه وهرېک خوچاراستن و ژپانه،
ئیوه ژهری ښه وکهران نه چینن و
به تهمان گهنم هه لېگرخه وه!
(ماکیا فیلی)

کابرای مهنگ هیشتاش هر قسه ی نه کرد. دیار بوو ئاگای له
شتهکان هه یه. له دهر برپینی نه م راستیانه ی خواره وه، نه وهنده به
دهمپاراوی ددانی پیدا نه نا، که ژولیه ن پیی خوش بوو:

۱. ئینگلیز بو یارمه تیدانی ئیمه هیچ پاره ی نییه. له وئ
سه رده می ئابووری و هیومه^(۱۴۳). تهنانه ت دینداره پاکیزه کانیش
پارهمان ناده نئ و مسیو بروامیش^(۱۴۴) گالته مان پیته کا.

۲. نه گهر زیږی ئینگلیز نه بئ، له دوو جهنگ زیاتر له
شاکانی ئوروپا ناتوانین ببینن. دوو جهنگیش بو خه بات له دژي
ورده بورژوازی به س نییه.

۳. دامه زرانئ پارتيکی چه کدار له فه رانسه پیویسته و نه گهر
پارتيکی وا به دی نه یه ت، حکومه تی پاشایه تی نه و دوو جهنگه شی
پیناکرئ.

۴. که نه توانم به راشکاوی وه کو خالیکی پوون و ئاشکرا

۱۴۳ - ده فیید هیووم: David Hume (۱۷۱۱-۱۷۷۶) فه یله سوف و میژوونوسی سکا تله ندی،
له پیشره وانی ئیمپیریسیسم یان نه زموونگه رایي.

۱۴۴ - مسیو بروام: Lord Brougham (۱۷۷۸-۱۸۶۸) رامیاری بریتانیایی، له
رامیاری دا حیزبی با بوو.

رایگه یه نم:

ئه گهر ئاینیه کانمان له گه ل نه بی، پیکه ئینانی پارتی چه کدار له فه پانسه نالوی. ئه م لایه نه به دلناییه وه رائه گه یه نم و هر ئیسته ش ئه یسه لمیتم بو؟ ئه بی هه موو شت به قه شه کان بدهین:

یه که م، له بهر ئه وه ی به پوژ خه ریکی کاری خویانن و له لایه ن که سانی زور به توانا و لیه اتووه وه سه رکردایه تی ئه کرین، که به دوور له گه رده لول و شوړش له سیسه د فرسه نگه سنووره کانی ئیوه دا دانیشتون.

خانه خوی هاواری کرد:

—ئا! پوما، پوما!

کار دینال به دفره و شانازییه وه وتی:

—به لی، جه ناب پوما! سه ره پای ئه و گالته جارپیه وه ستایانه ی له سه رده می گه نجیتی تودا باو بو، من له سالی ۱۸۳۰ دا به دهنگی زه لال رایئه گه یه نم که پیای ئاینی، به سه رکردایه تی پوما، ته نها ئه و دهسته یه ن که ئه توانن له گه ل کومه لانی جه ماوهر قسه بکه ن. په نجا هه زار قه شه، له پوژیکدا که له لایه ن پیشه واکانیانه وه پییان ئه وتری، به دروشم و زمانیکی تاییه ت قسه بو خه لک ئه که ن. جه ماوهری نه ته وهش به دیه ئینه ری سه ربازه، له هه موو شتیکی ورد و درشتی ئه م دنیا به زیاتر، به دهنگی قه شه کانیان شوړ و هه لچوون ئه یانگری. (ئه م ناوه ئینه تاییه ته بوو به هو ی به رزبوونه وه ی غه لبه غه لبی نا په زایی).

کار دینال به رزتر دهنگی هه لینا و وتی:

—بلیمه تیی پیشنوژی وتاربیژ له بلیمه تی ئیوه، بالاتره. هه موو ئه و بابه ته گرنگانه ی ئیوه، واته به دیه ئینانی پارتیکی

چەكدار لە فەپرانسە، لە لاين ئيمەو ھەنگاوى بۆ ھەلگىراوھ. ليرەدا بەلگەى ھەندى جموجۆل بە دەستەوھىە... كى ھەشتا ھەزار تەنگى ناردووھ بۆ قەندەى؟ و ھتد. قەشەى سەر مینبەر تا ئەو پۆژەى جەنگەلەكانى خۆى بە دەست نەھىناوھ، ھىچ نىيە. لە يەكەم خولەكانى داگىرسانى ئاگرى جەنگەوھ، ھەزىرى داراىى بە فەرمانبەرانى خۆى پرايئەگەيەنى كە لەمەولا جگە لە قەشە، پارە بۆ ھىچ كەسى تر نىيە. لە راستىدا فەپرانسە دىنى نىيە و لاينەنگرى جەنگە. ھەركەسەش ئەو جەنگە بۆ فەپرانسە بەرپا بكات، لە دوو پروانگەوھ ئەبى بە خۆشەويستى نەتەوھ. چونكە ھەلسان بە جەنگ بە وتەى جەماوەر، بە واتاى برسى كردنى يەسووعىەكانە. جەنگ ھەروھەا بە واتاى رزگار بوونە لە ديۆھكانى دفرە و خۆپەرستى فەپرانسەيى، لە ترسى دەستپوھردانى بىگانە.

بەشداران بە تامەزرۆيىيەوھ گوڤيان لە كاردينال پراگرتبوو. كاردينال لە دريژەى قسەكانىدا وتى:

— مەسيۆ دونرقال ئەبى لە وەزارەت لاپچى. ھەر ناوھەكى لەخۆرا خەلكى توورە ئەكا و ئەيانھەژينى.

لە ميانەى ئەم قسەيەدا، ھەموو رابوون و بە يەكجار كەوتنە مقومقۆ. ژولويەن لای خۆى وتى: «ئەھا، ديسانەوھ ئەمكەنە دەرەو!» بەلام سەرۆكى ژيرى كۆبوونەوھ، لە تاوى خۆى بوونى ژولويەنى لەبىر كردبوو.

ھەموو چاوەكان بۆ پياويك ئەگەرا كە ژولويەن ئەيناسى. ئەم كەسە مەسيۆ دونرقالى سەرۆك وەزيران بوو، كە ژولويەن لە كۆپى سەماى مەسيۆ لۆدووك دوپىتەز دىبووى.

وھك پۆژنامەكان سەبارەت بە وتوويژەكانى ناو پارلەمان ئەياننووسى، ھەلچوون گەيشتبوويە ئەوپەرى خۆى. پاش چارەكەيك، وردە وردە ئارامى گەپرايەوھ.

ئەوسا مەسیۆ دونرقال ھەلسا و بە دەنگیکی فریشتەئاسا و بە شێوازیکی سەیر وتی:

—تەنھا بۆ یەک چرکەش نایشارمەو و نالێم ھەزەم لە ھەزارەت نییە. ئەو ھەش شتیکی ئاشکرایە کە ناوی من لە ئەنجامی ھەژاندنی ژمارەییکی زۆر لە میانەپرەوکان لە دژی ئێمە، ھیزی ژاکۆبۆنەکان دوو بەرامبەر ئەکات؛ بۆیەشە من بە دلناییی ئەبێ لایجەم. بەلام پێگەیی خوا، تەنھا لە ژمارەییکی کەمی جەماوەر ئاشکرایە.

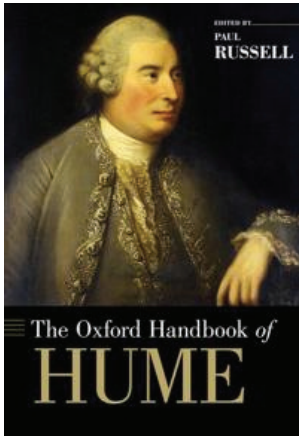
لێرەدا خێسەیی بڕییە کاردینال و درێژەیی دا:

—بەلام من ئەرکێکم لە سەر شانە. خوا پێی وتووم یان سەرت ئەچیتە بن گیوتین یان دامودەزگای پاشایەتی سەرلەنوێ لە فەرانسە دائەمزرینیتەو و سەقامگیری ئەکەیت و ھەر دوو پارلەمان و ئەنجومەنی پیران بەو جۆرەیی لە سەردەمی لویی پانزەدا ھەبوو، لێئەکەیتەو و... بەرێزان دلنیا بن منیش ئەو کارە ئەکەم!

کۆتایی پێھینا، لە شوینی خۆی دانیشتەو و بێدەنگییەکی گەورە کەوتەو.

ژوولییەن بە خۆی وت: «ئەکتەریکی لێھاتوو!» بەلام ئەمجاریش وەکو ھەموو جارەکانی تر کە جەماوەیی، بە خاوەنی ھۆش و زاناییکی لە پادەبەدەر ئەزانی، لە ھەلدا بوو. مەسیۆ دونرقال کە لە ئەنجامی مشتومپرە گەرموگۆرەکانی ئەو شەو و نمونەییەدا ھەژابوو، بە تاییبەت لە ئەنجامی راستگۆیی و پاشکاوێ گەفتوگۆکەدا گەرم داگیرسابوو، لەو ساتەدا بپروای بە پاسپاردەکەیی خۆی ھەبوو. ئەم کابرایە بەو ئازایەتیە مەزنەیی خۆیەو یەک تۆزیش ھەستی نییە.

لە ماوەی بێدەنگی پاش رستە جوانەکەیی: منیش ئەو کارە

ئەكەم! كاتژمىر زەنگى نىوەشەوى لىدا. ژوولەين
 ھەستى كرد لە زەنگى كاتژمىردا شتىكى سامدار و
 شووم ھەيە. بە قوولئى ھەژابوو.

ئەوھەندەى پىننەچوو، مشتومر بە وزەيەكى
 زياترەوھ و بە تايبەت بە ساكارىيەكى سەمەرەوھ
 دەستى پىكردەوھ. ژوولەين ھەندىچار لە دلئى خۆىدا

ئەيوت: «ئەمانە ئاخىرەكەى ژەھرم دەرخوارد ئەدەن! ئەمانە چۆن
 ئەم قسانە لە بەردەم بۆرەپىاوئىكى وەكو مندا ئەكەن؟»

دوو كاتژمىر لە نىوەشەو تىپەرىبوو بەلام مشتومر ھىشتاش
 بەردەوام بوو. خانەخوئى ماوھەك بوو خەوتبوو. جەنابى دولامول
 بۆگۆرپىنى مۆمەكان ناچار بوو زەنگى لىدا. مسىو دونرئالى سەرۆك
 ۋەزيران يەك كاتژمىر و سئى چارەك پاش نىوەشەو، چووبوويە
 دەرەوھ. بەلام تا ئەو كاتە چەندىن جار لەو ئاويئەيەى لە لايەوھ
 بوو، لە روالەتى ژوولەين وردىبوويەوھ. وا پىننەچوو رۆيشتنى ئەم
 پىاوھ ئەندىشەى ھەمووانى ئاسوودە كردى.

كاتىك كە خزمەتكار خەرىكى گۆرپىنى مۆمەكان بوون، كابراى
 ئىلەگ لەبەر بە ئەسپايى بەوھى تەنىشتى وت: «خو ئەيزانى ئەم
 كابرايە چى بە شا ئەلئى! بۆى ھەيە بە كۆمەلئىك گئىل و گەوجمان
 بداتە قەلەم و قور بكات بە سەرماندا! ئەبئى دان بەوھدا بنئىن كە
 پىاوئىكى لەخۆ پازىيە و نازانم بە چ رۆويەكەوھ دئى بۆ ئىرە. بەر
 لە ۋەزىرى لىرە ئەبىنرا، بەلام ۋەزارەت ھەموو شت ئەگۆرئى و
 ھەموو بەرژەوھەندى و خولياكانى مرؤف ھەلئەلووشئى و ئەبوا لەم
 لايەنە تىنگەيشتبا.»

ژنرالى پىشوو بۆناپارت، دەسبەجئ لە دواى رۆيشتنى
 سەرۆك ۋەزيران، چاوەكانى بەستبوو. لەمكاتەدا باسى ئىش و
 برىنەكانى كرد، روانىيە كاتژمىرەكەى و چووھ دەرەوھ.

کابرای ئیلهگ پۆش وتی:

—گرهوت لهگهڵ ئەکهەم ژنرال ههلات به دواى سهروک وهزيران دا. ئەوه تا لێره داوى لیبوردنى کرد و لهویش ئەلێ دەسهلاتى هه موومانى به دهسته وهیه.

کاتیك كه خزمهتكارى نیوه خهوتوو له گۆرپى مۆمهكان بوونهوه، به پێوه بهر وتی:

—پێگه بهن له ئیسته وه به ئەندیشه کار بکهین و له وه زیاتر ههولێ قهناعت پیکردنى یه کترى نه دهین. وهرن بیر له دارشتنى ئەو یاداشته بکهینه وه که تا چل و ههشت کاتژمیری تر له بهر چاوانى دۆستانى دهره وهی ئیمه دا ئەبێ. له م کۆرپه دا باسى وهزيران کرا. ئیسته ه که مسیۆ دونرقال لێره نه ماوه، ئەتوانین بلیین که بوون و نه بوونى وهزيران له لای ئیمه یه که. ئیمه هه رهکیك که بمانه وئ بۆیان دیارى ئەکهین.

کاردینال به پیکه نینکی شیرین ئەم قسانه ی په سه ند کرد. کاردینالی جهوانی ئاگد به هه لچوونیکى شاراوه و ناچارى که زاده ی گرژترین ده مارگیری بوو، وتی:

—به رای من، ئاسانتترین پێگه ئەوهیه که به کورتی هه لومه رجی خۆمان هه لسه نگینین.

کاردینال، که تا ئەو کاته هیچی نه وتبوو و چاوه کانی، که ژولیه ن سه ره تا ئارامی و مهنگی تیا بینیبوو، پاش یه که مین کاتژمیری مشتومر به توندی داگیرسابوو، ئەوا ئیسته دلێ وهکو ئاگراوی بورکانی قیزۆ له که فوکولدایه.

کاردینال وتی:

—له سالی ١٨٠٦-ه وه تا ١٨١٤ ته نها هه له ی ئینگلیز ئەمه بوو که راسته وخۆ به رهنگاری ناپولیۆن نه بوویه وه. ئەو پۆژه ی که ئەم کابرایه کۆمه لیک دووک و خه زنه داری به دیهینا و داموده زگای

شايەتى پېكەوھە نا، ئەو ئەركەھى خوا پېي پارسپاردبوو، كۆتايى پېھات. ئىتر بە كارى ھېچ نەئەھات مەگەر مردن. پەرتووكى پيرۆز لە زۆر جىگەدا رېگەھى لابرندى ستەمكارانى بە ئىمە پيشان داوھ. (لېرەدا چەند رېستەھى بە زمانى لاتىن وت). ئەمپرۆ ئىتر باس، باسى كوشتن نىيە، كە ئەبى پارسى بكوژرى. سەرانسەرى فەرانسە پەيرەوى پاريسە. رېكخستنى پېنجسەد كەس لە ھەر مەلئەندىك چ سوودى ھەيە؟ كارىكى مەترسىدارە كە سەرى درېژە. لە كارىكدا كە ھى پاريسە، تىكەلكردنى فەرانسە چ قازانجىكى ھەيە. تەنھا شارى پاريسە كە بەو رۆژنامە و ھۆلانەيەوھ خراپەھى كردوھ. خوا خۆى ئەم بابلە تازەھى كاؤل بكات. لە نيوان مىحراو و پاريسدا، كار ئەبى يەكسەرە بكرىتەوھ. ئەم كارەساتە تەنانەت لە روانگەھى دنيايشەوھ بە قازانجى تەختى پاشايەتتە. پارسى بۆچى لە سەردەمى بۇناپارتدا ئەيئەوئىرا ھەناسە بدات؟ ئەبى لە تۆپەكانى «سەن رۆك»^(۱۴۵) پىرسن...

سەرەنجام كاتژمىر سېي پاش نىوھشەو بوو كە ژوولەين لەگەل جەنابى دولامۆل چوونە دەرەوھ. ماركىز شەرمەندە و ماندوو بوو. كاتىك كە لەگەل ژوولەين قسەھى ئەكرد، يەكەم جار بوو كە تكا و پارانەوھ لە دەنگىدا بەدى ئەكرا. ئەيوست بەلئىنى لئوھربگىرئ كە ئەو ھەلچوونە بەپەرۆشانەھى بە رېكەوت بىنيويىتى، ھەرگىز ئاشكراى نەكات. ھەلچوونى بەپەرۆش دەستەواژەھى تايبەتى ماركىز بوو. «تا ئەو كاتەھى كە دۆستەكەھى دەرەوھمان بۇ ناسىنى گەنجە شىتەكانى ئىمە نەپىرسىوھ و پېي دانەگرتوھ، باسى ئەم بابەتەھى بۇ مەكە. پووخانى حكومەتى

۱۴۵ - سەن رۆك : Saint-Roch بەكەكە لە كلىساكانى پارسى لە كۆلانى سەنت ئۆنۆرە. سەردەمى شۆرشى مەزن بە فەرمانى ناپۆليون ژمارەھەك لە دوژمانان و خەنىمانى كوناوستون لە سەر بلىكانەكانى ئەم كلىساھە، تىرەباران كران...

ئېمە ئەبى چ كارىگەرييهكى له سەر ئەوان هەبى. ئەبىن بە كاردينال
و پەنا ئەبەن بۆ پۆما و ئېمەش له كۆشكەكانى خۆمان بە دەستى
جوتيارەكان ئەكوژرين.»

ياداشتى نەينى كه جەنابى ماركيز دولامۆل له سەر بناغەى
راپۆرتە بيست و شەش لاپەرەبييهكەى ژوليهن ئامادەى كرد،
سەرەنجام كاتژمير چوار و سى چارەكى پاش نيوشەو ئامادە
بوو.

ماركيز وتى:

— من ئەوئەندە شەكەتم خەريكە ئەمرم. ئەمەش لەم ياداشتەو
ديارە كه كۆتاييهكەى هيچ پوون نيهه و زياتر له هەموو ئەو كارانەى
كه كردومە رەقم لايەتى. دۆستى بەرپۆز، پڕۆ چەند كاتژميريك
بەسپەرەو. له ترسى ئەوئەش كه نەكا بترپين، من بە دەستى
خۆم دەرگاكت له سەر قفل ئەكەم.

بەيانى ئەو پۆژە، ماركيز، ژوليهنى برد بۆ كۆشكەيكى پەرت
و جيا كه زۆر له پاريس دوور بوو. لەوئى، كۆمەلەيكى سەريان
بينى كه ژوليهن بە قەشە و پەببەنى زانين. پاسپورتىكى پيدرا
بە ناويكى خوازراوئەو. بەلام مەبەستى سەفەر، كه ژوليهن
دەربارەى تا ئيرە خۆى له گيلى دابوو، لەم پاسپورتەدا بە پوونى
نوسرابوو. تاك وئەنھا سواری فايئونىكى سەر ئاوەلە بوو.

ماركيز له پوانگەى بيرى ژوليهنەو ههچ نيگەران نەبوو.
چونكه چەندين جار ياداشتى نەينى لەبەر بۆ خويندبوويهو. بەلام
زۆر لەو ئەترسا كه ژوليهن بگيرئ.

كاتيك كه ژوليهن له هۆلەكه ئەچوو دەرهو، ماركيز
دۆستانە پيوت:

— له بيرت بى، چى ئەكەى بيكه، بەلام ئەبى پوالتى گەنجىكى
لەخۆپازيت هەبى كه بۆ رابواردن ئەچى بۆ گەشت. رەنگە له

— با بچين تۆزى ھوا ليمان دات.

ئەو ھەندەى كە سەد ھەنگاويك دوور كەوتنەو ھەستى كرد
دەنگى ناييسرى، بە ژووليهنى وت:

— ئەزانى چ باسە؟ ئەم بەرپۆھبەرى پۆستخانەيە كابرەيەكى
كلابازە. لەو گەوڤەى ئەو بەرى گوند لە دوانزە ئەسپ زياترى
لەيە. مەبەستى ئەو ھەيە كە پۆستەكە دوا بكەوئ.
ژووليهن بە دەنگىكى ساكار وتى:
— بەراستە؟

سەردەرھينان لە راستى كلابازى، چارەى دەرد نەبوو.
ئەبوايە بكەونە رى. ئەمەش كارىك بوو بە جروڤنيمۆ و ھەقالەكەى
نەئەكرا. سەرەنجام گۆرانبيژ وتى:

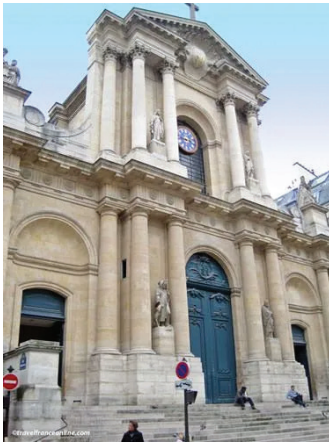
— ئەبى چاوەرپى بكەين پوژ ببیتەو. گومانيان لىكردووين.
رەنگە كاريان بە تۆ بى يان بە من. بەيانى داواى بەرچايەكى
باش ئەكەم و كاتىك كە خەرىكى سازكردنى بەرچايين، ئەچين
بۆ گەپان. ھەلدئين و ئەسپ وەرئەگرين و خۆمان ئەگەيەننە
پۆستخانەيەكى تر.

ژووليهن كە پىيى وا بوو خودى جروڤنيمۆش بۆ رى لىكرتن و
گرتنى ئەو نىردراو، وتى:

— ئەى شمەك و كەرەستەكانى تۆ چييان بەسەر دى؟

بە ناچار كاتى ئەو ھاتبوو كە شيۆ بكەن و بچن بخەون.
ژووليهن ھىشتا لە يەكەم قۆناغى خەودا بوو كە بە دەنگى دوو
كەس كە بە بى گويدان لە ژوورەكەى ئەودا قسەيان ئەكرد، لە
خەو پارابوو.

ژووليهن بەرپۆھبەرى پۆستخانەى ناسيەو. فانۆسيكى بە
دەستەو ھەبوو كە ئەكرا بە ئاسانى پووناكيەكەى بشاريتەو.
تيشكى فانۆس پرووى لە «باولى فائتون» كە ھەبوو كە بە فەرمانى

ژوولیهن هینرابوو بۆ ژوورهکهی ئەو. بەپۆوهبەری
پۆستخانە کابرایەکی لەگەڵ بوو کە ئارام و
ئاسوودە خەریک بوو باولە کراوەکە ئەگەپا.
ژوولیهن جگە لە قۆلی کراسەکهی کە پەنگی پەش
و پڕ بە بەری بوو، هێچی نەئەبینی.

بە خۆی وت: «ئەمە جبەیی قەشەیه.» ئینجا
بە ئەسپایی دەمانچە بچووکەکانی لە بن سەرینەکهی دەرھینا و
گرنتی بەدەستییەوه.

بەپۆوهبەری پۆستخانە ئەیوت:
— جەنابی پێشنوێژ، خەمتان نەبێ. خەبەری ناییتەوه. ئەو
شەرابەیی کە پێیان دراوه، لەو شەرابەیه کە خۆتان دروستان
کردووه.

پێشنوێژ وەلامی دایەوه:
— هێچ کاغەزێک لێردا نابینم. جلیکی زۆر و ھەموو جۆرە
بۆن و پۆن و شانە و وردە و پرده لەم باولەدا ھەیه. ئەمە
جەوانیکی ئەم سەردەمەیه کە کاری پابواردنە. پەنگە ئەوی تریان
پەيامەکهی پێی بێ کە بۆ شوینە و نکی بە زاری ئیتالیایی قسە
ئەکات.

ھەردووکیان بۆ گەپانی گیرفانەکانی ژوولیهن لێی نزیک
بوونەوه. ژوولیهن زۆر بە توندی دابووی لەسەری وەکو دز
ھەردووکیان بکوژی. ئەم کارە کەمترین ھەپەشەیی نەئەھینایە
سەری. بە توندی ئەیویست ئەو کارە بکات. بە خۆی وت: «ئەوسا
گەوجیکی تەواوەتیم و ئەرکی سەرشانم ئەکەوێتە مەترسییەوه.»
کاتیکی کە گەپانی جەکانی ژوولیهن کۆتایی پێھات، قەشە وتی:

— ئەم جەوانە بۆنی پامیاری لێنایەت!
پۆیشت و، کاریکی ژیرانەیی کرد کە پۆیشت.

ژوولیهن به خوئی ئهوت:

—ئهگەر له ناو جیگه دهستم لیدات، بهدا به پوژی! پهنگه بو
ئهوه هاتی خهجهریک له سینهم بجهقینی و ئهمهش ئهوه کاریه
که من پپی پینادهم.

پیشنویژ رووی وهرگیپا. ژوولیهن تا نیوه چاوی کردبوویهوه.
چ سهریکی لی ئاوسا! ئهم کابرایه خو قهشه کاستانید بو!
له راستیدا ههچهند ئهیانویست به ئهسپایی قسه بکهن، بهلام
ژوولیهن ههر له سهرهتاوه ههستی بهوه کردبوو که یهکیک له
دهنگهکانی ناسیوهتهوه. ژوولیهن تووشی ئهوه خولیايه بوو که
یهکیک له پهستترین و بیپهگترین خویرییهکانی ئهم سهردهمه له
سهر عهرز هه لگری.

به خوئی وت: «بهلام ئهی پاسپاردهکهه؟»
پیشنویژ و هاوکارهکهی چوونه دهروهه. چارهکیک پاشتر،
ژوولیهن وای دهرخست له خه و پابوو. بانگی کرد و ههمووی
پاچلهکاند.

هاواری ئهکرد:

—لیره ژههریان دهرخواردی من داوه. ئازاریکی سهختم
ههیه.

بو بیانوویهک ئهگهرا بچی بو یارمهتی چرۆنیمۆ. چاوی پپی
کهوت که به هوئی «لۆدانۆم»^(١٤٦) ناو شهراههکه ههناسهی سوار
بوو.

ژوولیهن که لهه گۆلمهزه ئهترسا، کاتی ناخواردن، لهبری
نانی ئهوان بهو شوکوالاتهی لهگهڵ خوئی هینابووی خوئی تیر
کردبوو. ژوولیهن نهیتوانی چرۆنیمۆ به ئاگا بهینیت که پیکهوه
بکهونه پی.

گورانیبیژ ئیوت:

—ئەگەر ھەموو ناپۆلیم پێ بدن، ناتوانم لەم
خەوہ خۆشە پراببم.

—ئەئە حەوت شازادەکەت چی لێئەکەئە؟

—با چاوەرپێ بن!

ژوولێن تاق و تەنھا کەوتە پێ و بە بێ ئەوہی

شتیکێ تر پوو بەدات گەیشتە خزمەتی ئەو کەسایەتییە بالایە. لە
بەیانییەوہ تا نیوہرپۆ بە بێھوودە داوای چوونە ژوورەوہی کرد.
خۆشەختانە کاتژمێر چواری ئیوارە، دووک ھەستی کرد ئەبێ
ھەوايەک لێی بەدات. ژوولێن بینی کە بە پیادە ھاتە دەرەوہ. ئەویش
لێی نەوہستا لێی نزیک بوویەوہ و داوای خیری لیکرد. کە گەیشتە
دوو ھەنگاوی ئەو مروۆقە مەزنە کاتژمێرەکەئە مارکیز دولامۆلی
پیشان دا. بە بێ ئەوہی سەیری بکری، پێی وترا: دووراودوور بە
دوامدا وەرە.

پاش چارەکە فرسەنگیک، دووک لەپەر خۆی کرد بە
قاوہخانەییەکی تەنگەبەردا و لە نزمترین شوینی قاوہخانەکە دانیشت
و ژوولێن شانازی ئەوہی پەیدا کرد، چوار لاپەرەکەئە لەبەر بۆ
دووک بخوینتەوہ. کاتیک کە خویندەوہی ژوولێن تەواو بوو،
دووک پێی وت:

—سەرلەنوێ دەست پێ بکەرەوہ و تۆزیکیش لە سەر خۆ!

شازادە یاداشتەکەئە نووسی و پێی وت:

—بە پێی پیادە بچۆ بۆ نزیکترین پۆستخانە. شمەک و
گالیسکەکەت لێرە بەجێ بەئێلە. بە باشترین شیوہ بەرەو
ستراسبۆرگ بچۆ. پۆژی بیست و دووی مانگ —ئەو پۆژە دەئە
مانگ بوو— نیو کاتژمێر پاش نیوہرپۆ لەم قاوہخانەییە ئامادە بە.
بێدەنگ!

هه موو قسه كان هر ئەمانه بوو. ئەو هوش بهس بوو بۆ ئەو هی بکه ویتە ئەوپه پری په سنکردن. به خۆی وت: «ئاوا پروودا و ئەگێر نه وه. ئەگەر ئەم پیاوه گه ورهیه قسه کانی پڕۆژی پیشووی ئەو فره وێژه سه رلیش پیاوانه ی بیستایهت، چی ئەوت؟»

ژوولیه ن به دوو پڕۆژ گه یشته ستراسبورگ. ههستی کرد هیچکاری له و شاره نییه. پێگه ی خۆی لار کرده وه. ئەگەر ئەم قه شه کاستانیده نه گریسه منی ناسییته وه، که سێک نییه به ئاسانی شوین پیم ون بکات. جا چه نده شاد ئەبێ له وه ی که پیم پیکه نئ و ئەو ئەرکه ی له ئەستۆمه پوچه لی بکاته وه.

قه شه کاستانید، که سه رۆکی پۆلیسی «لیژنه ی نه ینی» له سه رانسه ری سنووری باکووری ولات بوو، خۆشبه ختانه نه یناسیوویه وه. یه سووعیه کانی ستراسبورگ هه رچه ند به هه ست و جه ربه زه بوون، تۆزیکیش سه رنجی ژوولیه نیان نه دا، که به و نیشان و سه رداریه شه یه وه، له سه ربازیکی گه نج ئەچوو که زۆر به خۆی رائه گات.

ستراسبورگ

ئەي شەبەيەي! ئەمەرووزەي ئەوین و تەواي لە تەوايە جۆ
 ئەسەنکەردەن بە مەرە و ژان. خۆشە ئەسەرونگەراخە و
 چێژێ شەيرین لە مەرەوێ کەوتنەن تۆن.
 ناخوێم بێم، کاتێک کە لە سەر جێگە راکشەو:
 بەر جەواخییە پەری ئاسایە و بەر مەرەتە مەرەفینەي ئەینە مە!
 ئێستە ئێتەر مەرە بە مە، ئەر بەر جۆرەي کە
 ئاسمان جۆ مەرەگەرەن مەلان ئافراخەي!
 (غەزەلی شیلەر)

ژوولین کە ئەبوايە یەک حەفتە لە ستراسبورگ بمینیتەو،
 هەولێ ئەدا لە پێگەي بیرکردنەو لە شانازی سەربازی و
 گیانبەختکردن لە پێگەي نیشتماندا کاتەکانی خۆی پەر بکاتەو.
 ئایە شەیدا بوو؟ نەي ئەزانی! تەنە شتێک کە ئەزانی ئەمە بوو کە
 لە گیانی پەر لە پارایی و نیکەرانیدا ماتیلدی بە پادشای پەرەي
 بەختەرەي و ئەندیشەي خۆی ئەزانی. بۆ ئەوێ نائومیدی بالی
 بەسەردا نەکیشێ، پێوستی بە هەموو هیزی ئەدگار و ناخی خۆی
 هەبوو. سەرنجدانی هەموو ئەو شتانەي کە پەيوەندی بە مادمازێل
 دولامۆلەو نەبوايە، لە سنووری دەسەلاتی ئەو بەدەر بوو. لە
 رابوردوودا، بەرزەفەری و سەرکەوتنی سادەي دفرە و خۆپەرستی،
 بییری ئەو هەستەي خاتوو دورینال لە دلیدا بەدیھێنابوو، دوور
 ئەکردهو. ئێستە هەموو شت لە گیانی ماتیلدا هەلمژرابوو،

ماتیلدی له ههموو شوینتیکی داهاتووی خوئی دا ئه‌بینی.
ژوولیهن، له م داهاتووهدا، پوخساری شکستی له ههموو
لایه‌که‌وه ئه‌بینی. ئه‌و بوونه‌وه‌ره‌ی که له قییر تا ئه‌و پاده‌یه
له‌خۆپازی و به‌دفره‌ بوو، تووشی ملکه‌چییه‌کی فراوان و گالته‌ئامیز
ببوو.

سئ پوژ به‌ر له ئیسته، بیگومان قه‌شه‌ کاستانید به‌خوشیه‌وه
به‌دوای دا‌ئه‌گه‌پا و ئه‌گه‌ر له‌شاری ستراسبورگ منالیک له‌گه‌لی
بیکردایه‌ به‌شهر، په‌نگه‌ داوای لیوردنی له‌و مناله‌ش بکردایه.
کاتیکیش ئه‌که‌وته‌وه‌ یادی ئه‌و خه‌نیم و دوژمنانه‌ی که له‌ژیانی
خوئی دا‌بیووی، هه‌میشه‌ خوئی به‌تاوانبار ئه‌زانی.
له‌به‌ر ئه‌وه‌ی، ئیستاکانی، ئه‌و ئه‌ندیشه‌ به‌هیزه‌ی که له
پابوردوودا ئه‌بوونه‌ هۆی سه‌رکه‌وتنی پرشنگذار له‌ژیانی
داهاتووی دا، ببوو به‌دوژمنی له‌ئاشتی نه‌هاتووی.

ته‌نهایی په‌ها که له‌ژیانی گه‌شتیاره‌که‌مان دا به‌دی هاتبوو،
ده‌سه‌لاتی ئه‌م ئه‌ندیشه‌ په‌شه‌ی سه‌قامگیرتر ئه‌کرد. هاوپرئ چ
نرخیکی گرانی هه‌یه! ژوولیه‌ن به‌خوئی ئه‌وت: «ئایه‌ دلێک هه‌یه
بۆ من لییدا؟ ئه‌گه‌ر هاوپرئیه‌ک بدۆزمه‌وه‌ مه‌گه‌ر به‌پیی برپاری
ویژدان، نابئ بۆ هه‌میشه‌ بیده‌نگ بم؟»

ته‌نها و خه‌مگین، به‌سواری ئه‌سپ، له‌ده‌وربه‌ری
«که‌هل»^(١٤٧) دا‌پیاسه‌ی ئه‌کرد. که‌هل شاروچکه‌یه‌که‌ له‌قه‌راخ
چه‌می په‌ین که «دوزه‌ی»^(١٤٨) و «گۆفیون سه‌ن‌سیر»^(١٤٩)
ناوه‌که‌یان کردووه‌ به‌وه‌رجاوه‌ند. جوتیاریکی ئالمانی ئه‌م جوگه‌

١٤٧ - که‌هل: Kehl شاریکی ئالمانه‌ لای که‌ناری راستی چه‌می په‌ین، به‌رامبه‌ر به‌ستراسبورگ.
١٤٨ - دوزه‌ی: Louis Desaix (١٨٠٠-١٨٦٧) ژنرالی فه‌رانسه‌یی که‌ شاری که‌هلی داگیرکرد
و بۆ ماوه‌ی دوو مانگ داکوکی لیکرد.

١٤٩ - گۆفیون سه‌ن‌سیر: Gouviou Saint-Cyr (١٧٦٤-١٨٣٠) مارشالی فه‌رانسه‌یی،
سالی ١٧٩٧ بۆ داکوکی له‌که‌هل ناوبانگی ده‌رکرد.

و پێگه و دورگانهی چه می رهین که له ئەنجامی ئازایهتی ئەم
 فهرمانده مه زاننده ناو و ناوبانگیکی به دهست هیناوه، پیشانی ئەدا.
 ژوولیهن که له غاوی ئەسپه کهی به دهستی چه پیه وه گرتبوو، به
 دهستی راستی نه خسه یه کی زۆر گرانبایی، که پازینه ره وهی به شی
 یاداشته کانی مارشال سه ن سیر بوو، کردبوویه وه. قریوه یه کی
 شادی بووه هۆی ئەوهی سه ری بهرز بکاته وه.

شازاده کۆرازۆف بوو، ئەو دۆسته ی که چه ند مانگ
 له مه و بهر له له ندهن یه که مین بنه مای بووده له بوونی پێ پیشان
 دا بوو. کۆرازۆف که به م هونه ره که وه یه راهاتبوو، پوژی پێشوو
 گه یشتبوویه ستراسبۆرگ و کاتزمیریک پێش ئیسته ش گه یشتبوویه
 که هل و هه موو ژیا نی دپێکی له سه ر میژووی گه مارۆی ۱۷۹۶
 نه خویندبوویه وه، هه موو شتیکی بو ژوولیهن گپراهه وه. جوتیا ری
 ئالمانی به سه رسوورمانه وه تیی ئەروانی. چونکه ئەوه نده
 فه پانسه ی ئەزانی بتوانی هه له کانی شازاده له گپراهه وهی ئەم
 بابه ته دا بژمیری! ژوولیهن هه زار فرسه نگ له پنداری جوتیا ر
 دوور بوو. به پامان و سه رسامه وه ئەپروانییه ئەم گه نجه قۆزه و
 شایسته یی ئەوی له ئەسپ سواری دا په سن دادا.

به خۆی ئەوت: «چ سروشتیکی شادمانه! پانتۆله که ی چه نده
 لیی دی. به داخه وه! ئەگه ر منیش ئەوه نده گه نج بووما یه، په نگه
 ماتیلد پاش ئەوه ی سی پوژ خووشی ئەویستم، لیم بیزار نه ئەبوو.»
 شازاده پاش ته واو کردنی چیرۆکه که ی ده رباره ی گه مارۆی
 که هل به ژوولیه نی وت:

—رواله تتان له قه شه کانی دهیری لاتراپ ئەچی. تو ئەو بنه مای
 سه نگینی و خوگرته ی له له ندهن فیرم کردی، بیتامت کردووه.
 پواله تی خه مگین پواله تیکی په سه ند نییه. تو ئەبێ پواله تیکی وه پره ز
 به خو ته وه بگری. خه مگین بوون نیشانه ی ئەوه یه له شتیکت که مه و

له کاریکدا شکستت هیناوه. ئەم کاره به واتای دهربرپینی لاوازی و بچوکیه. له کاتیکا به پچچهوانه، ئەگەر پوواله تیکی وەرپز به خۆته وه بگری، نیشانهی ئەوهیه که شتیکی نزمتر ههولیداوه خۆی له لای تۆ بسهلمینێ. جا دۆستی من، ئەوه بزانه که ههله کردن له بواردا چهنده مهترسی ههیه!

ژوولیهن دراویکی بۆ جوتیاره که ههلهدا که ده می داچه قابوو و به سه رسوورمانه وه گوئی بۆ قسه کانیان راگرتیوو. شازاده وتی:

—هه رچی چۆن بێ، ئەم کاره چێژ و خۆشیه کی تیا به، سووکایه تیکردنیکی گه ورنه ی تیا به! زۆر چاکه!
ئەسپه که ی دایه غار و ژوولیهن که گه و جانه په سنی دها، به دوا ی شازاده دا ئەسپی تاودا.

«ئاخ! ئەگەر ئەوهنده جهوان ئەبووم، ئەو مارکیز دو کرۆزنووی له من پێ باشتر نه ئەبوو!» ئاوهزی ژوولیهن چهنده زیاتر له کاره گالته ئامیزه کانی شازاده ئەره نجا، زیاتر له خۆی توورپه بوو بۆچی په سنی ئەو رهفتاره نادات و، سه بارهت به وهی له م شتانه دا به هره ی نه بوو، خۆ به به دبخت ئەزانی. نه فرهت له خۆ کردن له مه زیاتر نابێ!

زۆر به خه مگین ئەهاته به رچاوی شازاده. له گه پانه وه بۆ ستراسبۆرگ، به ژوولیه نی وت:

—ئا، دۆستی ئازیز، ئەمه چ پوواله تیکه؟ مه گەر هه موو پاره کهت دۆراندوو ه یان خوانه خواسته تووشت بووه به تووشی خانمیکی ئەکته ره وه؟

رووسه کان په یره وی داب و پرسیای فه پانسه ییه کانن، به لام هه میشه په نجا سال ئیوانیانه. ئیسته تازه پینان ناوته سه ده ی لویی پانزه هه م!

ئەم گالتانەى دەربارەى ئەوین ئەوترا، فرمیسكى ئەھىنايە
چاوەكانى ژوولیهنەو. لەپەر بە خۆى وت: «بۆ نابى پیاویكە
تا ئەو رادەيە پەسەند و كراوہیە، بېرسم؟»
بە شازادەى وت:

— بەلى، دۆستى بەنرخم، منى كە ئىستە لە ستراسبورگ
ئەمىنى، دلدارىكى دىوانەم، تەنانەت دلدارىكى لە بەرچاوەكەوتوم.
ژنىكى تا بلىى جوان كە لە شارىكى ئەم نزيكانە دائەنیشى، لە
پاش سى پوژ خۆشەويستى بەرەللاى كردوم. من لە پەژارەى
ئەو پەفتار گۆرپنە خەريكە ئەمرم...

جا لە بن پەردەى هەل و ناوى گرىمانەدا رووداوەكەى بۆ
شازادە گىرايەو.

كۆرازۆف وتى:

— لەوە زياتر مەلى. متمانە بە پزىشكى خۆت بكە، ئىنجا
من پاشماوہى ئەم دردەدلە بۆ تۆ ئەلىم! شووى ئەم ژنە گەنجە
سامانىكى زەبەندى ھەيە، يان بە زمانىكى تر، لە مەزنترين چىنى
خانەدانى ولاتە و وا پىئەچى شانازى بە شتىكەوہ ئەكات.
ژوولیهن سەرى راوہشانە. ئىتر جەربەزەى ئاخافتنى نەمابوو.
شازادە وتى:

— زۆر چاكە من سى دەرمانى زۆر تالم ھەيە كە ئەبى
دەسبەجى بەكارى بەينى. يەكيان ئەوہى كە ئەبى ھەموو پوژىك
سەرلەبەيانى ئەم خاتوونە ببىنى. وت ناوى چىيە؟
— مادام دوباو.

شازادە داى لە قاقاى پىكەنين و وتى:

— ئەى لەو ناوہ! بەلام ببوورە، ئەوہ گرنگە لە لای تۆ ئازىزە.
چارەسەرەكە ئەوہيە ھەموو پوژى بچۆ بۆ ببىنى مادام دوباو. بە
تايبەت نابى بەيلى تۆى بە ساردوسپر و رەنجاو بىتە پيش چاو.

قانونی مه زنی سه دهی خۆت له بیر مه که: په فطارت پێچه وانهی
ئه وه بی که چاوه پروان ئه کړی! خۆت رپک وه کو حهفته یه ک بهر
له وهی گیرۆده ت ببوو، پیشان بده.

ژوولیه ن به نا ئومیدی و په ژاره وه هاواری کرد:
— ئای له و پوژانه، چه ند ئاسووده بووم! پیم وا بوو دلم بوی
ئه سووتی.

شازاده وتی:

— په روانه خوی به دهوری شه م دا ئه کا به کوی زووخال و ئه م
لیکچواندنه به ته مه نی دنیا ی ئیمه، ته مه نی درپژه.

یه که م هه موو پوژیک بچو بو بینینی.
دووم له گه ل یه کیک له ژنه کانی کومه لگه ی ئه و ئه وینداری بکه،
به لام به بی ئه وهی خۆت به په ژاره مند پیشان بدهی. سه رنجت
داوه؟ لیت ناشارمه وه که کاره که ت دژواره. تو پو ل ئه بینینی و
ئه گه ر بزنانن که پو ل ئه بینینی کارت کراوه.
ژوولیه ن به دهنگیکی خه مگین وتی:

— ئه و له وه زیاتر ژیر و وریایه و من له و پژه نه ه یچ به هرهم
نییه!

— نه خیر دوستی ئازیز، کیشه که له وه دایه که تو له راده ی
پیویست زیاتر دل به سته بووی. مادام دو بوا وه کو هه موو ئه و
ژنانه ی خوا، پاکیزه یی یان پاره ی زیاد له پیویستی پیداون، بی
ئه ندازه به خوی رائه گات. له بری ئه وه ی پروانیتته تو، سه یری خوی
ئه کات، بویه ئاگای له بوونی تو نییه. له په وتی دوو سی هه ژانی
ئه ویندارانه دا که به هیزی ئه ندیشه له بهر تو ئاماده بوو خوی
بدا به ده سته وه، تو به قاره مانی زینده خه ونه کانی خوی ئه زانی،
نه ک به و شیوه ی که به راستی هه یت... به لام سو ریلی ئازیز،
مال ت کاول نه بی، ئه م شتانه بنه ما و سه ره تاکانی ئه م کاره یه،

مهگەر تۆ هیشتاش مناله فیرخوایت؟! باشه، با
بچین بو ئه و فرۆشگه. ئه م بوینباخه ره شه نایابه
ئه بینن؟ ئه لئی له بن دهستی «جان ئه ندرسن»
ی «برینگتون ستریت» هاتوته دهره وه. تکایه
ئه م بوینباخه بگره و ئه و په ته له ملت بکه ره وه.
شازاده کاتی چونه دهره وه له مه زنترین

پیشانگه ی هه وریشم له ستراسبورگ، وتی:

— جا بلّی بزائم، کۆمه لگه ی مادام دوبوا چ جۆره کۆمه لگه یه که؟
خوایه گیان، له و ناوه. سووړیلی ئازیز لیم زیز نه بی، به دهست خۆم
نییه. له گه ل کئی دلداری ئه که ی؟

— ژنیکه یه که م به رمال به کۆل و کچی یه کیکه له بازرگانانی
گه وره ی گۆره وی. ژنیکه خاوه نی جوانترین چاوه کانی دنیا یه
که بی ئه ندازه خۆشم ئه وی. دلنیام له ریزی یه که مین شوخانی
ولآته که ماندا یه. به لām سه ره پای ئه و هه موو ئه دگار و به هره یه،
به ریکه وت یه کیک باسی بازرگانانی و کۆگا بکات، وه ها سوور
ئه بیته وه که دهست و پیی خۆی لی ون ئه بی و به داخوه باوکی
یه کیک له بازرگانه ناسراوه کانی ستراسبورگ بوو.

شازاده به پیکه نینه وه وتی:

— که وا بوو ئه گه ر باسی پیشه سازی بکری، دلنیایت که
شوخه که ی تۆ ئه که ویتته بییری خۆی نه بییری تۆ. ئه م لاوازییه
گالته ئامیزه، زۆر به نرخ و به سووده و رپگهت پی نادا هه رگیز له
به رامبه ر چاوه جوانه کانی ئه ودا بچووکتترین هه له ی شیتانه بکه ی؛
سه رکه وتن مسوگه ره!

ژوولیه ن، مادام لامارشال دوفرواکی له به رچاو گرتبوو که
زۆر جار ئه هات بو ته لاری دولامۆل. جوانیکی بیگانه بوو که
سالیک پیش مردنی مارشال دوفراک شووی پیکردبوو. ئه توت

تهنھا ئامانجی له ژیان دا ئه وه بوو کچی پیشه گهر، بوونی خوئی له بیر خه لک بباته وه و، بو ئه وهی له شاری پاریس دا به شتیکی دابنن، ببوو به سه رده سته ی پاکیزه و دینداران.

ژوولیه ن له دلّه وه په سنی شازاده ی ئه کرد. چی نه ئه دا که ببی به خاوه نی ئه و ئه دگاره گالته بازه ی شازاده! گفتوگۆی دوو دوست کوئی نه بوو. کورازوف شایگه شکه ببوو. ههرگیز هیچ فه رانسه ییه ک ئه وه نده گوئی له قسه ی رانه گرتبوو. شازاده به دلشادییه وه به خوئی ئه وت: «به م شیوه یه توانیم وانه ی ماموستاکانم دابدهم و بیسه ر بو قسه کانم بدۆزمه وه.»

بو ده هه مین جار به ژوولیه نی وت:

— که وا بوو به ته واوه تی لیک گه یشتووین. کاتیک که له به رده م مادام دو بووا، له گه ل شوخه که ی خوت، کچی بازرگانی گوره ویفرۆشی ستراسبوورگی، قسه ئه که یه ت، نه کا یه ک توژیش نیشانه ی دلداری له تۆدا ببینری. به پیچه وانه، نامه کاتان ئه بی پر بیت له ئه وینیکی ئاگرین. خویندنه وه ی نامه ی دلداری باش له لای ژنیکی به رمالبه کوول^(١٥٠)، شاهانه ترین خووشیه، ساته کانی دابران و پشوودان و له م جوړه ساتانه دا ئیتر رول نابینی، به لکو به راشکاووی وه لامی خولیای دلی ئه داته وه. بویه شه ئه بی رۆژی دوو نامه بنووسری.

ژوولیه ن که جه ربه زه ی له بهر برابوو، وتی:

— هه رگیز، هه رگیز! له بن به رداش به اردیم لام خوشره تا نووسینی سی پرسته. هه قالی به پیز، من تهرمیکم لیماوته وه و به س. نابی ئیتر چاوه پروانی هیچ شتیکی له من بکه یه ت، لیمگه ری با له قه راخ جاده بوخوم بمرم.

١٥٠ - به رمالبه کوول: prudery [نابوونکردار] که سیکه خوئی به دینداریکی ئاگرین پیشان

ئهدات و کهس له خوئی به دیندارتر نازانی. [E] المتظاهر [N] forstillelse [A] متظاهر، جانماز آبکش.

— به لّام كى وتى كه تو رسته بنووسى؟ من له مجرى كه لوپه له كانى خومدا شهش بهسته نامهى دلدارى دهسنووسم ههيه. له ناو ئه و ناماندا بو ههموو ژنيك نامه ههيه. مهگهر كاليسكى له ريچموند ته راس، خوت ئه زانى، ته نها سى فرسهنگ له دهره وهى له ندهن، له گه ل جوانترين ته ركه دنيا دلدارى نه كرد؟

كاتيك كه ژوليهن كاتژميرى دووى پاش نيوه پو له دوسته كهى خوى جيا بوويه وه، ئيتر ئه وهنده به دبخت نه بوو.

به يانى ئه و پوژه، شازاده نووسه ريكي ويست و دوو پوژ پاشتر، ژوليهن خاوهنى په نجا و سى نامهى دلدارى بوو، به ورياييه وه ژماره يان ليدرابوو، كه به رزترين و پاكيزه ترين ئه وين و پاكيزه يى تيا ره چاو كرابوو.

شازاده وتى:

— ژماره ي ئه م نامانه ئه بوايه په نجا و چوار بوايه، كه چى ته نها «كاليسكى» له كار دهر كرا. به لّام كاتيك كه مه به ستى تو ته نها نه رمكردنى دلى مادام دوبوايه، چى ئه بى ئه گهر كچى بازرگانى گوره ويفروش، دلپه قىشت له گه ل بكات؟

هه موو پوژيك ئه چوون بو ئه سپ سواری. شازاده شيتى ژوليهن ببوو. كه نه شى ئه زانى چون ئه م هاوپرپيه تيبه له پره ي خوى بسه لميئى، سه رنه جام پيشنيازى به ژوليهن كرد يه كيك له ئاموزاكانى ئه و بخوايى، كه زورترين ميراتى له شارى مۆسكو پيئه گات و به م جوړه باسى پيشنيازه كهى كرد:

— له و پوژه وه كه ئه م زه ماوهنده ئه كرى، له ئه نجامى دهسه لاتدارى و كاريگه رى من و ئه و نيشانه يه ي كه به سينه ته وه يه، له ماوه ي دوو سالدا ئه بى به سه رهنگ.

— به لّام ئه م مه داليايه خو ناپوليون نهيداوه به من! زوريش به

پيچه وانه.

شازاده وتی:

—جیاوازی نییه. مه‌گه‌ر داهینانی ناپۆلیۆن نییه؟ ئەم نیشانه هیشتاش له هه‌موو ڤوویه‌که‌وه له یه‌که‌مین مه‌دالیاکانی ئوروپایه. ژوولیه‌ن خه‌ریک بوو پێشنیازه‌که‌ی په‌سه‌ند بکات. به‌لام ئەو ئەرکه‌ی پێی ڤاسپێردرابوو، بریدییه‌وه بو لای ئەو که‌سه‌یه‌تییه مه‌زنه. کاتی‌ک که له کۆرازۆف جیا بوویه‌وه، به‌لێنی نامه نووسینی دا. وه‌لامی یادداشتی نه‌یینی وه‌رگرتیه‌وه و به‌ خیرایی به‌ره‌و ڤاریس که‌وته‌ پێ. به‌لام له‌به‌ر ئەوه‌ی دوو ڤۆژی ته‌واو به‌ ته‌نها بوو، دوور بوون له‌ فه‌رانسه‌ و ماتیلدی به‌ ئەشکه‌نجیه‌ی له‌ مه‌رگ خراپتر هاته‌ به‌رچاو. به‌ خۆی وت: «ئهو ملیۆنه‌ها ڤاره‌یه‌ی که‌ کۆرازۆف ئەلێ، ماره‌ نابێم، به‌لام ئامۆژگارییه‌کانی به‌کار ئەهێنم.»

«جگه‌ له‌ هه‌موو ئەمانه‌ش هونه‌ری هه‌لفریواندنێ ژنان پیشه‌ی ئەوه‌! پانزه‌ دانه‌ سال‌ بێر له‌و بابته‌ ئەکاته‌وه، چونکه‌ ئیسته‌ سی سالانه‌، ناکرێ بلیین هۆش و ئاوه‌زی نییه‌. کابرایه‌کی ڤند و به‌ په‌رۆشه‌، فیلبازه‌. ئەم جووره‌ کارانه‌ی هه‌ژان و هه‌لچوون و هۆنراوه‌ی تیا نییه‌. لێزانه‌ و ئەمه‌ش به‌لگه‌ی ئەوه‌یه‌ که‌ به‌ هه‌له‌دا ناچێ.»

«چاره‌ نییه‌. له‌گه‌ل مادام دوفرواک دلداری ئەکه‌م.»
«ڤه‌نگه‌ سه‌ره‌تا ببیته‌ هۆی بیتاقه‌ت بوونم، به‌لام چاو ئەبێمه‌ ئەو چاوانه‌ی که‌ ئەوه‌نده‌ جوانه‌ و له‌و چاوانه‌ ئەچێ که‌ له‌ هه‌موو چاوه‌کان خۆشترم ئەوی.»

«ببێگانه‌یه‌! گیانیکی تازه‌یه‌ که‌ ئەتوانم لێی بتۆژمه‌وه.»
«منیش چ شیتیم! ئاو له‌ سه‌رم لایداوه‌، ئەبێ ئامۆژگارییه‌کانی هاوڤیکه‌م به‌کار به‌یتم و هیچ پشت به‌ خۆم نه‌به‌ستم!»

وهزیرخانهی که بار (۱۵۱)

ده گهر بیت و بو چیژ و هرگرتن لهه خوشیییه،
ناچار بم ده و نه ده تیبینی و چارشنارکی بکهه،
ده و خوشیییه نیتر خوشی و چیژ نییه!
(لوی دیقیگا) (۱۵۲)

قاره مانه که ی ئیمه به گه رانه وهی بو پاریس و هاتنه دهره وهی
له نووسینگهی جه نابی دولامول که له بینینی ده و نامانه ی بو
هاتیوو، شله ژابوو، چوو بو لای کونت ئالتامیرا. ده م بیگانه خوش
سیمایه جگه له وهی به هو ی بریاری مه رگییه وه ناوبانگیکی هه بوو،
کیش و سه نگینی فراوان و به خته وهی پاکیزه بوونیشی پیبرابوو.
ده دوو ده دگاره په سنده و له هه موو زیاتر خانه دان بوونی کونت
له گه ل هه ز و خواستی مادام دوفرواک، که چه ندین چاوپیکه و تنیان
هه بوو، زور سازگار بوو.

ژوولیه ن به سه نگینی ددانی به وه دا نا که شه ی دای مادام
دوفرواک بووه.

ئالتامیرا وه لامی دایه وه:

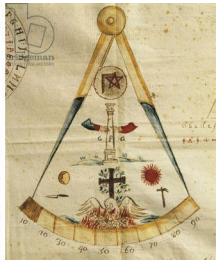
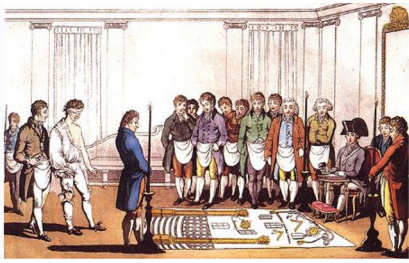
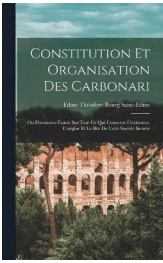
— ده م ژنه پاکترین و بلندترین نمونه ی دیندارییه و ته نها
توزیک فیل و گونگل له کاریدایه. هه ندی جار واتای هه موو ده

۱۵۱ - وهزیرخانهی که بار: The Office of Virtue **ناوه ناو** وهزیرخانهی کاروباری ئایینی و

دینداری وه کو اوقاف و فضیله.

۱۵۲ - لوی دیقیگا: Lope De Vega **شانزده و** (۱۵۶۳ - ۱۶۳۵) شانزده ووسی ئیسپانیایی که زیاتر

له دووهه زار شانزده گهری نووسیه.

وشانهی به کاری ئههینئ هه ره همووی ئهزانم، به لام که ئه یخمه سه ریهک، له چه مکی گوته کانی تیناگه م. هه رچه ند پیم ئه لین فه پانسه باش ئه زانم، به لام له گه ل ئه و ژنه دا هه ست ئه که م که نایزانم! ئه م په یوه ندیبه ناوت ئه خاته سه ر زمان و نرخ و پریژیکی تایبه تت بۆ به دی ئه هینئ.

کونت ئالتامیرا که که سایه تیه کی پیکوپیک هه بوو، وتی:
— وه ره با بچین بۆ مائی بوستۆ، ئه و له گه ل مادام لامارشا ل دلداری کردوه.

دۆن دیه گۆ بوستۆ، به بئ ئه وه ی هیچی وا بدرکینئ، وه کو پاریزه ریک له نووسینگه ی کاره که ی، ماوه یه ک ئه و دووانه ی به گێرانه وه و پوو نکرده وه وه پاگرت. پووخساری گۆشتن و سمیلئ په ش و بئ ئه ندازه سه نگین و هیور بوو. جگه له وه کاربۆنارویه کی^(۱۵۳) لیهاتوو بوو.

سه ره نجام به ژوولیه نی وت:
— تیگه ی شتم چیت ئه وئ. ئایه لامارشا ل دوفرواک فاسقی

هه بووه یان نا؟ ئایه هیوای سه رکه وتنی تو هه یه یان؟ پرسه که ئه مه یه ئیتر! به لام با بلیم که من به نۆره ی خۆم شکستم خوارد. ئیسته ش که ئیتر گله ییم نییه، له دلئ خۆم دا ئه لیم: په فتاری ئه م ژنه زۆر توندوتیژه و وه ک بۆتان باس ئه که م زۆریش قیناوییه. من ئه و خووه تووره و قوشقیه ی که مه زاجی هۆش و وریابوونه

۱۵۳ - کاربۆنارۆ: Carbonaro ئه ندامی ریکخراوی کاربۆناری، که کۆمه له یه کی رامیاری بوو. به نه ئینی کاری ئه کرد. له بهر ئه وه ی سه رتا له جه نگه ل کۆبوونه وه یان ئه کرد، به (ره ژووکه ران) ناویان ده رکرد. ئه م ریکخراوه له له ۱۸۰۰ هه له ئیتالیا دروست بوو. له سه رده می پاشایه تی له فه رانسه لایه نگری په یدا کرد. ئامانجی خه بات بۆ ئازادی و یه کیتی ئیتالیا بوو.

و پەنگێکی زەرد ئەدا لە هەموو کردارێکی مرۆف، لەودا نابینم. بە پێچەوانە جوانی بۆیە و پەنگ و پوخساری گەشی لە سایەی هیوری و بێدەنگی هۆلەندی خۆی دا بە دەست هیناوە.

خاوی و لەسەرخۆ بوونی بۆ پرانەوێ ئەم ئیسپانییە، ژوولیەنی بێتاقەت کردبوو، جارجارە ناخوێناگا هەندی دەنگ لە گەرووی ئەهاتە دەرەو.

دۆن دیەگۆ بۆستۆ بە سەنگینی وتی:

— ئەتەوئێ گۆی لە قسەم رابگری؟

ژوولیەن وتی:

— لە پوخساری توورپی فەرانسێم بپورە. گۆیم بەس لە تۆیە. — لامارشال دوفرواک بە توندی رق لە دلە. بێبەزەبیانە بە دواي کەسانیکەوێهە کە هەرگیز نەیدیون، پارێزەرەن، هۆنەرانی پۆزەرەش کە وەک کولێ^(١٥٤) بەستەیان نووسیوە... خۆ ئەزانێ؟

ئەمن شەیدای سەرشێتی مارووتم...

ژوولیەن بە ناچاری تا کۆتایی گۆیی لەم گۆرانییە راکرت.

ئیسپانی لە گۆرانی وتن بە زمانی فەرانسێ زۆر شادمان بوو.

هەرگیز ئەوەندە بە وەرەزی و نیکەرانییەوێ گۆیی لەم گۆرانییە ئاسمانییە رانەگرتبوو. کاتیەک کە تەواو بوو، دۆن دیەگۆ بۆستۆ ئەم بەستەیی لەگەڵی هینایەو:

پۆژیک دلدار لەبەر دەرگای مەرخانە...

ژوولیەن لە ترسی ئەوێ نەکا ئەمەش بخوینێ، تەزووی

بیاھات. بۆستۆ تەنھا شیکردەو. لە راستیدا بەستەییەکی کفرای و بێشەرمانە بوو.

دۆن دیەگۆ وتی:

— لەبەر ئەوێ لامارشال رقی لەم گۆرانییە، پیم وت

ژنیکی مهزنی وهکو ئەو نابیی هه موو ئەو شته بیکه لکانه ی چاپ ئەکرئی، بخوینتته وه. چهندهش دین و دینداری بچیتته به ره وه، له ولاتی فه پراسه، دیسانه وهش مهیخانه، هونراوه و په خسانی تاییهت به خوئی ههر ئەبی. له بهر ئەوهی مادام دوفرواک ببویه هوی دهرکردنی ئەم بهسته بیژه ره به نه خانه نشینه، له و کاره ی که هه زار و هه شتسه دفرانک مووچه ی بوو، پیموت:

«ئەبئی ئاگات له خۆت بی. تو به چهکی خۆت هیشت کردۆت سهر ئەم هونره سهر وا زانه و ئەویش پهنگه به سهروای خوئی وه لامت بداته وه. به یانی بهسته یهک دهر باره ی دینداری ئەهونیتته وه. هۆله زه رپینگاره کان لایه نگرئی ئیوه ئەبن و ئەوانه ی که چه زیان له بیکه نینه، ته وسه کانی ئەو ئەلینه وه.» جه ناب، ئەزانی لامارشاڵ دوفرواک چ وه لامیکی به من دایه وه؟ وتی: «ئەوسا هه موو پاریس ئەزانن که من له ریگه ی خوادا به ره و مه رگ ئەچم و جه ماوهر ریگه ی ریزگرتن له پاکیزه بوون فیڕ ئەبن.» کاتیکیش که وتی: «... ئەو پوژهش خوشتترین پوژی ژیا نی من ئەبی!» هه رگیز چاوه کانی له وه جوانتر نه ببوو.

ژوولیه ن هاواری کرد:

— چاوه کانی خاوه ن شکوی ئاسمانین!

— دیاره که ئەوینداری!

دۆن دیه گۆ بوستۆ، به دوا ی ئەم قسه یه دا، به سه نگی نی و هیو ری وتی:

واته ئەو مگیزه حولولیه ی که مروّف ناچار ئەکا تو له بکاته وه، له ودا نییه. ئەگه ریش سه ره پای هه موو ئەمانه چه زی له ئازاردانی خه لکه له بهر ئەوه یه که ژنیکی ناشاده و من به نه خووشی گرفتاریی دهر وونی ئەزانم. کئی چووزانی ئەم ژنه به رمال به کۆله له کاره که ی خوئی ماندوو نه بووبی؟

ئىسپانى خوله كۆك بېدەنگ و خامۆش لىي پوانى و به هيورى
وتى:

— پرسىاره كه ليره دايه. له وهدا كه تو ئەتوانى هيوايهكت
هەبى. له ماوهى ئەو دوو سالهدا كه من خولامى ملكه چى بووم،
لەم بارهيه وه زۆرم بىر كردۆته وه. داهاتوى تو، ئەوينداری به پريز،
پهيوه ندى بهم كيشه مه زنه وه ههيه. ئەبى بزاني ئەم ژنه به رمال به
كۆله، ئايه له كارى خۆى ماندوو بووه، يان ژنيكه كه كۆله وارى
كۆلهى كوتاهه بۆيه قيناوييه؟!

سه ره نجام ئالتاميرا له دهرياي بېدەنگى هاته دەر وه:
— يان ئەو كه سهيه كه بيست جار پيم وتى! به يهك پرسته؛
فيز و ده عيهى فه پانسهي! گياني لامار شال دوفر واك خه مگينه و
بى ههست و سۆزه. ئەوهش كه ئەم گيانه به و جوړه به دبهخت
ئەكات، بیره وه ريبه كه كه ئەم خاتونه له باوكى خۆى، واته له و
بازرگانه كووتالفرۆشه له دلدايه تى. تهنه به خته وه ريبه كه كه بۆ
ئەم ژنه ههيه، نيسته جي بوونه له توليدو^(١٥٥) وئەشكه نجه بينينه
له لايه ن قه شهيه كي رازدار وه كه هه موو پوژيک دوزه خى به بى
په رده پيشان بدات!

ئەوه ندهى ژوليه ن هه لسا كه برۆن، دۆن ديه گۆ به دهنگيكي
قورس پيى وت:

١٥٥ - توليدو: Toledo له شاره كاني ناوه راستى ئيسپانيا و پايتهختى پاريزگاي ئوتونومي
كاستيا لامانچا Castilla-La Mancha به .

— له ئالتاميرام بيست كه له يارانى خوْمانى و بوْ ئهوهى
بتوانين ئازادى خوْمان بهدهست بهيْنين، يارمهتيمان ئهدهى. بوْيه
منيش ئهमेوئى لهم كاره بچووكه دا دهستى توْ بگرم. زور چاكه كه
توْ لهگهْل شيوْزى نووسينى لامارشاْل دا ئاشنا بيت. ئهْم چوار
نامهيه به پيْنووسى ئه و نووسراون.

ژووليهن هاوارى كرد:

— له بهريان ئه نووسمهوه و ههر چوار نامهكه ئه هيْنمهوه
خزمهت.

— هيچكه سيش نابى يهك وشه له وهى و تمان لَيْت بييسى!

ژووليهن هاوارى كرد:

— هه رگيز، به لَيْن ئه دهْم به ويژدانم!

ئيسپانيايى وتى: «خواتان له گهْل!» و ئارام و بيْدهنگ،
ئالتاميرا و ژووليهنى تا لاي پليكانه كان به پرى كرد.
ئهْم ديمه نه قاره مانه كه مانى توْزى دلخوش كرد. رهنگه تا
ئه و ئاسته ي كه بزهد كه وته سهر لئوى. به خوْى وت: «ئه مه ش
ئالتاميراي له خواترس، يارمه تيم ئه دا بوْ خانم بازى!»
له و ماويه دا كه دوْن ديه گۆ بوْستوْ ئه و قسانه ي ئه كرد،
ژووليهن گوْيى له و زهنگانه پراگرتبوو، كاتزميره ديواريه كه ي
ته لارى ئالگر لئى دابوو.

زهنگى شيوْ نزىك بوو. واته ئه يتوانى ديسانه وه ماتيلد بيينئ.
چوو بوْ ماله وه، به وردبيني و وريايى جلى له بهر كرد.

ئه و كاته ي له پليكانه كان ئه چووه خواره وه، به خوْى ئه وت:
ئه مه يه كه م گه وجيْتى منه! ئه بى ئاموژگاريه كانى شازاده
مووبه موو جيْبه جيْ بكه م. گه رايه وه بوْ ژووره كه ي و دهستىك جلى
ساده ي سه فه رى ههر زور ئاسايى له بهر كرد.

له دلى خوْى دا وتى: «ئىسته پرس پرسى نيگايه. كاتزمير

تازە پېنج و نيوە و شيۆ كاتژمير شەش ئەخوری. « دای له سەری بچى بۆ ھۆلەكە. ھۆل چۆل بوو و كە چاوی بە قەنەفەى شین كەوت، ئەوەندە كارى تىكرد كە فرمیسك له چاوی دا قەتیس بوو. ئەوەندەى نەزانی گۆنای گری گرت. بە رقهوہ بە خۆى وت: «ئەبى ئەم دلناسکيیە گەوجانەيە له كۆل بکەمەوہ. رازم ئاشکرا ئەكات.» بۆ ئەوہى ئارامى و ھيوريیەكى ھەبى، رۆژنامەيەكى ھەلگرت و سى چوار جار له ھۆلەكەوہ چوو بۆ ناو باخ.

ئالغەى ئەو زنجيرەى كە پچراندبووى، ھيشتاش چاك نەكرابوويەوہ. بە داخەوہ كە ھەلومەرجى ئەو رۆژانە لەگەل بارودۆخى ئەمپۆ چەندە جياواز بوو. ژووليەن كە دەسەلاتى خۆى دابوو بە دەستى ھەلچوونىكى شيتانەوہ، لەو دارەتەدا، ئالغەكەى گرتبوو بە دەمییەوہ.

ژووليەن پاش ئەوہى ماوہيەكى باش لە ھۆلەوہ بۆ ناو باخ و لە باخەوہ بۆ ناو ھۆلەكە چوو، بە توندى ماندوو بوو. لەم سەرکەوتنە كە يەكەم سەرکەوتن بوو، زۆر شادمان بوو. «نيگام دەبەنگ ئەبى و رازى دلّم ئاشکرا ناکات!» ميوانەكان تاق و لۆق ھاتن بۆ ھۆلەكە. ھەر جارەى كە دەرگای ھۆل ئەكرایەوہ، دلّى ژووليەن وەكو دەھۆل ئەكەوتە ليدان.

لە سەر سفرە دانىشتن. مادمازىل دولامۆل كە بەردەوام، وەك ھەميشە، ميوانەكانى چاوەروان رائەگرت، سەرەنجام ھاتە ژوورەوہ و كە ژووليەنى بينى، سوور ھەلگەرا. نەى ئەزانی ژووليەن گەپاوتەوہ. ژووليەن بە پى پاسپاردەى شازادە كۆرازۆف، روانییە دەستەكانى: دەستەكان ئەلەرزین. ژووليەن كە خويشى لە ئەنجامى ئەم دۆزینەوہيەدا تووشى ھەلچوونىكى لە پادەبەدەر ببوو، ئەوەندە شاد و دلخۆش بوو كە جگە لە ماندویتی، ھيچ لە چاوەكانى دا نەئەبينرا.

جەنابى دولامۆل كەوتە پياھەلگوتنى. ساتتىك پاش ئەوۋە لەگەلى
دوا و سەبارەت بەو ماندووبوونەى پىرۆزبایی لىكرد. ژولىيەن
بەردەوام بە خۆى ئەوت: «نابى ئەوۋەندە بىروانمە مادمازىل
دولامۆل. بەلام نابى نىكاشم لەو بدزمەوۋە. ئەبى پىرۆلەتتىكم ھەبى كە
ھەفتەيەك پىش بەدبەخت بوونم ھەمبوو.» ئەيھىنا لە سەركەوتنى
خۆى شادمان بى. لە ھۆلەكە ماىەوۋە و ئەوسا كە بۆ يەكەم جار
لەگەل ژنى خانەخوئى كەوتە گەتوگۆ، ھەولیدا بەشدارانى كۆرەكەش
بەشدار بىكات و كۆرەكە گەرم پابگرى.

ئەو سەلاربوونەى بى پاداقت نەما. كاتمىر ھەشتى شەو
ھاتنى مادام لامارشال دوفرواك پراگەيەنرا. ژولىيەن ھەلات.
پاش ئەوۋەى بە وردىيىنەكى بەرچاۋ جلى لەبەر كرد، گەراپەوۋە بۆ
ھۆلەكە. خاتو دولامۆل سەبارەت بەم رىزدارىيە زۆر لى پازى
بوو و بۆ دەرپىنى شادمانى خۆى، لەگەل مادام دوفرواك باسى
سەفەرەكەى ئەوى كرد. ژولىيەن بە جۆرىك لای لامارشالەوۋە
دانىشت كە چاۋى لە لايەن ماتىلدەوۋە نەيىرى. كاتىكىش كە شوينى
خۆى بە گۆرەى رىساي ھونەر دۆزىيەوۋە، سەمەرەترىن پەسنى
خۆى پىشكەش بە مادام دوفرواك كرد. يەكەمىن نامە لەو پەنجاۋ
سى نامەيەى كە شازادە كۆرازۆف پى دابوو، بە كۆپلەيەك
سەبارەت بەم ھەستى پەدنكردنە دەستى پىئەكرد.

لامارشال دوفرواك وتى كە ئەيەوى چى بۆ ئۆپىراى بووفا.
ژولىيەن چوۋ بۆ ئەوى. سوارچاك دويۇقازى بىنى و سوارچاك
برى بۆ يەككىك لە بالىكۆنەكانى خوانسالارانى شا كە رىك لە
تەنىشت بالىكۆنى مادام دوفرواكەوۋە بوو. ژولىيەن بەردەوام
سەيرى كرد. لە گەپانەوۋە بۆ كۆشكى دولامۆل بە خۆى وت: «ئەبى
ياداقتەكانى خولى ئەم گەمارۆيە بنووسم، ئەگىنا ھىرشەكانم لى
تىك ئەچى.» خۆى ناچار كرد دوو سى لاپەرە سەبارەت بەم

بابەتە وەرەزكەرە بنووسى. سەير لەو هەدا بوو بەم جۆرە توانى تا رادەيهەك مادمازىل دولامۆل لەبىر بكات.

ماتىلد ئەوى لە كاتى گەشتەكەيدا تا رادەيهەك لەبىر كردبوو و لە دلئى خۆى دا ئەيووت: «جگە لەمانە مرۆڤىكى ئاساييه و ناوى ئەو گەرەترىن هەلەى ژيانم ئەهينىتەو بەبىر. ئەبى بەراستى بگەرپمەو بە لای ئاوەز و ويژدان. ژنىكە ئەم شتانه لەبىر بكات، هەموو شتىكى ئەدۆرپنى. سەرەنجام بەرپارى ئاشت كردنەوى لەگەل ماركيز دو كرۆزنووا دا كە ماوەيهەك بوو ئامادەى ئەو ئاشتبوونەو هيه بوو. ماركيز دو كرۆزنووا، لە خووشيان خەرىك بوو شىت ئەبوو و ئەگەر پىي بوترايه كە ئەو هەستەى لە ماتىلدا ئەيبىنى، و ئەو هەموو مایهى شادى و شانازى ئەو، لە راستىدا زادەى رادەست بوون و خو بەدەستەو هەدانە، لەم قسەيه سەرى سوور ئەما.

بە بينى ژوليهەن هەموو ئەندىشهى مادمازىل دولامۆل بەراوەژوو بوو. بە خۆى وت: «ئەگەر بەراستى بگەرپمەو بە لای ئاوەز و ژىرى، جگە لەو، كەس شووى من نىيه و ئەو ش پرونە كە ئەبى شوو بەو بكەم.»

ئەوى ئەو لە ژوليهەنى چاوەرپى ئەكرد، پوألەتتىكى خەمگىن و نەگبەت بوو. بۆيه وەلامەكانى خۆى ئامادە ئەكرد. چونكە دلنيا بوو كە ژوليهەن كاتى هەلسان لە سەر سفرە هەولئەدا چەند وشەيهەك لەگەلى بدوئ. بەلام لەبرى ئەوى ئەمە پروو بدات، ژوليهەن بە راشكاوى لە هۆلەكە مایهوه و نىگای تەنانەت بەرەو باخيش وەرەنگرپا، كە خوا ئەيزانى بە چ ئەشكەنجەيهەك خۆى پاكتربوو. مادمازىل دولامۆل لای خۆى وتى: «باشتر وايە ئەم لايەنە دەسبەجى پروون بىتەوه.» بە تەنها خۆى چوو بۆ باخ، ژوليهەن نەچوو. ماتىلد گەرپاوه و لای پىنجدەرييه شووشەكانى هۆلەكەوه

کهوته گه پان و بینی ژولیهن لای مادام دوفرواک دانیشتووه و به گهرمه خه ریکی لیدوانه دهر باره ی ئه و کۆشکه دیرین و کاوانه ی له سه ر ته پۆلکه کانی که نار ه کانی رهین دا ماونه ته وه و ئه و هه مووه مه زنی و گرنگیان به و گردانه به خشیوووه... ورده ورده ئه یتوانی رسته کان وه ها پرازینته وه و دهریان بپرئ که له هه ندئ له هۆله کاندایا به ناسکیژی ناو ئه برئ.

ئه گه ر شازاده کۆرازو ف له پاريس بوایه دلنیا زۆر شانازی به خۆی ئه کرد. ئه م شه و گه ره، ئه و شته بوو که ئه و پشبینی کردبوو.

شازاده ههروه ها ئه و ربه فتاری ژولیهن له رۆژانی ئایه نده شی دا گرتبوویه بهر، په سه ند ئه کرد.

... ..

ئه و پیلانه ی له لایه ن ئه ندامانی حکومه ته وه له پشت په رده دا به رپوه بوو، خه ریک بوو چه ند «حه مبه لی شین» وه ر بگری. مادام لامار شال دوفرواک چاوه پروان بوو یه کی که له م حه مبه لانه به مامی گه وره ی بدرئ. جه نابی دولامۆلش هه مان داوای بۆ خه زووری هه بوو. ده ستیان دابوویه ده ستی یه ک و مادام لامار شال هه موو رۆژ ئه هات بۆ کۆشکی دولامۆل. ژولیهن له وی بیست مارکیز به مزوانه ئه بئ به وه زیر. بۆ ئه وه ی به یاننامه ی ئازادی نه ته وه له ماوه ی سئ سالدایا به بئ ئازاوه و شو رپش له ناو به ری ت، گه لاله ی پلانیککی زۆر زیره کانه ی دابوو به کاماریلا^(١٥٦).

ئه گه ر جه نابی دولامۆل ببوایه به وه زیر، ژولیهن ئه یتوانی

١٥٦ - کاماریلا: Camarilla کورنکراوی Camera به واتای په رله مان. ئه م وشه یه له سه رده می دامه زرا نه وه ی پاشایه تی به کار ئه برا و، مه به ست ئه و لیژنه یه بوو که شا بۆ هه موو شتیک راوژی له گه ل ئه کرد.

هیوای ئەوێ هەبێ بکری بە پێشنویژی کاردینال نشینتیک. بەلام بەرپای ئەو، هەموو ئەم حەز و بەرژەوهندییە مەزنانە لە بن پەردەیه‌کدا شارابوویەوه. هیزی ئەندێشەیی، ئەم شتانەیی ئیستا لە پەردەیه‌کی لێل و لە شوێنێکی دووردا ئەبینی. ئەو بەدەختییە ترسناکەیی که ئەوی شیت کردبوو، ئەو بوو که هەموو پەیه‌وه‌ندییەکانی ژیانی بەستبوو بە خالێکەوه و ئەویش جووری پەیه‌وه‌ندی ئەو بوو له‌گەڵ مادمازیل دولامۆل. بەره‌نجامیکیش که لەم نەخشەیه‌ی خۆی بەدەستی ئەهینا، ئەو بوو که پەنگە پاش پێنج شەش ساڵ هەول و چاودێری بتوانی دیسانەوه میهریک لە دلی ئەم کچەدا بوروویژنی.

ئەو سەرەیی که تا ئەو راده‌یه‌ له‌سەرخۆ بوو، وه‌ک ئەبینرا که‌وتبوویه بێ ئاوه‌زی ته‌واوه‌وه. له‌وه‌مووه ئەدگار و چاکه‌یه‌ی له رابوردوودا ببوویه مایه‌ی شانازی و هه‌لکه‌وتنی، جگه‌ له توژقالیک خۆراگری و سه‌قامگیری، هه‌چی به‌ده‌سته‌وه نه‌مابوو. پلانه‌که‌ی شازاده کۆرازۆفی به‌به‌رده‌وامی له‌به‌رچاو بوو و له‌ سه‌ر ئەو بناغه‌یه‌ هه‌موو شه‌وه‌ی لای کورسییه‌که‌ی مادام دوفرواکه‌وه دانه‌نیشت، به‌لام کاریکی نه‌گونجاو بوو که بتوانی باهه‌تیک بۆ قسه‌کردن بدۆزیته‌وه.

هه‌ولێ ئەدا له‌وه زیاتر له‌به‌ر چاوی ماتیلد به‌ نه‌خۆش خویا نه‌کات. ئەو گوشاره‌ی بۆ خۆی ئەهینا که ته‌ندروست دیاری بکات، هه‌موو شیلەیی گیانی کیشابوو. وه‌ک بوونه‌وه‌ریکی نیوه‌گیان لای لامارشال دوفرواک دانه‌نیشت. ته‌نانه‌ت چاوه‌کانیشی وه‌ک له‌ کاتی تووشبوون به‌ ئەوپه‌رپی ئازاری جه‌سته ئەبینری، هه‌موو سو‌مای خۆی له‌ده‌ست دابوو.

له‌به‌ر ئەوه‌ش که بۆچوونی خاتوو دولامۆل هه‌میشه‌ کۆپی دووه‌می بیروبوچوونی شووه‌که‌ی بوو، که بۆی هه‌بوو بیکات به

«دوشيس»، چهند رۆژ بوو كه وهكو شووهكهى ليوهشاوهيى
ژووليهنى ئهبرده ههوتهميني ئاسمان.

راوشکاری شایه و پهرتووکى دلخوازی یاداشتهکانى دووک دو
سهن سیمۆنه^(۱۵۷) و له هه مووش زیاتر بهشى بنهچه و پهگهز.

ژوولیهن ئەو شوینهى که به گویرهى بار و دانرانى چراکان
لهگهڵ جوړى جوانى مادام دوفرواک ریک ئەکهوت، ئەناسى. پيشتر
ئهچوو بۆ هۆلهکه، بهلام زۆر ئاگای لیبوو کورسییهکهى به جوړیک
دابئى که ماتیلد نهیبئى. مادمازیل دولامۆل که له م بهردهوامى و
ئاگالیبوونهى ئەو له خوشاردنه وهدا سهرى سوورمابوو، پوژیکيان
قهنهفه شینهکهى بهجئ هیشت و لای تهپلهکیکهوه له تهنیشت
کورسییهکهى لامارشال دوفرواک خهريکى کارى خۆى بوو.
ژوولیهن له بن لیواری کلاوهکهى مادام دوفرواک له ماوهیهکى زۆر
نزیکدا ئەیبئى. ئەم چاوانه که چاره نووسى ئەویان بهدهستهوه
بوو، سهرهتا بوونه هۆى ترساندنى. پاشان ئەویان له وشکییه
هه میشهیههینایه دهروهه. ئەمیش دوا و چاکیش دوا.

رووى دهى لهگهڵ لامارشال دوفرواک، بهلام تاکه ئامانجى
سمینى گیانى ماتیلد بوو. کاتى قسهکردن وهها هه لچوو، که مادام
دوفرواک نهیتوانى له وه زیاتر له قسهکانى تییگات.

ئهمه یه کهمین خۆدهرخستنى ئەو بو، ئەگه ر به سئ چوار پسته
دهربارهى عیرفانى ئالمانى و دیندارى بلیند پایه و ژوزویسم
له سهرى برۆیشتایه، لامارشال دوفرواک وای لیئتههات که به
یهکیک له و پیاوه مهزنانهى بزانی که بۆ سازدانه وهى سهدهى ئیمه
نێرداون!

مادمازیل دولامۆل لای خۆى وتى: «کاتیک که ئەوهنده بئ
زهوقه بۆ ماوهیهکى ئەوهنده دريژ و بهو گه رموگوپیه لهگهڵ مادام
دوفرواک قسه ئەکات، من ئیتر گوئى له قسهى ناگرم.» هه رچهند

۱۵۷ - سهن سیمۆن: duc de Saint-Simon له نووسه رانى ئاریستوکرات و مهزنى
فه رانسه، یاداشتهکانى دهرباهى لوبى چوارده، وهک میژوو و له بهلگه
زیندوووهکانى ئەو سهردهمهیه.

راپەراندنی ئەو بەلێنە زۆر بەئازار بوو، بەلام تا کۆتایی ئەو شەو
 لە سەر قسەى خۆى مایەو.

نیوێشەو، کاتیک کە شەمدانەکەى بۆ بەپێکردنى دایکى
 تا ژوورەکەى بە دەستەووە گرتبوو، خاتوو دولامۆل بۆ ئەوێ
 پەسنێکى تەواوەتى ژوولێن بەدات، لە سەر پلێکانەکان وەستا.
 ماتیلد لەم کارەى دایکى بە تەواوەتى زیز بوو. نەى ئەتوانى
 بخەوێ. ئەندێشەىەک تۆزى سوکنایى پێدا: «ئەو کەسەى کە من بە
 چاوى سووک سەیرى ئەکەم، هێشتاش ئەتوانى لە لای لامارشاڵ
 دوفرواک پیاوێکى لێوێشاوێ!»

بەلام ژوولێن کە هەر نەبێ کارێکى کردبوو، ئەوێندە
 بەدبەخت نەبوو. چاوەکانى، بە رێکەوت بەو جانتا چەرەمە پرووسیه
 کەوت کە شازادە کۆرازۆف بە پەنجا و سێ نامەى ئەویندارانەو
 پێیدا بوو. ژوولێن لە کۆتایی یەکەم نامەدا بینی: نامەى ژمارە
 یەک، حەفتەىەک پاش یەکەمین دیدار بنێردرێت.

ژوولێن دای بە رانى خۆى دا:

— ئەوێ خۆ دوا کەوتوو! ئەوێتا ماوێەکى دووردرێژە مادام

دوفرواک ئەبینم.

دەسبەجێ کەوتە نووسینەوێ یەکەم نامەى ئاشقانە. نامەکە
 مەوعیزەىەک بوو زۆر وەرەزکەر دەربارەى پاکى و دیندارى. بەلام
 خۆشەختانە ژوولێن لە پەرەى دووێمدا خەو بردبووێو.

چەند کاتژمێر دواتر، تیریزى هەتاو، لە کاتیکدا پالى دابوو بە
 مێزەکەىو، لە خەو هەلێساند. یەکیک لە ساتە بە ژانەکانى ژيانى،
 ئەو خولەکە بوو هەموو پۆژیک کە چاوى هەلئەهینا، بەدبەختیەکەى
 خۆى ئەهاتەوێ بیری. ئەو پۆژە دەم بە پێکەنین نووسینی نامەکەى
 تەواو کرد. بە خۆى ئەوت: «تۆ بلێى گەنجیک پەیدا ببێ کە ئەم
 شتانە بنووسى؟!» لەم نامەىەدا چەند پستەى تۆ دێرى ژمارد. لە

بن نامه‌ی بنه‌په‌تی‌دا چه‌ند دیری بینی به پینووسی ره‌ش:
 فوٚت ئه‌م نامه‌یه بگه‌یه نه. به سواری. بوینبافی ره‌ش
 و پاکه‌تی شین. به (واله‌تیکی فه‌مناک نامه‌که بده
 به ده‌رگاوان. ئه‌گه‌ر کاره‌که‌ریکت بینی، به دزییه‌وه
 پاوت بسره‌وه و په‌ند وشه‌یه‌ک له‌گه‌ل کاره‌که‌ر قسه
 بکه.

هه‌موو ئه‌م پاسپاردانه‌ی به وردی راپه‌راند.
 ژوولیه‌ن کاتی چوونه ده‌ره‌وه له‌ ته‌لاری مادام دوفر واک به خوی
 ئه‌وت: «ئه‌وه کاره‌ی که من ئه‌یکه‌م زور بیباکانه‌یه، به‌لام ئوبالی به
 ئه‌ستوی کورازوف! کی ئه‌ویری نامه بو ژنیکی دینداری وا بنیری
 که تا ئه‌م راده‌یه ناوبانگی ده‌رکردوه؟ به‌ویه‌ری سووکایه‌تی
 له‌گه‌لم ئه‌جوولیته‌وه و هیچ له‌مه زیاتر نابیته‌هوی سرگه‌رمی بو
 من. ئه‌م کاره‌ش ته‌نها گالته‌یه‌که که ئه‌توانی به‌راستی کار له
 دل‌م بکات. به‌لی، بو داپوشینی گالته‌کردن به‌و بوونه‌وه‌ره نه‌فره‌ت
 لی‌کراوه‌ی که من پیی ئه‌لیم خوم، ئه‌بیته‌مایه‌ی سه‌رگه‌رمیم. ئه‌گه‌ر
 گویم له‌ نه‌ستی خوم بگرتایه، هه‌ر بو رابواردنیش بووی، تاوانیکم
 ئه‌کرد.

مانگیک بوو جوانترین ساتی ژیانی ژوولیه‌ن ئه‌و ساته‌ بوو
 که ئه‌سه‌په‌که‌ی ئه‌گه‌رانه‌وه بو گه‌ور. سه‌یرکردنی ئه‌و دل‌داری که
 ئه‌وی فری دابوو، به‌راشکاو‌ی له‌ لایه‌ن کورازوفه‌وه به‌رگی‌راو
 کرابوو. به‌لام ده‌نگی نالی ئه‌م ئه‌سه‌په‌، که باشی ئه‌ناسی و
 شیوازی ژوولیه‌ن بو بانگکردنی خزمه‌تکار، به‌راوه‌شاندی قامچی
 له‌ ده‌رگای گه‌ور، هه‌ندی‌جار په‌لکیشی ئه‌کرد بو پشت په‌نجه‌ره.
 په‌رده‌ش ئه‌وه‌نده ناسک بوو که ژوولیه‌ن، ماتیلدی له‌ پشتی‌دا
 ئه‌بینی. کاتی‌کیش له‌بن لیواری کلاوه‌که‌یه‌وه به‌ شیوه‌یه‌کی تاییه‌ت
 ئه‌یروانییه‌ په‌نجه‌ره‌که، به‌ژنی ماتیلدی جوان جوان ئه‌بینی. به‌لام

چاوی بە چاوی نەئەكەوت. بە خۆی ئەوت: «كاتتیک كه ئەو ناتوانی چاوهكانی من ببینی، ئەم كارە بە واتای سەیرکردنی ئەو نییە.» شیوانگە، مادام دوفرواک بە جوړیک لهگەڵی جوولایهوه، وایئەچوو ئەو نامە فەلسەفییە، عیرفانیە، ئاینییە بەیانی زوو بە پەژارە و خەمەوه دابوی بە دەرگاوانەكە، نەبیینیوه. شەوی رابوردوو، دەستی رێكەوت ژوولیهنی لهگەڵ رازەكانی رەوانییژی و ناسكبیژی ئاشنا كردبوو. بارەكە و رێكخست كه بتوانی چاوهكانی ماتیلد ببینی. ماتیلد بە نۆرە خۆی، تاویك پاش هاتنی لامارشال دوفرواک، قەنەفە شینەكە چۆل كرد. ئەم كارە بە واتای هەلاتن له كۆمەڵە هاودەمەكە بوو. ئەتوت ماركیز دو كرۆزئووا لەم هەوسە تازەیه حەپەساوه. دەر و خەمی ئاشكرای ئەو، ژوولیهنی له چنگی دلتەزینترین ئەشكەنجە بەدبەختی رزگار كرد.

ئەم پووداوه چاوه‌پواننەكراوهی له ژيانی‌دا پووی دابوو، وەك فریشتەیه‌ك زمانی پێی كرده‌وه. بە پێی ئەوەش كه فیز و دەعیە، تەنانەت لەو دلانەش‌دا كه پەرستگە‌ی پاكترین دیندارییە، رەخنە ئەكات، لامارشال دوفرواكیش، كاتی سواربوونی گالیسكەكە بە خۆی وت: «خاتوو دولامۆل هەقیەتی، ئەم قەشە گەنجە خاوهنی كەسایەتییه. وا دیارە بوونی من له پوژانی یەكەم‌دا هەراسانی كردبوو. راستەكە‌ی ئەوهی لەم ماله‌دا ئەببینی، زۆر سووكە، ئەو دیندارییە‌ی لێره ئەببینی، بەره‌نجامی تەمەن و پیرییه و ئایندارییه‌كه پێوستییە‌کی مەزنی بە مەیینی كاته‌وه هەیه. ئەم جەوانه بێگومان هەستی بە جیاوازی ئەم دیاردانه كرده‌وه. جوان ئەنووستی؛ بەلام ئەو داواكارییە‌ی له نامەكە‌ی‌دا هەیه‌تی، كه من ئامۆژگاری ئەو بكەم بەره‌و رێگە‌ی راست، زۆر له‌وه ئەترسم له راستیدا ئەو هەسته بێ، كه خۆی ئاگای لێی نییە.»

«سه ره پای ئەمهش، چهندهها هه لگه پانه وه و تۆبه بهم شیوهیه دهستی پیکردوه! شتیک که سه بارهت بهم تۆبهیه نوقلانهی چاکه م بو ئەبژیری، جیاوازی نیوان دارشتنی ئەم نامهیه و ئەو پهخشانهی ئەو گه نجانیهی که من نامه کانیا نم بییون. ناتوانی نامهیهی ئەم قهشه گهنجه بخوینیته وه و ههست به کیشهری شیرین و ههتهری قول و برپای فراوان نه که ی. ئەم لاهه پاکیزهیی ئارامی ماسیونی^(١٥٨) ههیه!

١٥٨ - ماسیون: Jean Baptiste Massillon (١٦٦٣ - ١٧٤٢) قهشه و وتاریژی به ناوانگی فهرانسهیی له کلیسای کلیرمونت بو ماوهی ٢٥ سال.

جوانترین شوینه کانی کلیسا

خزمهت! پسپوږي! زيره کي! قسه ی قوږ!
 څه بې څه نعام بې له رېکخراوړک!
 (تيلياماک) (۱۵۹)

به م جوړه بيري پيشنويزي قه شه نشين، بو به که م جار له بيري
 څنکدا له گه ل بيري څوليه ن ټکه ل ببوو، که څه بوايه درنگ يان
 زو جوانترین پله کانی کلیسا بدات به م و به و. څه م دسکه وتانه
 تهنه يه ک ټوږيش له دلې څوليه ن کارېگر نه بوون. چونکه
 له م خوله دا، جگه له و نه گبه تيبه ی ئیسته ی، بيري له هيچي تر
 نه څه کرده وه. هه موو شتيک به دبه ختييه که ی دوو به رامبه ر څه کرد.
 بو وينه، بينيني څووره که ی خوی گيانی څه کيشا. شه و که به مومی
 دستييه وه پي څه نايه څووره که ی خوی، وای څه زانی که هر
 پارچه يه که له که لويه لې ناو څووره که دینه زمان و سووچيکی
 تازه ی به دبه ختييه که ی به تالی و تفتی پيشانی څه دن.

څه و پوږه کاتي پوږيشتنه وه ی بو څووره که ی خوی به
 گه رموگورپيه ک، که ماويه ک بو له گه لې نامو که وتبوو، به خوی
 وت: «کاری قورسم له څه ستويه. څه بې دنيا بم نامه ی دووه ميش
 به څه ندازه ی نامه ی به که م قورس و څه مهېنر بې.»
 نامه ی دووه م وا بوو، څه ميکی مه زنتري تيا بوو. څه و شته ی

۱۵۹ - تيلياماک: Telemachus په رتووکي به سه رهاتي کورې ټوليس و پينه لوېي به که
 فينيلون نووسه ی فه رانسه ی نووسيوټي .

که خهريک بوو له بهری ئه نووسییه وه، ئه وهنده بئ و اتا بوو، که چاری نه ما به بئ سه رنجدانه ناوه پړوک و واتای نامه که دپړ به دپړ نووسییه وه.

به خوی ئه وت: «ئهم نامانه له به لگه نامه کانی په یان نامه می مؤنشر^(١٦٠)، که له له ندهن به فه رمانی ماموستای دیپلوماسی خوم نووسیم، زیاتر جهخت و دووپاتبوونه وهی تیا به.»

ته نه له و چرکه ساته دا بوو که بیرى نامه کانی مادام دوفرواک که وه ته وه. له بیرى چوو بوویه وه که خودی نامه کان بو دؤن دیه گؤ بوستؤ، ئه و ئیسپانییه پیاوچاکه بگپړیته وه. بویان گه را. له راستیدا ئهم نامانه ش که م تا زور به ئه نذازه ی نامه کانی خانه دانه پروسه که بئ و اتا و تیکه ل و پیکه ل بوون. به ته واوه تی پیوار بوون و وه ها نووسرابوون که ئه یویست هه موو شتیک بلئ و هیچیش نه لئ. ژوولیه ن له دلئ خوی دا وتی: «دارپشتنی ئهم نامانه وه کو چه ننگه که ی ئیولیه ن^(١٦١) وایه. له نیوان بلندترینی ئه و بیرانه ی ده رباره ی نه مان و مه رگ و تاهه تایی و شته کانی تر دا هه یه، جگه له ترسی نه فره ت لیکراوی گالته چیترا نابینم.»

ئهم وتووێژه ی ژوولیه ن له گه ل هزری خوی، که ئیمه لیږده دا به کورتی باسمان کرد، پانزه پوژی به رده وام دريژه ی هه بوو. له کاتی نووسینه وه دا، وه ک دوا په رتووکى ئنجیل بنووسیته وه، خه و ئه یبیرده وه و به یانی زوو به پواله تیکى جه خاروی نامه که ی ئه گه یانده به ده رگای مالى لامارشال دوفرواک و ئه سپه که ی به

١٦٠ - مؤنشر: Muenster په یان نامه ی کۆتایی جه نگی سی سالی سوید و فه رانسه و ئالمان له ١٦٤٨.

١٦١ - چه نگی ئیولیه ن: Aeolian harp چه نگیکه دوو سیمی هه یه و به با کار ئه کات. هی ناوچه یه کی یۆتانه به م ناوه. له باخ و پارک دای ئه نین و که با لئی ئه دا ده نگی خه مگینی لَ به رز ئه بیته وه. زور نووسه ر و هۆنه ر ئه ماژیه یان پیکردووه و مه به ست ئه وه یه مروف جگه له هه ستی خوی، گوئ له سه رچاوه ی تر رانه گری و ئه وه ی ده ریته برئ، پیواره و لیله .

ئومىدى دیدارى كراسه‌كه‌ی ماتیلد ئه‌برد بۆ گه‌وپ و كارکردن و شه‌و، ئه‌گه‌ر مادام دوفرواك نه‌هاتايه بۆ ته‌لاری دولاملۆ، چون بۆ ئۆپپیرا... ببوو به‌ ژيانى يه‌كباوى ژولويه‌ن. كاتیک كه‌ مادام دوفرواك ئه‌هات بۆ مالى مارکيز، ژيانى ژولويه‌ن تام و چيژيكي زياترى هه‌بوو. ئه‌وسا له‌ بن ليواری كلاوه‌كه‌ی لامارشال دوفرواكه‌وه، ئه‌يتوانى چاوه‌كانى ماتیلد بينى و قسه‌ی خۆش بکات! رسته‌ی به‌شۆر و پر له‌ ئه‌وين و هه‌ستى، ورده‌ ورده‌ داپشتنيكى دلگيرتر و دره‌وشاوه‌ترى به‌ خۆيه‌وه ئه‌گرت.

باش ئه‌يزانى ئه‌وه‌ی ئه‌يلی له‌ لای ماتیلد بی واتايه، به‌لام ئه‌يويست به‌ هۆی ناسکبيژيه‌وه سۆز و هه‌ژانیک له‌ دلای ماتیلدا ببزوينی. ژولويه‌ن له‌ دلای خۆی دا ئه‌يوت: «وا دياره‌ قسه‌كانى من چه‌نده‌ ساخته‌تر بی، زياتر له‌ دلای ئه‌نیشی.» ئه‌وسا به‌ چه‌ربه‌زه‌يه‌کی نه‌فره‌تاوی سه‌باره‌ت به‌ هه‌ندى له‌ رواله‌ته‌كانى سروشت، ئه‌كه‌وته پيايه‌لدان. زوويش بۆی ده‌رکه‌وت بۆ سه‌رکه‌وتن له‌ لای لامارشال دوفرواك و بۆ ئه‌وه‌ی به‌ مرۆفیکى بيکه‌ک نه‌ژميرديت، ئه‌بوا خۆی له‌ وتنى هه‌موو بير و بيژه‌يه‌کی ساكار پياريزی. به‌م جۆره به‌ گویره‌ی بينينى سه‌رکه‌وتن يان په‌سەند نه‌که‌وتن له‌ چاوى ئه‌و گه‌وره‌ خاتوونه‌دا، كه‌ ئه‌بوايه‌ په‌سەندی بکات، له‌ وتاردان به‌رده‌وام ئه‌بوو يان له‌ كورتى ئه‌بيپيه‌وه.

به‌گه‌شتى، ژيانى به‌ ئه‌ندازه‌ی ئه‌و خوله‌ی به‌ بيكارى كاتى تينه‌په‌راند، دژ و ناله‌بار نه‌بوو.

شه‌ويك به‌ خۆی وت: «به‌لام ئه‌وه‌تا من خه‌ريكى له‌به‌ر نووسينه‌وه‌ی ئه‌م دريژدادپيه‌ ره‌زاگرانه‌م. چوارده‌ نامه‌ به‌ گویره‌ی وه‌فا و راستگووى دراوه‌ به‌ نۆکه‌ره‌كه‌ی لامارشال دوفرواك و ئه‌وه‌نده‌ی پیناچى شانازى ئه‌وه‌م پى ئه‌بپى چه‌كمه‌جه‌كانى هه‌موو ميژه‌كانى پر بکه‌م له‌ نامه! كه‌چى ره‌فتارى له‌گه‌لم وايه

ئەللى ھېچ نامەيەكم بۇ نەنوسىيۈە. سەرەنجامى ئەم كارانە ئەبى بە چى؟ خۇپاگرى و بەردەوامى، ئەوېش وەكو من ماندوو ئەكات؟ ئەبى دان بەودا بنىئ كە ئەو پروسەي ھەقائى كۆرازوف و دلبەستەي تارك دىناي پىچموند لە سەردەمى خۇدا كابرەيەكى سامناك بوو. ھىچكەس ناتوانئ لەوہ زياتر ملۆزم بئت.

ژولىيەن وەكو ھەموو بوونەوەرئكى مامناونجى، كە بە پىكەوت تووشى چالاكى ئاستى گەورە ئەبى، لە جۆرى ھىرشى ئەو پروسە گەنجە بۇ دلئ ئەو تارك دنيا شوخە ئىنگلىزە تىننەئەگەيشت. بابەتى چل نامەي يەكەم داواي لىبوردن بۇ ئەوہ بوو كە نامەي نوسىيۈە! ئەبوايە ئەم مروڤە نازدارە كە زور پەژارەي ھەبوو، بە گەيشتنى نامەي وا رايئت كە پەنگە توزىك بەتامتر بئ لە ھى ژيانى ئاسايى. پوژئىك سەرلەبەيانى، نامەيەك بە ژولىيەن گەيشت. ھىماي تايبەتى بنەمالئەي مادام دوفرواكى ناسىيەوہ. بە پەلە مۆرەكەي شكاند كە چەند پوژ بەر لەمە پىي و بوو شتى وا قەت نالوي. بۇ شيو بانگىرابوو و قوتار!

دەسبەجئ چوو بۇ لاي ئاموژگارىيەكانى شازادە كۆرازوف. بە داخەوہ پروسەي جەوان وتبوى لە جىگەيەكدا كە ئەبى سادە و پوون و پاشكاو بئ، وەكو دؤرا^(۱۶۳)، لوسكە و لاسار بئ. ژولىيەن نەيتوانى ساخى بكاتەوہ كە لە ميوانى مالى لامارشال دوفرواك، ئەبى چ بارئكى دەروونى لە خوى بنويئ.

ھۆلەكە لە پروانگەي مەزنى و شكۆوہ، بە يەك وشە ناوازە بوو، وەكو ھۆلى دايانا^(۱۶۳) لە كۆشكى تويلەرى زەپرنيگار بوو

۱۶۲ - دؤرا: Claude Joseph Dorat (۱۷۳۴ - ۱۷۸۰) ھۆنەرى لاسار و ناسكىپئى فەرانسەيى.
۱۶۳ - ھۆلى دايانا: Galerie de Diane ھۆلىكە لە باشوورى كۆشكى شاھانەي تويلەرى لە پارس.

و تابلوی پوئی نایاب دیواره کانی پازاندبوویه وه. له سهر ئه م تابلویانه په لهی پوون ئه بینرا. ژوولیه ن پاشتر پووی ده رکه وت له بهر ئه وهی بابه تی هه ندی له تابلوکان به بوچوونی خاتوونی خاوه ن مال بی ئه ده بانه بووه، فه رمانی گوپان و چاککردنی داو ن. بیر ی کرده وه: «سه ده ی ره وشته!»

له م هۆله چاوی به سیان له وانه که وت که له نووسینی یاداشتی نهینی دا به شدار بوون. یه کیان جه نابی کاردینال ... مامی لامارشال دوفرواک بوو، که له داها تی کلیسا به شی هه بوو و به پای خه لکی نه یه توانی هیچ له برازا که ی بشاری ته وه. ژوولیه ن به پیکه نینیکی خه مناک به خوی وت: «چ هه نگاویکی مه زم هه لگرتووه و چه ند ئه م سه رکه وتنه م به سووک گرتووه! ئه وه تا له گه ل کاردینال (... ی به ناوبانگ نان ئه خۆم.»

شیو ئاسایی بوو و گفتوگوکان گیانکیش بوون. ژوولیه ن له دل ی خوی دا وتی: «ئه مه وه کو پیپرستی په رتوکه خراپه که وایه. مه زنترین بابه ته کانی هزری مرؤفایه تی به شانازییه وه ها توته ئاراو ه. به لام ئه گه ر سی خوله ک گو ی له بیژر بگری، سه رسام ئه بیت که خو گیف کردنه وهی بیژر سه رنچرا کیشتره یان نه زانییه سه مه ره که ی؟»

خوینه ری به ریژ، په نگه ئه و منالکاره نووسه ره ی که نای تانبو و برازای ئه ندامی کوپی زانیاری و ماموستای داها تووه، که به فیل و تومه ته نزمه کانی خوی، ئه توت به رپرسی کاری چه په له له هۆلی کۆشکی دولامۆلدا، له بیر چوو بیته وه؟

ژوولیه ن سه ره تا له ده می ئه م کوپه ی بیست که په نگه مادام دوفرواک، سه ره پای خو بواردن له وه لامدانه وهی نامه کانی ئه و، به میهر و سۆزه وه سه یری هانده ری نامه کان بکات. دل ی په شی مسیو تانبو، هه ر کات که ئه که وته وه بیر ی سه رکه وتنه کانی ژوولیه ن،

ونجر و نجر ئه بوو. به لام له لايه كي ديكه شه وه، له بهر ئه وه ي هيج مروقيكي شياو و هيج نه زاننيك ناتواني به يهك دهست دوو شووتی ههلبگري، ماموستای داهاتوو به خوئی ئه وت: «ئه گهر پوژيک له پوژان، سوړيل بيی به دلداري لامارشال دوفرواكي جوان و شهنگ، ئه م ژنه به جوړيک كه له بهر ژه وه ندي بي، پله يه كي شياوي له كليسا پي ئه دا و له ته لاري دولامول له كوئی من ئه بيته وه.»

په بهن پيراريش، ژوليه ني سه باره ت به سه ركه وتن و كامه رانييه كاني له ته لاري دوفرواك بي به ش نه كرد. له نيوان ژان سنيستي مون و هوئی يه سووعی و نوژه نكراو و شاپه رهستي لامارشال دوفرواكي پاكيزه، جوړه ئيره يي پيبردنيكي سكتاريسي و ريبازخوازانه له ئارادا بوو.

مانون لیسکو

ئەو ئەندامی که گەرجیتری و ئەزانی پینشنویژی ما پیرەکی
 لا مسوگەر جوو، بەو سەرکەوتوو جوو که:
 بە سسپی ئەوت رەش و
 بە رەش ئەوت سسپی!
 (لیختنبەرگ) (۱۶۴)

ئامۆژگاری پووسی، بێپرانە و مسوگەر فەرمانی ئەدا نابێ
 ھەرگیز لەگەڵ ئەو کەسە نامەگۆرینەوت ھەبە، بکەوێتە مشتومری
 زمانییەو. نابێ بە ھیچ بیانویەک، تەنانەت لە ریگەیی پەسنکردنی
 بیوچانەو لەو دنیای گەشکە و کیشەرە دووری بکەوێتەو، کە
 ناوەرپۆکی نامەکان ھەر ھەمووی لە سەر ئەم بێنەمایە دارپێژرابوون.
 شەویک لە ئۆپیرا، لە بەلکۆنی مادام دوفرواک، ژوولیەن بەلیتی
 مانۆن لیسکو (۱۶۵) ئەبردە ریزی ھونەرە ئاسمانییە بیوینەکانەو،
 ئەویش لەبەر ئەوەی زۆر بە بێ ناوەرپۆکی ئەزانی.
 خاتوو لامارشال دوفرواک وتی کە ئەم بەلیتە زۆر نزمتر لە
 خودی پۆمانەکی «ئابە پریفۆ»یە (۱۶۶).

۱۶۴ - Georg Lichtenberg (۱۷۴۳ - ۱۷۹۹) زانا و ساتیرنووسی ئالمانی.
 ۱۶۵ - مانۆن لیسکو: Manon Lescaut لە شاکارەکانی پۆمانە لە سەدەیی ھەژدەدا، ئابە
 پریفۆ نووسیویتی. چەندین ئۆپیرا و بەلیتی لە سەر درووستکراو. ئەمەیی باسی
 ئەکا ئالیفی Halevy ئاوازی بۆ داناو و ۱۸۳۰ چوووتە سەر شانۆ...
 ۱۶۶ - ئابە پریفۆ: abbé Prévost یان Antoine François Prévost (۱۶۹۷ - ۱۷۶۳) قەشە،
 نووسەر و پۆماننووسی فەرانسەیی.

ئەم بۆچوونە ھەم بوو ھۆی سەرسوورمان ژوولین، ھەم مایە شادمانی. بە خۆی وت: «سەیرە! ژنیک بەم گشتە دینارییەو ھەم لە کوئی و پەسنکردنی پۆمان لە کوئی!» نەریت و خووی مادام دوفرواک ببوو بەو ھەمی ھەفتە دوو سێ جار، لەو پەپری خۆیدا، سووکایەتی بە نووسەرانی بکات کە لە پێگە ھەم جۆرە بەرھەمە بوودەلانیوە بەرھەمی گەنجان، کە بە داخووە خۆیان ئامادەیی خزین و لادان، بەرھەم خراپە و ھەلدێر ئەبەن.

لامارشاڵ لە درێژەیی قسەکانیدا وتی:

—و ھەک ئەوتری، لە نیوان ئەم بەرھەمە زیانبەخشانەدا پەرتووکی زیانبەخووی مانون لیسکۆ یەکیکە لە پەرتووکی ھەرە گازندارەکان. لێرەدا باسی لاوازی و ئەشکەنجەکانی دڵیکی گوناھکار ئەکری، کە سزاشی ھەر ئەمەییە، لەگەڵ راستییەک کە نوینەرەو ھەمی قوولی ھزر و پەوانیژییە. ئەمەش پێگە لەو ناگری کە بۆناپارت لە سەنت ھیلن بلی ئەم پۆمانە بۆ نۆکەر و کارەکەر نووسراو!

بە بیستنی ئەم قسەییە، گیانی ژوولین ھەموو توانا و وزەیی خۆی ھاتووە بە بەردا. «دیارە لای لامارشاڵ دوفرواک پیلانیان بۆ چنیوم و باسی خۆشەویستی بیوینەیی من سەبارەت بە ناپۆلیونیان بۆ کردوو! ئەم زانیارییە ئەوەندە ئەوی شەمزان دوو، کە وتۆتە بییری ئەو ھەمی ناپاراستەوخۆ ئەو دڵپەنجانەیی خۆی بە من پیشان بەت.» ئەم بۆچوونە سەرانسەری شەو بەخۆوە خەریکی کرد و بوو ھۆی ئەو ھەمی سەری گەرم بێ. کاتییک کە لە دالانی ئۆپیرا دەرھەتی لە لامارشاڵ دوفرواک وەرئەگرت، لامارشاڵ پێی وت: «لەبیرت نەچێ، ئەو ھەمی کە ئەراگیل^(١٦٧) و شەیدای من بێ، نابێ ناپۆلیونی

١٦٧- ئەراگیل: lover ئەویندار، تامەزرۆ، دلبەستە، دلدەر، دلکەتی، دین، سەوداسەر، شەیدا، گیرۆدە. عاشق [E] عاشق [N] elsker [E] عاشق

خۆش بوی. لانی زۆره کهی ئەتوانین به پێداویستییهکی بزاین که دەستی پهروهردگار دابووی به کۆلمان دا. جگه له وهش، پۆحیکی ئەوهنده ناسکی نهبوو که له شاکاره هونهرییهکان تینگات!»

ژوولیهن به بهردهوامی له دلی خۆی دا ئەیوت: «ئەوهی که ئەراگیل و شهیدای من بی...» ئەم قسهیه یان هیچ مه بهستیکی تیا نییه، یان هه موو مه بهستهکانی تیا یه. ئەمه یه کیکه له پارهکانی زمان که له ئیمه ی خه لکی گۆندی نه گهت شاراوویه. ئینجا له کۆتایی نووسینه وهی نامهیهکی دووردیژ بۆ لامار شال دوفرواک، ماوهیهکی باش بیرى فری بۆ لای خاتو دورینال.

شهوی دواتر لامار شال دوفرواک به داره تیکی سارد و کهمه ترخه م، که به رای ژوولیهن زۆر کالۆکرچ و نهشاره زایانه بوو، وتی:

— له و نامهیه دا که وا بزانه دویشه و پاش ئۆپیرا نووسیوته، بۆ به و جۆره باسی له ندهن و پچمۆند بۆ من ئەهه کی؟
ژوولیهن ته و او شله ژا. به بی ئەوهی ئاگای له ناوه پۆکی نامه که بووی دپ به دپ نووسیوییه وه و وا دیار بو له بیرى چوه له بری وشه ی له ندهن و پچمۆند که له نامه ئورجیناله که دا هه بوو، ئەم له نامه کهی خۆی دا بنوسی، پاریس و سه ن کلود. دوو سی پسته ی وه کو داوی لیبردن وت، به لام نهیتوانی هه چکامیان ته و او بکات. ئاگای لیوو ئەوه ندهی نه ماوه بداته قاقای پیکه نین. بۆ قسهیه کی له بار و شایسته گه را؛ سه ره نجام له مێشکی دا دۆزرایه وه: «وا دیاره گیانی من که له ئەنجامی لیوان سه بارهت به گه وره ترین و به پیزترین هۆگرهکانی گیانی مرۆفدا هه ژاوه، کاتی نووسینی نامه بۆ تو توشی و پری و شله ژانی هزر بوویت.»
ژوولیهن به خۆی وت: «ئێسته که شیوازه که م کاریگر بوو، ئەتوانم خۆم له په ژاره ی ماوه ی شه و بپاریزم. به هه لات هه لات له

تهلاری دوفرواک هاته دهرهوه؛ ئه وشهوه، کاتیک که سهیری نامه ئوريجیناله کهی کرد، که شهوی پیشتر نووسیوییه وه، گهیشته ئه و دیره نهگریسهی که پووسی جهوان باسی لهندن و ریچموندی ئه کرد. ژولیهن لهوهی که نامه که تا رادهیهک ئه ویندارانه بوو، سهری سوورما.

مایه ی سهرکه وتنی ژولیهن، ناکۆکی نیوان پروهتی نزمی قسهکانی و ناوه پۆکی بهنرخ و پر له پیواری نامهکانی بوو. دریژی رستهکان له هه موو شت زیاتر چیژی پی ئه بهخشی. ئه م شیوازه، ئه و ریگهیه نه بوو که به هوی قۆلتیر، ئه و به دخوترین پیاو، بلاو ببویه وه! هه رچهند قاره مانه که ی ئیمه بو دورخستنه وه ی هه موو جۆره ئاوه زیک له گتوگۆکه یان، په نای بو هه موو شیوازیک ئه برد. دیسانه وه ش قسهکانی بونی دژایه تی پاشایه تی و ئاینی لیئه هات و ئه م شتانه له چاوی مادام دوفرواک شاراوه نه بوو. ئه وانه ی که دهوریان دابوو به زۆری پابهسته ی رهوشت بوون، به لام هیچ بیروکه یه کیان دهرباره ی هیچ شتیک نه بوو. ژنه له هه ر شتیک که بونی داهینانی لیبهاتایه، زۆر به توندی دائه چله کی و سه رسام ئه بوو. به لام له هه مان کاتدا کردبووی به ئه رک به سه ر خویه وه که له م بیره تازه یه زیز ببی. ئه م کیماسییه ی ناو نابوو: پاراستنی هیماکانی بی میشکی سه رده م.

به لام بینینی ئه م جۆره هۆلانه، مه گه ر ئه وه ی به تکا و پچا، ئه گینا هیچ ناهینی. گومانی تیدانییه که خوینهر هاوبه شی په ژاره ی ژیان بی شور و کیشه ری ژولیهن بووه له م هۆلانه دا و له م قاقره پر له دپک و داله ی گه شته که مان دا.

له هه موو ئه و ماوه یه دا که په وتی پروداوی مادام دوفرواک به سه ر کاتهکانی ته مهنی ژولیهن دا بالی پراکیشابوو، مادمازیل دولامۆل بو ئه وه ی بیر له و نه کاته وه، نیازی به وه هه بوو به

تهقلایه کی پایه دار به سهر خوئی دا زالّ بیی. گیانی گیرۆدهی گیره و کیشه بوو. هه ندیجار له سووکایه تی کردن به م جهوانه خه مگینه خوئی کیف ئه کرده وه. به لام به بی ئه وهی حه زی لیبی، ئه بوو به گیرۆدهی قسه کانی. ئه وهی زیاتر ماتیلدی سه رسام ئه کرد، ئه وه مووه درۆیه بوو له ده می ئه هاته دهره وه. ژولیه ن، وشه یه کیشی به لامارشاّل دوفرواک نه ئه وت که درۆ نه بی یان هه رنه بی شیوازی بیرکردنه وهی ئه و، که ماتیلد به باشی له هه موو بابه تیکدا ئه یناسی، له بن ده مامکیکی نه فره تباردا نه شار دبیته وه. ئه م فیلبازیانه تووشی سه رسوورمانی کرد بوو. به خوئی ئه وت: «چه نده به قولی! له نیوان ئه و و نه زانانی خو فرۆش و په ستی وه کو مسیۆ تانبو، که به هه مان زمان قسه ئه کات، چ جیاوازییه ک هه یه؟»

سه ره پای ئه مه ش پوژانی ترسناک له ژولیه ن تیته په ری. راسته که هه موو پوژ ئه چوو بو مالی لامارشاّل، به لام ئه م چونانه بو ئه وه بوو به ئازارترین ئه رک راپه ریئی. ئه وه هه ولانه ی به مه به ستی درۆ و خو ده رخستن ئه یدا، هه موو هیژیکی له به ر بریووو. زورجار به شه و، کاتی تیپه رین له حه وشه ی به رفراوانی کوشکی دوفرواک، ته نها به هیزی ئه فان و ئاوه ز و ژیری ئه یوانی به سه ر نا ئومیدییه که ی خوئی دا زالّ بیی.

به خوئی ئه وت: «من له فیرگه ی ئاینی به سه ر نا ئومیدی دا زالّ بووم. له گه لّ ئه وه ی له و سه رده مه دا چ دوورنه مایه کی ترسناکم له به رامبه ر خوّم دا به دی ئه کرد. یان سامان و پله یه کم به ده ست ئه هیئا، یان له م ریگه یه دا شکستم ئه خوارد. له هه ر دوو داره ته که شه دا ناچار بووم که هه موو ته مه نی خوّم هاوده می په ستترین و که مترین که ساینک بم که له بن ئه م ئاسمانه دا به دی ئه کرین. به هاری دواتر، ته نها یانزه مانگ پاش ئه و ریگه وه،

رهنګه خوښبختترینی ناو گهنجهکانی هاوته مهنی خوډ بووم.»
 به لآم، ئەم جوړه خو دلدانه وه جوانانه له بهرامبەر راسته قینهی
 ترسناکدا کاریګەر نین. هه موو پوژیک، نیوه پو و ئیواره ماتیلدی
 ئەبینی. به گویرهی ئەو نامه زورهی به گوتنی جهنابی دولامول
 ئەینووسی، ئەیزانی که شووکردنی به مارکیز دو کرۆزنووا نزیک
 بوته وه. ماوهیهک بوو که ئەم جهوانه پیکوپیکه، پوژی دوو جار له
 کوښکی دولامول ئەبینا؛ جا چاوانی دلداری دهرکراویش هه موو
 هه لسوکه وتیکی خستبوویه بن چاودیریه وه.

کاتیکی که به بیرى خوئى مادمازیل دولامولی ئەبینی له گهل
 دهسگیرانه کهی خوښهفتار و مهیره بانه، پاش گه پانه وه بو
 ژووره کهی ناخودئاگا به ئەوینه وه سهیریکی ده مانچهکانی خوئى
 ئەکرد.

به خوئى ئەوت: «ئاخ! چهنده باشتەر ئەبئ ئەگەر مه دالیاکانم
 بفهوتینم و له جهنگه لئیکی دووره دهست، له بیست فرسه نگی پاریس
 کوئایی بهم ژیانه نه گه تیهی خوډ بهینم! له بهر ئەوهش که له م
 مه له بنده بیگانه م، مردنم بو پانزه پوژ کهس پی نازانی و له پاش
 پانزه پوژیش کئ بیرى منى ئەکه وئته وه؟!»

ئەم سه لماندنه زور ژیرانه بوو. به لآم به یانییه کهی، بینینی
 بازووی ماتیلد له نزیکى قوئى کراس و دهسکیشه کهیه وه، بهس
 بوو بو ئەوهی فهیله سوفه جهوانه که مان له ناو ئەو بیره وه ریبا نه دا
 بکه وئته مه له که گیانکیش و جهخاروی بوون و سه ره پای ئەمانهش
 ئەیهیسته وه به ژیانه وه! ئەوسا به خوئى ئەوت: «من پامیاری ئەم
 رووسه تا کوئایی درژه پئ ئەدهم. پایانه کهی چی ئەبئ؟»

«سه بارهت به لامارشا ل دو فرواک ئەبئ بلیم پیم وانیه له و

په نجا و سئ نامهیه زیاتر بنووسم.»

«سه بارهت به ماتیلدیش ئەبئ بلیم ئەم شهش حهفته نه گریسه

گالته چاره یان رق و توورپهیی ئەو ناگورپۆ، یان وای لئنه کا ئاشتم بکاته وه. خوايه! له خوڤشان ئەمرم!...» ئەوسا نهی ئەتوانی بگاته ئەنجامیک.

کاتیک پاش بیرکردنه وهی دوورودرێژ ئەیتوانی سهلماندنه کهی دهست پێبکاته وه، به خوێ ئەوت: «پوژیک هەر دێ بهخته وهر بېم و پاش ئەو خولهی بهختیاری، گهرده لولوی سزادان هه لئه کاته وه. داخه کهم بناغه ی ئەم سزادانه ش له سه ر ئەوه یه که منی به دل نییه. ئیتر هیچ سه رچاوه یه کی هیوام نامیێ. مالم کاول ئەبێ و تا دنیا دنیا یه چاره ره ش ئەبم.»

«به و سروشته وه که هه یه تی چۆن ئەتوانی دهسته به رم بکات؟ داخه کهم که هه موو ئەم شتانه به ره نجامی لینه هاتووی منه. په فتارم ناسک نابێ و وتارم قورس و یه کباو ئەبێ؛ خوايه! من بۆچی وا له دایک بووم؟!»

بیزاریسی

گیانخبه ختکرمان له پیئاوی ئه ویندا ههلوه ستهیه،
 به لام له پیئاوی ئه و ئه وینه دا که خیمانە چی؟
 ئای یی سسه دهی خۆز دهی خه مگین خه مگین!
 (ژیرۆده) (١٦٨)

مادام دوفرواک که سه ره تا له خویندنه وهی نامه
 دوورودریژه کانی ژوولیه ن چێژی وهرنه ئه گرت، پاش ماوه یه ک
 ورده ورده له گه لیان راهات. به لام له شتیکی خه مگین بوو؛ «به
 داخه وه که مسیۆ سوړیل قه شه یه کی ته وا وه تی نییه! ئه وسا ئه کرا
 به جوړیک بیکه م به دۆستی خۆم. به م مه دالیا و ئه م جلویه رگه
 ساکاره ی که ئه و له به ری ئه کا، مرۆف ئه که ویته بن باری پرسیاری
 دژواری خه لکییه وه و چ وه لامیکم هیه بیانده مه وه؟» لامارشال
 دوفرواک کو تایی به پنداره که ی خوی نه ئه هیئا. «رهنگه ژنیکی
 نانه جیب له ناو دۆستان دا و ابزانی و تهنانه ت قاویش دابخات که
 ئه م کابرایه ئامۆزای خزمه تکاریکی ره به نه، له خزمانی باو کم یان
 بازرگانیکه مه دالیای هیزی به رگری وا به سینیه یه وه.»

گه وره ترین دلخۆشی مادام دوفرواک تا ئه و پۆژه ی که
 ژوولیه نی نه دیبوو، نووسینی وشه ی لامارشال بوو له تهنیشت
 ناوه که ی خۆیه وه. پاشان خۆبه زلانییه کی نه خۆشانه که له هه موو

شت ئەپرنجی و له هەموو تازە پیاکەوتووێکدا ئەبیینی، ئەو
خۆشەویستییهی وردە وردە بەدی هاتیوو، لیکهه‌لۆه‌شاند.

لامارشاڵ بە خۆی ئەوت: «چەندە ئاسان ئەبوو بە پله‌ی
جیگری کاردیناڵ له‌یه‌کێک له‌قه‌شه‌نشینه‌کانی دەورووبەری پاريس‌دا
دایمەزینم! بەلام کەسیکی وه‌کو مسیۆ سۆرێل کە جگە له‌م ناوه
ساکاره‌هیچی تری نییه‌ و جگە له‌مه‌ش به‌ناو باشنوسه‌ری جه‌نابی
دولامۆله‌، چۆن ئەکری بە جیگری کاردیناڵ؟!... جیگه‌ی داخه‌!»

ئەم گیانه‌ی له‌هەموو شت ئەسله‌مییه‌وه‌، بۆیه‌که‌م جار هه‌ژانیک
هه‌ژاندبوی جیاوازی ئەو پله‌وپایه‌ و بالاده‌ستی کۆمه‌لایه‌تییه‌ی تا
ئێستا پیشانی دا‌بوو. ده‌رگاوانه‌ پیره‌که‌ی ئەیبینی که‌ هه‌ر کات
نامه‌یه‌ک له‌ لایه‌ن ئەم گه‌نجه‌ قۆزه‌ خه‌م له‌ چاوه‌، بۆ خزمه‌تی
لامارشاڵ ئەبا، ئەو داره‌ته‌ سه‌ربه‌هه‌وا و تۆسنه‌ی کاتی بینه‌ی
یه‌کێک له‌ نۆکه‌ره‌کان به‌ خۆیه‌وه‌ ئەگری، خۆبه‌خۆ ئەره‌وه‌یته‌وه‌.

ته‌نها ئاره‌زووی ژیا‌نی لامارشاڵ دوفرواک ئەمه‌ بوو که
کاریگه‌رییه‌کی له‌ سه‌ر ژیا‌نی جه‌ماوه‌ر هه‌بێ. به‌لام له‌ ناخی
دل‌دا، له‌م سه‌رکه‌وتنا‌نه‌ ئەو چێژه‌ی نه‌ئیبینی که‌ به‌راستی چێژی
خۆشی بێ. ئەو بیزاریه‌ی له‌م فه‌لسه‌فه‌یه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی ئەگرت،
له‌و پۆژه‌وه‌ که‌ خولیا‌ی ژوولیه‌ن ببوو به‌ که‌لکه‌له‌ی گیانی، وای
لیک‌ردبوو سه‌رانسه‌ری پۆژ له‌گه‌ل خزمه‌تکاره‌کان به‌ توور‌ه‌یی
بجوول‌یته‌وه‌ و بۆ ئەوه‌ی خزمه‌تکار تووشی ئەم ئەشکه‌نجه‌یه‌ نه‌بن،
ئەوه‌نده‌ به‌س بوو که‌ له‌ میوانداری شه‌وی دووشه‌مه‌دا ته‌نها
کاترمی‌ریک، له‌گه‌ل ئەم گه‌نجه‌ سه‌مه‌ریه‌ دانیشتی! ناوبانگی
نه‌ورپه‌سی له‌ به‌رامبه‌ر ئەو نامه‌ بێ واژویانه‌دا که‌ دا‌رشتنیکی زۆر
باشیان هه‌بوو، زیانی به‌رنه‌که‌وت. تانبو، سه‌باره‌ت به‌م ژنه‌ دوو
سی تۆمه‌تی درۆی زۆر زیره‌کانه‌ی چرپاند به‌ گوئی مسیۆ دولۆز
و مارکیز دو کپۆزنۆوا و مسیۆ دوکه‌یلۆس‌دا و ئەم به‌پێزانه‌ش به‌

بئ ئوهی راستی پووداوه که بزائن، به ههز و خوښییه وه بلاویان کرده وه. به لام هیچ ئهجامیکی نه دا به دهسته وه. لامارشاڵ دوفرواک که میشکی بۆ به رنگاربوونه وهی ئه م شیوازه چه په له ره شوکیانه ئاماده نه کرابوو، درپوڠکی و گومانی خوئی بۆ ماتیلد ئه گپراهیه وه و ماتیلدیش به رده وام دلئی ئه دایه وه.

پوژیک مادام دوفرواک پاش ئه وهی سئ جار پرسیاری گه یشتن و نه گه یشتنی نامه ی کرد، له پپر بریاری دا وه لامی نامه کانی ژوولیه ن بداته وه. ئه م سه رکه وتنه له سایه ی بیزاری دا به دی هاتبوو. له نامه ی دووهدا دهستی لامارشاڵ دوفرواک که م و زور له نووسینی ناو نیشانه که ی ژوولیه ن وهستا. جوان نه بوو که ئه و به دهستی خوئی ناو نیشانیکی ئاوا ساکار بنوسی:

بۆ مسیۆ سوژیل، ته لاری جه نابی لومارکیز دولامول.

شه و به دهنگیک که زور وشک بوو به ژوولیه نی وت:

— ئه بئ هه ندئ پاکه تی نامه م بۆ به یینی که ناو نیشانی خوئی له

سه ر نووسرابئ.

ژوولیه ن به خوئی وت: «ئیسته نوره ی ئه وه یه بيم به تیکه له ی نوکهر و دلدار.» به شادمانییه وه دهموچاوی خوئی وه کو ئارسنی خزمه تکاره پیره که ی مارکیز نایه یه ک و سه ری به نیشانه ی کپنوئش دانه واند.

هه ر ئه و شه وه دهسته یه ک پاکه تی هیئا و به یانی ئه و پوژه، نامه ی سیههم گه یشته دهستی. پینج شهش دپر له سه رها تا و دوو سئ دپری کوئیایی خوینده وه. ئه م نامه یه که زور ورد و چر نووسرابوو، چوار لاپه ره ی هه بوو.

ورده ورده فییری ئه و خووه شیرینه بوو که که م تا کورت هه موو پوژ نامه یه ک بنوسی. ژوولیه ن له ریگه ی نووسینه وهی نامه کانی هاوپی پووس که به پاریزه وه پاراستبوونی، وه لامی

ئەدایەتە. جا ئەمەیه قازانجەکانی شیوازی فرەلایەنی: مادام دوفرواک لەوەی کە نامەکانی خۆی و وەلامەکانی ژوولیهن هیچ پەيوەندییەکیان پێکەووە نییه، سەرسام نەئەبوو!

ئەگەر تانبوی رپووەلە کە خۆبەخۆ ببوو بە سیخوپی کارەکانی ژوولیهن، ئەیتوانی هەوآلی پێدات کە هەموو ئەم نامانە بە بئ ئەوەی لاک و مۆریان هەلگیرئ، بە تیکەل و پیکەلی وان لە چەکمەجەیی مێزەکەیی ژوولیهن دا، چەندە دلی ژانی ئەکرد!

بەیانیهێک کە ژوولیهن لە پەرتووکیانە بوو، دەرگاوان نامەیهکی لە لایەن لامارشاڵەووە بۆ ئەهینا. ماتیلد لووتی تەقی بە لووتی ئەم کابرایەووە و نامە و ناوینشانەکەیی بینی کە بە دەسنووسی ژوولیهن بوو. کاتیک کە دەرگاوان لە پەرتووکیانە رۆیشت، ئەم چوووە ژوورەووە. نامەکە هیشتا لە سەر لیواری مێزەکە بوو. ژوولیهن کە زۆر سەرقالی نووسین بوو، نەخستبوویە چەکمەجەیی مێزەکەیهووە. ماتیلد نامەکەیی هەلگرت و هاواری کرد:

— من ئیتر تاقەتی ئەم شتانەم نییه. تۆ بە تەواوەتی منت لەبیر بردۆتەووە... منیک کە ژنتم، جەناب! ئەم رەفتارەیی تۆ دڕندانەیه! کاتیک کە ئەم قسانەیی کرد، دفرەیی لەو کردارە نەشیاووەیی خۆی حەپەسابوو. هەناسەیی لە سینەیی دا تاسا. فرمیسکی داباراندا و ژوولیهن ئەوئەندەیی نەزانی ئەووە خۆ هەناسەیی لەبەر بر!

ژوولیهن مات و سەرسام ما بوویەووە. نەیهتوانی ئەو بەرەنجامە شیاووە باش لیک بداتەووە کە ئەم قەرەیه بۆی هینابوو. یارمەتی ماتیلدی دا دابنیشئ. ماتیلد بلیی نەلیی خۆی هاویشتبووێ بەوئەشی ژوولیهنەووە.

کە ژوولیهن پەیی بەم هەلوێستە برد، هەستی شادمانیهێکی رەها پڕایە گیانییهووە. بەلام ساتیک دواتر کەوتە بیری شازادە کۆرازۆف: «رەنگە بە یەک قسە هەموو شتم لە کیس بچئ.»

قۆله‌کانی ئازاریان هه‌بوو. ئه‌و گۆشاره‌ی که ئه‌م شیوازه
 بۆی هینابوو، زۆر دژوار و به‌ئازار بوو. ته‌نانه‌ت نابۆ بویرم ئه‌م
 گیانه‌ نهرم و نۆله‌ بگوشم به‌ سینگا، ئه‌گینا ئه‌که‌وئته‌ گالته‌ و
 سووکایه‌تی پیکردنم. چ سروشتیکی ترسناکه!

ئه‌وساش که نه‌فره‌تی له‌ سروشتی ماتیلد ئه‌کرد، هه‌ر به‌ هۆی
 ئه‌و سروشته‌وه‌ سه‌د جار زیاتر خۆشی ئه‌ویست. وای ئه‌زانی
 شازاده‌یه‌کی له‌ ئامیز گرتوو.

په‌فتاری سارد و خۆگرانه‌ی ژوولیه‌ن، په‌ژاره‌ و به‌دبه‌ختی
 ئه‌و دفره‌ی دوو به‌رامبه‌ر کرد که دلّی مادمازیل دولامۆلی پارچه‌
 پارچه‌ ئه‌کرد. وه‌ها خۆی له‌ده‌ست دابوو که نه‌ی ئه‌توانی له
 چاوه‌کانی ژوولیه‌نه‌وه‌ چۆنیتی ئه‌و هه‌سته‌ی له‌و کاته‌دا سه‌باره‌ت
 به‌و هه‌یبوو، تییگات. نه‌یتوانی پرپار بدات بروانیته‌ ناوچاوانی.
 له‌زری ئه‌وه‌ی لێ نیشتبوو سووکایه‌تی پیکری.

به‌ بێ جووله‌ له‌سه‌ قه‌نه‌فه‌که‌ دانیشتبوو و پووی له‌ ژوولیه‌ن
 وه‌رگێرپابوو و گیرۆده‌ی ئه‌و سه‌خترین ئازار و ئه‌شکه‌نجان به‌و که
 مرۆف په‌نگه‌ به‌ هۆی ئه‌وین و دفره‌وه‌ تووشی ببێ. گرفتاری چ
 دۆخیکی ئه‌رژه‌نگ ببوو!

«چاره‌نووسی ئه‌و ژنه‌ کلۆله‌ی که من بم، ئاوه‌هایه‌ که
 دزیوترین هه‌نگاو له‌ پیناوی دۆستی و ئاشتی‌دا هه‌لبگرم و ده‌ست
 بنین له‌ پوومه‌وه‌!» ئه‌و لووتبه‌رزیه‌ی له‌ زۆری ده‌رد و ئازار شیته‌
 ببوو، ئه‌یوت: «ئه‌ویش له‌ لایه‌ن کپوه‌؟ ئه‌و که‌سه‌ی که نۆکه‌ری
 باوکمه‌!»

به‌ ده‌نگی به‌رز هاواری کرد:

— هه‌رگیز به‌رگه‌ی ئه‌م کارانه‌ ناگرم!

به‌ په‌ق و توورپه‌یه‌وه‌ هه‌لسا، چه‌که‌مه‌جه‌ی میژه‌که‌ی ژوولیه‌ن،
 که دوو هه‌نگاو لێی دوور بوو، کرده‌وه‌ و کاتیگ که چاوی به‌

ههشت نۆ نامەى سەربەمۆر كهوت كه له هه‌موو پ‌وویه‌كه‌وه له‌وه
 نامه‌یه‌ ئه‌چوو كه ده‌رگاوان هه‌نابووی، له زۆری پ‌ق و نه‌فره‌ت له
 شوینی خۆی وشك بوو. هه‌موو نیشانه‌كان كه به‌ خه‌تی ژوولیه‌ن
 بوو و له‌ پ‌ووی یه‌كه‌وه نووسرا‌بوون، ناسییه‌وه.

ماتیلد كه هۆشی له‌ سه‌ردا نه‌ما‌بوو، ده‌نگی هه‌ل‌ئینا:

— كه‌ وا بوو جگه‌ له‌وه‌ی په‌یوه‌ندی نزیكت له‌گه‌ل‌ی هه‌یه‌،
 گالته‌یشی پ‌یئه‌كه‌ی؟ تۆی كا‌برای په‌ست و سووك له‌ كو‌ی و
 گالته‌كردن به‌ لامارشا‌ل دوفرواك له‌ كو‌ی؟!

خۆی خست به‌سه‌ر پای ژوولیه‌ن‌دا و وتی:

— ئۆف! دۆستی به‌پ‌یزم! دا‌وای ل‌یبوردن ئه‌كه‌م. ئه‌گه‌ر ئه‌ته‌و‌ی
 گالته‌م پ‌یبه‌كه‌ی، فه‌رموو ئازادی. به‌لام ئه‌ویندارم به‌! به‌ ب‌ی ئه‌وینی
 تۆ ئیتر ناتوانم ب‌یزیم...

بوورایه‌وه و ته‌ختی عه‌رز بوو!

ژوولیه‌ن به‌ خۆی وت:

— به‌ل‌ی، ئه‌مه‌ش خاتوونه‌كه‌مان، ئه‌و ژنه‌ خۆپه‌سه‌نده‌ی كه‌ ئا‌وا

كه‌وتوو به‌سه‌ر قاچم‌دا؟!

بالکونیک له بوفه

رهښتترین ځانسمان، ځاوسې مژوارترین گژه بایه!
(دؤن ژوان، ۱، ۷۳)

له نیوان څه و هه موو هه لچونه مه زنه دا، سه رسوورمانی
ژولیهن له به خته وه ریبه که ی زیاتر بوو. جنیوه کانی ماتیلد ده ری
څه خست که شیوازه که ی دؤستی پووسی تا چ پاده یه ک ژیرانه
بووه. که م بللی و کردارت که م... څه مه ته نها هوی پزگاری منه.
ماتیلدی له سهر عرز هه لگرت هه و به بی څه وه ی هیچ بللیت له
سهر دیوانه که خه واندی. ورده ورده فرمیسک له چاوه کانی ماتیلد
هاته خواره وه.

بو څه وه ی هه لچونه که ی خوی بشاریته وه، نامه کانی مادام
دوفرواکی گرت به دهستییه وه. له سه رخو لاک و موری لیگردنه وه.
به بی څه وه ی بیانخوینیته وه په په ی لیدان. زوربه یان شهش
لاپه په یی بوون.

ماتیلد، سه رهنجام، به بی څه وه ی بویری سهیری ژولیهن
بکات، به دهنگیک که څاویته ی گه وره ترین پارانه وه بوو، وتی:
— لانیکه م وه لامم بدهر وه. تو باش څه زانی که من دفره م هه یه
و څه بی ددان به وه دا بنیم که څه م دفره یه، څازاری پله وپایه ی من له
گومه لگا دایه و تهنانه ت هوی پوژره په شی گیان و سروشتی منه.
که واته مادام دوفرواک دللی توی لیرفاندووم. مه گه څه م څه به
څه ندازه ی من له ریپی څه م څه وینه شوومه دا گیان بازی کردووه؟

بێدەنگییەکی ڕەش و خەمگین تەنھا وەلامێک بوو کە ژوولێن بەم پرسیارانە ی دایەووە.

مانگیك بوو بەدبەخت و پەككەوتە بوو، بەلام زۆر دوور بوو کە ئەم گیانە لەخۆپازییە دان بە ویستەکانی ناخی خۆی دا بنی. ئەم تەقینەوویە بەرەنجامی ڕێکەوت بوو. ئەوین و ئێرەیی بۆ چەند ساتیک بەسەر دفرەدا زال ببوون. لە سەر دیوانەکە، لای ژوولێنەووە دانیشت. ژوولێن کەزێ و گەردنی مەپمەری ئەبینی. بۆ ساتیک هەموو ئەرکی سەر شانی لەبیر بردەووە. قۆلی لە دەوری کەمەری کرد بە ئالقه و بە نەرمی گۆشای بە سینگی دا.

ماتیلد لەسەرخۆ ئاوپی لێدایەووە؛ ژوولێن لەو دەرەدە بێپایانە ی لە چاوەکانی دا بوو، سەرسام بوو. ئەو دارەتە ی کە هەمیشە لەم چاوانە دا بوو، ئیتر نەئەناسرایەووە.

باری ئەو بویرییە ی ژوولێن ئەینایە سەرشانی خۆی، ئەوێندە دژوار و گیانکێش بوو کە وێندە وێندە هەموو وزە ی داهێزرا. ژوولێن بە خۆی وت: «ئەگەر ڕێگە بەدەم بەرەو چێژ و خۆشی ئەوینی ئەم کچە پەلکێش بکریم، ئەوێندە ی پێ ناچێ جگە لە ساردترین سووکایەتی لە چاوەکانی دا نابینرێ.» سەرەپای ئەمەش ماتیلد لەو کاتە دا بە دەنگیکی خەمناک و ئەو وشانە ی توانای دەرینی نەبوو، سەبردە ی پەشیمانییەکانی خۆی لەو کارانە ئەگێراییەووە کە بە بڕیاری دفرە ی لە ڕادەبەدەر ئەنجامی دا بوو. ژوولێن کە ڕوخساری ئەو پەری دامووی و داهێزراوی، جەستە ی ئەنواندەووە، بە دەراویک کە باش دەر نەئەچوو، وتی:

— منیش دفرە هەیه!

ماتیلد بە خیرایی ڕووی تێکرد. بیستنی دەنگی ژوولێن بەختەوهرییەک بوو کە زۆر و کەم دەستی لێ داشۆردبوو. لەو کاتە دا فیز و دفرە ی خۆی نەئەدۆزییەووە تا نەفرتی لێبکات!

ئەبویست کارێکی نەبیزاو و نەبیسراوی سەمەرە بکات کە بە ھۆیەو ھەبیسەلمیئێ تا چ رادەیک ئەبپەرستی و تا چ ئەندازە رقی لە خۆیەتی.

ژوولێن لە درێژە ی قسەکانی دا وتی:

—رەنگە لەبەر ئەم دفرەش بووبی کە بۆ ساتیک منت خستە سەر و ئەوانیترەو. بێگومان بە ھۆی ئەم سەقامگیرە دلێرانە و بەرنگارییە شامێرانە یە کە ئیستە نرخم ئەزانی. من رەنگە شەیدای لامارشاڵ دوفرواک بوویتم...

ماتیلد کەوتە لەرزین. چاوەکانی شیوازیکی سەیری لێھات. خەریک بوو برپاری سزای خۆی ئەببست. با بلیین ئەم لەرز لێھاتنە دەوری خۆی ھەبوو و ژوولێن خەریک بوو جەربەزە ی ئەدۆراند.

زایەلە ی ئەو قسە بپھودانە ی کە ئەبوت، وە ک دەنگدانەو ی بێگانە یە ئەببست و بە خۆی ئەوت: «خۆزگە ئەمتوانی ئەم گۆنا رەنگپەرپوانە تیر ماچ بکەم و تو پێ نەزانی!»

دیسانەو بە دەنگی بەرز وتی:

—رەنگە من دلم دابی بە ئەوینی لامارشاڵ دوفرواک...

دەنگی دەم بە دەم دائەبەزی.

—بەلام بە دلنیایی ھیچ بەلگەیک بە دەستەو ھەبیسە نێبە کە ئەویش

منی خۆش ئەوی.

ماتیلد سەیری کرد. ژوولێن لە بەرامبەر ئەم نیگایە دا خۆی پاراست. یان لانیکەم ھیوادار بوو کە پوخساری، پازی دلی نەدرکێنی. باش ئەیزانی کە ئەوین تا قوولایی چینەکانی سینە ی، دزە ی کردوو. ھەرگیز تا ئەم رادە یە ئەوی نەپەرستبوو. کەم و زۆر وەکو ماتیلد شیت ببوو. ئەگەر ماتیلد بتوانی خۆی کۆبکاتەو و جەربەزە ی ئەو ی ھەب دهوری خۆی ببینی، ژوولێن دەسبەجی

خۆی ئەخست بەسەر پایدا و هه‌موو گالته‌جاپیه‌کی ئەخسته لاه. هیزیکێ هاته‌وه به‌ به‌ردا که دیسانه‌وه قسه‌ بکات. له ناخی خۆیدا هاواری کرد: «ئاخ، کۆرازۆف بۆ لێره نیت! بۆ ئەوهی پێگه‌یه‌ک بدۆزمه‌وه، چه‌نده پێویستم به‌وه‌یه وشه‌یه‌ک له ده‌می تو ببیستم!» له‌مکاته‌دا ده‌نگی به‌رز بوویه‌وه و وتی:

—ئه‌گه‌ر هه‌یچ هه‌ستیکێ تریش له ئارادا نه‌بێ، هه‌ر ئه‌و سپاسکردنه‌ به‌سه‌ بۆ ئەوهی لامارشال دلم برفینێ. ئه‌و سوۆزی پێ به‌خشیوم و له‌و کاته‌دا که ئه‌وانیتر گالته‌یان پێئه‌کردم، دلێ داومه‌ته‌وه. من ناتوانم بپوا به‌ هه‌ندی دیارده‌ی رواله‌تی بکه‌م که دلرفین و پر له‌ مه‌رایین، به‌لام پایه‌دار و سه‌قامگیر نین!

ماتیلد هاواری کرد:

—ئۆف، خواجه گیان!

ژوولیه‌ن به‌ ده‌نگیک که توند و لێپراو بوو و ئەتوت بۆ ساتیک نه‌ریتی پارێز و شیوازی دیپلۆماسی وه‌لا ناوه، وتی:

—زۆر چاکه‌! کامه‌یه‌ ده‌سته‌به‌رت؟ ئەوه کامه‌ خوا و ده‌سته‌به‌ره که دلنیام بکات ئه‌و پله‌ی ئەته‌وی بیده‌ی به‌ من له‌ ته‌نها دوو پوژ پتر ده‌وام بکات و درێژه بکیشی؟

ماتیلد ده‌سته‌کانی گرت به‌ ده‌ستییه‌وه و پڕوی تیکرد و وتی:

—ئه‌گه‌ر خۆشه‌ویستیم له‌ دلته‌ فریوه، زۆری ئه‌وین و چاره‌په‌شیم ئەتوانی ئەرخایه‌نت بکات.

ئه‌و هه‌نگاوه قورسه‌ی ماتیلد هه‌لیگرتبوو تا راده‌یه‌ک رپووشه‌که‌ی ئالوگۆر کردبوو. ژوولیه‌ن شه‌وانی دلخوازی ئەبینی. بسکه‌ په‌ریشانه‌که‌ی بیره‌وه‌ری شیرینی ئەهینایه‌وه بیری.

خه‌ریک بوو کۆل بدات و پیکه‌وی. به‌ خۆی وت: «ئه‌گه‌ر وشه‌یه‌کی ناپارێز له‌ ده‌م ده‌رپه‌پێ، ئه‌و پوژه‌ دووردریژانه‌ی ئازار و نائومییدی ده‌ست پێئه‌کاته‌وه. خاتوو دورینال بۆ ئەوه‌ی

فهرمانه‌کانی دلی خۆی راپه‌پینئ، هه‌ندی سۆنگه‌ی ئه‌دۆزییه‌وه. ئه‌م کچه‌ی دنیای ئاریستۆکراسیش تا هۆکارێکی پوونی بو پێداویستی کارتیکردن ده‌ست نه‌که‌وتبئ، ناهێلی هیچ شتیک له‌ دلی کاریگه‌ر ببئ.»

ژوولیه‌ن بو ساتیک په‌ی به‌م راستیه‌ برد و له‌ ساتیکیش دا جه‌ربه‌زه‌ی خۆی وه‌رگرته‌وه!

ده‌ستی خۆی که‌ له‌ناو ده‌سته‌کانی ماتیلدا ئه‌گوشرا، له‌وه‌نده‌ پرژگار کرد و به‌ پێزێکی به‌ره‌سته‌وه‌ تۆزیک لێ دوور که‌وته‌وه. پاشان هه‌موو نامه‌کانی مادام دوفرواک، که‌ له‌ سه‌ر میزه‌که‌ هه‌لرژابوون، کۆ کرده‌وه و له‌ بن ده‌مامکی سه‌لاریه‌کی بئ وینه‌ که‌ له‌و کاته‌دا زۆر به‌سۆ بوو، وتی:

— به‌ هیوام مادمازێل دولامۆل ده‌رفه‌تی بیرکردنه‌وه‌ ده‌رباره‌ی ئه‌م شتانه‌ به‌ من بده‌ن.

به‌ خێرای دوور که‌وته‌وه. له‌ په‌رتوو‌کخانه‌ چوه‌ ده‌ره‌وه. ماتیل ده‌نگی هه‌موو ده‌رگا‌کان که‌ یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک به‌ ده‌ستی ئه‌و دا‌ئه‌خران، بیست.

به‌ خۆی وت: «دیوه‌که‌ ته‌نها تۆزیکیش نه‌شه‌ل‌ژاوه.»

«به‌لام مه‌به‌ستم له‌ دیو چیه‌؟ ژیر و وریا و پاک و چاکه‌؟

ئه‌وه‌ منم که‌ زیاد له‌ پێویست به‌ هه‌له‌دا چوم.»

ئه‌م جووره‌ بیرکردنه‌وه‌یه‌ به‌رده‌وام بوو. ماتیل ئه‌و پۆژه‌ که‌م تا زۆرێک شادمان بوو، چونکه‌ سه‌رتاپای بوونی خۆی دابوو به‌ ده‌ستی ئه‌وینه‌وه. ئه‌توت ئه‌و گیانه‌ سه‌یره‌ هه‌رگیز تووشی هه‌لچوون نه‌بووه‌ به‌ هۆی دفره‌وه‌ و ئه‌ویش چ دفره‌یه‌ک!

ئه‌و شه‌وه‌ له‌ هۆل، کاتیک که‌ خزمه‌تکاریک هاتنی مادام دوفرواکی پراگه‌یاند، ماتیل له‌ ترسان له‌رزى لێهات. ده‌نگی کابرای به‌ شووم زانی. نه‌یتوانی خۆی پابگرئ و لامارشال ببینئ. به‌

داپرزاندبوو، بۆی داچڵەکا.

ئەو تۆزە شتەى وەكو دڵ لە سینەى دا ژنەدا مابوو، خستییە قسە. ویستی لە دەنگى قسەکانى خۆى لەو کاتەدا چۆژ وەر بگرى. بە ژوولییەنى وت:

— مادام و مادمازێل دولامۆلت بینى؟ لە ریزی سیهەم دانیشتون.

ژوولییەن هەمان کات بە شیۆهیهكى دزیو خۆى لکاند بە دیوارى بەردەم بەلكۆنەكەوه و نووشتایهوه بۆ ناو هۆلەكە. ماتیلدى بینى. دلۆپى فرنیسك لە چاوهکانیا ئەدرهوشایهوه.

ژوولییەن لە دلۆ خۆیدا وتى: «سەرەپای ئەمەش، ئەمپۆ خۆ رۆژى هاتنى ئەوان بۆ ئۆپیرا نەبوو. چەندە بە پەله!»

ماتیلد سەرەپای ئەو شوینە ئاساییهى یهكێك لە ژنانى خۆشخزمەت و مەراییکەرى بارهگای دولامۆل بە پەله دابوو پێیان، دایكى هەلپێچاوبوو لەگەلى بچى بۆ ئۆپیرای بوف. ئەویوست ئەوه ببینى كە ژوولییەن ئەو شهوه لەگەل لامارشال ئەبى یان نا؟

ترساندنن کچه

نهمهیه په رجووه جوانه که ی ژپاره که خان؟
نهمه یختان کرماووه به دیارمه یه کی ناسایی؟!
(بارنه ف)

ژوولیه ن تیته قاند بو بالکونه که ی خاتوو دو لاملول. یه که م شت
چاوی به چاوه تهره کانی ماتیلد که وت. هه نسکی نهدا به بی
نوهی به ری پی بگری. جگه له چهند بنده ست، ژنه ی بالکونه که ی
پیدا بوون و چهند نأشنا، که س له وی نه بوو. ماتیلد دهستی خسته
سهر دهستی ژوولیه ن. نوتوت نیتر له دایکی ناترسن. له و کاته دا
که به هو ی پرمه ی گریانوه خه ریک بوو هه ناسه ی نوه ستا، جگه
له م وشه هیچ نه وت: دهسته بهر!

ژوولیه ن که زور کاری تیکرابوو و به بیانوی چرایه ک که نهدا
له ریزی سیهم، نه ونده ی بگری چاوه کانی له پشت دهستی دا
شارد بوویه وه، به خو ی وت: «لانیکه م نابی قسه ی له گهل بکه م.
نهدگر قسه ی له گهل بکه م، نیتر گومانی له زوری هه ژانم بکات.
دهنگی وتم په رده له سهر رازم هه لنهداته وه و بو ی هه یه هه موو
شتیک به فیرو بچی.»

مشتومرپی له گهل خو ی، له وه ی به یانی به نازارتر بوو. گیانی
دهرفه تی دهسته که وتبوو. نه ترسا که دفره و فیزی ماتیلد بیته کول
و، له و گرمه ی نوه یین و هه وه سدا بریاری دا له گهل بدوی!
به رای من، نهمه یه کیکه له جوانترین نهدگاره کانی گیان و

سروشستی. مرؤفیک که بتوانی خه باتیکی وا له گه ل ناخی خوی بکات، پنگه سه رتریش ئه که وی، ئه گهر چاره نووس پای لیبی. مادمازیل دولامؤل سوور بوو له سه ر ئه وهی ژولیه ن بباته وه بو ماله وه. خوشبه ختانه بارانیکی توند بوو. به لام مارکیز به رامبه ر خوی داینا. به رده وام قسه ی له گه ل کرد و نه یه یشت وشه یه ک له گه ل کچه که ی بدوی. ئه توت مارکیز ئاگای له خوشبه ختی ژولیه ن هه بوو. ئه ویش که ئیتر له وه نه ئه ترسا که زوری که سه ر هه موو شتیکی له ده ست دهر به نی، شیتانه له غاوی ئه دا به ده سه وه. بویرم بلیم که ژولیه ن پاش چوونه وه بو مالی خوی، چوکی دادا و نامه ی دلداری که شازاده کؤرازؤف پیی دابوو، ماچباران کرد؟

ئینجا له جه نگی ئه م دیوانه سه رییه دا هاواری کرد: —ئهی پیاوی مه زن! چه نده قه رزت به گه ردن منوه هه یه! ورده ورده تۆزیک ئارام بوویه وه. خوی له گه ل فه رمانده یه ک به راورد کرد که له جه نگیکی گه ورده دا، تا نیوه سه رکه وتووه. به خوی وت: «پیشکه وتنم مسۆگه ر و بیسنوره. به لام به یانی چی روو ئه دا؟ بو هی هه یه به یه ک ده م هه موو شت تیاچی.» به گه شیه کی ئاگرینه وه یاداشته کانی ناپولیون له سه نت هیلینی کرده وه و ماوه ی دوو کاتژمیر خوی ناچار به خویندنه وه کرد. ته نها چاوه کانی ئه یانخویندنه وه؛ گرنگ نییه. به زور ئه و کاره ی به خوی ئه نجام ئه دا. له ره وتی ئه م سه رقالیه سهیره دا، هزر و دلای که هاوتای گه وره ترین و بلیندترین دیارده کان بوون، به بی ئاگای ئه و کاریان ئه کرد، به خوی ئه وت: «ئه م دلّه له گه ل دلای خاتوو دورینال زور جیاوازه.» به لام له داوه ریکردنی خوی دا له مه زیاتر نه ئه چوویه پیشه وه.

له پ پهرتووکه که ی هه لدا و هاواری کرد:

—ئەبىي بىترسىنىم. دوژمن، بەو ئەندازەيەي كە ئەيتىرسىنىم،
فەرمانم پراڭەپەرپىنى. ئەوسا ناوېرىي گالته بە جەربەزەي من
بكات.»

سەرمەستى شادمانى، لە ژوورە بچووكەكەي خۆي دا بەملا و
ئەولادا ئەچوو. لە راستيدا بەشى دفرە لەم ھاوكېشەدا لە بەشى
ئەوين زياتر بوو. ئەبىي بىترسىنىم. ئەم پستەيەي بە دفرەو بە لە
دلېدا ئەوتەو بە و ھەقى بوو لەخۆي پازى بى. «خاتوو دورېنال
تەنانەت لە خۆشترين ساتەكانى ژينيشدا ھەميشە گومانى ھەبوو
كە ئەوينى من ھاوسەنگى ئەوينى ئەو بوويى. لېرەدا من خەرىكم
بەزۆر ديوېك پام ئەكەم... ئەبىي پامى بكەم»

باش ئەيزانى كە بەياني ئەو پۆژە ماتىلد لە ھەشتى بەيانييەو بە
لە پەرتووكخانە ئەبىي. ژولويەن كاتژمېر نۆي بەياني چوو بۆ
پەرتووكخانە. لە ئاگرى ئەوين دا ئەسووتا، بەلام ئاوەزى بەسەر
دلېدا فەرمانرەوا بوو. پەنگە ھىچ خولەكېك تېنەپەرى لە دلې
خۇيدا ئەم پستەيەي دوويات نەكردبېتەو: «ئەبىي بەردەوام بەم
گومانە مەزنەو سەرگەرمى بكەم: ئايە ژولويەن خۆشى ئەوېم؟»
بارى ھەلكەوتوى ماتىلد و مەرايىكردنى ئەوانەي لەگەلى ئەدوين،
واي ھەلئەدا كە ئەندېشەي ئاسوودە بى.

ماتىلدى بينى كەسەر و ئارام لە سەر ديوانەكە دانىشتوو،
بەلام بە پوألەتىدا وا ديارە تواناي بزووتنى نىيە. دەستى بەرەو
ژولويەن پادېرا و وتى:

—دۆستى ئازىزم، تۆم پەنجاندوو، ئەو پراستە. بەلام مەگەر
تۆ لە من زىز ئەبى؟

ژولويەن چاوپەرپى ئەو شىوازە ساكارەي نەئەكرد. خەرىك
بوو پازى دلې ئاشكرا بكات.

ماتىلد پاش بېدەنگىيەك كە ھيوادار بوو بشكى، ئاوەھاي وت:

—دهسته بهرت ئه‌وئى، گيانه كه‌م؟ زۆر راست و به‌جئيه!
هه‌لم بگره و بمبه بۆ له‌ندهن. تا قامى قيامهت بئى ئابروو ئه‌بم؛
شه‌رمه‌زار...

جه‌ربه‌زه‌ى په‌يدا كرد و ده‌ستى بۆ شارده‌نه‌وه‌ى چاوى له
ده‌ستى ژووليه‌ن ده‌ره‌ينا. هه‌موو سوۆزى شه‌رم و پاكي‌زه‌يه‌ى ژنانه
گه‌رپا‌بوويه‌وه بۆ ئه‌م گيانه. له ئه‌نجام دا ئاخىكى له دل‌ه‌وه هه‌لكيشا
و وتى:

—زۆر چا‌كه، هه‌لم بگره و ئابرووم به‌ره!... ئه‌مه‌ش ئه‌و
ده‌سته به‌ره‌ى كه ئه‌ته‌وئى!

ژووليه‌ن بيري كرده‌وه: «دوئىنى به‌خته‌وه‌ر بووم، چون‌كه
جه‌ربه‌زه‌ى ئه‌وه‌م هه‌بوو له‌گه‌ل خۆم دا سه‌ختگير بم.» پاش ساتىك
بيده‌نگى به‌ راده‌يه‌ك به‌سه‌ر دل‌ى خۆى دا زال ببوو، كه توانى به
ده‌نگىكى سارد بلئى:

—كه كه‌وتينه‌ رڤى به‌روه‌و له‌ندهن و ئه‌وه‌نده‌ى، وه‌ك خۆت
ئه‌لئى ئابرووت چوو، كئى ده‌سته به‌ره‌ى ئه‌وه ئه‌كا خۆشت بويم و
له‌ناو فاي‌توونه‌كه به‌ ملۆزمى خۆتم دانه‌ئى؟ من خۆ جانه‌وه‌ر نيم.
به‌دناو كردنى تۆ له‌به‌ر چاوى خه‌لكى، به‌دبه‌ختيه‌كى تره بۆ من.
ئه‌وه‌ى كه رڤگري كارى ئيمه‌يه، بارى كۆمه‌لايه‌تى تۆ نييه، ئه‌وه
سروشتى تۆيه. ئايه ئه‌توانى متمانه‌ى ئه‌وه‌ت به‌ خۆت هه‌بئى كه بۆ
ماوه‌ى يه‌ك حه‌فته خۆشت بويم؟

ژووليه‌ن له بن ليوه‌وه له‌گه‌ل خۆى ورته‌ى ئه‌كرد: «ئاخ! با
بۆ حه‌فته‌يه‌ك، ته‌نها يه‌ك حه‌فته، خۆشى بويم، ئه‌وسا له خۆشيان
فجوق ئه‌كه‌م! چ خه‌مى داها‌توو و چ ترسى ژيان! ئه‌گه‌ر شيش
بمه‌وئى ئه‌م خۆشبه‌ختيه‌ خوداييه له‌م چركه‌ساته‌دا ده‌ست پڤبكات،
ده‌سه‌لاتى به‌ ده‌ست خۆمه‌وه‌يه.»

ماتيلد ئه‌وى بينى بير ئه‌كاته‌وه.

دهستی گرت و وتی:

— که وا بوو من توژقالیکش شایسته‌ی تو نیم؟!

ژوولیه‌ن له باوه‌شی کرت. به‌لام هه‌مانده‌م، دهستی پۆلایینی
 ئهرک چنگی له دلّی گرت. «ئه‌گه‌ر په‌ی به‌وه به‌ری چهند
 ئه‌پیه‌رستم، له دهستم ده‌رئه‌چی...» و به‌ر له‌وه‌ی له ئامیزی بیته
 ده‌روه، هه‌موو ئه‌و پاریزانه‌ی شیاوی پیاوه، سه‌ر له‌ نوئ دهستی
 پیکردبووه‌وه.

ئه‌و پۆژه و پۆژانی تر توانی شادمانی خوی بشاریته‌وه.
 جاری وا هاتنه‌ پیشه‌وه ته‌نانه‌ت چیژی له ئامیزگرتیشی به‌ ره‌و
 نه‌ئه‌زانی.

جاری واش هه‌بوو، وپینه‌ی خو‌شی به‌سه‌ر هه‌موو ئامۆژگاری
 پاریز و وریابووندا زالّ ئه‌بوون.

ژوولیه‌ن وا خوی گرتبوو، لای که‌پریکی گۆله‌هه‌نگوین که‌ بۆ
 شارده‌وه‌ی په‌یژه‌که‌ سوودی لیوه‌رئه‌گیرا، دابنیشی و له‌ دووره‌وه
 بروانیته‌ محاجه‌ره‌ی په‌نجه‌ره‌که‌ی ماتیلد و بۆ سست په‌یمانی ئه‌و
 فرمیسک دابارینی. به‌پوویه‌کی چواره‌نگلّ لای ئه‌م چارداخه‌وه
 هه‌بوو که‌ ژوولیه‌نی له‌ چاوی نه‌یار ئه‌پاراست.

کاتیك که‌ له‌گه‌لّ ماتیلد گوزه‌ریان که‌وته ئه‌و شوینه‌ی که‌
 به‌ پوونی بیره‌وه‌ری خه‌فته‌ دژواره‌که‌ی به‌و توندیه‌ ئه‌هینایه‌وه
 بیر، ئه‌و ناکوکییه‌ی که‌ له‌ نیوان نائۆمیدی ئه‌وسای و ئاسوده‌یی
 ئیسته‌ی دا هه‌بوو، هیزی گیان و ئه‌قانی تیک شکاند. جوگه‌له‌ی
 فرمیسک له‌ چاوانیه‌وه سه‌رچاوه‌ی هه‌لبه‌ست و دهستی دلّداره‌که‌ی
 برد بۆ لیوی و وتی: «لیره، من به‌ یادی تو ئه‌ژیم، لیره‌وه ئه‌پوانمه
 ئه‌و په‌نجه‌ره‌یه و چه‌ندین کاتژمیری دووردریژ چاوه‌پیی ئه‌و
 شادییه‌ ئه‌که‌م که‌ ئه‌م ده‌ستانه په‌نجه‌ره‌که‌ بکاته‌وه.»

تووشی دا‌هیزانیکی ته‌واوته‌ی بوو. نائۆمیدی بۆ سنووری ئه‌و

پوژانه، بهو پهنگانهی راستییه وه که ناتوانی بهدی بهینیته وه، بۆ ماتیلدی ئه گۆپراهه وه؛ ئه و دهنگه کورتانهی له دهمی ئه هاته دهره وه، شایه تی به خته وه ری ئیسته ی بوو، که رشته ی ئه و ئه شکهنجه گیانکیشه ی پچراندبوو...

ژوولیه ن که تازه هاتبویه وه به خۆی دا، به خۆی وت: «خوایه گیان! ئه وه چی ئه که م؟ هه موو شتیکم نابووت کرد.» له گۆژهنی ئه م دلّه پراوکه دا، وای بیر کرده وه که تیشکی ئه وین له چاوه کانی مادمازیل دولامۆلدا کزتر بوو. هه رچه ند ئه مه تراوکه بوو. به لام پوآله تی ژوولیه ن به خیرایی تیکچوو و پهنگی مردووی لئ نیشته. چاوه کانی بۆ ساتیک لیلایی داها ت و داره تیکی لووتبه رزانه ی تیکه ل به چه په لئ و چه توونی، جیگه ی ئه و داره تی ئه وینه راسته قینه ملکه چ و پاکی گرته وه.

ماتیلد له پووی سۆز و نیگه رانییه وه لئی پرسی:

— چی بووه؟ چی پووی داوه گیانه که م؟

ژوولیه ن به رقه وه وتی:

— درۆ ئه که م و درۆ له گه ل تو ئه که م و... له م بابته وه په شیمانم. سه ره پای ئه مه ش خوا ئه یزانی که پیز و جیگه ی تو له دلّمدا ئه وه نده به رزه که نابئ درۆت له گه ل بکه م. تو خوشت ئه ویم، له ریگه ی مندا خۆت به خت ئه که ی و نیازم به وه نییه بۆ خوشیرین کردن ناسکبیژیت بۆ بکه م.

— خوایه گیان! مه گه ر ئه و هه موو رسته جوانانه ی دوو خوله که

به منی ئه لئی، هه موو ته نها رسته ی جوان بوون؟

— گیانی شیرینم، په شیمانم و به خۆمدا ئه چه وه. ئه م

رستانه م پیشتەر بۆ ژنیک هۆنیوه ته وه که خوشی ئه ویستم و دلّی ته نگ ئه کردم. ئه مه خالی لاوازی منه. نه ئینی خۆم له لای تو ئاشکرا ئه که م و داوا ئه که م لیم ببوری.

فرمیسکی تال به سهر گونای ماتیلدا شوپربوونه وه.
ژوولیه ن ئه یوت:

هەر کات که له شتی ک په ست ئه بم، له ئه نجامی نو قمبوون له
زه ریای ئه ندیشه دا، یادی نه گریسم که ئیسته نه فره تی لیئه که م،
پینگه یه کی خوده ر بازکردن ئه خاته پیش پام و منیش به دلخوازی
خۆم که لکی لیوه ر ئه گرم.

ماتیلد به ساکارییه کی مورتورفه وتی:

— مه به ست، من کاریکم کردوه که له لات ناپه سه ند بووه؟
— له بیرمه رۆژیک، کاتی تییه رین به لای ئه م گوله هه نگوینانه دا،
تو گولیکت لی کرده وه، مسیو دولوز ئه و گوله ی لی سه ندی و توش
لیی گه رای بیبات بو خۆی. من ته نها دوو هه نگاو لیت دوور بووم.
ماتیلد به لوتبه رزییه که وه که له گه ل سروشی ریک ئه که وت،
وتی:

— مسیو دولوز؟ شتی وا نابئ. من هرگیز له م گالتانه م نییه.

ژوولیه ن به خیرایی وه لامی دایه وه:

— من دلنیام.

ماتیلد به خه مگینی چاوه کانی داخست و وتی:

— باشه، که وابئ راسته، گیانه که م.

هه رچه ند له لای خۆی دلنیا بوو که چه ندین مانگیش ئه بئ،
پینگه ی ئه و جو ره کارانه ی به مسیو دولوز نه داوه.

ژوولیه ن به سۆزیکه ی له پاده به دهر لیی روانی و به خۆی وت:

«نا، له خو شه ویستی ئه و به رامبه ر به من که م نه بوته وه.»

ماتیلد ئه و شه وه به پیکه نینه وه تیر گالته ی به په یوه ندی نیوان
ئه و و مادام دوفرواک کرد: بورژوایه ک له کوئ و خوشویستنی
ژنیکی تازه پیاکه وتوو له کوئ؟ ئه م جو ره دل، په رنگه ئه و دلانه بن
که ناتوان ژوولیه نی من دین بکه ن...» ئه وسا یاری به قژی کرد

و وتی: «لامارشال تۆی کردوو به گهنجیکی ته پپوش!»
 ژوولیهن، لهو کاته دا که ههستی ئە کرد ماتیلد گالتە ی پینئە کا،
 هەر به پراستی بیوو به یه کیک له ته پپۆشتترین پیاوه کانی پاریس.
 به لام جگه له مه، له لایه کی تریشه وه له م پیاوانه سه ر بوو، هەر
 ئە وه نده ی جله کانی خو ی ریکوپیک ئە کرد، ئیتر بیری لینه ئە کرده وه.
 یه ک بابەت ماتیلدی ئازار ئە دا؛ ژوولیهن دیسانه وه ش نامه کانی
 پووسه ی ئە نووسییه وه و ئە م نامانه ی ئە نارد بو لامارشال.

بهور

به ما اظهروه! بو ئه مه پيان و چو چي ئه واخه ي خرا؟!
(بومارشه) (۱۶۹)

گه روككي ئينگليزي باسي دوستي و هه قاله تي خوي له گه ل
به وريك ئه گيرپته وه. گه روك به وره ي به خيو كردبوو و ياري له گه ل
ئه كرد، به لام هه ميشه ده مانچه يه كي پر كراوه ي ئاماده ي له سه ر
ميژه كه دانا بوو.

ژووليه ن ته نها ئه و كاتانه ده سه لاتي خوي ئه دا به ده ست
به خته وه ري بي سنووريبه وه، كه ماتيلد نه ي ئه تواني تاودانه وه ي
له چاوه كانيدا بخويپته وه. ئه م ئه ركه ي كه جار جاره قسه يه كي
توندي پي بلئ، به باشي ئه ناسيبه وه.

كاتيك كه راده ي راستگويي و سوزي ماتيلد، ئه و سوژه ي
كه ژووليه ن به سه رسوورمانه وه لئي ئه پواني، ئه گه يشته قوناغيك
كه ده سه لاتي هه موو جو ره زالبووني به سه ر خوي دا لي بسينيئ،
جه ربه زه ي ئه وه ي پهيدا ئه كرد كه به بي يه ك و دوو كردن له
ماتيلد جيا ببپته وه.

بو يه كه م جار، ماتيلد شهيدا ببوو!
ژيان، كه بو ئه و هه ميشه له سه ر پشتي كيسه ل خاوه خاو
ئه رويشت، ئيسته خهريك بوو ئه فري.

۱۶۹- بومارشه Pierre Beaumarchais (۱۷۳۲-۱۷۹۹) نووسهري فه رانسه يي.
مروفيكي بويري گه روك بوو. چه ندين شانوگه ري و بي ره وه ري لي به چيماوه.

سهره پای ئەمهش، بهو پښیهی که دفره و لووتبه زری ئەهوايه به جوړیک خوځان پيشان بدن، ئەيوست نه ترسانه خوځی بهاوژښته هه موو گڼژنه سامناکه کانی ئەوینه وه. ئەو که سهی له م ناوه دا پاريزی ئەکرد ژووليه ن بوو، ئەو جلّه وهش ته نها کاتيک پائه گيرا که مه ترسی سهرکه شی ماتيلد له بهرامبه ر ويست و ئاره زوی ئەو ئەهاته ئاراوه. به لام ماتيلد که ببوو به فهرمه نبه ر و که م تا زور ملی که چ کردبوو، له بهرامبه ر خزم و که سوکاردا که لئی نزیک ئەههونه وه، لووتبه رزتر و له خو پازی تری لیده رچوو بوو.

شه و له هۆله که، له نيوان شه ست که سدا، ژووليه نی بانگ کرد بو لای خوځی و ماوه يه کی دووردریژ، به دوور له نه یار، له گه لئ دوا. پوژيکیان که تانبوی ورديله له لایانه وه دانیشتبوو، داوای لیکرد بچئ بو پهرتووکخانه و بهرگیک له پهرتووکه کانی سمۆلت^(۱۷۰) سه باره ت به شوپرسی ۱۶۸۸ی بو بهینئ و کاتيک که تانبو دوودل بوو، به لووتبه رزییه کی ناشیرینه وه که ده رمانی دلئ ژووليه ن بوو، وتی:

— په له شمان نییه.

ژووليه ن پئی وت:

— چاوت له نیگای ئەو به چکه دهعبایه بوو؟

— مامی ئەوه ده دوانزه سال له م هۆله خزمه تی کردوه،

ئەگینا فهرمانم ئەدا ههر ئیسته له م ته لاره بيکه نه ده ره وه.

هه لسوکه وتی له گه ل مارکیز دو کرپوزنوا و مسیو دولوز و ئەوانی تر به پواله ت زور سه لارانه و له ناوه پوکیش دا زور هانده ر بوو. ماتيلد له گيرانه وهی ئەو هه موو پازه بو ژووليه ن له پوژانی رابوردوودا په شیمان بوو. زیاتریش له و پوه وه په شیمان بوو که نه یویرابوو له له لای ژووليه ن ئەماژه به وه بکات که سه باره ت

۱۷۰ - توبیاس سمۆلت: Tobias Smollett (۱۷۲۱ - ۱۷۷۱) هۆنه ر و نووسه ری سکا ته ندی .

بە خۆشەويستی ئەم بەرپزانه، كە زۆریش پاك و بىگەرد بوو، شتەكانى قەبە كردۆتەوه.

سەرەپاي جوانترین بەرپارهكان، دفرەي ژنانەي پرىگەي پى نەئەدا ئەم پاستىيە بە ژوليهن بلى كە: «ئەگەر ئەو پۆژەي كە ماركيز دو كرۆزوتوا لە سەر مېزە مەرمەپەكە دەستی خستە سەر دەستم و من دەستم نەكيشايەوه و پىم خۆش بوو، لەبەر ئەوه بوو كە لەگەل تۆ قسەم ئەكرد.»

ئەمپرو، ئەوهندەي يەككە لەم بەرپزانه چەند خولەككە لەگەلى ئەدوا، بىرى ئەكەوتەوه كە پرسىاريكى لە ژوليهن هەيه و ئەمەش بيانوويەك بوو بۆ ئەوهي لاي خۆيەوه پايگري.

زانى كە دووگيانە و ئەم هەوالەي بە خۆشى و شاديەوه پىراگەياندا.

— ديسانەوهش گومانم لى ئەكەي؟ مەگەر ئەمە دەستەبەر نىيە؟ من هەتا ماوم ژنى تۆم.

ئەم هەوالە بە قولى ژوليهنى سەرسام كرد. ئەوهندەي نەمابوو كە بنەماكانى هەلسوكەوت فەرامۆش بكات. ئايە سەبەات بەم كچە رەبەنە كە بە پۆژى پووناك ئابرووي خوى بۆ من ئەبات، ئايە ئەبى هەر ساردوسر و تۆسن بم؟ ئەگەر ماتيلد تۆزىك نەخۆش و كز بوايە و ئەم رووداوهش لەو پۆژانەدا بوايە كە دەنگى ترسناكى ئاوهز و پارىز ئەبیسرا، ژوليهن ئيتەر نەي ئەويرا دەم بكاتەوه و لەو وشە جەخاراوييانە بلىت، كە بە پىي ئەزموون بۆ بەردەوامىي ئەوينيان پىويست بوو.

پۆژىك ماتيلد پىي وت:

— ئەمەوى نامەيەك بۆ باوكم بنوسم. ئەو بۆ من لە باوك زياترە. هاوپریمە و لە كاتى وهادا ئەگەر هەولى ئەوه بدەم كە تەنھا بۆ سائىكيش بووه فريوى بدەم، ئيتەر شياوى تۆش و خۆيشم

نیم.

ژوولیهن که تۆقابوو، وتی:

—خوایه گیان! ئەتەوئ چی بکهی؟

ماتیلد بهو چاوانهوه که له خۆشیان دا ئەبریسکانهوه، وهلامی

دایهوه:

—ئەرکی سهرشانم راپه پڕینم.

خۆی له دهنکهکهی به دهریادلتەر ئەزانی.

—به شەق فریم ئەداته دهرهوه!

—ههقی خۆیهتی، ئەبوايه ریزت لیگرتایه. منیش قۆل ئەکهه

به قۆلتا و له گهرمهی گهرمای نیوه پۆدا پیکهوه له دهرگای تهلار

ئەچینه دهرهوه!

ژوولیهن که حه په سابوو، تکای لیکرد که ئەم کاره بۆ ماوهی

هفتهیهک بخاته دواوه.

ماتیلد وهلامی دایهوه:

—شتی وا نابئ. بانگی ویژدان بهرز بۆتهوه. من ئەرکی خۆم

ناسیوه. ئەبئ په پیرهوی لیبکهه و ههر ئیستهش ئەم کاره بکهه!

سه ره نجام ژوولیهن وتی:

—که وا بوو، من فه رمانت پئ ئەدهم ئەم کاره بخه یته دواوه!

ئابرووی تۆ پاریزراوه. من شووی تۆم. دۆخی ههردوو کمان

به مکارهی تۆ ئالوگۆپ ئەبئ. منیش ههقم ههیه. ئەمپرو پۆژی

سیشهمهیه، سیشهمهیه داها تۆ پۆژی میوانی دووک دورپتزه.

ئهو شهوه، کاتی گه پانهوهی جهنابی دولامۆل، دهرگاوان

کاغهزه کهی پئ ئەدا. ئەویک که ته نه ئاره زووی ئەوهیه تۆ بکات

به دووشس، جا به دبه ختییه کهی بهینه پئیش چاوی خۆت!

—مه به ستت ئەوهیه تۆ له سه ندنه وهی ئەو وینا بکهه؟

—پهنگه دلم بۆ خودانی خۆم بسوتئ و زیان گه یاندن بهو

بېتتە ھۆى پەژارەم، بەلام من لە كەس نەترساوم و ھەرگىزىش ناترسم.

ماتىلد قىبولى كەرد. لەو پۆژەوھە كە دۆخى تازەى خۆى بە ژوولىن وتىوو، ئەمە يەكەم جار بوو كە ژوولىن بە توندى و دەسلەت لەگەلى ئەدوا. ھەرگىز تا ئەم رادەىە خۆشى نەويستبوو. بە شادىيەوھ سووچى مېھرەبانى دلى دانابوو بۆ ماتىلد و لەم پىگەيەوھ خۆى لە ئەركەكەى ئەدزىيەوھ كە ئەبوايە چەند قسەيەكى توندوتىژى پى بلى. ئەگەرى دركاندى ئەو رازە لە لای جەنابى دولامۆل شوپرشىكى قوولى لە ناخيدا بەرپا ئەكەرد.

ئايە لە ماتىلد جيا ئەبېتتەوھ؟ دەرد و خەمى ماتىلد لە پۆيشتنى ئەو ھەرچىيەك بى، مانگىك پاش ئەم پۆيشتنە ئايە لە بىرى ئەودا ئەبى؟

ئىنجا ترسى ئەو توانج و سەركۆنە دادگەرەنەيەى كە پەنگ بوو لە ماركىزى بېيسى، لەو نىگەرەنەيانەى تر كەمتر نەبوو. شەو، ئەم بابەتەى دووھمى دەرد و خەمى بۆ ماتىلد گىراپەوھ. پاشان لەبەر ئەوھى كە سەركەردان بوو لە ئامىزى ئەويندا، بابەتى يەكەمىشى پىوت. پەنگى ماتىلد گۆرا.

پىوت:

— شەش مانگ بە بى من، بۆ تۆ ماىەى پەنج و پەژارەيەكى زۆرە.

— پەژارەى بى سنوور! تەنھا بەدبەختى دنيا كە ويناكەردنى ماىەى ترس و تۆقانى مە.

ماتىلد زۆر شادمان بوو. ژوولىن بە جۆرىك پۆلى خۆى بە وردى و زىرەكىيەوھ گىراپوو، سەركەوتنى ئەوھى بەدەست ھىنابوو بە ماتىلدى بسەلمىنى لەو دووانە، ماتىلد زياتر لە خۆشەويستى

به‌شی به‌رکه‌وتووہ.

سیئشه‌ممه‌ی کوشنده گہ‌یشت.

نیوہ‌شہ‌و، جہ‌نابی مارکیز دولامؤل، له گہ‌رانه‌وہ‌دا نامہ‌یہ‌کی
بینی له ناو‌نیشانه‌کە‌یہ‌وہ دیاربوو ئه‌بی به دەستی خوی بیکاته‌وہ
و تہ‌نہا کاتیک ئه‌م کارہ بکات کہ‌سی له‌لا نہ‌بی.

باوکه گیان؛

هه‌موو پە‌یوہ‌ندییہ‌کی کۆمە‌لایە‌تی له نیوانی ئیمە‌دا
پچراوہ و ئه‌وہی ئە‌مانبە‌ستتە‌وہ تە‌نہا پە‌یوہ‌ندی
سروشتییہ. له پاش مێ‌ردە‌کە‌م، تۆ ئو کہ‌سە‌ی له هه‌موو
بە‌رپزتری و هه‌میشە‌ش هەر وا ئە‌بی. پاوہ‌کانە‌ پرن له
فرمی‌سک، وا‌م له بیری ئو دەر‌د و ئە‌شکە‌نمە‌یە‌دا کہ بۆ
تۆی بە‌دی ئە‌هینم. بە‌لام بۆ ئه‌وہی نہ‌بم بە‌ ریسوای باش
و فراپ، بۆ ئه‌وہی دەر‌فە‌تی پریار و کردار بە‌ تۆ بە‌دە‌م،
نە‌متوانی ئو نہ‌ینییہ‌ی کہ ئە‌بی پیتانی بلی‌م، لە‌وہ زیاتر
بفە‌مە‌ دواوہ. ئە‌گەر فۆ‌شە‌ویستی بە‌رپزت، کہ ئە‌زانم
بە‌رامبەر بە‌ من بئ ئە‌ندازە‌یہ، رێگە‌ بدات موو‌پە‌یہ‌کی
کە‌م و بە‌ردە‌وا‌م بۆ من بپزتە‌وہ، بۆ شوپینیک بە‌ دلمو‌ازی
بە‌رپزتان، وە‌کو سویس، ئە‌م و لە‌گە‌ل شووہ‌کە‌م لە‌وئ
ئە‌ژیم. ئە‌و ئە‌وہ‌ندە‌ بیئاوہ کہ هیمکە‌س نازانی مادام
سو‌ریل، بووکی دارتاشی قیزیر کچی مە‌نابت بئ. ئە‌مە‌ش ئە‌و
ناوہ‌یہ کہ ئە‌وہ‌ندە‌ ئازارم ئە‌دات. من له توو‌رە‌یی بە‌رپزت
بە‌رامبەر بە‌ ژوولین ئە‌ترسە‌م کہ زۆ‌ریش دادگەرانیہ و
میگە‌ی فۆ‌یە‌تی.

باوکی فۆشەوویستەم، من نایم بە دوشیسی هەمان
 رۆژ کە ئەوینی ئەو لە دلەم پەسپێ ئەوەم ئەزانی. چونکە
 ئەوە من بووم کە سەرەتا شەیدای ئەو بووم. من بووم
 کە ئەو هەلفریواند. گێانیکی وا بەرزە لە بەرپزتەوه
 پێگە یشتوو، ناتوانم سەرنج بەدەم هەر شتیکی بازاری،
 یان ئەوەی فۆم بە رەشۆکی دای بێم. لەبەر دلی ئە نایب
 لە فۆرا لە بیری مارکیز دو کۆرۆنۆوادا بووم. کە سیکت لەبەر
 چاوم دانابوو کە گەوهەری لێهاتووییە. ئەو رۆژە کە لە
 «هایەر» گەرابوو مەوه، فۆتان ئەم بابەتە تان بە من وت:
 «ئەم سوۆرێلە جەوانە تەنھا کە سیکە کە مایە ی سەرگەرمی
 منە.» ئەگەر بڕوا بە فرمۆن، کۆرە ی بێچارە لە و ئازارە ی
 کە ئەم نامە بۆتانی بەدی ئەهێنێ، بە ئەندازە ی من بە داغ
 و کە سەرە. ناتوانم نایارت بکەم کە وەکو باوکیک لێم
 نەرەنجی، بەلام وەکو دۆست هەمیشە فۆشت بویم.

ژوولین ریزی بەرامبەر بە من راگرتیوو. ئەگەر هەندێ
 جار لە گەلم قەسە ی بکرایە تەنھا بۆ سپاسکردنی چاکە ی
 بەرپزت بوو. چونکە ئەو دفرە فۆرسکە ی لە نافیدایە، وای
 لێنەکا سەبارەت بەو کەسە ی کە لە روانگە ی پلە و پلایە وه
 ئەوە ندە لەو بەرزترە، تەنھا بە زمانی فرمی وەلام بەداتە وه.
 سەبارەت بە جیاوازی دۆغ و پلە لە کۆمەلدا زۆر بەرھەستە.
 هەرچە ند هەرگیز لە بەرامبەر هێمکە سی تردا شتی وا لە
 من نابیسری، لەو پەری شەرمە زارییە وه بە باشتە رین دۆستی
 فۆمی رانەگە یەنم، کە من فۆم رۆژیک لە ناو باغ قۆلی
 ئەو گۆشی و ئەو من بووم کە ئەم کارەم کرد.

دوای بیست و چوار کاتژمێر لە پاش ئیستە، بۆی
 ئەبی لەو توورە بن؟ هەلە ی من قەرە بوو ناکرێتە وه. ئەگەر

به باشی بزنان، ریژی قوول و که سه‌ری زوری له‌وهی که به‌ریزتان یز کردووه، له ریگهی منه‌وه به فزمتان رانه‌گه‌یه‌نری. به‌ریزتان نه‌و نابین. به‌لام من له هه‌رکوی که نه‌و دیاری بکات، نه‌پم بولای! هه‌قی نه‌وه و نه‌ری منه، چونکه باوکی مناله‌که‌مه. نه‌گه‌ر هه‌ستی به‌فشنه‌ندی به‌ریزتان بوو به‌وهی که بری شش هه‌زار فرانک بو بژیو به‌ ئیمه‌ بیه‌فشن، من به‌ سپاسه‌وه وه‌ری نه‌گره‌. نه‌گینا ژولیه‌ن رای وایه‌ بچی بو بزانسون و سه‌رله‌نوی بیی به‌ ماموستای زمانی لاتین و ویژه. له هه‌ر پله‌یه‌کی فواره‌وه که ده‌ست پیبکات، دنیا به‌ پله‌یه‌کی بالا نه‌گات. که له‌گه‌ل نه‌و به‌ له‌وه ناترسه‌ گه‌ر نادیاره‌. نه‌گه‌ر شو‌رشیک روو بدات دنیا به‌ که پله‌ی سه‌رکرده‌ی نه‌بی. یا له‌ کوئ نه‌توانی باسی هیمکام له‌ داواکاره‌کانی تره‌ به‌و بیوره‌ بکه‌ی؟ نه‌مانه‌ زه‌وی و ملکی جوانیان هه‌یه‌! به‌لام من نه‌م لایه‌نه‌ به‌ هه‌کاریک نازانه‌ بیته‌ هوی سه‌رسامی و هه‌په‌سان. نه‌گه‌ر ژولیه‌ن پالیشتی باوکی منی له‌گه‌ل بوایه‌ و ملیونکی هه‌بووایه‌، هه‌ر له‌م مکوومه‌ته‌ی ئیسته‌ش‌دا به‌ پله‌یه‌کی بالا نه‌گه‌یشت.

* * *

ماتیلد که‌ ئه‌یزانی مارکیز به‌زیوی یه‌که‌مین په‌ژاره‌ و هه‌لچوونی خوی نه‌بی، هه‌شت لاپه‌ره‌ی بو نووسیوو.
نیوه‌شه‌و، کاتیک که‌ جه‌نابی دولامول خه‌ریکی خوینده‌وه‌ی نه‌م نامه‌یه‌ بوو، ژولیه‌ن که‌ له‌ باخ پیاسه‌ی نه‌کرد، به‌ خوی نه‌وت:
«نه‌بی چ بکه‌م! یه‌که‌م نه‌ری من چییه‌ و دووهم به‌رژه‌وه‌ندی»

من كامهيه؟ چاكه‌ی ئەم پياوه به سه‌رمه‌وه له بژاردن نايه‌ت. ئەگەر ئەو نه‌بوايه، مسۆگەر نه‌دار و كه‌له‌لا ئەبووم و وام لێئه‌هات نه‌م ئەتوانی له به‌رامبه‌ر ئازار و ئەشكه‌نجه‌دا خۆم بپارێزم. ئەو بوو كه منی پێگه‌ دا بۆ كۆمه‌لگه‌ی ئاريس‌تۆكراته‌كان. يه‌كه‌م ئەو نزمی و نه‌داريه‌ی ئەبێ له من‌دا هه‌بێ، كه‌متر ئەبينرێ. دووه‌م زۆر نادا به‌ چاوا و ئەمه‌ له‌وه‌ گرنگ‌تره‌ كه‌ مليۆنيك‌ی پێدايێتم. من ئەم مه‌داليا و ئەم ناوبانگه‌ پێواره‌ی خزمه‌ت له داموده‌زگای ديپلۆماسی، كه‌ بۆته‌ مايه‌ی ده‌ركه‌وتن و شانازيم، به‌ چاكه‌ی ئەو ئەزانم.»

«ئەگەر بۆ دياريكردنی رێبازی من پینووس بگرێ به‌ ده‌سته‌وه‌، چي ئەنوسێ؟»

رشته‌ی ئەندیشه‌ی ژوليه‌ن له‌پر له‌ لايه‌ن نۆكه‌ره‌ پيره‌كه‌ی مسیۆ دولامۆله‌وه‌ پچرا.

—مارکيز ئەيه‌وئ هه‌ر ئیسته‌ بچی بۆ لای! پووت يان پۆشته!
خزمه‌تکار كه‌ له‌ ته‌نیشته‌ ژوليه‌نه‌وه‌ ئەرۆيشته‌ به‌ پێدا، به‌ ئەسپایي وتی:

—مسیۆ لومارکيز له‌ زۆری رقی و توورپه‌یی‌دا ئاگای له‌ خوی براوه‌. ئاگات له‌ خۆت بێ!

دۆزه خنی لاوزان

کاتی تاشینی ئەم ئەلماسە، گەوهەر تاشی
 ناپسپۆر چەنە پارچە یەکی مەرە و شتاوی فەوتانە.
 سەدە ی ناوخی واتای چییە، کاتی کە تەخانەت
 لە سەدە مەمی ریشیل یۆشما، هەموو فەرخسە ییە ک
 توای ئەوی هەبوو بە ئارەزووی خۆی جکات!
 (میرابۆ)

ژولیهەن، مارکیزی بینی توورە یە. رەنگە ئەمە یە کەم جار
 بوو کە ئەم خانەدانە مەزنە لایەنی ئەدەبی رانە ئەگرت. چی جنیو
 و ناشایست هات بە دەمی بە ژولیهەنی وت. قارەمانە کەمان لای
 سەیر بوو. بێتاقەت بوو، بەلام نەمە ک نەناسییە کە ی وە ک خۆی
 مایە وە. چیه نەخشە ی جوان کە ئەم کابرا بێچارە یە لە زۆر
 پێشە وە لای خۆی کیشابووی و ئەمپۆ لە پەر هەر هەمووی لە یە ک
 دەم دا قَلب بېویە وە! «بەلام من ئەبێ وەلامی بدەم وە. بێدەنگی
 من ئەوەندە ی تر توورە ی ئەکات. کەوتە بیری قسەکانی تارتۆف
 لەم بواردەدا و وەلامی دایە وە:

— خۆ من فریشتە نیم! لە خزمە تکردنی خۆم دا کە متەرخەم
 نەکردووە و جەنابیش ت جوامیرانە مووچە کە ت داوم. سپاسگوزار
 بووم، بەلام بیست و دوو سالم تەمەنە و لەم ماله شدا جگە
 لە بەرپێزت و ئەو پەریزادە نازەنینە کەس لە بیر و بۆچوونم
 تێنە ئەگەیش ت.

ماركىز ھاۋارى كرد:

—ئەي جانەۋەر! نازەننن، نازەننن! ئەو پوژەي كە زاننن
نازەنننە، ئەبوايە ھەلبەتبايت.
—ھەۋلەم دا ئەو كارە بگەم، ئەو كاتەي داۋاي دەرفەتم كرد
بچم بۆ لانگدۆك.

ماركىز كە لە ھاتن و چوونى بە توورەبىيەۋە ماندوو ببوو،
لە زۆرى دەرد و خەم پام ببوو، لە سەر يەككەك لە كورسىيەكان
داكەوت. ژولويەن بىستى لەبەر خۆيەۋە ئەلئى: پياۋيكي خراپ نىيە.
ژولويەن خۆي خست بەسەر پايدى و وتى:
—نەخىر، سەبارەت بە جەنابتان ھىچ خراپەيەك لە منەۋە
ناينىرئ!

بەلام ھەر زوو تەرىق بوويەۋە و ھەلسايە سەرپا.
ماركىز بەپراستى پەشوكا بوو، سەرسامى گرتبوو، كە ئەم
كارەشى بىنى جارىكى تر چى جىئوى ناشىرىن و ناھەز و تايىبەتى
عەرەبانەچىيەكانە دايباراندا بە سەريدا. تازە بوونى ئەم جىئوانە
پەنگە مايەي سەرگەرمى و خاوبوونەۋەي بوو.
—كە جوانە! ناۋى كچەكەم ئەبى بە مادام سۆرئىل؟ بەخو
جوانە! كچى من نابى بە دوشىس!؟

ھەركارەت كە ئەم وئىنايە لەبەر چاۋى بەرجەستە ئەبوويەۋە،
ئەشكەنجە بوو بۆ جەنابى دولامۆل و ھەلچوونى دەروونى لە
دەسەلاتى ئەقان و تواناي دەرتەچوو. ژولويەن ترسا دەستى لئ
بەرز بگەنەۋە.

لە ماۋەي ئەو خولەكانەدا كە پوژىنىنى ھاتە ئاراۋە و ماركىز
ورده ورده لەگەل چارەپەشى خۆي پائەھات، چى جىئوى ژىرانە
بوو ئەيدا بە ژولويەن.

پىي ئەوت:

— جه ناب ئەبى رابكه‌ى. ئەوه ئەركى تو بوو هه‌لىي. تو
په‌ستترين كه‌سى...

ژووليه‌ن چوو بو لاي ميژه‌كه و نووسى:
سه‌رده‌مايه‌كه به‌رگه‌ى ژيان ناگرم و ئەمه‌وى كۆتايى پى به‌ينم.
به‌ سپاسيكي بى سنووره‌وه داوا له جه‌نابى لۆماركيز دولامول
ئەكه‌م ليم ببوورئ له‌وه‌ى كه مردنم له ته‌لاره‌كه‌ى به‌پريزان،
كيشه‌يان بو سازئه‌كا.

ژووليه‌ن وتى:

— داوا له جه‌نابى لۆماركيز ئەكه‌م ئەم كاغه‌زه بخويئته‌وه.
پاشان هاوارى كرد:

— جا بمكوژه يان فه‌رمان بده با بكوژن. ئەوا يه‌كى پاش
نيوه‌شه‌وه و ئەمه‌وى لاي ديواره‌كه‌ى بنى باخه‌كه پياسه بكه‌م.
كه ويستى بپوات، ماركيز ده‌نگى هه‌لينا:
— به‌ قيروسيا!

ژووليه‌ن به‌ خوى وت: «بۆم ده‌ركه‌وت. پى ناخوش نيه‌ه
ئەركى نۆكه‌ره‌كه‌ى له‌ كۆل بكه‌مه‌وه. با بمكوژئ. به‌ه به‌ه! ئەبى
چهند شادمان ببئ! به‌لام ئەلىي چى، من ژيانم خۆش ئەوى...
ژيانم هينى كورپه‌كه‌مه!

ئەم ئەنديشه‌يه بو يه‌كه‌م جار به‌و راشكاوييه له ئەنديشه‌ى دا
پشكووت، پاش يه‌كه‌مين خوله‌كانى گه‌پان كه ئاوئته‌ى ترسى
مه‌ترسى بوو، سه‌رتاپاي گيانى داگرت.

ئەم په‌يوه‌ندييه زۆر تازه‌يه بووه هوى ئەوه‌ى كه پاريز بكات.
«بۆ ريكه‌وتن له‌گه‌ل ئەو پياوه بويره، پيوستم به ئاموژگارى
هه‌يه. ئەو ئيتير چاك و خراب ليك ناكاته‌وه. هه‌موو كارىكى
له‌ده‌ست دئ. فۆكه زۆر دووره. جگه له‌وه‌ش له هه‌ستى ده‌روونى
كه‌سيكى وه‌كو ماركيز، سه‌ر ده‌رناهيئ.»

«كونت ئالتاميرا؟ ئايە ئەتوانم متمانە بە پازدارى ھەمىشەيى بىكەم؟ ئەم راۋىژە نابى راستەوخۇبى و بارودۇخەكە بىجەپرىنى. بە داخەۋە كە ئىتر جگە لە قەشەي پىر كەسم نىيە. ئاينزاي ژانسنىست كەۋشەنى ئەندىشەي بەرتەسك كىرۋتەۋە. يەسۋوعىيەكى چەپەل، دىنباي ئارىستوكراسى باش ئەناسى و لە ھەموو كەس زىاتر بەكارى من دىت. دوور نىيە پەبەن پىرار ھەر ئەۋەندەي وشەيەك لەمبارىەۋە بىسى، نەمداتە بەر زللە؟!»

بەھرە و زىرەكى تارتۇف فرىاي ژولىيەن كەوت. «زۆر چاكە، بۇ دانپىنان بە تاۋانەكانم ئەچم بۇ لاي.» ئەمە دوايىن پىرار بوو كە پىش دوو كاتزىمىر گەپان لەناۋ باخ گىرا. ئىتر لە بىرى ئەۋەدا نەبوو كە پەنگە لەپەر گوللەيەكى پىۋەبىنن. خەۋ بە سەرىدا زال بىۋو.

بەيانى ئەۋرۇژە، سىپىدپەھنا، ژولىيەن چەند فرسەنگ لە پارىس دوور كەۋتەۋە و لە دەرگاي مالى ژانسنىستى مۇنى دا. بە سەرسوۋرمانىشەۋە بىنى كە قەشە زۆرىش لە دانپىنانەكەي نەحەپەساۋە.

قەشە كە نىگەرانىيەكەي زىاتر لە توۋرەيىيەكەي بوو، بە خۇي ئەۋت: «پەنگە من خۇم ئەبى گازندەم لىبىكى. وام زانىبوو لە پازى ئەۋىن تىگەيشتووم. بەلام ئەي كورەي پەبەن، خۇشەۋىستى تۇرپىگەي پى نەدام باۋكەكە ئاگادار بىكەمەۋە.»

ژولىيەن بە خىرايى پرسى:

— پىت وايە چى ئەكات؟

(لەم كاتەدا قەشەي خۇش ئەۋىست و ئەۋ مشتومپەي زۆر

پىناخۇش بوو.)

ژولىيەن بە دواي ئەم پرسىارەي دا وتى:

— سى رىگەم لەبەرە: يەكەم ئەۋەي كە جەنابى لۇماركىز

دولامۆل فەرمانى كوشتنم ئەدات و...

باسى ئەو نامەيەى كە نووسىبووى و دابووى بە ماركىز،
گىپرايەو.

— دووھم رەنگە بە فەرمانى ماركىز سىنەم بە گوللەى كۆنت
نۆپىر كە دوپلم لەگەل ئەكات كون ببى.

رەبەن پىرار كە تووپرە ببوو، ھەلسا سەر پى و وتى:

— تۆيش دوپلى لەگەل ئەكەيت؟!

— تۆ ناھىلى من قسەكەم تەواو بكەم. ئەو شتىكى مسۆگەرە
كە من ھىچكات تەقە لە كورپى خودانى خۆم ناكەم. سىيەم رەنگە
لە پاريس دوورم بخاتەو. ئەگەر بللى بچۆ بو ئىدىنبۆرۆ يان
نيويۆرك بە قسەى ئەكەم. ئەوسا ئەتوانزى بارى مادمازىل
دولامۆل بشاردريتەو، بەلام من رىگە نادەم كورپەكەم تىابەرن...
— ئەم لايەنە بە بى ھىچ بىنەوبەرەيك يەكەم ئەندىشەيە كە بدا
لە مېشكى ئەم كابرە بىبەزەيە.

لە پاريس، ماتىلد گىرۆدەى پەژارە و نائومىدى بوو. كاترمىر
لاى ھەوت باوكى دىبوو. لۆماركىز دولامۆل نامەكەى ژولىەنى
پيشان دابوو. لەوہى كە ژولىەن كۆتايى ھىنان بە ژيانى خۆى بە
نیشانەى رزگارىيى بزانتى، ھەراسان بوو و بەو دەردەوہ كە زادەى
خەم بوو، بە خۆى ئەوت: «ئەویش بە بى پرس كردن بە من؟!»
بە باوكى وت:

— ئەگەر ئەو بمرى، من ئەمرم. تۆ ھۆكارى مەرگى ئەوى.
رەنگە ئەم كارە چىزى بۆت ھەبى، بەلام بە گيانى ئەو ژولىەنە
سویندت بۆ ئەخۆم، جلى رەش لەبەر ئەكەم و لەبەرچاوى ھەموو
دنیا ئەبم بە مادام سوړىلى بىوژن و جوان جوان بزانه كە
ئاگادارى بلأو ئەكەمەوہ. خۆت باشم ئەناسى نە ترسنۆكم و نە
بىرەگ!

ئەوينى تا شىتتى ئەچۈۈە پېشەۋە. جەنابى دولامۆلىش لە ئاستى خۆيەۋە حەپەسا.

ورده ورده پروداۋەكانى، تا رادەيەك، بە چاۋى ئاۋەز سەير كرد. كاتى نانخواردن ماتىلد نەھاتە سەر خوان و ماركىز كە زانى ھېشتا ھېچى بە دايكى نەوتوۋە، لە بن بارىكى زۆر قورس پزگارى بوو، لەۋەش گرنگتر شايى بە خۆى دا ھات.

ژۋولپەن لە ئەسپەكە دابەزى. ماتىلد كەسپكى ناردبوو بە دواى دا و ئەكرى بوترى كە لەبەر چاۋى خزمەتكارەكەى خۆى ھەلدايە ئامبىزى. ژۋولپەن بۇ ئەم شۆر و ھەلچۈنەى سپاسى نەكرد. لە كۆبۈنەۋەى راۋىژكردنى دورودرېژى لەگەل رەبەن پىرار، زۆر راميار و لىزان ھاتبۈۋىۋە دەرەۋە. پېشېبىنى پروداۋە رېژەبىيەكان تواناى بىرکردنەۋەى خامۆش كردبوو. ماتىلد بە دەم گريانەۋە پېى وت كە نامەى خۆكۈشتنەكەى بىنيۋە.

— رەنگە باۋكم راي بگۆرې. تكات لىئەكەم لەبەر من ھەر ئىستە برۆ بۇ فىلكىە. سوار ببەۋە و بەر لەۋەى لە سەر سفرە ھەلسى لە حەۋشەى تەلار بچۆرە دەرەۋە.

لەبەر ئەۋەش كە ژۋولپەن لەۋ دارەتە مۆلەق و ساردەى خۆى نەئەھاتە دەرەۋە، جۆگەلەى فرمىسك بە چاۋەكانيا دابارى. ژۋولپەنى لە باۋەش گرت و بە شۆر و تامەزرۋىيەۋە ھاۋارى كرد: — لىگەرې با من بە دەستى خۆم كارەكانمان جىبەجى بكم. خۆت ئەزانى كە من بە حەزى خۆم لە تۆ جيانابمەۋە. بە ناۋنېشانى خزمەتكارەكەم نامەم بۇ بئىرە. واى بنۈوسە لە خەتى يەككى بىگانە بچىت. من تۆمارت بۇ ئەنۈوسم. خوات لەگەل! ھەلى...

ئەم دوا وشە ژۋولپەنى برىندار كرد. سەرەراى ئەۋەش بە قسەى كرد. بە خۆى وت: «ۋا نووسراۋە كە ئەم كەسانە تەنانەت لە خۆشترىن ساتەكانى ژيانىشان دا رازى رەنجادنى من بزانت!»

ماتیلد به لاساری له بهرامبهر ههموو نهخسه پاریزکارهکانی باوکی دا به توندی وهستایه وه و هرگیز نهیهیشت گفتوگو له سهر هیچ شتیگ بکری مهگهر ئه وهی که ئه و ئه بی به مادام سوړیل و له گه ل میرده که ی به هه ژاری له سویس یان لای باوکی له پاریس ئه ژین. ههروه ها پیشنیاری بهرخستنی نهییشی به توندی رته ئه کرده وه.

— ئه وسا بوی هه یه ئه م باره بیته هو ی ناوینتکه و بی ئا پرووی. من دوو مانگ پاش شووکردن له گه ل شو که م ئه چم بو گه شت و ئه وه ش شتیکی ئاساییه که مناله که مان له کاتی له باری خوی دا له دایک ئه بی.

ئه م که لله رقهیی هی که له سهره تاوه به هه لچوونی به که فوکول به ریه رچ ئه درایه وه، سهره انجام بوچوونی مارکیزی له ق کرد. له یه کیگ له م خوله کانه ی لاوازی دا که که سهر دل ی داگرتبوو، به کچه که ی وت:

— بگره! ئه مه به لگه نامه ی فه رمی وهرگرتنی سالی دهه زار فرانکه که له فاندیک دا دانراوه. بینیره بو ژوولیه نه که ت و داوای لیبکه به زووترین کات وهری بگریت و کاریک بکات من نه توانم لیی په شیمان بيمه وه و وهری بگره وه!

ژوولیه ن که ئه یزانی ماتیلد چه نده ی حه زی له فه رمان دانه، بو راپه راندنی فه رمانه که ی له خوړا چل فرسه نگ ئاژووتبوو و له قیلکیه خه ریکی راگه یشتن به کاروباری جوتیاران بوو. ئه م خیره ی مارکیز پپی کردن بووه هو ی ئه وه ی بگه ریته وه. به ره و مالی په به ن پیرار چوو، که له نه بوونی ئه ودا ببوو به گه وره ترین یاوه ری ماتیلد بو ئه وه ی داوای لیبکات دالده ی بدات. هه ر کات که مارکیز داوای پوونکردنه وه ی له قه شه ئه کرد، په به ن پیرار ده سه بجی هه ولی ئه دا ئه م خاله ی بو بسه لمینی که هه موو کاریک جگه له

زەماۋەنكىردىنى بە ئاشكرا، لە لاي خوا گوناھىكى گەرەيە.

قەشە بە دواي قسەكانىدا وتى:

—خۆشبەختانە لىرەدا ئاۋەزى كىشى لەگەل ئاين يەككەگىرئەتەۋە.
مەگەر بەۋ گىيانە سەرکەشەۋە كە مادمازىل دولامۇل ھەيەتى،
ئەتوانى لە پازدارى ئەۋ، واتە ئەۋ شتەي كە ھەرگىز نايگىرئەتە
ئەستۆي، دلنيا بى؟! ئەگەر مارەبىرپىن بە ئاشكرا و لەبەر چاۋى
خەلكى نەكرىت و پەۋتېكى پوون و ئاشكراي نەبى، كۆمەل
بۆ ماۋەيەكى دوورودرىژ بىرى خۆي بەم مارەبىرپىنە نەشياۋ و
سەيرەۋە خەرىك ئەكات. ئەبى ھەموو شتېك بوترى و ھىچ پازىك
لە ناۋەۋە و دەرەۋە پانەگىرى.

ماركىز ئەندىشمەند ۋەلامى دايەۋە:

—ۋايە. لەم ھەلومەرچەدا، گىتوگۆ دەربارەي ئەم زەماەندە
لە پاش سى پوژ ۋەكو بلمەبلمى كەسنىك ۋايە كە لە بىر و ئاۋەز
ھىچ بەھرىەكى پىنەگەشىتوۋە. ئەبى سوود لە نەخشەيەكى مەزنى
دژى ژاكوپونى ككومەت كەلك ۋەربگرىن و بە بى ئەۋەي كەس
پىمان بزانى.

بۆچوونى دووان سىانىك لە ھاۋرپىيانى جەنابى دولامۇلىش
لەگەل بۆچوونەكەي پەبەن پىرار بوو. لەمپەرى گەرە بەپاي
ئەۋان گىيانى لىپراۋى خۇدى ماتىلد بوو. بەلام پاش ئەۋ ھەموۋە
سەلماندەنە جوانانە، ماركىز نەيئەتوانى ھىۋاي بەدەستەيئاننى
كورسىيەك لە دەربار بۆ كچەكەي لەدەست بدات. نەي ئەتوانى
خوۋ بەۋ نائومىدىيەۋە بگرى كە كچەكەي ھەرگىز نەگاتە دەربار.
بىر و فرۇشەي پپ بوو لە ھەموو جۆرە فىل و تەلەكەيەك كە
ئەۋانىش لە سەردەمى جەۋانىدا ئەلوان. ملكەچكردن لە بەرامبەر
پىداۋىستى و ترس لە قانۋون لە پوانگەي كابرەيەكى پاىەبەرزى
ۋەكو خۆي بە نەنگ و بى واتا دائەنا. ئىستە تاۋانى ئەۋ فرۇشە

ئەفسووناویببانهی ئەدایهوه که ده سال بوو، دهربارهی ئایندهی ئەم کچه ئازیزه‌ی نه‌خشه‌ی بۆ کیشابوو.
به‌خۆی ئەوت:

—کۆ ئەیتوانی پیشبینی ئەم پووداوه بکات؟ ئەم پووداوه له‌کۆی و ئەم کچه‌ی که ئەوهنده لووتبه‌رز و ئەوهنده به‌هرمه‌ند بوو و زیاتر له‌من شانازی به‌ناو و ناویشانی خۆیه‌وه ئەکرد و به‌ناوبانگترین که‌سانی فه‌رانسه‌هر له‌پیشه‌وه داوایان کردبوو و نارده‌بووانه‌خوایینی. ئەبێ هه‌موو پارێز و تیببینه‌ک به‌خینه‌لاوه. ئەم سه‌ده‌یه‌ته‌رخانکراوه بۆ ئەوه‌ی که سه‌ر له‌هه‌موو شتێک بشیوینی. ئێمه‌به‌ره‌و ئاژاوه‌ئه‌چین.

مروا نندیتسه ند

پاریزگار به سواری نهد سپه که یه وه بیری نه کر مده وه:
بوچی من وه زیر نه بم؟ یان سه روکی کابینه یان ماروک
نه بم؟
نه سدا جهنگ هه لایسیخیم و نه وهی ماهینه ره له کوت
نه کیختم!
(لو گلۆب)

هیچ سوئگه یه ک توانای نه وهی نییه که گه لاله ی خه ملیوی
ده سال ئاره زوی شیرین نابوت بکات. مارکیز تووره بوونی لا
په سه ند نه بوو، به لام نه شی نه توانی لیبووری. هه ندیچار به خوی
نه وت: «چه نده باش نه بوو نه گهر ژولیه ن به پوداویک بکوژرایه!»
به م جوړه، نه م نه ندیشه خه مگینه توژیک له ده ست قرۆشه ی شیتانه
سوکنایی نه هات. نه م ساویره بی واتایه کاریگه ری سه لماندنه
ژیرانه که ی ره بن پیراری کال نه کرده وه. مانگیک به م جوړه
تیپه ری، به بی نه وهی پیشکه وتنیک له م هاوکیشه یه دا به دی بی.
مارکیز له م رووداوه خیزانییه شدا، وه کو کیشه کانی دنیای
پامیاری، بوچوون و پای پرشنگداری هه بوو، که ماوهی سی
پوژ هوگر و شهیدای ببوو. به لام به هو ی نه و به لگه باشانه ی
پشتیوانی بوون، خوی شیوازه که ی خوی په سه ند نه نه کرد. به لام
جوانی نه م به لگانه، به پای نه و به و نه ندازه یه بوو که پشتیوانی له
نه خشه که ی نه و بکه ن. ماوهی سی پوژ به تامه زرویی و گوړیک

که له هۆنه ریکدا ئه بینه، بۆ ریکو پیک کردنی کیشه کان کاری ئه کرد. به لام به یانی ئه و پوژه، به جاری هه ره هه مووی له بیر برده وه.

ژوولیه ن سه ره تا له خاوی کاره کانێ مارکی ز شپزه بوو. به لام پاش چه ند هه فته، ورده ورده له وه تیگه یشته که جه نابی دو لامۆل هه یچ که لاله یه کی دارپوژراوی بو ئه م کیشه یه نییه. خاتوو دو لامۆل و هه موو خه لکی ماله که پێیان وا بوو که ژوولیه ن بۆ به رپوه بردنی کاری زه ویوزار چوه بۆ شارستان. ژوولیه ن له دهیره که ی ره به ن پیرار خۆی شار دبوویه وه و که م و زۆر هه موو پوژیک ماتیلدی ئه بینی. ماتیلدیش هه موو پوژیک یه ک کاتژمیر له لای باوکی ئه بوو. به لام هه ندی جار به هه فته باسی ئه و کیشه یان نه ئه کرد که بالی به سه ره هه موو ئه ندی شه کانیا ن دا کیشابوو.

پوژیک مارکی ز پێی وت:

— نامه وی شوینی ئه م کابرایه بزانه م. ئه م نامه ی بۆ بنیره.

ماتیلد خویندییه وه:

زه ویوزاری لانگدۆک ٢٠٤٠٠ فرانک داها تی هه یه. من ١٠٤٠٠ فرانکی نه ده م به که که م و ١٠٠٠٠ فرانکی ش نه ده م به مسیو سوژیل. نه وه ش مسوگه ره که فودی زه ویوزاره که شی هه ر پێنه ده م. به پاریزه ره که بلین که دوو گرپه سته به فشنامه ی میاواز بنووسێ و به یانی به یه ئی بیه ئی بۆ لای من. پاش ئه م کاره، ئیتر هه یچ په یوه ندییه ک له نیوان ئیمه دا نامینێ. ئا ف، به ناب! ئه بوایه پاوه پروانی ئه م کارانه م بکردایه؟

لو مارکی ز دو لامۆل

ماتیلد شاد و دەم بەپیکەنین وتی:

— زۆر سپاستان ئەکەم. ئیمە بۆ نیشتهجی بوون ئەچین بۆ
کۆشکی «ئاگۆیۆن»^(۱۷۱) لە نیوان «ئاژن و مارماند». ئەلین ئەم
ناوچەیه بە ئەندازەى ئیتالیا گەش و جوانە.

ئەم بەخششە بوو هۆی سەرسووپمانی ژوولیهن. ئیتیر
ئەو پیاوہ نەمرچ و مۆنە نەبوو کە ئەمانناسی. چارەنووسی
کۆرەکەى وای لیکردبوو پیشبینی هەموو شتیکی بکات. ئەم سامانە
چاوەپواننەکراوە کە بۆ هەژاریکی وەکو ژوولیهن یەکجار شایانی
پێزانین بوو، ئەوی کرد بە مرۆفینکی بەرزەفر. ئەیبینی لەگەڵ
ژنەکەى پیکەوہ ۳۶۰۰۰ فرانک داھاتیان هەیه. بەلام سەبارەت
بە ماتیلد ئەبئ بلین هەموو هەست و نەستی بارتەى پەرەستنی
مێردەکەى بوو. چونکە دفرەى، بەردەوام ژوولیهن بەم ناوہ ناو
ئەهینا. ئارەزووی گەورە و تاقانەى راگەیاندى زەماوئەدەکەیان
بوو. سەبارەت بەو تیبینی و پارێزە مەزنانەى کە پیشانی دابوو و
لەو رینگەیهوہ چارەنووسی خۆى لە چارەنووسی پیاویکی مەزنتەر
پەيوەند دابوو. دیاردەکانى لای خۆى زل ئەکردەوہ و ساتەکانى
ژیانى لە قەبەکردنەوہدا تینئەپەراند. بابەتى لێھاتووی کەسایەتى لە
میشکىدا برەوى هەبوو.

دوورى تا رادەیهک بەردەوام و کارى جۆراوجۆر و دەرەفتى
کەم بۆ گەفتوگۆ دەربارەى ئەوین، کاریگەرى ئەو شیوازە ژیرانەیهى
ژوولیهن، لەمێژ بوو گرتبوویە بەر، گەیانە لوتکە.
سەرەنجام ماتیلد لە کەم بینینی ئەو پیاوہى کە ئیستا بەراستى

۱۷۱- کۆشکی ئاگۆیۆن: Aiguillon کۆشکیکە لە شارى شارى ئاگۆیۆنى فەرانسە، سالى
۱۷۵۰ بۆ ئیمانۆیل ئارماند ریشیلۆ دروست کراوە.

خوښی ئه‌ویست، ئوقره‌ی له‌به‌ر ب‌را.
له‌یه‌کیک له‌و ساتی بوغز و غه‌زینه‌دا، نامه‌یه‌کی بۆ باوکی
نوسی و نامه‌که‌ی وه‌کو ئوتیللو ده‌سپیکرد:

هه‌لبێاردنه‌که‌ی من ئه‌م فاله‌ ئه‌سه‌لمینی که‌ من
ژوولیه‌ نه‌م له‌و فۆشییانه‌ی کۆمه‌ل داویه‌تی به‌ کچی به‌ نابی
لۆمارکیز دولامۆل، به‌ گرنکتر داناوه‌. ئه‌م فۆشییانه‌ که‌
رێژ و لووتبه‌رزی منالانه‌ ئه‌دا به‌ مرۆف، به‌ رای من هه‌ج
ناهیتی. ئه‌وا نزیکه‌ی شش هه‌فته‌یه‌ که‌ من به‌ دوور
له‌ می‌رده‌که‌م ئه‌ژییم. ئه‌مه‌ش ته‌نها بۆ سه‌لماندنی رێژی
من بۆ به‌رپۆزانه‌ و به‌س. تا پینجهمه‌ممه‌ی ئاینده‌ من
له‌ مالی باوکم ئه‌رۆم. به‌فشش و مه‌زنی به‌ نابت ئیمه‌ی
فه‌نی کردووه‌. هه‌یکه‌س بگه‌ له‌ ربه‌ن پیراری به‌رپۆز
ئاگای له‌ رازی ئیمه‌ نییه‌. ئه‌م بۆ مالی ئه‌و با ماره‌مان
بپری. کاتر می‌ریک پاش ماره‌ب‌رینیش ئه‌که‌وینه‌ ری به‌ره‌و
لانگدۆک. مه‌گه‌ر به‌ فه‌رمانی به‌رپۆزته‌ ئه‌گینا هه‌رگیز
پیمان ناکه‌وێته‌ پاریس. به‌لام ئه‌و شته‌ی که‌ دلێ من
ونجرونج‌ر ئه‌کات ئه‌وه‌یه‌، که‌ ئه‌م رهوداوانه‌ پیرۆکیکی
ته‌وساوی ده‌راره‌ی من و به‌ نابت به‌دی ئه‌هیتی. توانجی
نه‌زانان، «نورپیر» ئازیز و لینه‌کات له‌گه‌ل ژوولیه‌ن
بیکا به‌ قه‌ه؟ له‌ کاتی وادا من هه‌ج ده‌سه‌لاتیکم به‌ سه‌ریدا
نابی، باشی ئه‌ناسم. له‌م گیان به‌وانه‌دا، ئیمه‌ راسانی
کوری یافی به‌ ماوه‌رمان روه‌به‌روو ئه‌بیته‌وه‌. باوکه‌گیان،
پۆک دانده‌م و لیت ئه‌پاریمه‌وه‌! سه‌ره‌رازمان به‌رموون
و رۆژی پینجهمه‌ممه‌ی داها‌تو له‌ ده‌یره‌که‌ی ربه‌ن پیرار له‌
ماره‌ب‌رینه‌که‌ی من و ژوولیه‌ندا به‌شداري به‌رموون. به‌م

بۆرە لە توندى ئازارى ئەو پىرۆكە نامرۇقانىيە دەربارەى
ئىمە بلاو ئەكرىتەو، كەھ ئەبىتەو، گىيانى تەنھا كورې
تۆ و گىيانى شووھكەى منىش ئەپاريزى و ھتد و ھتد...

ئەم نامەيە ماركيزى تووشى شلەژانتيكى سەير كرد. بەم
جۆرە ئەبوايە سەرەنجام پىپارىك بدرى. نەرىتى ورد و درشت و
دۆستانى ھەرەمەكى كارىگەرى و تواناى دەستپووردانىان نەمابوو.
لەم رووداوە سەمەرەيەدا، ئەو ئەدگارە بەرجەستانەى كە
زادەى رووداوەكانى سەردەمى گەنجىتى بوون، دەسەلات و توانايان
سەرلەنوئ بەدەست ھىنايەو. پاش دوو سال بەھرمەند بوون لە
سامانتيكى بى سنوور و ھەموو پايەى لە دەربار، رووداوەكانى
سالى ۱۷۹۰ تووشى گرفتارى سامناكى كۆچبەرى كردبوو. ئەم
فیرگە پر لە ئازارە گىيانى لاويكى بيست و دوو سالانى گۆرپىبوو.
لە راستىدا، لەبرى ئەوەى بى بە دەستەمۆى ئەو سامان و
ھەبوونەى ئىستەى خۆى، لە ناوىدا چارداخيكى ھەلدابوو، بەلام
ھەمان ئارەزوو كە واى ليكردبوو خۆى لە نەخۆشىنى پزىنەرى
زەرپەرستى پىپاريزى، ئەو خوليا شىتانهى خستبوويە دلپەو كە
كچەكەى بىنى بە ناونىشانتيكى شايستەو!

لە ماوەى شەش ھەفتەى راپوردوودا، ھەندىچار ماركيز بە
ھۆى ھەوەسىكى تايبەتەو وىستبووى ژولپەن دەولەمەند بكات.
وھكو خۆى كە مسيو دولامول بى، نەدارىپى زۆر لە لا دزيو و
نەنگ ھىنەر بوو، بۆ شووى كچەكەشى بە پەواى نەئەزانى. بە
ليزە پارەى بۆ فرى ئەدا. بەيانى ئەو پۆرە كاتيك كە بىرى
بۆ ئاراستەيەكى تر چوو، واى بىر ئەكردەو كە ژولپەن، ئەو
بەخششەى ئەوى وەرگرتوو، ناوى ئەگۆرپى، كۆچ ئەكات و ئەبى
بە ئاوارەى ئەمريكا و بۆ ماتيلد ئەنووسى لە پىگەى ئەودا گىيانى

و بە سوود نین.»

«نەخێر، ژوولیهن لە هەلکەوتووی زیرەکانە و خۆپاریزی ئەندام پارلەمانیکی پۆرد و فیلباز، بیبەشە. ئەم ئەدگار و کەسایەتییه، کەسایەتی لویی یانزەیه. لە لایەکی تریشەوه، من ناجوامێرانەترین شیوازی تیا بەدی ئەکەم. سەرم لێی دەرنانچێ! کێ چووزانی ئەم کارانە لەبەر ئەوه نییه، کە لەمپەرێک لە بەرامبەر حەز و خولیا ئاگرینهکە ی خۆی دا بەدی بهێنی؟»

«جگە لەمەش، خالێک کە پوون و ئاشکرایە: تەنھا توژیکیش خۆی لە بەرامبەر سووکایەتی دا راناگرێ و تەنھا لەم پێگەوهیه کە من ئەتوانم کاری تێیکەم.»

بروای بە رەسەنایەتی بنەمالە نییه و بەو پێیه پۆزی ئێمە راناگرێ! ئەم کارە هەلەیه. بەلام، بە کورتی ئەبێ بلیم خێلی فەقێ جگە لە خۆشی و چیژ و پارە، نابێ بۆ شتیکی تر بکەوێتە پەلهقاژە. ئەم لاوهی کە لەگەڵ ئەوانی تر زۆر جیاوازه، بە هیچ شیوهیهک لە بەرامبەر سووکایەتی دا خۆی پێراناگیرێ!

جەنابی دولامۆل کە لە بن گوشاری نامە ی کچهکە ی دا، هەستی بە پێداویستی بریاردان کرد: «هەرچۆنیک بێ، بابەتە کە لێرەدایە: پەنگە ژوولیهن بۆ ئەوهی پرکێشی ئەوهی کردبێ کە تا رادە ی دلداریکردن لەگەڵ کچهکە ی من بچێتە پێشەوه، چونکە ئەزانێ کە من لەم دنیا یە دا لە هەموو شت زیاترم خۆش ئەوێ و سەد هەزار کرۆنیش داها تم هەیه.»

«ماتیلد پێچهوانە ی ئەمە بیر ئەکاتەوه: نە، جەنابی ژوولیهن، ئەم لایەنه تەنھا لایەنیکە نامەوێ تێیدا بە هەلە دا بچم.»

«ئایە ئەوینی راستەقینە و چاوه پواننەکراو لە ئارادا بووه؟ یان هەوه سێکی چرووکی گەیشتن بە پلەیهکی پرشنگذار؟ ماتیلد رووناکبیره و بەر لە هەموو شتیکی ئەوهی دیوه کە ئەم پووداوه

رهنګه پړيز و نرخي له لای من دابه زینتی. دانپیانان به ودهی که
 ئەو خوئی ههنگاوی یه که می هه لگرتوو، هه ر لیره وه سه رچاوه
 ئەگرئی.»

«مه گهر ئەلوی کچیک به م پوچه له خو پرازییه وه ئەوه نده خوئی
 له بیر بباته وه که به و راشکاوییه ده رگای دوستی بکاته وه و شه و
 له ناو باخ قوئی بگوشی؟! چه نده ناخوشه! ئەلئی نه یتوانیوه به
 سه د سوئگهی له مه شیاوتر پیی رابگه یه نی که له هه موو کهس له
 لای به رزتره.»

«داوای لیپوردن نیشانه ی گونا هبار بوونه؛ من گومان له
 ماتیلد ئە که م!...»

لیکدانه وه کانی ئەو پوژهی مارکیز لیپراوتر بوون. سه ره پای
 ئەمهش خوو زال بوو. پریاری دا دهست پراگری و نامه یه ک بو
 کچه که ی بنووسی. چونکه له مبهری ته لاره که وه بو ئە وه بهری نامه
 ئەنووسرا. جه نابی دولامول توانای وتووێژ و مشتومپی له گهل
 ماتیلد نه بوو. ئە ترسا له پیر منه تیکی به سه ردا بکات و شیتی کات و
 هه موو شتیک کو تایی بی.

نامه

داوات لی ئە که م فوئت له کرده وه ی گه و جانیه تر
 بیاریزه. ئەوا فه رمانی دامه زانندی مسیو شو قالیه ژوولیه ن
 سو ریل دو لاقیرنی به ئە فسه ری ده سته ی سواره م بو ناردی.
 ئە بینی که من پی بو ئەو ناکه م؟! سه ر مه فه ره سه رم و
 داوای پوه نو کدر نه وه لی مه که. ئە بی له ما وه ی بیست و
 هوار کاتر می ردا، بو به شداری له فز مه ت، فو ی بگه یه نی ته
 ستراسبورگ، که شوینی تیپه کی له و ناوچه یه یه. پسوولیه ی
 وه رگرتنی پارم بو بانکداره کی فو م له و شاره، له گهل
 ئە نامه یه ناردووه. چاوه روانی گو پرا یه لیم.

ئەوين و شادى ماتىلد ئىتر سنوورى نەبوو. ھەوللى دا سوود
 لە سەرکەوتنەكەى خۆى وەرگىرى و دەسبەجى وەلامى نامەكەى
 باوكى دايەوہ:

نەگەر مسيو دو لاقىرنى لەو ھەموو سوز و بەئششى
 بەرپىزت سەبارەت بە فۆى ئاگدار نەبوو، لە فۆشيان
 شاىگەشكە نەبوو و فۆى نەفست بەسەر پاتاندا. بەلام
 لە نىوان نەم دللاويپەدا، باوكم منى فەرامۆش كردووہ.
 ئابرووى كچەكەتان لە مەترسيداىە. ھەر كردهوہىك كە
 لە پازدارى دوور بى، نەنگىكى ھەميشەى وەھا بەدى
 نەھىنى كە بىست ھزار كرۆن داھات دەرەقەتى قەرەبوو
 كردنەوہى نايت. من فەرمانى نەفسەرىپەكى دو لاقىرنى
 ناندىم، مەگەر نەوہى بەللىن بەدى كە مانگى داھاتوو
 زەماوہندەكەى من بە ئاشكرا لە قىلكىيە بەرپۆہ نەمى!
 لەگەل تەواوبوونى نەم ماوہىە (كە تكاتان لىئەكەم
 مەھىلن لە مانگىك زياترى پى بىمى). كچەكەتان ناتوانى
 مەگەر بە ناوى مادام دو لاقىرنى لە ناو كۆمەلدا ئاشكرا
 بى. باوكى بەرپۆم، مەندە سپاستان نەكەم كە لەم ناوى
 سۆرپە رزگارت كردم. ھتد... ھتد.

وہلامى نامەكە چاوپرواننەكراو بوو:

يان فەرمانەكەى بۆ بىە يان من لە ھەموو بەللىنەكانى
 فۆم پاشگەز نەبمەوہ. ئەى كچە شىتە سەرەرپۆكەى من،
 ورياي فۆت بە! من ھىشتاش نازانم ژوولپەنەكەى تۆ
 چكارەى و پۆن پياويكە و فۆيشت لەمبارەوہ كە متر لە

منی ئەناسی! با بېیت بو ستراسبۆرگ و لهوئ پهفتاریکی
 ریکوپیگ بگریته بهر. من تا پانزه رۆژی تر بریاری فۆمت
 پی رانهگهیه نم.

ئەم وهلامه زۆر توند و راستهوخۆیه ماتیلدی حهپهسان. «من
 ژولیه نانا سم!» ئەم پرستهیه خستیه ناو بیریکه وه که ئەوهندهی
 پینهچوو ئەفسووناویتترین گریمانه ی لی خهملی. بهلام ئەو، ئەم
 ئەگه رانه ی به راست ئەزانی. «گیانی ژولیه نی من یونیفورمی
 وشک و برینگی هۆلهکانی نه کرده خهلاتی بهری و باوکی من
 بروای به بالادهست بوونی ئەو نییه. به هۆی ئەو به لگهیه وه که
 سهلمینهری خودی بابه ته کهیه...»

«هه رچی چۆن بی، ئەگه ر بی و له بهرامبه ر ئەم هه وهس
 و هه لچوونه کتوپره دا ملکه چ نه که م، به ئاشکرا لیم روونه که له
 ناو کۆمه لدا تووشی هه را و دهنگه دهنگ ئەبین. پرودانی هه ر
 جۆره ریسواییه ک پله ی من له کۆمه لدا دانه به زینئ و نه خوازه
 بو ی هه یه له خۆشه ویستیم لای ژولیه نیش که م بکاته وه. پاش
 ئەم ئابرووچوونه، ده سال کوله مه رگی و... گه وجیتی هه لژاردنی
 شوویه ک به هۆی لیها تووییه وه، جگه له سایه ی پرشنگدارترین
 سامان و دارایی دا ئەگینا ناتوانئ خۆی له چنگی گه مه وتیتالی
 رزگار بکات. ئەگه ر من دوور له باوکم بژیم، له م ته مه نه ی دا رهنگه
 فه رامۆشم بکات. نوربیریش ژنیکی نازه نین و لیزان ئەهینیت و
 لویی چوارده له تافی پیری دا ئەکه ویته داوی دوشیسی بورگونی.»
 ماتیلد لیبرا که به گوئی باوکی بکات. بهلام له ناردنی نامه که ی
 باوکی بو ژولیه ن دهستی راگرت. ئەم گیانه کیوییه بو ی هه بوو
 کاریکی شیتانه بکات.

ئەو شه وه، کاتیک که ژولیه نی له به ئەفسه ربوونی ئاگادار

کرد، لە پادەبەردەر شادمان بوو. پادەى ئەم شادمانىيە ئەتوانىن
 لە بەرزەفېرى سەرانسەرى ژيانى و لە ئەوينى ئىستەى بۆ منالەكەى،
 تىبگەين. گۆپىنى ناوەكەى ببوويە ھۆى سەرسووپمانى.
 بىرى كردهوه:

«جگە لەمانەش، بەسەرھاتى چارەنووسى من گەيشتە كۆتايى.
 ھەر كارىكم كردووہ تەنھا لە سايەى لىھاتوويى خۆمدا بووہ. توانيم
 ئەم دىوى دفرە و شانازىيە بكەم بە شەيداي خۆم.»
 ئەوساش كە ئەپروانىيە ماتىلد، ئەيوت:
 «باوكى بە بى ئەو و ئەويش بە بى من ناتوانن بژين!»

زريان

خواجه گيان، ژيانخىكى مامناوئنجيم پى ببهضئنه!
(ميرابو)

به تهاووتى نوqm ببوو. له بهرامبەر ئهو خوشهويستيه
ئاگرينهدا، نيوه وهلاميكيشى نهئهدايهوه. بيدهنگ و خه مبار له
سوچيكا دائهنيشت. له روانگه ماتيدهوه هرگيز تا ئهو رادهيه
شكودار و ئهونده شياوى پهرستن نه ببوو. له وه ئهترسا وردبيني
دفره ئهو، بارهكهيان لي تيك بدات.

كه م تا زور، هه موو رۆژيک هاتنى رهبن پيرارى بو ته لار
ئهبيني. مهگهر نهئهلوا كه ژوليهن به هوئى ئه م كه سه وه له هه ندى
رازى باوكى تيگه يشتبى! مهگهر نابى كه خودى ماركيه له ساتيكي
هه لچوندا نامه يه كى بو نووسيى؟ «ئهى له پاش ئهو به خته وه ريبه
بالايه، ئيتر بوچى پرووى ترشاندووه؟» نه يويرا لى پيرسى!

نه يويرا!... ئهو كه ماتيلد بى! له و چركه ساته وه، له و
خوشهويستيه به رامبەر به ژوليهن هه ببوو، خاليكى پيوار، له
تيگه يشتن نه هاتوو پهيدا بوو، شتيكى وهك توقان سه رى هه لدا.
ئينجا ئهو دلّه ژاكاوه هه ستى به پيداويستى له و هه موو سوژ و
ئاره زووو كرد، كه رهنگه له و ژياره دا هه بى كه پاريسييه كان پى
سه رسامن.

سه ره له بيانى ئهو رۆژه، ژوليهن له ده يرى رهبن پيرار بوو.
جووتيك ئه سپ، فاي توونيكى شهق و شريان گه ياندبوويه حه وشه

که له نزیکترین پۆستخانه به کرئ گئرابوو.
قهشه سهختگیرتر و نهمرچتر پییوت:

— ئەم جوړه فایتوونه ئیتر شیاوی تو نییه. ئەمه ئەو بیست
هزار فرانکهیه که جهنابی دولامۆل بوئ ناردوویت. چاوه پروانی
ئەو هیه له ماوهی سالیکیدا بیپرنیتته وه و قوتاری بکهی. به لام
هه ولیده پهفتارت، ئەوهندهی بوئ بکرئ که متر بیته هوی گالته و
پیکه نین. (پارهیهکی ئاوهها زور که ئە پزایه گیرفانی گهنجیکه وه، به
بوچوونی قهشه که رهسهیهک بوو به ره و گوناوه کردن و هه لدران).
مارکیژ ئه لئ: «ئەم بره پارهیه له لایه ن باوکی مسیۆ ژولیه ن دو
لاقیژنی که ئاشکراکردنی ناوه که ی پیویست نییه، به و گه یشتوو.
مسیۆ دو لاقیژنی رهنگه به باشی بزانی که دیارییه ک بدات به
مسیۆ سوړیل، دارتاشی قییری که به منالی ئاگای لی بووه. من
ئه توانم ئەم به شهی کاره که بگره ئه ستو.»

په به ن پیرار به رده وام بوو:

— ئاخره که ی جهنابی دولامۆل له گه ل ئەم ئابه دوفريله ره که
ئەوهنده یه سووعیه، ئاشت کرده وه. پله و پایه ی ئەو به بی قسه
له به رامبه ر ئیمه دا زور به هیژتره. هه لبه ت سه لماندنی فه رمی
په سه نی تو له لایه ن ئەم کابرایه وه که حوکی شاری بزاسو ن
ئه کات، مه رچی نه نوو سراوی پیکه وتتنامه که ئه بی.

ژوولیه ن ئیتر ده سه لاتی به سه ر شادی و هه ژانی خو ی دا
نه ما بوو. قه شه ی گرت ه باوه ش و تیر ماچی کرد. ئه ی دی که بن و
بنه چه یان بو ساخر دۆته وه!

په به ن پیرار له خو ی دووری کرده وه و وتی:

— دارد (۱۷۲) و زه هری مار! ئەم خو هه لکیشانه بیهووده دنیا یه

۱۷۲ - دارد: Fie بۆ ناره زایی ده برین تهوترئ، به واتای درد و زان، به لام به که سیک
تهوترئ که مروف خو شی تهوئ و له گه ل تهوه ی لی تووره یه، نایه وی زانی
پیگات [E] لعنها الله [N] fifann [E] لعنتی [E] God damn it.

چ سوودیکی ههیه؟

پاشان دهربارهی سوڤیل و کورپهکانی وتی:

—من به ناوی خۆمهوه هه موو سالیکی پینجسه د فرانکیان پیئهده م و تا ئه و پوژهی لییان رازی بم ئه م پارهیان پی ئه درئ. ژوولیه ن ئاوا زوو خۆپه سه ند و له خۆده رچووی لیه اتبوو. سپاسی کرد، به لام شتی وای وت که زور ئالۆز و پیوار بوو و هیچ به لینیکی تیا به دی نه ئه کرا. به خۆی ئه وت: «مه گهر ئه بی من کورپی سروشتی خانه دانیکی مه زن بوویتم که ناپۆلیونی سامناک، ته ره ی کردووه بو کوپستانه کانی ئیمه؟» سات به سات زیاتر بروای به وه ئه هینا که ئه م گریمانیه راست بی. «ئه و رقه ی که من له باوکم هه مه، به لگه ی ئه و راستیه یه. من ئیتر به ده عبا ناژمیردیم!»

سئ چوار پوژ پاش ئه م گفتوگۆیه له گه ل خۆی، تیپی پانزه ی سواره، یه کیک له پرشنگدارترین تیپه کانی سپا، له مهیدانی مه شقی ستراسبورگ ریزیان به ستبوو. مسیو لو شوڤالیه دو لاقیرنی به سواری جوانترین ئه سپی ئالزاسی، که به شه ش هه زار فرانک دهستی که وتبوو، به بی ئه وه ی له هه موو ته مه نی خۆیدا، جگه له په راوی ناو نووسینی ئه و تیپه دا، که هه رگیز ناویشی نه بیستبوو، جیداری دووم^(۱۷۳) بوویت، وه کو جیداری یه که م وه رگیرا.

دارهتی خوین سارد و نیگای مۆن و که م تازور شه پارژو و په نگی په رپو و گرژی سارد و نه گۆپی، له هه مان پوژی یه که مه وه بووه هۆی ناویانگ دهرکردنی. هه ر زوو سه لاری و هه لسوکه وتی نه رمونیانی هاوپی له گه ل شاره زایی خۆنه گرانه له نیشانه پیکان و شمشیربازی دا، گالته پیکردنی ئه و به دهنگی به رزی له میشکی

۱۷۳ - جیداری دووم: Second lieutenant واته جیداری دووم، ههروهه First lieutenant واته جیداری یه که م.

همووان کرده دهرهوه. پاش پینج شهش رۆژ دردۆنگی بیروپرای
گشتی تیپ بوو به لایهنگری ئهوه. ئهفسه رانی به ته مه ن و قوشمه
ئه یانوت:

— له م جهوانه دا هموو شت ههیه، ته نها جهوانی نه بیئت!

* * *

ژوولیه ن له ستراسبۆرگه وه نامه یه کی بو قه شه شه لانی
پیشنویژی پیشووی قیریر که ئیسته له و په ری پیری دا بوو، نووسی.

ئەزانم بە فۆشییه وه ئاگات له و روه داوانه ههیه که
بنه مالکەم بوونە هۆی دهولەمەند بوونی من. با داوات
لێنەکەم بە بی ناوه یان و به بیدهنگ ئەم پینمسه د
فرانکه به و نه دارانه بده که ئەمڕۆ وه کو ئەو رۆژانه ی من
هیچم نه بوو، هه یان نییه. به و بۆره ی ئەو رۆژانه دهستی
منت گرت، ئەمڕۆش دهستی ئەوان بگره.

ژوولیه ن له ته شقی به رزه فپی سه رمه ست ببوو، نه ک له خۆ
بایی بووی. سه ره پای ئەمه ش زۆر به رواله تی خۆی دا رانه گه یشت.
ئه سپ و یونیفورم و جلوه رگی سه ربازی خۆی وه ها به جوانی و
خاوینی ئەپاراست، که له روانگه ی وردبینی و په وشت جوانی، له
خانه دانیکی ئینگلیزی سه رتر بوو. هه رچه ند له سایه ی پشتگیریه وه
پاش دوو رۆژ ببوو به جیداری یه که م، به لام ئەوه ی لیک ئەدایه وه
بۆ ئەوه ی له سی سالی دا ببی به پایه داری فه رمانده ی گشتی^(۱۷۴)،

۱۷۴ - فه رمانده ی گشتی: Lieutenant General، واته سالار یان فریق، هه روه ها General واته
پایه دار یان فریق اول.

ئەبى ۋەكو ھەموو ژنرالەكانى تر له بيست و سى سالىدا، پلەى له جىدارى يەكەم بەرزتر بوويىت. ژووليهن جگە له ناوبانگى بەرز و كورپەكەى، بىرى له هيجى تر ئەكردەوه.

ژووليهن له جەنگەى ھەلچوونى بى سنوورترين بەرزەفپىدا بوو، له بينى خزمەتكارىكى گەنجى كووشكى دولامول كە ۋەكو تەتەر ھاتبوو، يەك بە خوى داچلەكى.
ماتيلد بوى بووسيىوو:

ھەموو شت فەوتا. بە زوو ترين كات بگەرپۆه. دەست
له ھەموو شت داشۆرە. ئەگەر پۆيىست بوو له سەر بازانە
ھەلئى. ئەو نەدى گەيشتت، لای دەرگا بچووكەكەى
بافەكە، ژمارە... كۆلانى... له فاي توونىكدا پاوەرپۆم بگە.
فۆم دپم بۆ لات تا قسەت لەگەل بگەم. پەنگە بتوانم
بتەينمە ناو بافەكە. ھەموو شت لە بەين پووه و ئەترسم
بليم كە هيج سەرپاوھى ئوميدىك بەدى ناكەم. له لايەن
منوھە دلنيا بە. له پۆزى بەدبەفتىدا گيان لە مست و
فۆراگرەم. فۆشم ئەويى!

ژووليهن له ماوھى چەند خولەكدا دەرفەتى له سەرھەنگ
وەرگرت و بە غار ستراسبۆرگى بەجى ھيشت. بەلام ئەو پەريشانىيە
ترسناكەى كە گيانى ئەخواردەوه، دەرفەتى نەدا بەو خيرايبە له
شارى ميئس زياتر بپروا. خوى ھەلدایە ناو فاي توونىكى پۆست و بە
خيرايبەكى بپوينە خوى گەيانە شويىنى ديارىكراو، نزيك دەرگاى
بچكۆلەى باخى تەلارى دولامول. دەرگا كرايەوھ و ماتيلد كە ترسى
قسەى خەلكى لەبىر كردبوو، خوى ھاويشتە باوھشى. خوشبەختانە
كاتزميز پينجى بەيانى بوو و ھيشتا كەس له كۆلان نەبوو.

— هه موو شت فهوتا. باوكم له ترسی فرمیسه کانی من
 ئیواری پوژی پینجشمه له پاریس پویشت! بو کوئی؟ کهس
 نازانی. ئەمهش ئەو نامهیهی که نووسیویتی. بیخوینه رهوه.
 له گه ل ژوولیهن سواری فایتوونه که بوو.

من ئەمتوانی پاپووشی له هه موو شت بکه؟
 به لاه پیلانی له فستنه بردنی تو به تهمامی ئەو سامان و
 پلهی که ههته، شتیك نییه بتوانم پاهوی لی بنوو قینم.
 ئەهی که کله کله کهه، ئەمهیه ئەو راستییه سامناکه! به
 ویژدانم سویندت بو ئەفۆم هه رگیز ریگه نادهه شوو به
 پیاویکی ئاوهها بکهی. ئەگه ر بیهوئ له شوینیکی دوور
 و له دهرهوهی سنورهکانی فهزانسه یان له وهش باشتەر
 له ئەمریکا بژی، ئەوا ده ههزار فرانک داهاکی بو دابین
 ئەکهه. ئەو نامهیهش که له وهلامی پرسپارکانی من
 دهربارهی بنهچهی ئەه مهوانه بو ههاتوو، بفوینه رهوه.
 ئەو چوفتی فهومایه فۆی داوای لیکردبووم نامه بو فاتوو
 دورینال بنوو سهه و لی بیسهه. هه رگیز یهک دیریش له
 نووسینهکانی تو دهربارهی ئەه کابرایه نافوینمهوه. من له
 پاریس و له تۆش ئەترسهه. داوا هه وهیه ههچی ئەکری،
 به تهواوهتی نهینی بی. دهسته ردارای پیاویکی زور فراپ بیه
 تا باوکی فۆت دهست بکهوینهوه!

ژوولیهن به ساردوسپی وتی:

— کوا نامه کهی خاتوو دورینال؟

— ئەوهتا... نه مویست بهر له وهی خۆت لی ره بی پیشانت بدهم.

به ناب، به گویرهی نهرکی سهرشانم له ریگهی پیروزی دین و رهوشتدا ناپارم، نهرکی ئیوه تووشی په ژاره نهرکه. ریسیایه کی مسوگر فرمانم پیته دا زمان له هاوره گه زیکی فوم بدهم و فرایه ی بلیم، بو نه وهی ریگه له نابرو و پوو نیکی گه وره تر بگره. ههستی نهرک و راسپارده نه بی به سهر دهر د و به فاری مندا زال بی. به ناب، نه و قسه یه زور راسته. شیوازی نه و کسه ی که راستیه کت له من داوا کردوه، رهنگه ئالوز و تهنانت شامیرانهش فویا بکات و رهنگه وایزانری که شارندنه وهی به شیک له و راستیه یان گوهرینی به شیکی، کاریکی شیوا بی، وهک نه و پاریز و وردینیه ی بو ئاین پیویسته. به لاه نه هه کسه یه تیبه ی که ئیوه نه تانه وی بیناسن، له راستیدا و زیتر له وی بتوانم بیلیم، بیزارو و شیوا ی تف و نهمله ته. قارنان و چا و برسی و ته ماکار بوو. به یارمه تی زیره کانه ترین فیل و له ریگهی هه له شه کردنی ژنیکی بیچاره و روژه رهش، هه ولی دا پله یه ک و میگه یه ک له ناو کوم لگه دا بو فوی به دی بهینی و له کوم لدا به شتیکی دابنین. دیسانه وهش به پی به شیک نهرک و راسپارده ی دژوار و به فاراویم، نه بی بلیم من به ناپار هاتومه ته سهر نه و رایه که مسیو ژ... پروای به هیچ بنه مایه کی ئاین و ئاینزا نییه. له راستیدا ویزدانم ناپارم نه کات نه وه بلیم یه کی که ره سه کانی نه و بو مانه وه له مالیک دا هه ولدانه بو هه لفریواندی ژنیک که زورترین ده سه لات و ریزی له و مال دا هه یه. ئامانجی گرنگ و تاقانه ی له بن ده ماکی رازاوه یی و له به رگی رسته و ده سته واژه ی (ومانه کانه وه فویان دهر نه فهن، نه وه یه که ده ست به سهر فاهن مال و داراییه که ی دا بگریت. نه و له

پاش فۆی بەدبەختی و داغ و پەژارەى بېپایان بەجى ئەھىلى
و ھتد...

ئەم نامەيە كە زۆر دوورودرێژ بوو و فرمیسك نیوہى
شۆردبوویەو، بە خەتى خاتوو دورئىتال بوو و تەنانەت وردبىنىيەكى
لە پادەبەدەر لە نووسىنەكەى دا بەكار برا بوو.
ژوولییەن پاش خویندەنەوہى نامەكە وتى:

— ناتوانم ھىچ گلەبىيەك لە جەنابى دولامۆل بكەم. پیاوێكى
دادگەر و بەپارێژە. كامە باوك ھەيە كچى خۆى بدات بە كەسێكى
وہا! خوا حافىز!

ژوولییەن لە فایتوونەكە خۆى ھەلدايە خوارەوہ و بەرەو
گالیسكەكەى خۆى لە جەمسەرى كۆلانەكادا چوو. ماتیلد وەك
بلیى لەبىرى چووبى، بە دواى دا رۆششت. بەلام لەبەر چاوى ئەو
دوكاندارانەى ئەچوون بەرەو دوكانەكانیان و ھەر ھەمووشیان
ئەیانناسى، ناچار بوو بە پەلە بگەرێتەوہ بۆ ناو باخ.

ژوولییەن پەلەى لە قیڕىر كردبوو. لەم گەشتە پەلە و خىرايەدا
نەیتوانى وەك ئەيەوى، نامەيەك بۆ ماتیلد بنووسى. دەستى جگە
لە قلى بلى، چىترى بۆ نەئەنوسرا.

بەيانى پۆژىكى يەكشەممە گەيشتە قیڕىر. چوو بۆ دوكانى
چەكفرۆشى ناوچەكە كە سەبارەت بە سامان و پلەى تازەى زۆر
پىرۆزبایى لىكرد. ئەم ھەوالە لە ھەموو مەلبەندەكە بلاو ببوویەوہ.
ژوولییەن بە ئاستەم بۆى تىگەيەندرا كە پىويستى بە جووتىك
دەمانچە ھەيە. چەكفرۆش لە سەر داواى ئەو دەمانچەكانى
داگر تەوہ.

سى زەنگ لىدرا. ئەم نىشانە لە گوندەكانى فەرانسە بە گوێى
ھەمووان ئاشنايە و پاش زەنگە جۆراوجۆرەكانى پۆژى يەكشەممە،

مژدهی دهسپیکردنی نوژی گشتیه.

ژوولیهن پئی خسته ناو کلیسای تازهی قیریر. ههموو پهنجهره
بهرزهکانی هۆلهکه له بن پهردهی سووری شیلانی داپوشرابوون.
ژوولیهن به چهند ههنگاو گهیشته پشت قههفهکهی خاتوو دورینال.
وای ههست کرد که به گوپ و تینهوه خهریکی نزاکردنه. دیداری
ئه م ژنهی که تا ئه و رادهیه ئهوی خۆش ویستبوو، وها قۆلی
ژوولیهنی خسته لهرزین، که سهرهتا نهیتوانی پلانهکهی خۆی
رپهپرینی... به خۆی ئهوت: «ناتوانم، له روانگهی جهستهیهوه
ناتوانم. توانای ئه م کاره م نییه.»

له مکاته دا، پیشنوژیکی گهنج که بۆنهکهی ئه برد بهرپوه،
زهنگهکهی لیدا و، قاپی پیروژ بۆ ستایشی نوژخوینان بهرز
کرایهوه. خاتوو دورینال نووشتایهوه و له ئه نجامی ئه م کاره دا
سهری بۆ ساتیک له نیوان چینهکانی ههورییهکهیدا شارایهوه.
ژوولیهن ئیتر ئهوی نهئه ناسییهوه، گوللهیهکی پیوهنا و بهری
نهکهوت، گوللهیهکی تر و خاتوو دورینال تهختی عهرز بوو.

گیړانه‌وه‌ی به‌نازار

چاوه‌رواڅی لاوازیټان له منځه‌یږي.
 ټوله‌ی څومه واهه‌روا څه‌یږي.
 ښایای مه‌رگم؟ هه‌رمو څاما‌دهم!
 نزام بو‌بکه‌ن با گیانم ښاما‌جی!
 (شیلله‌ر)

ژولیه‌ن به‌ بې جووله‌ له شوینی څوی‌دا مایه‌وه. ټیتر هیچی نه‌ټه‌بینی. ټه‌نده‌ی ټوژیک هاته‌وه به‌ څوی‌دا، بینی هه‌موو په‌یره‌وانی دین له کلیسا پرائه‌که‌ن. قه‌شه، قوربانگه‌ی به‌جی هیشتبوو. ژولیه‌ن، زور له‌سه‌رخو به‌ دوا‌ی چه‌ند ژندا که به‌ده‌م پړوه ټه‌یانقریشکاند، که‌وته پړی. ژنیک که ټه‌یویست زووتر څوی ده‌رباز بکات، پالی پړوه‌نا و درا به‌ عه‌رزا. قاچی له کورسیه‌ک گیرا که وروژمی‌ه‌شاماته‌که وه‌ریگیرابوو. کاتیک پاست بو‌ویه‌وه، هه‌ستی کرد ملی ټه‌گوشری. جه‌نده‌رمه‌یه‌کی ټاماده و چه‌کدار گرتبووی. ژولیه‌ن ناخودئاگا هه‌ولیدا ده‌ست بداته ده‌مانچه‌کانی گیرفانی. به‌لام جه‌نده‌رمه‌یه‌کی تر بازووه‌کانی گرتبوو.

بردیان بو‌ زیندان. بردیان بو‌ ژووریک. ده‌ستیان ده‌ستبه‌ند کرد و به‌ ته‌نها به‌جیان هیشت. ده‌رگایان لیداخست و کلیل دوو جار له ناو قفله‌که سووپا. هه‌موو ټه‌مانه زور به‌ څیرایی پرووی‌دا ټه‌ویش له به‌رامبه‌ر ټه‌م شتانه‌دا می‌شیش میوانی نه‌بوو.
 کاتیک هاته‌وه به‌ څویا، به‌ ده‌نگی به‌رز هاواری کرد:

— به خوا هه موو شت کۆتایی هات. به لّی، تا پانزه پوژی تر
یا سه رم به گیوتین ئەپه پری، یانیش خۆم ئەکوژم!
بیری له وه زیاتر بری نه ئەکرد. سه ری وه ها ژانی ئەکرد
ئەتوت به توندی ئەیگوشن. روانییه ده ور به ری خۆی تا بزانی
کهس نه یگرتوه؟ پاش چند ساتیک خه ویکی قول بردییه وه.
خاتوو دورینال برینه کهی کاری نه بوو. گولله ی یه کهم
کلّوه کهی سمی بوو و ئەوه ندهی سه ری وه رگپرابوو، گولله ی
دووم ده رچوو بوو. سه ریش له وه دا بوو پاش ئەوه ی دابووی له
شانی و ئیسکه کهی شکاندبوو، سه ره پای ئەوه ش که مانه ی کردبوو
و دابووی له یه کیک له کۆله که گۆتیکه کان و پارچه به ردیکی زلی
لیکردبوویه وه.

نه شته رگه ر که پیاویکی هیور و له سه رخۆ بوو، پاش
نه شته رگه ری و برین پیچییه کی درێخایه ن و جه خارای، به
خاتوو دورینالی وت: «من وه ک گیانی خۆم ده سته به ری گیانی تو
ئه که م.» خاتوو دورینال خه میکی قول بردبوویه وه.

پوژانیک بوو له ناخی دلّه وه ئاره زووی مه رگی کردبوو،
نامه یه ک که به فه رمانی قه شه ی پازداری ئیسته ی، نوسیوو ی
و نار دبووی بو جه نابی دولامۆل، دوایین زه بری خۆی له م مروّقه
دابوو که به هۆی به دب ختییه کی بی ئەندازه به رده وامه وه ورده
ورده لاوا تر ئەبوو. ئەم به دب ختییه ش، دووری ژولیه ن بوو!
به لام ئەو ئەم به دب ختییه ی ناو لینابوو په شیمانی. پازداره که ی
قه شه یه کی جه وان و پاکیزه و دیندار بوو و تازه له دیژونه وه
هاتبوو بو ئەم ناوچه یه؛ له وینا کردنی سه رچاوه ی به دب ختییه که ی
ئەودا هه لّی نه ئەکرد.

خاتوو دورینال به خۆی ئەوت: «مردن به م جوّره و نه
به ده سته ی خۆم، هیچ تاوان نییه. ره نگه خوا چپژی ئەو خوشییه ی

له مردنى خۆم ھەستى پېئەكەم، لەبەرچاۋ نەگرى. «ئىتر نەى ئەوپىرا لە پاش ئەم قسانە بلىت: «ئىنجا مردن بە دەستى ژوولپەن ئەوپەرى بەختەوھەرىيە!»

ئەوھەندەى نەشتەرگەر و دۆست و كەس و كار لە كۆلى بوونەو، ئىلىزىاى بانگ كرد.

له كاتىكا زۆر سوورەوھە ببوو، پىي و ت:

—وھەردىان پىاۋپىكى دىلپەقە و بۆ ئەوھى كارىك بۆ خۆشامايى من بكات، بىگومان ئازارى ئەدات. بىرکردنەوھە لەم شتە دلم ئەتوقىيى. ئەتوانى بە پۈللەت لە لايەن خۆتەوھە بچى بۆ زىندان، ئەم بەستەيە كە چەند دراۋى زىپى تىايە بەدى بە وھەردىان و پىي بلىي كە ئاين رىگە نادات لەگەلى دژوۋىن بى! لە ھەمووش گرنگتر باسى ئەم پارەيە لە ھىچ شوپىنك نەكات.

ژوولپەن، لە ھەستى مەروڧدۆستانەى وھەردىان بەشدار بوو، لە ساىەى ئەو دوو دىپرەى لە سەرەوھە باسمان كرد. ئەگىنا ھىشتاش ھەمان مسىۋ نوارۋ بوو كە لايەنگرى توندوتىژى حكومەت بوو و وھەك ئاگاتان لىيە لە ھاتنى مسىۋ ئەپىر زۆر تۆقابوو.

داديارىك لە زىندان پەيدا بوو.

ژوولپەن پىيوت:

—من راستەوخۆ و بە مەبەست ئەو ژنەم كوشتووھە. بەندى ۱۳۴۲ى قانونى تاوان پۈونە و لەم پۈوھە بە پاشكاۋى رايگەياندووھە. من شىاۋى مەرگم و چاۋەپىي مردن ئەكەم.

داديار كە لەو وەلامە سەرى سووپ مابوو، ويستى ژمارەى پرسىيارەكان زياتر بكات، بۆ ئەوھى تاوانبار كاتى وەلامدانەوھە تووشى وتنى ناكۆك بىي.

ژوولپەن بە پىكەنىنەوھە پىيوت:

—مەگەر ئاگاتان لى نىيە كە تا حەز بگەى خۆم بە تاوانكار بە

تو ئەناسینم؟ فەرموو، جەناب... ئەو ئیچیرەى دواى
كەوتوون لە دەستان راناکات، لە چۆزى بپارى
مەرگى من بپەش نابى. چاوپۆشى لە دىمانەى من
بفەرموون.

ژوولەىن لە دللى خۆيدا وتى: «ههشتا ئەركىكى
بپزاركەرى تىرىشم ماوه. ئەبى نامەيه كيش بۆ

مادمازىل دولامۆل بنووسم.»

ئىنجا بەم چۆره بۆى نووسى:

تۆلەى فۆم كردهوه. بەدبەفتانە ناوه لە رۆژنامەكاندا
ئەنووسى و ناتوانم ئەناس لە دنيا بپۆم. دوو مانگى تر
ئەكوژم. تۆلە، وهك دەردى دەورى تۆ زۆر گيانكيش بوو.
لە ساتهوه نووسىن و وتنى ناوى تۆ بە بەرگىراو ئەزانم.
هەرگىز لەگەل كەس تەنانت كۆرەكەشم باسى من مەكە.
بەدەنگى تەنھا رپزگرتن لە منە! لە روانگەى زۆر
كەسەوه بە بكۆزىكى ئاساى دانه نرپم. رپگە بەدە كە لەم
دواىن دەمەى ژياندا، راستىت بۆ بلم. تۆ فەرامۆشم
ئەكەى. سەبارەت بەم كارەساتە مەزنەى ئىستە بۆت باس
ئەكەم لە لای تاقە يەك كەسپش قسە مەكە. هەموو
ئەو ويناگەرى و گەوهەرە سەركەشانەى لە كەسايەتى تۆدا
ئەمبىنى، لە ماوهى مەند سالىكدا كە فوكولى ئەنیشپەوه.
تۆ بۆ ئەوه ئەبووى كە لەگەل قارەمانانى سەدهى ناوئى
بژى. وەرە لپهاتووى و ئەفانى پايدارى ئەم پالەوانانە
پيشان بەدە. ئەوهى ئەيكەى با بە نەينى بى و نەبپتە هوى
بەدناوى و رپسواپيتان! ناوىكى فوازراو بنپره سەر فۆت و
كەس مەكە بە رازدارى فۆت. ئەگەر هەر زۆر پپويستت بە

يارمەتی دۆستێک هەبوو، زەبەن پیرارت پێ ڕائەسپێرە.
 لەگەڵ هێمکەسی تر و لە هەمووان زیاتر لەگەڵ
 فەلکانی پینی فۆتان لە بابەتی دولۆزەکان و کەیلۆسەکان
 قسە مەکە.

تکات لێئەکەم و وەکو میردەت فەرمانت پێئەدەم کە
 یەکسال پاش مەرگی من، شوو بە مارکیز دو کەرۆز نووا
 بکە. نامەم بۆ مەنووسە. وەلامت نادەمەو. هەرپەند بە
 ئەندازە یانگۆ^(١٧٥) فۆم بە بەدکار نازانم، بەلام ئەمەوئ
 وەکو ئەو بلێم:

لەمە بەدوا هەرگیز وشەیک بەسەر زماندا نایەت!
 هەرگیز نابینرێ وشەیک بلێم یا فود بنووسم. تۆ
 دواین وشەکانی منت هەبە لەگەڵ دوایین پەرستەن!
 ژ . س

پاش ناردنی ئەم نامەیه، ژولیهن کە تۆزیک هاتبوویەو
 بە خۆیدا، یەکەم جار بە توندی خەمگین بوو. لە هەموو ئەو
 هیوا بەرزەفرانە یە هەیبوو، یەک لە دوا یەک بە هۆی ئەم
 رپستە شکۆدارە «من ئەمەم!» دەستی داشۆرد. مەرگ لە
 خودی خۆیدا، بە بۆچوونی ئەو ترسناک نەبوو. هەموو ژیا
 جگە لە خۆئامادەکردنی درێڤخایەن بۆ بەدبەختی هێچی تر نەبوو.
 هەرگیزیش ئەو بەدبەختییە ی کە لە سەر و هەموو بەدبەختییەکانی
 ترهوه بوو فەرامۆش نەکردبوو.

بە خۆی ئەوت: «ئەمە چ قسە یەکە! ئەگەر بپاری بێ کە شەست
 رۆژی تر بچم بۆ جەنگی شمشیربازیکی لێو شەوا، مەگەر ئاوا

١٧٥ - یاگۆ: Iago لە کەسانی شانۆگەری ئۆتیلۆی شکسپیر کە ناگری ئیرەبی لە دلی ئۆتیلۆدا
 هەلئەگیرسینی و ئەبێتە هۆی کوشتی دیزدیمونا. یاگۆ وەکو بەکرە شۆفاری خەج و
 سیامەند نمونە ی زمانگێڕیە.

لاوازی دایئەگرتم که به بئ پسانهوه بیری لیبکه مهوه و ترس و
تۆقان گیانم دابگری؟»

زیاتر له کاتژمیریک بهم ریگهیه دا پۆیشت تا له م پوانگهیه وه
ناخی خوی بناسی.

کاتیك که گیانی خۆی باش ناسی و پوخساری راسته قینه
پوون و ئاشکرا بوو، وهکو یه کیک له کۆله که کانی زیندانه که ی له
به رامبهر چاوه کانی دا خۆی پیشان دا، بیری په شیمانی که وته وه.
بۆ ئەبئ په شیمان بيمه وه؟ به شیوهیه کی زۆر ناشیرین
سووکایه تیم پیکراوه. کوشتم و شایسته ی مه رگم. هه ر ئە وه نده.
ئیستهش پاش ئە وه ی قه رزی خۆم به مرو فایه تی دایه وه، ئە مرم.
هیچ راسپارده یه ک نییه جیبه جیم نه کردبئ. دهینی که سم له ئە ستۆ
نییه. له مه رگی من دا جگه له و ئامییره ی به کار ئە برئ، هیچ نه نگیکی
تیا نییه. له راستیدا، هه ر ئە م ئامییره ی کوشتنه به ته نهایی له چاوی
دهوله مه ندانی قئیریر ئە بیته مایه ی نه نگی من. به لام له پوانگه ی
چینی روونا کبیره وه چ شتیك له مه زیاتر مایه ی سووکایه تیکردنه؟
بۆ ئە وه ی له چاوی ئە م که سانه دا به ریز بيم، ریگه یه کم بۆ ماوه ته وه؛
ئە ویش ئە وه ی که کاتی پۆیشتن به ره و مه رگ، دراوی زیڕ هه لده م
به سه ر خه لکا. بیره وه ری من، له ئە نجامی په یوه ند له گه ل زیڕ، له
لای ئە وان ئە ببئ به پووداویکی دره وشاوه.

پاش ئە م سه لماندنه که له ماوه ی یه ک خوله کدا به راست و
مسۆگه ری دانا، به خۆی وت: «ئیتیر هیچ کاریکم له سه ر پووی
زه مین نه ماوه» و خه ویکی قوول بریدییه وه.

کاتژمیر نزیکه ی نو ی شه و، وه ردیان که شیوی بۆ هینابوو،
له خه و هه لیساند.

—خه لکی قئیریر چی ئە لئین؟

—مسپۆ ژوولیه ن، به گویره ی ئە و سوینده ی پۆژی دانانم له م

پلەيەدا لە بەرامبەر وینەى عيسا بەسەر خاچەو، لە دەربارى شاهانە خواردوومە، لەسەرمە بێدەنگ بم.

بێدەنگ بوو، بەلام نەئەپۆيشت. بينىنى ئەم درۆ نزمە بوو، مایەى سەرگەرمى ژوولیهن. لای خۆى وتى: «ئەبى لايگەپريم ماوہەك چاوہپۆي ئەو پينچ فرانكيە بكات كە بۆ فرۆشتنى ويژدانى، ئەيەوى ليم بسينى.»

وہرديان، كاتيك كە بينى شيو خورا و ھەوليك بۆ كرين و بەرتيل نەدرا، بە شيوازىكى فيلاوى و بە نەرمى وتى:

— مسيو ژووليهن، بە گوێرەى ئەو ريزەى بۆ جەنابتانم ھەيە، ناچارم قسە بكەم. ھەرچەند رەنگە ئەم كارە بە پيچەوانەى بەرژەوہندى دامودەزگاي داد بى. چونكە رەنگە ئەم قسانە لە روانگەى ريكخستنى ئەو بابەتانەى بۆ داكۆكى كردن لە خۆتان ھەتانە، سوودى ليوربگرن. ئەگەر پيتان بلیم كە خاتوو دورينال باشتەر بوو، مسيو ژووليهن كە كورپىكى چاكە لە بيستنى ئەو ھەوالە، زۆر شادمان ئەبى؟

ژووليهن كە لە ئاستى خۆيەوہ سەرسام ببوو، نەراندى:

— چى؟ نەمردووہ؟

بەندەوان بە دارەتتىكى گەمژانە كە ھەر زوو بوو بە چاوپنۆكى

پر لە شادى، وتى:

— سەيرە! مەگەر نەتان ئەزانى؟ زۆر بەجى ئەبى كە مسيو ژووليهن شتيك بدات بە نەشتەرگەرەكە كە بە پيى قانون و داد، نابى ھيچ بلت، بەلام من لەبەر جەنابت چووم بۆ لای و ئەو ھەموو شتيكى بۆ گيپرامەوہ.

ژووليهن كە ئارام و ئوقرەى نەمابوو، چوو بۆ لای و وتى:

— پيم بلئ، برينەكەى كارى نيبە؟ بە گيانى خۆت سويند

ئەخۆيت؟

وهرديان که زه به لايحکي شهش پي بالآ بوو، ترسا و به ره و
 دهرگا که پويشت. ژووليهن زاني بو تئگه يشتن له راستي پيگه يه کي
 چه وتي هه لېژاردووه. دووباره له شويني خوي دانيشته وه و
 دراويکي زيپري بو هه لدا.

ورده ورده که گيپانه وه ي کابرا بو ژووليهني پوون نه کرده وه
 برينه که ي خاتوو دورينال کاري نه بوو، فرميسک له چاوه کانيا
 ئالقه ي نه به ست.

به توندي وتي:

— برؤ دهره وه!

وهرديان به قسه ي کرد. هيشتا دهرگاي زيندان به ته واوه تي
 دانه خرا بوو که ژووليهن هاواري کرد: «خوايه! نه مردووه!» پاشان
 چؤکي دادا و فرميسک به چاويا هاته خواره وه.

له م دواين ساته دا، ببوو به خواناس. «فيل و درؤي قه شه به
 من چي! مه گهر درؤ و فيل نه تواني تو زقاليك له راستي و مه زني
 وي ناي خوا له ناو ببات؟»

ته نها له مکاته شدا بوو که ژووليهن ورده ورده له تاوانه که ي
 په شيمان بوويه وه و، ته نها له و ساته دا، به پيي نه و پيکه وته ي
 که نه وي له چنگي ئازار و نائوميدي پرگار کرد، نه و داره تي
 هه لچوون و نيوه دين بوونه ي له پوژي وه پيکه وتني له پاريسه وه
 به ره و فيرير تييدا مه له ي نه کرد، ره وايه وه و نه ما.

نه سريني له جواميرييه وه سه رچاوه ي هه لبه ستبوو و سه باره ت
 به و برياري مه رگه ي خوي له بؤسه نابوو، هيچ گوماني نه بوو.
 به خوي نه وت: «به م جوړه نه و زيندوو نه مينئ. بو به خشين
 و خو شويستني من نه مينئ.»

به ياني نه و پوژه وهرديان دره نگ له خوي هه لساند و وتي:
 — مسيو ژووليهن تو وا دياره دلئکي تايبه ت هه يه. من دوو

جار ھاتم و نەمويست ھەلتسینم. ئەم دوو شووشە شەرابە زۆر باشە، قەشە مالۆنى پېشنوئېژ بۆى ناردوويت.

ژوولیهن وتى:

— چى؟ ئەو چەپەلە ھېشتاش لېرەيە؟

وھردیان دەنگى خۆى دابەزاند و وتى:

— بەلئى، مسیۆ. بەلام ئەوھندە بە دەنگى بەرز قسە مەكە.

رەنگە بە زیانت تەواو ببی.

ژوولیهن لە ناخى دلەوھ پیکەنى:

— دۆستى بەرپىز، لەم قۇناغەى منى تېدام، تەنھا تۆى كە ئەگەر

دەست لە مېھرەبانى و مروڤدۆستى ھەلبگىرى، ئەتوانى زيانئىك بە

من بگەيەنى.

ژوولیهن قسەكەى خۆى برى و دارەتئىكى فەرماندانى بە خۆوھ

گرت:

— ھەقدەستى باشىشت ئەبئ!

بە دواى ئەم دارەتەى دووھمیشدا دەسبەجئ بە پېدانى

دراوئىك، قسەكەى برده سەر.

مسیۆ نوارۆ دووبارە، چى لە خاتوو دورئىنال ئەزانى بە

دوورودرئىزى گېئرايەوھ، بەلام سەبارەت بە ھاتنى مادمازئىل ئىليزا

ھىچى نەوت.

ئەم كابرايە، تا ئەو پەرى سووك و گوئى لەمست بوو. بىرئىك

بە مېشكى ژوولیهن دا ھات: «ئەم زەبەلاخە نەگبەتە رەنگە سېسەد

چواسەد فرانك داھاتى بئى، چونكە زىندانەكەى ئەوھندە قەرەبالخى

لە سەر نىيە. بەلام ئەگەر لەگەل من ھەلئى بۆ سوويس ئەتوانم

دە ھەزار فرانكى پېبدەم. كئىشەكە بەس ئەوھندەيە كە متمانە بە

قسە و بلئىنم بكات.» وئىناى وتووئىژ كردنىكى دوورودرئىژ لەگەل

نەگبەتئىكى وھەا دلئى ژوولیهنى خيوراندەوھ. خۆى بە شتئىكى ترەوھ

خه ریک کرد.

ئەو شەو کات نەبوو. نیو شەو فایتوونیک هات و بردی. له وانهی له گه‌لی بوون واته له جهندهرمه‌کان زۆر پازی بوو. به‌یانی کاتیک که گه‌یشته زیندانی بزانسۆن، پیزیان لینا و له قاتی سه‌ره‌وه‌ی بورجیکی گوتیک شوینیان پێدا. هه‌ستی کرد ئارکیته‌کچهری سازه‌که یادگاری سه‌ره‌تای سه‌ده‌ی چوارده‌یه و جوانی و هه‌واخۆشی شوینه‌که‌ی په‌سن دا. له نێوان درزی ته‌نگی نێوان دوو دیوار، له‌وبه‌ری هه‌وشه‌ی زیندان، دیمه‌نیککی یه‌کجار دل‌رفینی به‌رچاو که‌وت.

به‌یانی ئەو پوژره‌ هه‌واخۆری هه‌بوو و پاش ئەوه، بۆ چه‌ندین پوژ که‌س کاری پێی نەبوو. پوچی ئارام بوو. له‌ کاری خۆی دا هه‌موو شتیکی به‌ ساده‌ گرتیوو. «من ویستوومه‌ یه‌کیک بکوژم و ئەبێ بکوژریم.»

ئەندیشه‌ی له‌وه‌ زیاتر به‌لای سه‌لماندن دا نه‌چوو. دادگای به‌ بوونی بێزارکه‌ر له‌ ناو خه‌لک و داکوکی کردنی به‌ کیشه‌ی بچووک و شانۆگه‌رییه‌کی وه‌په‌زکه‌ر ئەزانی، که‌ ئەیتوانی هه‌مان پوژی دادگایی کردن بیری لێکاته‌وه‌. ویناکردنی ساتی مه‌رگ ئیتر ئەوه‌نده به‌ خۆیه‌وه‌ خه‌ریکی نه‌ئه‌کرد. «پاش دادگا بیر له‌م لایه‌نه‌ ئەکه‌مه‌وه‌.» تۆزق‌الیکیش ژیا‌نی به‌ ماندووکه‌ر و یه‌ک هه‌وا نه‌ئه‌زانی. هه‌موو شتی به‌ چاوی تازه‌ سه‌یر ئەکرد. ئیتر ئاره‌زووی په‌لوه‌پایه‌ی نه‌بوو. زۆر به‌ ده‌گمهن مادمازیل دولامۆلی بیر ئەکه‌وته‌وه‌. په‌شیمانیه‌کانی به‌شیکی زۆری بیری به‌ خۆیه‌وه‌ خه‌ریک کردبوو و له‌ هه‌موو زیاتر، له‌ بیده‌نگی ئەو شه‌وانه‌دا که‌ به‌ به‌ر ئەو که‌لوه‌ به‌رزه‌دا تیئه‌په‌ری و جگه‌ له‌ ده‌نگی «دال‌ه‌سیسارک»^(۱۷۶) هه‌یچ

۱۷۶ - دال‌ه‌سیسارک: Osprey وشه‌که‌ به‌ واتای ئیسکخۆره، به‌لام مه‌به‌ست سیسارک و هه‌لۆی ماسیگره.

شَتِيك بِيْدَهَنگِييَه كَه ي تِيك نَه ئَه دَا، وَيْنَه ي خَا تُو دُورِيْنَالِي ئَه هِيْنَا يَه
بِه رِچَاوِي خُو ي.

شُوكَرِي خُو ي ئَه كَر د كَه بَرِيْنِي كَارِي لِيْنَه دَاوَه. بَه خُو ي
ئَه و ت: «سَه يْرَه! پِيْم وَا بُوو كَه بَه و نَامَه ي خُو ي بُو جَه نَابِي دُولا مُوْل
بِنَاغَه ي بَه خْتَه و هَرِي دَا هَاتُووِي خُو ي تَا هَه تَا يَه هَه لْتَه كَانْدُووَه. هِي شْتَا
پَا نَزَه رُوژ لَه رِي كَه و تِي ئَه و نَامَه يَه تِي نَا پَه رِي، ئَه و هَتَا ئِي تَر بِي ر
لَه هِي چَكَا م لَه و خُولِيَا يَانَه ي ئَه و سَا لَه سَه ر م دَا بُوو، نَا كَا مَه و ه.
ئَه و هَتَا ئَه بِي نِم دَا هَاتِي كِي دُوو سِي هَه زَارِي بُو ژِيَانِي ئَا سُوو دَه لَه
نَا و چَه يَه كِي كُو ي سْتَانِي و ه كُو قِي رْژِي، سَه رُو زِيَا د_Mَان بُوو. ئَه و پَه رِي
بَه خْتَه و هَرِي ش ئَه بُوو يْن. بَه لَام رِي گَه ي خُو شَبَه خْتِي م نَه ئَه نَا سِي!

جَارِي تَر و ه ك فِي شَه كَه شِي تَه لَه سَه ر كُور سِي يَه كَه ي قَنْجَه پَا
هَه لْئَه سَا. «ئَه گَه ر بَرِي نِي كِي سَه خْتَم لَه خَا تُو دُورِيْنَال بَدَا يَه، خُوْم
ئَه كُو شْت. پِيو ي سْتَم بَه و يَه كَه لَه م رُوو ه و ه دَلْنِيَا بِي م بُو ئَه و ه ي
دَلَه رَا و كِي ي لَه خُوْم رَا دَه م.»

بَه خُو ي ئَه و ت: «خُو كُو شْتَن! خُو يَه تِي. لَه بَه رَا مَبَه ر ئَه م
دَا دُو ه رَا نَه ي ئَه و ه نْدَه گَر نَكِي بَه رُوَا لَه ت ئَه دَه ن و تِي نوو ي خُو يْنِي
تَا وَا نْبَارِي رَه بَه نَن و بُو ئَه و ه ي مَه دَا لِيَا يَه ك بَدْرِي لَه سِي نَه يَان،
بَا شْتَرِي ن رُوْلَه كَانِي ئَه م و لَاتَه هَه لْئَه وَا سَن، هِي چ چَا رَه يَه كِي تَر جَغَه
لَه مَه نِي يَه. بَه خُو كُو شْتَن ئَه تُوَا نِم خُوْم لَه چَنگِي دَه سَه لَات رِزْگَار
بَكَه م و لَه جِي تُو ه كَانِيَان كَه بَه فَه رَا نْسَه يَه كِي نَا خُو ش ئَه يِدَه ن و

رۆژنامه‌کان به دەمپاراوی ناوی ئەبەن، خۆم بپاریزم.»

«هێشتاش ئەتوانم پێنج شەش هەفتەیەک بۆ خۆم زیندوو بم...»

پاش چەند رۆژ بە خۆی ئەوت: نا! نابێ خۆم بکوژم! ناپۆلیۆن

زیندوو ما...»

«جگە لەمەش ژیان بۆ من شیرینە. ئەم خانووەی کە هەمە

شوینیکی ئارام و ئاسوودەیه.» ئینجا پێئەکەنی و درێژە ی ئەدا:

— لێره هێچی وای لێ نییه زویرم کات!

ئەوسا دەستی کرد بە نووسینی لیستە ی ئەو پەرتووکانه ی

ئەبویست له پاريسه وه بۆی بنێرن.

که لووی زیندان

ئارامگای هاوړپیکه!
(سته رن) (۱۷۷)

هوسه یه کی دوورودیژ له ناو دالانه وه هات. کاتی چاوپیکه وتنی
به نده که ی ئه و نه بوو. سیسارکه که چهل به قیره قیر دای له شه قه ی
بال. دهرگا کرایه وه و قه شه شهلان، له رزوک و گوچان به ده ست،
خوی هاویشته باوه شی.

—ئای خویه گیان!... چ قورپیکم به سهردا کرا، کوری
شیرینم!... یان وا باشه بلیم ئه ی ده عبا ی خه نزیر!
پیره میدی پاکنیاز له وه زیاتری بو نه و ترا. ژولیه ن ترسا
به ریپته وه. به ناچار به ره و یه کیک له کورسیه کان بردی. دهستی
رپوژگار ئه م پیاوه چالاک و بزوزه ی سالانی زوی تیکشکاند بوو.
به پای ژولیه ن تا پویه ک بوو و به س.

کاتیک که هه ناسه ی هاته وه بهر وتی:

—ئو نامه یی له گهل پینجسه د فرانک له ستراسبورگه وه بو
هه ژارانی قیریرت ناردبوو، پیرئ به ده ستم گه یشت. له کوپستانی
لیقیرو، له مالی برازا که م که ژوریکم له وی گرتووه، بویان هی نام.
دوینیش هه والی ئه م کاره ساته م زانی... ئه ی خویه گیان، چ
قورپیک چوو به سهرما!

ئینجا له پپر وتی:

— پپوئیستت به پینجسه د فرانکه که هی خۆت ئه بێ، بۆم هیناوی!
 ژوولیهن به سۆز و په روۆشه وه هاواری کرد:
 — باوکه گیان، من پپوئیستم به بینینی تویه. کوۆیک پارهم ههیه!
 به لام ئیتر نهیتوانی وه لامیکی شیاو و به جی بیسی. قه شه
 شه لان، جار جاره چهند دلۆپیک فرمیسک له چاوی دانه که وت و به
 ئارامی به گۆنای دا ئه خزایه خواره وه. پاشان سهیری ژوولیهنی
 ئه کرد و له بینینی ژوولیهن که دهسته کانی ئه وی ئه برد بۆ لیوی
 خۆی، حه په سابوو. ئه م روخساره ی که له رابوردوودا تا ئه و
 رادهیه پر بوو له گیان و گه رموگوری و توانای دهربرینی به پزیزترین
 سۆزی ئینسانی هه بوو، ئیتر له و دارهتی سستی و مات بوونه ی
 نه ئه هاته دهره وه. پاش تۆزیک پیاویکی جوتیار ئاسا هات و به
 ژوولیهنی وت، نابێ زۆر ماندووی بکهین. ژوولیهن زانی ئه مه
 برازای قه شه شه لانه. ئه م دیداره ژوولیهنی برده ناو خه میکی
 خه مناکه وه که ته نانه ت فرمیسکیشی پی وشک کردبوو. هه موو
 شتیکی به خه مهینهر و به دهردی بی دهرمان ئه زانی. ئه بیینی که
 دل له سینهی دا پچاوه.

ئه م ساته دلته زینترین سات بوو له پاش پوژی تاوانه که وه
 به سه ری هاتبوو. روخساری مه رگی رووبه وو دیوو و، به هه موو
 دزیوییه که یه وه بینیبوو. تراوکه ی مه زنی گیان و شامیری وه کو
 هه وری به رده م گژه با ته فروتونا ببوون.

ئه م داره ته سامناکه چه ندین کاتژمیر به رده وام بوو. پاش
 ژه هری گیان، ئه بی دهرمانی جه سته و شه رابی شامپانیا بخواته وه.
 ژوولیهن ئه گه ر په نای ببردایه ته بهر ئه م جوړه دهرمانه، خۆی به
 پیاویکی بیپه گ و ترسنۆک ئه زانی. له دواین ساته کانی ئه و پوژه
 به دکرداره که هه ر هه مووی له و بورجه ته نگه به رده با به پیاسه

تیپه‌پیوو، هاواری کرد: «چه‌نده شیتیم!... دیداری ئەم پیره‌می‌رده
بِچاره‌یه کاتیک ئەبوا منی له ئامیزی خەم بهاویشتایه که پریار
بوایه له‌ناو جینگه بمرم. به‌لام مه‌رگیکی خیرا له به‌هاری جه‌وانی‌دا،
بِگومان له‌م پیرییه و له‌و دامابییه خه‌مگینه ئەمپاریزی.»

ژوولیه‌ن سه‌ره‌پرای ئەم سه‌لمانده وه‌کو که‌سیکی لاواز داگیرا
و له ئەنجامی ئەو دیداره سه‌خته‌دا خەم دا‌یگرت.

ئیتیر هیچ هیزیکی دژ و گه‌وره له‌ودا نه‌بوو. ئیتیر شوینه‌واری
زانایی شیره‌پیاوانی رۆما له‌ودا نه‌ئە‌بینرا. مه‌رگی له‌ پله‌یه‌کی
به‌رزتر و شتیکی دژوارتردا دائه‌نا.

به‌ خۆی وت: «ئەمه وه‌کو تیرمۆمیتیری من وایه. ئە‌مشه‌و
جه‌ربه‌زه‌ی من ده‌ پله‌ له‌و ریزه‌یه‌ی که‌ بتوانم راسته‌وخۆ بچم
به‌ره‌و گیتین که‌متره. ئە‌م‌رۆ سه‌رله‌به‌یانی ئە‌و جه‌ربه‌زه‌یه‌م
هه‌بوو. جگه‌ له‌ هه‌موو ئە‌مانه‌ش به‌ مه‌رجی ئە‌وه‌ی له‌ کاتی پێویست
بو‌یر بم، چی ئە‌بێ ئە‌گه‌ر ئیسته‌ نه‌مبێ؟!» ئە‌م بیری تیرمۆمیتیره‌ بۆ
ماوه‌یه‌ک به‌ خۆیه‌وه‌ خه‌ریکی کرد و سه‌ره‌نجام به‌ره‌و فه‌رامۆشی
بردی.

به‌یانی ئە‌و پۆژه، کاتیک له‌ خه‌و هه‌لسا، له‌وه‌ی پۆژی پێشوو
پووی دابوو شه‌رمه‌نده بوو. «شادمانی و ئاسایشی من وا له
مه‌ترسی‌دا.» تا راده‌یه‌ک هاته سه‌ر ئە‌وه‌ی نامه‌یه‌ک بۆ دادیار
بنووسی و داوای ئە‌وه‌ بکات که‌ رینگه‌ نه‌دریت هیچ‌کە‌س بێ بۆ
چاوپیکه‌وتنی له‌ زیندان. بیری کرده‌وه: «ئە‌ی فۆکه‌ چی لیبکه‌م؟
ئە‌گه‌ر ویستبیتێ بێ بۆ بزانسۆن چ په‌ژاره‌یه‌کی توش ئە‌بێ!»

په‌نگه‌ دوو مانگ ئە‌بوو بیری فۆکه‌ نه‌که‌وتبوویه‌وه. «له
ستراسبۆرگ گه‌وج بووم. که‌وشه‌نی بیرکردنه‌وه‌م ئە‌وه‌نده به‌رته‌سک
بوو که‌ ئاگام له‌ هیچ نه‌بوو.» بیری فۆکه‌ زۆر به‌ خۆیه‌وه‌ خه‌ریکی
کرد و زیاتر تووشی که‌سه‌ری کرد. به‌ گرژی و شله‌ژاوی له‌

بورجه که پياسه‌ی ئه‌کرد. «وا دياره پله‌ی گهرمام بیست پله له بن ئه‌و رپژدهیه که مه‌رگ پپووستی پپیه‌تی. ئه‌گهر ئه‌م لاوازییه زورتر ببی، باشتر ئه‌وه‌یه که خۆم بکوژم. ئه‌گهر وه‌کو مشکیک بمرم، قه‌شه مالۆن و قالیتۆکان چه‌نده شادمان ئه‌بن!»

فۆکه هات. ئه‌م پیاوه ساده و میهره‌بانه له زۆری دهرد و خه‌م دیوانه ببوو. تهنه‌ ئه‌ندیشه‌ی، ئه‌گهر هه‌یبوو، ئه‌وه بوو که هه‌موو دارایی خۆی بدا بۆ کپینی وه‌ردیان و که‌ره‌سه‌ی دهر‌بازکردنی ژوولیه‌ن له زیندان. ماوه‌یه‌ک دهر‌باره‌ی هه‌لاتنی مسیۆ لاقالیت^(۱۷۸) له زیندان له‌گه‌ڵ ژوولیه‌ن دوا.

ژوولیه‌ن وتی:

—ئه‌مه ئازارم ئه‌دا. مسیۆ دو لاقالیت بی‌تاوان بوو و من تاوانکارم. به‌ بۆ ئه‌وه‌ی ویستیییت، جیاوازی بابه‌ته‌که‌م پیشان ئه‌ده‌ی.

ژوولیه‌ن که له‌په‌ر دیسانه‌وه‌ش ببوو به‌ پسیۆر و به‌دبین، وتی:

—به‌لام بلی بزانم راست ئه‌که‌ی یان نا؟ وایه؟ ئه‌ته‌وی دارونه‌دارت بۆ من بفروشی؟

فۆکه له‌وه‌ی که هاو‌پیکه‌ی سه‌ره‌نجام وه‌لامی گه‌وره‌ترین ئه‌ندیشه‌ی ئه‌وی دابوو‌یه‌وه، زۆر شادمان بوو و ئه‌و پاره‌یه‌ی که په‌نگ بوو له‌ فروشی هه‌رکام له‌ ملکه‌کانی ده‌ستی بکه‌وی، به‌ سه‌د فرانک که‌م یان زۆر قه‌رساندی و به‌ وردی باسی کرد.

ژوولیه‌ن به‌ خۆی وت: «چ تیکۆشه‌ریکی پایه‌به‌رز له‌ ناوچه‌ی گوندنشین دا هه‌یه! به‌ره‌نجامی ئه‌و هه‌موو قه‌ناعه‌ت و ده‌سقونجانه‌ی که ئه‌مبینی، سوور هه‌له‌گه‌پام، ئه‌وه‌تا به‌ جارێ هه‌له‌په‌ژینیته به‌ پای من! هه‌چکام له‌و گه‌نجه قۆزانه‌ی له‌ کۆشکی دولامۆل ئه‌مبیین

۱۷۸ - ئانتوان دو لاقالیت: Antoine de Lavalette (۱۷۶۹ - ۱۸۳۰) رامبار و ژنرالی فه‌رانسه‌یی به‌ تاوانی پشتگیری له‌ ناپۆلیۆن له‌ دورگه‌ی ئیلپ زیندانی کرا و بریاری مه‌رگی درا. ژنه‌که‌ی چوو بۆ لای و ژنرال جله‌کانی ژنه‌که‌ی له‌به‌ر کرد و له‌ زیندان هه‌لات.

و كارىيان خويۇندىنەۋەي پۇمانى «پىنى» بوو، كارى گالته ئامىزى وا ناكەن. بەلام جگە لەۋانەي كە زۇر جەۋانن و سامان و داراييەكيان بە ميرات پىگەيشتوۋە و نرخی پارە بە باشى نازانن، كامە لاۋى پارىسى ھەيە كە ئامادەي ئەو بەخشىنە مەزنە بى؟»

ھەموو ھەلەكانى زمان و ھەموو ھەلسوكەوتە ساكارەكەي كالىۋە بوو و خوى ھاويشتە ئامىزى ھاوپرىكەي. ھەرگىز شارستان لە پلەي بەراوردكردن لەگەل پارىس پىزىكى لەمە زياترى نەبىنيۋە. فۆكە كە لە بىنىنى ئەو چركەساتەي شۇر و تامەزروپى لە چاۋەكانى ھەقالەكەي دا شادمان ببوو، ئەم ھەز و ئارەزوۋەي بە بەلگەي رەزامەندى ژۋولپەن بۇ ھەلاتن لىكدايەۋە.

بىنىنى ئەم گەورەيى و مەزنىە، ھەموو ئەو وزەيەي كە دیدارى قەشە شەلان فەۋتاندبۋى، بۇ ژۋولپەن گىپرايەۋە. ھىشتاش زۇر جەۋان بوو. بەلام بەپراي من، تازەلاۋىكى زۇر قۇز بوو. ئەگەر ۋەكو زۇربەي خەلك لە سۆز و خۆشەۋىستىيەۋە پرووى لە فىل و گزى نەكردايە، لەبرى ئەم كارە ئەيتۋانى ۋەكو پۇژانى راپوردوو لە پىژەنى خىرايى، بەشىك بۇ خوى بىچپى، بە بى قسە لە گومانى شىتانه پزگارى ئەبوو. بەلام ئەم پشېبىيانە، ئىستە چ سووديان ھەيە؟

سەرپراي ھەۋلدانى ژۋولپەن كە مەبەستى ھەموو ۋەلامەكانى، بەرگرى كردن لە درىژبوۋنەۋەي كىشەكە بوو، لىكۆلپەنەۋە درىژەي كىشا. ھەموو پۇژىك ئەيوت: «من كەسىكم كۈشتوۋە، يان لانىكەم وىستۋومە كەسىك بە مەبەست و بە ئەنقەست بكوژم.» بەلام دادوەر لە ھەموو شت زياتر پابەندى پۋالەت و فورمالپتە بوو. قسەكانى ژۋولپەن تۋزىكىش لە درىژبوۋنەۋەي لىكۆلپەنەۋەكان دا دەورى نەئەبىنى. دادوەر ھەستى برىندار ببوو. ژۋولپەن نەيزانى كە وىستۋويانە بىنپىرن بۇ زىندانىكى سامناك و لە سايەي ھەۋل و

تیکۆشانى فۆکه، له م ژووره خۆشهى که سهد و ههشتا پى پليکانه بهرزه، دايانناوه.

مسيۆ ئابه فريله ر يه کيک له و که سايه تيبه گه ورانه بوو که دايينکردنى ئيزنگى زستانى له ئهستوى فۆکه بوو. ئيزنگ فرۆشى نيازپاک، ته نانه ت خۆى گه يانده لای جیگری به دهسه لاتی کاردينالیش. مسیۆ دو فريله ر پايگه ياند که له پیناوی چاکه و خیرخوای ژوليه ن و ئه و خزمه تانه ی له رابوردودا به فیگره گه ی ئاینی کردوو، ئه یه وی بیدات به دهستی دادوهرانه وه. بیستنی ئه م قسانه بو فۆکه بووه مایه ی شادمانیه کی بپایان. هیوا ی به رزگاری هاوړیکه ی په یدا کرا و کاتی چوونه ده ره وه، وه ک کرپنوش بردن تا زه وی نووشتایه وه و داوی له جه نابی جیگری کاردينال کرد، له نوویژی گشی دا به ئه ندازه ی ده دراوی زیړ نزا، بو ئازادی زیندانیه که بکات!

فۆکه به شیوه یه کی سه یر له هه له دا بوو. مسیۆ دو فريله ر، قالینۆ نه بوو. ئه و تکایه ی قبول نه کرد و هه ولیدا له جه وانى دیه اتی نيازپاک بگه یه نئ، چاکتر وایه پاره که ی هه لگریته وه. کاتیکیش زانی وا باشتره توژی پاریز بکات، که نه ی توانی به راشکاوی قسه ی خۆی بکات، به فۆکه ی وت ئه م پاره یه بکات به خیر بو ئه و زیندانیه بپچارانه ی که هیچیان نییه.

مسیۆ دو فريله ر لای خۆی وتی: «ئه م ژولیه نه مروقیکی سه یره و په فتاری زۆر نامۆیه... منیش نابئ هیچ شتیکی له لام ئالۆز بئ! په نگه بکری شه هیدیکی لئ ساز بکه م. هر چوونیک بئ، من کاکل و هه ناوی ئه م کیشه یه ئه گرم به دهستمه وه. په نگه ده رفه تیک بو ئامۆزگاری زراو بردنی ئه م خاتوو دوریناله په یدا بکه م که ریزی ئیمه ی لا نییه و له ناخی خۆی دا له من بیزاره. په نگه بتوانم له بهر پووناکی ئه م پوودا وه دا بو ئاشتبوونه وه یه کی

پر له هۆسه و هه‌ل‌ل‌له‌گه‌ل جه‌نابی دولامۆل، سۆنگه و بیانوو‌یه‌ک بدۆزمه‌وه که ئەم مناله خویندکاره‌ی زۆر لا مه‌به‌سته.

به‌ل‌گه‌نامه‌کانی ئاشتبوونه‌وه‌ی ئەو کێشه‌یه‌ی چه‌ندین مانگ له دادگا درێژه‌ی کێش‌ابوو، چه‌ند حه‌فته به‌ر له‌مه واژۆ کرابوو. ر‌ه‌به‌ن پیراریش پاش وتووێژ ده‌رباره‌ی له‌دایکبوونه سه‌مه‌ره‌که‌ی ژوولیه‌ن، له‌و پ‌ۆژهدا که ئەو به‌دبه‌خته له‌ کلیسای ق‌یریر، هه‌ول‌ی کوشتنی خاتوو دورینال ئەدات، له بزاسۆن پ‌ۆیشتبوو.

ژوولیه‌ن له نیوان خۆی و مه‌رگ‌دا رووداویکی ناخۆش زیاتری نه‌ئ‌ه‌بینی؛ که ئەویش چاوپێکه‌وتنی باوکی بوو! سه‌بارت به‌و بیر‌ه‌ی خۆی که نامه‌یه‌ک بۆ دادیار بنوسی و داوای ل‌ی‌یکا چاوپێکوتنی ب‌پ‌رن، له‌گه‌ل فۆکه‌ پ‌اویژنی کرد. ئەم ترسه‌ی له دیداری باوکی و ئەویش له‌و دۆخ‌دا، دل‌ی به‌سۆز و پاکی ئ‌یزنگ‌رۆشی به‌ توندی ئ‌یشان.

وای دانا که پ‌ازی دوژمنایه‌تی ئەو هه‌موو که‌سانه‌ی له‌گه‌ل هاو‌پ‌یکه‌ی زانیوه و له پ‌یناوی به‌دبه‌ختی و چاره‌ر‌ه‌شی دۆسته‌که‌ی‌دا، ئەم هه‌سته‌ی خۆی له دل‌دا شارده‌وه و به‌ ساردی وه‌لامی دایه‌وه:

—هه‌رچی چۆن ب‌ی، ئەم فه‌رمانی ته‌ره‌که‌وتنه، باوکت ناگر‌یت‌ه‌وه!

پیاوی به ده سولات

رهفتاری ئەوەندە رازووبیە و
بەژنی ئاوا ما ئاتاشراوە،
تۆ بلیی ئەو ژنە کێ جی؟!
(شیللەر)

بهیانی ئەو پوژە، سپیدپهنا، دەرگای بورج شەق کرایه وه.
ژوولیهن داچله کی.

له لای خۆی وتی:

—ئای، پهروهردگار، باوكم هات. چ دیمه نیکی ناله باره!
له و کاته دا، ژنیک له بهرگی گوندیان دا خۆی هاویشته باوه شی.
ژوولیهن به ئاسته م ناسییه وه. مادمازیل دولامۆل بوو!
—ئەئى فیلباز، بهس له نامه که ته وه زانیم له کوئی. ئەوهی که
تۆ به تاوان ناوی ئەبهیت، تا نه گه یشته قیریر ئاگام لئی نه بوو.
به لام ئەو کاره ی که تۆ کردووته، تۆ له یه کی به نرخه و نیشانه ی
به رزی و مه زنی ئەو دلّه یه له سینگی تۆدا لینه دا.

ژوولیهن سه ره پای ئەو بوچوونانه ی که پیشتر له دژی
مادمازیل دولامۆل په یدای کردبوو و به لام هیشتاش له دلّی خۆیدا
به راشکاو ی برۆای پیی نه بوو، بئ ئەندازه جوان هاته پیش چاوی.
چون ئەیتوانی له سه رتاپای ئەم له نجه و ئەم نازدها هه ستیکی
گرانمایه و بیۆینه نه بینئ و ئەم هه سته ش له هه موو ئەو شتانه ی
که گیانیکی سووک و سانایان هه یه، به به رزتر و به پیزتر نه زانی؟!!

دیسانەوێش ئەو هەستەى لا دروست بوو وە کە شازادەیهکی
خۆش ئەوێ. پاش تۆزیک بە پەوانیژی و بیریکی کە پەسەنى و
بەرزیهکی بیۆینەى تیدا بوو، بە مادمازێل دولامۆلى وت:

— ئەو دیمەنەى داهاوو کە لە بەرامبەر خۆمدا ئەیبینم، زۆر
پوونە. لە جیهانى ئەندێشەدا، پاش مەرگى خۆم، تۆ لە مارکیز
دو کپۆزۆنۆوا کە بیۆهژنیک ئەکا بە هاوسەرى خۆى، مارە ئەبپرم.
گیانى پەسەن بەلام ئەفسانە پەرسى ئەم ژنە دلپەینە لە ئەنجامى
پووداویکی سەیردا کە خۆى بە دلتهزین و گەورەى ئەزانى،
سەرسام بوو و برۆای بە ئاوەز و پاریزی ئاسایى هیناوە.
بەلام خۆشەختانە پەى بە لیها تووی راستەقینەى مارکیزى جەوان
ئەبات و تۆ بەوپەرى ئارەزوو و بەختەوهرى ئەگەیت کە بریتیه
لە پایە و ریز و سامان و سۆز و مایەى دلخۆشى تۆ!... بەلام
گیانى ماتیلدا، هاتنى تۆ بۆ بزانسۆن، ئەگەر ئاشکرا ببی، زەبیریکی
کوشندە لە جەنابى دولامۆل ئەدا. ئەمەش گوناھیکە من هۆکاریم و
ناتوانم هەرگیز خۆم نابەخشم. هەتا ئیستەش زۆرم خەم و خەفەت
پیداو. ئەندامى کۆرى زانیارى ئەلێ کە ئەو ماریکی لە باخەلدا
پەروەردە کردووە.

مادمازێل دولامۆل تۆزى هەلچوو و وتی:

— دان بەویدا ئەنیم کە چاوەرپى ئەو هەموو ئاوەز و سەلماندن
و نیگەرانییە بۆ داهاوو نەبووم. خزمەتکارەکەم کە بە ئەندازەى تۆ
بە پاریزە، پاسپۆرتیکى بۆ خۆى وەرگرت و منیش بە ناوى مادام
میشلیت سوارى فایتوون بووم و هاتووم.

— ئینجا مادام میشلیت توانى ئاوا بە سانایى بێت بۆ لای من؟

— ئۆف، لە تۆ! دیسانەوێش هەمان پیاو بەرزەکەى کە من
هەلمبژاردووە! سەرەتا سەد فرانکم دا بە باشنوسەرى لیكۆلەر کە
ئەبوت چوونى من بۆ ئەم بورجە نەگونجاو. بەلام هەر ئەم پیاو

نه جیبه، پاش وهرگرتنی پاره‌که، ماوه‌یه‌ک سهرگه‌ردانی کردم.
 هه‌ستم کرد ئه‌یه‌وی دارونه‌دارم له ده‌ست دهر‌یینی...
 ماتیلد بئده‌نگ بوو.

ژوولیه‌ن وتی:

—دهی، ئیتر چی بوو؟

باوه‌شی پیاکرد و وتی:

—ژوولیه‌نه ئازیزه‌که‌م، توورپه مه‌به. ناچار بووم ناوی خۆم
 به‌م باشنوسه‌ره بلیم. چونکه وای دانابوو کچه کریکاریکی
 پارسیم که دلّی چۆته سهر ژوولیه‌نه جوانکیله. راستیه‌که‌ی ئه‌م
 رپستانه هه‌مان قسه‌کانی ئه‌ون. سویندم خوارد که ژنی تۆم و
 بۆیه‌ش رینگه‌م پیدراوه هه‌موو رۆژیک بيم بۆ لات!

ژوولیه‌ن له دلّی خۆی دا وتی: «دین بوون گه‌یشتۆته ئه‌وپه‌ری
 خۆی. نه‌متوانی به‌ری پیبگرم. جگه له‌مانه‌ش جه‌نابی دولامۆل
 خانه‌دانیکی ئه‌وه‌نده گه‌وره و جیمتمانه‌یه که ئه‌گه‌ر سهره‌هنگیکی
 جه‌وان ئه‌م بپه‌ژنه‌ه جوانه بخوازی، له لای ئه‌و ئه‌به‌خشری. مه‌رگی
 من که به‌یانی، دوو به‌یانی رپوو ئه‌دا، هه‌موو شتی‌ک ئه‌شاریته‌وه.
 جا خۆی دا به ده‌ست خۆشی ئه‌وینی ماتیلده‌وه. ئیتر هه‌یج نه‌بیسرا
 جگه له دیوانه‌سه‌ری و مه‌زنی گیان و ئه‌وه‌ی که ئه‌وپه‌ری نامۆبی
 نه‌بوو نه‌هاته ئاراوه.

ماتیلد به‌راستی باسی خۆکوشتنی پیکه‌وه‌یی هینایه ئاراوه.
 پاش ئه‌م هه‌لچوونانه‌ی سهره‌تا، تیربوون له خۆشی دیداری
 ژوولیه‌ن، له‌په‌ر مه‌راقیکی توندوتیژ گیانی داگرت. دل‌داره‌که‌ی
 هه‌لسه‌نگاند و ئه‌وی به مرۆفئیکی له خۆی بال‌تر هاته به‌رچاو. وای
 هه‌ست ئه‌کرد که بۆنیفاس دولامۆل دووباره، به‌لام به داستانیکی
 مه‌زنتره‌وه زیندوو بۆته‌وه.

ماتیلد گه‌وره‌ترین پارێزه‌رانی ناوچه‌که‌ی بینی و ئه‌وه‌نده

به سانایی زیڤری پی به خشین که هه موویانی زیز کرد. به لام سه ره نجام چوونه ژیر بار.

زوو له وه تنگه یشت که له شاری بزانسۆن، بو هه موو کاریکی گوماناوی و گرنگ، هه موو شت به دهست مسیۆ دو فریله ره. سه ره تا وه کو مادام میشلیتی بیئاو و نیشان هه ولیدا بچی بو لای ئەم ئەندامه به دهسه لاتهی لیژنه ی نهینی و زۆر له مپه ری هاته سه رپی که نهیتوانی لایان به ری. به لام ناوبانگی جوانیی ژنه ی کلاو فروش که ئەوینی ژوولیه ن شیئی کردبوو و بو دلدانه وه ی «ئابه ژوولیه ن سوړیل» ی جه وان، له پاريسه وه هاتبوو بو بزانسۆن، هه موو شاری پرکردبوو.

ماتیلد، تاق و ته نها و به پیی پیاده به شه قامه کانی بزانسۆن دا ئەهات و ئەچوو. هیوادار بوو نه ناسریتته وه. هه ر چۆنیک بی پیی وا بوو که کاریگه ری له سه ر بیروپرای گشتی له ره وتی دادگاییکردن دا بی سوود نابی. شیئیه که ی له وه دا بوو، کاتی چوونی ژوولیه ن به ره و قه نار، خه لکه که بو رزگارکردنی راپه رپینی. مادمازیل دولامۆل پیی وا بوو به شیوه یه کی ساده و وه ک شیاوی ژنیکی کۆست که وتوو جلی له به ر کردوو، به لام جلیکی وای له به ردا بوو که هه موو سه ر نه کانی بو لای خو ی راکیشابوو.

کورتیه که ی له شاری بزانسۆن بوو به جی سه رنجی باش و خراپ، کاتی که پاش یه ک هه فته داوا و تکا، رپگه ی پیدرا بچی بو خزمه تی مسیۆ دو فریله ر.

به و جه ره زه و بویرییه ی که هه بیوو، وینای سه رۆکی لیژنه ی نهینی و وینای گریمانی خراپه و چه په لی، وه ها له ناخی دا لیک ئالابوون، کاتی که زه نگی کۆشکی کاردینالی لیدا، موچرکه به گیانی دا هات. کاتی که به ناچاری به پلیکانه کانی جیگری کاردینال دا سه ره ئەهه وت، به دژواری ئەرۆیشت به رپیدا. په رتبوونی

کۆشکی کاردینال، له ترسان خوینی ئه پچاندیبوو. «رهنگه له سهه کورسییهک دابنیشم و ئهم کورسییه دهستهکانم بگري و ون بيم! که نيزه کهم له کي داوام بکاتهوه؟ فهرماندهی ئاسایش خوی له هيچ ناگهيه ني. من له م شاره گه ورهيه دا تاک و ته نهام!»

مادمازیل دولامۆل له يه کهم نيگای بو ئه پارتمانه که، تۆزی ئه رخايه ن بوو. يه کيان ئه وهی که ده رگاوانیک به جلیکی فه رمی زۆر جوانه وه، ده رگای بو کرده وه. ئه و دیواخانه ی چاوه پوانی جیگری کاردینالی لیگرد، به که لوپه لیکی ناسک و جوان رازابوویه وه و له گه ل ئه و شکۆ توند و زیاده ی له پاریس و ئه ویش له باشترین ته لاره کان دا هه بوو، زۆر جیاواز بوو. به بینینی مسیۆ دو فریله ر که به و رواله ته باوکانه وه به ره ورپووی ئه هات، هه موو ئه ندیشه ی تاوان و خراپه ی دلته زین ره وایه وه. ته نانته له م رپوخساره جوانه دا شیوه یه ک له دینداری توند و درنده شی نه بیني که پارسییه کان ئه وه نده رقیان لییه تی! ئه و بزهییه ی رپوخساری قه شه، ئه م ده سه لاتداره به رزه ی بزانسۆنی ئه گه شان وه، نیشانه ی ئه وه بوو که کابرایه کی خۆشروو و مه ترانیکی زانا و به رپوه به ریکی پسپۆره. ماتیلد خوی له پاریس بینیه وه.

مسیۆ دو فریله ر له ماوه ی چه ند چرکه دا وای له ماتیلد کرد که له لای ئه و ناو و نیشانی خوی ئاشکرا بکات و بلای که کچی خه نیمه به ده سه لاته که ی ئه و، لۆمارکیز دولامۆله.

ئه وسا هه موو فیز و ده عیه ی خوی به خۆیه وه گرت وه و وتی:
— پراسته که ی من مادام میشلیت نیم. ئه م دانپیانانه ش زیانیکم لینادا. چونکه، ئه مه وی به به رپزتان پابگه یه نم که من بو دابینکردنی که ره سه ی هه لاتنی مسیۆ دو لاقیرنی به خزمه تتان گه شتووم. به ر له هه موو شتیك ئه بی بلیم که ئه و تاوانیکی نه کردوه جگه له گه جیتی و ئه و ژنه ی که ته قه ی لیکراوه زۆر باشه. دووه م ئه وه ی

که من بۆ رازیکردنی بندهسته کان ئامادهم دهسه بجی پهنجا هه زار
فرانک بدهم و دوو بهرامبهری ئه وهش بگرمه ئه ستۆ. ئه وهش بلیم
سپاس و پیزانینی بنه ماله م سه بارهت به که سیک که مسیۆ دو
لاقیرنی رزگار بکات، هیچ شتیک به نه بوو و نه گونجاو نازانی.
وادیار بوو که مسیۆ دو فریله ر له و ناوه سه ری سوورپماوه.
ماتیلد چه ند نامه ی پیشان دا که وه زیری جهنگ بۆ مسیۆ ژولیه ن
دو لاقیرنی نووسیبوو.

—قوربان ئه وتا بۆ خۆتان ئه بینن که باوکم داهاتوی ئه وی
گرتۆته ئه ستۆ. من به نه ینی شووم پیکردوو و باوکم ئه یویست
که ئه و به ر له زه ماوه ند کردن بییت به ئه فسه ریکی بالای شیایوی
بنه ماله ی دولامۆل.

ماتیلد هه ستی به وه کرد مسیۆ دو فریله ر له گه ل هه موو زیاتر
پوون بوونه وه یه ک، سوۆز و به زه یی که م ئه بیته وه و، وای لیها ت
پواله تیکی ناسکی سوۆزنه ناسانه له رۆخساری قه شه دا نه خشینرا.
قه شه گیرۆده ی گومان و دوودلی ببوو. ئه و به لگانه ی مۆری
وه زاره تی جهنگی پیوه بوو، جاریکی تر به وردی خوینده وه.

به خۆی ئه وت: «له م رازانه ی ئه م ژنه درکاندوونی چیم
دهسه که وئی؟ من له پر له گه ل یه کیک له دۆستانی لامارشا ل
دوفرواکی به ناوبانگ، برازای جهنابی کاردینا ل (...) که له
رینگه یه وه ئه توانی له فه رانسه بیی به کاردینا ل، په یوه ندیبیه کی
زۆر نزیکم په یدا کردوو. ئه و کاره ی دامنا بوو بۆ داهاتوییه کی
دوور، له پر له به رچاوم قیت بۆته وه و ئه مه ش ئه توانی به هه موو
ئاره زوو هکانی خۆم بگه یه نی.»

ماتیلد که له ته لاریکی په رته وازه له گه ل ئه م کابرا به دهسه لاته
به ته نها مابوو، له گوۆرانی پواله تی قه شه ترسی لینیشت. به لام به
خۆی وت: «بۆ ئه بی بترسم؟ مه گه ر خراپترین داره ت ئه وه نییه

که هیچ کاریگه‌رییه‌کم له خودپه‌رستی ساردوسپری ئەم قه‌شه‌یه‌دا نه‌بئ، که له هیز و دەسه‌لات تیر بووه؟»

بەم جووره دەروویه‌ک له بەردەم مسیۆ دو فریله‌ردا کرابووێه‌وه که ئەیتوانی بە‌خیرایی بی‌کات بە کاردینال. ئەو که له بینینی ئەم دەرفه‌ته چاوه‌پواننه‌کراوه چاوی داچوقابوو و له هه‌لکه‌وتووویی ماتیلد سه‌رسام ببوو، بۆ ساتیک خۆی له‌بیر چووێه‌وه و... له کاتیکا له‌وپه‌ری به‌رزه‌فپی و هه‌لچوون وه‌ک شه‌قشه‌قه ئەله‌رزای، خۆی خست به‌سه‌ر پای مادمازیل دولامۆلدا!

ماتیلد به‌ خۆی وت: «هه‌موو شت پۆشن ئەبیته‌وه. لیره، هیچ کاریک نییه به‌ دۆسته‌که‌ی مادام دوفرواک جییه‌جی نه‌کری. سه‌ره‌رای ئەو ئیره‌بییه‌ی که هیش‌تاش زۆر به‌ئازار بوو، جه‌ربه‌زه‌ی ئەوه‌ی هه‌بوو که بلێ ژوولیه‌ن دۆستی زۆر نزیکي لامارشال دوفرواک بووه و که‌م تا زۆر هه‌موو پۆژ له‌ مالی ئەو، جه‌نابی کاردینال (...ی به‌پیزی بینیوه.»

جیگری کاردینال به‌ ده‌نگیکی تۆخ و دلنیا و به‌نیگایه‌کی ئاره‌زوومه‌ند که زاده‌ی به‌رزه‌فپی بوو، وتی:

—ئه‌گه‌ر بۆ هه‌لبژاردنی سی و شه‌ش ئەندامی ده‌سته‌ی داوه‌ران^(۱۷۹) له‌ که‌سانی ناودار و زانای ئەم مه‌لبه‌نده، چوار پینج جار له‌ سه‌ر یه‌ک تیروپشک بکری و من ناوی هه‌شت نۆ که‌س له‌ براده‌رانی خۆم که له‌وانیتر وریاترن، له‌ هه‌ر کام له‌و لیستانه‌دا نه‌دۆزمه‌وه، ئەبێ خۆم زۆر به‌ به‌ده‌خت بزنام. ئەتوانم بلیم که هه‌میشه ئەندامانی ده‌سته‌ی داوه‌ری، زیاتر ته‌نانه‌ت له‌وه‌ش که پیویستمه، له‌گه‌لم بووه. سه‌رنج ئەده‌ی مادمازیل، که من چه‌نده ئاسان ئەتوانم زه‌مینه‌ی بی‌تاوان ده‌رچوونی که‌سیک ئاماده‌ بکه‌م؟! »

۱۷۹ - داوه‌ر = Jury

دادوه‌ر = Judge

دادیار = prosecution.

قەشە لە پەڕ بێدەنگ بوو. ئەتوت خۆی لە دەنگی خۆی سەری سوورپماوه. شتی وای باس ئەکرد که تا ئێسته له لای بێگانە و نائاشنا له دەمی نەهاتبووێه دەرەوه!
بەم جۆره هەر وهها ببووێه هۆی سەرسوورمانی ماتیلدیش، چونکه پێی وت:

— ئەوهی که له هەموو شت زیاتر سەرنج و حەزی کۆمەلگەیی بزاسنۆن لەم پرووداوه ناوازهیه دا بۆ لای خۆی پائەکیشی، ئەوهیه که له رابوردودا ئەوینیکی ئاگراوی له دلای خاتوو دورینالدا وهوژاندوو و سەردهمايه کیش هاوبهشی ئەو ئەوینه بووه.
مسیۆ دو فریلەر توانی به ئاسانی پهی بهو شلەژانه بیات که ئەم قەسەیه وروژاندبووی.

قەشە له دلای خۆی دا وتی: «تۆلەیی خۆم کردوه. ئاخهره کهی هۆکارێکم پهیدا کرد که بتوانم به سەر گیانی کچیکی ئاوهادا دهسه لائت پهیدا بکه. له وهی که نه توانم سەرکهوتن به دهست بهینم، موچرکه م پیادی.» دارهتی فیز و گەردەنکەشی، جوانی و ناسکی ئەم په ریزاده ببوینه یه ی وهک پارانه وه ئەپاراپه وه، دوو جار زیاتر ئەکرد. به تهواوهتی هیور بوویه وه، به بی هیچ دردۆنگی و پاراپیهک خهنجهری له دلای چهقاند و، بلح و ملۆزم وتی:

— ئەگەر گویمان لیپی که مسیۆ سۆریل له ئەنجامی ئیرهیی دوو گوللهی ناوه به دل به ره کهی دوینیی که سەردهمیک به پراستی خوشی ویستبوو، من له ئاستی خۆمه وه پیم سەیر نابم. گوايه ژنه هیشتاش زۆری ماوه چاوپۆشی لیبکری. ماوهیهک بووه به زۆری چووه بۆ سەردانی قەشەیهک به ناوی مارکینۆ که خەلکی دیژۆنه و وهکو هەموو ژان سنیهستهکانی تر لادەر و خراپه کاره.

مسیۆ دو فریلەر که خالی لاوازی ماتیلدی دۆزببوویه وه، له رووی ههوهس په رستی و به ئیشتیای خۆی، گەلیک دلای ئەم کچه

جوانه‌ی ئەشکه‌نجه دا.

چاوی ئاگراوی ئەپرییه ماتیلد و ئەیوت:

— بۆ مسیۆ سۆرئیل کلیسای بۆ ته‌قه‌کردن هه‌لبژارد؟ مه‌گەر
ئەوه نه‌بوو که خه‌نیمه‌که‌ی له هه‌مان کاتدا خه‌ریکی نوێژی گشتی
بوو؟ ئەم کابرا به‌خته‌وه‌ره‌ی که تو پشتیوانیت، هه‌موو که‌س به
خاوه‌نی به‌هره و هۆشمه‌ندی و چ جایه به‌ خاوه‌ن ئاوه‌ز و پارێزی
ئەزانن. چی له‌وه ئاسانتر هه‌بوو که له ناو باخه‌کانی جه‌نابی
دورئالدا که شاره‌زای هه‌موو کون و قوژبنیه‌تی خۆی حه‌شار
بدایه؟ له‌وێ نه‌ ئه‌بینرا، نه‌ ئه‌گه‌یرا و نه‌ که‌س گۆمانی لێه‌کرد.
ئەوساش به‌ ئاسانی و دلنایایی ئەیتوانی ئەو ژنه‌ی که به‌ یادییه‌وه
له ئاگردا ئەسووتی، سارد بکاته‌وه.

ئەم نمونه‌یه که به‌ رواله‌ت زۆر راست بوو، ماتیلدی توژیک
دابه‌زاند. ئەم گیانه له‌خۆباییه، به‌لام ئاخراوی پارێزی وشک
و برینگی کۆمه‌لگه‌ی ئاریستۆکراسی که به‌ سه‌رچاوه‌ی دلنای
دلی مرۆف ئەژمێردی، بۆ ئەوه دروست نه‌کراوه که ده‌سه‌جی
له‌ چێژی توانج و سووکایه‌تی بگات. ئەو چێژه‌ی که ئەتوانی بۆ
رۆحیکه‌ی به‌جۆش زۆر ئاگراوی بییت. له‌ چینه‌کانی بالای کۆمه‌لگه‌ی
پاریس که ماتیلد تیا ژیا‌بوو، ئەوین زۆر به‌ ده‌گمه‌ن به‌رگی پارێز
ئەخاته‌ لاوه ... له‌ قاتی پینجه‌مه‌وه‌یه که خه‌لکی خۆیان هه‌لئه‌ده‌نه
خواره‌وه.

سه‌ره‌نجام ئەبه‌ دو فریله‌ر له‌وه دلنیا بوو که به‌سه‌ر ماتیلدا
زال بوو و دیاره به‌ درۆ به‌ ماتیلدی وت که ئەتوانی جله‌وی ئەو
دادیاره‌ی به‌رپرسی نووسینی دادنامه‌یه، به‌ هه‌موو شیوه‌یه‌ک بگری
به‌ ده‌سته‌وه.

ئینجا پاش ئەوه‌ی بابه‌تی هه‌لبژاردنی سی و شه‌ش ئەندامی
ده‌سته‌ی داوه‌رانی دادگا به‌ تیروپشک کۆتایی هات، لانیکه‌م

دەربارەى سى كەس لە ئەندامان دەسبەجى و راستەوخۆ ئەكەوئتە
خۆى.

بە بۆچوونى مسیۆ دو فریلەر، ئەگەر ماتیلد ئەوەندە جوان
نەبوايە، جەنابى جیگری كاردینال تا چاوپیکەوتنى پینجەم و
شەشەمیش بەو پروونى و راشكاوییه لەگەلى نەئەدوا!

پیلان

کاسټر، ۱۶۷۶، لہ مالیکى خزیك خیمه
 خوشكى خوی كوشتت. ئەم خانە ماخه
 پيشتریش به كيكى كوشتتور.
 جاركى به مزىيه وه پينجسه فرانكى
 ماچو به رويژكاران و له مەرگ په رانە چووچه وه!
 (لاک - گه شتى فه رانسه)

ماتیلد پاش هاتنه دهره وه له كوشكى كاردینال، دهبه جی
 نامه یه كى بو مادام دوفر واک نارد. ترسى نهنگ و پيسوايى بو
 چرکه یه كيش درپونگی نه كرد. داوا و تكای له دوژمنى ئەوینی خوی
 ئەكرد كه له لایه ن جه نابی كاردینال (...) ی مه زنه وه نامه یه ك بو
 مسیو دو فریله ر وه ربگری كه هر هه مووی به خه تی جه نابیان
 بی. ته نانه ت داواى له خودی مادام دوفر واکيش كرد كه به په له
 خوی بگه یه نيته بزانسون. ئەم داوا مه زنه له لایه ن گیانیكى پژد و
 دفره وه نيشانه ی پالە وانیتی بوو.

ماتیلد به پپی پاسپارده و ئاموژگاری فۆكه، لایه نی پاریزكردنی
 راگرتبوو و سه باره ت به كاره كانی خوی هیچی به ژوولیه ن نه وتبوو.
 هاتنی خوی به ئەندازه ی پپویست هه ژانده بووی و پپویست به وتنی
 ئەم شتانه نه بوو. ژوولیه ن كه له ئاستانه ی مه رگدا، مروثیكى لی
 دهرچووبوو پاكتر و راستگوتر له هه موو خوله كانی ژیا نی خوی،
 جگه له وه ی هه سته ی په شیمانی به رامبه ر به جه نابی دولامول هه بوو،

سه بارهت به ماتیلدیش په شیمان بوو.

به خوئی ئهوت: «سهیره! هه ندیچار له لایه وه ته نانهت تووشی بیرگرژی و خه مۆکیش ئه بم. ئه و ئابروی خوئی له بهر من بردووه و منیش ئاوه ها پاداشتی ئه ده مه وه؟ نه کا بووبیتم به مروقتیکی به دکار! له خولی بهرزه فپیم، ئه م پرسیاره زور به خووه خه ریکی نه ئه کرد، ئه و پوژانه شکست و ناکامی ته نها مایه ی نه نگ و پرسیوایی بوو.» دلّه پراوکه ی دهروونی له ته نیشت ماتیلده وه، زیاتر له م پراوکه یه مسۆگەر و ئاشکرا بوو، که له و کاته دا، سه یرترین و شیتانه ترین ئه وینی له دلیدا ئه هه ژاند و جگه له و گیانه ختکردنه نه بینزاو و نه بیسراوه ی ئه یویست له پیناوی ژوولیه ن دا بیکات، له هیچی تر نه ئه دوا.

له و هه سته ی که شانازی پیوه ئه کرد و به سه ر هه موو خودبینیه کانی دا زال ببوو، ئه وه نده هه ژابوو که ئه یویست هه ر خوله کیککی ژیانی که تیئه په ری، کاریکی ناوازه ی مه زن ئه نجام بدات. گفتوگۆی دوورودریژی له گه ل ژوولیه ن پر بوو له سه یرترین و زیانه خرۆترین نه خشه و پلان. به نده وانه کان که پاداشتی باشیان لیوه ره ئه گرت، ده سه لاتی زیندانیان دابوو به ده ستیه وه. بیری ماتیلد به وه وه به ند نه کرابوو که له ناو و ئابرووی خوئی بپرنگیته وه، به لکو په روای ئه وه ی نه بوو که هه موو کۆمه لیش له بار و داره تی خوئی ئاگادار بکاته وه. بۆ پارانه وه له پیناوی ژوولیه ن دا، چۆک دادان له به رامبه ر فاتیوونی تیژپه وی شا و ناچار کردنی شانزاده که به زه یی پیاپیته وه و هه زار جار له بن سمی ئه سپان دا وردوخاش بوون، یه کیک له و که مترین ئه ندیشه شیتانه یه بوو که ئه م مروقه هه ژاو و به وه جه له میشکی خوئی دا پلانی بۆ دانه ژشت. دلنیا بوو که له سایه ی ئه و دۆستانه ی له ده ربار هه یه تی، له یه کیک له به شه ته رخانکراوه کانی پارکی سه ن کلو وه ربگیری.

ژوولیهن خۆی به شیاوی ئەو هەموو لەخۆبوردن و فیداکارییە
نەئەزانی و لە راستیدا لە جەربەزە و پالەوانتیتی ماندوو ببوو!
ئەو هی پۆیستی پێی بوو، خۆشەویستیەکی سادە و بێ پروکەش
و تا رادەیه‌کیش شەرمناوە بوو، لە کاتیکی گێانی دفرە و لەخۆبایی
ماتیلد، بە پێچەوانەیی ئەمە، بۆ ساتتیکیش لە بیرێ خەلک و ئەو هی
خەلکی ئەیلین، خافل نەبوو.

نە ی ئەویست پاش دلداریکە ی زیندوو بێ و لە نیوان هەموو
نیگەرانی و هەموو ترسەکانی دا سەبارەت بە گێانی دلداریکە ی،
تامە زۆرییەکی شاراوی هەبوو کە خەلکی سەبارەت بە رادە ی ئەوین
و بەرزی خۆشەویستی مەزنی کردەوێکانی خۆی، سەرسام بکات.
ژوولیهن لەو هی کە ئەو هەموو جەربەزە ی کاری لە دلی
نەئەکرد، زویر ببوو. ئینجا ئەگەر ئاگای لەو هەموو دیوانە سەریانە ی
ماتیلد ببوایە کە گێانی لەخۆبوردوی فۆکە ی میهرەبانی وەرەز
کردبوو، ئەوسا چی ئەکرد؟

فۆکە زۆر بە دژواری ئەیتوانی پەخنە لە گێانبازی و فیداکاری
ماتیلد بگرێ. چونکە خۆیشی ئامادە بوو دار و نەداری لە
پیناوی ژوولیهن دا ببەخشێ و لە مەزنترین مەترسی لەم پێگە یە دا
نەپرینگیتەو! لەو هەموو زێرە ی ماتیلد تەخشان و پەخشان
ئەکرد، مات و سەرسام ببوو. لە سەرەتا دا، خەرچ کردنی بری و
گەرە، بۆ فۆکە کە وەکو هەموو گوندییە ک بە پێزەو سەیری پارە
ئەکەن، گۆمانی لا دروست کرد.

سەرەنجام پە ی بەو بەرد کە نەخشەکانی مادمازیل دولامۆل زوو
زوو ئەگۆرپین و سوکنایی هات کاتیک کە وشە یەکی بۆ پەخنە گرتن
لەو دارەت و کەسایەتیە دۆزییەو: «ماتیلد حولولیه!» لەم
ئەدگارەو تا وشە ی سەرەپۆ کە گەرەترین جینیو لە شارستان،
یە ک هەنگاو زیاتر نییە.

پوژیک کاتی چوونه دهرهوهی ماتیلد له زیندان، ژولیهن به خوی ئهوت: «زورم لا سهیره که ئهوینیکی ئاوا بههیز، ئهوینیکی که ههوین و مهبهستهکهشی خوم و خوشهویستهکهی بو منه، توژیکیش کارم تیناکا و نامهژینی! دوو مانگ بهر له مه من ئهوم ئهپهرهست. له پهرتووکیکدا خویندمهوه کاتیک که مهرگ نزیک ئهبیتهوه، هۆگری مروّف بو ههموو شت کهم ئهبیتهوه. بهلام زور سامناکه مروّف پهی بهوه بیات که بی نمک بووه و نهتوانی پرفتاری خوی بگوری. که وا بوو من بوونهوهریکی لهخو پاریم!» ئینجا سووکترین توانج و پهخنهی بهسهرخوی دا دئهباراند.

بهزرهفری له دلیدا مردبوو و ئهوینیکی تر له بن ژیلهمویهوه سهری ههلیناوو و ناوی نابوو پهشیمانی له کوشتنی خاتوو دورینال.

له راستیدا شیخانه سهوداسهری ئهه ژنه بوو. کاتیک که تهنهائی تهنه بوو و لهوه نهئترسا پرشتهی ئهنیشهی بیچری، تامهزرویهکی سهیر سهرتاپای گیانی ئهه به دهست بیرهوهری ئهه سهردهمهی بهختهوهری که له پوژانی پابوردوو له قییر یان له قیژی تیپهپاندبوو. کهمترین پروداوهکانی ئهه پوژانه که زور به خیرایی تیپهپیوون، له یادی دا تازهیی و کیشهریکی بیۆنهی ههبوو. ههرگیز نهئهکهوتهوه بیرری سهرکهوتنهکانی خوی له پاریس. له سهرکهوتنه ماندوو ببوو.

ئیرهیی ماتیلد تارادهیهک ههستی بهم دارهتانه کرد که به خیرایی بههیز ئههبوو. به ئاشکرا ئهییینی که ئهه بی بهرهنگاری خولیا ی تهنهائی بیتهوه. ههنیچار ناوی خاتوو دورینالی به ترسهوه ئههینا و ئهییینی که تهز به گیانی ژولیهن دا ئهه. لهوه بهدوا ئهوینی ئیتر سنووری نههبوو.

لهوهپهری پاکی و پروادا به خوی ئهوت: «ئهگهر ئهه بمری، من

له پاش ئه و ئه مرم. هۆله كانى پاریس له بینینی کچیک له پله و پایه یی
 مندا که تا ئه و رادهیه، دلداره مه حکووم به مهرگه که ی خوی
 ئه په رستی، چی ئه لاین؟ بو بینینی ئه و جوره خۆشه و یستییه ئه بی
 سه ریک له رۆژگاری پالئه وانان بدری: ئه م جوره ئه وینانه بوون
 که دلله كانی سه ده ی شارلی نوه م و هانری سیه میان خستبووه
 سه ر زمانان!»

کاتی که له جهنگه ی دژوارترین هه لچوونه كاندا، سه ری
 ژوولیه نی ئه گۆشی به سینگا، به ترسه وه به خوی ئه وت: «چی؟
 ئه م سه ره سه رداره ئه بی له له شی جیا بکریته وه؟» ئاگریکی
 تیکه لاه به شادمانی ئه یقرچاند و ئه یوت:

— زور چاکه! لیوه كانی منیش ئه م قژه جوانه ماچ ئه کات،
 هیشتا بیست و چوار کاتژمیر تینه په ریوه، سارد ئه بیته وه.

بیره وه ریبه كانی ئه م خوله کانه و چه زی ترسناک، گیانی ئه وی
 له ئابلۆقه یه کی ناچاریی دا ئه گۆشی. ئه ندیشه ی خۆکوشتن که
 ئه و هه مووه بیرى به خۆیه وه خه ریک کردوه و تا ئیسته ئه وه نده
 له گیانی دفره ی دوور بووه، دزه ئه کاته ناوییه وه و ئه بی به
 فه رمانپه وای په های رۆح و هه ناوی. ماتیلد سه ره برزانه به خوی
 ئه وت: «نا، خوینی باپیرانم ته نها تۆزیکیش ته ورژمی خوی له
 جه سته ی مندا له ده ست نه داوه!»

دلداره که ی رۆژیک پییوت:

— داوای به خششیکم لیت هه یه. مناله که تان له قیریر بدن به
 دایه ن. خاتوو دورینال چاودییری دایه نه که ئه کات!

— ئه م قسه یه ی له ده می تۆ دیته ده ره وه، زور دلته زینه.

ئینجا رهنگ به پرویه وه نه ما.

ژوولیه ن له زینده خه و نه كانی خوی هاته ده ره وه و توند له
 ئامیزی گرت و هاواری کرد:

— تو راست ئەكەیت و من ھەزار جار داوای لیبوردن ئەكەم.
پاش ئەوھى فرمیسكەكانى سړیپیهو، گەپرایهوه سەر
ئەندیشهكەى خۆى. بەلام ئەمجار بە پسپۆریپیهكى زیاترەوه بوى
چوو. ئاراستهى گفتوگۆى برد بو فەلسەفەیهكى تیکەل بە دلتهنگى.
باسى ئایندهیهكى کرد که خەریک بوو بە پرووى ئەودا دابخرى.

— ھاوړپى ئازیزم، ئەبى دان بەودا بنیین که ئەوین و
خۆشهویستی له پروداوهكانى ژيانه. بەلام ئەمە تەنها له مرۆڅى
بەرزتردا ئەبیینى. مەرگى کورپهكەى من له پروانگەى دەعیهى
بنهمالهى ئیوهوه بە بهختهوهرى دائەنرى و ئەم دیاردهیه له چاوى
بندهستان شاراوہ نابى. ئەم پۆلهى نەنگ و پيسوايى جگه له
گوینەدان و ھەلاواردن بەشى نابى. هیوادارم که تو پوژیک له
پوژان که نامەوى پیکهوتەكەى بلیم، گوئى له پاسپاردهى من
پابگرى و شووبكەى بە مارکیز دو کرۆزنووا.

— چى؟ له پاش پيسوايى؟

— ريسوايى له كوئى ئەتوانى ناوى تو بزپىنى. تو بە بیوهژن
دائەنرییت و ئەویش بیوهى شیتە پیاویک، ھەر ئەمەندە! بو دورتر
ئەچم: لەبەر ئەوھى که ئەنگیزهى تاوانهكەى من پارە نەبووه،
ئەم تاوانه توژیکیش ناییتە مایهى نەنگ و بى پرومەت بوونى
من. پەنگە تا ئەو کاتە فەیلەسووفىكى قانونزان بتوانى میشىكى
ئاخراوى خەلكى سەردەمەكەى خۆى بەرەو ھەلوەشاندهوھى
بپىارى كوشتن ئاراسته بكات. ئەوسا، دەنگىكى دوستانه بو نمونە
و ھا ئەلیت: «گوئى پابگره، شووى یهكەمى مادمازیل دولامول
شیتۆكەیهك بوو بەلام دپ و بەدكار نەبوو. گەوجیتى بوو ئەویست
ئەم سەرە له لەشى جیا بکریتهوه... له و کاتەدا یادى من توژیکیش
ناییتە مایهى پيسوايى. لانیكەم پاش ماوهیهك پلهوپایهى تو له
ناو كۆمەلدا، سامان و پیز و ئەگەر دەر فەتم بەدى، بلیمەتى تو

هه‌لێک به‌دی ئه‌هینێ که مارکیز دو کرۆزنووا که بووه به شووتان، کارێک بکات که تاک و ته‌نها ناتوانێ بیکات. ئه‌و جگه له ناوبانگی بنه‌ماله و جهره‌زه هه‌چی تری نییه و ئه‌م ئه‌دگارانه که له سالی ۱۷۲۹دا به واتای کارامه‌یی مرۆف بوون، ئیسته، سه‌ده‌یه‌ک پاش ئه‌و ریکه‌وته، پچه‌وانه‌ی دابی ئاساییه و جگه له خۆگیککردنه‌وه به هه‌چ ناژمیردری. شتی تریش هه‌یه که ئه‌توانی به هۆیه بیی به سه‌رتۆپی لاوانی فه‌رانسه.

تۆ ئه‌توانی پشتیوانیه‌کی پته‌و و سه‌رکه‌شانه پێشکه‌ش به‌و پارته رامیاریه به‌کی که می‌رده‌که‌ت ئه‌ندامی. تۆ ره‌نگه بیی به «شیفرۆز»^(۱۸۰) و «لانگۆفیل»^(۱۸۱) راپه‌رینی «فرۆند»^(۱۸۲). به‌لام ئه‌و رۆژه، نازهنینه‌که‌م، ئه‌م که فوکوله ئاسمانیه‌ی به‌م جوړه ئه‌تگه‌شینیته‌وه، تۆزێ دامرکاوته‌وه.

پاش زۆر رسته‌ی تریش که وه‌کو پێشه‌کی باسی کرد، وتی:
— رینگه‌م بده با بلیم پانزه سالی تر، ئه‌و ئه‌وین و خوشه‌ویستییه‌ی به‌رامبه‌ر به‌ من هه‌ته، به شیتییه‌کی شیایوی لیبورن، به‌لام هه‌ر چۆنیک بی به شیتی ئه‌زانی...

له‌پر قسه‌کانی خۆی بری و چوویه‌وه بۆ ناو زینده‌خه‌ونه‌کانی. جاریکی تر خۆی له به‌رامبه‌ر ئه‌ندیشه‌یه‌کدا ئه‌بینی که به‌ توندی گیانی ماتیلدی بریندار ئه‌کرد: «پانزه سالی تر خاتوو دورینال کورپه‌که‌ی من ئه‌په‌رستی و تۆ له بیرت بردۆته‌وه!»

۱۸۰ - شیفرۆز: Madame de Chevreuse که ناوی خۆی Marie de Rohan ه، ژاننامه‌ی پره له ئه‌وین و پیلان.

۱۸۱ - لانگۆفیل: Longuevilles سازاده‌ی تیکۆشه‌ر، له سه‌رکرده‌کانی ئاریستوکراتی راپه‌رینی فرۆند.

۱۸۲ - فرۆند: Fronde راپه‌رینی سالانی منالی لویی چوارده، ۱۶۴۸-۱۶۵۳ له نیوان ئۆپۆزیسیۆنی بورژوا و ئاریستوکراته‌کانی فه‌رانسه‌دا دژی پاشایه‌تی سه‌ره‌رۆ.

ناسووده یی

چونکه ئه وینا مایوانه بووه، ئه مرۆ ژیره!
فهیله سسوفه که ی جگه له مام نابینی،
به ره گه ی راوینت چه نه به ره سسکه.
ئه و چاوانه بو ئه وه ناشن له هه ناوی ئه وین تیجگات!
(خاتوو قون گوته)

رشته ی ئه م گفتوگۆیه له ئه نجامی لیکۆلینه وه یه کدا پچرا که
راویژ له گه ل پاریزه ره که ی به داوه بوو. ئه م خوله کانه، تالترین
و ناخۆشترین ساته کانی ژیا نی که سیک بوو که ژیا نی پر بوو له
لاساری و خه ونی شیرین.

ژولیه ن به لیکۆله ر و به پاریزه ره که ی وت:

—تاوانی کوشتن پرووی داوه و ئه ویش کوشتنی به بهرنامه.

پاشان پیکه نی و وتی:

—زۆر به داخه وم به پڕیزان، به لام به م شیوه یه له سه ره ئیشه ی

ئیوه ش که م ئه بیته وه.

ژولیه ن پاش پزگار بوون له ده ست ئه م جووته، به خۆی

وت:

—جگه له م شتانه ش، وا پیئه چی که من دلیرم و به پرواله ت

له م دووانه ش دلیرترم. ئه م دوپله ی که پایانیکی شوومی ئه بی

و من جگه له و پۆژه، بیرى لیناکه مه وه، ئه مانه وه کو کاریکی

شهیتانی و گوره‌ترین ترس و توقان ناوی ئه‌هینن.

ژوولیه‌ن له فهلسه‌فه رستن بۆ خۆی به‌رده‌وام بوو: «هۆکه‌شی ئه‌وه‌یه که من پۆژه‌په‌شی گه‌وره‌ترم له ژیا‌نی خۆمدا بینویه. له خولی گه‌شتی یه‌که‌مم بۆ ستراسپۆرگ که پیم وا بوو ماتیلد فرپی داوم، زۆر زیاتر هه‌ستم ئازاری ئه‌چه‌شت. باشه چۆن بلیم به‌و هه‌مووه‌ چه‌ز و وازه‌وه به‌ دوا‌ی ئه‌م خۆشه‌ویستییه‌ پاکه‌وه‌ بووم که ئه‌م‌رۆ ته‌نها تو‌زیکیش له‌ دلم کاریگه‌ر نییه؟! راستییه‌که‌ی ئه‌و به‌خته‌وه‌رییه‌ی که له‌ ته‌نهایی خۆمدا هه‌مه، زۆرت‌ره له‌ و کاته‌یه که ئه‌م کیژه‌ نازه‌نینه، یاری ئه‌و ته‌نهاییه‌م بێ!»

پاریزه‌ر که لایه‌نگری پرسیا و فورمالیته‌ بوو، ئه‌وی به‌ شیت ئه‌زانی و وه‌کو جه‌ماوهر پییوا بوو، له‌ ئه‌نجامی ئیره‌یی‌دا ده‌ستی داوه‌ته‌ ده‌مانچه‌ و ته‌قه‌ی کردووه. پۆژیک ده‌ستی له‌ خۆی داشۆرد و دای به‌ گویی ژوولیه‌ن‌دا که ئه‌م سه‌ره‌برده‌یه، راست بێ یان درۆ، که‌ره‌سه‌یه‌کی زۆر باش و به‌هێزه‌ بۆ داکۆکی کردن. به‌لام تاوانبار ده‌سه‌به‌جی وه‌ک فیشه‌که‌ شیت ته‌قییه‌وه.

ژوولیه‌ن که له‌ توورپه‌یی‌دا ئه‌ینه‌راند، وتی:

— جه‌ناب، سویندت ئه‌ده‌م به‌ گیانی خۆت، له‌بیرت بێ جاریکی تر ئه‌م درۆ نه‌نگینه‌ لای من دوپات مه‌که‌ره‌وه.

پاریزه‌ری به‌پاریز، بۆ ساتیک ترسا نه‌کا ژوولیه‌ن بیکوژی. ژوولیه‌ن خه‌ریکی ئاماده‌کردنی ده‌قی داکۆکییه‌که‌ی خۆی بوو، چونکه‌ چرکه‌ساتی دیاریکردنی چاره‌نووس به‌ خیرایی نزیک ئه‌بوویه‌وه. بزاسۆن و هه‌موو مه‌لبه‌نده‌که‌ جگه‌ له‌م قه‌به‌ به‌ هه‌راوه‌ریا‌یه‌ باسی هه‌یچی تری نه‌ئه‌کرد. ژوولیه‌ن ئاگای له‌م هه‌وا‌له‌ نه‌بوو. داوا‌ی کردبوو هه‌رگیز باسی ئه‌م لایه‌نه‌ی له‌ لانه‌که‌ن. ئه‌و پۆژه‌ کاتیک که‌ فۆکه‌ و ماتیلد ویستبوویان هه‌ندی له‌و ده‌نگۆیا‌نه‌ی بۆ بگێر‌نه‌وه‌ که له‌ لایان مایه‌ی ئومید بوو، ژوولیه‌ن

هەر له سهرهتاوه ږيگه‌ی پيگرتييون.

— ليمگه‌ږين با ئه‌م ژيانه دلخوازه‌ی خوم بژيم. ئه‌و سه‌رقالييه
بچووک و ئه‌و دريژداد ږيپيانه‌ی ئيوه سه‌بارت به راستييه‌کانی
ژيان ئازارم ئه‌دا و له‌و به‌هه‌شته‌ی که تيبدام ئه‌مباته ده‌ره‌وه.
ئه‌بئ به جواترين شيوه‌ی گونجاو به‌ره‌و مه‌رگ بچم؛ من نامه‌وي
جگه له شيوه و شيوازی خوم بير له مه‌رگ بکه‌مه‌وه.
من چيم داوه له گوته‌ی خه‌لکی؟ په‌يوه‌ندی من و ئه‌وان
له‌پر ئه‌چپري. تکايه باسی ئه‌وانم بو مه‌که‌ن. بينيني به‌ناچاری
پوخساری دادوهر و پاريزه‌ره‌که‌م به‌سه.

به خوی ئه‌وت: «وا دياره چاره‌نووسم مردن بي له دنياي
فرۆشه و زينده‌خه‌ون‌دا. ئه‌بي ئه‌وه قبول بکه‌م مروقيکی بي‌ناوی
وه‌ک من، که دلنبايه تا پانزه‌ ږوژی تر له بيري هه‌مووان ئه‌چيته‌وه،
زور گه‌وجه ئه‌گه‌ر بيکات به‌قه‌شمه‌ری.»

«سه‌ره‌رای ئه‌مه‌ش سه‌ير له‌وه‌دايه که من کاتيک هه‌ستم به
هونه‌ری چيژوه‌رگرتن له ژيان کردووه که کوټاييه‌که‌ی ئه‌وه‌نده به
نزيک ئه‌بينم!»

ئه‌م دواين ږوژانه‌ی ژيانی له بانيجه‌ ته‌نگه‌به‌ره‌که‌ی سه‌ره‌وه‌ی
بورجه‌که پياسه‌ی ئه‌کرد و چرووتی زور گرانبايی ئه‌کيشا که
ماتيلد ته‌ته‌ری تايبه‌تی نارډبوو له هوله‌نده‌وه بوی هيټابوو. به‌لام
قه‌ت پيی وا نه‌بوو هه‌موو دووربينه‌کانی ناوشار چاوه‌روانی ئه‌وه‌ن
که له بانيجه‌ی بورجه‌که ده‌رکه‌وي. بيري له فيرژي بوو. هارگيز
باسی خاتوو دورينالی له‌گه‌ل فوکه نه‌ئه‌کرد. به‌لام ئه‌م هاوپر
دلسوزه دوو سئ جار ئه‌وه‌ی پي وتبوو که خاتوو دورينال خه‌ريکه
چاک ئه‌بيته‌وه و زايه‌له‌ی ئه‌م هه‌واله له‌ناو دليا په‌نگی خوارده‌وه.
کاتيک که گيانی ژووليه‌ن سه‌رتاپا و که‌م تا زور به‌به‌رده‌وامی
له دنياي بير و ئه‌نديشه‌دا ئه‌فري، ماتيلد وه‌ک شايسته‌ی هه‌موو

دلّیکی ئاریستۆکراتی له گه‌ل ڤاستی خه‌ریک بوو. ئه‌نجامه‌که‌ی ئه‌وه بوو که نامه‌گۆڤرینه‌وه‌ی مادام دوفرواک و مسیۆ دو فریله‌ری گه‌یانده‌بوویه ئاستیک له دۆستایه‌تی، که باس له پله‌ی بالای سه‌رۆکی کاردینال نشین هاتبوویه ئاراوه.

کاردینالی به‌ڤیزی به‌رپرسی به‌شینه‌وه‌ی داهاتی کلیسا، ده‌رکه‌ناری نامه‌یه‌ک بو برازاکه‌ی نووسیوی: «ئهم سوڤیله ڤه‌به‌نه، گه‌نجیکی گه‌وج و شیتۆکه‌یه. هیوادارم بۆمانی بگۆڤرینه‌وه.» مسیۆ دو فریله‌ر به‌ بینینی ئهم دڤرانه‌ی وای لڤهات وه‌ک بلیی بوورابیتته‌وه. گومانی له‌وه‌دا نه‌ما که ژوولیه‌ن به‌رئه‌بی!

ڤۆژیک به‌ر له تیروپشکی هه‌لبژاردنی سی و شه‌ش ئه‌ندامی ده‌سته‌ی داوه‌ران، ئاوه‌های به‌ ماتیلد وت:

—ئه‌گه‌ر ئهم قانونه‌ ژاکوڤونیه‌ نه‌بوایه‌ که ناچارمان ئه‌کات ژماره‌یه‌کی زۆر وه‌کو ده‌سته‌ی داوه‌ران هه‌لبژیرین و له ڤاستیدا جگه‌ له بیده‌سه‌لآت کردنی که‌سانی پاکنه‌ژاد هیچ مه‌به‌ستیکی تری نییه‌، من ده‌سته‌به‌ری بڤیاری دادگام ئه‌کرد و که‌ره‌سه‌ی بڤیاری بیتاوانی قه‌شه «ن» م دابین ئه‌کرد.

به‌یانی ئه‌و ڤۆژه مسیۆ دو فریله‌ر له ناو ئه‌و ناوانه‌دا له سنۆقه‌که‌ هاتبوونه‌ ده‌روه‌ ناوی پینچ که‌س له ئه‌ندامانی لیژنه‌ی نه‌ینی بزانسۆن و له بیگانه‌کانی شاریش مسیۆ فالینۆ و مسیۆ دومارۆ و مسیۆ دوشوله‌نی بینی. به‌ماتیلدی وت:

—له هه‌موو زیاتر من ده‌سته‌به‌ری ئهم هه‌شت ئه‌ندامه‌ی ده‌سته‌ی داوه‌ران ئه‌که‌م. پینچ که‌سی یه‌که‌م خۆم لییان ئه‌خوڤم. فالینۆ پیاوی خۆمه‌ و مارۆ منه‌تبارمه‌ و دوشۆله‌ن گه‌مژه‌یه‌که‌ له هه‌موو شت ئه‌ترسی.

ڤۆژنامه‌ لیستی ئه‌ندامانی ده‌سته‌ی داوه‌رانی له هه‌موو مه‌لّه‌نده‌که‌دا بلاو کرده‌وه. خاتوو دورینال، سه‌ره‌ڤای ترسی

بۆیڤنەى له مێردەكەى، خۆى ئامادە كرد بەرەو بزانسۆن. تەنھا شتێك كە جەنابى دورینال له ژنەكەى داواكرد ئەوە بوو، كە بۆ خۆدەربازكردن له كێشەى بانگكردن بۆ دادگا وەكو شایەت، له سەر جێگەى نەیهتە خوارەو.

شارەوانى پېشووێ قیریر بە ژنەكەى وت:

—تۆ ئاگات له دوخی من نییه. من ئیستە، وەك خەلك ئەلین، له دەستەى خۆم دابراوم و چوومەتە پرێزى ئازادىخوازانەو. هیچ گومان لەوهدا نییه كە ئەم قالیئۆ بى چاوپرۆوه و ئەم مسیۆ دو فریلەرە، هەر بریارێك بۆ من نالەبار بى، له دادیار و دادوهران و دەستەى داوهران وەرئەگرن.

خاتوو دورینال، زۆر سادە، له بەرامبەر فەرمانەكانى مێردەكەى دا سەرى دانەواند. بە خۆى وت: «ئەگەر بچم بۆ دادگا پەنگە وا بزائن ئەمەوى تۆلە بكەمەو.»

بەلام سەرەپرای ئەو بەلینانەى كە بە مێردەكەى و بە رازدارەكەى داووبو سەبارەت بە خۆپارێزى، هەر ئەوئەندەى گەیشتە بزانسۆن، بە دەستى خۆى ئەم نامەیهى بۆ هەر سى و شەش ئەندامى دەستەى داوهران نووسى:

جەناب، من رۆژى داداگەبیکردن له دادگا نابم. بۆ ئەوێ پەنگە بوونم بۆ مسیۆ سۆرێل نالەبار بى. من لەم دنیاىدا له یەك ئارەزوو زیاترم نییه و ئەو ئارەزووش كە زۆر لاه مەبەستە، رزگارى ئەو! نابى هیچ گومانمان لەوهدا هەبى ئەگەر مەرۆفێكى بێتاوان لەبەر من بەرەو مەرگ بېرى، ماوێ ژيانى من پر ئەبى له ژهەر و ژان و دلتیا بن كە ماوێكەى كورت ئەبیتەو. ئێوه پۆن ئەتوانن بریارى مەرگى ئەو بەدەن له كاتیكا من زیندوو! نەفیر، كۆمەل بۆى

نییه گیانی هیچکس له و دربگری و له هه مووان زیتیش
 مروقیکی وهکو ژوولیهن سوژیل. له شاری قیژیر هه موو
 نه زانن که نه و هه ندی بار تووشی گرگاشه و په ریشتانی
 نه بچ. له بهر نه وهی نه به به وانه ره نه به دوژمنی به هیژی
 هه به. به لاه کییه که ته نانت له نیوان دوژمنه کانیش دا،
 که له ژماره به دهرن، بتوانی نکولی له به هره و توانای
 شایانی په سن و زانای قوولی نه و بکهن. به ناب، نه و
 که سهی دادگای نه کهن، مروقیکی ره مه کی نییه. بو
 ماوهی هه ژده مانگ هه هه موومان به پیاوکی پیروژ و
 زانا و کو شامان ناسیوه. به لاه هه موو سالیکی دوو سی بار
 تووشی گرگاشه ی مافولان بووه و تا قوئاغی دیوانه بوون
 بردوو به تی. هه موو شاری قیژیر، هه موو دراوسیکانی نییه
 له قیژی، نه و ناو په ی که وه رزه جوانه کانی سال نه پین بو
 نه وئی، هه موو بنه ماله ی من و فودی به نابی فهراندار،
 پاک کی که وینه ی نه سه لمینن.

نه مروقه هه موو ئینمیلی له به ره. مه گه نه کزی
 کافرک ساله ها فوی ماندوو بکات بو له بهر کردنی
 په رتووی پیروژ؟! کوره کانم شانازی پیشکه شکردنی نه
 نامه یان به به ریژتان هه به. منالن. به ناب، فهرانموون له و
 منالان به پیرسن، سه بارهت به به به وانه هه ژاره ی که هه موو
 نه و لایه نانه ی بو سه لماندنی بیتوانی نه و پیویسته، به
 نیوه نه لین بو نه وهی بزنان بریاری تاوانبار په نده بی
 به زه بیانه به. به مکاره تان نه ک هه ر توله نه که نه وه،
 به لکو منیش نه کوژن!

دوژمنانی نه و له به رامبه ر نه و راستیانه دا چ
 به لگه په کیان هه به؟ برینیک که به ره نه جامی په کیکی له و

چرکەساتانەى گەرگاشە بوو و منالەکانیشم ئەو دارەتەیان
 لە مامۆستاکیاندا بینیون، ئەوەندە سووک و بێ مەترسییە
 کە هیشتا دوو مانگ نەبوو تەوانیوەمە سواری فایتوون بێم
 و لە قێریرەوێ بێم بۆ بزانسۆن. مەناب، ئەگەر بزنج کە
 سەبارەت بە رزگاربوونی ئەم مەزۆفە بێتوانە لە بێبەزەیی
 بوونی قانون، تۆزکالێک دوودلن، لە سەر بێگە — کە
 تەنها بە فەرمانی شوووەکەم لە سەری راگیراوم — دێمە
 فوارەو و فۆم ئەفەم بەسەر پاتاندا.

مەناب، راپیگەیهنن کە بە ئەنقەست نەبوو و
 مسۆگەر نییە، تا لە لۆمەى ویژدان و پەشیمانی رژاندنی
 فوئنی بێتوانیک، فۆتان بپاریزن. هتد... هتد...

دادگایی

ولایت جو ماوہیہ کی ماوورودرپٹ تھم ماادگاییہ ناوازیہی
 لہبیر تھمیں۔ ہزی جہ ماوہر جو تاواخبار گہبشتتجووہ
 لوککہ؛ لہبہر تھوہی تاواخہ کھی سہر سمامکمر
 جو، بہلام زور بیجہ زہییاخہ نہجوو۔ تھگہرپش
 جواہیہ، کاریگہر نہجوو، چونکہ تھم
 جہواخہ تھوہنہ قوز جوو! جہختی جہری
 زور جہرہو ماچوون تھچوو، جو جہ پھرپش جوون۔
 تھان لہ پیاوانی تھتھنایان تھپرہسی: تھیکوژن یان نا؟
 چاوہرپی وہلام، رھنگی روضسارچان وکوگہچ وا جوو!
 (سہنت بوٹ) (۱۸۳)

سہرہنجام، تھو پوژہی کہ تھوہندہ مایہی ترسی خاتوو
 دورینال و ماتیلد بوو، گہیشٹ۔
 پروالہتی سہیری شار ترسہکہیانی دوو قات تھکرد و تہنانت
 لہ سہر دلّی خوړاگر و تازای فوکہش کاریگہر ببوو۔ ہہموو
 خہلکی مہلبہندہکہ بو بینینی تھم دادگاییہ تھفسانہییہ ہاتبوون بو
 شاری بزانسون۔
 چہند پوژ بوو کہ تھتر جیگہ لہ ہوتیلہکان دا نہمابوو۔ لیشاوی

۱۸۳ - سہنت بیف: Charles Sainte-Beuve ویزہوان رھخنہگر (۱۸۰۴-۱۸۶۹)
 رھخنہگری ویزہیی فہرانسہیی۔

پسوللهی چوونه ژوورهوه بهرهو سهروکی کوږی دادگا بهرپوه بوو. هر هه موو ژنانی شار ئه یانویست لهو دادگاییه دا به شداری بکه ن. به دهنگی بهرز وینهی ژوولیه نیان له شه قامه کان دا ئه فروشت و هتد... هتد...

ماتیلد ئه و نامه ی که هه مووی به خه تی جه نابی کار دینال (... بوو، بو ئه م دواین ساته پراگرتیوو. ئه م کار دیناله مه زنه که کارگڤری کلیسای فه پانسه بوو و کار دینالی دروست ئه کرد، به گهره یی خو ی داوای بهردانی ژوولیه نی کردبوو. پوژی بهر له دادگایی، ماتیلد ئه م نامه یه ی برد بو خزمه تی جیگری به ده سه لاتی کار دینال.

له کو تایی چاویکه و تنه که دا که ماتیلد به چاوی پر له فرمیسه که وه ئه چوویه دهره وه، مسیو دو فریلر که سه ره نجام دهستی له پاریز کردنی رامیارانه ی خو ی هه لگرتیوو و تا راده یه ک هه ژابوو، وتی:

— من دهسته بهری بریاری دهسته ی داوهران ئه که م. له م دوانزه که سه ی که پراگه یشتن به راستی و په وایی ئه م تاوانه به دۆسه ته که ی تو و له هه موو گرنگتر، لیکو لینه وه دهر باره ی ئه نقه ست بوون یان نه بوونی هه ول ی کوشتن له ئه ستویانه، شه شیان راسته وخو مروقی خو من. منیش راسته وخو به م که سانه م وتوو که بوونی من به کار دینال به ستراوه به بریاری ئه وانه وه. بارون قالینو که خو م کردوومه به شاره وانی قیریر، ده سه لاتی دووانه که ی شاری خو یان واته مسیو دوموارو و مسیو دوشوله ن وا به دهستییه وه. له راستیدا، به داخه وه چاره نووس دوو که سی پیداوین که زور بیرخوار و به دپن دارن. به لام ئه م دوو که سه، سه ره پای توند په وی له ئازاد یخوازی، له کاتی گرنگ دا، گو ی له قسه ی من ئه گرن. جا منیش به جو ریک تیمگه یاندوون وه کو مسیو قالینو دهنگ بدن.

وهك بزائم نهفهري شهشه می دهستهی داوهران که کارگه داریکی دهوله مهند و ئازادیکواری فره وئژه، له بنهوه ئهیهوی بیی به به لئینداری وهزارهتی جهنگ و دیاره نایهوی من برهنجینی. منیش له ریگه یه کیکه وه په یامم بو ناردووه که دوا قسه می ئه بی له ده می مسیو قالینووه بیسی!

ماتیلد به شپرزهی پرسی:

—ئه ی ئه م قالینوویه خو ی کییه؟

—ئه گهر بتناسیایه هیچ گومانته له سه رکه وتنی خو ماندا نه ئه بوو. وتاریژیکی بویر و چه قاوه سوو و تونده که بو سه رکر دایه تی گه و جان دروستکراوه. سالی ۱۸۱۴، قالینوی له هه ژاری و نه داری رزگاری کرد و منیش ئه مه وی بیکه م به پاریزگار! پیاویکه ئه گهر ئه نامانی تری دهستهی داوهران به خواستی ئه و دهنگ نه دن، لی ئه وه شیته وه ده ستیان لی به رز بکاته وه.

ماتیلد توژیک سوکنایی هات.

ئه و شه وه مشتومر یکی تر چاوه ری ئه کردن. ژولیه ن بو به رگری له دریزبوونه وه ی ئه و کیسه ناله باره ی ئه نجامه که ی ئه زانی، هه ولیدا سه ری قسه بگری به دهسته وه.

به ماتیلدی وت:

—پاریزه ره که م قسه ئه کات و به س. من زیاتر له وه ی که پیویست بی وام له بهر چاوی دوژمنه کانمدا. ئه م گوندییانه له و پیشکه وتنه خیرایه ی له سایه ی تووه کردوومه، زور په نجاون و پروات هه بی تاقه که سیکیش نادوژیته وه ئاره زوی بریاری مه رگی منی نه بی؛ هه رچه ند کاتی بردن بو بن سیداره وه کو گه مژده یه ک فرمیسک بریژی.

ماتیلد وه لامی دایه وه:

—ئاره زویان بینینی تویه به کزی و سه رشوپی، ئه وه زور

راسته. به لّام من ئەم كه سانه به بئ به زهیی نازانم. بوونی من له بزاسۆن و دیمه نی خه م و ئازاری من، خولیا یه کی له دلّی ژنان دا بزواندوووه. پوخساری كه شخه ی تۆش ئەو به شه كه ی تری جییه جئ ئەكات. ئەگه ر یه ك وشه له به رامبه ر دادوهران دا قسه بكه ی، هه موو بیسه ران ئەبن به لایه نگرته ...

شتی تری له م بابته زۆر وترا.

به یانی، كاتژمیر نو، كاتیک كه ژوولیه ن بۆ چون بۆ ته لاری دادگا له زیندانه كه ی هاته خواره وه، زۆری ئاپۆره له حه وشه به ئەندازه یه ك بوو كه جه نده رمه كان به زۆر شه قامیكیان به ناو حه شاماته كه دا كرده وه. ژوولیه ن باش خه وتبوو. زۆر هیور و ئاسووده بوو و به به زه بیه کی فه یله سووفانه وه ئەپروانییه ئەو جه ماوهره گه مار و پنتیه ی كه ئاماده بوون زۆر به سانایی چه پله بۆ پرپاری كوشتنی لییده ن. كاتیک كه زیاتر له چاره كێك له ناو حه شاماته كه دا پراگیرا و ناچار ددانی به وه دا نا كه بوونی سۆزێکی میهره بان له دلّی ئەو خه لكه دا به دی ئەهینئ، زۆر لای سه یر بوو. تاقه یه ك قسه ی ناشیرینی به رگوئ نه كه وت و به خوئ وت: «ئەم گوندییانه له وه كه متر به د ئەندیشه ن كه من پیم وا بوو!»

كاتی چون بۆ دادگا له جوانی ته لاره كه سه ری سوور ما. شیوازی گۆتیکی ره سه ن بوو و پیزیک ستوونی بچووك و جوانی به ردینی هه بوو كه له وپه ری وردبینی دا تاشرابوون. وای زانی له ئینگلیزه!

به لّام ئەوه نده ی نه برد سه رنجی له سه ر دوانزه تا پانزه ژنی جوان گرسایه وه كه به رامبه ر به كورسی تاوانبار، سیّ بالکۆنیان له سه ر سه ری دادوهران و ده سته ی داوهران پركردبوویه وه. كاتیک كه وه رگه پرا به ره و خه لكه كه، هه یوانیکی نیوبازنه ی بینی ئەپروانی به سه ر ته ختایی ناو داگادا و ته ژنی ژن بوو. زۆر به یان گه نج بوون

و زور شه‌نگ هاتنه پيش چاوی. چاوه‌کانیان ئه‌بريسکايه‌وه و پر له تامه‌زرۆی بوون. له شوينه‌کانی تری ناو هۆله‌که‌دا، ژماره‌یه‌کی یه‌کجار زور دانیشتیوون. له‌به‌ر ده‌رگا‌کانی هۆلی دادگا، شه‌ر و لیدان بوو و پاسه‌وانه‌کان نه‌یان ئه‌توانی بیده‌نگی بیاریزن.

کاتی‌کیش که هه‌موو ئه‌و چاوانه‌ی به‌دوای ژوولیه‌ن‌دا ئه‌گه‌ران، ئه‌ویان له کاتی دانیشتن له‌سه‌ر ئه‌و کورسیه‌ی تۆزی به‌رز بوو، بی‌نی، هه‌ستیان به‌بوونی ئه‌و له‌دادگا‌دا کرد و غه‌لبه‌غه‌لێک سازبوو که تیکه‌ل به‌سه‌رسوورمان و میهر و سۆز بوو.

ئه‌و رۆژه وایه‌چوو بیست سا‌ل ته‌مه‌نیه‌تی. زور ساده‌به‌لام به‌ناسکیه‌کی ته‌واوه‌وه جلی له‌به‌ر کردبوو. قژی و ته‌ویلی دل‌پۆین بوو. ماتیلد ویستیووی ئاگای له‌ئارایشته‌که‌ی بی. ره‌نگی تۆزی زیاتر په‌رپیوو. ئه‌وه‌نده‌ی له‌سه‌ر کورسی تاوانبار دانیشتن، له‌هه‌موو لایه‌که‌وه بیسرا: خاویه‌گیان! چه‌نده جوانکیله‌یه!... مناله... ئه‌وه‌ خۆ له‌وینه‌که‌ی جوانتره!

چه‌نده‌رمه‌یه‌ک که له‌ده‌ستی راستیه‌وه بوو، پێیوت:

—ئو شه‌ش ژنه‌ ئه‌بی‌نی له‌و بالکۆنه‌ دانیشتیوون؟

ئو شوینه‌ی چه‌نده‌رمه‌ پيشانی دا، هه‌یوانیکی ته‌نگه‌به‌ری قۆز بوو ئه‌یروانی به‌سه‌ر ته‌ختایی دادگا و شوینی دانیشتنی ده‌سته‌ی داوه‌ران‌دا.

چه‌نده‌رمه‌ وتی:

—ئو ئه‌ونی پارێزگاره. ژنه‌که‌ی ته‌نیشت مادام لامارکیز م...

ئه‌مه‌یان زور تۆی خۆش ئه‌وی. خۆم گویم لیوو له‌گه‌ل دادیار قسه‌ی ئه‌کرد. ژنه‌که‌ی پاش ئه‌ویشه‌وه خاتوو دورقيله.

ژوولیه‌ن ده‌نگی هه‌لینا:

—خاتوو دورقیل!؟

به‌ده‌مییه‌وه ناوچه‌وانی سوور داگیرسا. به‌خۆی وت: «ئهم ژنه

ئەوئەندەى بچیتە دەرهو، نامەیهک بۆ خاتوو دورینال ئەنووسی. «
 ژولیهن ئاگای لەو نەبوو کە خاتوو دورینال لە بزاسۆنە.
 شایهتی شایهتەکان بە خیرایی بيسرا. لە هەمان سەرەتاو
 کە دادنامە لە لایەن دادپارەووە خوینرايهو، فرمیسک بە چاوی
 دوان لە ژنانی بالکۆنی تەنگەبەری پووبەپووی ژولیهن دا داباریه
 خوارهوه. ژولیهن بیرى کردهوه: «خاتوو دورقیل وا بە ئاسانی
 ناکه ویتە بن کاریگەری. هەرچەند بینی پەنگی بە تەواوتی سوور
 هەلگەپاوه.»

دادپار بە فەرانسەیهکی زۆر خراپ سەبارەت بە دڕندەیی
 تاوانپار لە ئەنجامدانی تاوانەکاندا ئەدوا. ژولیهن بینی پووالەتی
 هەقلاانی خاتوو دورقیل وای دەرئەخات لەگەڵ بۆچوونی دادپار
 نین. چەند نەفەر لە ئەندامانی دەستەى داوهران کە وادپار بوو
 لە دۆستان و ئاشناکانی ئەم ژنانەن، لەگەڵیان ئەدوان و ئەتوت
 دلنیاپان ئەکەنەوه. ژولیهن بە خۆی وت: «ئەم شتانه ئەبێ بە
 نیشانهى چاکه و دلنیاى دابنیم.»

تا ئەو دەمە، سەبارەت بە دانه دانەى ئەوانەى لەم دادگاییه دا
 بەشدار ئەبن، سووکایهتییهکی بیخەوش لە دلیدا هەلئەقولا.
 زمانپاراوی گەوجانە و بێتامی دادپار ئەم هەستەى دوو بەرامبەر
 کرد. بەلام وردە وردە دلپەقى ژولیهن سەبارەت بە نیشانهکانی
 سۆز و هەستى دۆستانەى پوون و ئاشکرا پەوییهوه.
 رووالەتی پیاوانەى پارێزەرەکی خۆی بە دل بوو. کاتیکیش کە
 پارێزەر هەلسا بۆ قسەکردن، زۆر بە ئەسپایی پێیوت: «دریژدادپری
 بێرەو!»

پارێزەر وهلامی دایهوه:

— هەموو ئەو پەستە دووردریژانەى لە بۆسویتی (١٨٤)

وهرگرتبوو، به سوودی تۆ تهواو بوو.

راستییه کهشی هیشتا پینچ خولهک قسهی نه کردبوو که زۆربهی ژنهکان دهسپریان گرت به دهستهوه. ئەمه پارێزهری هاندا و قسهی زۆر به پیزی به دهستهی داوهران راگه یاند. ژوولیهن تهزووی پیاهاات! ئەیدی خهریکه فرمیسیکی داباریته خوارهوه. خواجه گیان! ئەهی دوژمنهکانم چی ئەلین؟

کاتیکی که خهریک بوو بکهوێته بن کاریگهری ههستهوه، خۆشبهختانه نیگای له نیگای بییشهرمی مسیۆ لۆباروون دوقالینۆ گهیرا. بهخۆی وت:

— چاوهکانی ئەم تایه نه ئاگری لئ ئەبارئ! چ سهرکهوتنیکی به دهست ناهینئ ئەم ئارهسه نه! ئەگهر به ره نهجامی تاوانه کهم ته نهها ئەمهش بوایه، دیسانه وهش ئەبوایه نه فره تی لیکه م. خوا ئەیزانی دهربارهی من چی به خاتوو دورینال نالی!

ئەم ئەندیشهیه ههموو پندارهکانی تری سپریه وه و ژوولیهن، باش بوو به هۆی ههست کردن به ره زامهندی و لایهنگری خه لک هاته وه به خۆیا. پارێزهر داکۆکییه کهی تهواو کردبوو. ژوولیهن ههستی کرد کاریکی جوان ئەبی ئەگهر دهستی پارێزهره کهی بگوشئ؛ کات به خیرایی تییه ریوو.

ساردهمهنیان بۆ پارێزهر و تاوانبار هینا. جا له و کاته دا بوو که ژوولیهن له دیاردهیهک سهری سووپما. هیچ ژنیکی بۆ نانی شیوان نه چوو بوویه دهره وه!

پارێزهر وتی:

— به خوا خهریکه له برسان لار ئەبمه وه. تۆ چی؟

ژوولیهن وه لآمی دایه وه:

— منیش وه کو تۆ.

پاریزه ر بالکونه تنگه به ره که ی پیشاندا و وتی:
 — چاوت لئییه؟ شیوی ژنی پاریزگاریان هیناوه بو ئیره. ورهت
 بهرز بی، دوخه که له بهر ژه وهندی ئیمیه.
 دادگا دهستی پیکردهوه.

له و کاته دا که سه روکی دادگا قسه کانی خوئی ئه هینایه وه یه ک،
 زهنگی نیوه شه و لیدرا. سه روک به ناچار قسه کانی خوئی بری.
 له بیده نگییه کدا که که لکه له و دلله راوکه بالی به سه ره هه مووان دا
 راکیشابوو، زایه له ی زهنگی کاتژمیره که هوله که ی دائه گرت.
 ژوولیه ن لای خوئی وتی: «سه ره تای دواين پوژی ژيانی من.»
 ئه وهنده ی پینه چوو گیانی له بیرى ئه رک، گپی تیه ربوو. تا ئه و
 کاته به سه ره سوژ و خرۆشی دهرونی دا زال ببوو و بریاره که ی خوئی
 بردبوویه سه ره و بیده نگ ببوو. به لام کاتیک که سه روکی دادگا
 لئی پرسى قسه یه کی تری هه یه یان نا؟ هه لسا سه ریپ. چاوه کانی
 خاتوو دورقیل که له بن تیریژی چراکان دا زور دره وشاوه تر
 خوئیایان ئه کرد، له به رامبه ری خوئا ئه بینی. له دللی خوئی دا وتی:
 «نه کا ئه ویش به ریکه وت گریابی؟»

«نه ندامانی دهسته ی داوه ران،

«ترس له سه وکایه تی، که پیمو ابوو له ساتی مه رگ دا
 بتوانم به ره نگرارى بيمه وه، وای لیکردم که قسه بکه م.
 من شانازی ئه وه م پینه براوه له پینی ئیوه بم. ئیوه وه کو
 کوره بو تیاریک تیم ئه روان که دژی به فتی به دی فوی
 پاساوه.»

ژوولیه ن به گور و به پیتر دهنگی هه لئنا و دریزه ی دا:

«من داوای هیج بۆره به زه یی و لیبور دنیکتان لئناکه م.»

هیچ فۆم نادهم به دهست ئەندیشه و زینده نهونهوه،
 مهرگ چاوه پیمه و نهوش لای من په وای داده. من
 ویستوممه ژنیک بکوژم که زیاتر له هه موو ژنیک تر
 شیوی ریز و نهواشه. فاتوو دورینال وهک دایکی من
 بوو. تاوانه کهم تاوانیکی درندانیه و ئەم تاوانه به
 مه بهست و به ئەنقهست پووی داوه. که وا بوو من،
 ئەی ئەندامانی دهستهی داوه ران، شایستهی مهرگم.
 به لاه نهگر تاوانه کهم له مهش که متر بوایه، له به رامبه ر
 فۆم دا که سانیک ئەبینم که هیچ به زه بیان به مه وانیم دا
 نایهت و له رپگهی کوشتنی منه وه ئەیان هوی هه موو ئەو
 گه نهانه بکوژن و سزا بدهن که سه ره رای له دایکی بوون له
 داوینی پینیکی زه و ئەشکه نهی نه داری و هه ژاری،
 فاهونی په روه رده و بارهینانیکی زۆر شایسته ن و ویراویانه
 فۆیان له و شته دا هه لقهو تینن که به فۆپه رستی و فیزی
 دهوله مه ندانی کۆمه ل ناوزه ده ئەکرئ!

«تاوانی من ئەمه یه و... سزای ئەم تاوانه زیاتره،
 هونکه من، له راستیدا به دهست هاوپایه کانی فۆم
 دادگایی ناکریم! من له سه ر ئەو کورسیانهی دهستهی
 داوه ران ته نانهت گوندیه کی دهوله مه نیش نابینم. ئەوهی
 هه یه هر هه موویان له بوژوا تو ره و هه ژاوه کانه...»

ژوولیه ن ماوهی بیست خولهک به م شیوازه قسه ی کرد.
 ئەوهی له دلیدا بوو وتی. دادیاری دادگا که تامه زرۆی چینی
 ئاریستۆکرات بوو، له خویشان هه لی ئەخسته وه. به لاه سه بارهت
 به و شیوازه به ناوه پۆک و پازاوییهی ژوولیه ن وتاری ئەدا،
 هه موو ژنه کان فرمیسیان ئەپژان. خاتوو دورقیلیش ده سپی به
 چاوه کانی ئەهینا. ژوولیه ن بهر له کۆتایی هینان به قسه کانی،

باسی ئەنقەست و مەبەستی کرد لە پەلاماری کوشتندا، باسی پەشیمانی خۆی، باسی پێژ و نەوازش و میهری دایکانه و لە پادەبەدەری خۆی بۆ خاتوو دورینال کرد لە خۆشترین پۆژەکانی ژیانیدا. خاتوو دورقیل نرکەیهکی لێوهات و لەسەرخۆ چوو!

کاتژمێرێک لە نیوہشەو تێپەربووو که ئەندامانی دەستە ی داوهران چوون بۆ ژووری خۆیان. هیچ ژنیک لە جینگە ی خۆی نەبزوا بوو. فرمیسک لە چاوانی چەند پیاویدا ئالقی بەستبوو. وتووێژی خەلک سەرەتا گەرم و توند بوو. بەلام کەم کەم، لەبەر ئەوەی که دەستە ی داوهران زۆریان پێچوو، ماندوویی گشتی، وردە وردە ناو دادگای هیور کردەوہ. ساتیکێ گران بوو. پروناکی چراکان کزتر بوو.

ژوولینەن که زۆر ماندوو بوو، لە بنەوہ گوئی بۆ گفتوگۆی خەلکی شل کردبوو؛ جەماوەر ئەیانویست بزانی ئەم دواکەوتنە بە باش دابنن یان بە خراپ... بینی هەموو ئەو خەلکە داوا لە خوا ئەکەن پزگاری بێت. دەستە ی داوهران هەوالبان نەبوو. سەرەرای ئەمەش هیچ ژنیک لە هۆلەکە نەئەچووہ دەرەوہ.

کاتیک که دوو کاتژمێر لە نیوہشەو تێپەربوو، زەنگی کاتژمێری دیواری لێیدا، جۆش و خرۆشینی سەیر پەیدا بوو. دەرگای بچکۆلە ی دەستە ی داوهران کرایەوہ. مسیۆ لۆبارون دوقالینۆ که هەموو ئەندامانی دەستە ی داوهران بە دواوە بوون، بە هەنگاوی قورس و دەسکرد هاتە پێشەوہ. کۆکەیهکی کرد، پاشان رایگەیاندا، بە ویژدان و برۆای که دەستە ی داوهران بە تیکپای دەنگی نەینێ ژوولینەن سۆرلییان بە تاوانباری کوشتن زانیوہ و ئەویش کوشتنی بە ئەنقەست: بەرەنجامی ئەم برپارەش سزاکی کوشتنە؛ ئەمەیان تۆزی پاشتر راگەیهنرا. ژوولینەن سەیری کاتژمێرەکی کرد و بیری مسیۆ دو لاقالیت کەوتەوہ. دوو کاتژمێر و چارەکیک لە نیوہشەو تێپەربوو. لای خۆی وتی: «ئەمپۆ پۆژی هەینیه.»

«به‌لئى، به‌لام ئەم پوژە بو ڤالينۆ که بپيارى مهرگ ئەدا، پوژيکى خوڤشه. وه‌ها دهورم گيراوه که ماتيلک ناتوانئ وه‌کو مادام دو لافاليت من پزگار بکات! واته سئ پوژى تر، له‌م کاتژميرده‌دا، ئەتوانم بزنام که سه‌بارەت به‌مه‌ته‌لوکى گه‌وره‌ى مهرگ و ئەو دنيا چۆن بير بکه‌مه‌وه.»

له‌و کاتده‌دا هاوارىکى بيست و له‌و دنيايه‌ هاته‌ دهره‌وه. به‌ دهوريبه‌وه ژنان ئەگرين. بينى هه‌موو سه‌ره‌کان به‌ره‌و ئەو هه‌يوانه‌ ته‌نگه‌به‌ره‌ ئاوپى داوه‌ته‌وه که له‌ سه‌ر ستوونى گۆتيکى چوار گۆشه‌ راوه‌ستا بوو. ماوه‌يه‌ک پاشتر زانى که ماتيلک له‌وى خوى شاردۆته‌وه. که جاريکى تر ئەم هاواره‌ نه‌بيسرا، دووباره‌ هه‌موو چاوه‌کان گه‌رايه‌وه بو لای ژوليه‌ن که جه‌نده‌رمه‌کان هه‌ولیکى زورىان ئەدا له‌ ناو هه‌شاماته‌که‌وه پيگه‌ى بو بکه‌نه‌وه و بيه‌نه‌ دهره‌وه.

ژوليه‌ن بيرى کرده‌وه: «هه‌ولبه‌دم هوکارى گالته‌ و لومه‌ نه‌دم به‌ده‌ست ئەم ڤالينۆ چه‌په‌له‌وه. کاتى راگه‌ياندى بپيارى کوشتن چ داره‌تيکى خه‌مناک و په‌شيمانى درۆزنانه‌ى به‌خۆوه گرتبوو! له‌کاتىکا سه‌رۆکى دادگا که ساله‌هايه‌ دادوه‌ره، کاتى راگه‌ياندى ئەو بپياره، فرميسک له‌ چاوانى دا قه‌تيس ببوو. چه‌نده‌ شادمان ئەبئ که تۆله‌ى ئەو مملانئ دي‌رينه‌ى له‌ سه‌ر خاتوو دورينال، ليم کردۆته‌وه! که وا بوو من ئيتر ئەم ژنه‌ ناينمه‌وه. کار له‌ کار ترازه‌. دواين مال‌اوايى من و ئەو هه‌رگيز روو ناده‌. باش ئەزانم. چه‌نده‌ دل‌م ئەکرېته‌وه ئەگه‌ر بتوانم نه‌فره‌تى خۆم له‌ تاوانه‌که‌م به‌و پابگه‌يه‌نم!

ته‌نها ئەم چه‌ند وشه‌يه‌م پيئته‌وت: «وا هه‌ست ئەکه‌م زور دادگه‌رانه‌ هوکم دراوم!»

له زیندان

کاتیگ که ژولیه نیان گه رانده وه بو زیندان، خستیانه هۆدهیه که وه که تایبه تی سزادراوانی مردنه. ئه ویش که پراهاتبوو ئاگای له که مترین رووداو هه بوو، نه یزانیبوو نایبه نه وه بو بورجه که ی خۆی. بیری له و قسانه ئه کرده وه که ئه گهر هات و بهختی یار بوو و خاتوو دورینالی بینی، پئی بلئی. پئی وا بوو که ئه و قسه که ی پئی ئه پری و ئه یویست له سه ره تا وه هه موو په شیمانیه کانی خۆی پئی بلئی. «ئه ی پاش ئه و کاره چۆن تیی بگه یه نم که ته نها ئه وینداری ئه و! چونکه پاش هه موو ئه مانه ش ئه بئ بلیم که من له پرووی خودپه رستی یان له ئه نجامی ئه وینی ماتیلدا بوو که ویستم بیکوژم.» کاتیگ که چوه سه ر جیگه، هه ستی کرد چه رچه فه که ی له خامی زبره. چاوی کرایه وه. به خۆی وت: «وایه، من وه کو مه حکوم به مه رگ له زیندانم. هه قی خۆیه تی.»

کونت ئالتامیرا ئه یگیراپایه وه که دانتۆن پوژی به ر له کوشتنی به و دهنگه گره ی خۆی وتوویه تی:

— سه یره، هه موو کرداره کانی چاوگی «له گیوتین دان» دابه ش

ناکرئ. بو نمونه ئه توانین بلیین:

بو بن گیوتین ئه نیردریم

بو بن گیوتین ئه نیردریی

به لام ناتوانی بلئی: بو بن گیوتین نیردراوم.

ژولیه ن به خۆی وت: «بو ناتوانین، ئه گهر ته مه نیککی تر هه بئ!

سویند بئ به راستی، ئەگەر خوای مه‌سیحیه‌کان بینم، به‌دبخت ئەبم؛ سته‌مکاره و تامه‌زرۆی تۆله‌ سه‌ندنه‌وه‌یه. ئینجیله‌که‌ی جگه له سزای سامناک باسی هیچی تر ناکات. من هەرگیز خۆشم نه‌ویستوه. ته‌نانه‌ت هەرگیز نه‌مویستوه بپروا به‌وه‌ش به‌ینم که په‌نگه له ناخی دل‌ه‌وه خۆشم ویستوه. ئەو به‌زه‌یی نییه (چه‌ن‌دین ئایه‌تی ئینجیلی هاته‌وه‌ بێر)، سزایه‌کی زۆو قورسم ئەدات...»

«به‌لام ئەگەر خوای فینلۆن^(۱۸۵) بدۆزمه‌وه! په‌نگه پیم بلّی زۆربه‌ی تاوانه‌کانت ئەبه‌خسری، چونکه زۆرت خۆشویستوه...»

«زۆرم خۆشویستوه؟ ئاخ! من شه‌یدای خاتوو دورینال بووم، به‌لام په‌فتارم نه‌شیاو بوو. له‌ویش وه‌کو هه‌موو شوینیکی تر، لیوه‌شاه‌یه‌ی ساده و بئ‌فیزم، به‌ ته‌ماحی شتی دره‌وشاوه به‌جیه‌یشت...»

«به‌لام چ دوورنه‌مایه‌کیش له‌به‌ر چاوه‌کانما ورشه ورشیان بوو! ئەگەر جه‌نگیک پروی بدایه، ئەبووم به‌ سه‌ره‌نگی سواره... چونکه به‌ خیرایی له‌ کاره‌کان‌دا ئەبووم به‌ پسپۆر. ته‌نانه‌ت ئەگەر گه‌وجیکیش بوومایه، کئ ئەیویرا خۆی له‌ قهری زاوای لۆمارکیز دولامۆل بدات؟ هه‌موو گه‌وجیه‌کانم ئەبه‌خسرا و یان با بلّین نه‌خوازه مادالیای لیزانی و لیوه‌شاه‌یه‌یم وه‌رئه‌گرت و له‌ قیه‌نا یان له‌ندن خۆشترین ژیانم بۆ دابین ئەکرا.»

«جا بیگومان سئ پۆژی تریش سه‌ری جه‌نابم، نه‌ئه‌چوه‌ بن گیوتین!»

ژوولیه‌ن له‌ ناخی دل‌ه‌وه به‌م نوکته‌یه‌ پیکه‌نی و به‌ خۆی وت:

«له‌ راستیدا، مۆڤ دوو بوونه‌وه‌ری له‌ هه‌ناوی خۆی‌دا هه‌ن.»

هه‌ر خۆیشی وه‌لامی خۆی دایه‌وه: «به‌لام کامه‌ نه‌گه‌ت بیری له‌م

۱۸۵ - فینلۆن: François Fénelon، قه‌شه‌ی نووسه‌ر و ئاینزان و هۆنه‌ری فه‌رانسه‌یی. په‌روه‌ردگاری به‌ خوای سۆز و لیبۆردن ئەزانی و پیی وا بوو خوا ئەوه‌نده به‌خشنده‌یه نابی بیکه‌ی به‌ دادوه‌ر (۱۶۵۰-۱۷۱۵).

ماخو له دزیوه کردو ته وه!»

له وه لامي ته وه یان که قسه که ی پی بریوو، وتی:
 — زور چاکه، به لی، دوستی من. سی پوژی تر سره م ته چیته
 بن گیوتین. مسیو دوشوله نیش له گهل ئابه مالون په نجه ره یه که
 نه گرن به کری. باشه، بو به کریگرتنی ته م په نجه ره یه، کام له م
 دوو پیاوه شایسته یه، گیرفانی ته ویتریان ته بری؟

ته م به شه ی په رتوکی فه نسلاس نوو سینی «روترو»^(۱۸۶)
 هاته وه بیرى:

لادیسلاس: گیانی من به ته واوه تی ناماده یه.
 شا (باوکی لادیسلاس): داری قه ناروش؛ سهرت بفره به ری.

به خو ی وت: «چ وه لامیکی جوانی داوه ته وه!» و ئیدی خه وی
 لیکه وت. به یانی به هو ی که سیکه وه که به توندی به خو یه وه
 ته یگوشی، له خه و رابوو.

ژوولیه ن چاوه بیوازه کانی کرده وه و وتی:
 — چی بووه، کاتیه تی؟

خو ی له ناو دهسته کانی جه لاددا ته بینى.
 ماتیلد بوو. ژوولیه ن له دل ی خو ی دا وتی: «باش بوو نه یزانی
 چیم وت!» له نه نجامی ته م بیرهدا هاته وه به خو ی دا. پوخساری
 ماتیلد ته وت له نه نجامی شه ش مانگ ناخوشی دا ئاوا گوپاوه،
 راسته که ی ماتیلد نه نه ناسرایه وه.

مادمازیل دولاملول دهسته کانی خو ی رانه وه شانند و ته یوت:
 — ته م فریله ره بی ناموسه ناپیاوی له گهل کردم.
 ته وه نده تووره بوو نه ی ته توانی بگری.

ژوولیهن شتیکی تری ئەپرسی:

—دوینئ کاتی وتاردان قۆز نهبووم؟ کرژ و سه‌به‌خۆ بۆم ئەهات. یه‌که‌م جار بوو ئەو کاره بکه‌م. له راستیدا له‌وه ئەترسام که ئەوه دواين وتارم بۆ.

له‌کاته‌دا، ژوولیهن به‌راستی وه‌کو پیاوژه‌نیکی پسپۆر که ده‌ست بۆ هه‌موو کلیله‌کانی پیاوژه‌کانی ئەبات، له‌وپه‌ری هێوری‌دا، ناخ و هه‌ناوی ماتیلدی ئەژهند.

ژوولیهن وتی:

—راسته که من به‌بنه‌چه زۆر ناسراو نیم، به‌لام گیانی مه‌زنی ماتیلد دل‌داره‌که‌ی گه‌یاندۆته ئاستی خۆی. پیت وایه که بۆنیفاس دولامۆل له داوه‌ریکردنی خۆی‌دا که‌سایه‌تییه‌کی له‌ من باشت‌تر بووبی؟

ئهو به‌یانیه، ماتیلد به‌ دوور له‌ رواله‌تسازى، وه‌کو کچیکی تاپه‌ن که له‌ قاتی پینچ ئەژى، میهره‌بان ببوو. به‌لام نه‌یتوانی قسه‌ی ساکارتر له‌ دل‌داره‌که‌ی خۆی بیسی. ژوولیه‌ن ئەو ئەشکه‌نجانەى زۆر جارن لێی بینیبوو، ناخودئاگا، بۆی ئەگێرایه‌وه.

ژوولیه‌ن به‌ خۆی ئەوت: «سه‌رچاوه‌ی نیل نازانین له‌ کوێیه. خوا ئەم توانایه‌ی نه‌داوه به‌ چاوی مرۆف که پادشای رۆبارة‌کان، وه‌کو جوگه‌له‌یه‌کی ئاسایی بینى. هه‌ر به‌و جووره‌ش چاوی هه‌یج مرۆفیک ناتوانی خالی لاواز له‌ ژوولیه‌ن‌دا بینى؛ ئەویش له‌به‌ر ئەوه‌ی که ژوولیه‌ن لاواز نییه. به‌لام من دل‌یکم هه‌یه ناسکه و زۆر به‌ ئاسانی کاری تیئه‌کری. ساده‌ترین قسه ئەگه‌ر به‌ راستگویی بوتری، ئەتوانی دل‌م به‌ژینى و ته‌نانه‌ت فرمیسکم پى‌دابارینى. جا چه‌نده‌ها مرۆی دل‌ره‌ق هه‌ر به‌م هۆیه‌وه سووکایه‌تیان پیکردووم! وایان زانیوه من داوای لیبوردن ئەکه‌م؛ ئەمه‌ش ئەو شته‌یه هه‌رگیز له‌ من رۆو نادا.»

«ئەلین دانتون لەبن سیداره، له یادی ژنهکهی دلی پر ئەبی. بهلام دانتون وره و وزه‌ی دا به نه‌توهیه‌کی ده‌بەنگ و نه‌یه‌شت دوژمن بگاته پاریس... تهنه‌ها خۆم ئەزانم چیم پێئەکرا. ئەوپه‌ری بۆچوونی خه‌لکی له‌ سه‌ر من، له‌ په‌نگه‌ و گریمان تیناپه‌ری.»

«ئەگه‌ر له‌بری ماتیلد، خاتوو دورینال بهاتایه‌ بۆ زیندان بۆ لام، ئەمتوانی خۆم پ‌اگرم؟ زۆری نائومیدی و په‌شیمان بوونم له‌ چاوی قالیئۆکان و هه‌موو ئاریستۆکراته‌کانی ئەم ناوچه‌یه‌دا، به‌ ترسی لاسار له‌ مردن دانه‌نری. ئەمانه‌ که‌ خۆیان ترسنۆکن و پاره و پله، له‌ وه‌سوسه‌ پاراستوونی، زۆر به‌ خۆيانا ئەنازن! مسیۆ دوموارۆ و مسیۆ دوشۆله‌ن که‌ بریاری مه‌رگی منیان داوه‌، ئەیانوت: ب‌روانه‌، کورپه‌ی دارتاش بووه‌ به‌ چی؟! ئەتوانی پسپۆری و کارزانی فی‌ر بیی، به‌لام جه‌ربه‌زه‌ و بویری له‌ کوئی ئەه‌ینی؟»

روانیه‌ چاوه‌ سووره‌کانی ماتیلد و به‌ خۆی وت: «ته‌نانه‌ت ئەم ماتیلده‌ په‌نه‌ش که‌ ئیسته‌ فرمیسک ئەپ‌ژی، یان باشتره‌ بلیم ناتوانی ئیتر فرمیسک ب‌پ‌ژی.» له‌ ئامیزی خۆی دا گۆشی. بینینی ئەو دهرد و خه‌مه‌ راسته‌قینه‌، بووه‌ هۆی ئەوه‌ی پ‌یوه‌ری په‌هایی خۆی له‌بیر ب‌چ‌یه‌وه‌. به‌ خۆی وت: «په‌نگه‌ به‌ در‌یژی‌ی شه‌و گریاب‌ی. ئەم ب‌یره‌وه‌ریه‌ پ‌وژیک له‌ پ‌وژان تا چه‌ند ب‌ب‌یه‌ مایه‌ی ته‌ریق بوونه‌وه‌ی. ئەو پ‌وژه‌ خۆی به‌ بوونه‌وه‌ریک د‌یه‌ به‌رچاو که‌ له‌ تافی لاویتی‌دا له‌ لایه‌ن کورپ‌یکی ساده‌ی جه‌ماوه‌ره‌وه‌ هه‌لف‌ریوین‌رابوو... مارکیز دو ک‌رۆزنۆوا ئەوه‌نده‌ لاوازه‌ که‌ ب‌یخوازی. له‌ راستیش‌دا کاریکی باشه‌ و ماتیلد هه‌ر ناچاری ئەکات کاریک ب‌کات:

به‌ گویره‌ی ئەو بالاده‌ستییه‌ی که‌ گیانی زی‌پ‌ین و خاوه‌ن پ‌لان به‌سه‌ر گیانی په‌ق و په‌شوکی بۆره‌پ‌یاودا هه‌یه‌تی!

به‌لام، ئەمه‌ش سه‌یره‌! له‌و پ‌وژه‌وه‌ که‌ ئەزانم ئەبی ب‌کوژریم،

هموو ئه و هۆنراوانه ی که به در یژایی ته مه نم خویندوومنه ته وه، دینه وه یادم. ئه مه نیشانه ی پووکانه وه و تیاچوونه.

ماتیلد به دهنگیکی داماو به رده وام ئه یوت:

— ئه و له هۆله که ی ته نیشتمان چاوه رییه.

ژوولیه ن سه ره نجام سه رنجی دایه ئه و قسانه. لای خو ی وتی: «دهنگی خه مگینه. به لام هیشتاش ماهه کی هموو ئه و لووتبه رزی و فیز و ده عیه له شیوازی وتنه که ی دا ئاشکرایه. بویه دهنگی دابه زاندوو که رقی هه لئه سی.»

له سه رخۆ پییوت:

— کئ له وئ چاوه رییه؟

— پار یزه ر؛ ئه یه وئ به رییکی هانا^(۱۸۷) واژۆ بکه ی.

— من نامه وئ داوای به رییکی هانا بکه م.

ماتیلد که چاوه کانی له رقدا ئه برسکایه وه، هه لسا و وتی:

— چی؟ ناته وئ داوای به رییک بکه ی؟ ئه کری پیم بلئی بوچی؟

— له بهر ئه وه ی ئیسته ئه و جه ره به زه بییه له خۆم دا ئه بینم که

پیاوانه به ره و مه رگ برۆم و نه بمه هۆی گالته چاری خه لکی. به لام

کئ ئه لئ له پاش دوو مانگی تر و پاش ئه وه ی ماوه یه ک له م

زیندانه شیداره دا ئه مینمه وه، ئه و ته وژم و تینه م تیا ئه مینئ؟ هه ر

له ئیسته وه ئه زانم که قه شه کان و باوکم دین بو سه ردانم... هه یچ

شتیک له م دنیا یه دا تا ئه م راده یه له لام ناخۆش نییه. لیمگه ری

با بمرم!...

ئه م پیداکرتن و دژایه تییه له پره، هموو دفره ی سه روشتی

ماتیلدی ورووژاند. ئه و پوژره نه ی توانیبوو مسیۆ دو فریله ر، پیش

ئه و کاته ی که ده رگای زیندانه کانی بزاسۆن کرانه وه، ببینی. بویه

توو په ییه که ی داباراند به سه ر ژوولیه ن دا. ژوولیه نی ئه په رست و

نه فره تی له سروشی ئه و، که ژوولیه ن بئ، ئه کرد و له وهی خوښی
 ویستوه، په شیمان بوو. ژوولیه ن که چاره کیک بوو گوډی له نه فرین
 و ئه فسوونه کانی بوو، بیرى ئه و گیانه له خوږازییه ی که و ته وه که
 له راپوردودا جنیوه دلته زینه کانی خو ی له په رتووکخانه ی ته لاری
 دولامول، به سه ریدا داباراندبوو...

به ماتیلدی وت:

—خوا ئه بوايه به شانازی ره گه زه که ته وه توی به پیاو
 بخولقاندایه!

له دلّی خوښیا وتی: «به لام سه باره ت به خوم ئه بئ بلیم
 ئه گه ر دوو مانگ له م ژوورده دا بم و شه و پوژ دروی نه نگین
 و ریسوای پیلانگیرانی ئاريستوکرآت بیسم^(۱۸۸) و تنها مایه ی
 دلخوښیم ئه م کچه شیته بئ، گه وچیکى ناوازم لیده رئه چی.
 باشه، دووبه یانی له گه ل که سیک ئه که ومه دوئل که بو خوینساردی
 و لیوه شاوویی تایبه تی خو ی ناسراوه، زور دهستی راسته؛
 دهنگیکى مفیستوفیلوسی^(۱۸۹) له ناخیدا وتی: هه رگیز تیری سه ری
 نه کردوه.»

«زور چاکه، دهستی نه وه رئ!...» (دهمپاراوی ماتیلد

به رده وام بوو). به خو ی وت: «نه خیر، داوای به ریپک ناکه م.»
 پاش ئه م بریاره چووه وه ناو بیره وه... «پوښته چی، وه ک
 هه میشه کاتزمی ر شه س پوژنامه ئه هیئی. پاش ئه وه ی کاتزمی ر
 هه شت جه نابی دورینال خویندییه وه، ئیلیزا هه لیئه گری و له سه ر
 په نجه ی پئ دی ت و له سه ر ته خته که ی دایئه نی. ئه ویش خه به ری
 ئه بیته وه. له پر له کاتی خویندنه وه، ئه شه له ژئ، دهسته جوانه کانی
 ئه له رزی، تا ئه م وشانه ئه چیته به ره وه... پینج خوله ک له دواى

۱۸۸- لیره دا ژاکوییه نیک نه دوئ. (یاداشتی ستاندال).

۱۸۹- Mephistopheles ناوی شهیتان له ئه فسانه ی فاوستی ئالمانی که بووه به
 سه رجاوه ی زور به ره می ئه ده بی و هونه ری و سینه مایی و مووزیکال.

ده، ئیتر زیندوو نه بوو.»

«جا فرمیسک دائه بارینی. من ئەیناسم. له خۆرا ویستم بیکوژم. هه موو شتیك له بیر ئەباته وه. ئەو كه سه ی كه ویستم بیکوژم ئەو تاقه كه سه ئەبێ كه له ناخی دلّه وه بۆ من ئەگری!»

«ئاخ! ئەمه ناكۆكه!»

له و چاره كه دا كه مشتومپر و دهمه دهم له گه ل ماتیلد بهرده وام بوو، جگه له خاتوو دورینال له بیرى هېچى تر دا نه بوو. هه رچه ند له وى بوو و جار جاره وه لآمى پرسىاره كانى ماتیلدى ئەدايه وه، به لآم نه یه تەوانى بیری ژوورى خه وه كه ی قئیریر له به رچاوى خوى دوور بكاته وه. رۆژنامه ی بزاسۆنى له سه ر پۆپه شمینه نارنجیه كه ی سه ر سېسه مه كه ی ئەبینى. ئەو دهسته زۆر سپییه ی ئەبینى كه ئەم پۆپه شمینه نارنجییه ی به ته زوویه كى گرژ له ناو چنگیا گرمۆله ئەكات. خاتوو دورینالی ئەبینى خه ريكه ئەگری و بزواتنى هه موو دلۆپه فرمیسكىكى به سه ر ئەو رۆخساره دلرّفینه دا ئەهینایه به ر چاوى!

مادمازىل دولامۆل كه نه ی تەوانیوو به هېچ بارىكا ژولیه ن رازى بكات، پارێزه رى هینایه ژووره وه. خۆشبه ختانه پارێزه ر یه كىك بوو له فه رمانده كانى پېشوو ی سپاى ئىتالىا له سالى ۱۷۹۶ و له وى ببوو به هاوړپى مانوئل.

با بلین تەوانبارى هه لپچا. ژولیه نیش كه ئەیویست به ریزه وه له گه لى بجوولیته وه، هه موو سۆنگه و سونگه ی خوى بۆ باس كرد.

پارێزه ر كه ناوى مسیۆ فیلیكس قانو بوو، سه ره نجام پىوت: — راسته كه ی ره نگه رام له گه لت بى. به لآم تو سى رۆژ ده رفه تت هه یه بۆ به رپىك كردن و ئەوه ش ئەركى منه كه هه موو رۆژ بىم بۆ لات. ئەگه ر تا دوو مانگى تر بوركانتىك له بن ئەم

زیندانه دا دەم بکاته وه، تۆ پزگارت ئەبی.
 له ژوولیه ن ورد بوویه وه و درێژه ی دا:
 —پهنگیشه به نهخۆشی بمری!
 ژوولیه ن دهستی گوشی:
 —سپاستان ئەکه م. بیری لی ئەکه مه وه.
 کاتیک که سه ره نجام ماتیلد و پارێزه ر له زیندان چوونه
 ده ره وه، خۆشه ویستی ژوولیه ن بۆ پارێزه ر زیاتر له و خۆشه ویستییه
 بوو که بۆ ماتیلدی هه بوو!

دوا هالاوايى

كاتزميريك پاش ئەم كهين و بهينه، ئەوسا كه خەويكى قوول
 بردييه وه، به هۆى ههستکردن بهو دلۆپه فرميسكانهئى ئەرژا به سه
 دهستى دا، خه بهرى بوويه وه. لهو دارهتى نيوه بيدارييه دا، لاي خۆى
 وتى: «ئاھ! ديسانە وهش ئەبى ماتيلد بى. پابهندى تيورييه كهى
 خۆى هاتووه تا به هيزى ئەوين و خۆشه ويستى بوچوونه كه م
 هه لۆه شيننيتته وه.» ژوولييه كه له دوورنه ماى ئەم دهمه قاله تازهيه
 دلتهنگ ببوو، چاوه كانى نه كرده وه. ئەو به ستانهئى كه بيلفگور^(١٩٠)
 كاتى هه لاتن له زيندان وتبووى، هاته وه بيري.

ئۆفئىكى سه يري بيست. چاوى كرده وه. خاتوو دورينال بوو.
 خۆى خست به سه ر پييدا و هاواري كرد:
 — ئۆخهئى! ئەوه منم پيش ئەوهئى بمرم، جاريكى تر تو ئەبينم.
 تراويلكهيه يان قرۆشه؟

هاته وه به خۆيا و ده سه به جئ وتى:
 — به لام ببووره خاتون، من له چاوى تودا بكوژيكم و به س!
 — مسيو، من هاتوم لئيت بپاريمه وه داواى «هانا» بكهئى.
 بيستوومه كه ناتهوئى ئەو كاره بكهئى...
 هه نيسكى گريان هه ناسهئى برپيوو و نهئى ئەتوانى قسه بكات!
 — داواى لئيبوردنتان لئيه كه م!

١٩٠ - بيلفگور: Belphegor، ناوى چيروكئى لافونتته، هۆنهري فه رانسهئى به شيوازى
 ماكافيللى نووسيوئى.

خاتوو دورينال ھهٺسا، خۆي ھاويشته باوھشي
و وتي:

ئەگەر ئەتەوئ بقبەخشم، ئەبئ دەسبەجئ داواي
«ھانا» بکەي.

ژووليەن ماچباراني کرد.

— سوئند ئەخۆي لەم دوو مانگەدا ھەموو پوژيک

بئى بۆ سەردانم؟

— سوئند ئەخۆم، مەگەر ئەوھي شووھکەم نەھيئ.

ژووليەن ھاواري کرد:

— منيش واژوي ئەکەم! چي؟ ليم ئەبووري؟ شتي وا ئەبئ؟

خاتوو دورينالي ئەگوشي بە سينگيا. شيت بيوو. نالەيەکی

بووراوھ لە سينەي خاتوو دورينال بەرز بوويەوھ. پاشان بە

ژووليەني وت:

— ھيچ نيە، ئيشم پيگەيشت...

ژووليەن بە دەم گريانەوھ ھاواري کرد:

— شانت، ئەري؟...

توژيک ليئى دوور کەوتەوھ و ماچي ئاگراوي دەستەکاني کرد.

— ئەو پوژەي بۆ دوا جار لە فيرير لە ژوورەکەي خۆت

بينيميت، کئ ئەيتواني بلئ من ئەم کارانە ئەکەم.

— کيش ئەيتواني بلئ کە من ئەو نامە نەنگينە بۆ جەنابي

دولامول ئەنووسم!؟

— ئەوھ بزانه کە ھەميشە خۆشم ويستوویت و لە تو بەو لاوھ

شەيداي کەس نەبووم؟

خاتوو دورينال کە لە ئاستي خۆيەوھ لە خۆشيان خەريک بال

بگريتەوھ، ھاواري کرد:

— بەراستي شتي وا ئەبئ؟

دانه و بیه وه بو لای ژوولیهن که خوئی دابوو به سهر قاچی دا،
پالی پیوه دا و ماوه یه کی باش خاموش و بیده نگ بو خوئیان گریان.
ژوولیهن له هیچ برکغه یه کی ژیانی دا ساتی وه های نه بینبوو.
ماوه یه ک پاشتر، کاتیک که دیسانه وه توانای ئاخافتنیان
هه بوو، خاتوو دورینال به م جوړه ی وت:

— ئینجا سه باره ت به م مادام میشلپته گنجه یان با بلین
ئه م مادمازیل دولاموله ئه لپی چی؟ چونکه راسته که ی ورده ورده
خه ریکه برپا به م چیرۆکه ئه که م!
ژوولیهن وه لآمی دایه وه:

— جگه به پرواله ت، هیچی راست نییه. ئه و ژنی منه، به لآم
دل به رم نییه.

سه د جار قسه یان به یه کتر بری و به زور توانیان ئه وه ی که
نایزانن، به یه کی بلین. ئه و نامه یه ی بو جه نابی دولامول نووسرابوو،
به پیئووسی قه شه ی جه وان و رازداری خاتوو دورینال نووسرابوو
و خاتوو دورینالی والیکردبوو له به ری بنووسپته وه.

به ژوولیهن وت:

— ئاین کاریکی نارپه وای پیکردم! ئینجا منیش ترش و خویم
کرد به سامناکترین به شه کانی نامه که وه.

خروش و شادمانی ژوولیهن ده ری ئه خست تا چ راده یه ک
لیی بووراه و به خشییوتی. هه رگیز تا ئه و راده یه شهیدا نه ببوو.

خاتوو دورینال پاش ئه م هه موو وتووژانه پیی وت:

— هیشتاش پیماویه ژنیکی به دینم. من له ناخی دل وه برپام
به خوا هه یه. برپاشم به وه هه یه — و ته نانه ت بوشم سه لماوه —
ئه و گونا هه ی ئه یکه م سامناکه. به لآم ئه و نده ی تو ئه بینم، ته نانه ت
پاش ئه وه ی دووجار بهر گولله ت دام...

لیره دا ژوولیهن خوئی پیړانه گیرا و سه ره پای بهرگریکردنی

خاتوو دورینال، تیر تیر ماچی کرد.

— له کۆلم بهر وه... تا له بیرم نه چۆته وه ئەمه وئ دوو وشه
 قسه ی راستت له گه ل بکه م. به لئ، ئەوه نده ی تو ئەبینم، ئەرک و
 پاسپاردەم له بیر ئەچیتە وه و جگه له خۆشه ویستی تو چیتەر نامینئ.
 واته وشه ی ئەوین دەرە قه تی ئەم دیارده یه نایه ت. ئەوسا ئەوه ی
 له دلما سه باره ت به تو ئەبینم، ئەو ههسته یه که ئەبوایه ته نها
 له به رامبه ر خوادا هه میئ: تیکه له یه کی ریز و ئەوین و ملکه چی...
 راستیه که ی نازانم چ سرووشیک له تووه به من ئەگات. ئەگه ر
 داوام لیکه ی خه نجه ریک له سینه ی وه ردیان بچه قینم، پیش ئەوه ی
 بیر ی لیکه مه وه، ورگی هه لئه درم. ئەمه وئ له رازه کانی دلئ خۆم
 تییگه م. چونکه دوو مانگی تر لیک جیا ئەبینه وه...

پیکه نی و ئینجا وتی:

— راسته که یم پئ بلئ، ئایه لیک جیا ئەبینه وه؟

ژوولیه ن قنجه پا هه لسا و وتی:

— قسه که ی خۆم وه رئه گرمه وه. ئەگه ر به وئ به هوی ژهر و
 کێرد و ده مانچه و په ژوو یان هه ر شتیکی تر خۆت تیا به ری یان
 کۆسپیک له ژیانته دا به دی به ئینی، من به ریکی هانا سه باره ت به
 برپاری کوشته که م نانوسم.

پوخساری خاتوو دورینال له پر هه لپرووسقا. گه رمترین
 خۆشه ویستی جیگه ی خوی دا به بیر و ئەندیشه یه کی سه مه ره!

سه ره نجام وتی:

— خۆزگه هه ر ئیسته ئەمردین!

ژوولیه ن وه لامی دایه وه:

— کئ چووزانئ له و دنیا چ باسه؟ په نگه دهر د و ئازاره و
 په نگیشه هه چ... بو ئەبئ نه توانین دوو مانگ به خۆشی پیکه وه
 رابویرین؟ دوو مانگ، ماوه یه کی دوور و دریزه... هه رگیز ئەوه نده

بهخته وهر نابین!

— ههرگیز ئه وهنده بهخته وهر نابی؟

ژوولیهن که له خۆیان شایگه شکه ببوو، ديسان وتیه وه:

— ههرگیز! خۆیشت ئه زانی له گه لّ تۆ وا ئه دویم وهکو له گه لّ

خۆم قسه بکه م. خوا بمپارێزێ له زیاد پێوه نان.

خاتوو دورینال به پیکه نینیکێ سرک و خه مگین وتی:

— ئه و جۆره قسه کردنه به واتای فه رماندانه به من!

— باشه! به و ئه وینه ی به منت هه یه، سویندم بۆ بخۆ له هه یچ

رێگه یه کی راسته وخۆ و ناراسته وخۆ مه ترسی نه خه یته سه ر گیانی

خۆت. له بیرت بێ...

پاشان وتی:

— ئه بێ بمینی له بهر کورپه که ی من! ماتیلد ئه وهنده ی بیی به

مارکیز دو کرۆزنووا، کورپه که ی منی له بیر ئه چێته وه...

خاتوو دورینال وتی:

— سویندت بۆ ئه خۆم! به لام ئه مه وئێ هانای به رپیک به خه ت و

واژۆی خۆت وه ربگرم و بیبه م... خۆم ئه چم بۆ لای دادیار.

— ئاگات لیبی خۆت ریسوا نه که ی.

خاتوو دورینال به ده نگیک که زۆر په شیو و بیزار وتی:

— پاش ئه م هاتنه م بۆ زیندان و بۆ سه ردانی تۆ، تا دنیا

دنیا یه له چاوی خه لکی بزانسۆن و هه موو فرانش کونتێ، پالّه وانی

چیرۆکه کان ئه بم. من له سنووری شه رم و حه یا لام داوه.

راستییه که ت ئه وئێ، هه موو ئه مانه م به س له بهر تۆ کردووه!

شیوازی قسه کردنی ئه وهنده خه مناک بوو که ژوولیهن به

تامه زرۆیی و به خته وه ربیه ک که ههرگیز نه ییبینیوو، ماچی کرد.

ئه م به خته وه ربیه ئیتر مه سته ئه وین نه بوو؛ سپاس و پێزانینی

بێ سنوور بوو. یه که م جار بوو له گه وره یی و به رفراوانی ئه و

له خوږوردن و خوږهختکردنه ی که خاتوو دورینال له پیناوی دا کردبووی، تیئه گه یشته!

خیره ومه ندیک، جه نابی دورینالی له سهردانه درپژخایه نه کانی ژنه که ی بو زیندان ئاگادار کرد! چونکه پاش سئ پوژ جه نابی دورینال فایتوونه که ی خوی نارد به دوا ی دا و فه رمانی راشکاوی دا که ده سبه جی بگه پښته وه بو قئیریر.

ئهم دوورییه دلته زینه پوژگاری له ژوولیه ن تال کردبوو. دوو سئ کاتژمیر پاش ئهم پووداوه، بیستی قه شه یه کی دروزن و فیلباز که چهنده هه ولئ دابوو، نه یتوانیوو خوی بخزینته ناو یه سووعیه کانی بزاسون، له سپیده وه، له دهره وه ی دهرگای زیندان، له کولان دانیشتووه. باران به توندی ئه باری و ئهم پیاوه، له ناوه پراستی کولانه که دا وا پیئه چوو ئه یه وی شه هیدبازی دهر به ینی. باری ژوولیه ن باش نه بوو و ئهم گه وجیته ی کابرا توژی ههستی بزواند.

ئهو پوژه به یانییه که ی نه یویستبوو ئهم قه شه یه بیینی. به لام ئهم قه شه یه بریاری دابوو ژوولیه ن ناچار بکات له لای ئهو پازی بدرکینی و قاو بلاو بیته وه که دهره دلئ ژوولیه نی له لایه و له ناو ژنه گه نجه کانی بزاسون دا ناوبانگیک بو خوی پیکه وه بنئ. قه شه به دهنگی بهرز هاواری ئه کرد که پوژ و شه و له بهر دهرگای زیندان ئه بی.

—خو ناردوومی دلئ ئهم لاده ره نه رم بکه م...

حه شاماتیش که سه رنجیان پاکیشرابوو، ورده ورده لی کۆ ئه بوونه وه.

—به لی براکانم، من ئه مپو و ئه مشه و هه موو پوژان و هه موو شه وانی داهاتوش لی ره ئه بم. روخی پیروژ خوی پیوتوم. من ئه رکیکم له دنیا ی سه ره وه پیراسپیردراوه. من ئه و که سه م

که ئەبئ هۆی پزگاری پۆحی سۆریلی جەوان دابین بکەم. بۆ بەشداری لەم ئەرکەدا لە دەوری من کۆ ببهوه و نزا بکەن. هتد... ژوولیهن لە گۆلمەز و لە هەموو ئەو شتانەى پەنگە بیروپرای گشتی بکات بە دژی، ئەترسا. لەو بێنەوبەرەدا بیرى لەوێ کردەوێ که هەلیک بە دەست بێنێ و بە نامۆیی لەم دنیا بپروات، بەلام هیوای بە بێنەوێ خاتوو دورینال هەبوو و تا ئەوپەری ئەوین، شەیدا بوو.

دەرگای زیندان کەوتبووێ سەر یەکیک لە کۆلانە هەر قەرەبالخ و پڕ هاتوچۆکان. وینای ئەم قەشە سەرتاپا قوراوییهی حەشاماتەکەى لە خۆى هالاندبوو، گیانی ئازار ئەدا. «هیچ گومانم لەوێدا نییه که هەر ئیستە ناوی من ئەهێنێ.» ئەم ساتە لە مردن ناخۆشتر بوو.

لە ماوهی کاتژمێرێکدا، دوو سێ جار کلیداری خۆشخزمەتی بانگ کرد، بۆ ئەوهی بچیتە دەرەوه و لە مانەوه یان پوشتنی قەشەى بەردەرگا ئاگاداری بکاتەوه.

کلیدار بەردەوام ئەیوت:

—قوربان، کابرای قەشە لەناو قورپەکەدا چۆکی داداوه و بە دەنگی بەرز نزا ئەکا و بۆ بەخشینی پۆحی جەنابت لە خوا ئەپارێتەوه.

ژوولیهن بە خۆى وت: «لەو گەماله!» لە هەمان کاتیشدا هەللا و هۆسەیهکی سەیری بەرگۆی کەوت. ئاپۆره، نزاکانی کابرای دووپات ئەکردهوه. لەپڕ بینی خودی کلیداریش بۆ وتنی هەندێ وشەى لاتینی لێو ئەبزوینێ و ئەمەیان ئیتر تەواو قوشقی کرد. کلیدار وتی:

—خەلکی ورده ورده خەریکه ئەلین که تۆ زۆر دلپەقی و ناتەوێ ئەم قەشە پیرۆزه یارمەتیت بدات.

ژوولیهن که له رڤدا خه ریک بوو فجووق بکات، قیزاندی:
 —ئای ی نیشتمانه کهم! هیشتاش چهنده کیوی و بی ژیاری!
 به دهنگی بهرز زوری له م قسانه کرد و هیچ گویی نه دایه
 کلیدار.

«ئهم کابرایه ئهیه وی و تاریک له رۆژنامه دا بنووسری و
 دلنیا شه به مرازی دل خوی گه یشتووه.»
 «ئاخخ! ئه ی گوندیانی نه فرهت لیکراو! هه رگیز بوی نه بوو له
 شاری پاريس ئه وهنده تووشی ئه شکه نجه بيم. ساخته چیه تی ئه وی
 وه ستایانه تره.»

سه ره نجام به کلیداری وت:
 —بلی با ئهم قه شه پیروژه بیته ژووره وه.
 عاره قه وه ک جوگه له به ناوچه وانیا ئه هاته خواره وه. کلیدار
 پاش کیشانی خاچیک له سه ر سینه ی، شاد و خه ندان چووه
 دهره وه.

قه شه ی پیروژ له راده به دهر ناشیرین بوو و جگه له وه ش
 سه رتاپای قور بوو. ئه و بارانه سارده ی ئه باری، تاریکی و شی ی
 زیندانی دووقات کرد بوو. قه شه ویستی ژوولیهن ماچ بکات و کاتی
 دوان توژی خوی خه مگین کرد. په ستترین نیشانه کانی ده له سه و
 فیلبازی له ر هفتاری ئهم کابرایه دا ئاشکرا بوو. ژوولیهن له هه موو
 ژیاندا تا ئه و راده یه رقی هه لئه سابوو!

چاره کیک پاش هاتنه ژووره وه ی قه شه، ژوولیهن ترسی
 لینیشتبوو. مه رگ، بۆیه که مین جار له بهر چاوی سامناک بوو! بیری
 له و بۆگه نبوونه ی تهرمه که ی، دوو پۆژ له پاش مردن ئه کرده وه...
 شتی تر و... شتی تر...

خه ریک بوو دان به لاوازیی خوی دا بنی یان په لاماری قه شه
 بدات و به زنجیره که ی گه رووی بجه پینی؛ به لام له پر بیری له وه

کردهوه داوا له قهشه‌ی پیروژ بکات، پروات و هه‌مان روژ نویژیکی
چل فرانکی شایسته‌ی بو بخوینی. ئه‌وه‌نده‌ی بوو به نیوه‌رو، قهشه‌که‌وله‌که‌ی هه‌لگرت و چۆلی
کرد.

سیبەرما گیوتین

کاتیك قەشە پۋیشت، ژوولیهن زۆر گریا و ئەمجار بۆ مردنی خۆی ئەگریا. تۆزە تۆزە هاتە سەر ئەو برۆایەیی که ئەگەر خاتوو دورینال له بزانسۆن بوایه، ئەو لاوازییەیی خۆی بهو ئەوت.

کاتیك که له هەموو سەردەمیکی تر ئەفسووسی بۆ دووری ئەم دل بەرە خەمخۆری خۆی ئەخوارد، دەنگی پای ماتیلدی بیست. لای خۆی وتی: «بەدترین بەدبەختی له زینداندا ئەوەیە که ناتوانی دەرگا له سەر خۆت داخەیی!» ئەوەی ماتیلد پێیوت جگە له توورەکردنی، هیچ سوودی نەبوو.

ماتیلە وتی پۆژی دادگا، مسیۆ دوقالینۆ بریاری هەلبژاردنی خۆی بۆ پارێزگار له گیرفانی دا بوو و وێراویەتی بۆ سووکایەتیکردن به مسیۆ دو فریلەر، بریاری مەرگی تۆ دەرپکات!

مسیۆ دو فریلەر پێیوتم:

«ئەم هەفالانەیی تۆ چۆن بیر ئەکەنەوه، خۆپەرستی ئەم ئاریستۆکراتە وردەبورژوازیانە ئەشەمزینن و هیرش ئەکەنە سەری؟ بۆ ئەبێ باسی چین و هۆز بکری: ئەو پێشانێ دا چ کاریک ئەبێ له بەرژەوهندی پامیاری خۆیان بکەن. ئەم نەزانانە بیریان له م شتانە نەئەکردهوه و خەریک بوو ئەسیرین به چاویانا بێتە خوارەوه. بەرژەوهندی چین، سامناک بوونی بریاری مەرگی لی شاردنەوه... ئەبێ ئەوه قبوول بکەین که مسیۆ سۆریل له کاری ئەم دنیایدا تازەکارە و ئەگەر نەتوانین به بەخشش له مەرگ

رژگاری بکهین، مردنه‌که‌ی وه‌کو خۆکوشتن ئه‌بێ...»
 ماتیلد ئیتر باسی ئه‌و بابته‌ی نه‌کرد که خۆشی جارێ
 نه‌یه‌زانی چۆن ئه‌بێ. با بلّیین ئابه‌ مسیۆ دو فریلەر که ئه‌یزانی
 ژوولیه‌ن هه‌ر ئه‌کوژرێ، له‌ روانگه‌ی به‌رژه‌وه‌ندی خۆیه‌وه، وای به
 باش ئه‌زانی، بۆ نه‌یکا به‌ جینشینی خۆی؟!
 ژوولیه‌ن که له‌ زۆری رۆق و توورپه‌یی بی ده‌سه‌لاتی پیشی
 ئه‌خوارده‌وه، به‌ ماتیلدی وت:

— برۆ نوێژیکم بۆ بخوین و ئه‌وه‌نده‌ سه‌ر مه‌خه‌ره‌ سه‌رم.
 ماتیلد که به‌ توندی ئیره‌یی به‌ سه‌ردانه‌کانی خاتوو دورینال
 ئه‌هات و زانیبوی رۆیشتوو، هه‌ستی به‌ سۆنگه‌ی توورپه‌یه‌که‌ی
 ژوولیه‌ن کرد و فرمیسک به‌ چاویا هاته‌ خواره‌وه.
 ئه‌م خه‌م و په‌ژاره‌یه‌ هه‌چ درۆ و پریایه‌کی تیا نه‌بوو. ژوولیه‌ن
 ئه‌م لایه‌نه‌ی ئه‌بینی و سه‌ره‌رای ئه‌و هه‌موو هه‌ست و سۆزه، زیاتر
 ئه‌په‌نجا و رقی هه‌لئه‌سا. زۆری پێویست به‌ ته‌نهایی هه‌بوو. چۆن
 ئه‌یتوانی ئه‌م ته‌نهاییه‌، به‌دی به‌ئینی؟ سه‌ره‌نجام، ماتیلد له‌پاش
 ئه‌وه‌ی هه‌موو شیوازه‌کانی بۆ نه‌رمکردنی دلی به‌کار هێنا، لی
 گه‌را و به‌جیی هێشت، به‌لام رهنگه‌ له‌ هه‌مان کاتدا فۆکه‌ قیت
 ببێته‌وه!

ژوولیه‌ن به‌م دۆسته‌ ئه‌مه‌گداری خۆی وت:

— پێویستم به‌ ته‌نهاییه‌!

کاتی که بینی دردۆنگ بوو، وتی:

— ئه‌مه‌وی یاداشتییکی پارانه‌وه‌ بۆ هانای به‌رپیک بنوسم.
 جگه‌ له‌وه‌ش چاکه‌م له‌گه‌ل بکه‌ و هه‌رگیز باسی مردنم له‌گه‌ل
 مه‌که‌. ئه‌گه‌ر پێویستم به‌ شتیکیش هه‌بێ، رینگه‌م بده‌ خۆم پیت
 بلّیم.

کاتی که سه‌ره‌نجام که‌سی لانه‌ما، خۆی له‌ پێشتر داموتر و

بیوازتر بینی. ئەو وزه كەمەى لەو گیانە لاوازه‌دا مابوو، بۆ ئەوه‌ى به‌كار هێنابوو كە بارى ناله‌بارى خۆى، لە مادمازىل دولامۆل و فۆكە بشارىتەوه.

ئىواره دره‌نگان ئەندىشه‌یه‌ك دلى دايه‌وه:

«ئەگەر ئەمڕۆ سەرله‌به‌يانى كە مەرگ ئەوه‌نده لە لام دزیو بوو، بیا نوتایه‌ت خۆت بۆ مەرگ ئاماده‌ بكه، سەرنجى جه‌ماوه‌ر بۆ لام، ئەبوویه‌ مایه‌ى دفره‌ و شانازیم. ره‌نگه‌ لە په‌فتارم‌دا، وه‌ك چۆن گه‌نجىكى لووتبه‌رز و كه‌مپروو ئەچىته‌ ناو هۆلپكه‌وه‌، هه‌لسووكه‌وتى ده‌ستكرد بىنرایه‌. ئەگەر مرۆقى بىرتیژ له‌ناو ئەو گوندىيانه‌دا هه‌بووايه‌، ره‌نگه‌ به‌ هه‌ست بۆى بچوايه‌، به‌لام هه‌چكەس نه‌ى ئەتوانى خالى لاواز لە من‌دا بىینى.

هه‌ستى كرد په‌ژاره‌كه‌ى تۆزى په‌ویوه‌ته‌وه. ئەوسا كە له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ لاوژه‌ى ئەكرد، بىرى ئەكرده‌وه‌: «من ئىسته‌ ترسنۆكم! به‌لام كه‌س پىم نازانى.»

به‌يانى ئەو پۆژه‌ رووداوىكى تا راده‌یه‌ك ناخۆشتر چاوه‌رپوانى بوو. ماوه‌یه‌ك بوو باوكى هاتنى خۆى بۆ چاوپىكه‌وتن راگه‌ياندبوو. پیره‌ دارتاشى سه‌رسپى، به‌ر له‌ هه‌لسانى ژوولیه‌ن له‌ زىندان ئاماده‌ بوو.

ژوولیه‌ن هه‌ستى به‌ بیوازى كرد. چاوه‌رپوان بوو ناشىرىنترىن لۆمه‌ و سه‌ركۆنه‌ له‌ باوكى بىسى. بۆ ئەوه‌ش ئەو هه‌سته‌ ناخۆشه‌ بگاته‌ پۆپه‌، ئەو پۆژه‌ زۆر په‌شیمان بوو له‌وه‌ى باوكى خۆش ناوى. كاتىك كە كلىدار خه‌رىك بوو زىندانى رىك ئەخست، به‌ خۆى ئەوت: «رپكه‌وت له‌ سه‌ر پرووى زه‌مىن خستىنیه‌وه‌ ته‌ك یه‌ك. ئەوه‌نده‌ى پىمان كراوه‌ دژى یه‌ك خراپه‌مان كردوه‌. ئىسته‌ش بۆیه‌ هاتوو ه‌ بۆ زىندان تا دوا زه‌برى خۆى بوشىنى.» ئەوه‌نده‌ى كه‌س له‌ ده‌ورىان نه‌ما، توانجى پیره‌مىرد ده‌ستى پىكرد.

ژوولیهن نهیتوانی بهر به فرمیسکی خوی بگری. به خوی
 وت: «چ لاوازییهکی نهشیاو!... جا خو له ههموو لایهک به دلّی
 خوی باسی ترسنوکی من ئەکات. بو قالینوو هکان و بو ههموو ئەو
 فیلبازانهی حوکمی قیریر ئەکەن، چ سهرکهوتنیک له مه گرنکتر!...
 ئەمانه له فهپرانسه پلهیهکی بهرزیا ن ههیه. له ههموو ریژهنهکانی
 کۆمەل بهشدارن. تا ئەمرو لانیکه م ئەمتوانی به خۆم بلیم: راسته
 ئەمانه پاره وەرئەگرن و ههموو جوړه پلهوپایهیان ههیه، به لام من
 ئەفانی بهرز و پاتریسیه ن له ههناوم دا هەن.»

«ئێسته ش ئەوا شایهتیک که ههموو کهس برۆا به قسهی ئەکا
 و له بهردهمی ههموو قیریردا زیادیشی پیوه ئەنی و ئەلی که من
 له مه رگ ترسام! جا ئەوتری له و تاقیکردنه وهیه دا که ههموو کهس
 واتاکه ی ئەزانی، من ترسنوک دەرچووم.»

ژوولیهن خه ریک بوو نائومید ئەبوو. نه ی ئەزانی چۆن باوکی
 له کۆل بکاته وه. بو فریودانی پیاویکی وا رۆشنییریش بهراستی
 توانای داهینانی له و ساته دا چوو بوویه بهس.

ههموو ریگهکانی رزگاری به خیرایی بهسه ر ئەکرده وه، له پر
 هاواری کرد:

— من بریکی باش پاشه که وتم ههیه.

ئەم قسه بلیمه تانهیه رۆخساری پیره میرد و دۆخی ژوولیهنی
 بهراوه ژوو کرد.

ژوولیهن له سه رخۆتر درێژه ی دا:

— ئەم پارهیە ئەبێ چی لیبکه م؟

به رهنجامی ئەو قسه یه ههموو جوړه ههستیکی سووکایه تی
 په واندبوویه وه. پیره دارتاش له ئاره زوی ئەوه دا ئەسووتا که
 نه هیلی ئەم پارهیە له دهستی دهر بچی. وا دهر ئەکهوت که ژوولیهن
 ئەیه وی بریک له و پارهیە بدات به براکانی. ماوه یهک به جۆش و

خرۆشەۋە قسەى كرد. ژووليهن وزهى سووكايه تى و گالته كوردنى هاتهۋە به بەردا.

— زۆر چاكە! ئەو پراسپاردەيەى ئەبى بىنوسم، سرووشى خودايى خستوويه تە دلمەۋە. هەركام لە براكان هەزار فرانكيان ئەدەمى و ئەوى تريشى هينى تۆيه.
پيرەمپرد وتى:

— زۆر چاكە ئەويتەر با بۆ من بى. بەلام ئىستە كە ويستى پەروەردگار دلې پوون كردوويتهۋە، ئەگەر بتهۋى وەكومە سيحييه كى پاك بمرى، وا جوانە هەموو قەرزەكانى خۆت بەدەيتهۋە. جگە لەمانە خەرجى خواردن و پەروەردە و خویندى تۆ هېشتاش ماۋە كە من پېشتر داومە و تۆ سەرنجى نادەيت.

ژووليهن كاتىك كە سەرەنجام تەنھا كەوتەۋە، بە دلېكى شكاو و خەمبار بە خۆى وت: «ئەمەش سوۆزى باوك!» ئەۋەندەى نەبرد وەرديان هات.

— جەناب، من هەميشە پاش چاوپېكەوتنى دايك و باوك، شووشەيەك شامپانى باش بۆ ميوانەكانم ئەهينم. گرانه، شووشەى شەش فرانكە. بەلام ئەيىتە هۆى ئەۋەى دلې مروّف بكرىتەۋە.
ژووليهن بە خۆشبييه كى منالانەۋە وتى:

— سى پېك بهينه و دوان لە زىندانىيەكانىش كە لە ناو دالان پياسە ئەكەن بئيره بۆ ئيره.

وەرديان دوو تاوانبارى سزادراو بە كارى سەخت كە جارېكى تر گيرابوونەۋە و ئامادەى گەپانەۋە بۆ زىندانى تايبەت بوون، هينا بۆ لای. ئەم دووانە لە تاوانبارە خۆش و خەندانەكان بوون كە قۆشمەيى و ئازايەتى و خوینسارديان بەپراستى سەرسوورپهينەر بوو.

يەكيان بە ژووليهنى وت:

—ئەگەر بیست فرانکم پېدە، چیرۆکی ژیانمت بەوردی بۆ
 ئەگپرمەو، که زۆر سەرنج پراکیشە!
 ژوولیهن وتی:
 —ئەتەوئ درۆم بۆ هەلبەستی؟
 زیندانی وەلامی دایەو:

نە، درۆ ناکەم. ئەگەر درۆ بکەم، هەقالەکەم که لێرە
 دانیشتوو و خوای بۆ ئەو بیست فرانکه نەماو، لیم ئەدا له قاو!
 بەسەرھاتی کابرا زۆر بېرەزا بوو و دلێکی شیری پیشان ئەدا
 که هەوەسیکی هەیه و ئەو هەوەسەش پارەیه و بەس.
 پاش رۆیشتنیان، ژوولیهن ئیتر ژوولیهن نەبوو. ئیتر توورە
 نەبوو. ئەو ئازارە دلتەزینەیی له ئەنجامی ترستۆکی دا ژەھراوی
 ببوو و له رۆیشتنی خاتوو دورینالەو توشی ببوو، گۆرپابوو بە
 خەم و پەژارە.

بە خۆی ئەوت: «ئەگەر که مەتر فریوی روالەتم بخواردایە،
 ئەو هەم ئەبینی که کۆرپی خانەدانەکانی پاریس جیگەیی مروقی پاک
 و سەرپراستی وەکو باوکم، یان پەست و گلاوی وەکو ئەم دوو
 زندانییە. هەقیانە. پیاوانی رابواردنی شەوگەری هۆلەکان، کاتیک
 که بەیانی سەر هەلپنن، هەرگیز بیر لەو ناکەنەو: «نانی ئەمپروم
 چۆن پەیداکەم؟» تازە باسی پاکی خوشیان ئەکەن و ئەو پۆژەش
 که بانگ ئەکرین بۆ دەستی داوهران، بە دفرە و شانازییەو،
 یەکیک ئەنیرن بۆ زیندان که له زۆری برسیتی، کارد و چنگالێکی
 زیوی دزیو!»

«بەلام ئەگەر دەرباریک هەبێ و پرسەکە، پرسى لە دەستان
 یان بە دەستەپنانی وەزارەت بێ، ئەم کۆرپنشینە دەمپراستانە هەمان
 تاوان ئەنجام ئەدەن که پێدایستی نانی شەو، ئەم دوو زندانییە
 ناچار کردبوو، ئەنجامی بدەن.»

«شتیک به ناوی پرسیا سروشتی بوونی نییه: ئەمه له دهسته‌واژه‌یه‌کی فەرتووتی گەلۆری زیاتر نییه، که شیایوی ئەو دادیاره‌یه وا چەند پۆژ لەمه‌وبەر منی پاوکرد؛ ئەو دادیاره‌ی که باپیری له سایه‌ی یه‌کیک له ده‌سبه‌سه‌راگرته‌کانی سه‌رده‌می لویی چوارده، سامانکی باشی پیکه‌وه نابوو و ده‌وله‌مەند ببوو. قانون نییه، ئەگەر نه‌توانی به‌ر به‌ تاوانکردنی مرۆف بگری، به‌هۆی ئازاری سزادانه‌وه. به‌ر له‌ قانون، هیچ نییه‌ مه‌گەر هیژ و وزه‌ی شیر، یان نیازی برسیتی یان هه‌ستی سه‌رما؛ یان به‌ یه‌ک وشه، هیچ نییه‌ مه‌گەر پیداوستی. نه‌خیر، ئەوانه‌ی که پزیدارن، کۆمه‌لێک فیلبازن که به‌ختی خۆیان له‌ کاتی هه‌ستان به‌ تاوانکردن نه‌گیراون. ئەو دادیاره‌ی که به‌ پیی پریاری کۆمه‌ل به‌ پرسی لی‌کۆلینه‌وه‌ی منه، سامانه‌که‌ی خۆی له‌ ئەنجامی نادادگه‌رییه‌کی ئابرووبه‌رده‌دا به‌ده‌ست هیناوه. من ویستومه‌ بکوژم و به‌پیی هه‌ق و داد ئەبێ سزا بدریم. به‌لام سه‌ره‌پای ئەم یه‌ک تاوانه، ئەو قالیئۆه‌ی پریاری مه‌رگی منی داوه، سه‌د جار زیاتر له‌ من زیانی بو ئەم کۆمه‌لگه‌یه‌ هه‌یه.»

ژوولیه‌ن به‌ خه‌م و په‌ژاره‌وه، به‌لام به‌ ده‌راویکی به‌ دوور له‌ توورپه‌یی، وتی: «چاکه، باوکی من سه‌ره‌پای ئیپه‌یی و پژد بوون و پاره‌په‌رستی له‌ هه‌موو ئەمانه‌ پاکتره. هه‌رگیز منی خوشنه‌ویستوه و من به‌م مه‌رگه‌ نه‌نگینه‌ی خۆمه‌وه ئابرووی ئەبه‌م. ده‌فریم سه‌رپژێر کردوه. ترسی ئاتاج بوون به‌ پاره و ئەو ئەدگار هه‌به‌کراوه‌ی به‌دکاربوونی مرۆف که به‌ پژدی و به‌رچاوته‌نگی ناوبراوه، وای لیئه‌کات ئەم سیسه‌د چوارسه‌د دراوه‌ زیپه‌ی په‌نگه‌ بو به‌جی به‌ئێلم، به‌ که‌ره‌سه‌ی سه‌یر و مه‌زنی دلگه‌رمی و ئاسوده‌یی خۆی ئەزانی. یه‌کشه‌مه‌یه‌ک، پاش نانی شیوان، دراوه‌ زیپه‌کانی به‌ هه‌موو پژده‌کانی قییر پیشان ئەدا و چاویان تینته‌برێ و ئەلی:

کام له ئیوه قبوولی نه ئه کرد، بهم نرخه، کوپکی هه بی که به گیوتین سه ری براهه؟»

ئه م فهلسه فهیه رهنگه راست بی، به لام فهلسه فهیه ک بوو که ئاره زووی مه رگی له دلی مرۆف دا ئه گه شانده وه... به م جوړه پینچ روژ رویشته. سه بارهت به ماتیلد که زور به توندی تووشی ئیره بی ببوو، هیور و سه لار بوو. شه ویکیان ژوولیه ن زور به گهرمه ئه یویست خوئی بکوژی. گیانی به هوئی ئازاریکی قولله وه که به ره نجامی رویشتنی خاتوو دورینال بوو، هیز و وزه ی لیبرا بوو. ئیتر چ له جیهانی راستی و چ له فرۆشه دا چه زی له هیچ نه بوو. وهرزش نه کردن ورده وده تهن دوستی ئه خسته مه ترسییه وه و روچی لاواز و هه لچووی خویندکاره جه وانه کانی ئالمانی له ودا به دی ئه هیئا. ئه وه ده عیه پیاوانه یه له ودا نامینئ، که وره ئه دا به مرۆف و هه ندئ له و ئه ندیشه نه شیوانه ی هوروژم ئه هیئن بو گیانی هه ژاران، به جینئویکی توندوتیژ له میشک فرئی ئه داته دهره وه.

«من شهیدی راسته قینه بووم... له کوئی ئه بی بیدوزمه وه؟... هه موو شوینیک فرتوقیله یان لانیکه م گزی و ده هو... ته نانهت پاکیزه ترین که سانیش، ته نانهت له گه وره ترین که سایه تیش دا جگه له مه چیترا نابینریت و نه فرهت له سه ر لیوه کانی قه تماخه ی به ست نه خیر، مرۆف ناتوانی متمانه به مرۆف بکات!»

«مادام دو... که پاره ی خیری بو مناله په بن و بیباو که که ی کو ئه کرده وه، به منی وت فلان شازاده ده سکه ی زیری پیداوه. ئه م قسه یه درو بوو. به لام من ئه لیم چی؟ ناپولیون ئه بی له سه نت هیلن بهینینه وه بیرمان! هه ر هه مووی ده سپرین و جامبازییه! بانگه شهیه ک به قازانجی پادشای روما...»

«خوایه، له شوینیک پیاویکی وه ها، له کیشه ی به دبه ختی دا، له و کاته دا که ئه بی به توندی بیری له ئه رکی خوئی بکاته وه، تا

ئاستی فیل و جامبازی دائہ بہ زئی، چ چا وہ پروانییہ کمان له مروقی
ئاسایی هہ بی؟!»

«راستی له کوئیہ؟ له ئاین دایه یان له پیکه نینی تالی تیکه ل
به سووکتزینی سووکایه تی؟ وتی: به لی، له ناو دمی مالونہ کان و
فریلہ رکان و کاستانیدہ کان و... رہنگه له خودی دینی مہ سیحی
دایه که مزى قه شہ کانی له مزى نیراوانی پاکیزه زیاتر نابی...
به لام پاوولی پاکیزه شہ قده سستی خوئی له ریگه ی فہرماندان و
وتاردان و بلاوکردنہ وهی ناوی خوئیہ وه وەرگرت.»

«ناخ! خوژگه دینیکی راست و رہوا هہ بوایه... من چہ ندہ
گہ وجم! کاتیک که چاوم به کلیسایه کی گوتیک و پهنجہ رہی گہ ورہ
و شیایوی ریژ ئه که وی، دلای لاوازم پیشنوئیژی دیتہ به رچا و...
پیوم وایه که رۆحم بتوانی له چہ مکی وتہ کانی تیگات: چونکہ
رۆحم پیوستی پییہ تی. به لام تہ نہا که سیک که ئه بیبیم، گہ وجیگی
لووتبہ رزہ که قژی چہ پهلہ و چاوپوشی له و زیروزویہ، هیچ
جیاوازییہ کی له گهل سوارچاک دوپوقازی نییہ.»

«به لام قه شہ یه ک که راستگو بیٹ، قه شہ ی وه کو ماسیون،
قه شہ ی وه کو فینلون... دوبوا که ماسیون پیروزی کرد...
بیرہ وهریہ کانی سہن سیمون ناوی فینلونئی له لای من خراپ
کردوہ. به کورتی، قه شہ ی راستگو، ئه گہر سروشتیکی میہرہ بانى
شوین کوبوونہ وەیان له دنیا دا هہ بوایه... ئیمہ دابراو و بیکس
نہ ئه بووین! ئه م قه شہ باشہ ی ئیمہ باسی خوا ئه کات... به لام کامہ
خوای؟ نہ خوای ئینجیل که سہرہ پویہ کی رہہ ی زالم و تینووی
تولہ یه... به لکو خوای قولتیر که دادگہرہ و میہرہ بان و بیپایانہ...»
بیرہ وهریہ کانی ئه و ئینجیلہ ی که له بەری بوو، بیزاری
کردبوو... به لام له و جیگہ یه دا که سی چوکلہ ی سیانہ یه کئہ گرن،
چون ئه توانی برہوا به ناوی گہ ورہ ی ئه و خوایہ بهینى، پاش ئه و

خراپ به کارهینانه سامناکه له لایه ن قه شه کانه وه؟

«ژیان به ته نهایی... چ ئه شکه نجه یه ک!...»

ژوولیه ن شه قه ی له ناوچه وانی خوئی هه لساند و به خوئی وت:
 — دین و نارپه و، له م زیندانه ته نها. به لآم له سهر زهوی به
 ته نها نه ژیا م... چه مکی مه زنی ئه رکم ئه زانی. ئه و ئه رکه ی راست
 یان هه له له سهر ئه ستوی خۆم دانا بوو. وه ک قه دی داریکی
 راوه ستاو بوو که کاتی زریان پالم پیوه ئه دا. ئه له زام، ئه جوو لآم،
 چونکه هه رچی بئ مروفتیک بووم... به لآم هه رگیز له شوینی خۆم
 هه لئه ئه که نرام...»

«ئه وه هه وای شیدار و داگیراوی ئه م زیندانه یه ئه مخاته بیرى

ته نیایی.»

«ئسته که نه فره ت له ریا و درۆ ئه که م، بوچی ئه بئ درۆزن
 بم؟ هوکاری ئه م ئه ندیشانه نه مه رگه و نه زیندانه و نه هه وای
 شیدار... هوکاره که ی دووری خاتوو دوریناله که کو له ی کوتاوم...
 ئه گه ر له قییر ناچار تامه زرۆی دیداری بووما یه، بۆ چه ندین
 حه فته له ژیرزه مینه کانی ماله که یان خۆم بشارمه وه، ئایه هه رگیز
 گله بیم ئه کرد؟»

به دهنکی به رز و خه نده یه کی تال وتی:

— کاریگه ری هاوچه رخه کانم له سهر من یه کجار به هیزه.
 هه نگاویک تا مه رگ، له گه ل خۆم ئه دویم، ئه مه ش هه مدیسان فیل
 و درۆیه... ئاه، ئه ی سه ده ی نۆزده!...

«راوچییه ک له جه نگه ل تیریکی هاویشته. نیچیر به ربوویه وه
 و ئه و بۆ گرتنی نیچیره که له بۆسه ده رپه ری. قاچی له هیلانه
 میرووله یه ک که دوو پا به رزه ئه گیریت و هیلانه ی میروو کاول
 ئه کات و له ئه نجام دا، میروله و توه کانیا ن بلاو ئه بنه وه.
 هو شمه ندرتینی میرووله کانیش هه رگیز له ماهه کی ئه م شته ره ش

و زل و ترسناکہ، واتہ لہ پیلّاوی راوچی نہ گہیشٹ، کہ لہ پر و بہ
خیرایہ کی زور دابووی لہ ہیلا نہ کہہ و بہر لہ خوئی، خرّوشیکی
سامناکی بہرپاکردبوو و بلّیسہی سووری پببوو.»

«بہم جوّره مہرگ و ژیان و ئەزہ لیش بو کہ سیک کہ ہستیکی
بہ ہیژ و توانای بو تیکہ یشتن لہم چہ مکانہ ہہ بی، زور ساکارہ.»
«میشیکی یہ کرپوژہ کہ کاتژمیر نوئی بہ یانی پوژیکی دریزی
ہاوین لہ دایک ئە بی و پینچ کاتژمیری پاشنیوہ پو ئە مرئی، چون لہ
چہ مکی شہو تیکگات؟»

«پینچ کاتژمیری تر ژیان پیدہن... ئەو دیار دہیہی ناوی
شہوہ، ئە بینیت و لہ چہ مکہ کہی تیئہ گا.»

«بو منیش وایہ، لہ تہ مہنی بیست و سی سالی ئە مر م.
پینج سالی تر بو ژیان لہ گہ لّ خاتوو دورینال دہرفہ تم پی بدہن.»
ئینجا، قاقایہ کی شہیتانی لیئہ دات: «چہند شیتانہ یہ کہ من
دہ بارہی ئەم بابہ تہ گہ و رانہ قسہ ئە کہ م.»

«یہ کہ م، من دروزنم، ریک بہو ئە نڈازہ یہی ئە گہر یہ کیک بوایہ
گویم لی راگری.»

«دوہم، ئیستہ کہ تہ نہا چہند پوژیکم لہ ژیاندا ماوہ،
خوشویستنم فہراموش کردوہ، بہ داخوہ خاتوو دورینال لیہ
نیہ... رہنگہ شووہ کہی ئیتر پیگہی نہ دات بیت بو بزاسون و
جاریکی تریش خوئی پیسوا بکات.»

«ئہ مہیہ ہوکاری تہ نہایہ کہ م، نہک نہ بوونی ئەو خوا دادگہر
و میہرہ بان و توانایہی کہ تینووی تۆلہ نیہ.»

«ئاخ! گہر ہہ بوایہ... داخی گرانم!... ئە کہ و تم بہ سہر پاکانیا
و پیم ئەوت: من شیاوی مہرگم. بہ لام ئەی خوی گہورہ، ئەی
خوی میہرہ بان، ئەی خوی بہ خشندہ، ئەوہی خوشم ئەوی پیمی
بدہرہوہ!

له مکاته دا پاژیک له شه و تیپه پریوو. پاش دوو کاتژمیر خهوی
ئارام و ئاسووده، فۆکه گه‌یشت.
ژوولیه‌ن وه‌کو که‌سیک که ئاگای له ناخی هه‌ناوی خۆی هه‌یه،
خۆی لیپراو و توانا ئه‌بینی...

دەر بازبوون

به فۆکه ی وت:

—نامه وی ئه و چه تونییه بکه م که قه شه شاپرناردی تایه ن بانگ بکه م بو ئیره. رهنگه سی رۆژ شیو نه کات. به لام هه ولبده قه شه یه کی ژان سنیستم بو بدۆزیته وه که ناسراوی ره به ن پیرار بی و دوور بی له فیل و پیلان.

فۆکه، به بی ئوقره چاوه پروانی کردنه وه ی ئه م بابه ته بوو. ژوولیه ن هه موو ئه و ئه رکانه ی به گویره ی مروقیکی گوندی له ئه ستۆیه تی، به شیوه یه کی شیواو راپه راند. له سایه ی مسیو دو فریله ر و سه ره پای هه له کردن له هه لئارده نی رازداری خویدا، لیژنه ی نه ینی له زیندان پشتیوانیان ئه کرد. ئه گه ر یه ک تۆز وریا و زیره کیش بوایه، به مسۆگه ری ئه یه توانی له زیندان هه لئیت. به لام له بهر ئه وه ی هه وای به دی زیندان کاری خویدا کردبوویه سه ری، وزه ی بیر و لیكدانه وه ی ورده ورده که م ئه بوویه وه... سه ره پای ئه مه ش به گه رانه وه ی خاتوو دورینال شادمانتر و به خته وه رتر بوو!

خاتوو دورینال له ئامیزی گرت و وتی:

—یه که م ئه رکی من ئه وه یه که سه باره ت به تو هه مه، له قیریر

هه لاتم!...

ژوولیه ن له به رده می ئه ودا فیز و ده ماریکی نه بوو. هه موو لاوازییه کانی خویدا بو وت... خاتوو دورینال سوژ و خوشه ویستی

خوی پيشكەش كرد.

ئەو شەو، كاتىك لە زىندان پويشت، ئەو قەشەيەى كە وەكو چەشە بە دواى ژووليهنەو بوو، بانگ كرد. بە پيى ئەو شەو كە تەنھا ئارەزووى ئەم كابرايه ناودەر كردن بوو لە لای ژنانى گەنجى سەر بە كۆمەلگەى ئاريسۆكراتى بزانسۆن، خاتوو دورينال بە ئاسانى راپيسپارد بۆ خویندى نوژیكى نو پۆژە لە پەرسنگەى برەى—لە—هوت بچى بۆ ئەو دەيره.

هیچ زمانىك نهى ئەتوانى بەرفراوانى ئەوینى سەرشىت و بى پەروای ژووليهن بگيرپتەو.

خاتوو دورينال بە بەرتیل و لە رېگەى كەلكوهرگرتن لە رېز و بايهخى پوورى پاكيزه و بەناوبانگى، توانى مۆلەتى ئەو وەر بگرى كە پۆژى دوو جار بى بۆ سەردانى ژووليهن.

بە بيستنى ئەم هەواله، ئيرهى ماتيلد تا رادهى تىكچوون و سەرگەردانى وروژينرا. مسیۆ دو فريلەر پيى وتبوو كە بەو هەموو پلە و دەسەلاتەو، ناویرى تا ئەو رادهى دژى هەموو دايبك ببیتەو و مۆلەتى بۆ وەر بگرى كە بتوانى پۆژى جارېك زياتر بچى بۆ سەردان. ماتيلد بۆ زانينى كە مترین كار و كردهوى خاتوو دورينال كە سىكى كرد بە چاودير، شۆپى بگرى. مسیۆ دو فريلەر ئەيويست بە ماتيلد بسەلمينى كە ژووليهن شياوى ئەو نيبه و بۆ ئەم كارەش هەموو سەرچاوه و توانای مېشكى زورزانى خوى شەكەت كردبوو.

سەرەپای ئەمەش، لە نيوان هەموو ئەم ئەشكەنجانەدا، خوشەويستى بۆى زياتر ئەبوو و پۆژ نەبوو مشتومرپىكى سامناكى لەگەل نەكات. ژووليهن ئارەزووى ئەو بوو، تا كۆتايى و بە هەر نرخىك بوو، هەلوئىستى جواميرانهى بەرامبەر بەو كچە تايەنەى بەو جۆرە ريسواى كردبوو، پياريزى. بەلام، هەموو دەمىك

ئەوینی سەرکەشى بۇ خاتوو دورینال خۆی ئەسەپاند. کاتیک که به هۆی کهمی سۆنگەوه نەیتوانی ماتیلد له پاکى و بېگوناھى چاوپیکەوتنەکانى خۆی و خاتوو دورینال ئاسوودە بکات، به خۆی ئەوت: «کۆتایی کارەسات، پاش ئەمە ئەبئ نزیك بئ. ئەگەر نازانم لهوه باشتر دەور ببینم، بیانوو یه که به دەستمه وه.»

مادمازئیل دولامۆل هه والی مەرگی مارکیز دو کرۆزنۆواى بیست! مسیۆ دوتالیر، ئەو کابرا زۆر دهوله مەنده، زۆر قسه ی دزیو و ناشیرینی سه بارهت به ونبوونی ماتیلد کردبوو. مارکیز دو کرۆزنۆوا چوو بوو بۇ لای و داواى لیکردبوو قسه کانی وه رگریته وه. مسیۆ دوتالیر هندی نامە ی بئ واژوی پیشاندا بوو که بویان ناردبوو. ئەم نامانه زۆر دوورودریژ و له روانگە ی ناوه رۆکه وه ئەوهنده پسپۆرانه دارپۆرابون، که مارکیزی ره بهن نه ی ئەتوانی سه ر له راستییه که ی دهر بکات.

مسیۆ دوتالیر دهستی کرد به گالته ی دزیو و قه شمه رانه. مسیۆ دو کرۆزنۆوا که له بهر تووره یی خۆی له بیر چوو بوو یه وه، بۇ قه ره بوو کردنه وه ی ئەم سووکایه تییه، که وته هه ره شه کردنی توند و تیژی جوراوجۆر، که کابرای ملیۆنیر دوئلی هه لباردبوو. گه وجیتی سه رکهوت و یه کیک له و گه نجه پارسیانه ی که شیاوی خۆشویستنی ژنان بوو، له کاتیکا ته مەنی که متر له بیست و چوار سال بوو، گیانی خۆی له دهست دا.

ئەم مەرگه له گیانی لاوازی ژوولیه ن دا، کاریگه رییەکی زۆر سه یر و به ئازاری هه بوو.

به ماتیلدی ئەوت:

— کرۆزنۆواى بېچاره سه بارهت به ئیمه به پراستی پیاویکی ریکوپیک و راستگۆ بوو. ئەو پۆژه ی که له هۆله که ی دایکی به پزتان خۆت لی شیت کردین، هه قی بوو که من به دوژمنی

دابئی، چونکه کاتیک کینه‌یه‌ک ببی به جیگری سووکایه‌تیکردن، به زۆری ئه‌بیته مایه‌ی رق و به‌ره‌نگار بوونه‌وه...

مه‌رگی مارکیز دو کرۆزنووا هه‌موو ئه‌ندیشه‌کانی ژوولیه‌نی سه‌باره‌ت به ئاینده‌ی ژوولیه‌ن هه‌لوه‌شاندوه و چه‌ند پوژ له ژیانی خۆی بو ئه‌وه ته‌رخان کرد ماتیلد پازی ببی به‌وه‌ی که شوو به مسیۆ دولۆز بکات! به ماتیلدی ئه‌وت: «بیاویکی حه‌یا به‌خۆیه و ئه‌وه‌نده له فیڵ و پیا نازانی و بیگومان به پله‌ی بالا ئه‌گات. به‌رزه‌فپی ئه‌و سه‌قامگیرتره له هی کرۆزنووا‌ی په‌بن. له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که له بنه‌ماله‌که‌ی دا که‌س نازناوی دووکی نییه، کاتی زه‌ماوه‌ند کردن له‌گه‌ڵ بیوه‌ژنی ژوولیه‌ن سووریل پربویانوو ناهینتیه‌وه.»

ماتیلد به ساردی وه‌لامی دایه‌وه:

— هه‌مان بیوه‌ژن که به‌دبه‌ختیه‌ گه‌وره‌کانی خۆی به هیچ نازانی؛ چونکه ئه‌وه‌نده زیندوو بوو به چاوی خۆی ببینی که دلداره‌که‌ی پاشی شه‌ش مانگ ژنیکی تری له‌و به په‌سه‌ندتر دانا. ئه‌ویش ئه‌و ژنه‌ی که سه‌رچاوه‌ی هه‌موو به‌دبه‌ختیه‌کانیتى.

— تو ناهه‌قی. چاوپیکه‌وتنه‌کانی خاتوو دورینال بو ئه‌و پاریزه‌ره‌ی له پاریس هه‌ول بو به‌ردانم ئه‌دات، پرسته‌ی دلگیر و ده‌گه‌من ساز ئه‌کات... بو نمونه ئه‌لی بکوژ له زیندان له لایه‌ن قوربانیه‌که‌ی خۆیه‌وه په‌رستاری و چاودیری ئه‌کری. ئه‌م دیارده‌یه په‌نگه کاردانه‌وه‌یه‌کی هه‌بی. په‌نگه پوژیک هات منت وه‌کو قاره‌مانی میلو‌درامایه‌ک بینی. هتد و هتد.

ئیره‌یه‌کی رقاوی که ده‌سه‌لاتی تۆله سه‌ندنه‌وه‌ی نه‌بوو، به‌رده‌وام بوونی ئه‌و پوژه‌په‌شی و گه‌وجیتیه‌ی هه‌موو هیوایه‌کی لیپرابوو، (ته‌نانه‌ت گریمان ئازادیش ببوايه، چۆن ئه‌یتوانی ئه‌و دلّه پامی خۆی بکات؟) شه‌رم و په‌ژاره‌ی ئه‌وه‌ی که دلداره بیوه‌فاکه‌ی

له هه موو کات زیاتر خوښ ئه ویست، مادمازیل دولامۆلی بردبوییه ناو بیده نگییه کی خه مهینه ره وه که نه دلسۆزیی مسیۆ دو فریله ر و نه راستگۆیی و راشکاوی فۆکه ئهیتوانی له و بهند و دارهته دهر بازی بکات.

به لام ژوولیه ن جگه له و خوله کانه ی ماتیلد لئی ئه پرفاند، زیندوی ئه وین بوو و ته نها ساتیکیش بیرى له ئاینده نه ئه کرده وه، خاتوو دورینالیش له ئه نجامی ئه م کارتیکردنه سهیره ی ئه وین دا، له کاتی بیسنوو ر و راسته قینه دا دلخۆشی و شادی له گه ل به ش ئه کرد.

ژوولیه ن پیی وت:

— له رابوردوا، ئه وسا که ئه متوانی له پیاسه کانی ناو جهنگه له کانی قیژی تا ئه و راده یه به خته وه ر بم، به رزه فرییه کی سه رکه ش و ئاگراوی گیانی په لکیش ئه کردم بۆ جیهانی فرۆشه و تراویله که. له بری ئه وه ی ئه م قۆله دلرفینه که تا ئه و راده یه له لیوه کانم نزیک بوو، بگوشم به دلما، بیرى داهاتوو، له تۆی دوو ئه خسته وه. بیر و ئه ندیشه ی ئه و هه موو جهنگه ی که ئه بوایه سامانیکی زۆر به ده ست بهینم... ئه گه ر تۆ بۆ زیندان نه هاتیتایه

بۆ لام، ئه مردم به بی ئه وه ی بزانه به خته وه ری واتای چیه؟!

که وتنه وه ی دوو پروداو ئه م ژیا نه ئارامه ی تیکدا. رازداری ژوولیه ن هه رچه ند زۆریش ژان سنیه ست بوو، به لام که وته داوی یه سووعیه کان و به بی ئه وه ی به خۆی بزانی، بوو به داره ده ستیان. پۆژیک هات بۆ لای ژوولیه ن و وتی ئه گه ر بیه وئ له گوناھی سامناکی خۆکوشتن به دوور بی، بۆ ئه وه ی فه رمانی به خشین وه ربگری ئه بی هه موو کاریک بکات که پیویسته. با بلین سه به رته به وه ی دهسته ی ئاینی له وه زاره تی داد له پاريس ده سه لاتیکی فراوانیان هه یه، ئه بی په نا بیه نه بهر ئه و که ره سه ساده یه ی

دهستیان که وتوووه: ئەبێ بە ههراوهوریا و ههژانهوه بپروا به خوا بهیئێ!

ژوولیهن دووپاتی کردهوه:

— به ههژانهوه!... ئاخ! باوکه، ئەوه به تۆشم زانی هەر وهک ئەوهی تر وا له کاتی گالتهجاری دا پهردهم له سهر هه‌ل‌دایه‌وه!... ژان سنسیست به دهنگیکی قورس و هیور وتی:

— گه‌نجی‌تی تۆ، ئەو پ‌واله‌ته جوانه‌ی په‌روه‌ردگار پ‌پی به‌خشیوی، خودی هانده‌ری هه‌ستان به‌ تاوانه، ئەو کاره سه‌رسووره‌یینه‌رانه‌ی مادمازیل دولامۆل له پ‌یناوی تۆدا ئەیکات و به‌ کورتی هه‌موو شت، ته‌نانه‌ت سوۆزی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی قوربانیه‌که‌تان به‌رامبه‌ر به‌ تۆ، هه‌ر هه‌موو ده‌ستیان داوه به‌ ده‌ستی یه‌که‌وه و تۆی کردووه به‌ قاره‌مانی ژنانی بزاسۆن و ئەم ژنه‌ گه‌نجانه له پ‌یناوی تۆدا ته‌نانه‌ت رامیاریشیان له‌بیر چۆته‌وه! گه‌رانه‌وه‌ی تۆ به‌ره‌و ئاین، تاودانه‌وه‌ی له‌ دلێ ئەمانه‌دا ئەبێ و کاریگه‌ریه‌کی قوول له‌ سهر ئەم دلانه‌دا دانه‌ئێ. بوونی تۆ ئەتوانی گه‌وره‌ترین قازانجی بۆ ئاین هه‌بێ. من چۆن ئەتوانم به‌م هۆکاره بیکه‌لکه‌وه که‌ په‌نگه‌ یه‌سووعیه‌کانیش وا به‌یر بکه‌نه‌وه! به‌م جووره‌ ته‌نانه‌ت له‌م باب‌ه‌ته‌ تایبه‌ته‌ش‌دا که‌ له‌ بن ده‌سه‌لاتی ته‌ماحکارانه‌یان دور که‌وتوووته‌وه، ناتوانین له‌ زیانی ئەوان خۆ بپاریژین! خوا بکات وانه‌بێ. ئەو فرمی‌سکانه‌ی له‌ ئەنجامی گه‌رانه‌وه‌ی تۆ به‌ره‌و دین له‌ چاوان دا‌ئ‌ه‌بارئ، کاریگه‌ری مۆرانه‌ئاسای چاپی په‌رتووکه‌ کفرئامیزه‌کانی قۆلتی‌ر، پووجه‌ل ئەکاته‌وه.

ژوولیه‌ن به‌ ساردی وه‌لامی دایه‌وه:

— ئە‌ی ئە‌گه‌ر له‌ به‌ر چاوی خۆم سووک بووم، چیم بۆ ئە‌میننیه‌وه؟ من به‌رزه‌ف‌ر بووم، نامه‌وی لۆمه‌ی خۆم بکه‌م. ئە‌وسا به‌ گوێره‌ی نه‌ریت هه‌لسوکه‌وتم ئە‌کرد. ئیسته‌ ئیتر خه‌می به‌یانیم

نییه. به لّام ئا له م دۆخ و داره ته دا که مهرگ له بهر چاوی خۆمدا
 ئەبینم، ئەگەر یەک تاقه لاوازیم لّی دهر بکهوئ، پۆژم رهش ئەبئ.
 پرووداویکی تریش که کاریگه ریبیه کی توندی له سهر ژوولیهن
 هه بوو، له لایه خاتوو دوریناله وه بوو. نازانم کامه دۆستی پریاباز
 ئەم گیانه شه رمنه ی هه لخراندبوو که پۆیشتن بۆ سه ن کلود و
 خۆخستن به سهر ده ست و پای شارلّی ده هه م دا، به ئەرکی خۆی
 بزانی.

خاتوو دورینال ئاماده ی ئەو خۆبه ختکردنه ببوو که له ژوولیهن
 جیا بیه وه بۆ هه و لدانیککی له م بابته ته، ئەبوویه هۆی ئەوه ی ئابرووی
 بتکینئ و بیکا به تانه ی چاک و خراپ. ئەو ئابرووی، زۆر له لای
 مه به ست بوو، ئیتر به هیچی نه ئەگرت.

— ئەچم بۆ بهر مالمی شا و هاوار ئەکه م تۆ دلداری منی: گیانی
 مروّف و ئەویش گیانی مروّفیک وه کو ژوولیهن، ئەبئ بکه ویته
 سه روو هه موو تیبینه کانه وه. ئەلیم له زۆری ئیره یی ویستت
 بمکوژی. نمونه ی ئەو گه نجه ره به نانه ی وه ک تۆ بوون و له
 سایه ی مروّفدۆستی دهسته ی داوه ران یان به زه یی شا له مرگ
 رزگاریان بوو، ژماره یان یه کجار زۆره.

ژوولیهن هاواری کرد:

— ده ست له بینینت دانه شوّم! فه رمان ئەده م دهرگای زیندانم
 له پرووت دابخه ن و ئەگەر سویندم بۆ نه خۆی هیچ کاریک نه که ی
 که هه ردوو کمان ئەکا به پرسیوای چاک و خراپ، من له و په رپی
 نائومییدی دا خۆم ئەکوژم. ئەم بیرى چون به ره و پاريسه له
 میشکی تۆوه نه ها تۆته دهر وه. ناوی ئەو پریاکاره م پئ بلی که ئەو
 بیره ی ئاخنیوه به میشکی تۆدا!

به رده وام بوو:

— بهیلّه، بهیلّه ئەم چه ند رۆژه ی ته مه نی کورتم پیکه وه شاد بین.

وهره با بوونی خوومان بشارینه وه. تاوانه که هی من له وه پرونتره. مادمازیل دولامۆل له پاريس هه موو جوړه پړز و ره سیدیکی هه یه. دلنیا به ئه و هه کاریک به مرؤف بکړی، پپی هه لئه سی. لیره له شارستان هه موو دارا و خاوهن دهسه لات به خوینم تینوون. ئه م کاره ی تو سامانداران و له هه موو زیاتر ماماوه نندییه کان، که ژیان له لایان زور ساده یه، تووپه ئه کات. وهره با خوومان نه که هی به مایه ی گالته ی مالونه کان و قالینۆکان و هه زارانی با شتر له وان! هه وای دری زیندان زور له سه ر ژولیه ن کاریگه ر ببوو. خوشبه ختانه ئه و رۆژه ی هه والی مسوگه ری مردنی خو ی بیست، خوړیکی خو ش سروشتی ئه گه شان ه وه و ژولیه ن له لوتکه ی بویری و ئازایه تی دا بوو. پیاسه کردن له هه وای ئازاد بو ژولیه ن وه ک ههستی زه ری اوانیک بوو که رۆژانی دوورودیژ له ده ری ا بووی. به خو ی وت: «هه موو شت هه وه، ئازایه تیم کز نه بووه!»

ئه م سه ره هه رگیز به ئه ندازه ی ئه و خوله کانه ی که خه ریک بوو سه ری له له شی جیا بکریته وه، هۆنه رانه نه ببوو. خوشترین خوله که کانی رابوردوو، که له لیره واره کانی قیژری دیبووی، شه پۆل شه پۆل و ئه ویش به گه شی و زه لآلیه کی یه کجار زوره وه ئه هاتنه وه بیری.

هه موو شتیک ساکار و شایسته رابرد و هیچ ناز و ساخته یه ک له لایه ن ئه وه وه پرووی نه دا.

دوو رۆژ پی شتر به فۆکه ی وتبوو:

— ناتوانم دهسته به ری هه ژان و هه لچوونی خو م بکه م. ئه م زیندانه دزیوه شیداره هه ندیجار وه ها گه رم دامئه گرسینی خو م لی ون ئه بی. به لام ترس نا، ناترسم. هیچکه س نامبینی ره نگم ببزپکی.

به رنامه وا رپکخرابوو سه ره له به یانی رۆژی مه رگ، فۆکه،

ماتیلد و خاتوو دورینال لهوئ دور بخته وه.

به فۆکه و ترا بوو:

— ههردووکیان به فایتوونیک ببه. وای پیکبخه ئهسپهکان بهردهوام به غار برۆن. یان یهکدی له ئامیز ئهگرن یان یهخه یهکدی توند دانهدرن. له ههردوو باردا ژنانی پهبن تۆزیک لهو خه مه گهوره فهرامۆش ئهکن.

ژوولیهن، خاتوو دورینالی سویند دابوو بو چاودیری مناله که ی ماتیلد، زیندوو بمینئ.

پۆژیک به فۆکه ی ئهوت:

— کئ چوزانی؟ پهنگه پاش مه رگیش ههردهستم هه بی. بهو پیهش که مه رگیان ناوانوه ههسانه وه، زۆر ههز ئه کهم لهو ئهشکهوته تهنگه ی کوستانه که ی ئه پروانی بهسه ر فیریدا، بهسه سیمه وه. وهک پیم وتوویت، چه ندین جار به شهو په نام بردۆته بهر ئه م ئهشکهوته و کاتیک له دووره وه دهوله مه نترین شارستانی فه رانه م بینوه، به رزه فری دلئ ئاگر داوم. ئه وسا ئه مه خولیا ی من بوو. به کورتی بلیم. من ئه م ئهشکهوته م زۆر لا به پریزه و شوینیک که ئه م ئهشکهوته ی لئ هه لکه وتوو، دلئ هه موو فه یله سوفیک ئیره یی پئ ئه با. بزانه ئه لیم چی! ئه م لیژنه ی نه نییه ی بزانسۆن له هه موو شتیک پاره په یدا ئه کن. تۆش ئه گه ر لیی بزانی ئه توانی تهرمه که میان لئ بکریته وه.

فۆکه له م مامه له یه دا سه رکه وتوو بوو. شهو به ته نها له مائی خوئی لای ته رمی هاو پیکه یه وه خه وت. له پپ و له وپه پری سه رسوو پمان دا ماتیلدی له به رده م خو یا بین. چه ند کاتزمیر له مه وه بهر له ده فرسه نگی بزانسۆن به جیی هیشتبوو. سه رگهردانی له نیگا و له چاوانی دانه باری.

به فۆکه ی وت:

—ئەمەوى بيبينم.

قۆكە نە جەربەزەى بىستنى ھەبوو و نە تواناى رابوون.
 روپوئوشە شىنەكەى لە سەر عەرزەكە بوو، بە ئەماژەيەك پىي
 پيشاندا. ئەوھى لە ژولەين مابوويەو، لىي ھالابوو.

ماتىلد چۆكى دادا. بىرەوھرى بۆنىفاس دولامۆل و مارگرىت
 دوناقارا توانايەكى بالاتر لە وزەى مروقى پى بەخشى. دەستە
 لەرزۆكەكانى روپوئوشەكەى ھەلدايەو. فۆكە چاوى وەرگىپرا.

دەنگى ماتىلدى بىست كە بە خىرايى بەملا و ئەولادا ئەچى.
 خەرىكى داگىرسانى چەند دانە مۆم بوو. كاتىك فۆكە ھىزى ئەوھى
 ھات بە بەرا لىي بېروانى، بىنى كە سەرى ژولەينى لە سەر مۆزە
 مەرمەپرەكەى بەردەمى دانابوو و ناوچەوانى ماچ ئەکرد.

ماتىلد، دلدارەكەى تا ئەو شوينەى بۆگۆرى خۆى ھەلبىژاردبوو،
 بەرپى كرد. كۆمەلێكى زۆر قەشە بە دواى تابووتەكەدا ئەرۆيشتن
 و ئەو، بە بى ئەوھى كەس ئاگاي لىي، تاق و تەنھا لە فائىتوونە
 رەشپۆشەكەى خۆىدا، سەرى ئەو پياوھى كە تا ئەو رادەيە لاي
 خۆشەويست بوو، لە سەر رانى دانابوو.

بەم جۆرە، كاتىك كە گەيشتنە بليندترين لوتكەى يەككە لە
 كۆپە سەربەرزەكانى ژورا، لە دللى شەودا، لەو ئەشكەوتە تەنگەى
 بەو جوانىيە بە تيشكى مۆمى لە رادەبەدەر روون كرابوويەو،
 بىست قەشە نوپۆزى مردوويان بۆ خویند. كاروان تەرمەكەى لە
 نيوان گوندە كوستانىيەكانەو ھىنابوو و دانىشتوانى ئەم گوندانە
 وەك ئەركى دراوسىيەتى كەوتبوونە شوينى.

ماتىلد لە بەرگىكى ھەراو و چىندارى پرسە لە ناوياندا پەيدا
 بوو، لە كۆتايى دابەكەدا، چەندىن ھەزار سكەى پىنج فرانكى ھەلدا
 بەسەر ئاپۆرەكەدا.

كاتىك لەگەل فۆكە بە تەنھا مايەو، بە باشى زانى سەرى

دلداره که ی به دهستی خوی بنیژی. فوکه خه ریک بوو له زوری دهر د و خه م شیت و هار بیی.

به فرمانی ماتیلد، ئەم ئەشکه و ته په رته وازه یه به بهردی مه پمه پ رازایه وه، که به پاره یه کی زور و به دهستی به رداشانی ئیتالیایی په رداخت کرابوون.

خاتوو دورینال په یمانی خوی نه شان. هه وللی خو کوشتنی نه دا. به لام سی پوژ له پاش ژولیه ن، ئەوسا که مناله کانی له ئامیز گرتبوو و سه روچاویانی ماچ ئە کرد، گیانی دهرچو!

به و که مه شاده ی هه یه!

کوژی به رگی دووه می **سور و رهش**

سیامه ند شاسواری – کازابلانکا – ۲۰۱۳/۰۸/۲۰

سور و رەش

ئەم پۇمانە ۱۹۳۰، لە دواى شۆرشى فەرەنساىە و،
ژيانى ژوولەين سۆرئىل پيشان ئەدات، كە ھەولەدەدات
پىڭەى كۆمەلەيەتى خۆى بەرز بكاتەوہ و خۆشەويستى
بدۆزىتەوہ. لە رىڭەى تىكەلەيەك لە بەھرە و تىكۆشان
و فرىودان و دوورپوويەوہ بەو كارە ھەلئەسىت، بەلام
خولياكانى دوخمانى لى ئەكەن و سەرى لەو پىناوہدا
دائەنىت.

سور و رەش ئاماژەيە بۆ ئامانجە ويژەيىيە
دوولايەنەكەى ميژووى سەدەى نۆزدەيە، وەك ويئەيەكەى
دەروونى پالەوانى پۇمانتىك، ژوولەين سۆرئىل و، تەوسى
دەروونشيكارى و كۆمەلناسى كۆمەلگەى فەرانسەيى بن
دەسەلاتى خولى نۆژەنكردەنەوہى بۆرپۇنىدا.

سور و رەش وەك ئاماژەيەك بۆ گرژيى نىوان
بەرژەوہندى ئايىنى (رەش) و سكۆلار (سورى)،
پالەوانەكە وەرگىراوہ؛ بەلام ھەرۈہا ئەتوانىت ئاماژە بە
يارى پەرەى بەناوبانگى ئەو چاخە "rouge et noir" بىت،
كە بەخت و چارەنووسى كەسايەتى سەرەكى پۇمانەكە
ديارى ئەكات.

سور و رەش ئەمانبات بۆ جىھانى سەمەرەى سەدەى
نۆزدە بە ئەوين و نەرىت و رىسا و رىز و دوخمانى، لە
كۆمەلگەيەكى ئارىستۆكراتىدا. راڭەى كۆمەلگەى داھاتوہ،
بە تايىبەت لە بوارى ژن و ئەوينى ناپەرسدار و...

